

# Giới thiệu Sát Thủ Kiếm Vương

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Sát Thủ Kiếm Vương là một trong những tác phẩm tiêu biểu thuộc thể loại truyện kiếm hiệp hay đặc sắc của tác giả Cổ Long. Truyện có nội dung khá là hấp dẫn có nội dung như sau : Mặc mưu thâm, anh hùng rơi lệ Lữ chữ tình, huynh đệ phân ly Long Kiếm oai, ngờ đâu mạng họa Mỹ nhân sao bụng dạ hồ ly Chấn giang hồ, võ lâm phi nghĩa Sa hang hùm chưa hẳn sâu bi Thấu thiên sơn, oan hồn huynh đệ Hư thực thực, nào rõ thị phi ...

Tổng Hà Giang mưu mô, mê kim lượng hơn tính mạng. Kha Bạc Kim trọng tín, thích la cà tửu lầu. Lâm Thành Từ lười biếng, nổi danh đạo chích do thuật khinh công có một không hai. Mộng Đình Hoa chung tình, sẵn sàng lấy đi đôi tròng mắt của kẻ nam nhân nào dám ghẹo bướm trên hoa nhưng lại tôn thờ đôi mắt của Lãnh Nhật Phong, người kiếm khách khảng khái nổi danh giang hồ với ngoại hiệu Long kiếm. Ngũ Long nhất Phụng mỗi người mỗi tính nhưng lại thương trọng nhau như thủ túc.

Vì muốn cứu người trong mộng, Long kiếm đã cùng các huynh đệ đi đến miền Tây Vực, xâm nhập Huyền Cung nhằm lấy Ngọc Tỷ về lại Trung Nguyên theo như thỏa ước với các nhân vật lãnh đạo của "Võ Lâm Vị Nghĩa".

Ngọc Tỷ chưa thấy nhưng xác Mộng cô nương và Kim đại hiệp đã để lại tại Quỷ Đầu Quan, Tổng Hà Giang cũng không khá hơn ....Kẻ nào đã ra tay độc ác ? Long kiếm sao lại không thể bảo vệ các huynh muội đã phân nào vì mình mà đi vào cửa tử ...Máu lại nhuộm đỏ võ lâm giang hồ ..

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 1: Thần Kiếm Giang Đông

Thành Hàm Dương khoác một màu trắng xóa của những bông tuyết. Trong không gian tĩnh mịch đó, những luồng gió đông se lạnh vẫn đem tuyết về phủ thêm lên những mái vòm cong vút. Đâu đâu cũng có tuyết để trang điểm cho chốn thị tứ này một màu trắng khóa lấp đi những kiến trúc tráng lệ vốn sẵn có của một tòa thành nguy nga tráng lệ một thời đã từng là thánh địa của vị đại đế Tần Thủy Hoàng.

Không gian trắng xóa bao trùm lên thành Hàm Dương một màu tang tóc. Tất nhiên trong một tiết trời giá buốt lạnh lẽo, không một ai nghĩ đến chuyện bước ra ngoài để hứng những luồng gió đông lạnh đến cắt da, xé thịt. Tuyết vẫn vô tình rơi phủ đầy lên những con đường trải đá trong thành để cho Hàm Dương thêm cô tịch vắng lặng.

Cả tòa thành chìm trong tiết trời băng giá cô tịch, nhưng có một nơi không vắng lặng mà lại rất hoạt náo.

“Tổng đàn võ lâm”

Tòa Tổng đàn uy nghi nằm trong một khu phố sầm uất. Những ngày bình thường thì nó vắng lặng, nhưng hôm nay thì khác hẳn. Khi những tòa nhà sang trọng đóng cửa để tránh những cơn gió đông thì Tổng đàn võ lâm lại mở toang hai cánh cửa bằng gỗ sồi kiên cố, khách giang hồ tấp nập ra vào.

Trong Tổng đàn võ lâm, tất cả những vị Chương môn các đại phái, đại bang đều có mặt, và cả những người được thiên hạ ban tặng đại danh đại hiệp cũng tề tựu. Mọi người đều ngồi đúng thứ vị của từng môn phái trong giang hồ, ngoại trừ chiếc ngai dát vàng trước tám hoành phi thêu bốn chữ thảo “Võ lâm vị nghĩa” thì không có người ngồi.

Mọi người đều khoác một khuôn mặt trang trọng, trông ngóng chờ đợi. Họ đang chờ đợi ai vậy, nếu không chờ võ lâm Minh chủ thì chờ ai nữa, ai có thể khiến cho các vị Chương môn đại phái phải chờ mình?

Có tiếng bánh xe rít lên ngoài cửa Tổng đàn. Âm thanh đó khiến mọi người thoáng nhỏ lên đôi mắt nhìn ra ngoài cửa Tổng đàn.

Bang chủ Cái bang, dáng người đầy đặn, với hàm râu cá chốt như không dần được sự nóng bỏng bật đứng lên nói :

- Cổ xa chờ phạm nhân đã đến rồi.

Đúng như Trần Bá Tùng, Bang chủ Cái bang nói, ngoài cửa Tổng đàn là một cỗ xe chờ tù nhân. Trên cỗ xe đó là một tráng niên bị gông xiềng. Y có khuôn mặt khôi ngô tuấn tú nhưng không thiếu vẻ mệt mỏi, chán chường. Búi tóc của y đã được tuyết đượm một màu trắng và hai bên vai tuyết đã đóng thành băng, nhưng đôi tinh thần vẫn sáng một cách lạ lùng.

Một tên tù như y thế mà lại được những vị Chương giáo, chương bang trông ngóng đợi chờ ắt hẳn thân phận của y trong giang hồ đâu phải tầm thường.

Sáu gã đại hán lực lưỡng bắc cầu rồi đẩy cả cỗ xe giam phạm nhân vào trong Tổng đàn. Ngồi trên cỗ xe, đôi mắt của gã phạm nhân ánh lên nhìn qua một lượt tất cả những vị Chương giáo, Chương môn. Ánh mắt của y trông thật u uẩn và cay đắng.

Có ai đó lạnh lùng buông một câu nhạt nhẽo :

- Tên Lãnh Nhật Phong này thật may mắn, được tất cả các vị đại hiệp các vị Chương giáo, Chương môn đến tiễn đưa về cõi vô cực.

Lãnh Nhật Phong nhún vai :

- Tại hạ thật ngạc nhiên đó, nhưng cũng sẽ ghi nhận thịnh tâm của các vị.

Lãnh Nhật Phong dừng đôi tình nhân chiếu thẳng vào Bang chủ Cái bang Trần Bá Tùng :

- Ngày tại hạ ra đi thật quá đầy đủ, nhưng chỉ tiếc thiếu người bạn giao tri. Chắc Bang chủ không cho người bảo với họ.

Trần Bá Tùng vuốt nhúm râu cá chốt :

- Lão phu rất muốn cho những vị bằng hữu của Lãnh các hạ biết, nhưng sợ họ nghe tin này sẽ kéo đến đây làm náo loạn mà thôi chứ chẳng ích gì.

- Bang chủ suy nghĩ rất đúng. Cho những người đó biết tại hạ chỉ e máu lại chảy, đầu lại roi. Tại hạ sẵn sàng ra đi rồi thỉnh các vị đưa tiễn.

Chương môn Kim bang trong bộ trường y thêu những đồng tiền vàng bước ra trước mặt Lãnh Nhật Phong :

- Lãnh Nhật Phong chết rồi, còn Chu Thế Loan thì sao?

Khuôn mặt anh tuấn pha những nét trầm tư của Lãnh Nhật Phong sa sầm xuống :

- Tại sao Chương môn lại nhắc đến Chu Thế Loan? Phải chăng Chương môn muốn giấu cọt trước khi tiễn Lãnh Nhật Phong về châu diêm chúa?

- Thế công tử còn nhớ đến Chu Thế Loan không?

- Tại hạ là kẻ nặng tình.

Lộc Đại Kỳ ra dấu.

Hai gã đại hán từ trong hậu diện khệ nệ khiêng ra giá kiểng. Trên giá đã đặt sẵn một thanh đơn kiểng óng ánh sắc kim loại sáng ngời.

Thấy kiểng, đôi mắt của Lãnh Nhật sáng hẳn lên.

Lộc Đại Kỳ chỉ thanh kiểng :

- Thanh đơn kiểng của Lãnh công tử, tất cả mọi người đều giữ kỷ lưỡng đến hôm nay.

- Và các vị sẽ dùng nó để đưa tiễn Lãnh Nhật Phong.

Trương Giã Tông, Chương môn Thanh Thành phái bước ra, ôm quyền xá Lộc Đại Kỳ :

- Lộc Chương môn, tại hạ có mấy lời muốn nói với Lãnh công tử.

Lộc Đại Kỳ gật đầu, lùi về chỗ cũ của mình.

Lãnh Nhật Phong nhìn thẳng vào mắt Trương Giã Tông :

- Đạo giáo thần kiểng của Trương chương môn chắc chưa hợp thành?

Trương Giã Tông cau mày :

- Quả đúng như Lãnh công tử nói, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Cũng như công tử đơn thân xông pha vào đại ngục để cứu Chu Thế Loan nên phải chịu kiếp tù đây.

- Tại hạ hành sự là có mục đích của mình. Chương môn muốn nói gì với tại hạ?

Trương Giã Tông vuốt râu :

- Tất cả những vị Chương môn đại phái trong giang hồ đều muốn băm vằm Lãnh Nhật Phong ra làm trăm mảnh bởi hành động đại náo thiên lao cứu Chu Thế Loan.

Lãnh Nhật Phong bình thản cướp lời Trương Giã Tông :

- Lãnh Nhật Phong đang ngồi trong cổ xa bị gông xiềng, các vị có thể băm vằm tại hạ thành trăm mảnh. Cứ hành xử đi.

Trương Giã Tông lắc đầu :

- Lấy mạng công tử thì dễ quá rồi, nhưng công tử chết mà Thử Loạn không chết thì thật không phải chút nào.

- Thử Loạn không chết, bởi vì nàng không có trong thiên lao. Cái tại hạ thấy được ở thiên lao chỉ là cái bẫy đặt sẵn để bắt Lãnh Nhật Phong. Nhưng chỉ bao nhiêu đó thôi...

Lãnh Nhật Phong nhìn đến tám hoành phi phía sau chiếc ngai võ lâm Minh chủ :

- Các vị nên tháo bỏ bức hoành phi “Võ lâm vị nghĩa” được rồi đó.

Chưởng môn Thanh Thành cau mày :

- Lãnh công tử nói làm chi những lời cay đắng đó. Từ trước đến nay võ lâm không vị nghĩa thì vị cái gì chứ?

- Chưởng môn càng nói thì Lãnh mỗ càng thấy những điều tráo trở của võ lâm.

Trưởng Già Tòng thở dài :

- Ấy, công tử đừng nói vậy. Lão phu nghĩ có thể đứng trước cái chết công tử không còn giữ được vẻ ban đầu nữa.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười lắc đầu :

- Tại hạ e rằng hôm nay chưa phải là ngày chết của tại hạ.

- Sao Lãnh công tử nghĩ vậy?

Lãnh Nhật Phong nhìn thanh đơn kiếm trên giá :

- Kiếm còn thì người chết sao được.

Chàng dòm mắt nhìn lại Chưởng giáo Thần Long hội Tạ Đình Côn :

- Tại hạ nghĩ như vậy, không biết Tạ Chưởng môn có cao kiến gì không?

Tạ Đình Côn vuốt râu nhìn Lãnh Nhật Phong :

- Lão phu nghĩ có lẽ Lãnh các hạ đã nghĩ đúng. Kiếm chưa gãy thì người làm sao bỏ được cõi nhân gian này.

Tạ Đình Côn ra dấu.

Sau hiệu lệnh của Tạ Đình Côn tất cả những môn đồ của các đại phái lũ lượt kéo nhau ra ngoài. Trong tòa chính sảnh Tổng đàn chỉ còn lại những vị Đại Chưởng môn các đại phái.

Tạ Đình Côn rời chỗ ngồi bước đến bên cỗ xa tù :

- Tạ mỗ muốn đưa Lãnh Nhật Phong công tử đến gặp một người.

- Người đó chính là kẻ đã không muốn thanh đơn kiếm của Lãnh Nhật Phong phải bị gãy?

Tạ Đình Côn gật đầu :

- Hình như Lãnh các hạ đoán được những sự việc sắp xảy ra trong cuộc sống của mình.

Lãnh Nhật Phong nhún vai :

- Khi người ta chưa tới số chết ắt phải có điều gì đó đến để ngăn không cho họ tới Ải quỷ môn.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười nói tiếp :

- Tại hạ đến gặp người kia bằng cỗ xa tù này à?

Tạ Đình Côn lắc đầu :

- Tất nhiên là không rồi.

- Thế thì tốt.

Đôi mắt của Lãnh Nhật Phong lóe lên tia nhìn giễu cợt. Chàng nói :

- Trong cổ xa này, Lãnh mỗ cảm thấy tù túng quá.
- Tà mỗ sẽ mở xiềng cho công tử.

Tạ Đình Côn vừa nói vừa lấy chìa khóa tra vào ổ. Những âm thanh lách cách phát ra khi Tạ Đình Côn vặn chiếc chìa khóa. Trong khi Tạ Đình Côn mở xiềng cho Lãnh Nhật Phong thì tất cả những Chương môn, Chương giáo đều tự động đặt tay vào binh khí của mình. Hành động của những người đó đều không lọt qua đôi tinh nhãn của Lãnh Nhật Phong. Chàng khẽ thở dài một tiếng rồi buột miệng nói :

- Thanh Huyết kiếm của tại hạ còn nằm trên giá kiếm kia mà. Xem ra các vị không tự tin vào mình lắm.

Tạ Đình Côn không đáp lời Lãnh Nhật Phong mà chăm chú nhìn vào đôi song thủ thư sinh của chàng. Lão cời xiềng và xích :

- Lãnh các hạ đã được tự do.
- Đa tạ Chương giáo.

Lãnh Nhật Phong ôm quyền xá Tạ Đình Côn rồi mới bình thản bước ra khỏi cổ xa tù. Chàng mỉm cười nói với mọi người :

- Các vị hãy tin người, thì người sẽ tin các vị. Nếu như bây giờ Lãnh mỗ muốn rời khỏi đây thì hàng cung thủ sau những ô cửa kia chẳng làm gì được tại hạ đâu.

Chàng quay lại Tạ Đình Côn :

- Tạ Chương giáo đưa tại hạ đi chứ?
- Mời Lãnh công tử.

Tạ Đình Côn đi trước, Lãnh Nhật Phong theo sau. Lại một điều là tất cả những Chương môn đều đứng nguyên vị trí cũ với vẻ mặt trang trọng tột cùng.

Tạ Đình Côn đưa Lãnh Nhật Phong đến một gian thư phòng trang hoàng lộng lẫy thậm chí gian phòng đó đã được tẩm trầm hương thơm ngát khiến cho Lãnh Nhật Phong liên tưởng tới thư phòng của một giai nhân vương giả.

Giữa gian thư phòng đã bày sẵn một bàn đại yến.

Lãnh Nhật Phong nhìn gian phòng đó nói :

- Người muốn gặp Lãnh mỗ xem ra rất trọng Lãnh mỗ thì phải.

Tạ Đình Côn gật đầu :

- Người đó rất trọng Lãnh công tử, nhưng cũng có thể không trọng công tử.

Tạ Đình Côn chỉ bàn đại yến :

- Mời Lãnh công tử!

Lãnh Nhật Phong nhướn mày :

- Mời tại hạ dự yến, vậy người trọng tại hạ chính là Tạ Chương môn.

Tạ Đình Côn giả là nói :

- Tà mỗ đâu thể sánh bằng người này chứ.

Lãnh Nhật Phong cau mày.

Bức rèm vén lên, một lão công công phất trần gác tay bước ra :

- Lão đây mới là người đang chờ Lãnh công tử.

Lãnh Nhật Phong nhìn thẳng vào mặt lão công công đó. Mái tóc của lão đen nhánh, nhưng khuôn mặt thì đã có những nếp nhăn, giọng nói lại rất uy quyền.

Chàng tử tôn ôm quyền xá lão công công :

- Tại hạ Lãnh Nhật Phong, bái kiến công công.

Lão công công cũng xá lại chàng :

- Nghe tiếng Lãnh công tử từ lâu, nay mới được diện kiến. Hân hạnh cho lão tổng quản này quá.
- Công công nói quá, tại hạ cũng chỉ là một hảo dân trên giang hồ, đâu sánh với bậc vương triều như công công.

Lão công công khoát tay :

- Khách sáo, khách sáo. Lão phu mời công tử đến đây không phải để nói những lời khách sáo rào trước đón sau. Chúng ta vào bàn tiệc kéo rượu nhạt, thức ăn nguội lạnh. Lãnh công tử ăn uống ngon miệng.
- Công công khách sáo rồi. Tại hạ đang là một phạm nhân được công công thiết đãi bàn đại yến này thì quả không ngờ được đó.

Lão công công khoát tay :

- Ấy, đừng nói thế, kẻ có tài tất phải được người trọng thị.

Hai người ngồi xuống bàn tiệc đối mặt với nhau. Lãnh Nhật Phong một lần nữa không ngờ người hầu rượu cho mình và lão công công chẳng ai khác mà chính là chủ nhân Đàng Vương cung Ngọc Điện Kỳ Nữ Nhục Mai Lâm.

Nàng từ sau bức rèm bước ra, kéo theo một mùi thơm phấn hoa ngây ngất mà bất cứ một gã nam nhân nào mỗi khi ngửi thấy đều tơ tưởng đến hoài vọng được mỹ nhân một lần hầu phục.

Lão công công khoát tay. tặc lùi trở ra.

Nhục Mai Lâm rót rượu vào hai cái chén của lão công công và Lãnh Nhật Phong. Nàng chăm chú đứng chầu rượu như một ả kỳ nữ ở Đàng Vương cung, chính điều đó khiến Lãnh Nhật Phong cảm nhận vị lão công công này chính là chủ nhân của chiếc ngai vàng Minh chủ còn để trống ngoài đại sảnh Tổng đàn.

Trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi mông lung thì lão công công bưng chén rượu lên :

- Mời Lãnh công tử!

Lãnh Nhật Phong đáp lại :

- Mời lão công công.

Hai người cùng cạn chén, rồi uống cạn số rượu mà Nhục Mai Lâm đã rót ra.

Lão công công nhìn Lãnh Nhật Phong :

- Rượu của lão có ngon không?

Lãnh Nhật Phong gật đầu :

- Rất ngon. Có lẽ đây là thứ rượu Bò đào cùng phối hợp với Nữ Nhi Hồng, pha thêm một phần ba Trạng Nguyên Hồng rồi mới được chưng cất lại.

Lão công công tròn mắt lộ vẻ ngạc nhiên vô cùng :

- Hay... hay... Sao Lãnh công tử chỉ uống một chung mà biết được rượu này là do ba thứ rượu kia phối hợp lại? Lão nói thêm, đây là loại rượu đặc biệt, chỉ được dùng mỗi khi đưa tướng ra trận đó.

Lão công công vuốt chiếc phát trần :

- Chỉ một chén rượu mà Lãnh công tử nhận ra loại rượu này, người thật đáng mặt là tướng lĩnh trước ba quân.
- Đa tạ lão công công quá khen, tại hạ chẳng qua chỉ là một con sâu rượu nên mới phân biệt được chứ không thể so với các tướng lĩnh của đức Kim thượng.

Lão công công khoát tay :

- Khách sáo rồi, khách sáo rồi...

Nhục Mai Lâm lại rót rượu vào chén, trong khi lão công công thì múc một miếng yến xào bỏ vào chén Lãnh Nhật Phong.

Lão đặt đĩa xuống bàn nói :

- Tất cả những thức ăn và rượu trên bàn này đều của Hoàng Thượng ban tặng đó.

- Tại hạ thật có phúc quá. Một phạm nhân của giang hồ, một người sắp phải xuống từ thành châu diêm chúa lại có được đại phúc này, ắt phải có nguyên nhân.

Lão công công gạt đầu :

- Đúng, công tử nói không sai.
- Công công có thể nói cho tại hạ biết được không?
- Tất nhiên lão phu phải nói rồi. Nếu không thì thức ăn và hảo tửu trên bàn đại yến này thật là phí hoài.
- Tại hạ cũng nghĩ như vậy và bây giờ đang muốn nghe cái điều lạ lùng mà tại hạ cho là đại phúc.

Lão công công trở phát trần qua vai trái, mỉm cười với Lãnh Nhật Phong :

- Cái điều mà lão phu sắp nói đây rất hệ trọng, mà có lẽ người thực hiện được sứ mạng đó ngoài Lãnh công tử e chẳng còn ai nữa.
- Công công càng nói, Lãnh Nhật Phong càng tò mò.
- Chuyện này không thể lộ ra ngoài được.

Lãnh Nhật Phong nhìn lên Nhượng Mai Lâm

Lão công công khoát tay :

- Với Nhượng cô nương thì Lãnh công tử đừng lo.

Nghe những lời nói của lão công công, Nhượng Mai Lâm chẳng biểu lộ nét gì gọi là bất mãn với Lãnh Nhật Phong.

Lão bung chén rượu :

- Mời Lãnh công tử.
- Tại hạ đã lỡ uống một chén rượu tiền tướng ra trận, không thể từ chối chén thứ hai.
- Khăng khái, công bằng mà nói lão phu rất thích đối ẩm với Lãnh công tử.
- Tại hạ không dám nhận duyên phận đó.

Chàng vừa nói vừa bung chén rượu uống cạn.

Hai người cùng đặt chén xuống bàn. Lão công công nhìn thẳng vào mắt Lãnh Nhật Phong :

- Cái duyên của Lãnh công tử đối với lão phu rất lớn.

Lão công công lại trở chiếc phát trần từ vai trái qua vai phải :

- Lãnh công tử sẽ nhận với lão phu một sứ mạng hệ trọng... rất hệ trọng nữa.

Lão công công khoát tay ra dấu cho Nhượng Mai Lâm

Nhượng Mai Lâm lẳng lặng lui gót ra ngoài. Mặc dù nàng đã ra hẳn bên ngoài rồi, nhưng trong gian phòng vẫn còn đọng mùi hương thơm da thịt nàng.

Lão công công trang trọng nói :

- Lãnh công tử sẽ đến Tây Vực tìm lại ngọc tỷ.

Lãnh Nhật Phong trang trọng hẳn lên :

- Ngọc tỷ sao lại ở Tây Vực?
- Đó là chuyện của vương triều, Lãnh công tử không cần biết đến.

Lãnh Nhật Phong trầm mặt, tự rót rượu ra hai chén. Chàng lạnh nhạt nói :

- Đức Kim thượng có vạn quân trong tay, bao nhiêu tướng lĩnh kỳ tài, sao lại cần đến Lãnh Nhật Phong?
- Ra quân, xuất tướng, ngọc tỷ e rằng sẽ không còn mà lại lắm chuyện xảy ra nữa.

Lãnh Nhật Phong nghiêm mặt gật đầu :

- Được. Tại hạ sẽ đến Tây Vực.
- Lãnh công tử đem ngọc tỷ về, lão phu nhất định sẽ có trọng thưởng cho công tử.

Lãnh Nhật Phong lắc đầu bằng quơ bảo :

- Công hầu, danh tước để làm gì, tại hạ trót đã lấy sông hồ làm công hầu, lấy Độc Hoa làm khanh tước. Đa tạ công công đã có nhã ý. Tại hạ chỉ có một nguyện vọng.

Lão công công mỉm cười rồi nói :

- Chu Thử Loan.
- Công công hiểu được Lãnh Nhật Phong.
- Thử Loan sẽ được lão phu chăm sóc cẩn thận chờ công tử trở về. Chữ tình của công tử có trọn hay không quyết định chính là sứ mạng này.
- Tại hạ hiểu.

Lão công công lại bung rượu mời chàng :

- Mời công tử!
- Mời công công!

Hai người cùng cạn chén một lượt. Lão công công nhìn Lãnh Nhật Phong nói :

- Lão phu nghe đại danh của công tử đã lâu, nhưng chưa bao giờ được chứng kiến bản lĩnh thực của công tử.
- Tại hạ không như người ta đồn đoán đâu.
- Nhưng lão phu tin vào những lời đồn đãi đó.
- Chính vì tin nên mới có cái bẫy bắt Lãnh Nhật Phong ở thiên lao.

Lão công công khoát tay :

- Ấy, chẳng qua lão chỉ muốn diện kiến với cao nhân thôi.

Lãnh Nhật Phong nhếch mép :

- Đứng trên thiên hạ có lẽ chỉ có mình công công.
- Quá khen... quá khen... lão phu không dám nhận đâu.

Lão chỉ ra ngoài cửa :

- Chúng ta ra ngoài đại sảnh chứ?

Lãnh Nhật Phong gật đầu.

Lão công công trình trọng rót ra hai chén rượu. Lão trao cho chàng một chén. Hai người cùng bung chén rượu, bước ra ngoài đại sảnh Tổng đàn võ lâm.

Bên ngoài vắng lặng, chẳng còn người nào nữa. Lãnh Nhật Phong không khỏi ngạc nhiên hỏi lão công công :

- Mọi người đã bỏ đi hết rồi ư?
- Chắc họ muốn nhường gian đại sảnh lại cho Lãnh công tử.

Lão chỉ thanh kiếm nằm trên giá :

- Kiếm của công tử vẫn còn.

Lão công công bước đến giá kiếm ngắm thanh kiếm của Nhật Phong, rồi nhấc nó lên trình trọng trao qua tay chàng :

- Kiếm của công tử. Thanh kiếm này tốt quá.

- Người sử dụng kiếm mới là quan trọng.

Chàng chưa dứt lời thì bất ngờ xuất hiện hai gã kiếm thủ bịt mặt. Trên tay họ là trường kiếm tỏa sáng. Cả hai đồng loạt bổ sập tới lão công công và Lãnh Nhật Phong. Thế kiếm tập kích của họ rất khốc liệt và tàn độc.

Ánh kiếm chưa đến thì một gã đã bị lão công công thọc vào yết hầu.

- Bụp...

Lão công công dụng đoản kiếm là ngoài sự tưởng tượng của mọi người, nhưng khi tên kiếm thủ b. bứt nát yết hầu thì thanh kiếm của gã cũng vừa đặt vào vai lão công công chẳng có lực kinh gì.

Tên thứ hai tập kích Lãnh Nhật Phong cũng chẳng khác gì tên kia. Kiếm chưa đạt đến đỉnh tàn chiêu thì đã bị không chế hỏ khẩu, chàng khẽ xoay người thì đốc kiếm trên tay của Nhật Phong đã thọc vào đúng chấn tâm của gã.

- Bốp...

Gã bật ngã ra sau, quần quai một lúc.

Lão công công nhìn Nhật Phong :

- Lãnh công tử đưa hấn về a tỳ luôn đi.

Nhật Phong lắc đầu :

- Tại hạ không nỡ xuống tay với người ngã ngựa.

Chàng quay lại tên kiếm thủ :

- Các hạ đi được rồi đó.

Gã kiếm thủ hấp tấp đứng lên, nhưng y vừa quay lưng thì ngọn phát trần của lão công công đã vụt tới phá nát đại huyệt thiên linh cái của y.

Nhật Phong cau mày.

Lão công công nhìn lại Nhật Phong :

- Hai gã này đều đáng chết, bởi chúng là những sát thủ giết thuê ở Hàm Dương này.

- Nhưng đây là cuộc án chúng võ công để công công hiểu hơn về tại hạ?

Lão công công lắc đầu :

- Sự mạng của công tử sắp thực hiện, không nên để sự nhân ái xen vào. Muốn thành công, phải tàn nhẫn.

Nhật Phong bình thần khoanh tay nghe lão công công nói. Chàng nghe xong những lời giáo huấn đó, dừng dừng hỏi lại :

- Mỗi người có một lối hành xử khác nhau.

Nhật Phong nhìn chén rượu trên tay lão công công. Chàng hỏi :

- Chén rượu của lão công công còn đây chứ?

- Tất nhiên rồi, lão phu đâu thể phí rượu đối với bọn nhãi nhép vô danh này.

- Thế thì tại hạ mời lão công công.

- Mời!

Hai người cùng cạn chén rượu. Lão công công uống xong thỉnh thoảng buông chén rượu xuống.

- Choang...

Chén rượu bằng ngọc pha lê vỡ tan thành từng mảnh vụn. Lão nhìn những mảnh vụn dưới đất, lạnh lùng nói với Nhật Phong :

- Sự mạng của Lãnh công tử nếu không thành thì cũng như chén rượu này.



Nhật Phong nhìn chén rượu trong tay mình rồi trịnh trọng trao nó qua tay lão công công :

- Phiền lão công công trao chén rượu của tại hạ cho Chu Thử Loan, nói với nàng, tại hạ sẽ lấy nó lại.

Lão công công mỉm cười :

- Lãnh công tử nói rất đúng ý của lão phu.

Nhật Phong ôm quyền :

- Tại hạ kiếu từ!

Lão công công gật đầu, vội nói :

- Mọi sự lão phu đã sắp xếp tất cả rồi, công tử có thể lên đường.

- Tại hạ đến gặp những kẻ cố tri rồi mới đi Tây Vực.

- Lão chỉ biết chờ chứ không biết xen vào sứ mạng của công tử.

- Tại hạ và lão công công sẽ gặp lại.

- Lão phu hy vọng như vậy, chứ không như chiếc chén bẽ tan này.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 2: Mộng Đình Hoa - Tống Hàn Giang

Cùng trong ngày đó, trên đường đến Hàm Dương, trong màn tuyết rơi trắng xóa có một nữ nhân cười con bạch mã vạn lý long câu phi trong màn tuyết. Nàng cũng vận bạch y bó chần, tiếp với màu tuyết trắng trông thật là kiều kỳ và thanh khiết.

Có vẻ nàng đang rất vội, nên liên tục ra roi vào mông ngựa. Nàng đang phóng đi một cách hấp tấp nhưng bất ngờ phía trước có đôi hắc mã chạy ngược chiều chặn ngang lối đi. Đôi mày vòng nguyệt của nàng cau hấn lại khi thấy đôi hắc mã kia choán cả đường tiến của mình.

Ngon roi da quất thẳng vào mông ngựa. Con bạch mã lồng lộn bốn vó trở nước đại lao thẳng về phía trước, rồi bất ngờ nó như mọc cánh phóng vút qua đôi hắc mã của hai gã đại hán vận võ phục có thêu một đồng tiền bên ngực phải, chứng tỏ họ là người của Kim bang.

Con bạch mã lướt được hai mươi trượng thì dừng vó ngựa. Hai gã đại hán Kim bang phải đà quay đầu ngựa rượt theo nữ nhân. Hai người đó bắt kịp nàng.

Một gã sàm sờ nói :

- Trời tiết đông lạnh lẽo như thế này sao giai nhân lại đi một mình vậy?

Nàng làm duyên, ông ọ nói :

- Chính vì tiết trời đông giá lạnh lẽo nên thiếp cô đơn không thể ngồi yên trong nhà mà phải đi tìm đấng mày râu để bầu bạn.

Hai gã đại hán thuộc hạ Kim bang sáng mắt hấn lên.

Gã kia nói tiếp :

- Nàng nói có đúng không? Thế còn tướng công của nàng đâu?

- Chàng nói chỉ đến tướng công của thiếp.

Hai gã đại hán cười mỉm, rồi nói với nhau.

- Tăng huynh, có lẽ nàng nói đúng đó, chúng ta đừng nên nhắc đến tướng công của nàng.

Gã họ Tăng áp sát ngựa vào nữ nhân :

- Tướng công của nàng không biết chăm sóc cho nàng phải không?

Nàng nhu mì nói :

- Dạ... Tướng công của thiếp là một người đui mù làm sao chăm sóc cho thiếp được.

Nàng nguyệt gã họ Tăng bằng ánh mắt sắc như bảo đao bảo kiếm nhưng tiềm ẩn trong ánh mắt đó là những lời gọi mời lẳng lơ.

Gã họ Tăng hứng chí hẳn lên. Gã ưỡn ngực chỉ vào mình :

- Thế huynh có thể thay tướng công của muội được không?

Nàng nhướn cao đôi mày vòng nguyệt. Khuôn mặt của nàng đã điểm trần càng điểm trần hơn bởi những nét ngây thơ mà nàng muốn tạo ra.

Nàng nói thật ôn nhu từ tốn :

- Tăng huynh có ý đó thật không?

- Sao huynh lại không có ý đó chứ? Với một giai nhân như muội thì huynh có đi tìm đến mọi gối mùng chân cũng không tìm được.

Gã vừa nói vừa toan choàng tay qua tiểu yêu của nàng, nhưng mặt nàng đã sa sầm lại :

- Nhưng thiếp... sợ vị bằng hữu của Ngọc Diện Ma chàng nữa. Sợ... sợ huynh đây cũng như Tăng huynh.

Gã họ Tăng cười khằng khặc :

Gã cắt tràng cười tiếu ngạo sầm sỡ đó :

- Thì có sao đâu. Có thêm lão đệ của huynh nữa thì muội có những hai vị tướng công lấy lòng của Kim bang phái. Đầu của muội sẽ đội trời, chân đạp đất chẳng còn sợ gã tướng công đui mù ở nhà bức hiếp.

- Tăng huynh nói thật chí lý đó, cô nương hãy chọn Tăng huynh và ta đi.

Cả hai vừa nói vừa tầm tầm nhìn nhau.

Nàng nheo mắt với hai người :

- Thật là may mắn cho thiếp. Thiếp ở ngoài đường trong tiết trời đông giá lạnh lẽo thế này chỉ mong tìm được một đấng lang quân, không ngờ được những hai người, còn gì bằng nữa, rõ là ông trời không phụ lòng Mong Đình Hoa rồi.

Gã họ Tăng hí hửng hẳn lên :

- Mong muội, chúng ta đừng phí thời gian. Hãy theo huynh và lão đệ đến khách điểm ở Hàm Dương, chúng ta sẽ bầu bạn tâm sự với nhau. Ở cạnh bên Tăng huynh và lão đệ, ta cam đoan Mong muội sẽ không còn cô đơn, và cũng chẳng còn nhớ đến tên phàm phu tục tử đui mù ở nhà đâu.

Mong Đình Hoa tầm tầm cười. Nàng co người nói :

- Mong Đình Hoa mắc cỡ lắm. Chúng ta mới gặp nhau mà. Thiếp còn chưa biết nhị vị đại ca ở nhà có thể thiếp chưa nữa. Nếu nhờ nhị vị tỷ tỷ biết được thì Mong Đình Hoa sao có thể yên thân được.

Gã họ Tăng tăng háng :

- Nàng sợ gì chứ? Dù cho huynh có năm thê bảy thiếp đi nữa. Nhưng nếu cô nào dám lỗ mắng với nàng thì huynh sẽ trừng phạt ngay.

Mong Đình Hoa mỉm cười :

- Chàng nói thật đấy chứ?

- Chẳng lẽ ta lại nói ngoa với nàng sao? Tăng Hân này dám thề trước trời đất trong cơn gió tuyết này, nếu như Mong muội chấp nhận làm thê thiếp của huynh, huynh sẽ đưa muội về lập động nhất phòng.

Mong Đình Hoa quay qua gã cỡi ngựa đi bên trái nàng :

- Còn đại ca?

Gã đại hán hào hứng hẳn lên. Gã vỗ tay vào ngực mình :

- Ta cũng như Tăng huynh.
- Vậy thì muối có duyên quá.

Tăng Hân chắc lưỡi nói theo :

- Mộng muối nói đúng, muối rất có duyên. Trên thế gian này quả là chẳng có nữ nhân nào có thể sánh bằng Mộng muối của hai chúng ta đâu.

Tăng Hân vừa nói vừa nheo mắt với gã lão đệ đi bên trái Mộng Đình Hoa.

Tăng Hân ôn tồn nói :

- Thế muối đến Hàm Dương làm gì vậy?
- Muối đã nói rồi, đến Hàm Dương để tìm... tìm nam nhân.

Tăng Hân tròn mắt :

- Ô... thế thì đã tìm thấy rồi, đâu cần đến Hàm Dương làm gì nữa.

Mộng Đình Hoa buông luôn một câu gọn lỏn :

- Ồ ha. Đến Hàm Dương làm gì nữa. Hay chúng ta quay trở về gia thất của muối đi.
- Muối nói rất đúng ý của Tăng huynh.

Mộng Đình Hoa lưỡng lự :

- Nhưng muối sợ..

Tăng Hân hỏi :

- Muối sợ gì?

Mộng Đình Hoa dừng ngựa. Nàng thở dài một tiếng :

- Muối sợ... tướng công của muối tuy bị mù hai mắt, nhưng thành nhĩ thì lại nhạy lắm. Muối sợ đưa nhị vị đại ca về gia thất, tướng công nghe được thì muối làm sao sống được với y đây.

Tăng Hân bật cười khàn khạch. Gã cất tràng cười đó nhìn Mộng Đình Hoa nói :

- Huynh nghĩ chuyện đâu hệ trọng gì chứ, gã tướng công của muối thì để huynh và lão đệ đây xử cho.

Gã dùng tay phải phất ngang dây cương :

- Chỉ một đao của huynh thôi gã sẽ chẳng còn làm phiền đến muối.

Mộng Đình Hoa hí hửng hẳn lên, nàng nhong nhánh nói :

- Thiệt không?
- Sao không chứ?
- Huynh thề đui mắt phải không?

Tăng Hân giơ tay lên trời :

- Huynh thề.

Mộng Đình Hoa lắc đầu :

- Nhị vị đại ca hãy trợn mắt thật lớn thề muối mới tin.
- Muối muốn như thế à?

Mộng Đình Hoa gật đầu :

- Muội muốn vậy đó. Nếu nhị vị đại ca ngoa ngôn nhất định ông trời sẽ móc mắt hai người.

Tăng Hân cười khẩy rồi nói :

- Được. Muội đã muốn huynh làm thế thì huynh sẽ vâng lời muội.

Ba người xuống ngựa. Tăng Hân và vị sư đệ của gã đứng trước mặt Mộng Đình Hoa, mắt trợn ngược, giơ tay lên trời đồng dục nói :

- Trước mặt sư muội Mộng Đình Hoa, Tăng Hân và lão đệ Tăng Kỳ thề với trời đất, nếu chúng tôi có hai lời thì sẽ đui mắt.

Lời còn đọng trên hai cánh môi gã họ Tăng thì cả Tăng Hân lẫn Tăng Kỳ cùng rú lên thảm thiết :

- A...

Hai hốc mắt của Tăng Hân và Tăng Kỳ máu tuôn ra ước đẫm.

Tăng Hân loạng choạng ôm mắt, thét lên :

- Ta đui rồi. Ta đui rồi. Quý nữ, sao nguoi nhẫn tâm thọc đui mắt anh em ta.

Mộng Đình Hoa cười khẩy một tiếng, khẽ lắc cổ tay. Hai cây kim vàng chui tọt vào trong ống tay áo của nàng. Mộng Đình Hoa phi thân lên lưng bạch mã, ngoảnh đầu lại nói với Tăng Hân và Tăng Kỳ.

- Tại các nguoi thế đó. Những kẻ ghẹo nguyệt trên hoa giữa ban ngày thì lời nói đâu có thật. Với lại tướng công của Mộng cô nương đều là những kẻ có mắt không trông.

Tăng Hân rít lên cay độc :

- Quý nữ, ta giết nguoi, ta giết nguoi.

Gã loạng choạng, đưa hai tay đến trước mò mắt, miệng không ngừng gào thét :

- Nguoi đền lại cho ta đôi mắt.

Hai tay Tăng Hân chạm vào yên ngựa của Đình Hoa, ngã ngửa xuống mặt tuyết. Gã cào cào, gặm gù :

- Trời ơi, sao ta không biết, sao ta đại dột.

Mặc cho Tăng Hân gào thét, Tăng Kỳ rên rĩ, Đình Hoa vẫn lạnh lùng ra roi đánh vào mông ngựa. Con bạch mã hí lên một tràng dài như giễu cợt hai gã thuộc hạ Kim bang rồi nện vó phi nước đại hướng về thành Hàm Dương.

Mặt trời đã chìm hẳn xuống phía tây, để ứng lên trên nền trời một chiếc móng ngựa sắc trông lộng lẫy vô cùng. Tuyết vẫn chưa ngừng rơi, thậm chí còn rơi nhiều hơn và gió đông càng se lạnh. Trong cái tiết trời buốt giá này, Hàm Dương như chìm hẳn vào cảnh tịch mịch hơn nữa.

Mộng Đình Hoa dừng ngựa trước một cửa hiệu buôn. Cửa hiệu đó đóng kín, và chủ nhân còn quá cẩn thận dán thêm một tấm giấy đề hàng chữ: Chủ nhân đi vắng, miễn tiếp khách.

Mộng Đình Hoa xuống ngựa, cẩn thận buộc dây cương vào cột chống mái nhà. Nàng nhìn hai tấm giấy dán trước cửa, mà điểm một nụ cười mỉm.

Đình Hoa như quá quen thuộc với chủ nhân cửa hiệu này. Nàng thân nhiên xé hai tấm giấy, rồi đẩy cửa bước vào nhà.

Ngay gian chính sảnh cửa hiệu đó là một người vận trường y, dáng vẻ nho nhã của một nhà buôn, đang ngồi khây bàn tính.

Vừa thấy Mộng Đình Hoa, gã nhà buôn đã bật đứng lên, nhanh miệng nói :

- Tới rồi, Tống Hân Giang đã chờ ở đây suốt ba ngày rồi hôm nay Mộng cô nương mới đến.

Mộng Đình Hoa khoát tay :

- Tống huynh chờ Mộng Đình Hoa còn để mặc cho Lãnh đại ca sống chết ra sao cũng được à?

Tống Hân Giang gật đầu :

- Nguoi cũng biết tính của Tống mỗ mà.

Mộng Đình Hoa bước thẳng đến dựng chường áp vào ngực Tống Hân Giang. Nàng gằn giọng nói :

- Hừ, bằng hữu bị nguy mà Tống huynh cứ mãi với cái bàn tính của mình.

Nàng với tay thộp luôn chiếc bàn tính của Tống Hàn Giang.

- Ê... ê... người đừng có làm vậy chứ. Người đập bể cái bàn tính của Tống mỗ thì Tống mỗ lấy cái gì để tính toán đây?

Tống Hàn Giang vừa nói vừa lắc vai, thủ pháp nhanh nhẹn tuyệt trần thộp lấy chiếc bàn tính trên tay Mộng Đình Hoa đã giấu ra sau lưng.

Lão sâu mặt nói :

- Không phải Tống mỗ không nghĩ đến Lãnh Nhật Phong. Nếu không nghĩ đến Lãnh Nhật Phong sao Tống mỗ chờ ở đây suốt ba ngày, và thậm chí còn đóng cửa hiệu của mình.

Mộng Đình Hoa nạt ngang :

- Lão chỉ biết chờ chứ có động tay hay động chân gì đâu. Đợi Tống huynh xông pha chắc mỗ của Lãnh đại ca đã xanh cỏ.

Tống Hàn Giang gãi đầu :

- Tại sao lại xanh cỏ chứ? Nếu như Lãnh Nhật Phong chịu mang ít kim lượng đến thì Tống mỗ chẳng dễ mà nào đụng đến sợi tóc của Nhật Phong đâu.

Như một cái thói đã thành tật, Tống Hàn Giang đặt bàn tính khảy liên tục. Lão lẩm nhẩm một lúc ngẩng lên như Mộng Đình Hoa :

- Ái chà... cái vụ này Tống mỗ và Lãnh Nhật Phong ít ra phải chi hết năm trăm lạng bạc mới đủ đây.

Mộng Đình Hoa tức đến đỏ mặt. Nàng toan thộp lấy bàn tính của họ Tống, nhưng Tống Hàn Giang đã phòng bị trước rồi, khi Đình Hoa vừa phát trào công lão đã lạng người đứng ra sau quầy bán hàng.

Lão vừa giấu bàn tính vừa nói :

- Ê... Bộ lúc nào người cũng muốn thượng cẳng chân hạ cẳng tay sao. Nữ nhân như người thì làm sao tìm được một đấng trượng phu.

Hai cánh tay của lão khinh khật :

- Hình như người vừa hành thủ phải không?

- Không cần thiết Tống huynh phải nói. Bây giờ Đình Hoa hỏi Tống huynh có muốn đi cùng với Đình Hoa xông pha vào cứu Lãnh đại ca không?

Tống Hàn Giang gãi đầu :

- Người còn chút kim lượng nào không?

Mộng Đình Hoa hừ nhạt một tiếng nói luôn :

- Bọn con buôn thật là bỉ ổi đê tiện.

Mặc dù nói vậy nhưng Đình Hoa cũng lấy ra một nén bạc đặt lên quầy :

- Kệ... dẫn túi cũng được.

Lão nheo mắt nói với Đình Hoa :

- Tống mỗ nói thật cho người biết. Lãnh Nhật Phong không dễ chết như người tưởng đâu. Tống mỗ xem chừng cái mạng của sư tử sơn đông còn yểm mệnh hơn cả Lãnh Nhật Phong nữa đó. Người lo mà giữ đi, kéo hồi không kịp.

Mộng Đình Hoa hừ nhạt rồi nói :

- Không cần nhiều lời nữa, có đi không thì bảo?

- Chuyến này Tống mỗ đi buông é nặng quá. Tại cái nghĩa với Nhật Phong và với người ta đành buôn lỗ một chuyến vậy.

Tống Hàn Giang vừa nói vừa nhặt nén bạc bỏ vào túi giấu đeo bên hông.

Lão vừa thất túi giấu vừa than :

- Tống mỗ nghĩ đâu chỉ ba bốn bữa đóng cửa hiệu, chuyến này nhất định sẽ phát tài, chẳng ngờ chỉ nhận được có mỗi một nén bạc vụn của người, chẳng đáng công Tống mỗ chút nào.

Mộng Đình Hoa gần giọng nói luôn :

- Chỉ cần cứu được Lãnh Nhật Phong thì Tổng huynh ắt có kim ngân mà, sợ gì chứ?
- Làm bất cứ chuyện gì thì cũng phải nắm đằng cán chứ ai lại nắm đằng đầu bao giờ.

Mộng Đình Hoa trừng mắt :

- Huynh bỏ khẩu khí của con buôn đi được không?
- Đối với Lãnh Nhật Phong tất nhiên Tổng Hân Giang không tính toán rồi. Nhưng cũng phải có chút đỉnh chứ. Cứu Lãnh Nhật Phong ra khỏi thiên lao của Tổng đàn võ lâm đâu phải dễ, mà có khi còn mất mạng là đằng khác.

Tổng Hân Giang nhếch miện cổ nặn một nụ cười méo mó :

- Nói vậy chứ, với Lãnh Nhật Phong thì Tổng mỗ thật là khó tính toán. Thôi đi thì đi, nhưng đi với người Tổng mỗ lại sợ thiên hạ dị nghị bởi cái tính ông à ông ọ của người đó.

Tổng Hân Giang khoát tay :

- Người đi trước, hoặc là Tổng mỗ đi trước.

Mộng Đình Hoa hừ nhạt một tiếng :

- Kiểm một nữ nhân như Mộng Đình Hoa không dễ đâu. Tổng huynh có điểm phúc lắm mới được đi cùng với Mộng Đình Hoa đó, chứ những kẻ khác e...

Tổng Hân Giang cướp lời Đình Hoa :

- Đui hai con người chứ gì?

Lão liếc Mộng Đình Hoa :

- Người cứ đâm mù mắt thiên hạ thì sau này có tướng công sinh con sợ con người chẳng có con người.

Mộng Đình Hoa nghe Tổng Hân Giang nói, mặt đỏ bừng :

- Tên buôn xảo quyệt, người muốn ta đâm mù mắt người?

Nàng vừa nói vừa lạng người toan trở độc thủ của mình, nhưng Tổng Hân Giang đã nhanh chân tháo chạy ra cửa hiệu. Bộ dáng nho nhã thư sinh của lão ta mà khi trở kinh công lại nhanh không thể tưởng.

Có thể nói chỉ kịp nghe những con tính của bàn toán nhẹ lắc một cái thì thân pháp của Tổng Hân Giang đã ngang ngưỡng cửa rồi. Nhưng một điều lạ lùng, đáng lý Tổng Hân Giang thoát luôn ra ngoài cửa hiệu nhưng gã lại đứng sững ra như bất động.

Thân pháp của Tổng Hân Giang đột ngột đứng phỗng ra khiến Mộng Đình Hoa không khỏi ngạc nhiên. Nàng nghĩ thầm :

- “Gã con buôn này gặp phải sát tính của gã hay sao vậy?”

Ý nghĩ đó còn đọng trong đầu nàng thì đã nghe Tổng Hân Giang thốt lên với giọng sững sờ :

- Ô... Kim ngân... kim ngân...

Gã vừa nói vừa cúi xuống nhặt hai thỏi vàng ròng độ năm lượng. Tổng Hân Giang áp luôn hai thỏi vàng ròng đó vào ngực rồi quay ngoắt lại nhìn Mộng Đình Hoa :

- Sao người không nói sớm? Đưa kim ngân cho Tổng mỗ thì cứ đưa, có sao lại hồ đồ đặt ngay ngưỡng cửa, nếu như có kẻ gian thì sao?

Mộng Đình Hoa càng ngạc nhiên hơn sau lời nói của họ Tổng. Nàng buộc miệng hỏi :

- Tổng huynh nói gì? Mộng Đình Hoa mà có kim ngân rải ngoài cửa à?

Nàng lắc đầu :

- Tổng huynh làm trò được đấy.

Nàng vừa dứt lời thì Lãnh Nhật Phong xuất hiện. Chàng đặt tay lên vai họ Tổng khiến cho y giật mình quay ngoắt lại :

Tổng Hàn Giang vừa sững sờ vừa ngạc nhiên

- Ý... Lãnh huynh đệ... Sao ngươi đến đây được.

Lãnh Nhật Phong bình thần cặp Tổng Hàn Giang bước vào cửa hiệu.

Mộng Đình Hoa nhìn Lãnh Nhật Phong không chớp mắt. Nàng lí nhí nói :

- Lãnh đại ca!

Nhật Phong quay sang đối mặt với nàng :

- May mắn có cả Mộng Đình Hoa muối muối ở đây, huynh khỏi phải cất công đi tìm.

Lãnh Nhật Phong kéo ghế ngồi xuống rồi định nhìn về Tổng Hàn Giang.

- Nếu như Lãnh mỗ chờ Tổng Hàn Giang con buôn đến cứu e rằng mỗ đã xanh mướt xanh cỏ rồi.

Tổng Hàn Giang xấu mặt, khoát tay :

- Tổng mỗ và Mộng Đình Hoa đang tính đến cứu Lãnh huynh đệ đây mà.

- Nhưng khi bắt gặp hai thỏi vàng ròng thì Tổng huynh lại quên mất tình bằng hữu chi giao.

- Ày... Sao Tổng mỗ quên được, chẳng qua ta chỉ sợ kẻ tham thấy vàng quáng mắt nên thâu hồi hai nén vàng lại đó thôi.

- Thế mà Lãnh mỗ lại ngờ huynh hồ siêu phách lạc khi thấy hai thỏi vàng ròng đó.

- Ngươi nói vậy...

Lãnh Nhật Phong khoát tay :

- Bỏ chuyện đó đi, kết giao với Tổng Hàn Giang, Lãnh Nhật Phong há chẳng biết cá tính của huynh sao? Khi nào bàn tính trên tay huynh còn thì Tổng Hàn Giang vẫn là Tổng Hàn Giang.

Tổng Hàn Giang toét miệng cười. Họ Tổng vừa cười vừa vuốt râu :

- Lãnh huynh nói rất đúng với Tổng mỗ. Tổng mỗ yêu bàn tính này hơn cả tánh mạng mình đấy.

Mộng Đình Hoa hừ nhạt một tiếng :

- Chẳng biết đến bao giờ Tổng huynh mới không còn bị ám ảnh bởi những thỏi kim lượng.

Lãnh Nhật Phong đỡ lời cho Tổng Hàn Giang :

- Ai cũng có cá tính riêng và sự đam mê của mình mà. Cũng như Lãnh Nhật Phong có bao giờ quên được bầu rượu túi thơ đâu.

Tổng Hàn Giang vỗ tay đôm đốp :

- Lúc nào Lãnh Nhật Phong cũng nói đúng. Mộng Đình Hoa muối muối nghe rõ rồi chứ. Sau này đừng có hờ cái gì cũng đòi đập bàn tính của Tổng mỗ đấy nhé.

- Đình Hoa không thèm chạm tay vào bàn tính của Tổng huynh đâu.

- Thế thì tốt... thế thì tốt...

Mộng Đình Hoa quay lại Lãnh Nhật Phong :

- Sao đại ca có thể rời đại lao của Tổng đàn võ lâm mà đến đây.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười :

- Có lẽ những vị Chương môn xem tướng Lãnh huynh chưa tới số chết nên mới thả ra, và còn đem tin phát tài đến cho Tổng Hàn Giang nữa.

Tổng Hàn Giang sáng mắt hẳn lên. Gã bước ngay đến bên cạnh Lãnh Nhật Phong :

- Tin phát tài là tin gì? Phải... phải họ đã bồi thường cho Lãnh huynh số thỏi vàng vừa rồi, và Lãnh huynh không xài tới nên muốn tặng cho Hàn Giang này phải không?

Lãnh Nhật Phong nhìn thẳng vào mắt Tống Hàn Giang :

- Hai thỏi vàng kia có đáng gì đâu, chỉ nhờ Tống huynh giúp cho Lãnh mỗ thực hiện một sứ mạng thì sẽ có vạn nén vàng ròng.

Tống Hàn Giang nhảy đồng lên như một đứa trẻ vừa được quà. Lão nhanh nhẩu nói :

- Thiệt vậy không? Thiệt vậy không? Nếu được vạn nén vàng, Lãnh huynh có bắt Tống mỗ nhảy vào chảo dầu sôi Tống mỗ cũng sẵn sàng.

Mộng Đình Hoa nheo mày :

- Tống huynh nói vậy nhưng có dám thực hiện không? Được vạn nén vàng, cái mạng thì tiêu rồi, thế kim lượng để làm gì?

Tống Hàn Giang gãi đầu :

- Tống mỗ nói thế với Lãnh huynh chứ ta biết có bao giờ Lãnh Nhật Phong lại xử với bằng hữu bằng kiểu cặn tình cặn nghĩa đó đâu.

Lãnh Nhật Phong nhún vai, đứng lên đối mặt với Tống Hàn Giang :

- Được vạn thỏi vàng thì có thể phải nhảy vào dầu sôi đó.

Tống Hàn Giang hỏi Lãnh Nhật Phong :

- Mà đó là chuyện gì mà có tới những vạn lạng kim lượng?

- Nhất thời Lãnh Nhật Phong chưa thể nói được, nhưng Tống huynh có đồng ý đi chung với Lãnh mỗ không?

- Nhất định là phải đi rồi.

- Thế thì tốt.

Nhật Phong vừa nói vừa đoạt lấy hai thỏi vàng trên tay Tống Hàn Giang :

Họ Tống tròn mắt :

- O... hai thỏi vàng này của Tống mỗ mà, Tống Hàn Giang nhặt được trước cửa hiệu mình.

- Nhật Phong thấy tất cả, nhưng Tống huynh nghĩ lại đi, hai thỏi kim lượng này đâu có chân mà tự mò đến cửa hiệu của Tống huynh. Với lại lúc này chúng ta cũng cần có lộ phí chứ.

Nhật Phong quay lại Mộng Đình Hoa :

- Đại ca trao hai thỏi vàng cho muội giữ.

Chàng quay lại Tống Hàn Giang, thấy vẻ mặt ủ rũ của họ Tống, chỉ biết lắc đầu mỉm cười :

- Tống huynh tiếc chi hai thỏi vàng đó, sẽ có vạn lạng dành cho Tống huynh mà.

- Thật chứ?

Nhật Phong gật đầu :

- Có bao giờ Nhật Phong ngoa ngôn với bằng hữu của mình chưa?

- Chưa bao giờ. Vậy chúng ta đi ngay bây giờ chứ?

Nhật Phong gật đầu :

- Đúng như vậy, nhưng trước khi rời Trung Nguyên, Lãnh Nhật Phong còn phải đến Dương Châu thành và Hồ Nam.

Mộng Đình Hoa xen vào :

- Lãnh đại ca đến Dương Châu thành tìm Lâm Thành Từ và đến Hồ Nam tìm Kha Bạc Kim?

- Chưa nói ra mà Mộng Đình Hoa đã đoán biết được huynh tìm ai rồi.

Mộng Đình Hoa chăm chú nhìn Lãnh Nhật Phong :



- Cái việc Lãnh huynh sắp thực hiện rất hệ trọng?

- Lãnh huynh không biết nó hệ trọng như thế nào nhưng chỉ biết sẽ mang đến cho mọi người sự phát tài sung sướng.

- Còn Lãnh đại ca được gì?

Lãnh Nhật Phong mỉm cười nhún vai :

- Huynh cũng không biết nữa.

- Huynh đừng dẫu Đình Hoa. Phải chăng huynh vì Chu Thê Loan?

Tổng Hàn Giang khoát tay :

- Thôi thôi đừng nói nữa, kéo không có được sự phát tài bây giờ.

Tổng Hàn Giang giật tay Nhật Phong :

- Chúng ta đi thôi, Đình Hoa không đi cũng được. Có nữ nhân theo chỉ vướng bận mà thôi.

Đình Hoa trợn mắt :

- Không... Đình Hoa sẽ đi cùng với Lãnh đại ca.

- Huynh cũng có ý mời Mộng muội.

- Lãnh đại ca nhìn đúng người đó.

Tổng Hàn Giang buột miệng nói luôn :

- Thế thì còn chờ gì nữa mà không đi. Đứng đây mãi thì bao giờ mới có vận thoi vàng ròng.

Họ Tổng nguyệt Đình Hoa :

- Tổng mỗ chỉ sợ Mộng Đình Hoa theo sẽ xảy ra lăm chuyệ bởi cặp mắt đơng đũa và cái tiểu yêu ông ẹo mà thôi.

Đình Hoa hừ nhạt rồi nói :

- Không có phàn cho Tổng huynh đâu mà chê bai Đình Hoa.

Nàng quay lại Nhật Phong :

- Muội sẽ lo cho Lãnh đại ca từng giấc ngủ đến bữa cơm.

Tổng Hàn Giang nhần mặt :

- Vậy cũng được nhưng Tổng mỗ chỉ sợ đôi mắt của Nhật Phong có ngày chẳng còn hai con ngươi.

Mộng Đình Hoa nheo mày, thoát một cái lạng bộ nhưng Nhật Phong kịp nắm tay nàng.

- Đình Hoa!

Nàng thở hắt ra, chỉ Tổng Hàn Giang nói :

- Lãnh huynh có nghe gã thương buôn này nói gì không? Muội đâu nỡ làm mù mắt Lãnh huynh chứ.

- Lãnh Nhật Phong biết nên mới mời muội đi theo.

Nhật Phong quay lại Tổng Hàn Giang :

- Chúng ta đi thôi.

Tổng Hàn Giang lưỡng lự một lúc rồi thận trọng nói với Nhật Phong :

- Nhân chuyến đi xa này, Tổng mỗ có thể làm một chuyến hàng đường dài được không?

Câu hỏi của họ Tổng khiến Nhật Phong lẫn Đình Hoa phải cau mày.

Nhật Phong nghiêm giọng nói :

- Tổng huynh chỉ nên mang theo chiếc bàn tính để tính số kim lượng sắp có mà thôi.
- Vậy cũng được.

Mộng Đình Hoa hừ nhẹ một tiếng rồi xăm xăm bỏ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 3: Hảo hớn trong kỹ lâu

Dương Châu Thành cũng ngập trong tiết trời đông giá với một màu trắng phủ lấp tất cả những mái vòm, nhưng Dương Thành không tịch mịch như ở Hàm Dương, bởi nơi đây là chốn phồn hoa thị tứ, cũng là nơi những cao nhân thi sĩ tìm đến để du lãm ngắm có chút thi hứng, chính vì thế mà Dương Châu Thành là nơi tụ tập của những phường tạp kỹ, nơi tập trung những tòa kỹ lâu mà bất cứ ai đặt chân đến thành Dương Châu không thể không ghé bước vào.

Vọng Nguyệt lâu, một trong những tòa lâu đài nổi tiếng nhất thành Dương Châu có thể sánh ngang với Thiên Lộc các, Đằng Vương các. Trong màu tuyết trắng, những mái vòm của tòa Vọng Nguyệt vẫn nguy nga sừng sững, và càng lung linh hơn bởi những chiếc đèn hoa đăng chập chờn treo trước cửa như muốn đùa giỡn với gió Đông.

Từ trong tòa Vọng Nguyệt lâu vang dội ra tiếng cười khăng khặc nghe thật hào phóng của một vị khách lãnh du. Tiếng cười đó vọng lên thì bao nhiêu thực khách đồng loạt nhìn về người đó.

Kha Bạc Kim ngồi giữa vòng tay của năm ả kỳ nữ. Người nào cũng có dung nhan diễm tuyệt. Mặc dù ngồi trong vòng tay của những nàng tiên nữ nhưng Kha Bạc Kim không một chút sỗ sàng. Chỉ đôi lúc cao hứng y mới làm động tác hài hước khiến các nàng kỳ nữ phải bật cười.

Kha Bạc Kim lặn tay vào thắt lưng moi ra một nén bạc đặt lên bàn. Gã chỉ nén bạc nói :

- Đây là nén bạc sau cùng của ta đó, mà chung quanh Kha mỡ những năm nàng. Biết chia làm ao bây giờ.

Gã nhìn qua nàng kỳ nữ ngồi bên cạnh mình.

- Cúc Cúc chia dùm đại ca coi.

Cúc Cúc nhăn nhó :

- Một nén bạc nhỏ xíu thế này chia làm sao được làm năm.

Kha Bạc Kim lại quay sang nàng kỳ nữ ngồi bên phải mình :

- Thanh Thanh chia được không?

Thiếp cũng như Xuân Xuân thôi. Chẳng lẽ lấy hết thì những tỷ muội đây đâu còn gì.

Kha Bạc Kim gãi đầu :

- Ái chà, khó quá.

Kha Bạc Kim lại ngoảnh mặt nhìn ra sau :

- Còn Phùng Phùng, muội tính sao?

Phùng Phùng bá cổ Kha Bạc Kim :

- Đề muội xét xem Kha đại ca còn dấu trong thắt lưng mình không.

Kha Bạc Kim tròn mắt :

- Phùng Phùng không tin Kha Bạc Kim này à.

Kha Bạc Kim vừa nói vừa cời luôn thất lưng :

- Cời thất lưng này ra rồi, Kha đại ca của các nàng trông xốc xếch lắm.

Phùng Phùng mỉm cười nói :

- Phùng Phùng tin đại ca rồi.

Nàng nhón lấy nén bạc cất vào thất lưng :

- Lần này cho đại ca nợ năm chị em chúng tôi đó.

Kha Bạc Kim tròn mắt :

- Nợ à... Kha Bạc Kim có bao giờ biết nợ ai đâu.

- Nhưng đại ca hết bạc rồi.

Kha Bạc Kim nheo mày một lúc :

- Huynh có cách kiếm bạc cho các nàng rồi.

Cúc Cúc hỏi :

- Đại ca kiếm kim lượng bằng cách gì.

Kha Bạc Kim đảo mắt nhìn lướt qua những thực khách có trong Vọng Nguyệt lầu.

Kha Bạc Kim bóp hai bàn tay phát ra những tiếng kêu căng cắc rồi như đã quyết định một việc gì đó phải làm. Y hỏi Cúc Cúc :

- Cúc Cúc thiếu chủ nhân Vọng Nguyệt Lầu này bao nhiêu.

Cúc Cúc lưỡng lự một lúc rồi nói :

- Dạ năm ngàn lạng bạc.

Tất cả các nàng đây cũng như Cúc Cúc.

Phùng Phùng chớp mắt ghé miệng xuống tai Kha Bạc Kim :

- Phùng Phùng chỉ thiếu có ba ngàn lạng bạc thôi.

Kha Bạc Kim gật đầu. Gã chặc lưỡi nói :

- Nếu như các nàng nghe lời Kha đại ca từ bỏ Vọng Nguyệt Lầu về quê thì đại ca sẵn sàng tìm số kim lượng chuộc các nàng ra khỏi tòa Nguyệt Vọng lầu này.

Thanh Thanh nhìn Kha Bạc Kim :

- Kha đại ca làm sao có được số kim lượng khổng lồ đó để chuộc chúng em.

- Miễn Kha đại ca có số kim lượng đó là được rồi, nhưng các nàng phải hứa với huynh không được ở đây nữa.

Cúc Cúc, Thanh Thanh cùng gật đầu :

Cúc Cúc nói :

- Vì hoàn cảnh mà tỷ muội chúng em phải vào trong ký lầu Vọng Nguyệt này, nếu có điều kiện thì đâu ở đây làm gì.

Kha Bạc Kim gật đầu :

- Tốt lắm.

Kha Bạc Kim nhắm mắt một lúc rồi mới nói :

- Tổng chi tất cả là hai mươi ba ngàn lạng bạc. Ái chà cũng nhiều đấy hử.

Kha Bạc Kim tính toán xong đứng dậy bước ra giữa nhà chính sảnh.

- Các vị bằng hữu giang hồ, thời tiết hôm nay lạnh quá mà chúng ta chẳng có một cuộc vui nào cho ra trò cả. Kha mỗ có đề nghị như thế này.

Mọi người cùng nhao nhao hẳn lên.

Một vị thương nhân dáng người nhỏ nhắn đứng lên ôm quyền xá Kha Bạc Kim rồi hỏi :

- Kha đại hiệp có điều chi chỉ giáo.

Kha Bạc Kim chấp hai tay sau lưng, hướng mắt nhìn người đó nói :

- Kha mỗ có một đề nghị rất thú vị.

Y đến bàn mình lấy dưới gầm ra bình khí của mình. Bình khí của Kha Bạc Kim là đôi dây xích đen tuyền trên đầu có dính hai quả chùy gai.

Y trở lại chỗ cũ đặt bình khí xuống trước rồi trình trọng nói :

- Bất cứ ai trong các vị, đẩy được Kha mỗ dịch một bước thì được ngàn lạng bạc, còn ngược lại Kha mỗ sẽ tặng lại các vị hai ngàn lạng bạc. Nếu như ai thất tín sẽ bị chùy đập vỡ đầu mà chết. Các vị đồng ý chứ.

Mọi người xôn xao hẳn lên. Đây là một lời đề nghị khiến cho mọi người không thể quan tâm. Ở Dương Châu thành ai mà chẳng biết Kha Bạc Kim là người luôn giữ chữ tín làm đầu, mà một khi thắng được Kha Bạc Kim chẳng khác nào tôm hóa rồng trong chốc lát, danh tiếng sẽ lẫy lừng khắp chốn thành Dương Châu.

Lời đề nghị của Kha Bạc Kim lập tức có người hưởng ứng. Hai gã đại hán lực lưỡng cời phăng áo ngoài phô vòng ngực phẳng lì nổi lên những vòng cơ bắp cuộn cuộn.

Thấy hai gã đó bước ra. Cúc Cúc, Thanh Thanh thoáng cau mày biểu lộ sự lo lắng cho Kha Bạc Kim.

Hai gã đại hán lực lưỡng bước đến trước mặt Kha Bạc Kim.

- Huynh đệ chúng tôi là Vương Ban, Vương Kiệt Trại chủ Phong Sơn. Từ lâu đã nghe tiếng Kha đại hiệp nay mới được diện kiến và được nghe lời đề nghị của Kha đại hiệp nên muốn thỉnh giáo.

Kha Bạc Kim nhìn hai gã đại hán đó, nghiêm giọng nói :

- À thì ra là Phong sơn nhị vị Trại chủ vang lừng tiếng tăm khắp cõi giang hồ, ai ai cũng nể mặt.

- Kha đại hiệp quá khen huynh đệ chúng tôi, nhưng huynh đệ chúng tôi cảm thấy đầu thế so sánh bằng đại hiệp.

Kha Bạc Kim khoát tay :

- Đừng khách sáo... đừng khách sáo.

- Kha đại hiệp có thể chỉ giáo cho huynh đệ chúng tôi chứ.

- Tất nhiên rồi. Nhưng Kha mỗ diện kiến với nhị vị chột nổi cao hứng vô cùng.

Vương Ban hỏi Kha Bạc Kim :

- Kha đại hiệp cao hứng như thế nào?

- Chẳng lẽ trong tòa đại sảnh Vọng Nguyệt lầu này có bao nhiêu người mà chỉ có chúng ta thù tãi với nhau sao.

Kha Bạc Kim nhìn lại tất cả mọi người :

- Các vị ở đây đều là bậc hảo hán thành danh trong giang hồ cũng có cao hứng chứ. Có thể chúng ta chia làm hai phe đánh cược với nhau. Bên nào thắng thì được hưởng số kim lượng của bên kia.

Vương Kiệt gật đầu :

- Kha đại hiệp nói rất đúng.

Vương Kiệt liền móc ra một tờ ngân phiếu giơ lên cao :

- Vương Kiệt cùng sư huynh Vương Ban đánh cược sẽ đẩy Kha đại hiệp đổ kênh xuống đất với giá mười ngàn lạng bạc, trong các vị có ai theo huynh đệ họ Vương này không?

Vương Kiệt vừa nói vừa ngẩng cao đầu.

Vương Bân thì không khỏi tự đắc vỗ vào ngực mình :

- Các vị hãy tin vào thần công thiên cân trụ của anh em chúng tôi.

Sau lời rao mời đó, liền có vài người cùng bước đến trao cho anh em họ Vương những tấm ngân phiếu.

Vương Bân nhăm nhính rồi nhướn mày nói với Kha Bạc Kim :

- Cuộc chơi này có tất cả ba mươi nghìn lạng bạc. Không biết Kha đại hiệp có còn giữ ý định ban đầu không?

Kha Bạc Kim phần chần hấn lên :

- Tất nhiên rồi, làm sao ta không giữ được chứ. Nào... Nào đưa cho Kha mỗ những tấm ngân phiếu đó đi.

Vương Kiệt nhún vai :

- Kha đại hiệp chưa thắng mà.

- Kha mỗ quên mất.

Vương Bân nghiêm giọng nói :

- Nếu như Kha đại hiệp thua huynh đệ chúng tôi thì lấy gì mà giao chứ?

Kha Bạc Kim chỉ vào đầu mình :

- Nếu Kha mỗ không có kim lượng giao cho hai người thì sẽ giao cái đầu này.

Vương Bân quay sang Vương Kiệt :

- Đệ nghe rồi chứ?

- Kha mỗ chưa hề nói lời thứ hai. Vào các người hành động đi.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Kha Bạc Kim thì bất ngờ Vương Bân nhanh như chớp áp mạnh tay vào người họ Kha bằng một thức Đồn Dương chương với mười thành công lực.

Hự...

Chưa kịp vận công đã hứng đòn chương của Vương Bân với sức mạnh nội lực di sơn đảo hải. Kha Bạc Kim ngã người ra sau.

Cúc Cúc, Thanh Thanh, Phùng Phùng thốt lên :

- Kha đại ca !

Vương Bân bật cười ha hả bởi sự thắng thế dễ dàng của mình. Nhưng gã chưa cười dứt thì Kha Bạc Kim như cánh cung bật trở lại. Kha Bạc Kim vừa lấy lại sự thăng bằng vừa nói :

- Vương trại chủ đắc thắng sớm quá, hãy nhìn xuống hai chân của Kha mỗ xem.

Quả đúng như Kha Bạc Kim nói, hai chân của y chẳng hề xê dịch mà như dính chặt xuống sàn nhà.

Tập kích bất ngờ, Vương Bân ngỡ đầu với thần lực nội công của mình đã đẩy ngã Kha Bạc Kim nhưng khi đối phương lấy lại thăng bằng, thì gã không khỏi giật mình.

Vương Kiệt đầu để phí thêm khoảnh khắc nào, liền nháy mắt với Vương Bân, cả hai đồng loạt xuống tấn thi thổ tuyệt kỹ Thiên cân trụ rồi quát lớn :

- Nằm xuống.

Bốn cánh tay của huynh đệ họ Vương đồng loạt bổ thẳng vào ngực Kha Bạc Kim. Lần này đã chuẩn bị từ trước, Kha Bạc Kim xoay tròn song thủ của mình. Không biết y đã dùng công phu gì mà

hữu thủ thì khống chế cả hay tay Vương Bân, tả thủ thì khống chế song thủ Vương Kiệt. Ba người chớp mắt đã chuyển và thi đấu nội lực.

Vương Bân và Vương Kiệt không ngừng gia tăng nội kinh, nhưng cả hai ngỡ như đang đẩy một vách núi kiên cố không làm sao lay chuyển được. Mồ hôi

thoáng chốc xuất hiện trên khuôn mặt của Vương Bản và Vương Kiệt, trong khi Kha Bạc Kim vẫn bình chân chẳng tỏ lộ một chút gì gọi là đã phí sức.

Kha Bạc Kim còn mở miệng nói :

- Nhị vị Trại chủ có đẩy đến huyệt cũng không xô dịch được Kha mỗ đâu.

Kha Bạc Kim thì mở miệng nói trong khi hai anh em họ Vương thì lại bặm môi trợn mắt trông khổ sở vô cùng.

Bất chợt Vương Bản nói :

- Không đẩy ngã được thì kéo.

Vương Bản và Vương Kiệt đồng loạt thối về sau một bộ rồi kéo ghệt Kha Bạc Kim đến trước. Cả hai vận lực đến nỗi đỏ mặt tía tai những khối cơ nổi lên cuộn cuộn nhưng đôi chân Kha Bạc Kim cứ dính chặt xuống sàn gạch.

Kha Bạc Kim cười mỉm :

- Nhị vị Trại chủ dùng sức quá e đoạn mạch mà chết đó.

Bạc Kim vừa nói vừa bất ngờ buông tay Vương Bản lẫn Vương Kiệt. Cả hai người đang cố sức kéo đột ngột không có gì để giữ lại ngã ngửa ra sau, đập đầu luôn xuống sàn Vọng Nguyệt lầu.

- Bốp... Bốp...

Vương Bản biến sắc.

Vương Kiệt thì thẹn đến đỏ cả mặt.

Vương Bản và Vương Kiệt đứng dậy. Cả hai người cùn nghe những tiếng cười khúc khích của những nàng kỳ nữ trong Vọng Nguyệt lầu. Xen vào những tiếng cười đó là những tiếng chặc lưỡi. Có người buột miệng nói :

- Dù có là thần là thánh đi nữa cũng chưa chắc đã đẩy được Kha đại hiệp chứ đừng nói đến bọn tép riu vai to thịt bấp.

Vương Bản thẹn đến chín cả người.

Y hần học nhìn Kha Bạc Kim :

- Kha Bạc Kim... Dù huynh đệ Vương Bản có thua người keo này cũng không để cho người có được số kim lượng này đâu. Có bản lĩnh thì hãy đến Phong Sơn trại đoạt lại kim lượng của người.

Vương Bản vừa nói vừa quay lưng cùng với Vương Kiệt toan phi thân ra ngoài cửa Vọng Nguyệt lầu.

- Bộp bộp.

Cả hai vừa động thân đã rú lên rồi ngã lăn xuống.

Hai quả chùy sắt đã nện vào đầu gối Vương Bản và Vương Kiệt.

Bạc Kim thấu hồi binh khí, neho mảy nói :

- Kha mỗ rất căm ghét những kẻ nói hai lời.

Vương Bản và Vương Kiệt bặm môi cố nén tiếng rên vào trong bụng, cố lê ra ngoài.

Hai người lê đến ngưỡng cửa thì chạm phải một thư sinh vận bạch y. Lạ lùng là người này lại không để lộ chân diện mục mà lại đeo một chiếc mặt nạ dát vàng trông kỳ quái vô cùng. Sau lưng thư sinh chính là Tổng Hàn Giang cùng với Mộng Đình Hoa.

Tổng Hàn Giang đỡ Vương Bản và Vương Kiệt. Hai người được đỡ đứng lên, Vương Bản ôm quyền xá Tổng Hàn Giang :

- Đa tạ tiên sinh đã giúp đỡ tại hạ.

Tổng Hàn Giang tròn mắt, nhanh chóng rút bàn tính. Những ngón tay của gã gảy lên liên tục những con tính rồi nhìn Vương Bản nói :

- Công Tổng mỗ đỡ Vương trại chủ và nhị đệ của người tổng cộng là hai mươi nén bạc. Phiền Vương trại chủ trả kim lượng.

Vương Bản chỉ còn biết nhìn Tổng Hàn Giang :

- Ồ...

Tổng Hàn Giang cười mỉm :

- Tổng mỗ không bao giờ làm công không cho ai.

Vương Bân vừa thẹn vừa giận rút ra một nén vàng nhét vào tay Tổng Hàn Giang.

Tổng Hàn Giang bình thân cho nén vàng vào túi áo gấm của mình rồi ôm quyền xá Vương Bân :

- Đa tạ Trại chủ !

Tổng Hàn Giang thuận tay lấy luôn những tấm ngân phiếu trong lưng quần Vương Bân :

- Những tấm ngân phiếu này đã thuộc về Kha đại hiệp. Vương trại chủ không nên giữ nó làm gì.

Vương Bân và Vương Kiệt giờ chẳng còn biết làm gì hơn nữa là lui nhanh ra ngoài tránh sự tủi nhục.

Kha Bạc Kim nhận ra Tổng Hàn Giang và Mộng Đình Hoa, phấn chấn hẳn lên, phát tràng cười lồng lộng. Kha Bạc Kim bước đến vỗ vai Tổng Hàn Giang :

- Tổng thương huynh giờ chắc đã phát tài rồi.

Tổng Hàn Giang nhún vai :

- Cũng như xưa mà thôi.

Họ Tổng vừa nói vừa toan nhét những tấm ngân phiếu vào túi gấm, nhưng Bạc Kim đã nhanh tay hơn đoạt lấy những tấm ngân phiếu đó. Họ Kha mỉm cười nói với Tổng Hàn Giang :

- Tổng huynh há chẳng nói những tấm ngân phiếu này là của Kha mỗ.

- Ồ... nhưng không có Tổng Hàn Giang này thì hai tên họ Vương kia đã lấy đi rồi.

Kha Bạc Kim nheo mắt bước nhanh đến nhặt nén bạc vụn mang đến nhét vào tay Tổng Hàn Giang :

- Kha mỗ trả công cho Tổng huynh đây.

Hai người nói chuyện với nhau mà không màn đến vị thư sinh đeo chiếc mặt nạ dát vàng.

Tổng Hàn Giang quay sang vị thư sinh :

- Kha Bạc Kim... người biết người này chứ.

Kha Bạc Kim lắc đầu :

- Không biết.

Mộng Đình Hoa hỏi :

- Thế Kha đại ca còn nhớ Lãnh đại ca không.

Kha Bạc Kim gật đầu :

- Nhớ chứ... Nhớ lắm lắm sao quên được con sâu rượu Lãnh Nhật Phong chứ.

Tổng Hàn Giang chen vào :

- Thế người có biết ngày rằm vừa qua Lãnh Nhật Phong đã bị các vị Chương môn mang ra xử tội chết ở Hàm Dương thành không?

Kha Bạc Kim trợn mắt :

- Sao... Có chuyện đó à?

Mộng Đình Hoa chen vào :

- Trong khi Lãnh Nhật Phong sống chết không biết lúc nào thì Kha đại ca lại rúc đầu vào những chốn này.

- Người... người...

Mộng Đình Hoa chề môi :

- Mộng Đình Hoa nói oan cho Kha đại ca à.

Kha đại ca lắc đầu :

- Kha mỗ phải đến Hàm Dương.

Kha Bạc Kim vừa nói vừa toan trở khinh công lao đi nhưng Tổng Hàn Giang đã chặn đường gã lại :

- Ngươi đi đâu mà vội thế?

- Kha mỗ phải đi cứu Lãnh Nhật Phong.

- Đợi ngươi đi cứu thì mỗ Lãnh Nhật Phong đã xanh cỏ rồi. Bây giờ ngươi đến Hàm Dương chỉ tốn công làm cỏ mỗ cho Lãnh Nhật Phong thôi.

Kha Bạc Kim sững sờ đứng đờ ra như pho tượng. Dung mạo của y mới phản chấn bây giờ lại ủ rũ náo nề.

Gã lắc đầu nói :

- Kha mỗ có lỗi với Lãnh Nhật Phong.

Tổng Hàn Giang tăng hắng rồi nói :

- Chính vì cái lỗi háo sắc đam mê nữ nhân của ngươi mà Tổng mỗ mới đưa vị cao thủ này đến trị tội ngươi đó.

Kha Bạc Kim quay qua vị thư sinh đeo chiếc mặt nạ dát vàng.

- Ngươi muốn trị tội Kha mỗ?

Tổng Hàn Giang nói :

- Không trị ngươi cái tội háo sắc thì trị cái tội gì. Nhưng Tổng mỗ cũng niệm tình ngươi cho ngươi một cơ hội.

Kha Bạc Kim cau mày.

Tổng Hàn Giang nhún vai :

- Bộ ngươi không thích trò chơi vừa rồi à.

- Ý huynh muốn nói gì.

- Nếu như vị thư sinh này đẩy ngươi ngã xuống sàn thì ngươi phải chịu mất số ngân phiếu này.

Tổng Hàn Giang vừa nói vừa liếc vị thư sinh đeo mặt nạ dát vàng. Đôi mày của vị thư sinh cau hằn lại sau lời nói của họ Tổng. Tổng Hàn Giang cười ruồi nói tiếp :

- Điều kiện thứ hai ngươi phải theo... theo...

Mộng Đình Hoa xen vào :

- Kha đại ca phải theo Mộng Đình Hoa và Tổng đại ca cùng với đối thủ của đại ca.

Kha Bạc Kim thở dài một tiếng :

- Thế còn cái lỗi của ta với Lãnh Nhật Phong?

Mộng Đình Hoa trả lời gã :

- Không ai bắt lỗi Kha đại ca đâu.

Kha Bạc Kim gật đầu :

- Thế thì được.

Y quay lại gã thư sinh đeo mặt nạ dát vàng :



- Mời.

Kha Bạc Kim vừa nói vừa xoay chân trụ tấn.

Gã thư sinh quan sát thân pháp của Kha Bạc Kim rồi bình thản bước đến. Y nhìn Kha Bạc Kim từ đầu đến chân như nhìn một báu vật quý giá trên cõi đời này.

Kha Bạc Kim thấy đối phương của mình chỉ đứng nhìn mà không hành động, nôn nóng hỏi :

- Sao ngươi không hành động đi.

Lời nói còn đọng trên hai cánh môi của Kha Bạc Kim thì vị thư sinh đeo mặt nạ bất ngờ dùng mũi giấy đá khẽ vào đầu gối Kha Bạc Kim đồng thời chỉ dùng mỗi một ngón trỏ chích thẳng vào trán gã.

Thủ pháp của thư sinh đeo mặt nạ trông thật đơn giản, nhưng Kha Bạc Kim đã phải thối lại ba bộ mới trụ lại được. Kha Bạc Kim tròn mắt nhìn đối phương ngỡ ngàng hỏi :

- Ngươi là ai?

Vị thư sinh đeo mặt nạ thản nhiên cời bỏ mặt nạ dát vàng.

Kha Bạc Kim vừa thấy chân diện của người đó, buột miệng lớn tiếng nói :

- Lãnh Nhật Phong.

- Nếu không phải là Lãnh mỗ thì sao biết cách hóa giải tuyệt kỹ Đồng cân thiên sơn của Kha Bạc Kim.

- Thế tại sao gã Tổng Hàn Giang kia lại nói ngươi... ngươi...

Lãnh Nhật Phong mỉm cười nhún vai, lắc đầu nói :

- Nếu Tổng Hàn Giang không nói vậy thì đâu có thể thỉnh ngươi rời khỏi tòa Vọng Nguyệt lầu này.

Tổng Hàn Giang bước đến trước mặt Kha Bạc Kim, chìa tay tới :

- Kha Bạc Kim, ngươi đã thua Lãnh Nhật Phong rồi, mau giao những tấm ngân phiếu kia cho Tổng mỗ.

Kha Bạc Kim lưỡng lự, với những nét bối rối hiện lên mặt. Gã liếc trộm về phía bàn Cúc Cúc, Thanh Thanh và Phùng Phùng. Cái liếc trộm của Kha Bạc Kim không lọt qua cặp mắt tinh tường của Lãnh Nhật Phong.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười nói :

- Chỉ cần Kha huynh theo Lãnh mỗ thì tạm thời Lãnh mỗ trao số kim lượng cho Kha huynh.

Kha Bạc Kim hào hứng hẳn lên :

- Thật không?

- Lãnh Nhật Phong biết Kha Bạc Kim là kẻ giữ chữ tín tất nhiên cũng phải biết giữ chữ tín với Kha huynh chứ.

Tổng Hàn Giang chen vào :

- Vậy phần của Tổng mỗ thì sao?

Lãnh Nhật Phong quay sang Tổng Hàn Giang :

- Tổng huynh sẽ có phần của Tổng huynh. Hiện tại huynh đã chấp nhận đi cùng với Lãnh Nhật Phong.

Kha Bạc Kim nhướn mắt nói với Tổng Hàn Giang :

- Lão thương buồn nghe rồi chứ.

Tổng Hàn Giang ậm ừ một lúc rồi mới miễn cưỡng gật đầu nói :

- Ta nghe rồi.

Kha Bạc Kim quay lưng bước ngay đến bàn Cúc Cúc và những nàng kỳ nữ kia. Gã đặt những tấm ngân phiếu lên bàn, ôn tồn nói :

- Kha đại ca có chuyện phải rời Vọng Nguyệt lâu, đây là số kim lượng mà huynh vừa có được, các muội hãy giữ lấy mà chuộc thân.

Năm nàng kỳ nữ Vọng Nguyệt lâu nhìn Kha Bạc Kim bằng ánh mắt triu mến. Thanh Thanh thở dài một tiếng rồi hỏi họ Kha :

- Kha đại ca đi rồi, bao giờ trở lại.

Bạc Kim lưỡng lự một lúc rồi trả lời nàng :

- Huynh cũng không biết bao giờ trở lại, nhưng có lẽ cũng sớm thôi.

Cúc Cúc liếc Lãnh Nhật Phong, khẽ hỏi Kha Bạc Kim :

- Đại ca đi với người đó à. Y là ai vậy.

- Chuyện ngoài giang hồ, muội đừng nên tìm hiểu nhiều. Huynh sẽ đi với y để trừ nợ đây mà, nhưng cũng chưa biết y sẽ đưa huynh đi đâu. Các muội ở lại bảo trọng.

Thanh Thanh nhìn Kha Bạc Kim nói :

- Khi nào Thanh Thanh về quê sẽ tìm huynh báo tin.

- Giang hồ mệnh mông biết huynh ở đâu mà tìm.

- Nhất định Thanh Thanh sẽ tìm được.

- Không cần, huynh sẽ tự tìm đến các muội.

Mộng Đình Hoa bước đến bên cạnh Kha Bạc Kim. Nàng nhìn Cúc Cúc và Thanh Thanh :

- Các vị đừng lo. Kha đại ca của các vị không có các vị hầu hạ tất sẽ có người khác mà.

Bạc Kim liếc trộm Mộng Đình Hoa :

- Chúng ta nên đi được rồi đó.

Gã nói xong, quay bước trở lại bên Lãnh Nhật Phong.

- Nhật Phong tính đưa Kha mỗ đi đâu.

- Một nơi rất xa, và e rằng nơi đó chẳng có tòa kỹ lâu nào cả.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười nói tiếp :

- Kha huynh đã từ giả các nàng rồi chứ.

Kha Bạc Kim gật đầu.

Nhật Phong nói :

- Vậy chúng ta đến Hồ Nam.

Kha Bạc Kim cau mày :

- Đến Hồ Nam, người tính kéo thêm cả Lâm Thành Từ nữa à?

Nhật Phong gật đầu :

- Nhật Phong không thể không thỉnh gã lười biếng đó.

Nhật Phong vừa nói vừa quay bước tiến ra cửa tòa chính sảnh Vọng Nguyệt lâu.

Mộng Đình Hoa bước đến dẫn tay Kha Bạc Kim :

- Kha huynh còn lưu luyến gì nữa, đã thiếu nợ thì phải trả thôi, nếu không thì mất chữ tín của Kha đại hiệp.

- Đình Hoa không nói thì Kha mỗ vẫn có thể nghĩ được.

Hai người cùng nhau sánh vai bước theo Lãnh Nhật Phong và Tống Hàn Giang. Kha Bạc Kim đứng ngay ngưỡng cửa, quay mặt nhìn lại bàn Cúc Cúc và

Thanh Thanh.

- Các muội bảo trọng nghe.

Mộng Đình Hoa thở dài một tiếng :

- Thôi đi mà. Đình Hoa không hiểu Kha huynh tốn một mớ kim lượng to như thế cho những nàng kỳ nữ thì được cái gì chứ. Không có huynh họ sẽ có những gã đàn ông khác thôi mà.

Kha Bạc Kim nheo mày nhìn xéo qua Mộng Đình Hoa. Gã bắt nhãn hỏi ngược lại :

- Thế còn Đình Hoa ông ẹo với nam nhân thì có được gì không? Hay bị thiên hạ gán cho cái nhục là dâm nữ.

- Nếu nói Đình Hoa là dâm nữ thì những kẻ đó không có mắt rồi. Đừng thấy vẻ bề ngoài mà vô đoán cái bên trong.

Từ lúc Lãnh Nhật Phong, Tống Hàn Giang và Mộng Đình Hoa xuất hiện trong Vọng Nguyệt lâu, mọi hành động của họ đều được thu tóm vào ánh mắt của một lão già ngồi khuất trong góc đại sảnh. Khi mọi người vừa đi thì lão già cũng lẹm khộm đứng dậy, chống gậy theo chân họ.

Lão ra ngoài Vọng Nguyệt lâu, đảo mắt nhìn qua, rồi đưa tay vuốt mặt. Bộ mặt già nua còm cõi không chút sống được thay bằng một khuôn mặt anh tuấn khôi ngô của một thư sinh lịch lãm. Y quăng chiếc gậy, rồi trở khinh công lướt đi nhanh không thể tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 4: Truy tìm bóng nhạt

Khi Lãnh Nhật Phong, Mộng Đình Hoa, Tống Hàn Giang và Kha Bạc Kim đến Hồ Nam thì trời cũng vừa ứng ánh bình minh.

Mộng Đình Hoa hỏi Lãnh Nhật Phong :

- Hồ Nam mênh mông, Lãnh huynh biết Lâm Thành Từ ở đâu mà tìm.

Lãnh Nhật Phong nhìn Mộng Đình Hoa đáp :

- Đi tìm một người trong giang hồ thì phải biết cá tính của người đó.

Nhật Phong vừa nói vừa liếc nhìn Tống Hàn Giang và Kha Bạc Kim.

Đình Hoa buột miệng :

- Nói như Lãnh đại ca thì muốn tìm Tống huynh phải đến các cửa hiệu buôn, tìm Kha đại ca thì đến kỳ lâu, vậy tìm Lâm Thành Từ thì ở đâu.

Tống Hàn Giang hừ nhạt rồi nói :

- Người tự nhận mình là thông minh, thế mà cũng không lý giải được à. Nếu Tống mỗ lý giải được thì người trả bao nhiêu kim lượng.

Mộng Đình Hoa xì mũi, lắc đầu nói :

- Đình Hoa đâu cần tốn kim lượng cho Tống huynh chứ.

- Thế thì người thử đi tìm Lâm Thành Từ xem.

Tống Hàn Giang quay sang nói với Nhật Phong :

- Nhật Phong, người có dám đánh cược với Tống mỗ không?

- Đánh cược thế nào?

- Nếu như Mộng Đình Hoa thông minh tuyệt đỉnh tìm ra Lâm Thành Từ, cái gã đi mây về gió này thì Tống mỗ sẽ thua người phân nửa phần kim lượng đã thỏa thuận với người, ngược lại người thua ta.

Mộng Đình Hoa nhìn Lãnh Nhật Phong gật đầu :

- Lãnh đại ca còn chần chừ gì nữa.

Nàng quay lại Tổng Hàn Giang :

- Đình Hoa muốn đánh cược với Tổng huynh nữa.

- Thiệt chứ?

- Đình Hoa cũng có phần trong cuộc mà.

- Được. Nếu người thắng, Tổng mỗ giao hết phần kim lượng còn lại cho người.

- Nhứt ngôn phát xuất tứ mã nan truy.

- Tất nhiên rồi. Nếu Tổng mỗ không giữ chữ tín, thì còn làm ăn gì được chứ

Mộng Đình Hoa quay sang Kha Bạc Kim :

- Kha đại ca có tính tham gia không?

Bạc Kim nhún vai :

- Kha huynh còn mắc nợ chưa trả được.

Y thở dài một tiếng :

- Đình Hoa và Tổng huynh cứ đánh cược đi. Kha Bạc Kim sẽ giám sát lời thỏa thuận giữa hai người.

Mộng Đình Hoa gật đầu :

- Được đấy.

Nàng quay lại Lãnh Nhật Phong :

- Lãnh đại ca có thể cho muội biết Lâm Thành Tử có những cá tính gì?

Tổng Hàn Giang khoát tay :

- Tổng mỗ giúp người. Nói về Lâm Thành Tử thì phải nói đến một kẻ lười biếng nhất trên giang hồ, gã đã lười nhưng lại thích ăn ngon mặc đẹp. Chỉ bấy nhiêu thôi, người ráng mà tìm gã.

- Thế thì đâu có gì mà khó tìm.

Lãnh Nhật Phong nhìn Mộng Đình Hoa ôn tồn nói :

- Huynh nói thêm cho muội biết, mặc dù muội có tìm được Lâm Thành Tử cũng phải cẩn thận. Lâm Thành Tử rất có nhiều trò để muội phải thẹn trước đám đông đó.

Đình Hoa cười nhạt đáp lời Nhật Phong :

- Dù Lâm Thành Tử có lắm trò vặt đi nữa thì Đình Hoa cũng xách đầu gà về cho Lãnh đại ca và Tổng huynh.

Tổng Hàn Giang cười khẩy :

- Nói thì hay lắm, chưa chắc đã làm gì được.

Bốn người ghé vào một tửu điểm vừa mở cửa.

Đình Hoa nói với Tổng Hàn Giang :

- Huynh cứ ở đây chờ Đình Hoa đưa Lâm Thành Tử về.

Hàn Giang lắc đầu nguây nguậy :

- Chờ đến bao giờ chứ. Chẳng lẽ Tổng mỗ và Kha Bạc Kim cùng Lãnh Nhật Phong phải chờ người đến khi râu tóc bạc phơ sao.

Đình Hoa lắc đầu :

- Đình Hoa đầu nỡ bắt ba vị đại ca chờ lâu như vậy, chỉ đến lúc mặt trời lặn thôi. Nếu như chưa đưa được Lâm Thành Từ về thì Đình Hoa xem như thua cuộc.

Tổng Hàn Giang mỉm cười :

- Người nói được đó.

Tổng Hàn Giang ngoắc tiểu nhị.

Gã tiểu nhị nhanh chân bước đến bàn bốn người, Tổng Hàn Giang nhìn gã tiểu nhị nói :

- Cho ta mười cân rượu ngon, hai cân thịt băm.

Gã quay sang Kha Bạc Kim :

- Người có cần mỹ nhân hầu hạ không?

Gã tiểu nhị tròn mắt, lí nhí nói :

- Đại gia... tửu quán của tiểu nhân làm gì có mỹ nữ.

Tổng Hàn Giang nhún vai :

- Vậy chờ cho Tổng mỗ.

Gã tiểu nhị ôm quyền xá Tổng Hàn Giang.

- Đa tạ đại gia đã cảm thông.

Gã nói xong vừa toan quay lưng thì Tổng Hàn Giang kêu giật lại :

- Chưa đi được.

- Đại gia còn điều chi chỉ bảo à.

- Người tính xem bao nhiêu.

Gã tiểu nhị lẩm nhẩm trong miệng một lúc rồi nói :

- Tất cả vừa tròn hai lạng bạc.

Tổng Hàn Giang cau mày, lấy luôn bàn tính khây liên tục. Gã khây xong nhìn tiểu nhị :

- Người lời được ba phân, đúng không?

Gã tiểu nhị nghệt mặt :

- Sao đại gia nói đúng vậy. Đại gia nói đúng đến không thể tin được.

Mộng Đình Hoa vỗ vai tiểu nhị :

- Tổng huynh đáng mặt là sư phụ của người đó. Nếu người muốn phát tài mau chóng thì bắt Tổng huynh là sư phụ đi.

Tổng Hàn Giang nghe Mộng Đình Hoa nói, khoát tay như có đàn ruồi đột nhiên xuất hiện bu vào mặt gã :

- Ê... Ê... Tổng mỗ không nhận đệ tử đâu. Nghề buôn bạc béo lắm, nhận đệ tử chẳng khác nào nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà.

Tổng Hàn Giang khoát tay :

- Người đi làm đi, đừng hy vọng Tổng mỗ nhận người làm đệ tử.

Lãnh Nhật Phong chỉ biết nhìn họ Tổng mỉm cười.

Gã tiểu nhị bỏ đi về phía cửa hậu để xuống bếp. Tổng Hàn Giang mới quay nhìn Mộng Đình Hoa :

- Người không đi tìm Lâm Thành Từ mà ngồi ở đây chờ mặt trời xuống rồi chịu thua cuộc sao. Tổng mỗ nói cho người biết, một khi đã đánh cược, nếu

Tổng mỗ thắng thì không thí cho người một nén bạc vụn nào đâu đấy.

- Đã nắm chắc phần thắng thì đâu cần phải hấp tấp chứ. Người xưa đã từng nói dục tốc bất đạt kia mà.
- Người nói hay lắm, chờ đó rồi chẳng còn nén bạc nào để làm lộ phí đi tìm tướng công.

Mộng Đình Hoa thẹn mặt sau câu nói của Tổng Hàn Giang, nhưng vô tình nàng lại liếc trộm Lãnh Nhật Phong.

Tổng Hàn Giang nhận thấy cái liếc trộm của Mộng Đình Hoa nhanh miệng nói luôn :

- Cặp mắt sắc xảo như bảo đao bảo kiếm của người thi Lãnh Nhật Phong biết quá rõ ràng rồi.

Mộng Đình Hoa nghe lời này càng thẹn hơn, thẹn quá thành giận. Nàng đứng bật lên hừ nhạt một tiếng :

- Đình Hoa không ghẹo gã thương buôn này, nhưng không thể không cho lão một bài học để sửa lại ngôn phong.

Nàng vừa nói vừa toan động thủ nhưng Lãnh Nhật Phong ngồi cạnh bên đã nắm lấy tay nàng.

- Đình Hoa... Tổng huynh không có ý xấu với muội đâu.

Đình Hoa hừ nhạt một tiếng, ngồi trở lại.

Tổng Hàn Giang mỉm cười.

Thấy gã cười, Đình Hoa càng sôi lửa giận hơn.

Nàng nạt nộ :

- Người cười cái gì?
- Tổng mỗ cười mà người cũng không cho ư?

Đình Hoa lườm Hàn Giang. Nàng đứng lên quay sang Nhật Phong nói :

- Muội đi đây.

Nhật Phong gật đầu :

- Muội bảo trọng.
- Đa tạ Lãnh đại ca đã lo cho muội.

Đình Hoa đi rồi, Hàn Giang mới nói với Nhật Phong :

- Lãnh huynh đệ, người có cảm nhận gì không?

Vừa lúc gã tiểu nhị bung vò rượu mùi cân và đĩa thịt băm hai cân đã nướng chín đặt lên bàn.

Hàn Giang khoát tay nói :

- Người lui đi.

Gã tiểu nhị đi rồi Hàn Giang rót rượu ra ba cái chén. Hàn Giang bung chén rượu của gã :

- Mời...

Kha Bạc Kim cùng bung chén với Hàn Giang trong khi Nhật Phong đã uống cạn số rượu trong chén của mình rồi.

Hàn Giang thờ dài một tiếng :

- Người đang nghĩ đến Mộng Đình Hoa.

Nhật Phong nhìn họ Tổng :

- Tổng huynh nói vậy có ý gì.
- Người không cảm nhận gì à, Mộng Đình Hoa đã rơi vào lưới tình của người rồi đó.

Tổng Hàn Giang nhún vai :

- Tổng mỗ chỉ sợ một ngày nào đó vì chữ tình mà nàng ta có thể đâm mù cả hai con người của người.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười :

- Chính vì Nhật Phong sợ đui mắt mà không để cho Mộng Đình Hoa lọt vào lưới tình.

\* \* \* \* \*

Rời từ quán, Mộng Đình Hoa đến luôn một cửa hiệu bán vải nổi tiếng khắp Hồ Nam. Trước cửa hiệu có một đám đông đang tụ tập, nàng len người vào đám người đó, nghe những lời phân bua của gã chủ nhân cửa hiệu bán gấm.

Gã chủ cửa hiệu gân cổ nói phun cả nước bọt ra ngoài :

- Tôi nhất định số tơ lụa bị mất tối hôm qua là do chính gã lấy rồi.

Gã chỉ vào cửa hiệu của mình :

- Cửa hàng của tôi kiên cố như thế này thì đến ngay cả trộm chúa cũng không vào được, chỉ trừ gã du thủ du thực đó mà thôi.

Đình Hoa cau mày nghĩ thầm :

- Phải chăng gã này đang nói đến Lâm Thành Từ?

Cùng với ý niệm đó nàng quan sát cửa hiệu buôn tơ lụa. Quả đúng như gã kia nói, cửa hiệu của gã với cửa sắt kiên cố thì không một tên đạo chích nào có thể len vào được. Muốn len vào phải là người có nhiều mưu mẹo, mà kẻ đó chỉ có thể là Lâm Thành Từ. Nàng nghi như vậy nên không khỏi mừng thầm.

Đình Hoa nhủ thầm :

- Nếu là Lâm Thành Từ thì gã còn ở Hồ Nam, tất mình có cơ gặp được.

Đình Hoa len qua bên đám người đang bu quanh gã chủ cửa hiệu bán tơ lụa. Nàng bước đến bên gã :

- Phải cửa hiệu của lão đại gia vừa mất trộm hôm qua?

Gã chủ cửa hiệu với bộ tạng lạch bạch do cái bụng như con ếch ương ưỡng ra, trả lời nàng :

- Cô nương nói đúng và Đại Tự này biết chắc kẻ lấy chính là tên tiểu trộm đạo Lâm Thành Từ.

Y chỉ vào cửa hiệu của mình :

- Y vào trong cửa hiệu của Đại mỗ, khi Đại mỗ sợ y quay đi thì gã đã biến mất cùng với khúc tơ lụa mới cắt.

Đình Hoa gật đầu :

- Thôi được rồi, để tôi thay Lâm Thành Từ trả kim lượng cho lão vậy.

Nàng vừa nói vừa lấy một nén vàng nhét vào tay Đại Tự. Cầm nén vàng lão Đại Tự nhìn Đình Hoa không chớp mắt, chẳng khác nào đã bị nàng hớp hồn.

Lão trở giọng thật là cung kính nói :

- Cô nương chắc phải là cô cô của Lâm Thành Từ nên mới phí cả một nén vàng lớn như vậy.

Đình Hoa gật đầu :

- Đình Hoa là cô cô của Lâm Thành Từ vừa mới đến Hồ Nam để tìm Lâm Thành Từ.

Đại Tự ôm quyền xá Đình Hoa như tế sao :

- Đại mỗ thật có lỗi với cô nương.

Gã nép sang bên chỉ vào trong cửa hiệu :

- Đại Tự mời... mời cô nương vào cửa hiệu dùng chén trà nhạt.

Đình Hoa khoát tay :

- Tiên sinh đừng khách sáo, tôi có chuyện phải đi ngay. Số kim ngân còn lại tiên sinh cứ cắt cho mỗi người ở đây một khúc vải là được.

Nàng quay lại mọi người, đồng đặc nói lớn :

- Các vị có gặp Lâm Thành Tử thì nói với y rằng có Cô cô của y đang chờ y ở Đại lâu Hồ Nam.

Đình Hoa nói xong len ra khỏi đám đông, hướng về phía tây bỏ đi luôn. Nàng vừa đi vừa nghĩ :

- Nhất định gã Lâm Thành Tử sẽ tự mò tìm đến mà thôi.

Đại lâu Hồ Nam thật ra là một trang viên rộng trên mười mẫu, chung quanh đều có tường vây bọc chắc chắn. Trong đại lâu tập nập khách thập phương đến thưởng thức hảo tửu và sơn hào hải vị đặc sản của Hồ Nam.

Khi Đình Hoa vừa bước vào, nàng chạm mặt ngay với gã thư sinh khôi ngô tuấn tú đã từng cải trang ở thành Dương Châu. Đình Hoa nhận ra ánh mắt háo hức của gã đang chiếu vào mình nên liếc mắt nhìn trả lại.

Nàng vừa liếc gã thư sinh đó vừa nghĩ :

- Lại thêm một tên muốn mình đâm mù hai con mắt.

Gã thư sinh thấy nàng liếc mình khẽ điểm một nụ cười.

Đình Hoa cũng đáp trả bằng một nụ cười tươi như nụ hoa vừa chớm nở.

Gã thư sinh đứng lên bước đến bên nàng. Y ôm quyền trình trọng xá rồi nói :

- Tại hạ là Hồ Phúc.

Đình Hoa cũng đáp trả lời gã :

- Đình Hoa hân hạnh được diện kiến với các hạ.

Hồ Phúc chớp mắt, ngỡ như muốn thấu toàn bộ dung diện của nàng vào hai con ngươi :

- Tại hạ được hân hạnh thì đúng hơn. Đình Hoa cô nương đến đây để du lãm và thưởng thức hảo tửu cùng những món sơn hào hải vị của đất Hồ Nam.

Đình Hoa gật đầu :

- Không giấu gì công tử, Đình Hoa đến du lãm và cũng tìm người.

Hồ Phúc chớp mắt hỏi nàng :

- Cô nương muốn tìm ai ở Hồ Nam này?

- Người mà Đình Hoa muốn tìm là Lâm Thành Tử.

Hồ Phúc phấn chấn hẳn lên :

- A Lâm Thành Tử... tại hạ chính là bằng hữu của Lâm lão đệ đây.

- Thế thì tốt quá.

Hồ Phúc mời Đình Hoa đến bên bàn của mình. Gã vừa yên vị vừa nói :

- Muốn tìm Lâm lão đệ không dễ chút nào. Hành tung của Lâm lão đệ xuất thần nhập quỷ, với thuật Triền Xí Phi Vân, nếu tại hạ không giúp cô nương e rằng khó tìm ra Lâm Thành Tử.

- Nếu được các hạ giúp thì còn gì bằng. Vậy theo các hạ Lâm Thành Tử giờ đang ở đâu.

- Nếu Lâm lão đệ không ngủ trong một xó xỉnh nào đó thì nhất định mò đến đây thôi.

Đình Hoa mỉm cười :

- Đình Hoa cũng nghĩ như vậy.

Hồ Phúc nhìn nàng hỏi :



- Đình Hoa cô nương tìm Lâm Thành Từ chắc có chuyện hệ trọng.

Đình Hoa nheo mắt với Hồ Phúc :

- Tất nhiên là có chuyện rồi.

- Y đã lấy báu vật của cô nương?

Đình Hoa mỉm cười lắc đầu :

- Không có lấy gì hết.

- Vậy chuyện gì cô nương có thể cho tại hạ biết được không?

Đình Hoa nheo mày :

- Nói ra kỳ cục lắm.

Hồ Phúc mỉm cười :

- Chuyện hệ trọng của nữ nhân à. Lão đệ của tại hạ thật là có điểm phúc mới được Đình Hoa cô nương để mắt đến.

Đình Hoa lắc đầu :

- Không... Không phải chuyện đó.

- Thế thì chuyện gì.

Đình Hoa lưỡng lự, nàng phác một cử chỉ biểu hiện nỗi khó nói.

Thấy nàng có vẻ lưỡng lự, Hồ Phúc nghiêm mặt nói :

- Nếu Đình Hoa cô nương có chuyện nhờ đến Lâm lão đệ thì tại hạ có thể thay người giúp cô nương.

- Thế sao, nhưng Đình Hoa sợ làm phiền đến công tử.

- Tại hạ chỉ sợ mình bất tài vô dụng không giúp được Đình Hoa cô nương thôi.

- Đình Hoa thì lại nghĩ khác, chỉ sợ phiền đến công tử.

- Được Đình Hoa cô nương sai bảo là một vinh hạnh trong đời của tại hạ

- Công tử nói quá.

- Bất cứ một nam nhân nào sống trong cõi đời này đều mơ ước được một giai nhân nào làm phiền mình.

Đình Hoa nhướn mày :

- Vậy sao.

Hồ Phúc gật đầu :

- Đúng như vậy vì theo tại hạ đó là cơ hội để trai tài gái sắc gặp nhau.

- Công tử nói hay quá.

- Đình Hoa khách sáo rồi.

Đình Hoa lắc đầu :

- Tôi không khách sáo đâu.

- Nếu không khách sáo thì tại hạ và Đình Hoa sẽ kết nghĩa huynh muội với nhau vậy.

- Nếu công tử cho đó là cái duyên của mình.

- Tại hạ cho là một may mắn trong đời thì đúng hơn.

Đình Hoa mỉm cười, rồi bất chợt đổi giọng nói lớn từng tiếng một :

- Nếu hồ huynh nghĩ như vậy thì chúng ta đến Động Đình hồ nhé.

Hồ Phúc cau mày, nhưng gượng gạt đầu.

Đình Hoa ngoắc gã tiểu nhị.

Tên tiểu nhị với trang phục lịch lãm từ sau bước đến bàn của nàng :

- Tiểu thư có gì sai bảo.

- Ngươi hãy chuẩn bị cho bốn cô nương một túi thức ăn ngon nhất đại lâu này và hai vò rượu bốn cân, loại hảo hạng.

Gã tiểu nhị vâng dạ, gạt đầu như tế sao :

- Vâng, vâng, tiểu nhân sẽ làm ngay.

Sau khi lấy thức ăn và hảo tửu, Đình Hoa cùng Hồ Phúc đến Động Đình hồ. Động Đình hồ là một danh lam thắng cảnh của đất Hồ Nam mà những thi nhân đã đến vùng đất phía nam này không thể không đặt chân đến.

Đình Hoa chọn một phiến đá dưới một tàn cây tòng. Gió ngoài hồ thổi vào như mon man ve vuốt từng sợi tóc mai của nàng. Đình Hoa vốn đã có khuôn mặt của một giai nhân, giờ trong cảnh nước biếc nên thơ này chẳng khác nào cái nền tôn tạo thêm cho nhan sắc của nàng. Chính điều đó mà ánh mắt của khuôn mặt kiều diễm mỹ miều của Đình Hoa.

Nàng bày thức ăn ra phiến đá, nhưng không vội rót rượu, mà nhìn Hồ Phúc bằng cặp mắt e ấp, khẽ nói :

- Hồ đại ca nghĩ về một mỹ nhân như thế nào?

- Nếu nữ nhân đó là nàng thì nam nhân nào được nàng để mắt đến đúng là có diễm phúc trời ban. Còn nàng nghĩ về ta như thế nào?

- Thiếp khó nói lắm, nhưng có lẽ chàng là một nam nhân khiến nữ nhân xiêu lòng.

- Thế nàng có xiêu lòng vì ta không?

Đình Hoa bẽn lèn thẹn thùng :

- Đình Hoa cũng như bao nữ nhân khác.

Hồ Phúc mỉm cười :

- Bên cạnh nàng ta cảm thấy như có một sức mạnh huyền diệu nào đó lôi cuốn mình, nhưng ta lại sợ.

Đình Hoa nghiêng đầu nhìn Hồ Phúc :

- Chàng sợ gì?

- Có một cái gì đó khiến ta lo lắng. Phải chăng ta sợ rồi đây sẽ mất nàng.

Đình Hoa trợn mắt :

- Mất Đình Hoa. Làm sao mất Đình Hoa chứ?

Hồ Phúc cúi đầu :

- Tình yêu nào không đẹp, tình yêu nào không quý, nên ai cũng sợ mất tình yêu.

Y ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Đình Hoa :

- Giai nhân thường là kẻ đùa cợt với tình yêu.

Giọng của Hồ Phúc nghe thật là diễn cảm, mà bất cứ nữ nhân nào khi nghe đều cảm thấy nổi lòng mình xôn xao một cảm giác khó tả.

Hồ Phúc nắm lấy tay Đình Hoa :

- Ta sợ mất nàng, vì nàng là một giai nhân.

- Đình Hoa mà là một giai nhân sao?

Hồ Phúc gật đầu. Cùng với cái gật đầu đó, Hồ Phúc bắt ngờ phóng chỉ điểm vào tịnh huyết của Đình Hoa.

Đình Hoa ngơ ngác hỏi Hồ Phúc :

- Sao chàng lại điểm huyết Đình Hoa.

Hồ Phúc cười khẩy rồi nói :

- Nàng tưởng Hồ Phúc không biết nàng là ai sao?

Y lắc đầu :

- Hồ mỗ sợ hai con người của mình sẽ không còn trông thấy nên mới điểm huyết nàng trước khi hưởng thụ những gì ông trời đã ban cho nàng.

Đình Hoa cau mày :

- Người làm vậy có được ích gì?

- Được nhiều lắm chứ, được một giai nhân trong vòng tay mình.

Hồ Phúc vừa nói vừa từ từ áp sát lấy Đình Hoa. Ánh mắt của gã toát ra những tia nhìn háo hức của một con thú hoang bắt được mồi.

Khi tay Hồ Phúc chạm vào bờ vai nàng, Đình Hoa rú lên :

- Lâm Thành Từ mau xuất hiện cứu Cô cô của người chứ, chẳng lẽ rút đầu rút cổ để cô cô của người chịu nhục ư. Lâm Thành Từ... Lâm Thành Từ, bộ người có cặp mắt không trông hay sao mà thấy bằng hữu đề tiện của người hành động bi ối lại chẳng động tay động chân.

Hồ Phúc cười khẩy :

- Nếu có Lâm Thành Từ thì gã đã ló mặt ra rồi.

Lời còn chưa dứt trên môi Hồ Phúc thì một cơn gió lùa đến.

Luồng gió lạ đó khiến Hồ Phúc giật mình. Y toan bật đứng lên thì đã bị húc luôn một cước vào bả vai.

- Bộp...

Hồ Phúc bị té ngang qua một bên, cả bả vai ê ẩm vô cùng.

Lâm Thành Từ với khinh pháp siêu quần không cho Hồ Phúc kịp đứng lên tiếp tục thi triển liên hoàn cước liên tục tập kích thẳng vào Hồ Phúc.

Hồ Phúc nghiêng răng ken két, dùng song thủ đỡ những thế cước pháp liên hoàn của Lâm Thành Từ. Y hết đỡ bên phải, lại quay sang đỡ bên trái mà tưởng như một con rối đang làm trò.

Đình Hoa thấy thần pháp của Hồ Phúc cứ như con lật đật dễ chống trả những ngọn cước liên hoàn của Lâm Thành Từ mà không nhận được cười. Nàng bật cười khanh khách nghe chẳng khác nào ngọc lưu ly va vào nhau.

Lâm Thành Từ tập kích Hồ Phúc thêm mười ngọn cước nữa thì song thủ của họ Hồ đã sung tím.

Lâm Thành Từ đột ngột thu hồi cước pháp, nhìn Hồ Phúc nói :

- Thôi... Lâm mỗ không đánh nữa.

Hồ Phúc thở phào một tiếng.

- Bộp...

Thêm một cú bắt ngờ của Lâm Thành Từ nện thẳng vào má trái của Hồ Phúc, bắt gã phải lăn tròn trên phiến đá.

Lâm Thành Từ phui tay nhìn họ Hồ miệng rỉ máu tươi.

Hồ Phúc chỉ Lâm Thành Từ :

- Người người...

Lâm Thành Từ nhướn mày :

- Bây giờ thì ngươi có thể đi được rồi.

Hồ Phúc gượng đứng lên :

- Ngươi không đáng mặt hảo hán đại trượng phu.

Lâm Thành Từ gật đầu :

- Ngươi nói đúng đó, ta đâu phải là hảo hán đại trượng phu.

Lâm Thành Từ vừa nói vừa chỉ Hồ Phúc :

- Ngươi còn đứng đó thì Lâm mỗ tiếp tục đánh nữa à.

Hồ Phúc cau có gằn từng tiếng :

- Lâm Thành Từ, có ngày Hồ mỗ sẽ bắt ngươi trả lại món nợ này.

Lâm Thành Từ gật đầu :

- Vậy ngươi trả bây giờ đi.

Y vừa nói vừa trở khinh công Triển Xí Phi Vân. Với thuật Triển Xí Phi Vân, thân pháp của Lâm Thành Từ chẳng khác nào con chim cất nhanh nhẹn lạ thường. Chỉ trong chớp mắt y đã thòp trào công và búi tóc của Hồ Phúc.

Y quát lớn :

- Ngươi muốn đòi nợ bây giờ không?

Hồ Phúc thẹn đến chín mặt. Y ngấp ngừng rồi lắc đầu :

- Ta không đòi bây giờ.

- Thế thì rút đi cho nhanh nhé.

- Được, ta đi.

Lâm Thành Từ đột ngột đổi giọng :

- Mà ý... ngươi chưa đi được.

- Ngươi đã cho ta đi mà.

Lâm Thành Từ chỉ Mộng Đình Hoa :

- Ngươi để giai nhân của ngươi ở lại đây một mình à.

Hồ Phúc càng thẹn hơn sau câu hỏi của Lâm Thành Từ.

Y gượng nói :

- Ta sợ mất mình sẽ không trông.

- Vậy mới đáng đòi ngươi. Bây giờ Lâm mỗ sẽ cho ngươi đi với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Lâm Thành Từ toét miệng cười khinh khật. Y ngưng trảng cười quái gở đó, lên giọng thật trượng thượng.

- Ngươi nói hay nhưng Lâm mỗ không biết miệng dưới của ngươi có hay không?

Hồ Phúc cau mày :

- Miệng dưới là cái gì?

Lâm Thành Từ nghenh mặt :

- Bộ ngươi không có miệng dưới sao không biết.

Hồ Phúc lắc đầu :

- Ta không hiểu ý của ngươi.
- Không được ngươi phải gọi ta là Lâm lão lão.
- Lâm lão lão.

Thành Từ gật gù :

- Tốt lắm Miệng dưới mà Lâm lão lão nói là... là cái chỗ ngươi phải phóng uế đó.

Y dùng tay trái chỉ miệng mình :

- Có miệng trên thì có miệng dưới. Miệng trên để cho vào, miệng dưới để cho ra.

Y điểm chỉ vào trán Hồ Phúc :

- Ở đại lâu Hồ Nam ngươi ăn nhiều quá, uống cũng nhiều nữa. Ngươi ăn uống khiến cho Lâm mỗ nhìn mà chảy nước miếng, ăn nhiều như vậy tất phải cho ra chứ.
- Ngươi...

Lâm Thành Từ cướp lời Hồ Phúc :

- Lâm lão lão nói ngươi nghe rõ rồi chứ.

Hồ Phúc gượng gật đầu.

Lâm Thành Từ nghiêm giọng nói :

- Ngươi phải nói bằng miệng dưới Lâm lão lão mới cho ngươi đi, bằng không ta sẽ đục cái trán của ngươi đó.

Hồ Phúc nhăn nhó than vãn :

- Trời ơi là trời, làm sao Hồ Phúc nói được.
- Lâm mỗ nói được tất ngươi phải làm được.

Y vừa nói vừa nhấn sáu ngón trỏ vào trán Hồ Phúc.

Hồ Phúc cảm nhận trán mình sắp bị thủng, hấp tấp nói :

- Ta nói... Ta nói...
- Tốt lắm, tốt lắm. Ngươi hãy quay lưng lại nói với giai nhân của ngươi.

Lần này đến lượt Mộng Đình Hoa thẹn đỏ cả mặt. Nàng lớn tiếng nói với Lâm Thành Từ :

- Ngươi nói chuyện với hắn thì hắn nói chuyện với ngươi chứ sao lại nói chuyện với ta.

Lâm Thành Từ ậm ừ.

Hồ Phúc gượng nói với Lâm Thành Từ :

- Lâm lão lão bỏ qua lần này cho tôi.

Thành Từ lờm Hồ Phúc :

- Thôi được rồi. Lâm mỗ tha cho ngươi để làm phúc đó.

Thành Từ vừa nói vừa rút tay về.

Chỉ một sơ xuất đó thôi, Hồ Phúc bất ngờ tống thẳng một chưởng vào Đan điền họ Lâm. Với thế chưởng bất ngờ tập kích đó, Hồ Phúc ngỡ đâu Lâm Thành Từ phải tán mạng bởi chưởng công của y, nhưng khi chưởng kinh chạm vào một thanh kiếm với khí lạnh thẩm thấu qua da thịt gã. Y vội thu chưởng.

Lâm Thành Từ cau mày :

- Ngươi lại giờ quẻ với Lâm mỗ.

Hồ Phúc thối lùi ba bộ :

- Không... Không... Lâm lão lão đừng hiểu lầm.

Y vừa nói vừa quay lưng phi thân thoát chạy.

Ngờ đâu Lâm Thành Từ sẽ trở Trữn Xí Phi Vân mà rượt theo, nhưng không, y chỉ đưa mắt nhìn theo Hồ Phúc mà thôi. Chờ cho bóng của Hồ Phúc khuất hẳn, Lâm Thành Từ mới quay lại phiến đá. Gã khẽ khà bụng cá vò rượu tu ừng ực.

Mộng Đình Hoa chờ cho gã uống xong đặt vò rượu xuống mới hỏi :

- Sao ngươi lại không giải huyết cho ta.

Lâm Thành Từ nhìn nàng :

- Giải huyết làm chi, để phiền phức à. Để ta ăn xong rồi mới tính tới nàng.

Đình Hoa lườm Thành Từ.

- Những món ăn và rượu đó ta mua cho ngươi đó. Ngươi cứ tự nhiên nhưng trước khi ăn phải rửa tay đã chứ. Tay ngươi dơ bẩn như thế mà lại bỏ đồ ăn sao.

Lâm Thành Từ xòa hai bàn tay ra trước mặt. Đúng như Đình Hoa nói, hai tay Lâm Thành Từ đóng đất nhu vảy cá. Gã nhăn mặt :

- Ồ he... mấy con trắng rồi Lâm mỗ chưa rửa tay.

Đình Hoa nhăn mặt :

- Ngươi lười biếng như thế là cùng.

Lâm Thành Từ toét miệng cười :

- Sao nàng biết ta lười biếng, mà còn biết ta có mặt ở đây nữa.

- Cứ đến cửa hiệu bán lụa hay đến đại lâu tất sẽ có mặt ngươi ở quanh đó.

Thành Từ vừa nói vừa nhón lấy một chiếc đùi gà đưa lên miệng nhai nhồm nhoàm. Y ăn xong chiếc đùi đó mới hỏi Đình Hoa :

Lãnh Nhật Phong đang ở đâu?

- Tại sao ngươi hỏi Đình Hoa về Nhật Phong?

- Nhật Phong không nói với nàng làm sao nàng biết chỗ đứng của Lâm mỗ chứ.

Đình Hoa mỉm cười :

- Nhật Phong không hiểu sao lại chọn những bằng hữu như ngươi và hai gã họ Tống họ Kha kia.

Thành Từ nhưn mày :

- Lâm mỗ cũng thắc mắc sao Nhật Phong có thể đi chung với Mộng Đình Hoa được chứ. Gã không sợ hai con ngươi lột tròng sao.

- Mắt của Nhật Phong đẹp lắm. Đình Hoa khôngỡ lấy nó.

Thành Từ nhìn vào mắt mình :

- Còn mắt của ta?

- Như đôi tay của ngươi vậy.

- Nàng nói vậy có ý gì?

- Ngươi cứ hỏi Lãnh Nhật Phong thì biết thôi. Y nói với ta như vậy.

- Nhật Phong đang ở đâu?

- Ở từ lâu quán cửa tây hồ thành.

Thành Từ gật đầu :

- Y đang tìm Lâm mỗ?

- Đến Hồ Nam không tìm người thì tìm ai chứ?

- Nhật Phong tìm Lâm mỗ chi vậy?

- Lãnh Nhật Phong muốn mang đến cho người vạn nén kim lượng đầy mã.

Lâm Thành Từ chồm tới :

- Vậy sao? Lãnh Nhật Phong lúc nào cũng tốt với Lâm Thành Từ mà.

Lâm Thành Từ chúi tay vào trường y :

- Lâm mỗ phải đến với Nhật Phong ngay thôi.

- Người chưa giải huyết cho Đình Hoa mà.

Lâm Thành Từ khoát tay :

- Nam nữ thụ thụ bất thân.

Đình Hoa cau mày :

- Người để Đình Hoa nằm đây chờ gã Hồ Phúc quay lại sao. Nếu như Đình Hoa bị hại thì người nói sao với Lãnh Nhật Phong đây. Bộ người không biết Đình Hoa và Lãnh Nhật Phong... là...

Lâm Thành Từ nghiêm mặt :

- Nàng và Lãnh Nhật Phong là gì rồi?

- Nói cho người biết, nếu như Đình Hoa có mệnh hệ nào thì coi như Nhật Phong mất nương tử của mình đó.

Thành Từ há hốc miệng :

- Nàng nói vậy... là... là...

Đình Hoa cười mỉm nói :

- Còn là gì nữa. Chàng với Đình Hoa đã là phu thê của nhau rồi.

Thành Từ gãi đầu :

- Lãnh Nhật Phong chưa bị đui hai con mắt à.

- Mắt chàng sáng hơn cả mắt của người nữa.

Lâm Thành Từ nheo mày :

- Nếu gã đã coi nàng là nương tử thì Lâm mỗ e mắt Lãnh Nhật Phong đã lợt trông rồi.

Lâm Thành Từ vừa nói vừa với tay qua toan giải huyết cho Đình Hoa. Tay của gã vừa chạm vào xiêm y của nàng thì bất ngờ Đình Hoa nhôm dậy nhanh như cắt tống một song chưởng vào hai bả vai của Lâm Thành Từ.

- Bộp...

Lâm Thành Từ bị hất ra khỏi phiến đá rơi thồm xuống hồ Động đình.

- Bòm...

Y vẫy vùng trong làn nước trong vắt của hồ Động Đình, miệng thét oang oang :

- Cứu ta với, ta chết chìm mất. Đình Hoa, cứu ta với.

Đình Hoa nhìn gã cười khanh khách :

- Ngươi tưởng gã Hồ Phúc ta không biết à. Chính vì biết gã nên Đình Hoa mới đi cùng gã ra hồ Động Đình này.

Thành Từ chơi với :

- Không giải bày, cứu ta trước đã.

Gã uống một hùm nước và ho sặc đến chảy cả nước mắt.

- Đình Hoa cứu ta với.

- Được. Đình Hoa sẽ cứu ngươi với điều kiện từ nay ngươi phải gọi ta là Lãnh đại tẩu.

Lâm Thành Từ vội nói luôn :

- Lãnh đại tẩu cứu Thành Từ với.

Đình Hoa mỉm cười :

- Được rồi, ta sẽ cứu ngươi.

Nàng cời dây thắt lưng của mình thông xuống. Thành Từ vội nắm lấy để Đình Hoa kéo lên phiến đá. Gã nằm bẹp trên phiến đá thờ dốc từng con một.

Đình Hoa nhìn Lâm Thành Từ nói :

- Thế mới tắm cho ngươi được.

- Nàng..

Đình Hoa nạt ngang :

- Lãnh đại tẩu...

- Lãnh đại tẩu... sao lại tự giải huyệt được à?

- Lâu ngày không gặp, ngươi quên ta còn có Kim Ty giáp ở bên trong à.

Thành Từ nghiêm mặt :

- Ô he. Thành Từ quên mất.

- Ngươi đi với đại tẩu chứ?

Thành Từ lắc đầu :

- Uống nước no đi hết nỗi rồi.

- Ngươi tính nằm ý ra trên phiến đá này à.

Lâm Thành Từ lồm cồm ngồi lên :

- Lãnh đại tẩu công Lâm Thành Từ nhé.

Đình Hoa cau mày :

- Nếu ngươi còn nói như vậy nữa thì ta sẽ cho ngươi xuống hồ một lần nữa.

Lâm Thành Từ nhả mặt.

Đình Hoa xuống giọng ôn nhu :

- Ngươi không đến gặp Lãnh Nhật Phong thì mất phần ăn ngon, mát áo lụa đẹp ráng chiếu. Đình Hoa đi trước đây.

Nàng vừa dứt lời, không cần nghe Thành Từ nói gì thêm nữa mà quay lưng trở luôn khinh công phiêu diêu lướt đi.



Thành Từ gãi đầu sờn sột :

- Lâm mổ đầu để mất phần của mình được.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 5: Chạm trán tại Quỷ đầu quan

Lãnh Nhật Phong, Kha Bạc Kim, Tổng Hàn Giang và Lâm Thành Từ cười bốn con tuần mã Thiên Lý vân ô rong ruổi, phía sau họ là Mộng Đình Hoa trên cỗ xe song mã, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Lãnh Nhật Phong.

Tổng Hàn Giang với vẻ mặt ủ rũ, thậm chí không buồn giữ dây cương. Thỉnh thoảng lại nhìn trộm qua Nhật Phong rồi nguyền rủa Lâm Thành Từ. Trên quan lộ chỉ nghe tiếng vỗ ngựa phi chậm rãi mà chẳng buồn lên tiếng. Và chẳng thỉnh thoảng mới nghe được tiếng thở dài thườn thượt của Tổng Hàn Giang.

Kha Bạc Kim quay sang Tổng Hàn Giang :

- Sao Tổng huynh cứ thở ra hoài vậy?
- Tổng mổ không thở ra sao được, khi Tổng mổ phải đi xa như thế này mà khi về chẳng còn một nén bạc vụn dần túi.

Tổng Hàn Giang lườm Lâm Thành Từ :

- Cũng tại cái gã họ Lâm kia, mang tiếng là hành tung xuất quỷ nhập thần, đi mây về gió, thế mà lại bị Đình Hoa dẫn về một cách dễ dàng nên Tổng mổ mới sạch túi.

Tổng Hàn Giang hừ nhạt một tiếng :

- Tổng mổ thân hành ra Tây Vực lần này xem như công cốc rồi. Hối làm sao Tổng Hàn Giang này không rầu rĩ chứ.
- Kha mổ nghĩ Nhật Phong không nỡ để Tổng huynh thiệt thòi đâu.
- Tổng mổ đã làm văn tự thiếu nợ Lãnh Nhật Phong và Mộng Đình Hoa rồi.
- Đã là thù tặc kết nghĩa kim băng, Nhật Phong và Đình Hoa đâu nỡ lấy tấm văn tự đó mà đòi nợ huynh.

Tổng Hàn Giang gãi đầu :

- Chỉ khi nào họ xé tấm văn tự của Tổng mổ. Tổng mổ mới yên tâm mà thôi. Đã đi buôn thì không ai chịu lỗ bao giờ.

Kha Bạc Kim cười mỉm nói :

- Nếu Tổng huynh không còn gì thì Kha Bạc Kim có thể chia cho Tổng huynh một ít.
- Phần của người cũng đã tính vào món nợ cho mấy ả kỳ nữ ở Vọng Nguyệt Lâu rồi, còn gì nữa mà chia với chác. Tổng mổ và Kha Bạc Kim xem như phôi tay.

Trên một tảng đá to, trông xa xa tựa như một chiếc thạch lâu khổng lồ màu xám xịt, khắc ba chữ thảo với những nét như rồng bay phượng múa.

“Quỷ đầu quan”

Đứng với cái danh quỷ đầu quan, bởi con đường quan lộ tính từ tảng đá thạch lâu làm cột mốc đột nhiên hẹp hẳn lại chỉ vừa đủ cho đôi song mã qua mà thôi, còn hai bên là hai vách đá cao sừng sững, ngỡ như muốn đâm thủng cả khoảng trời trên cao. Từng cơn gió lạnh xé da xé thịt giạt từng hồi một. Đến ngay cả những con tuần mã thiên lý ô vân cũng phải rùng mình bởi những luồng cuồng đông phong.

Lãnh Nhật Phong dừng ngựa quay lại Mộng Đình Hoa :

- Mộng muội muội có lạnh không?

Đình Hoa gật đầu.

Lâm Thành Từ đang ngủ gật trên yên ngựa cũng giật mình bởi một cơn gió đông lạnh buốt ập đến. Gã vừa tỉnh giấc thì nghe bập bõm lời của Nhật Phong, liền quay qua chàng :

- Lạnh lắm... lạnh lắm!

Lâm Thành Từ vừa nói vừa phi thân xuống lưng ngựa. Y trao dây cương qua Tống Hàn Giang :

- Tống huynh giữ ngựa dùm đệ nghe.

Tống Hàn Giang cầm lấy dây cương cười hỏi :

- Thế ngươi trả ta bao nhiêu?

Lâm Thành Từ sa sầm mặt, giật lại dây cương tuấn mã :

- Nhờ Tống huynh có một chút, thế mà cũng tính với toán.

Lâm Thành Từ nói xong, dắt ngựa ra sau cổ xe cột dây rồi chui tọt vào trong khoang xe. Chỉ một lúc sau khi mọi người qua khỏi tảng thạch lâu thì tiếng ngáy o o của gã đã vọng lên.

Nhật Phong cởi áo choàng qua tay Mộng Đình Hoa.

Tống Hàn Giang liếc Lãnh Nhật Phong rồi quay lại Kha Bạc Kim :

- Tống mỗ nghĩ Kha Bạc Kim lo cho Mộng Đình Hoa thì đúng hơn Lãnh Nhật Phong. Bởi vì Kha Bạc Kim biết tâm ý nữ nhân hơn Nhật Phong.

Bạc Kim im lặng không trả lời Tống Hàn Giang. Y giật dây cương để con tuấn mã phi nhanh hơn một trượng, mở lối đi trước.

Mọi người qua khỏi quỹ đầu quan, thì trời cũng sắp tối.

Nhật Phong nói với Tống Hàn Giang :

- Tống huynh, chúng ta có thể đi được chứ?

Tống Hàn Giang đảo mắt nhìn tứ phương tám hướng, rồi lắc đầu :

- Nghi chân ở đây e bất tiện. Phía sau chúng ta là Ái đầu quý chui vào đó như chui vào rọ. Phía trước thì trống không. Địa thế như thế này bất lợi lắm. Đi thêm chút nữa đi.

Nhật Phong gật đầu.

Đi thêm năm mươi dặm, vầng nhật quang chỉ còn là vầng chiều đỏ ối, sắp sụp tắt thì gặp một trang trại bỏ hoang.

Tống Hàn Giang chỉ trang trại đó nói :

- Chúng ta có thể nghỉ tạm trong chỗ này.

Mọi người xuống ngựa vào trong trang trại đó. Gian chính sảnh đã mục rữa theo năm tháng, nhện giăng khắp nơi khiến cho Đình Hoa phải cau mày.

Tống Hàn Giang cẩn thận xếp mọi chỗ cho mình. Trong khi Lâm Thành Từ vừa vào đã bày lương khô ra rồi. Đình Hoa bước đến trước mặt họ Lâm :

- Chưa dọn sạch sẽ ngươi đã bày thức ăn ra. Làm sao ăn được đây.

Lâm Thành Từ toét miệng cười :

- Cái bụng của Lâm Thành Từ đòi ăn trước. Người xưa có câu “có thực mới vực được đạo”, không ăn thì còn sức đâu mà dọn với dẹp chứ, với lại chúng ta chỉ ở qua đêm thôi chứ có ở suốt đời đâu mà lập phòng hoa chúc cho... cho nàng dâu.

Lâm Thành Từ vừa nói vừa nhón lấy một chiếc đùi gà. Gã nói xong ngoạm luôn một miếng to nhai ngấu nghiến. Mộng Đình Hoa chỉ còn biết lắc đầu.

Lâm Thành Từ không màng đến Mộng Đình Hoa, thoáng chốc y đã dùng hết chiếc đùi gà rồi tọt luôn một cân rượu, sau đó thì lăn ra ngủ.

Mộng Đình Hoa bắt nhãn nói :

- Ngươi đúng là một con heo ốm đói.

Nàng vừa nói vừa quay lưng bỏ ra ngoài mái hiên.

Tổng Hàn Giang nhìn Lãnh Nhật Phong tay thì chỉ Lâm Thành Tử :

- Lãnh đệ mang theo Lâm Thành Tử chỉ được cái việc cho ăn và ngủ thôi.

Nhật Phong mỉm cười đáp lời Hàn Giang :

- Thành Tử có việc của Thành Tử. Chúng ta đã chẳng thể có họa cùng chia có phúc cùng hưởng à.

- Lần này phúc đầu Tổng mỗ chưa thấy mà đã làm văn tự mắc nợ Lãnh đệ và Mộng Đình Hoa rồi. Tổng Hàn Giang vừa nói vừa với tay lấy bình rượu :

- Người có muốn đổi ảm với Tổng mỗ không?

- Nếu Tổng huynh có hứng.

Tổng Hàn Giang quay sang Kha Bạc Kim :

- Còn người?

- Được đổi ảm với Tổng huynh và Nhật Phong thì còn gì bằng.

Tổng Hàn Giang hừ nhạt một tiếng :

- Người nói vậy chứ nếu quanh đây mà có tưu lâu kỳ nữ thì làm gì thấy mặt người.

- Cũng như huynh ở đây có nơi đồ bác thì huynh cũng đã mất dạng rồi.

Tổng Hàn Giang hất mặt nói :

- Ai cũng có sở thích mà.

Hàn Giang mở nắp vò rượu, nhưng chưa kịp uống thì nghe tiếng ngựa hí vang ngoài trại.

Gã cau mày :

- Có chuyện làm rồi đây, rượu đến tận miệng rồi cũng không được uống, tiền vào tay rồi cũng chẳng được bỏ túi, cái số của Tổng mỗ sao mà đen quá.

Từ ngoài cửa bước vào hai gã đại lực người Ô qua. Hai người đó vận võ phục như những tướng sắp ra trận. Một người râu quai nón xồm xoàm, còn người kia thì lại rất nhẵn nhụi.

Gã có hàm râu quai nón cất giọng ồm ồm quát tháo :

- Tất cả mau ra khỏi chỗ này ngay lập tức.

Sau câu nói của gã, Kha Bạc Kim cau mày. Trên mặt họ Kha hiện lên những nét bất nhẫn.

Trong lúc đó Lâm Thành Tử vẫn ngáy như sấm

Tổng Hàn Giang thì nhip tay vào bầu rượu.

Kha Bạc Kim toan đứng lên nhưng Nhật Phong đã tiến ra đối mặt với hai gã bộ tộc Ô Qua :

- Tại hạ xin mạn phép được hỏi đây có phải là gia thất của các hạ.

Ha gã bộ tộc người Ô qua nhìn sững chàng :

- Các người là người Hán Trung thô.

Nhật Phong gật đầu :

- Đúng như vậy. Chúng tôi là người Hán, giữa đường ghé vào đây nghỉ chân rồi lên đường.

Gã có khuôn mặt nhẵn nhụi nhìn qua gã có râu quai nón. Hai người đó như nói chuyện với nhau bằng mắt.

Gã râu quai nón tính nói điều gì thì từ bên ngoài bước vào một vị Lạt Ma có thân hình phì nộn. Theo sau vị Lạt Ma là một tiểu thư vận y trang theo truyền thống xứ Tây Vực. Nàng có khuôn mặt rất hồn nhiên bởi đôi mắt rất to với hai con ngươi đen lay láy. Chiếc miệng xinh xắn của nàng càng tạo cho dung diện thêm thanh thoát.

Hai gã bộ tộc người Ô qua vừa thấy hai người đó liền quỳ xụp một chân, chống tay dưới đất.

Tiếng ngáy như sấm của Lâm Thành Từ khiến cho sự trang nghiêm của hai gã kia biến thành hoạt cảnh nực cười.

Vị Lạt Ma liếc nhìn Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong nhìn lại lão. Chàng kính cẩn ôm quyền xá :

- Tại hạ là Lãnh Nhật Phong, cùng các bằng hữu lỡ đường quá vắng vào đây nghỉ chân.

Vị tiểu thư nhìn chàng.

Lúc đó Mộng Đình Hoa cũng bước vào. Nàng dùng chân khều Lâm Thành Từ, nhưng Lâm Thành Từ chẳng hề biết gì cứ tiếp tục ngáy đều.

Vị Lạt Ma đảo mắt nhìn qua một lượt rồi chiếu tinh nhãn vào Nhật Phong.

Lão nói :

- Lão nạp là Khur Giả Đạt Ma.

Lão chỉ qua vị tiểu thư :

- Còn đây là Kha Cát Cát tiểu thư.

Kha Cát Cát từ tốn ôm quyền xá Nhật Phong rồi lần lượt xá chào những người khác.

Khur Giả Đạt Ma hướng mắt nhìn Nhật Phong hỏi :

- Lão nạp mạn phép xin được hỏi Lãnh công tử chính là Long kiếm tại Trung thổ.

- Thiên hạ gán cho tại hạ mỹ danh đó thôi.

Khur Giả Đạt Ma hứng khởi hẳn lên :

- Lão nạp đoán không lầm mà.

Kha Cát Cát rời ánh mắt thu ba nhìn Nhật Phong. Chàng cũng nhìn lại nàng :

- Lãnh công tử đang trên đường đến Tây Vực?

Lãnh Nhật Phong lưỡng lự một lúc.

Kha Bạc Kim bước đến bên cạnh chàng :

- Tiểu thư nói đúng đó, chúng tôi đang trên đường đến Tây Vực.

Kha Cát Cát nhìn Kha Bạc Kim :

- Tây Vực không có danh lam thắng cảnh, chỉ có những ngọn cao son chót vót, những bình nguyên khô cằn, các vị đến đó làm gì?

Tổng Hàn Giang tăng hắng trả lời nàng :

- Đến để xem có thứ gì mua được hay không?

Gã vừa nói vừa đưa bàn tính đến trước mặt.

Khur Giả Đạt Ma lắc đầu nhìn Tổng Hàn Giang nói :

- Trong Trung Nguyên có một người tên là Tổng Hàn Giang, võ công thần kì lại mưu mẹo hơn người nhưng tính tình thì như thương nhân, chỉ nghĩ đến kim lượng thôi, chẳng biết đứng trước lão nạp có phải là Tổng đại hiệp không.

Tổng Hàn Giang gạt đầu :

- Tận ngoài ải qui môn mà cũng có người biết được Tổng mỗ quả là chuyện lạ đó.

Kha Cát Cát một lần nữa ôm quyền xá Tổng Hàn Giang :

- Nghe danh Tổng đại hiệp đã lâu, hôm nay mới được dịp diện kiến.

Tổng Hàn Giang khoát tay :

- Tổng mỗ không dám nhận hai tiếng đại hiệp.

Khur Giả Đạt Ma nhìn sang Kha Bạc Kim :

- Còn người đây nếp lão nạp đoán không lầm chính là Kha đại hiệp, người có thần lực cao nhất trong Trung Nguyên.

- Lão trượng nói quá chứ Kha mỗ đâu dám nhận hai tiếng đại hiệp to tát của lão đại sư.

Kha Bạc Kim chỉ Mộng Đình Hoa và Lâm Thành Từ :

- Lãnh Nhật Phong, Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim, lão đại sư đều biết, như vậy lão có biết hai người này không?

- Người đang nằm ngủ có thể là Triển Xí Phi Vân Lâm Thành Từ, còn vị cô nương này quả lão nạp không biết. Nhưng nếu đã đi với các vị thì phải là bậc anh thư trong Trung thổ.

Lãnh Nhật Phong giới thiệu Mộng Đình Hoa với Khur Giả Đạt Ma :

- Người này là Mộng muội muội của tại hạ, nhũ danh Mộng Đình Hoa.

Khur Giả Đạt Ma cau mày :

- Mộng Đình Hoa cô nương có phải là mỹ nhân chuyên dùng độc châm thọc mù mắt nam nhân.

Mộng Đình Hoa nhìn Khur Giả Đạt Ma thẹn mặt nói :

- Lão đại sư nghe những lời đồn đại đó ở đâu.

- Cũng từ Trung Nguyên mà ra.

- Thế lão đại sư có biết vì sao Đình Hoa phải hạ độc thủ không?

- Tất nhiên phải có nguyên nhân rồi, nhưng thọc mù mắt đối phương mình thì hành động đó quá tàn nhẫn đó.

- Tại những gã mà Đình Hoa thọc đui hai mắt không đáng có mắt để nhìn.

Khur Giả Đạt Ma quay sang Kha Cát Cát :

- Chúng ta tạm dừng chân ở đây hay tiếp tục lên đường.

- Chúng ta cũng như những vị này có thể tạm ở đây cũng được.

Nàng hướng mắt nhìn Lãnh Nhật Phong :

- Lãnh công tử có thể cho chúng tôi tá túc tạm một đêm ở đây được chứ?

- Trong gian chính sảnh này còn rất rộng, có đủ chỗ cho mọi người mà.

Mộng Đình Hoa lờm Nhật Phong.

Kha Cát Cát nói :

- Đa tạ Lãnh công tử.

Kha Cát Cát không chờ hai tên thuộc hạ dọn chỗ cho mình mà tự nàng tìm chỗ quét gian chính sảnh.

Khur Giả Đạt Ma quay qua hai gã thuộc nhân người Ô qua.

- Hai người để cho Kha tiểu thư dọn chỗ cho hai người à?

Nghe Khur Giả Đạt Ma nói, Kha Cát Cát quay lại :

- Đại sư đừng bận lòng, để cho Cát Cát làm, đây là công việc của nữ nhân mà.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười, liếc về phía Mộng Đình Hoa, nàng dẫu môi hờ nhạt với chàng.

Tổng Hàn Giang nheo mắt với Kha Bạc Kim. Y lí nhí nói vào lỗ tai họ Kha :

- Người cũng có thể giúp vị tiểu thư họ Kha kia dọn dẹp chỗ này được đó.
- Tự Kha mỗi biết phải làm gì.

Lãnh Nhật Phong nói với Khư Giả Đạt Ma :

- Tại hạ cung thỉnh lão đại sư và nhị vị bằng hữu đây uống chút rượu nhạt với tại hạ.
- Rượu mời tất lão nạp không thể không từ chối.

Kha Bạc Kim bật cười dòn rồi nói với Khư Giả Đạt Ma.

- Lão đại sư thật là khí khái. Mời lão đại sư.

Tiếng cười của Kha Bạc Kim đánh thức Lâm Thành Từ. Gã nhón nhác ngồi bật lên, vừa dụi mắt vừa lè nhè nói :

- Cái gì mà đông người thế này.

Khư Giả Đạt Ma liếc Lâm Thành Từ.

Khi mọi người đã yên vị, Lâm Thành Từ lê đến ngồi bên Lãnh Nhật Phong.

- Lãnh huynh, vị cô nương kia là ai vậy.

Khư Giả Đạt Ma nói :

- Người đó là chủ nhân của Tây Vực.

Lâm Thành Từ nhăn mặt :

- Chủ nhân Tây Vực, vậy là chúng ta đã gặp Huyền cung rồi à?

Tổng Hàn Giang tăng hắng, nạt ngang Lâm Thành Từ :

- Người mới ngủ dậy, biết gì mà nói, có im cái miệng thối kia lại đi.

Lãnh Nhật Phong bung cả vỏ rượu đưa qua Khư Giả Đạt Ma.

- Mời lão sư.

Khư Giả Đạt Ma buông một câu cụt ngắn :

- Đa tạ.

Lão bung vỏ rượu tu một ngụm lớn. Khi trao vỏ rượu lại cho Lãnh Nhật Phong thì trên vỏ rượu đã in đôi song thủ của lão.

- Ngoài Tây Vực không có thứ rượu nào sánh bằng rượu trong Trung Nguyên.

Lãnh Nhật Phong đón lại vỏ rượu. Chẳng nhận ra ngay đôi thủ ẩn trên vỏ rượu. Nhật Phong mỉm cười nói :

- Nội lực của Khư Giả tiền bối quả là vô song, ít ai bì kịp.

Kha Bạc Kim nheo mày nghĩ thầm :

“Lão này để lại thủ ấn trên vỏ rượu với mục đích gì?”

Chính ý niệm đó mà Kha Bạc Kim nhìn như đóng đinh nhãn lực vào mặt Khư Giả Đạt Ma.

Khư Giả Đạt Ma nhìn Lãnh Nhật Phong nói :

- Lãnh công tử nhận ra nội lực của lão phu bất phàm siêu quần như thế có còn giữ ý định đến Huyền cung nữa không?

Lãnh Nhật Phong gật đầu :

- Khư Giả tiền bối biết Lãnh Nhật Phong và các vị bằng hữu đây đến Huyền cung?

Khur Giả Đạt Ma gật đầu :

- Khi Lãnh công tử lên đường thì ở Trung Nguyên, ai cũng biết mục đích của Lãnh công tử đi chuyến này là đến Huyền cung.
- Khur Giả tiền bối đã nghe được cái tin đó.

Khur Giả Đạt Ma gật đầu :

- Nếu không nghe sao lão nạp biết. Và chuyến đi này ngoài Lãnh công tử với Thân Long kiếm ra, còn có Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim, Lâm Thành Từ và Mộng Đình Hoa, nói nôm na nhóm của công tử có thể ví như bốn con rồng một con phượng, ắt mục đích của các vị rất lớn.
- Khur Giả tiền bối nói quá, chúng tôi đến Huyền cung lần này chẳng có việc gì trong hệ đầu.

Khur Giả Đạt Ma cau mày :

- Thật không?

Khur Giả Đạt Ma lắc đầu :

- Lão nạp sợ rằng các vị ra Tây Vực lần này thì Ngọc Tỷ đáng giá liên thành của Huyền cung khó mà giữ được.
- Khur Giả tiền bối nghĩ chúng tôi ra Tây Vực với mục đích đoạt Ngọc Tỷ sao?
- Cả Trung Nguyên đều ước mơ đem Ngọc Tỷ về Trung Nguyên. Nếu không vì Ngọc Tỷ thì sao Lãnh công tử và các vị hảo hán kia lại lặn lội đến Tây Vực. Chẳng lẽ các vị chỉ đi du lãm à?

Khur Giả Đạt Ma lắc đầu :

- Tây Vực khô cằn lắm, không có những cảnh non xanh nước biếc hay những tòa lầu các nguy nga tráng lệ như trong Trung Nguyên đâu.
- Mỗi chốn đều có cái hay và cái đẹp của mình.

Lãnh Nhật Phong uống một ngụm rượu rồi trao qua tay Tổng Hàn Giang. hTổng Hàn Giang đón lấy vò rượu quan sát đôi thủ ấn in trên thành vò rượu, tấm tắc gật đầu :

- Quả là cao thâm thật.

Lâm Thành Từ ngồi bên họ Tống, thuận tay đoạt lấy vò rượu rồi chăm chăm nhìn đôi thủ ấn.

Gã gật đầu :

- Ghê gớm thật.

Lâm Thành Từ vừa nói vừa dốc vò rượu tu ừng ực.

Khur Giả Đạt Ma nhìn Lâm Thành Từ uống rượu mà nheo mày. Thấy gã uống rượu mà Khur Giả Đạt Ma cứ sợ y sẽ sặc rượu mà phun vào mình.

Lâm Thành Từ hạ vò rượu xuống, khè ra một tiếng :

- Ái chà... Đã quá..

Gã nhìn Lãnh Nhật Phong :

- Không còn giọt nào hết.

Kha Cát Cát nhìn Khur Giả Đạt Ma rồi quay sang Lâm Thành Từ :

- Lâm công tử uống rượu của Trung Nguyên với tư lượng nhiều như vậy, không biết sẽ uống được bao nhiêu rượu của Tây Vực huyền cung.

Lâm Thành Từ nhòm hán qua nàng :

- Huyền cung có hảo tửu ư?
- Có rất nhiều, mà ngon nhất là Bò đào phồn tửu được cất với Thiên Nhất thần thủy. Chỉ một chén nhỏ thôi cũng đủ cho Lâm Thành Từ say khướt.

Lâm Thành Từ nhún vai :

- Lâm mỗ không tin.

Lâm Thành Từ vừa nói vừa đẩy vò rượu không về phía Khur Giả Đạt Ma.

Lão Khur Giả không hiểu Lâm Thành Từ đẩy vò rượu về phía mình với mục đích gì, liền hỏi :

- Lâm công tử muốn xin chút rượu Tây Vực à?

- Nghe vị cô nương nói Lâm mỗ phát thèm.

Khur Giả Đạt Ma quay sang Kha Cát Cát :

- Tiểu thư, chúng ta có thể cho các vị huynh đệ đây một chút rượu Bồ đào phổ thôn tửu.

Kha Cát Cát gật đầu :

- Cát Cát đã nói, nếu không tặng Lâm công tử một ít thì người đâu có tin.

Khur Giả Đạt Ma mỉm cười, lấy vò rượu. Lão hơi một chút sững sờ, bởi đôi thủ ẩn trên thành vò rượu đã biến mất rồi.

Khur Giả Đạt Ma nhìn Lâm Thành Từ chăm chăm :

- Lâm công tử đã xóa dấu đôi tay của lão nạp.

Lâm Thành Từ lắc đầu :

- Ô... Lâm mỗ có làm gì đâu.

- Lâm công tử khách sáo quá.

Khur Giả Đạt Ma chuyển vò rượu cho gã có hàm râu quai nón :

- Người ra ngoài rót đầy vò rượu này.

- Thừa vâng.

Gã râu quai nón đi một lúc quay trở vào. Gã vừa đặt vò rượu xuống trước mặt Lãnh Nhật Phong thì Mộng Đình Hoa đã cướp lấy :

- Để Đình Hoa xem qua coi đây là thứ rượu gì.

Kha Cát Cát mỉm cười nói với Mộng Đình Hoa.

- Cô nương yên tâm, rượu của Kha Cát Cát không bao giờ là rượu có độc.

Đình Hoa nhún vai :

- Cần thận vẫn hơn.

- Vậy mời Đình Hoa cô nương thử qua.

Đình Hoa gật đầu :

- Tất nhiên rồi, nếu Đình Hoa chưa thử mà để cho Lãnh Nhật Phong thử chỉ e rằng vò rượu này sẽ chẳng còn giọt nào.

Nàng vừa nói vừa ghé hai cánh mũi thanh tú vào miệng vò rượu. Mùi hảo tửu thơm nồng hắt lên làm Đình Hoa ngây ngất. Chỉ mới ngửi thôi mà nàng cảm nhận trong kinh mạch như có men rượu chạy rần rần.

Đình Hoa buột miệng nói :

- Ái chà.

Lời còn chưa dứt thì Đình Hoa đã lắc đầu như người say rượu rồi tự nằm xuống.

Nàng nhắm mắt lả lơi :

- Chưa uống mà Đình Hoa đã say rồi.

Kha Cát Cát cười nhìn Lâm Thành Từ :



- Đình Hoa cô nương chỉ ngửi đã say, không biết Lâm công tử dùng được bao nhiêu chung.

Lâm Thành Từ nhìn vào rượu.

- Rượu này lạ thật, chưa uống mà đã say. Chắc trong rượu có thuốc mê quá.

Kha Cát Cát lắc đầu :

- Lâm công tử yên tâm, rượu đãi của Cát Cát không bao giờ có độc.

Nàng vừa nói vừa bung vào rượu chuyển qua tay Khur Giả Đạt Ma :

- Lão hộ tướng có thể chứng minh cho Lâm công tử thấy được không?

- Tất nhiên là được rồi.

Khur Giả Đạt Ma bung vào rượu nhìn Lâm Thành Từ.

- Lâm công tử quá hoài nghi đấy. Kẻ hoài nghi thường không bao giờ làm được chuyện lớn. Khur Giả lão nạp có thể mang đầu ra nói với người một điều. Tại Tây Vực Kha Cát Cát được tất cả mọi người yêu mến, được như vậy bởi Cát Cát đặt chữ nhân làm đầu nên làm gì trong rượu có độc.

Lãnh Nhật Phong ôm quyền xá Kha Cát Cát :

- Lâm đệ của tại hạ thất lễ với tiểu thư. Tại hạ xin tạ lỗi.

Kha Cát Cát chớp mắt nhìn chàng :

- Lãnh công tử không nghi ngờ trong rượu có độc sao?

- Nếu trong rượu có độc thì cái đầu của Khur Giả tiền bối chắc phải rơi xuống đất.

- Công tử uống rượu rồi chết, thì còn ai để bắt Khur Giả trưởng lão phải rơi đầu vì lời nói của mình chứ.

Kha Bạc Kim chen vào :

- Ai cũng có số mà, để Kha mạo uống trước cho.

Kha Bạc Kim vừa nói vừa đoạt lấy vào rượu trên tay Khur Giả Đạt Ma.

- Kha mạo thất lễ.

Kha Bạc Kim vừa nói vừa dốc vào rượu tu liền một hơi. Họ Kha đặt vào rượu xuống.

- Ái chà, rượu ngon thật.

Y thò ra một cái :

- Rượu này không đâu sánh bằng.

Kha Bạc Kim nói xong, cũng như Đình Hoa tự ngã xuống, như người say chẳng còn chút khí lực gì.

Kha Cát Cát nhìn Lâm Thành Từ :

- Lâm công tử có muốn thưởng thức không?

Lâm Thành Từ e dè nói với Kha Cát Cát :

- Rượu của Tây Vực quả là lạ thật đấy. Đến ngay cả Kha Bạc Kim đã từng uống lê uống lét từ kỹ viện này sang kỹ viện khác mà cũng chỉ đủ sức uống có một ngụm đã say mềm. Quả là khó tin thật.

Tổng Hàn Giang nhún vai nói với Lâm Thành Từ :

- Người là kẻ thích ăn, thích uống, sao hôm nay lại chê hạo tửu chứ.

Tổng Hàn Giang khều Lâm Thành Từ.

- Ngươi sợ trong rượu có độc phải không? Nếu ngươi sợ để Tổng mỗ thử dùng ngươi.

Lâm Thanh Từ gật đầu.

Tổng Hàn Giang cười khẩy :

- Ngươi chỉ tốn ít kim lượng trong phần của ngươi thôi.

Lâm Thanh Từ tròn mắt :

- Lâm mỗ không uống thì thôi chứ, làm gì phải tốn kim ngân cho lão Tổng.

- Sống mà không biết cái ngon cái lạ thì Lâm Thanh Từ chết được rồi đó.

Nghe Tổng Hàn Giang nói, Lâm Thanh Từ liếm môi nhìn vào rượu. Y lại dời mắt qua Kha Bạc Kim và Mộng Đình Hoa. Hai người này nhắm híp mắt thờ ơ đều đặn. Trông sắc diện của họ rất hồng hào tươi rói rồi không thể nào sắc diện kia là biểu hiện của trúng độc.

Gã râu quai nón ngồi sau lưng Kha Cát Cát hừ nhạt một tiếng :

- Rượu của Kha tiểu thư mời mà không uống. Đúng là người hồ đồ.

Lâm Thanh Từ nghe gã nói nhìn qua vai Kha Cát Cát :

- Ê... Lâm mỗ uống say hay không là quyền của Lâm mỗ chứ, ngươi làm gì mà rửa Lâm mỗ hồ đồ.

Kha Cát Cát nhìn lại gã râu quai nón nạt ngang :

- Lâm công tử chê rượu của Tây Vực thôi, ngươi đừng hồ đồ sàm ngôn với công tử mà ngươi phiền.

Giọng của Kha Cát Cát thật ôn nhu, nhưng Lâm Thanh Từ thì thẹn đến chín mặt.

Tổng Hàn Giang cười khẩy. Họ Tổng lại khêu Lâm Thanh Từ :

- Ngươi còn chút tự trọng nào không. Ngươi chê thì Tổng mỗ sẽ thay ngươi uống.

Tổng Hàn Giang lắc đầu :

- Ngươi làm cho tiểu thư và Khư Già trưởng lão cùng hai vị bằng hữu Tây Vực xem thường người Trung Nguyên quá. Xem ra Lâm Thanh Từ quý cái mạng mình hơn cái danh của mình.

Lâm Thanh Từ nheo mày.

Tổng Hàn Giang khinh khinh nói tiếp :

- Sống mà như con rùa rút cổ thì sống làm gì. Thôi chịu tốn một ít kim lượng, Tổng mỗ sẽ chết thay cho ngươi.

Lâm Thanh Từ đã thẹn giờ bị Tổng Hàn Giang khích bác càng thẹn hơn.

Gã gần giọng nói :

- Tổng huynh ơi, Lâm Thanh Từ biết lòng Tổng huynh quá mà. Tổng huynh khích bác Lâm Thanh Từ để tìm cơ hội chiếm hết phần ngân lượng của Lâm đệ.

Lâm Thanh Từ cười khẩy :

- Lâm Thanh Từ không ngu đâu, Tổng huynh có muốn uống thì xin mời cứ uống. Mà xét cho cùng cho cạn thì Tổng huynh nên uống rượu của Kha tiểu thư, bởi Tổng huynh có sống cũng chẳng được gì kia mà.

Đến lượt Tổng Hàn Giang thẹn mặt :

- Ngươi thật là hồ đồ. Uống thì uống chứ, Tổng mỗ có sợ đâu.

Tổng Hàn Giang bùng vào rượu nhìn sang Kha Cát Cát :

- Tổng mỗ từ lượng kém cỏi cũng uống một chút hảo tửu của Tây Vực gọi là có lòng tri ngộ với Kha tiểu thư.

Tổng Hàn Giang nói xong dốc vào rượu tu một ngụm :

- Ái chà... Rượu ngon thật.

Y đặt vò rượu xuống bên cạnh Lâm Thanh Từ.

Lâm Thanh Từ nhìn Tống Hàn Giang không chớp mắt, bởi họ Tống chẳng có chút biểu lộ gì giống Kha Bạc Kim và Mộng Đình Hoa.

Gã vẫn đứng nhìn Lâm Thanh Từ bằng ánh mắt giấu cợt. Trong khi Lâm Thanh Từ chờ đợi Tống Hàn Giang sẽ lần quay ra đất như Mộng Đình Hoa và Kha Bạc Kim thì họ Tống lại chất lưỡi nói :

- Ái chà, không nơi nào có được thứ rượu Bò Đào thô phồn tửu như rượu của Kha tiểu thư khoản đãi. Đây là lần đầu tiên Tống mỗ thưởng thức được thứ rượu này, chắc là lần duy nhất chứ không có lần thứ hai.

Tống Hàn Giang nhìn Lâm Thanh Từ :

- Tội nghiệp cho những kẻ phạm ăn, phạm uống mà lại như con rùa rút cổ tham sống sợ chết mà đánh mất cơ hội có một không hai này.

Lâm Thanh Từ nghe nói càng thẹn hơn :

- Hừ... Tống huynh uống được thì Thành Từ này uống được chứ đâu có sợ gì.

Lâm Thanh Từ nói xong bung vò rượu tu ừng ực. Gã vừa buông vò rượu xuống chân mình, mắt đã trợn ngược :

- Ui cha ơi... ta sao thế này.

Thành Từ ngã bật ra sau, ngủ vùi.

Tống Hàn Giang thấy Thành Từ như vậy quay ngoắt lại Kha Cát Cát :

- Đích thị trong rượu này có mê dược.

Kha Cát Cát mỉm cười :

- Có mê dược sao Tống các hạ vẫn tỉnh như sáo vậy.

- Tống mỗ hà. Tống mỗ có uống đâu.

- Thế sao các hạ biết bò đào thô phồn tửu ngon.

- Tống mỗ nói vậy chỉ để khích bác Thành Từ thôi chứ thật ra Tống mỗ đã bẻ khí khi ngậm miệng chứ có uống đâu.

Kha Cát Cát mỉm cười :

- Tiếc cho Tống các hạ quá.

Nàng vừa nói vừa bung vò rượu trao qua tay Lãnh Nhật Phong :

- Thịnh Lành công tử.

Nhật Phong quay sang Tống Hàn Giang :

- Tống huynh không uống à. Chúng ta đã thiết đãi trường lão Khư Giả Đạt Ma và bây giờ Kha tiểu thư thiết đãi lại chúng ta không uống thì xem thường người ta lắm đó.

Tống Hàn Giang chỉ Lâm Thanh Từ, Kha Bạc Kim và Mộng Đình Hoa :

- Người không thấy à.

- Thấy chứ... Lâm Thanh Từ, Kha Bạc Kim và Mộng Đình Hoa say khướt, chẳng qua tửu lượng họ quá kém thôi. Lãnh Nhật Phong biết tửu lượng của Tống huynh rất cao mà.

- Ồ...

- Tống huynh muốn người ta coi huynh như huynh đã nhục mạ Lâm Thanh Từ.

- Tống mỗ quả là không hiểu người.

- Hay huynh muốn Lãnh Nhật Phong uống trước.

Tổng Hàn Giang cau mày, lưỡng lự :

- Người uống rồi cũng như người này mà thôi.
- Huỳnh không uống tất khó đi đến Huyền cung đấy.

Khư Giả Đạt Ma nhìn Lãnh Nhật Phong.

Chàng đối mặt với Khư Giả trưởng lão :

- Tại hạ nói như vậy không biết có đúng không?

Khư Giả Đạt Ma nhìn Tổng Hàn Giang :

- Rượu mời thì ngon, nhưng rượu phạt đáng lắm đó. Lão nạp nói như vậy, Tổng các hạ suy nghĩ.

Tổng Hàn Giang nhìn Lãnh Nhật Phong :

- Nhật Phong, người cũng muốn Tổng Hàn Giang này nằm lăn quay ra đất như Kha Bạc Kim, Lâm Thanh Từ, Mộng Đình Hoa để mặc cho ai muốn làm gì thì làm à.
- Kha tiểu thư mời rượu chúng ta không uống thì quả là bất kính lắm. Huống chi bây giờ chúng ta đang ở trên đất Tây Vực được chủ nhân mời mà không uống là bất kính đây.

Lãnh Nhật Phong chỉ ra ngoài cửa :

- Tổng huynh có thể bước ra ngoài một chút.

Tổng Hàn Giang nheo mày :

- Nhìn cái gì?
- Thì Tổng huynh cứ nhìn rồi sẽ hiểu mà.

Tổng Hàn Giang đứng lên bước ra ngoài cửa. Họ Tổng há hốc miệng.

Những con tuần mã Thiên Lý Ô vẫn đáng giá mỗi con không dưới trăm nén bạc thế mà giờ đây chỉ còn là những tảng thịt đông cứng.

Tổng Hàn Giang quay ngoắt lại :

- Nhật Phong... Chẳng còn con tuần mã nào hết.

Nhật Phong nói :

- Nhật Phong biết... Rượu phạt của Tây Vực là như vậy đó. Bây giờ thì Tổng huynh có chịu dùng rượu mời của Kha tiểu thư hay không?

Tổng Hàn Giang quay lại chỗ ngồi của mình. Gã liếc Kha Cát Cát rồi quay lại Nhật Phong :

- Người cũng phải uống rượu trong cái vò này.
- Kha tiểu thư đã mời chẳng lẽ Nhật Phong từ chối đâm ra bất kính sao.
- Người uống thì Tổng mỗ uống.

Tổng Hàn Giang bưng vò rượu. Y lưỡng lự nheo mày suy nghĩ rồi nói với Nhật Phong :

- Nhật Phong... Ngay cả Tổng Hàn Giang cũng không hiểu nổi nữa.
- Tại sao Tổng huynh không hiểu chứ, rượu mời chẳng lẽ lại không uống.
- Được Tổng mỗ uống đây.

Tổng Hàn Giang ngửa cổ dốc vò rượu tu một ngụm lớn. Ngay khi y chưa kịp đặt vò rượu xuống sàn nhà đã say ngất ngưỡng.

Gã chống một tay, lừ đừ nhìn Nhật Phong :

- Rượu này ngon thật.

Tổng Hàn Giang nói dứt lời, đồ nhào xuống đất say mềm như Lâm Thanh Từ và Kha Bạc Kim.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 6: Tây Vực huyền cung

Tiếng chân nhẹ nhàng như tiếng mèo bước nhưng Lãnh Nhật Phong vẫn cảm nhận được, và chàng còn có thể suy đoán những bước chân kia là của ai. Chắc chắn không thể là tiếng chân đi của một nam nhân, dù nam nhân đó có là thư sinh trời gả không chặt.

Nếu không phải nam nhân thì ắt phải là nữ nhân, nhưng đâu phải nữ nhân nào cũng có bước chân êm ái, nhẹ nhàng như vậy, mà muốn có được những bước chân đó phải là một thực nữ. Chính vì lẽ đó mà cổ nhân thường ví von chân của thực nữ là những gót sen.

Chính những tiếng chân đó khiến cho Nhật Phong cũng phải có một chút tò mò, tự hỏi :

- Người đang đến là ai? Nếu không phải là Kha Cát Cát thì phải là một mỹ nhân tuyệt trần của Huyền cung.

Mỹ nhân đó đã đứng trước cửa phòng Nhật Phong, nhưng xem chừng còn lưỡng lự mà không mở cửa mặc dù cửa phòng không hề cài then đóng chốt.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi của sự im lặng, Nhật Phong suy tưởng đến một người, Chu Thể Loan. Nàng giờ đây đang ở đâu, và Nhật Phong đã đi tìm nàng bằng thanh Long kiếm nhuộm đầy máu.

Nhật Phong trong một khoảnh khắc hoài niệm, buộc miệng :

- Ôi... Lưới tình... Lời chàng vừa thốt cũng là lúc cánh cửa phòng hé ra, và quả đúng, người đến tìm Nhật Phong là một giai nhân.

Nàng nhìn Nhật Phong nói :

- Đúng... Chữ tình nặng lắm.

Nhật Phong nhìn nàng.

Mỹ nhân cũng rọi đôi thu nhãn như muốn thấu tóm khuôn mặt anh tuấn lãnh cảm kia vào hai con ngươi của mình.

Nhật Phong đứng lên :

- Nhục Mai Lâm!

Mai Lâm mỉm cười :

- Có thể Lãnh huynh không ngờ gặp Nhục Mai Lâm ở Huyền cung.

Nhật Phong lắc đầu :

- Nhật Phong không ngạc nhiên khi thấy Nhục Mai Lâm ở Huyền cung.

- Phải vậy không?

- Tất nhiên như vậy rồi, bởi Nhục Mai Lâm là chủ nhân Đẳng cung, và cũng có một chữ tình như Nhật Phong.

Mai Lâm cười khẩy rồi nói :

- Nhật Phong biết được Nhục Mai Lâm có một chữ tình rất nặng, vậy xin hỏi Lãnh huynh chữ tình đó Mai Lâm đã trao cho ai.

Nhật Phong nhìn thẳng vào mắt nàng :

- Nàng đã trao cho Nhật Phong.

- Đúng, còn Nhật Phong thì đối với Mai Lâm thế nào?

- Nhật Phong cũng có một chữ tình, nhưng chữ tình đó đã trao cho Chu Thử Loan.

- Chính vì Chu Thử Loan mà Long kiếm nhuộm máu giang hồ, chính vì Chu Thử Loan mà Nhật Phong trở thành tội nhân của thiên hạ, cũng chính vì Chu Thử Loan mà Nhượng Mai Lâm cũng như Mộng Đình Hoa chỉ là những kẻ đến sau chạy theo một cái bóng để rồi tự trách mình.

Nàng bước đến trước mặt Nhật Phong :

- Cái bóng đó đâu rồi, phải chăng nó đã chui tọt theo chữ tình của Nhật Phong?

- Lưới tình thật mênh mông và không có lối ra.

Nhật Phong thờ dài rồi nói :

- Nhượng Mai Lâm đến tìm Nhật Phong không phải chỉ vì chữ tình.

Mai Lâm gạt đầu :

- Nếu vì chữ tình thì không đúng rồi. Với lại Nhật Phong đang có mặt ở Huyền cung chứ không phải là Trung thổ. Nhượng Mai Lâm đến thỉnh cầu chủ nhân Huyền cung Kha Mộc Bài.

- Lãnh Nhật Phong cũng nghĩ như vậy.

- Đã nghĩ tất Lãnh Nhật Phong biết mình phải làm gì?

- Nhật Phong tự quyết định được hành động của mình, nhưng các bằng hữu của Nhật Phong đâu?

- Chỉ còn thiếu Lãnh Nhật Phong mà thôi.

Nhượng Mai Lâm nhìn chàng :

- Chúng ta đi chứ?

- Tất nhiên rồi.

- Thanh Long kiếm của Nhật Phong e rằng một lần nữa phải nhuộm máu.

- Hy vọng điều đó đừng xảy ra.

- Nếu Long kiếm không nhuộm máu thì Nhật Phong khó mà thấy lại được những bằng hữu của mình trước khi rời Tây Vực Huyền cung.

Nàng dứt lời quay lưng bước ra khỏi thư phòng của Lãnh Nhật Phong. Những bước chân của Mai Lâm như nhảy múa trên những viên đá hoa cương thì đúng hơn chứ không thể nói nàng đang bước Nhật Phong bước theo nàng.

Dọc theo hành lang của Huyền cung, cứ mỗi năm trượng lại có một võ sĩ với nét mặt lạnh như những pho tượng đồng đứng gác.

Những võ sĩ đó thờ ơ ngay cả với Nhượng Mai Lâm, và càng không màng đến Lãnh Nhật Phong đang đi phía sau nàng. Tất cả những võ sĩ đều đứng trong tư thế khai cuộc, tay đặt vào chuôi đao, lạnh lùng như đang chuẩn bị bước vào một cuộc đấu sinh tử.

Đi hết hành lang đó, Nhượng Mai Lâm đưa Nhật Phong đến phía sau Huyền cung. Một thảm cỏ rộng trên hai mươi trượng vây quanh thảm cỏ đó là những tên võ sĩ nài nệ chính tề. Nhìn những khuôn mặt đó, Nhật Phong có cảm tưởng mình đang đối mặt với những pho tượng đồng vô tri vô giác, những con người đã mất tất cả cá tính của một con người.

Nhật Phong vừa xuất hiện cùng với Nhượng Mai Lâm thì Kha Bạc Kim, Lâm Thanh Từ và Tổng Hàn Giang cùng Mộng Đình Hoa toan bước ra khỏi thảm cỏ đón chàng, nhưng mọi người đã bị những tên võ sĩ rút ngay khoai đao chặn lại.

Tổng Hàn Giang nhún vai :

- Nhật Phong, người thấy rồi đó.

Nhật Phong bước đến đối mặt với họ.

- Tất cả mọi người đều đứng bên trong, chẳng lẽ Nhật Phong lại đứng bên ngoài.

Nhật Phong bước luôn vào đứng với Lâm Thanh Từ, Kha Bạc Kim, hTổng Hàn Giang và Mộng Đình Hoa.

Đình Hoa liếc trộm chàng :

- Lãnh đại ca không bị gì chứ?

- Rượu Tây Vực uống vừa ngon vừa ngủ được. Còn muối như thế nào?

- Mộng Đình Hoa thật là hồ thẹn.

- Ai cũng như vậy mà.

Nhật Phong nhìn lại phía đối diện với mình. Kha Mộc Bài với thân hình đầy đặn, lực lưỡng trong bộ trường y bằng gấm thêu kim tuyến, đầu chít khăn ngói chằm chằm trên một chiếc đai vàng. Bên phải Kha Mộc Bài là thanh gươm óng ánh sắc kim loại. Chỉ cần nhìn thanh gươm kia thì bất cứ ai cũng rợn người bởi sát khí tiềm ẩn của nó.

Lãnh Nhật Phong bước đến trước mặt Kha Mộc Bài. Chàng ôm quyền trình trọng xá một cái :

- Tại hạ hân hạnh được diện kiến chủ nhân Huyền cung.

Kha Mộc Bài ngấm chàng như muốn dùng thần nhãn bura đôi dung diện của Nhật Phong.

- Bản tọa cũng rất hân hạnh được Long kiếm ghé thăm.

Kha Mộc Bài ra dấu.

Liên sau cái ra hiệu đó của Kha Mộc Bài, hai tên võ sĩ khệ nệ khiêng đến đặt cạnh họ Kha một chiếc đôn bằng đá.

Kha Mộc Bài chỉ chiếc đôn đó :

- Mời Lãnh công tử.

- Đa tạ.

Nhật Phong yên vị xong, hướng mắt nhìn về phía bằng hữu của mình.

Kha Mộc Bài nói :

- Lãnh công tử nhận xét gì về thuộc nhân của Huyền cung?

- Tại hạ chỉ có mỗi một nhận xét, họ không còn là họ nữa.

Kha Mộc Bài ngửa mặt cười khàn khàn. Giọng cười của họ Kha nghe như tiếng chim cú kêu lên từng hồi một. Trong tiếng cười của Kha Mộc Bài ẩn chứa một quyền lực mà bất cứ người nào khi đối mặt với Kha Mộc Bài cũng phải cúi đầu thuần phục.

Kha Mộc Bài nhìn Nhật Phong :

- Kha mỗ đã tìm câu trả lời đó nhưng mãi đến hôm nay mới được Lãnh công tử chỉ giáo. Thật là hay.

- Kha chủ nhân quá khen, tại hạ nghĩ sao nói vậy thôi.

Kha Mộc Bài mỉm cười, nhìn Nhật Phong nói :

- Trong Trung Nguyên, Lãnh công tử đã nghe danh bản tọa chứ?

- Tại hạ chỉ biết ít thôi.

Chàng nhìn thanh gươm :  
:

- Thanh gươm này mà vậy vùng ở Trung Nguyên thì có thể sánh ngang với hai đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang.

Kha Mộc Bài há to miệng, phát tràng cười tiếu ngạo :

- Lãnh công tử nghĩ, một ngày nào đó bản tọa có thể vào Trung Nguyên chứ.

- Đất Trung Nguyên mênh mông, đủ chỗ cho Kha chủ nhân vậy vùng thỏa chí.

Kha Mộc Bài gật đầu :

- Kha mỗ thích Lãnh Nhật Phong rồi đó. Thế Lãnh công tử thích cái gì ở Huyền cung này?

Lãnh Nhật Phong nhìn như đóng đinh vào Kha Mộc Bài :

- Kha chủ nhân muốn tại hạ nói thật hay nói dối?

- Tất nhiên Kha mỡ muốn nghe những lời thành thật của Lãnh công tử. Kha mỡ không thích kẻ nói dối.

- Vậy thì tại hạ sẽ nói thật, ở Huyền cung tại hạ thích ngọc tỷ.

Kha Mộc Bài trừng mắt nhìn chàng một lúc rồi mới dịu xuống :

- Lãnh công tử không nói ra Kha mỡ cũng biết. Cái thích của công tử khiến cho bản tọa không biết vui hay giận nữa.

Kha Mộc Bài lắc đầu :

- Vui không được bởi bản tọa quý Ngọc tỷ hơn sinh mạng mình. Giận cũng không được bởi Kha mỡ biết trên cõi đời này vẫn còn người thích Ngọc tỷ như bản tọa mà không màng đến tính mạng mình. Người đó chính là Lãnh Nhật Phong.

Kha Mộc Bài vuốt râu :

- Bản tọa nghĩ Lãnh công tử và các vị kia lần này đến Tây Vực là vì Ngọc Tỷ.

Lãnh Nhật Phong gật đầu :

- Không ngoài mục đích đó.

- Tại sao phải vì Ngọc tỷ mà quên tính mạng mình.

- Bởi Ngọc tỷ là báu vật của Trung Nguyên, phải mang về Trung Nguyên thôi.

- Đến Tây Vực với mục đích vì báu vật thì võ công của Lãnh công tử và các vị bằng hữu kia phải xuất thần nhập hóa rồi.

- Lãnh Nhật Phong và các bằng hữu của mình không dám tự cao trước mặt Kha chủ nhân.

- Đó là một lời khách sáo mà ai nghe cũng rất vừa tai. Nhưng Kha mỡ thì khác.

Kha Mộc Bài nhìn thanh quý đao :

- Võ công của Kha mỡ đứng nhất Tây Vực, nhưng Kha mỡ vẫn ao ước được mở tầm mắt với Trung Nguyên. Để Kha mỡ mở mắt nhìn xa trông rộng, Lãnh công tử và những vị bằng hữu kia sẽ mở mắt cho Kha Mộc Bài.

- Kha chủ nhân nói bằng cảm hứng của mình.

- Đúng, Kha mỡ rất hứng khởi khi biết người đến Tây Vực là Long kiếm và bốn vị bằng hữu lẫy lừng Trung Nguyên.

Kha Mộc Bài vừa nói vừa chiếu tinh nhãn vào Mộng Đình Hoa.

- Vị cô nương đi cùng với Lãnh công tử nhan sắc đẹp lắm. Nàng chết Kha mỡ tiếc thật nhưng cái lệ ở Huyền cung kẻ thua không được quyền sống.

Kha Mộc Bài thờ dãi nghe thật ảo não, nhưng nói thì lại rất cương quyết lạnh lùng :

- Kha mỡ không muốn phá cái lệ đó.

Nhật Phong bình thân đáp lời :

- Tại hạ biết cái lệ của Huyền cung nên mới thỉnh những bằng hữu thủ túc đi với tại hạ chuyến này.

Kha Mộc Bài cau mày :

- Nói vậy thì Lãnh công tử có chuẩn bị trước.

- Muốn thắng người phải thắng mình, muốn đánh giá người phải biết soi mình, kẻ đó mới là người trường thượng biết nhìn xa trông rộng.

Kha Mộc Bài cười ừng ực :

- Hay... Hay lắm. Lãnh công tử càng nói Kha Mộc Bài càng ngưỡng mộ vô cùng.

Kha Mộc Bài mỉm cười :

- Nhưng ngưỡng mộ rồi thì Lãnh công tử và các vị bằng hữu kia phải tạo cho Kha mỡ niềm tin mà tâm phục khẩu phục.



- Tại hạ chỉ sợ Kha chủ nhân tức giận mà thôi.
- Tức giận ư. Tại sao Kha bỗng tọa lại tức giận chứ.

Y lắc đầu :

- Không đâu, mà rất cao hứng nữa. Bỗng tọa hy vọng thanh quý đao sẽ chặt gãy được Long kiếm của công tử.
- Kiếm của tại hạ có thể gãy nhưng chỉ sợ quý đao mẻ thì chẳng còn quý đao nữa.

Kha Mộc Bài lườm Nhật Phong :

- Cái hay, cái thành đạt của một người ít nhiều do lối ứng xử.

Kha Mộc Bài nói dứt lời ra dấu.

Sau hiệu lệnh của họ Kha thì một gã võ sĩ đứng phía sau bước vào thăm cỏ.

Kha Mộc Bài nhìn Nhật Phong nói :

- Lãnh công tử sẽ chọn ai đấu với tên võ sĩ nhai mép của Huyền cung?

Ngật Phong nhìn Lâm Thanh Từ :

- Lâm đệ có thể múa máy đôi chút cho Kha chủ nhân vui được không?

Lâm Thanh Từ gật đầu :

- Được chứ.

Kha Mộc Bài nói :

- Cái lệ của bỗng tọa là kẻ thua phải chết, không biết Lâm các hạ có sợ không?

Lâm Thanh Từ lắc đầu :

- Không, không, nhưng đấu như thế nào?
- Ai sống cũng được, ai chết cũng chẳng sao.

Lâm Thanh Từ bước ra đối mặt với tên võ sĩ. Y nhắm mắt gãi đầu lí nhí nói :

- Ngươi nghe rồi đó, nhưng Lâm mỗ không nỡ đánh ngươi chết, thôi thì ngươi cứ chịu thua Lâm mỗ đi để còn giữ được mạng của ngươi.

Gã võ sĩ không nói nửa lời. Hai cánh môi của y cứ bặm lại với nhau, ánh mắt thì soi thẳng vào mặt của Lâm Thanh Từ với cái nhìn của con mắt cá chết, vừa vô hồn vừa lạnh lẽo cứ như muốn ăn tươi nuốt sống họ Lâm.

Kha Mộc Bài gật đầu.

Một tiếng cồng nổi lên.

Tiếng cồng còn ngân vang thì đao pháp của gã võ sĩ cắt một đường vòng cung nhanh không thể tả bỏ thẳng xuống đầu Lâm Thanh Từ.

Chỉ một tên võ sĩ của Huyền cung thôi mà khi triển khai đao pháp đã tạo ra một sát đao khiến Tổng Hàn Giang thoát rừng mình, còn Kha Bạc Kim phải cau mày.

Nếu gặp một người bình thường thì với một sát đao đó đã có thể lấy mạng rồi, nhưng người đối mặt với gã võ sĩ lại là Lâm Thanh Từ.

Với thuật Triển Xí Phi Vân, Thanh Từ như con chim cất lướt về sau trong chớp mắt để ngọn đao chém sạt trước mặt mình.

Lâm Thanh Từ nhắm mắt :

- Nếu trúng chiêu đao đó của ngươi thì họ Lâm đã biến thành hai khúc rồi.

Thanh Từ nói xong le lưỡi, nhắm mắt.

Kha Mộc Bài nhìn Nhật Phong nó - Lâm các hạ nhanh nhẹn thật.

Kha Mộc Bài khen Lâm Thanh Từ cũng là lúc gã võ sĩ Huyền cung tiếp tục triển khai đao pháp để áp sát vào đối phương.

Với những chiêu đao tràn ngập sát khí phát ra những tiếng vi vu nhưng Lâm Thanh Từ không hề nao núng. Y nhất nhất chỉ thi triển mỗi bộ pháp Triển Xí Phi Vân như lướt trên mặt đất để lùi về sau mà không phản công.

Gã võ sĩ Huyền cung chỉ trong khoảnh khắc đã ra được mười đao cũng là lúc Thành Từ lùi đúng một vòng quanh thâm cỏ. Tập kích đối phương liên tục thế mà khoai đao của gã võ sĩ cũng chỉ để lại những dấu chém trên thâm cỏ.

Nhật Phong mỉm cười nói với Kha Mộc Bài :

- Kha chủ nhân hãy để mắt đến những vết đao chém trên thâm cỏ.

Kha Mộc Bài neho mảy. Y nghe theo Nhật Phong rọi đôi thần nhãn quan sát những dấu chém của gã võ sĩ để lại khi chém hụt đối phương.

Những dấu chém mà gã võ sĩ để lại trên thâm cỏ, nếu quan sát kỹ mới thấy chúng rất đều nhau, từ dấu này đến dấu kia khoảng cách thật đều nhau.

Nhật Phong nói :

- Thành Từ đã bắt đối thủ của mình phải xuất chiêu theo ý của gã. Nhìn vào trong cuộc đấu thì thấy Thành Từ bị bức lùi mất thượng phong, nhưng y có bản lĩnh ắt biết được Thành Từ hơn hẳn tên võ sĩ của Kha Mộc Bài.

- Lãnh công tử nói đúng. Cuộc đấu này xem như Thành Từ đã thắng rồi. Y thắng nhưng chẳng hề dụng đến sát chiêu. Kha Mộc Bài bội phục.

Kha Mộc Bài ra đấu.

Tiếng công lại nổi lên.

Gã võ sĩ thâm đao, trên mặt thoáng một chút ngơ ngác bởi cuộc đấu chưa phân thắng bại.

Thành Từ cười mỉm :

- Thế là huề nhé, xem như Lâm mỗ tám lạng còn các hạ nửa cân. Đao của các hạ quả tuyệt vời nhưng rất tiếc chân của Lâm mỗ lại quá lẹ.

Kha Mộc Bài nghe Thành Từ nói thoáng một chút sa sầm. Y thở dài một tiếng chỉ gã võ sĩ :

- Ngươi đã thua Lâm các hạ rồi.

Gã võ sĩ gục đầu xuống.

Kha Mộc Bài lắc đầu :

- Ngươi thua người mà chẳng biết mình thua nữa, bản tọa cảm thấy hổ thẹn vì ngươi quá.

Gã võ sĩ nhìn lên. Gã bất ngờ đưa ngang lưỡi khoai đao quá yết hầu mình.

Lâm Thanh Từ tròn mắt :

- Ê...

Gã võ sĩ đổ xuống chân họ Lâm, máu xối ra ướt đầm thâm cỏ.

Kha Mộc Bài nhìn Lâm Thanh Từ gật đầu :

- Lâm các hạ quả thật là anh tài.

Kha Mộc Bài dò mắt qua Mộng Đình Hoa.

Lãnh Nhật Phong cau mày.

- Nếu vị cô nương kia chết chắc Lãnh công tử đau lòng lắm phải không?

Nhật Phong nghiêm mặt :

- Kha chủ nhân suy đoán thì phải đúng rồi.

- Thế thì sao công tử đưa Mộng cô nương đến Huyền cung để lấy Ngọc tỷ?

- Ai cũng có phần với Ngọc Tỷ cả.

- Mộng cô nương cũng có phần ư?

Nhật Phong gật đầu.

Kha Mộc Bài mỉm cười :

- Thế thì hay quá. Bản tọa sẽ dẫn các vị đi xem nơi cất giấu Ngọc Tỷ.

Kha Mộc Bài nghiêm mặt :

- Kha mỗ giao ước trong ba ngày nếu Lãnh công tử và các vị bằng hữu lấy được Ngọc Tỷ bản tọa sẽ tiễn đưa các vị đến Ai qui môn trở về Trung Nguyên, bằng như ngược lại...

Kha Mộc Bài nhìn Nhật Phong :

- Họa lớn sẽ đến với công tử đó.

- Tây Vực Huyền cung không phải chốn dành cho những kẻ tham sống sợ chết.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 7: Hư thực bất minh

Lãnh Nhật Phong, Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim và Mộng Đình Hoa cùng ở chung trong một gian thư phòng. Lãnh Nhật Phong thì trầm lặng nhìn thắm cỏ qua khung cửa sổ. Kha Bạc Kim thì đùa nghịch với những cánh hoa rơi vãi trên mặt bàn, còn Tổng Hàn Giang thì chấp tay sau lưng đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại thở dài một tiếng rồi lẩm nhẩm :

- Bao nhiêu ngày rồi mà chẳng thu thập được gì hết.

Y nói xong lại liếc trộm Mộng Đình Hoa.

Trong khi đó Mộng Đình Hoa thì như thả hồn vào những ý tưởng riêng của mình qua đôi kim châm óng ánh sắc vàng nghệch. Lâu lâu lại mỉm cười liếc trộm Lãnh Nhật Phong.

Đôi lúc Tổng Hàn Giang lại thấy cái liếc trộm của Mộng Đình Hoa và liến bịu môi với vẻ không bằng lòng.

Tổng Hàn Giang bước đến bên Lãnh Nhật Phong :

- Lãnh Nhật Phong...

Nhật Phong quay lại nhìn Hàn Giang.

Hàn Giang nói :

- Chúng ta sẽ chờ Lâm Thanh Từ đến bao giờ. Hôm nay đã qua hết ba ngày rồi, nếu không hành động thì sau ba ngày cái mạng của tất cả mọi người đều phải gửi cho lão Kha Mộc Bài chết tiết này à?

- Lâm Thanh Từ chưa về thì chưa hành động được.

Chàng nhướn mắt :

- Với lại Tổng huynh chưa nghĩ ra kế sách gì khả dĩ có thể đến được nơi cất giấu Ngọc tỷ của Kha Mộc Bài.

Tổng Hàn Giang vỗ đầu mình :

- Ta chỉ cần người chịu động tay động chân thì Tổng mỗ sẽ có cách ngay.

Mộng Đình Hoa xen vào :

- Hay nhất là Tống huynh nên ngồi bình lặng như Kha đại ca kia, mà để cho Lãnh huynh suy nghĩ.

Tống Hàn Giang hừ nhạt một tiếng :

- Cứ ngồi mãi để đến thời hạn phải giao mạng cho Kha Mộc Bài ư? Cái mạng của Tống mỗ đáng giá lắm, chưa thể giao cho lão Kha Mộc Bài đâu.

Mộng Đình Hoa giễu cợt :

- Thế cái mạng của Tống huynh giá bao nhiêu?

Tống Hàn Giang nheo mày :

- Đình Hoa hỏi để làm gì?

Mộng Đình Hoa chỉ tay vào ngực mình :

- Đình Hoa sẽ mua cái mạng của huynh, nhưng không giết đâu.

Tống Hàn Giang chớp mắt :

- Thật sao?

- Sao không thật được chứ. Đình Hoa có nhiều kim lượng không biết để làm gì, thôi thì mua cái mạng của Tống huynh vậy.

- Ngươi nói chắc đấy chứ?

- Nhứt ngôn phát xuất tứ mã nan truy.

- Một lời nói bốn ngựa khó theo.

Tống Hàn Giang vừa nói vừa lấy bàn tính gảy liên tục.

Kha Bạc Kim nhìn họ Tống :

- Ngươi tính cái gì thế?

- Tống mỗ tính xem cái mạng của Tống mỗ đáng giá bao nhiêu.

- Ngươi có thể tính được à?

Tống Hàn Giang gạt đầu :

- Tính được chứ. Từ lúc Tống mỗ có mặt trong bụng mẹ, cho đến ngày hôm nay đã được bốn mươi ba niên. Một ngày vị chi là bao nhiêu kim lượng, ắt ra cái giá của Tống mỗ, cộng thêm chút đỉnh sự nghiệp của ta nữa.

Kha Bạc Kim nhăn mặt :

- Sự nghiệp của Tống Hàn Giang huynh giờ chỉ còn có mỗi cái bàn tính và văn tự thiếu nợ mà thôi.

Tống Hàn Giang vuốt râu nhìn Mộng Đình Hoa :

- Thôi Tống đại ca chỉ tính cho Mộng muội muội cái giá bằng tờ văn tự đã nhận nợ với muội.

Mộng Đình Hoa gật đầu :

- Cũng được.

Nàng vừa nói vừa lấy tờ văn tự của Tống Hàn Giang trong thất lưng :

- Tống huynh hãy cầm lấy.

Tống Hàn Giang thò tay toan lấy lại tờ văn tự nhưng Đình Hoa đã rút lại :

- Đình Hoa mua cái mạng của Tống huynh đấy nhé.

- Huynh biết và còn tin muội sẽ không lấy mạng huynh sau khi mua.

Tống Hàn Giang đổi giọng thật ôn hòa :

- Muội chỉ muốn cho huynh vui về thôi, phải không?

Đình Hoa gật đầu :

- Đình Hoa chỉ muốn Tống đại ca vui về thôi.

Nàng chia tờ văn tự tới trước mặt Tống Hàn Giang :

- Tống đại ca giữ lấy.

Tống Hàn Giang đón tờ văn tự. Dung diện của y đổi hẳn qua những nét tươi rói, hồ hởi vô cùng :

- Muội tốt với Hàn Giang này quá. Trước đây Tống Hàn Giang có gì không đúng với muội thì muội đừng chấp nghe.

Y lùi lại một bước :

- Trên đời này sao có người không biết tấm lòng của Đình Hoa chứ. Kẻ đó đúng là có mắt không trông, hoặc trái tim đã biến thành đá sạn.

Y lắc đầu nheo mắt nhìn Đình Hoa rồi quay sang Nhật Phong :

- Lành huynh đệ không nhận thấy cái đẹp và lòng tốt của Mộng muội muội à.

Lành Nhật Phong mỉm cười :

- Tống huynh đừng vội mừng, mặc dù Đình Hoa không lấy mạng huynh nhưng nàng cũng không cho không ai bao giờ.

- Lành huynh đệ đừng nghĩ xấu cho Đình Hoa nghe. Mộng muội muội hành xử như một đấng...

Tống Hàn Giang gãi đầu :

- Không phải... Mộng muội muội hành sự theo chữ nhân mà thôi.

Kha Bạc Kim nhìn Đình Hoa :

- Có đúng vậy không?

Đình Hoa lắc đầu :

- Không đúng đâu.

Tống Hàn Giang nhăn nhó :

- Tống huynh nói không đúng à?

- Tất nhiên là không đúng rồi. Đình Hoa đâu cho không ai bao giờ và nhất là đối với những người thích chiếc bàn tính như Tống huynh.

Tống Hàn Giang căng mắt nhìn nàng. Trên mặt gã nhanh chóng thay đổi, những nét hồ hởi biến mất thay vào đó là sự căng thẳng.

Tống Hàn Giang ngập ngừng :

- Vậy muội mua mạng của Tống huynh để làm gì. Chẳng lẽ muội muốn... muốn...

Nhật Phong lắc đầu cười nhạt :

- Coi chừng đến cái lưỡi của Tống huynh.

Đình Hoa nhìn Hàn Giang :

- Xem chừng huynh lo lắng quá. Đình Hoa sẽ để cho Tống huynh được sống chỉ xin Tống huynh cặp mắt hay nhìn trộm người khác thôi.

Tống Hàn Giang mở to hai con mắt hết cỡ :

- Trời ơi... Mộng muội muội tính lấy hai cái tròng mắt của Tống đại ca sao?

Đình Hoa bình nhiên gật đầu :

- Đúng như vậy.

- Tổng Hàn Giang không có mắt thì làm sao sống được.
- Sống hay chết là chuyện của huynh, Đình Hoa không màng đến.

Tổng Hàn Giang quay nhìn Đình Hoa :

- Ngươi... ngươi muốn đâm mắt Tổng mỗ vì không muốn ta thấy ngươi liếc trộm Lãnh Nhật Phong.

Đình Hoa cau mày thẹn thùng :

- Tổng huynh có mắt chỉ thừa thối, bởi mắt huynh hay nhìn trộm người khác.

Tổng Hàn Giang khoát tay :

- Mộng muội muội bỏ qua cho huynh đi... Ta sẽ không nhìn trộm nữa mà.
- Từ trước đến giờ Đình Hoa đâu có cho ai mà không lấy lại đâu. Tổng huynh đừng nên bắt muội phải phá lệ.

Nàng nói xong quay mặt nhìn ra cửa.

Tổng Hàn Giang bước đến sau lưng Đình Hoa :

- Mộng muội muội đừng đâm mù mắt Tổng huynh nhé.

Đình Hoa vẫn im lặng không buồn trả lời họ Tổng.

Tổng Hàn Giang thờ dài thủ thỉ nói :

- Mộng muội muội mà làm vậy thì Tổng huynh sẽ tàn phế đâu còn gì nữa.

Kha Bạc Kim nhìn Nhật Phong.

Nhật Phong vẫn khoanh tay trước ngực bình thản như chẳng hề có nghe sự trao đổi giữa Tổng Hàn Giang và Mộng Đình Hoa.

Kha Bạc Kim nói :

- Lãnh huynh đệ, ngươi nói một tiếng gì với Đình Hoa đi chứ.
- Mỗi người đều có số phận của mình, tại Tổng huynh tính quá thành ra mới có chuyện này.

Chúng ta không nên xen vào chuyện của hai người.

Tổng Hàn Giang quay ngoắt lại Lãnh Nhật Phong :

- Ngươi nói vậy mà nghe được ư. Thế mà cũng coi nhau như thủ túc.

Tổng Hàn Giang quay lại Mộng Đình Hoa :

- Mộng muội muội chỉ đừng lấy hai tròng mắt của Tổng Hàn Giang thì ta sẽ có cách bắt Lãnh Nhật Phong phải hầu hạ muội.

Câu nói đó của Hàn Giang như có sức mạnh mãnh liệt khiến Đình Hoa phải quay lại nhìn gã :

- Tổng huynh nói thật đấy chứ?

Tổng Hàn Giang gật đầu.

Đình Hoa mỉm cười :

- Vậy được. Đình Hoa sẽ cho Tổng huynh nợ đôi con ngươi khi nào thực hiện được lời hứa thì sẽ bỏ qua tất cả.
- Ta hứa sẽ giúp muội muội được mà.
- Đình Hoa tin vào lời huynh.

Cửa phòng hé mở, Lâm Thanh Từ len vào. Họ Lâm vươn vai :

- Mệt ơi là mệt.

Lãnh Nhật Phong bước đến bên Lâm Thanh Từ :

- Lâm đệ đã thu thập được những gì?
- Tất cả những gì Lãnh huynh đã giao.

Lâm Thanh Từ vừa nói vừa lấy trong tay áo ra một bản vẽ :

- Tòa Huyền cung này như một mê hồn trận, không biết bao nhiêu góc ngách, chỉ có Lâm mỗ mới có thể đi hết được.

Nhật Phong đón lấy tấm bản vẽ của Lâm Thanh Từ :

- Nhật Phong biết cái tài nghệ của Lâm Thanh Từ mới mời người cùng ra Tây Vực chuyến này.

Lâm Thanh Từ ngồi duỗi dài dưới sàn nhà :

- Bây giờ chúng ta làm gì?

lão phu cho bức vẽ vào ống tay áo :

- Bây giờ chúng ta đi lấy Ngọc Tỷ.

Kha Bạc Kim nhìn Nhật Phong :

- Kha mỗ đang nóng ruột chờ câu nói đó của Lãnh huynh đệ.

Tổng Hàn Giang cũng phấn chấn hẳn lên :

- Nói Tây Vực Huyền cung ghê gớm lắm chứ thực ra chẳng có gì khiến Tổng mỗ chùn bước đâu.

Nhật Phong nghiêm mặt :

- Tổng huynh đừng chủ quan quá, lấy Ngọc tỷ thì dễ rồi đó, nhưng điều cốt lõi là các vị phải về được Trung Nguyên.
- Tổng Hàn Giang đã đến được thì đi được.

Nhật Phong mỉm cười :

- Thế thì Tổng huynh, Kha huynh, Lâm đệ và Mộng muội muội còn chờ gì mà không đi lấy Ngọc Tỷ. Các vị đã biết nơi cất giấu Ngọc Tỷ của Kha Mộc Bài rồi mà.

Mộng Đình Hoa nheo mày :

- Thế còn Lãnh đại ca không đi cùng với chúng tôi sao?

Nhật Phong mỉm cười :

- Nhật Phong sẽ không đi cùng với mọi người.

Kha Bạc Kim tròn mắt :

- Người ở lại đây một mình à?
- Ai cũng có công việc của mình. Nhất thời Lãnh Nhật Phong chưa thể nói được mình sẽ làm gì.

Tổng Hàn Giang nheo mắt nói với Nhật Phong :

- Tổng mỗ hiểu rồi, phần nào khó thì Lãnh huynh đệ nhường cho mọi người, còn chuyện dễ dành cho người.
- Lấy Ngọc Tỷ rất dễ, Tổng huynh hãy tin vào Nhật Phong.
- Đi thì đi chứ, dù có xuống đại phủ, Tổng mỗ cũng đâu ngại.

Tổng Hàn Giang quay lại Kha Bạc Kim :

- Chúng ta đi.

Lâm Thanh Từ chỉ vào ngực mình :

- Lâm Thanh Từ cũng phải theo Tổng huynh à?

Nhật Phong gật đầu :

- Lâm đệ và Mộng Đình Hoa cứ theo Tổng huynh. Nếu thuận buồm xuôi gió, chúng ta sẽ gặp lại tại Ái đầu quý đầu quan.

Mộng Đình Hoa thờ dài nhìn Nhật Phong :

- Lãnh đại ca không cần Mộng muội muội ở lại giúp đại ca sao? Tổng huynh, Kha huynh, và Lâm huynh, ba người đều có võ công xuất thần nhập quỷ có thể mang Ngọc Tỷ đi được mà.

Tổng Hàn Giang nhăn miệng đỡ lời cho Đình Hoa :

- Mộng muội muội tính như vậy cũng đúng. Ba chúng ta cũng đủ sức lấy Ngọc Tỷ rồi, để Đình Hoa ở lại với Lãnh Nhật Phong đi.

Nhật Phong cau mày :

- Tổng huynh chỉ nghĩ đến đôi mắt của mình nên mới nói vậy.

Chàng nhìn lại Mộng Đình Hoa :

- Ở lại với huynh, sẽ không tiện cho muội đâu. Hãy theo Tổng huynh và Kha huynh, Lâm đệ đi.

Chúng ta đến Tây Vực Huyền cung lần này vì Ngọc Tỷ mà.

Đình Hoa thờ dài :

- Được rồi. Lãnh huynh đã muốn vậy thì Đình Hoa chiều theo ý của Lãnh huynh.

Lãnh Nhật Phong nhìn Đình Hoa :

- Mộng muội muội bảo trọng.

Chàng hướng mắt về Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim và Lâm Thanh Từ :

- Bảo trọng.

Kha Bạc Kim gật đầu :

- Lãnh Nhật Phong đừng lo, với đôi xích kim ô tình này Kha mỡ sẽ đại náo Huyền cung.

- Lãnh Nhật Phong mong mỗi các vị sẽ đến Trung thổ.

Nhật Phong tiễn mọi người ra cửa. Đình Hoa lưỡng lự một lúc rồi mới quay mình trở khinh công thoát đi.

Nhật Phong thờ dài một tiếng, lấy bức họa đồ mà Lâm Thanh Từ đã vẽ những lối đi trong Huyền cung ra xem.

\* \* \* \* \*

Gian thạch phòng cất giữ Ngọc Tỷ nằm lạc lõng giữa những dãy nhà lợp ngói đỏ chói. Khung cảnh thật im lặng, và chẳng có bóng dáng một gã võ sĩ nào cả.

Tổng Hàn Giang cau mày :

- Tại sao bây giờ chẳng có gã võ sĩ nào canh gác chỗ cất giữ Ngọc Tỷ?

Lâm Thanh Từ đáp lời họ Tổng :

- Có lẽ Kha Mộc Bài đã cho người mai phục.

Kha Bạc Kim nhún vai :

- Mai phục thì mai phục, những tên võ sĩ này thì làm gì được Kha mỡ chứ.

Kha Bạc Kim vừa nói xong vừa mạnh bước tiến thẳng về phía gian thạch thất.



Đình Hoa nói với Lâm Thanh Từ :

- Nếu như không có bọn võ sĩ đứng gác thì Kha Mộc Bài có thể đã chuyển Ngọc Tỷ đi nơi khác rồi.
- Chúng ta vào trong thạch thất này thì biết thôi mà.

Kha Bạc Kim đến trước cửa gian thạch thất. Y nhìn cánh cửa đá kiên cố, quay lại nói với Tổng Hàn Giang :

- Có thể Kha lão quý tin vào gian thạch thất này mà không sai thuộc hạ canh gác.

Tổng Hàn Giang lắc đầu :

- Tổng mỗ không tin Kha lão quý chủ quan như vậy.
- Để Kha mỗ phá cánh cửa đá này thì biết thôi.

Kha Bạc Kim vừa nói vừa vận công quát lên một tiếng thật lớn rồi quát thẳng đôi quả chùy vào cánh cửa đá.

Ầm..

Hai chân Kha Bạc Kim lún hẳn xuống đất, bởi y đã dụng đến thuật trụ cân “Đồng Cân Thiên Sơn”.

Hai quả chùy chẳng khác nào đôi búa tạ nặng ngàn cân nện thẳng vào cánh cửa đá khiến cho cả gian thạch phòng như muốn sụp hẳn xuống.

Cánh cửa đá rạn nứt sau lần Kha Bạc Kim trở thần lực.

Kha Bạc Kim gật gù :

- Cánh cửa đá này cũng khá chắc đó.

Lâm Thanh Từ nhún vai :

- Nếu không phải cánh cửa đá mà cánh là cánh cửa thường thì không còn cái gì đâu.

Kha Bạc Kim khoát tay cho mọi người lùi lại ba bộ, rồi thẳng tay nện song chùy một lần nữa.

Ầm..

Cánh cửa đá vỡ toang ra thành từng mảnh vụn. Chứng kiến Kha Bạc Kim thi thố thần lực phá vỡ thạch môn thì bất cứ ai cũng phải thán phục.

Kha Bạc Kim phá thạch môn xong toan bước vào, nhưng Tổng Hàn Giang đã kịp cản y lại :

- Sao hấp tấp vậy.

Cánh cửa mở rồi, chúng ta đứng đây làm gì.

Tổng Hàn Giang sa sầm mặt :

- Ngươi chỉ được cái nôn nóng thôi.

Y quay lại Lâm Thanh Từ :

- Ngươi có nghĩ đây là một cái bẫy không?

Lâm Thanh Từ gật đầu :

- Có thể.
- Nếu là cái bẫy thì người vào thạch thất này là Lâm Thanh Từ.

Lâm Thanh Từ tròn mắt :

- Sao lại là Lâm Thanh Từ?
- Không phải là ngươi thì còn ai nữa. Kha Bạc Kim đã phá cửa thì người vào phải là ngươi, bởi hai chân và thân pháp ngươi nhanh nhất trong nhóm cơ mà. Nếu như trong thạch thất này có cạm bẫy thì ngươi cũng thừa sức thoát ra ngoài.

Đình Hoa nhìn Thành Từ :

- Tổng huynh nói đúng đó.

- Được, nếu đúng như Tổng huynh nói thì Thành Tử phải vào thôi.

Lâm Thanh Tử gãi đầu :

- Nhưng nếu nhờ Lâm Thanh Tử có mạng yếu thì Đình Hoa sẽ giữ phần kim lượng của Lâm mồ đấy.

Tổng Hàn Giang nạt ngang :

- Tổng mồ không thèm phần của người đâu.

Lâm Thanh Tử thở hắt ra, rồi tiến lên đến cửa vào thạch thất. Đôi mắt của Lâm Thanh Tử sáng quắc như muốn nhìn qua cửa sổ quan sát từng góc ngách bên trong.

Y quay lại hỏi với Bạc Kim :

- Thành Tử vào đây.

Bạc Kim gật đầu :

- Lâm đệ bảo trọng.

Lâm Thanh Tử trang trọng, vận công thi thổ thuật Triển Xí Phi Vân. Thân pháp của Lâm Thanh Tử như con chim cất, nhẹ nhàng lướt vào trong thạch thất.

Trong thâm tâm Thành Tử suy đoán, trong thạch thất nhất định phải có cạm bẫy bá đạo nên cẩn trọng vô cùng. Mặc dù đã phòng bị đề ứng phó nhưng y vẫn cảm thấy cột sống mình gai gai.

Lâm Thanh Tử đến trước cây cột đá trồng giữa thạch thất. Trên cột đá có chiếc tráp bằng gỗ trầm.

Lâm Thanh Tử mỉm cười :

- Tốt quá. Ngọc Tỷ đây rồi.

Lâm Thanh Tử vừa nói vừa thò tay lấy chiếc tráp bằng gỗ trầm đó. Y lưỡng lự một lúc rồi quyết mở nắp tráp.

Trong tráp gỗ trầm hương là một khối ngọc xanh ròn, khắc họa hình rồng uốn lượn trông vô cùng sinh động.

Thành Tử nhìn khối ngọc không chớp mắt :

- Đúng là Ngọc Tỷ.

Y đẩy tráp lại và trở thuật Triển Xí Phi Vân thoát ra ngoài.

Thành Tử trao cái tráp cho Tổng Hàn Giang :

- Dễ hơn trở bàn tay nữa, Ngọc Tỷ đây, Tổng huynh xem qua đi.

Tổng Hàn Giang mở tráp, tặc lưỡi :

- Đúng là Ngọc Tỷ.

Kha Bạc Kim nhún vai :

- Lấy Ngọc Tỷ dễ như vậy mà Lãnh Nhật Phong phải cần đến chúng ta.

Tổng Hàn Giang nhún vai :

- Thế mới gọi là tình huynh đệ như thủ túc, có phước cùng hưởng, có họa cùng chia mà.

Lâm Thanh Tử nói :

- Chúng ta quay lại thư phòng nói cho Lãnh Nhật Phong biết chứ?

Kha Bạc Kim lắc đầu :

- Nhật Phong dẫn dò chúng ta cứ rời khỏi Huyền cung đến quý đầu quan.

Lâm Thanh Từ gật đầu :

- Thế thì đi.

Bốn người liền trở khinh công thượng thừa băng đi. Chẳng mấy chốc đã ra khỏi lãnh địa Huyền cung. Lâm Thanh Từ thở phào một tiếng :

- Đúng là chúng ta được dịp phát tài rồi.

Lâm Thanh Từ còn đang hí hửng thì nghe tiếng vó ngựa dồn dập.

Kha Bạc Kim cau mày :

- Bọn Huyền cung chắc đang đuổi theo.

Tổng Hàn Giang mỉm cười :

- Chúng có đuổi theo thì cũng đã muộn quá rồi.

Mặc dù nói vậy, nhưng Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim, Lâm Thanh Từ cùng Mộng Đình Hoa vẫn phòng bị. Bốn người đều cầm sẵn binh khí đứng chống lưng vào nhau.

Kha Cát Cát cười trên lưng con tuấn mã sắc đen tuyền, lại vận bạch y trông rất là oai phong, nhưng không thiếu vẻ yếu kiêu.

Cát Cát dẫn theo năm con tuấn mã Thiên Lý ô vân.

Kha Cát Cát ngồi trên lưng ngựa nhìn nhóm người Tổng Hàn Giang. Nàng chợt cau mày khi không trông thấy Lãnh Nhật Phong.

Kha Bạc Kim nhìn Cát Cát nói :

- Kha cô nương muốn chặn đường chúng tôi à?

Kha Cát Cát lắc đầu :

- Các vị đã lấy được Ngọc Tỷ, nên Cát Cát muốn tiễn các vị, sao Cát Cát không thấy Lãnh công tử đâu. Lãnh công tử không đi cùng các vị à?

Mộng Đình Hoa trả lời Cát Cát :

- Lãnh đại ca đã đi trước rồi.

Cát Cát mỉm cười :

- Lãnh công tử đã mang Ngọc Tỷ về trước.

- Không sai.

- Cát Cát tiếc quá.

Nàng hướng mắt về phía Lâm Thanh Từ :

- Cát Cát lần đầu tiên thấy môn khinh công kỳ diệu mà Lâm công tử đã thi thố, nếu sau này có dịp vào Trung thổ xin được thỉnh giáo công tử.

- Tại hạ sẽ chờ cô nương.

Cát Cát chỉ năm con ngựa :

- Các vị hãy nhận lấy năm con tuấn mã Thiên lý ô vân của Tây Vực mà làm chân.

Cát Cát nói xong ôm quyền xá mọi người :

- Hẹn ngày tái ngộ. Xin kiếu từ!

Nàng gạt dây cương, ra roi. Con tuấn mã sắc đen tuyền hí lên một tràng dài rồi trở nước đại phi nhanh như mũi tên bắn. Chẳng mấy chốc đã mất hút.

Kha Bạc Kim quay lại Tổng Hàn Giang :

- Lão Tổng có thể lý giải chuyện này được không? Minh đã lấy Ngọc Tỷ báu vật của Tây Vực Huyền cung, lại còn được ái nữ của Kha Mộc Bài đuổi

theo tặng ngựa. Kha mỡ quả là không hiểu nổi.

Tổng Hàn Giang nheo mày :

- Ngay cả Tổng Hàn Giang này cũng chẳng hiểu gì hết. Chuyến đi này Tổng mỡ ngỡ là lành ít dữ nhiều, hóa ra chỉ toàn được đại phúc đại hỷ.

Lâm Thanh Từ chẳng nói tiếng nào, trở luôn thuật Triển Xí Phi Vân lướt lên yên ngựa.

Gã vỗ cổ ngựa nói :

- Tốt lắm.. Tốt lắm, cặp chân của Lâm mỡ không bị mỏi nhò người đó.

Y quay lại Tổng Hàn Giang :

- Mời nhị vị đại ca và Mộng muội muội lên ngựa. Có ngựa trở về Trung Nguyên là tốt lắm rồi, cần gì phải thắc mắc này nọ cho mệt.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 8: Uy vũ anh hùng

Huyền cung như một ngày hội, Kha Mộc Bài ngồi chễm chệ trên chiếc ngai mạ vàng. Cạnh bên họ là Khư Giả Đạt Ma, bên cạnh Khư Giả Đạt Ma là Hư Giả Đạt Ma hai vị pháp tướng của Kha Mộc Bài.

Hàng dưới là Mộc Nhi Liệt với thân hình vạm vỡ, mắt sáng ngời, thỉnh thoảng lại liếc trộm Cát Cát.

Những lần nhìn trộm của y biểu lộ ra cho Cát Cát biết y đang thầm thương trộm nhớ.

Kha Mộc Bài nhìn Mộc Nhi Liệt :

- Mộc tướng quân đã chuẩn bị chu đáo để mang năm cái thủ cấp về cho bản tọa chứ.

- Tùy tướng đã chuẩn bị rất chu đáo tại Ải đầu quý quan, nhất định sẽ mang năm chiếc thủ cấp về cho Cung chủ.

Kha Mộc Bài gật đầu :

- Chỉ còn một canh giờ nữa là đúng thời hạn.

Mộc Bài quay sang Cát Cát :

- Kha nhi chỉ cần nhúng tay vào thì bọn cao thủ Trung Nguyên sẽ biến thành những con rối. Tức cười thật, sao bọn họ là những nhân vật từng trải mà dễ dàng bị lừa gạt vậy chứ. Mà lại chẳng có chút hoài nghi nào. Kha nhi này, có còn điều gì uẩn khúc nữa không?

Cát Cát suy nghĩ :

- Nếu không có điều gì ần khuất thì bây giờ những người đó đã đến chân Ải đầu quý rồi. Gia gia...

Kha Cát Cát có một đề nghị.

- Công lao của Kha nhi, tất nhiên gia gia sẵn sàng chiều theo đề nghị của con.

- Cát Cát chỉ xin gia gia hãy cho những người đó về Trung thổ. Cái nhục vì lòng nhân ái của cha sẽ khiến những cao thủ Trung Nguyên không còn to tướng đến việc quay lại Huyền cung.

Kha Mộc Bài nheo mày thờ dài :

- Tha cho những con người gàn dở đó ư?

Kha Mộc Bài lắc đầu :

- Nếu gia gia để cho những người đó về Trung thổ thì đâu còn giữ được lời nói của mình.

- Kha nhi biết khi gia gia đã nói thì không bao giờ rút lại lời, nhưng mạng người rất lớn. Những người Trung Nguyên kia đến Huyền cung chưa làm gì cả mà.

Kha Mộc Bài thở hắt ra :

- Cát Cát, gia gia rất thương con, nhưng máu Huyền cung đã chảy rồi, và gia gia đã nói.

Kha Mộc Bài đôi giọng thật hồ hởi :

- Kha nhi hãy chọn thức khác nghe. Trong kho tàng của Huyền cung có cái trăm bằng ngọc, quý giá vô cùng, có thể khử được vạn độc, con lấy cây trăm đó nha.

Cát Cát nhìn Kha Mộc Bài lắc đầu :

- Cát Cát đã có quá đầy đủ rồi. Chỉ cần gia gia điều vừa nói thôi.

- Thật là khó xử cho gia gia quá. Để gia gia nghĩ lại.

Kha Mộc Bài nói với Mộc Nhĩ Liệt :

- Mộc tướng quân có thể thay ta đưa Cát Cát đến vãn an lão Thái tổ?

Mộc Nhĩ Liệt quỳ mọp xuống :

- Tuân lệnh Cung chủ.

Kha Cát Cát nguyền Mộc Nhĩ Liệt :

- Cát Cát tự mình đến được Kim cung, không cần đến Mộc tướng quân. Nếu Cát Cát có đi thì đi cùng với Khư Giả trưởng lão.

Nàng nói xong bỏ luôn ra ngoài.

Kha Mộc Bài nhìn theo Cát Cát nhẹ thở dài một tiếng. Y quay sang Mộc Nhĩ Liệt :

- Mộc tướng quân để mắt đến Kha nhi.

Kha Mộc Bài nói với Hư Giả Đạt Ma và Khư Giả Đạt Ma :

- Nhị vị trưởng lão theo bốn cung đến chỗ Đức Thái tông.

Kha Mộc Bài nói xong, cùng với Khư Giả Đạt Ma và Hư Giả Đạt Ma đứng lên rồi cung chính sảnh.

Ba người hoàn toàn không hay biết này giờ Lãnh Nhật Phong đang theo dõi từng hành động của họ.

Kha Mộc Bài và Khư Giả Đạt Ma cùng với Hư Giả Đạt Ma rời Huyền cung theo một lối mòn bí mật.

Họ đến gian mật thất kiến tạo riêng biệt sau Huyền cung.

Kha Mộc Bài mở ổ khóa mật thất ra.

Trong gian mật thất có một lão trượng, râu tóc bạc phơ, thân hình tiều tụy, nhưng đôi mắt sáng ngời.

Kha Mộc Bài tiến đến trước mặt lão trượng :

- Đức Thái tông.

Lão trượng nhưn mày nhìn họ Kha, toét miệng cười :

- Ngươi lại muốn hỏi lão phu về Ngọc Tỷ chứ gì?

- Đúng, Kha mỡ đã chờ lâu lắm rồi, và không chờ lâu hơn nữa.

- Nếu ngươi không còn đủ can đảm để chờ thì đừng hỏi lão phu nữa có được không?

Kha Mộc Bài cau mày :

- Lão cứng đầu cứng cổ không nói cho bốn tọa biết Ngọc Tỷ hiện đang ở đâu, nếu như Kha mỡ không vì Ngọc Tỷ đã...

Kha Mộc Bài hừ nhạt một tiếng.

Lão trượng mỉm cười :

- Nếu lão phu nói thì đã chết từ lâu rồi. Hê... lão không đại mồm đại miệng đâu.

Lão khoát tay :

- Thôi, ngươi đi đi, lão không nói cho ngươi biết đâu. Sống thì lão để trong bụng mình, chết thì mang theo.

Đôi chân mày rậm của Kha Mộc Bài đầu lại với nhau, biểu hiện những ý niệm bất nhẫn đối với lão trượng đang hóm hỉnh nhìn họ Kha.

- Lão thật là quá. Nếu không mở mắt cho lão thì bốn tọa không đáng mặt là chủ nhân Huyền cung Tây Vực.

Lão trượng đáp lời Kha Mộc Bài :

- Ngươi mở mắt cho lão bằng cách nào?

- Hôm nay lão sẽ được chứng kiến những cao thủ Trung Nguyên bị Kha mổ hành hình như thế nào?

Lão trượng sa sầm mặt xuống :

- Ngươi nói vậy thì trong Trung Nguyên đã phái người ra Tây Vực rồi ư?

Kha Mộc Bài cười khẩy :

- Họ đã ra và đang trên đường trở về Trung Nguyên với chiếc Ngọc Tỷ của Kha mổ.

Kha Mộc Bài lắc đầu :

- Bốn tọa sợ rằng những người đó chỉ đến được Ải đầu quỷ mà thôi.

- Họ đến Tây Vực Huyền cung rồi đi một cách dễ dàng ư?

- Bản lĩnh và trí tuệ của những gã ngu ngơ ấy chỉ có thể đến đây và gửi xác cho quạ đói tại Ải đầu quỷ mà thôi.

- Lão phu không tin Trung Nguyên lại phái những người ngu ngơ ra Tây Vực Huyền cung. Thế ngươi có thể cho lão biết những người đó là ai không?

Kha Mộc Bài gật đầu :

- Tất nhiên bản cung không giấu lão làm gì. Người thứ nhất là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, người thứ hai là Đồng Cân Thiên Sơn Kha Bạc Kim, người thứ ba là Triển Xí Phi Vân Lâm Thanh Từ, người thứ tư là Tổng Hàn Giang, người thứ năm là Mộng Đình Hoa.

Kha Mộc Bài mỉm cười với lão trượng :

- Bọn họ đã đến và đã được bốn cung tiễn đi.

Lão trượng nhìn Kha Mộc Bài rồi bất chợt cười lên khanh khách.

Kha Mộc Bài nheo mày :

- Lão cười cái gì?

Lão trượng cắt tràng tiểu ngạo cuồng nhiệt đó, lắc đầu nói :

- Lão phu sợ ngươi sớm tự đắc quá đấy. Nếu ngươi nói một người nào khác thì lão tin, nhưng Lãnh Nhật Phong mà đến rồi lại đi, lão không tin đâu.

- Lão ca ngồi Lãnh Nhật Phong quá đấy. Hắn cũng chỉ là một kiếm thủ tầm thường như bao nhiêu kiếm thủ khác mà thôi.

- Ngươi không hiểu Lãnh Nhật Phong rồi. Lão phu tin chắc Lãnh Nhật Phong đang còn ở đâu đấy.

Lời còn đọng trên môi lão trượng thì một lưỡi kiếm lạnh ngắt đặt ngay vào yết hầu Kha Mộc Bài.

Sắc kiếm lạnh lẽo đến độ họ Kha phải rùng mình.

Lãnh Nhật Phong nghiêm giọng nói :

- Chưa hoàn thành mục đích thì Nhật Phong chưa rời Huyền cung Tây Vực đâu.

Khư Giã Đạt Ma và Hư Giã Đạt Ma luống cuống nhìn Kha Mộc Bài. Trong tình huống này cả hai không biết phải làm gì.

Kha Mộc Bài liếc Lãnh Nhật Phong :

- Người hạ thủ bốn tọa thì cũng không có đường cho người trở ra đâu.

- Tại hạ sẽ không giết tiền bối đâu, mà chỉ dùng tiền bối để đưa lão trượng này về Trung thổ mà thôi.

Chàng quay lại lão trượng mà Kha Mộc Bài xưng là Đức Thái Tông.

- Chúng ta đi chứ?

- Tất nhiên lão phu sẽ đi với Lãnh công tử rồi. Lão không thích sống trong gian mật thất này nữa đâu. Tội lắm lắm.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười :

- Nếu vậy thì lão trượng còn chờ gì nữa.

Lão già hấp ta hấp tấp như con lật đật trông thật nực cười, lão gom mớ tư trang, khư khư ôm vào lòng :

- Đi, chúng ta đi.

Nhật Phong kẻ Kha Mộc Bài, lưỡi kiếm của chàng lúc nào cũng đặt vào yết hầu của họ Kha.

Nhật Phong nghiêm giọng nói :

- Rời Huyền cung, tại hạ sẽ để người yên.

Bên ngoài độ bốn mươi tên võ sĩ, binh khí cầm sẵn trên tay lăm lăm chỉ chờ Kha Mộc Bài cho lệnh là xông thẳng vào Lãnh Nhật Phong, nhưng trong tình huống này thì Kha Mộc Bài đâu thể lệnh cho bọn võ sĩ xông vào.

Với giọng bất nhẫn, Mộc Bài nói :

- Nhật Phong, dù người có ra khỏi Huyền cung cũng chưa chắc về được Trung Nguyên.

- Về Trung Nguyên hay không là chuyện của tại hạ. Bây giờ phiền Kha chủ nhân lệnh cho tất cả mọi người ở Huyền cung tránh ra cho tại hạ.

Kha Mộc Bài hậm hực quát lớn :

- Các người tránh ra mau.

Bọn võ sĩ Huyền cung dạt ra hai bên chừa một lối đi vừa đủ cho Nhật Phong, lão trượng và Kha Mộc Bài.

Nhật Phong nói với Mộc Bài :

- Thuộc nhân của Kha chủ nhân quả là biết nghe lời chủ.

Lão trượng xen vào :

- Ở đây đâu ai dám chống lại Kha Mộc Bài chứ. Chỉ cần có ý bất tuân già thôi thì thanh quỷ đao sẽ lấy mạng ngay lập tức.

Nhật Phong lắc đầu nói :

- Sự tàn nhẫn không phải là lối hành xử hay nhất để bắt kẻ khác tuân phục mình.

Ba người ra đến ngoài. Không biết từ lúc nào đã có cỗ xe song mã chờ sẵn khiến cho Mộc Bài phải cau mày.

Nhật Phong nói :

- Đa tạ Cung chủ đã để tại hạ đón được Đức Thái Tông rời khỏi Huyền cung.

Kha Mộc Bài thở hắt ra một tiếng :

- Nhật Phong dù người có chạy khỏi Huyền cung cũng chưa hẳn rời khỏi Tây Vực.

- Đã đến được, tất có thể đi được.

Lão trượng Đức Thái Tông vươn vai :

- Ôi... Lão lại được tự do rồi... Thích quá... Thích quá!

Lão nhảy thoát lên ngồi vào ghế xà ích.

Lão vừa nói vừa toan ra roi, nhưng đôi tuần mã chưa kịp trở vó thì chợt nhảy dựng lên. Hai chân trước của chúng khụy hẳn xuống như bị cắt nhược chân.

Lão trượng cúi đầu đến trước :

- Chết ta rồi.

Lão lồm cồm đứng lên thì nghếch mặt ra bởi chạm vào đao sáng ngời của Mộc Nhĩ Liệt.

Lão trượng khoát tay như đuổi ruồi :

- Ê... ê... người không được giết lão à.

Mộc Nhĩ Liệt lờm Nhặt Phong gần giọng nói từng tiếng, cốt cho chàng nghe :

- Cung chủ không dám giết lão chứ ta chẳng chùn tay đâu.

Nhặt Phong nheo mày :

- Nếu các hạ can đảm hạ thủ lão Đức Thái Tông thì thanh kiếm của tại hạ cũng có thể nhuộm máu Kha Mộc Bài.

- Mộc mã sợ người không dám hạ thủ đấy thôi.

Kha Mộc Bài nghiêm mặt nói với Mộc Nhĩ Liệt :

- Hãy để cho họ đi.

- Cung chủ để cho Đức Thái Tông đi, chúng ta đâu còn cơ hội biết được bí mật Ngọc Tỷ chứ.

Kha Mộc Bài nheo mày :

- Mộc tướng quân cãi lại ta à?

Mộc Nhĩ Liệt thở dài một tiếng.

Cùng lúc đó Kha Cát Cát xuất hiện.

Nàng bước thẳng đến trước luôn thanh đao trên tay Mộc Nhĩ Liệt :

- Kha chủ nhân còn quý hơn bí mật Ngọc Tỷ.

Mộc Nhĩ Liệt trong tình huống không còn phương cách nào khác chỉ biết lắc đầu.

Cát Cát nhìn Nhặt Phong :

- Lãnh công tử hãy đi đi.

- Đa tạ tiểu thư đã mở đường.

Kha Cát Cát lệnh cho bọn thuộc nhân thắt hai con ngựa khác :

- Xe ngựa đã sẵn sàng, mời công tử!

Lão trượng Đức Thái Tông lờm Mộc Nhĩ Liệt rồi mới leo lên xe.

Cát Cát nhìn Nhặt Phong :

- Công tử bảo trọng.

Lãnh Nhặt Phong gật đầu. Hai vai chàng khẽ lắc trở khinh công lướt cổ xe.



Đôi tuần mã hí vang lên lờng lờng rồi trở cước kéo xe lao đi vùn vụt.

Mộc Nhĩ Liệt quát lớn :

- Đuổi theo.

Kha Cát Cát giang tay đứng chặn đường :

- Dừng lại!

Mộc Nhĩ Liệt cau mày.

Nàng bước đến trước mặt Kha Mộc Bài :

- Thời hạn ba ngày chưa hết mà Lãnh Nhật Phong đã giải thoát được lão trượng Đức Thái Tông. Cha giữ lời hứa của mình chứ?

Kha Mộc Bài mỉm cười.

Kha Cát Cát nói :

- Cha... Lời nói của cha chưa bao giờ thay đổi. Những người đó từ Trung Nguyên đến Tây Vực thì sao chúng ta không vào Trung Nguyên được chứ. Cát Cát sẽ vào Trung thổ.

Mộc Nhĩ Liệt nhìn Cát Cát nói :

- Ở Tây Vực chúng ta còn dễ sống Đức Thái Tông thì vào Trung Nguyên làm sao bắt được lão về.

Kha Mộc Bài nhìn Mộc Nhĩ Liệt :

- Họ có thể rời khỏi Huyền cung nhưng không thoát ra khỏi Tây Vực.

Cát Cát nhăn nhó :

- Già già.

Kha Mộc Bài nghiêm giọng nói :

- Cha không muốn con vào Trung thổ, nên phải bắt những gã kia phải phơi thây ngoài Tây Vực.

Mộc Bài quay lại Khur Giã Đạt Ma :

- Khur trưởng lão đưa Cát Cát về Kim cung.

- Tuân lệnh Cung chủ.

Cát Cát toan mở miệng ngăn cản nhưng đã bị Mộc Nhĩ Liệt đứng lên bắt thần điểm huyệt. Nàng tròn mắt :

- Ngươi...

Khur Giã Đạt Ma bước đến bên Kha Cát Cát cấp lấy nàng phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 9: Long kiếm địch khoái đao - Anh hùng tương ngộ

Nhóm nhân mã của Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim, Lâm Thanh Từ và Mộng Đình Hoa đến được Ải đầu quý thì trời cũng vừa sụp tối.

Kha Bạc Kim nói :

- Chúng ta qua Ải ngay đêm nay, hay chờ Lãnh Nhật Phong ở đây.

Tổng Hàn Giang suy nghĩ rồi trả lời :

- Có lẽ nên chờ Lãnh Nhật Phong. Chúng ta đi cùng, tất phải cùng về.

Mộng Đình Hoa mỉm cười :

- Lần đầu tiên mới nghe được một lời tốt của Tổng huynh.

Tổng Hàn Giang vuốt râu :

- Đại ca lúc nào cũng tốt hết. Mộng muội muội tin đi.

- Tổng huynh có tốt thì Đình Hoa mới để yên hai con người của huynh.

Mặt Tổng Hàn Giang sa sầm xuống :

- Tổng huynh chỉ mắc nợ mỗi một mình Mộng muội muội mà thôi. Nếu như Lãnh Nhật Phong không về mà chết luôn ở Huyền cung thì làm sao huynh trả nợ muội muội được. Ai cũng có phần cả, muội chắc cũng không nỡ cạ tình với huynh.

Nhắc đến Nhật Phong, Đình Hoa thở dài. Dung nhan mỹ lệ của nàng thoáng chốc hiện những nét lo âu.

Tổng Hàn Giang nói :

- Tổng huynh chỉ nói vậy thôi chứ muội đừng lo. Lãnh Nhật Phong không dễ gì chết đâu.

Kha Bạc Kim nói :

- Các người ở đây để Kha mỗ đi gom ít củi khô về nhóm lửa. Ái đầu quý này sao mà lạnh lẽo quá.

Tổng Hàn Giang lắc đầu :

- Ê... Bộ người tính đốt lửa à.

Gã khoát tay :

- Không nên. Tổng mỗ chỉ có mỗi một cái mạng mà thôi, nên không thể làm cái đích cho người ta xạ thủ đâu.

Kha Bạc Kim hừ nhạt một tiếng :

- Người sợ chết à. Nếu bọn cao thủ Huyền cung đuổi theo thì đã chẳng tặng mấy con tuấn mã này cho chúng ta.

Lâm Thanh Từ nhìn Kha Bạc Kim :

- Kha đại ca nói đúng. Vị cô nương tiểu thư đó cũng tốt quá đấy chứ.

Có tiếng vó ngựa vọng đến, Tổng Hàn Giang trang trọng hẳn lên. Y đảo mắt qua mọi người :

- Có thể là Lãnh Nhật Phong, cũng có thể là bọn cao thủ Tây Vực.

Tổng Hàn Giang trao túi da dê qua Lâm Thanh Từ :

- Người có thuật Triển Xí Phi Vân, dù bất cứ chuyện gì xảy ra người cũng phải giữ được Ngọc Tỷ.

Chúng ta sẽ gặp nhau ở Hàm Dương. Mất cái túi da này thì bao nhiêu công sức lặn lội đều tiêu tan cả đó.

- Tổng huynh yên tâm đi, trong đây có phần của Lâm Thanh Từ mà.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần. Cổ xe của Lãnh Nhật Phong xuất hiện.

Mộng Đình Hoa nhận ngay ra Lãnh Nhật Phong đang giữ dây cương, còn bên cạnh là một lão già.

Nhật Phong ghim cương trước mặt mọi người. Chàng nói với Tổng Hàn Giang :

- Tổng huynh, Kha huynh, và Lâm đệ hãy bảo hộ vị trưởng lão đến Hàm Dương.

Lâm Thanh Từ nheo mày vỗ chiếc túi da :

- Lâm Thanh Từ phải bảo vệ Ngọc Tỷ mới đúng chứ.

Nhật Phong chỉ Đức Thái Tông :

- Ngọc Tỷ chính là vị trưởng lão này đây.

Tổng Hàn Giang nheo mày :

- Nhật Phong, ngươi nói gì thế. Vậy khối ngọc khắc hình rồng là gì?

- Các vị cứ đưa lão trượng này đến Hàm Dương rồi sẽ hiểu mà.

- Ai da, Tổng mỗ không hiểu gì hết.

Đức Thái Tông nhướn mày :

- Đây... chính ta mới là Ngọc Tỷ đây. Bởi vì chỉ có lão mới biết được bí mật của lăng cấm mà thôi.

Lãnh Nhật Phong nói :

- Chúng ta đi ngay bây giờ.

Tổng Hàn Giang nhăn mặt :

- Ngươi tính qua Ải đầu quỷ ngay trong đêm nay à.

- Vị trưởng lão này không thể ở lại đây một khoảng khắc nào nữa.

Lãnh Nhật Phong quay sang Lâm Thanh Từ :

- Lâm đệ còn chờ gì nữa.

Lâm Thanh Từ nhìn Tổng Hàn Giang rồi trở khinh công vượt lên ghế xà ích.

Y quay sang Đức Thái Tông :

- Lão trượng sẽ được thưởng thức Lâm mỗ khiển ngựa như thế nào.

Lâm Thanh Từ huyt sáo một tiếng rồi đạp mạnh vào móng đôi tuần mã. Cú đạp chân của Lâm Thanh Từ khiến cho hai con tuần mã như bị ong chính, dưng đứng hai vó trước, hý vang lừng từng tràng rồi mới tung vó kéo cỗ xe lao về phía trước như tên bắn.

Kha Bạc Kim cũng thót lên lưng ngựa, ra roi phóng theo Lâm Thanh Từ.

Tổng Hàn Giang quay sang Mộng Đình Hoa :

- Huynh linh cảm có mùi máu tanh sắp chảy ra nhuộm đỏ Ải đầu quỷ này.

Gió thổi giật từng cơn với khí lạnh cắt da, cắt thịt khiến họ Lâm phải mím môi mà thỉnh thoảng vẫn rùng mình. Ban đêm gió lượn qua những khe đá tạo thành một thứ âm thanh quái gở nghe mà ngỡ như tiếng quỷ tru, mà khóc.

- Phụt.. Phụt...

Hai con tuần mã đang phi nước đại bất chợt đổ ngang kéo theo cỗ xe, hất Đức Thái Tông ngã lăn xuống đất, còn Lâm Thanh Từ thì có thuật Triển Xí Phi Vân kịp thoát ra. Mặc dù vậy, y vẫn cảm nhận đầu óc mình tối sầm.

Những bó đuốc bùng cháy, soi sáng cả Ải đầu quỷ.

Tổng Hàn Giang dậm chân :

- Tổng mỗ đã nói rồi, đâu ai qua Ải ban đêm bao giờ.

Lãnh Nhật Phong nói với Thành Từ :

- Lâm đệ và Đình Hoa bảo vệ Đức Thái Tông.

Lâm Thanh Từ hài hước trả lời chàng :

- Tuân lệnh đại ca.

Mười tên võ sĩ Tây Vực Huyền cung ào ào lướt đến với những cây khôi đao sáng ngời ánh thép nhập thẳng vào Lãnh Nhật Phong.

Kha Bạc Kim băng xuống mình ngựa. Gã vừa nói vừa vung hai quả chùy :

- Để bọn nhãi mép này cho ta.

Hai quả xích chùy của Kha Bạc Kim như đôi chong chóng vùn vụt nện thẳng vào bọn Tây Vực.

Những thanh đao khua lên đỡ lấy đôi chùy gai của Bạc Kim đều bị đánh bật ra.

Bộp... Bộp...

Hai gã võ sĩ Tây Vực bị đôi quả chùy đánh thẳng xuống đầu ngã lăn ra gãy đành đạch. Kha Bạc Kim với đôi quả chùy gia nổi bởi hai sợi xích kim ô tình vẩy vung giữa bọn võ sĩ Tây Vực như chỗ không người.

Họ Kha vừa đánh vừa thích thú nói :

- Hay lắm. Hay lắm. Hôm nay Kha mỡ sẽ đuổi các ngươi như đuổi một bầy nhặng.

Lời còn đọng trên môi Kha Bạc Kim thì Hư Giã Đạt Ma lướt vào trận :

- Lão Hư này muốn thỉnh giáo tài nghệ của Kha Bạc Kim.

- Tốt, tốt, lão cứ ra tay đi.

Hư Giã Đạt Ma rút xoạt cây nhuyễn tiên. Binh khí của Hư Giã Đạt Ma so với đôi chùy của Kha Bạc Kim thì rõ ràng lão đã kém hẳn phần thuận lợi rồi.

Thấy binh khí nhuyễn tiên của Hư Giã Đạt Ma, Kha Bạc Kim dè bủ :

- Thứ trò chơi con nít đó thì lão làm gì được Kha mỡ.

Kha Bạc Kim vừa nói vừa vung đôi chùy quay đúng một vòng rồi nện thẳng xuống đầu Hư Giã Đạt Ma. Với đòn công kích mãnh liệt này ngờ đâu Hư Giã Đạt Ma phải toàn thân tránh né, nhưng lão đã không tránh còn hướng thẳng ngọn nhuyễn tiên đón lấy đôi chùy của đối phương.

Đôi chùy của Kha Bạc Kim nện xuống ngọn nhuyễn tiên của Hư Giã Đạt Ma ngỡ như nện xuống một cây tre mềm mại khiến nó phải quăn xuống.

Kha Bạc Kim tròn mắt buột miệng nói :

- Sao kỳ vậy?

Tổng Hàn Giang thốt lên :

- Nguy cho lão già rồi.

Cùng với lời nói của Tổng Hàn Giang thì ngọn nhuyễn tiên bật lên như một cánh cung, hất đôi quả chùy bay ngược về phía Kha Bạc Kim.

Ngọn nhuyễn tiên của Hư Giã Đạt Ma hất thật nhẹ nhàng, nhưng đôi quả chùy bắn ngược về nhanh không thể tưởng khiến cho Kha Bạc Kim lúng túng.

Hư Giã Đạt Ma cười khẩy một tiếng.

Sự diễn biến ra nhanh hơn một cái chớp mắt, trong khi Kha Bạc Kim thất thần đứng bất động như pho tượng, chò binh khí của chính mình lấy mạng mình.

Keng..

Ánh chớp bạc sáng ngời cắt một đường vòng cung đón lấy đôi chùy trước khi nó nện vào đỉnh đầu họ Kha.

Lãnh Nhật Phong đứng uy nghi nhìn Hư Giã Đạt Ma. Chàng nghiêm giọng lạnh lùng nói :

- Kha Cung chủ đã hứa với chúng ta rồi mà, sao lại thất hứa bội ngôn?

Mộc Nhĩ Liệt bước đến ngang Hư Giã Đạt Ma :

- Các ngươi có thể rời Huyền cung chứ không thể rời khỏi Tây Vực.

Nhật Phong neho mảy :

- Tại hạ đến được thì đi được.

Chàng quay lại Tổng Hàn Giang, Lâm Thanh Từ, Mộng Đình Hoa và Kha Bạc Kim :

- Chúng ta đi.

Nhật Phong mở lộ đi trước, thanh kiếm gác chéo ngang ngực, Lâm Thanh Từ và Mộng Đình Hoa đi hai bên còn Kha Bạc Kim và Tổng Hàn Giang đoạn hậu.

Mộc Nhĩ Liệt hét lớn một tiếng :

- Ngươi có thể qua Ải này được sao?

Y vừa quát vừa hoành khoái đao lướt đến chém xà vào Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong bình thân nói :

- Mộc tướng quân không thể cản được Nhật Phong đâu.

Nhật Phong vừa nói vừa chờ cho lưỡi khoái đao chém xuống mình, nhưng khi lưỡi đao còn cách một gang tay thì chàng lắc mình, mũi Long kiếm xẹt ra điểm tới yết hầu của Mộc Nhĩ Liệt. Chiêu kiếm của Nhật Phong khiến cho Mộc Nhĩ Liệt giật mình, vừa thu đao vừa lạng bộ né tránh mũi kiếm.

Mộc Nhĩ Liệt phản xạ cực kỳ nhanh nhưng mũi Long kiếm vẫn để lại một vết cắt trên cổ y. Vết cắt đó không đủ làm cho Mộc Nhĩ Liệt chết ngay lập tức, nhưng y cũng không đủ dũng khí để thi thố tài nghệ với Nhật Phong.

Mộc Nhĩ Liệt lùi về sau ba trượng, tay ôm yết hầu, mặt mày biến sắc.

Nhật Phong nhìn Nhĩ Liệt :

- Các hạ còn cản đường Lãnh Nhật Phong thì khó giữ được mạng đó.

Kha Mộc Bài bước ra :

- Lãnh công tử quả là thần kiếm vô địch.

- Tại hạ không dám nhận lời khen của Cung chủ, chỉ mong người giữ lời hứa ở Huyền cung.

Kha Mộc Bài hừ nhạt rồi nói :

- Chỉ cần Lãnh công tử hạ được Kha Mộc Bài này thì mọi người tự nhiên qua Ải về Trung Nguyên.

- Tại hạ có thể tin vào lần hứa thứ hai của Cung chủ không?

- Lãnh công tử xem thường bản cung quá. Ai mà không tiếc của quý, nhưng nếu mình không có phần thì phải trao cho kẻ khác.

- Cung chủ đã nói vậy thì Lãnh Nhật Phong sẵn sàng thỉnh giáo đao pháp của Cung chủ.

- Đao pháp của bản cung vô tình lắm.

- Thanh kiếm của tại hạ cũng rất lạnh lùng.

Kha Mộc Bài quay lại Hư Giả Đạt Ma :

- Trong lúc bản cung lâm trận tỷ thí với Lãnh Nhật Phong thì không một ai được động thủ.

Ra lệnh xong Kha Mộc Bài bước đến ba bộ, đối mặt với Nhật Phong :

- Đao của bản cung đã sẵn sàng.

Lãnh Nhật Phong dẫn đến một bộ. Hai người nhìn nhau chằm chằm tưởng như họ đang lấy thần nhãn để cướp mạng người kia. Đối với hai đại cao thủ như Lãnh Nhật Phong và Kha Mộc Bài, một người là quý đao vô địch của Tây Vực, một người là thần kiếm Trung Nguyên thì đâu thể là một cuộc đấu tầm thường.

Đối với họ, chỉ một thức đao, hay một chiêu kiếm cũng có thể phân định, mà sự phân định đó phải trả giá bằng mạng sống của mỗi người.

Kha Mộc Bài cầm chuôi đao bằng hai tay, từ từ đưa lên chỉ mũi đao thẳng vào mặt Lãnh Nhật Phong. Bên đây thanh Long kiếm cũng được nhắc lên theo một thế khai cuộc tầm thường mang vẻ kính trọng đối phương của mình.

Với tư thế khai cuộc đó thì quỹ đao tiềm ẩn sát khí tàn bạo và khốc liệt, còn Long kiếm thì xem ra có vẻ hòa nhã, thì thoắt với sát khí tàn bạo, thì xem ra quỹ đao của Kha Mộc Bài chiếm phần ưu thế hơn. Nhưng lạ lùng làm sao Kha Mộc Bài chỉ hươm đao mà không phát thành thức đao sát thủ đối phương.

Hai chân Kha Mộc Bài từ từ lún dần xuống đất, có lẽ lão đang vận dụng toàn bộ nội lực tu vi bản thân để phát ra đao pháp thì đó quả là một chiêu đao vô địch trong thiên hạ.

Hai đối thủ ghìm nhau mà khiến cả cục trường trở nên im lặng nặng nề. Chung quanh Kha Mộc Bài và Lãnh Nhật Phong chỉ có tiếng gió hú lồng lộn, thỉnh thoảng xen vào tiếng giữ y phục của hai người mà ngỡ như những oan hồn ma quỷ đang chấp chòn bên hai đối thủ.

Nếu tinh mắt một chút, thì người tại trận mới thấy điểm lạ lùng trên thanh Long kiếm của Nhật Phong. Cứ mỗi lần chân Kha Mộc Bài lún xuống đất thì mũi đao của lão khẽ nhích động, cùng lúc lưỡi kiếm cũng hơi xoay nhẹ. Ánh kiếm nhập nhoạng tạo ra một điểm sáng đặt ngay hõ khẩu cầm đao của họ Kha. Và cứ như thế khi Mộc Bài toan chuyển đao tránh ánh kiếm thì ánh kiếm đi dời đúng vào chỗ cũ.

Kha Mộc Bài neho mảy bởi cái đốm sáng như con đom đóm quái gỡ đó. Chính đốm sáng do Long kiếm tạo thành khiến hõ khẩu của Kha Mộc Bài như có cảm giác tê rần, mà cũng chính cái cảm giác đó khiến cho họ Kha có cảm tưởng đao pháp chưa thành thì kiếm của đối phương đã tới đích rồi.

Cuộc đấu của hai người vừa căng thẳng, vừa trầm trọng, nhưng sự tĩnh lặng của họ khiến cho những người thị trận trở nên hồi hộp pha trộn cảm giác chán nản.

Chợt Mộc Nhi Liệt rú lên lạnh lạnh.

Tiếng rú của gà như giọt nước làm tràn ly, và không còn gì có thể khiến Lãnh Nhật Phong và Kha Mộc Bài dừng trận đấu. Chính tiếng rú của Mộc Nhi Liệt khiến Kha Mộc Bài thoáng một chút chao tâm, không kiềm chế được quỹ đao của mình.

Một ánh chớp bạc hình cầu vòng nhoáng lên, bên Lãnh Nhật Phong cũng có một đốm sáng bạc như con đom đóm trượt theo ánh chớp quỹ đao của Kha Mộc Bài.

Tổng Hàn Giang nhắm mắt bởi y ngỡ Lãnh Nhật Phong đã bị chèn làm hai.

Mộng Đình Hoa biến sắc không kiềm được, phải thốt khẽ :

- Lãnh đại ca...

Lâm Thanh Từ thì nhăn mặt, còn Kha Bạc Kim thì giật nhẹ sợi dây xích nối với hai quả chuông.

Máu đã chảy xuống những viên đá tai mèo của Ải đầu quỷ. Gió mang theo mùi tanh của máu xộc vào khứu giác của mọi người.

Lãnh Nhật Phong và Kha Mộc Bài cùng hạ binh khí một lượt.

Mộng Đình Hoa thất sắc :

- Lãnh đại ca...

Nàng toan lao ra nhưng chưa kịp động thân thì thanh quỹ đao của Kha Mộc Bài đã tuột khỏi tay lão rơi xuống đất.

Kha Mộc Bài thờ hất ra một tiếng. Máu vẫn tiếp tục rơi vãi, nhuộm đỏ những viên đá tai mèo, máu chảy ra từ đôi hõ khẩu cầm đao của Kha Mộc Bài.

Kha Mộc Bài quay lại nhìn Lãnh Nhật Phong :

- Đao tàn nhẫn nhưng kiếm thì không vô tình. Bản cung tâm phục khẩu phục.

Nhật Phong nhìn Kha Mộc Bài nói :

- Đao của Cung chủ vô địch nhưng chỉ tiếc tiếng rú của Mộc Nhi Liệt đã cướp đi cái thần của quỹ đao.

Kha Mộc Bài thờ dài một tiếng :

- Muốn thắng người thì phải biết tự kiềm chế mình. Bản cung không có cái thần như Lãnh công tử.

- Đa tạ Cung chủ đã nương tay cho tại hạ. Lãnh Nhật Phong và những vị bằng hữu của mình qua cửa ải được chứ?

Kha Mộc Bài ôm hõ khẩu, gạt đầu :

- Thịnh Lãnh công tử.

Lãnh Nhật Phong ôm quyền xá Kha Mộc Bài :

- Đa tạ Cung chủ đã nhường đường.
- Lãnh công tử đừng khách sáo khiến cho bản cung càng hổ thẹn.

Nhật Phong quay lại nhóm bằng hữu của mình :

- Chúng ta đi.

Mộng Đình Hoa liếc trộm Kha Mộc Bài rồi mới chịu dõn bước theo Lãnh Nhật Phong.

Đức Thái Tông xét nét khi đi ngang qua Kha Mộc Bài, nhưng tuyệt nhiên lão vẫn đứng bất động để mọi người thân nhiên bước qua trước mặt mình.

Lâm Thanh Từ bước nhanh, đi ngang với Nhật Phong. Họ Lâm lí nhí nói :

- Lãnh đại ca vừa rồi đã dùng chiêu kiếm gì mà tuyệt vời quá vậy?
- Lâm đệ hãy để câu hỏi đó khi qua cửa ải này mà về Trung Thổ.

Mặt Lâm Thanh Từ tiu nghỉu như con mèo mắc mưa.

Qua khỏi ải đầu quỷ, Tống Hàn Giang thở phào một tiếng :

- Chúng ta đã trở về đến Trung Nguyên.

Tống Hàn Giang liếc Đức Thái Tông quay sang lí nhí hỏi Lãnh Nhật Phong :

- Chỉ có lão già này thôi mà người nói chúng ta phát tài ư. Sao Tống mỗ nghi ngờ quá.

Lão trượng Đức Thái Tông thấp thỏm nghe mấy lời của Tống Hàn Giang nhảy xồm lại bên họ Tống :

- Bộ người không tin à?

Tống Hàn Giang nói :

- Tống mỗ muốn tin cũng không thể nào tin được.

Lão trượng Đức Thái Tông hừ nhạt một tiếng :

- Được rồi, lão sẽ cho người tin hay không nha.

Lão vừa nói vừa cởi y phục :

- Người xem đi, sau lưng lão phu là cái gì vậy. Nó có phải là bản đồ để chỉ đường, chỉ lối vào lăng cấm không? Hừ, cho người biết, bản đồ này do chính Tiên Đế xăm vào lưng của lão đó, nên lão mới có danh là Đức Thái Tông. Cái tên Đức Thái Tông là do Tiên Đế xăm cả tên mình vào lưng lão để chứng minh bút lục.

Tống Hàn Giang nhìn bức họa đồ trên lưng lão trượng rồi nghiêm giọng :

- Trong lăng cấm có cái gì mà quý như vậy?
- Người còn hỏi gì nữa, nếu như người vào được trong lăng cấm thì đã đại phát tài giàu nứt thiên hạ rồi. Ngoài vàng bạc châu báu ra còn rất nhiều thứ, mà quý nhất chính là Ngọc Tỷ.
- Lão nói làm Tống mỗ muốn mắc ghen bởi thêm muốn.

Mộng Đình Hoa liếc Tống Hàn Giang :

- Bây giờ thì Tống huynh tin rồi phải không?

Tống Hàn Giang lưỡng lự :

- Tống mỗ tạm tin lời của lão. Nhưng lời của lão nói không có gì làm chứng cả, nếu như lão chỉ bịa chuyện thì bao nhiêu công sức của chúng ta đều là công cốc. Cái gì ở trong tay mới là cái của mình. Còn nếu chỉ có những đường xăm trên lưng lão thì chẳng chắc chút nào.

Tống Hàn Giang quay sang lão trượng Đức Thái Tông :

- Nói vậy chứ Tống mỗ cũng phải tin lão.

Tổng Hàn Giang vừa dứt lời thì có những âm thanh ầm ầm từ tứ phương tám hướng vọng tới.

Lãnh Nhật Phong cau mày, trong khi Đức Thái Tông nhảy đồng lên :

- Lần này thì ta hết hy vọng được sống rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 10: Uất hận Quỷ đầu quan

Hai mươi cỗ chiến xa, kết tạo bằng những cây tùng kiên cố, phía trước đều có chông sắc lừng lững kết thành vòng tròn khép dần lại.

Đuốc cháy sáng rực cả một góc trời. Dẫn đầu đoàn chiến xa là Chủng giáo Thần Long hội Tạ Đình Côn, bên tả có Lộc Đại Kỳ Chủng môn Kim bang, Bang chủ Cái bang Trần Bá Tùng.

Lãnh Nhật Phong khoát tay.

Đoàn chiến xa theo hiệu cờ đuôi nheo của Tạ Đình Côn dừng lại.

Nhật Phong hỏi :

- Các vị đến đón tại hạ?

Lão trượng Đức Thái Tông lắc đầu nguầy nguậy :

- Nhứt định họ không đến đón ngươi đâu. Họ đến để lột da lưng của lão đó.

Tạ Đình Côn lại ra hiệu cờ.

Đoàn chiến xa tách làm hai, từ phía sau bọn thuộc nhân Thần Long hội đẩy đến phía trước một chiếc xa tù. Người ngồi đóng gông trong chiếc tù xa đó không phải ai khác mà chính là Chu Thử Loan.

Lãnh Nhật Phong cau mày :

- Lão công công đâu?

Lão trượng Đức Thái Tông trợn mắt, lắc đầu. Lão sợ đến mức biến sắc mặt, lắp bắp nói :

- Lãnh công tử nói lão công công nào... phải người muốn nói chính là...

- Người mà Lãnh công tử muốn nhắc tới chính là lão phu đây.

Với thân pháp quỷ dị vô lường, Lập Ái xuất hiện ngay trước mặt Lãnh Nhật Phong và lão trượng Đức Thái Tông.

Vừa thấy lão công công, lão trượng Đức Thái Tông đã lùi lại ba bộ. Lão khoát tay như đuổi ruồi :

- Không... không, lão không muốn gặp ngươi. Lập Ái, ta không muốn gặp ngươi đâu.

- Lãnh công tử đưa lão đến gặp ta, sao lại không gặp được.

Lão trượng Đức Thái Tông quay ngoắt sang Lãnh Nhật Phong :

- Lãnh công tử cứu ta khỏi thạch ngục bên Tây Vực rồi nạp ta cho Lập Ái à?

Lão trượng Đức Thái Tông nhăn nhó :

- Lão không muốn như vậy đâu, biết thế lão thà ở thạch ngục bên Tây Vực.

Lãnh Nhật Phong thờ dài, nhìn lão trượng Đức Thái Tông :



- Tại hạ đã nhận trọng trách đưa lão trượng đến gặp Lập Ái công công.

Lập Ái cười khẩy :

- Bây giờ thì lão có còn muốn gặp Lão công công Lập Ái này nữa không?

Lão trượng Đức Thái Tông lùi luôn ba bộ, đứng ra sau lưng Kha Bạc Kim :

- Cứu lão phu với.

Lão trượng Đức Thái Tông nhăn nhó :

- Lão phu không muốn gặp người đâu Lập Ái.

Lập Ái nheo mày :

- Lão hay ngoan ngoãn theo ta.

Lập Ái vừa nói vừa dẫn đến ba bộ toan thộp lấy gáy lão trượng Đức Thái Tông, nhưng Lãnh Nhật Phong đã bước xéo qua ngang đường Lập Ái.

- Tại hạ đã đưa Đức Thái Tông về đây rồi, xem như tròn trọng trách. Tại hạ cần lão công công trao người trước.

Lập Ái mỉm cười :

- Tất nhiên lão phu sẽ giao Chu Thê Loan cho Lãnh công tử. Nàng rất nhớ công tử đó.

Lão trượng Đức Thái Tông sững sờ nhìn Lãnh Nhật Phong. Lão thét lên với tất cả nỗi tuyệt vọng của mình :

- Trời ơi, Đức Thái Tông này chẳng còn đường nào khác rồi.

Lão nghiêng răng ken két nhìn Lãnh Nhật Phong nói gần từng tiếng :

- Lão phu có tan xác thì Lãnh công tử và các vị bằng hữu của người đã lặn lội đến Tây Vực cũng có phần trong cái xác của lão.

Tổng Hàn Giang chớp mắt liên tục. Y muốn hỏi lão trượng Đức Thái Tông vì sao lại nghĩ đến cái chết chứ?

Nhưng y chưa kịp hỏi thì đã thấy lão trượng Đức Thái Tông vận công. Thân thể của lão như một đũa bé gái ốm, thể mà thoáng chốc phồng to như một quả bóng căng cứng.

Rắc rắc...

Lão trượng Đức Thái Tông nhìn Lãnh Nhật Phong :

- Đừng u mê... Người cũng có phần trong thân thể lão phu.

Lão nói xong gồng mình :

- Bụp...

Lốp da lưng của lão trượng Đức Thái Tông như da quả bóng, sau tiếng bụp khô khốc tét ra thành tám mảnh vụn. Những miếng da đó văng ra tứ tán. Một miếng rớt thõm vào tay Tổng Hàn Giang.

Mộng Đình Hoa cũng nhận được một miếng da của lão Đức Thái Tông, nhưng nàng hoảng hốt quẳng miếng da đó về phía Kha Bạc Kim.

Chưởng giáo Thần Long Tạ Đình Côn cũng không bỏ mất cơ hội đoạt lấy một miếng da cho mình.

Riêng Lập Ái lão công công khi thấy lão Đức Thái Tông vận công đã biết lão làm gì liền trở luôn hấp lực đại pháp, rút luôn một lúc bốn miếng da còn lại.

Lãnh Nhật Phong mặc cho mọi người tranh đoạt những miếng da đồ tươi của lão trượng Đức Thái Tông mà tiến thẳng đến chỗ Chu Thê Loan.

Chàng thần nhiên mở gông cho nàng :

- Loan muội, chúng ta đi.

Chàng đưa tay đỡ nàng.

Thê Loan nhìn Nhật Phong đưa tay cho nàng nắm. Trông thể tạng của nàng như thực nữ chẳng còn sức. Thê Loan được Nhật Phong dìu ra khỏi xe gông tù thì hữu thủ của nàng bắt ngờ phóng chỉ thọc tới đại huyệt khiêu hóa của Nhật Phong.

Toàn thân Nhật Phong tê cứng như thoáng chốc đã hoá thành đá. Chàng ngạc nhiên nhìn Thử Loan :

- Sao lại như vậy?
- Bởi Thử Loan là ái nữ của lão công công.
- Cho dù nàng có là ái nữ của Lão công công cũng đâu nỡ điểm huyết Lân huynh.
- Tại vì Thử Loan sợ thanh Long kiếm của Lân huynh.
- Lân huynh đã dùng Long kiếm để cứu muội, và đã dùng nó đến Tây Vực, sao muội lại sợ chứ?

Chu Thử Loan mỉm cười :

- Tại Lân huynh không biết tất cả đều do muội sắp xếp để huynh đến Tây Vực đưa Đức Thái Tông trở về Trung Nguyên. Sứ mạng của Lân huynh đã xong rồi, huynh không còn đắc dụng nữa.

Đôi chân mày của Lân Nhật Phong cau hằn lại :

- Nói như Thử Loan, những ai không còn đắc dụng nữa thì phải chết.

Thử Loan bình thản gạt đầu.

Lân Nhật Phong hỏi :

- Kể cả người đến với Thử Loan bằng một chữ tình si?

Thử Loan thờ dãi một tiếng :

- Lân huynh có thể vì chữ tình mà hy sinh cho Thử Loan nhưng Thử Loan khó có thể vì huynh.

Cùng lúc đó trong cục trường Lập Ái Cát Cát với những thế công kỳ lạ đang dồn Kha Bạc Kim vào thế hạ phong. Kha Bạc Kim thờ hồng học, đôi quả chùy đã nặng không còn biểu lộ sức mạnh của Đồng Cân Thiên Sơn nữa.

Kha Bạc Kim vừa quay vun vút đôi chùy vừa lùi lại dần từng bước một cho đến khi lưng của y chạm vào những chiếc chông nhọn hoắt của một cỗ chiến xa.

Lập Ái công công rút lên :

- Trao ngay miếng da đó cho lão phu.

Lập Ái vừa nói vừa bỏ nhào tới, đôi trảo công của gã vươn tới thọc vào đôi xích kim ô tình, rồi trở luôn một thế Hoài Long quá bộ lướt qua đầu Kha Bạc Kim.

Thế công của Lập Ái vô cùng huyền diệu, thoát một cái lão đã chễm chệ trên chiến xa, dùn gluôn đôi xích kim ô tình quần lấy cổ Kha Bạc Kim.

Kha Bạc Kim trợn mắt :

- Lão... lão...

Lập Ái cười gằn một tiếng rồi ghệt Kha Bạc Kim vào những chiếc chông đầu có bịt sắt nhọn.

Kha Bạc Kim rú lên lanh lảnh :

- A...

Y cố gọi Lân Nhật Phong :

- Nhật Phong...

Tiếng gọi của Kha Bạc Kim khiến Tống Hàn Giang và Lâm Thanh Từ bán loạn tâm thần, Mộng Đình Hoa thì bàng hoàng thất sắc, nhưng người xót xa nhất lại chính là Lân Nhật Phong. Hai mắt chàng như nẩy lửa để chứng kiến cái chết bi thảm của Kha Bạc Kim mà không sao cứu được y.

Ngặt Phong nghiêng răng ken két, rút lên bằng tất cả sự căm phẫn tột cùng :

- A... a... a...

Đầu Nhật Phong lắc nguầy nguậy tưởng như chàng phát cuồng bởi chứng nhận cái chết bi thảm của Kha Bạc Kim. Tiếng thét cuồng nộ của Lãnh Nhật Phong khiến Chu Thử Loan phải giật mình, buột miệng :

- Người...

Khuôn mặt anh tuấn của Nhật Phong không còn vẻ bình tâm nữa mà thay vào đó là những nét căm hờn tột cùng và oán giận.

Tiếng thét cuồng nộ của chàng kinh động đến cả Tổng Hàn Giang, Lâm Thanh Từ và Mộng Đình Hoa. Ánh mắt như hai vì sao của họ Tổng nhận ra ngay điểm đặc dị bất đồng của Lãnh Nhật Phong.

Tổng Hàn Giang nhận ra Lãnh Nhật Phong bị điểm huyết nhưng nhất thời không biết giải huyết gì cho Nhật Phong. Hàn Giang còn đang lưỡng lự thì Lập Ái lão công công lướt đến.

Lập Ái vừa vươn trào vừa nói :

- Đến lượt người phải giao cho lão phu miếng da bức họa đồ.

Lời của Lập Ái còn đọng trong thính nhĩ của Tổng Hàn Giang thì trào của lão đã đến bên họ Tổng rồi.

Nhận biết thế trào của Lập Ái vô cùng tàn nhẫn, Tổng Hàn Giang liền vung bàn tính đập vào trào công của đối phương. Chiếc bàn tính vốn là binh khí của Tổng Hàn Giang, vừa công vừa thủ vô cùng linh hoạt. Khi công thì dùng cạnh bàn toán sắc như bảo đao bảo kiếm, khi thủ thì nó trở thành một tấm mộc kiên cố vô ngần.

Đập thẳng bàn toán vào trào thủ của Lập Ái lão công công, Tổng Hàn Giang đoán chắc lão quý sẽ rút trào lại, nhưng không như ý họ Tổng. Lập Ái chỉ hơi đảo hồ khẩu, trào của lão ta đã trở thế vừa tránh được cú đập của đối phương vừa có thể khống chế hồ khẩu Tổng Hàn Giang bất cứ lúc nào.

Thế thọt hồ khẩu của Lập Ái lão công công khiến Tổng Hàn Giang đâm ra lúng túng. Y liền thối lui về sau hai bộ để tránh cái thọt của Lập Ái.

Lập Ái khẽ mỉm cười :

- Người cũng khá lắm đó.

Tổng Hàn Giang bắt chợt thét lên :

- Sau lưng lão kia.

Lập Ái nghe câu nói của Tổng Hàn Giang thoáng một chút phân tâm. Lập Ái phân tâm, Tổng Hàn Giang thoát đến bên Lâm Thanh Từ.

Tổng Hàn Giang mau miệng nói :

- Chia ra mà chạy.

Lâm Thanh Từ hỏi ngược lại Tổng Hàn Giang :

- Chạy đi đâu?

- Chạy đi đâu cũng được.

Mộng Đình Hoa nhìn Lãnh Nhật Phong mà chưa biết xử trí thế nào thì thỉnh linh bốn cổ chiến xa sầm sập lao tới nàng.

Nhật Phong biến sắc thét lớn :

- Đình Hoa thoát đi.

Cùng với lời cảnh cáo của Nhật Phong thì từ trong một cổ chiến xa tung ra vòng lưới nhanh không thể tưởng. Trong lúc tâm còn phân vân, Đình Hoa không sao xử trí kịp liền bị vòng lưới đó chụp xuống thân ảnh nàng.

Bốn cổ chiến xa âm âm lao thẳng vào Đình Hoa, chẳng khác những con trâu điên húc lấy một con người bé nhỏ.

Mộng Đình Hoa rú lên thảm khóc, thân thể của nàng bị những mũi giáo bọc sắt xuyên qua tua tủa.

Nhật Phong chẳng còn chút thần trí. Chàng trợn mắt trừng trừng như mất hồn thần thức mà nhìn Đình Hoa.

Tổng Hàn Giang buột miệng thét :

- Đình Hoa...

Cái chết của Mộng Đình Hoa khiến cho Tổng Hàn Giang hồn siêu phách lạc. Họ Tổng nghiêng răng ken két :

- Tổng mỗ liệu mạng với lão quỷ đây.

Tổng Hàn Giang vừa nói vừa băng đến Lập Ái.

Lập Ái lão công công cười khẩy một tiếng, và chờ cho chiếc bàn tính còn cách một gang tay mới lắc vài đảo bộ tránh né trong gang tấc.

Lão vừa tránh đòn công của Hàn Giang, vừa phát mạnh ổng tay áo trường y. Những mũi kim châm đoạt hồn bắn ra tua tủa tập kích trực diện Tổng Hàn Giang.

Trước mặt Hàn Giang đột nhiên lóe lên một bức màn lân tinh “Đoạt Hồn châm”, nhưng Tổng Hàn Giang vẫn bất kể đến chuyện sinh tử của mình mà vẫn tiếp tục thế công tập kích thẳng vào mặt Lập Ái công công.

Khóe miệng Lãnh Nhật Phong rịn máu bởi uất ức tột cùng.

Trong lúc đó mặt của Tổng Hàn Giang đã bị “Đoạt Hồn châm” đâm thủng máu tuôn ra ướt đầm cả khuôn mặt.

Tổng Hàn Giang nghiêng răng ken két, ôm mặt lão đảo.

Lập Ái cười mỉm, rồi từ từ vươn trào thủ toan bỏ xuống đầu Hàn Giang.

Lâm Thanh Từ thấy vậy, không màng đến sống chết, trở luôn khinh công Triển Xí Phi Vân, thân pháp lướt đến như một con chim cắt. Nhưng Lâm Thanh Từ không nhằm Lập Ái lão công công tập kích mà lại cấp ngang hông Tổng Hàn Giang.

Lập Ái cau mày :

- Ngươi cũng muốn tự tìm cái chết đến với ngươi.

Lập Ái nói dứt lời vận động nội công tu vi tổng ra một chương kinh di sơn đảo hải. Lão đoán chắc Lâm Thanh Từ hứng trọn thế chương này thì da thịt có bằng sắt bằng đồng cũng tan ra từng mảnh một.

Nhưng chương kinh vừa ập đến Thành Từ, thì họ Lâm lại trở thuật Triển Xí Phi Vân đập lên sóng chương kinh nương theo đó mà lướt đi. Nhờ luồng chương kinh của Lập Ái mà Lâm Thanh Từ cấp Tổng Hàn Giang vượt ra khỏi vòng vây của những cỗ chiến xa khiến cho Lập Ái đứng nghệt mặt mà nhìn.

Lâm Thanh Từ thoát được ra ngoài, trở luôn thuật Triển Xí Phi Vân chẳng khác nào cánh chim sắt quắp Tổng Hàn Giang lướt đi thoáng chốc đã mất dạng.

Nhật Phong nhìn theo bóng của Lâm Thanh Từ thờ phào, lẩm nhẩm nói :

- Ít ra ông trời cũng cho một người trong chúng ta còn sống.

Lập Ái lão công công bước đến trước mặt Lãnh Nhật Phong :

- Lãnh công tử muốn được chết như thế nào?

- Chết như thế nào, hay chết bằng cách nào đối với Nhật Phong không đề tâm đến. Nhật Phong chỉ hận mình đã đưa bằng hữu đến chỗ chết mà thôi. Lập Ái lão công công ra tay đi.

Lập Ái mỉm cười nhìn Nhật Phong nói :

- Giết Lãnh công tử thì dễ rồi, nhưng lão phu còn muốn trọng dụng ngươi giúp lão nữa.

Nhật Phong lắc đầu. Trên khóe môi của chàng vẫn còn rịn hai vệt máu tươi vì uất hận. Chàng lạnh lùng nói :

- Nhật Phong sẽ nhận cái chết thôi, chứ lão đừng hy vọng ta sẽ phục vụ lão đâu.

- Lão phu không bắt Lãnh công tử phục vụ lão, mà lão sẽ cho Lãnh công tử dùng loạn thần tán để sai bảo người. Lãnh công tử sẽ là một sát thủ vô tiền khoáng hậu của lão phu.

Lập Ái quay sang Chu Thử Loan :

- Loan nhi chăm sóc cho Lãnh công tử nhé.

Chu Thử Loan gật đầu.

Bốn tên thuộc hạ của Thần Long hội bước đến khiêng Lãnh Nhật Phong đặt vào cỗ xa gông tù.

Chúng gông chàng thật cẩn thận rồi mới đẩy đi.

Nhật Phong thở dài náo lòng. Chàng miên man nghĩ đến Kha Bạc Kim, Mộ Dung Đình Hoa, Tống Hàn Giang và Lâm Thanh Từ mà thầm trách mình.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 11: Anh hùng rơi lệ

Tống Hàn Giang thều thào nói :

- Lâm đệ, chắc ta không sống được đâu.

Lâm Thanh Từ lắc đầu :

- Không, đệ sẽ cứu Tống huynh.

Lâm Thanh Từ vừa nói vừa tỷ mỷ rút từng cây châm đoạt hồn.

Mặt Tống Hàn Giang bây giờ không còn nhìn ra được nữa bởi độc châm làm cho da mặt Tống Hàn Giang phù dộp lên.

Lâm Thanh Từ lo lắng vô cùng, nhưng chỉ biết nhỏ kim châm đoạt hồn mà chẳng còn biết làm gì khác hơn.

Tống Hàn Giang thở dài nói :

- Lâm đệ, đối với Tống Hàn Giang sống chết không là gì đâu. Nếu ta chết thì sẽ theo Kha Bạc Kim và Mộ Dung Đình Hoa, chỉ lo Lãnh Nhật Phong bây giờ không biết ra sao.

Đề Lâm Thanh Từ đưa Tống huynh đi tìm đại phu. Nhất định đại phu sẽ có thuốc trục độc ra khỏi mặt huynh.

- Nếu Tống mỗ không chết bởi độc châm thì cũng đui mù tàn phế rồi. Ta sống cũng bằng thừa.

Lâm đệ, Tống huynh có một nguyện vọng.

- Tống huynh nói đi.

- Ta chết thì Lâm đệ hãy tặng cho ta một nén vàng đặt lên bụng nhé.

- Việc đó không khó với Thành Từ nhưng Tống huynh sẽ không chết đâu.

- Có ai không chết bao giờ. Điều thứ hai ta muốn nhờ Lâm đệ là đến kỳ lâu ở Dương Châu hỏi xem các nàng Cúc Cúc, Xuân Xuân, Phùng Phùng dùm Kha lão đệ.

Lâm Thanh Từ bật khóc meo máo. Y vừa nức nở vừa gật đầu :

- Lâm Thanh Từ sẽ đến Dương Châu.

Tống Hàn Giang thở gấp từng cơn một :

- Còn một miếng da của huynh, đệ hãy giữ lấy. Nếu có thể được thì tìm Lãnh Nhật Phong. Theo Tống huynh, Lãnh Nhật Phong không chết yếu đâu.

- Thành Từ sẽ tìm Lãnh Nhật Phong.

- Tống huynh tin vào Lâm đệ.

Tống Hàn Giang nắm tay Thành Từ từ từ bóp lại :

- Tống huynh tin vào lão đệ.

Sau câu nói đó hồn Tống Hàn Giang liền lìa khỏi xác.

Lâm Thanh Từ nấc nghẹn một tiếng :

- Tổng huynh...

Y gục đầu vào ngực Tổng Hàn Giang :

- Tại sao chúng ta về đến Trung Nguyên rồi lại tan tác tả toạ như thế này?

Lâm Thanh Từ than xong rồi bật khóc thôn thức. Y gượng lồm mới đào được một cái huyết chôn cất Tổng Hàn Giang. Lâm Thanh Từ quỳ trước nấm mồ vừa đắp xong mà cảm nhận một nỗi buồn mênh mông dâng trào, để biến thành những giọt nước mắt lăn dài xuống hai bên khóe.

Thành Từ quệt nước mắt, thở dài rồi nói :

- Tổng đại ca... Mới hôm nào đây Tổng đại ca, Kha đại ca, và Mộng muội muội cùng với Lãnh đại ca và Lâm Thanh Từ còn ở bên nhau. Tất cả đều mang đến cho Thành Từ tình huynh đệ gắn bó, nặng như sơn, sâu như biển, thế mà tại sao giờ đây chỉ còn lại có mỗi một mình Thành Từ.

Lâm Thanh Từ lắc đầu :

- Chẳng lẽ Thành Từ sinh ra trên cõi đời này chỉ có mỗi một việc là phải tiễn các vị đại ca và Mộng muội muội trở về âm cảnh thôi sao.

Y vừa than vừa cào đất trước mặt mình :

- Tổng đại ca, Thành Từ sẽ làm tròn những lời đã hứa với đại ca rồi sẽ sum họp với nhau dưới cửa Từ Thành.

Thành Từ đứng lên nhìn nấm mồ của Tổng Hàn Giang :

- Tất cả đều bỏ đi hết rồi, để lại mình ta trên cõi đời cô độc này.

Nói xong câu đó, Thành Từ mới quay lưng thả bước đi, đột ngột y dừng bước rồi quay đầu nhìn lại nấm mồ của Tổng Hàn Giang một lần nữa.

Thành Từ thở dài một tiếng rồi trở thuật Triển Xí Phi Vân băng đi nhanh như một cánh chim cắt, chỉ trong chớp mắt đã khuất dạng. Không gian tĩnh lặng thê lương, chỉ còn lại một nấm mồ của Tổng Hàn Giang. Một nấm mồ trong chốn hoang sơ, tiêu điều, đâu ai biết được dưới nấm đất kia một người đã từng là hào hán của đất Hàm Dương.

Đang dùng thuật Triển Xí Phi Vân, Thành Từ chợt thấy thấp thoáng phía trước có người đang khệ nệ công chiếc giỏ bội thật to trên lưng. Chiếc giỏ bội kia thỉnh thoảng lại nhúc nhích khiến Lâm Thanh Từ tò mò.

Thành Từ trở khinh công nhanh hơn, bám sát sau lưng người đó. Với thuật Triển Xí Phi Vân, Thành Từ như con chim sáo bước nhẹ sau lưng người công giỏ bội mà người này chẳng hề hay biết.

Đến lúc bây giờ Thành Từ mới nhận ra, người này là một trong những trưởng lão của Cái bang đại phái.

Chiếc bội lại nhúc nhích khiến Thành Từ lại ngỡ trong đó đang giấu một con chó rất to liền nghĩ thầm :

- Thế là mình sẽ có cái gì bỏ bụng, trước khi đến Dương Châu Thành.

Gã Cái bang chẳng hề hay biết có người đi sau lưng, khi đến cổ miếu, gã tiến thẳng vào trong cổ miếu đó luôn. Thành Từ đi phía sau chỉ một cái lắc vai, thân pháp cắt một đường cầu vồng lướt lên nóc cổ miếu.

Gã Cái bang vào trong cổ miếu. Bên trong cổ miếu Bang chủ Cái bang Trần Bá Tùng đã chờ sẵn tự bao giờ rồi. Trước mặt Bá Tùng là một mâm tiệc đầy ắp thức ăn ngon và hảo tửu. Bá Tùng cũng đang ngất ngưỡng với chén rượu trên tay.

Khi gã Cái bang công chiếc giỏ bước vào, Trần Bá Tùng đứng lên nhìn cái giỏ :

- Người có mang có món đó về cho ta không?

Gã Cái bang khúm núm nói :

- Dạ thưa Bang chủ có ạ. Thuộc hạ nghĩ món này nhứt định Bang chủ sẽ vừa mắt, không còn chỗ chê nữa à.

Trần Bá Tùng gật đầu :

- Tốt lắm. Nếu Trần mỗ vừa mắt thì người sẽ được trọng thưởng xứng đáng.

Bá Tùng uống một ngụm dài rồi bước đến mở nắp giỏ bội. Gã Cái bang vội can y lại :

- Bang chủ!

Bá Tùng nheo mày quay lại :

- Sao ngươi lại cản ta?

Y hást mặt :

- Tại sao vậy?

- Dạ... Thuộc hạ không dám dẫu Bang chủ, vị cô nương mặc dù đẹp nhan sắc, nhưng rất cương cường, sợ cô ta sẽ khiến Bang chủ bức bối thôi.

Trần Bá Tùng ngửa mặt cười sáng sủa. Y vỗ đầu gã Cái bang thuộc nhân :

- Ngươi đúng là một tên Cái bang trung thành đáng khen đó, nhưng đây là chuyện của Trần mỗ, ngươi lo như thế được rồi, hãy ra ngoài miếu canh chừng cho ta. Khi nào xong việc, Trần mỗ sẽ nhường cho ngươi.

- Bang chủ đã nói vậy, thuộc hạ ra ngoài.

Trần Bá Tùng gật đầu :

- Tốt lắm, ra ngoài đi.

Gã thuộc hạ quay bước ra bên ngoài cổ miếu. Trong khi đó Lâm Thanh Từ trên nóc cổ miếu dí mắt nhìn xuống. Thành Từ không nhìn cái giỏ bội mà nhìn cổ tiệc chăm chăm. Y cảm tưởng nước bọt sắp nhều cả ra ngoài và cái đói còn cao như xé bụng.

Trần Bá Tùng mở nắp bội.

Một thiếu nữ khoảng mười tám đôi mươi bật đứng lên. Nàng có một khuôn mặt thật đoan trang và tuyệt đẹp, đôi thu nhân đen lay láy mở to nhìn Trần Bá Tùng :

- Thả tôi ra để về nhà.

Nghe giọng nói của nàng quá khẩn thiết, Thành Từ mới dời mắt khỏi cổ tiệc để nhìn nàng và Trần Bá Tùng.

Thiếu nữ nói xong toan bước ra cổ miếu, nhưng Trần Bá Tùng đã thộp trảo vào tay nàng :

- Sao nàng vội đi như vậy? Nàng không có chút tình với Trần mỗ à?

Bá Tùng vừa nói vừa kéo thiếu nữ lại gần mình.

Nàng hoảng hốt giật mạnh tay lại.

Xoạt...

Ổng tay xiêm y của nàng bị rách toạt, nằm gọn trong tay Bang chủ Cái bang Trần Bá Tùng.

Nàng hoảng hốt, run rẩy :

- Ngươi... ngươi...

Bá Tùng nghiêm giọng nói :

- Nàng hãy ngoan ngoãn nghe lời Trần mỗ rồi ta sẽ đưa nàng về nhà.

Thiếu nữ thối lùi một bước :

- Tôi phải nghe những gì ông nói?

Thiếu nữ bối rối hỏi :

- Tôi là con gái quê, ông muốn gì ở tôi?

Bá Tùng mỉm cười :

- Nàng tên gì?

- Tôi tên là Hà Như Bình.

- Tên nàng đẹp lắm. Như Bình muốn biết Trần mỗ thích gì ở nàng không?

Như Bình chớp đôi mắt to, ôn nhu nói :

- Trần đại hiệp đã biết tên tôi rồi thì để tôi về nghe.

Như Bình vừa nói vừa thối ra sau hai bước nữa. Nàng toan quay lưng ra thì Bá Tùng đã xộc tới ôm lấy bờ vai thon thả của nàng.

Như Bình giẫy nảy :

- Ông... ông làm gì vậy... Buông tôi ra đi... Buông tôi ra...

Nàng vừa hét vừa cố đẩy Bang chủ Cái bang Trần Bá Tùng. Nhưng gã Bang chủ mặc nhiên với sự phản kháng của nàng. Y vẫn ôm cứng đôi vai của Như Bình, miệng thì nói :

- Ta thích nàng lắm. Nàng cứ ở lại đây với ta.

Y dí mặt mình vào má Như Bình.

Đột ngột Như Bình há miệng cắn vào tay Trần Bá Tùng. Bang chủ Cái bang nhăn mặt, thốt lên :

- Ôi cha...

Gã buông tay khỏi đôi vai thon thả của Như Bình, hừ nhạt một tiếng, tròn mắt nhìn Như Bình :

- Tiện nữ... Ngươi dám giờ trò cắn Trần mỗ ư?

Như Bình hoảng hốt :

- Tại ông ôm tôi.

Nàng nhăn nhó như muốn khóc :

- Ông để tôi về đi... tôi sẽ mời đại phu đến chữa cánh tay của ông.

Bá Tùng nạt ngang :

- Trần mỗ không cần mấy tên đại phu chết tiệt của nàng. Nàng đã cắn ta thì phải chữa cho ta.

- Tôi đâu phải là đại phu.

Bá Tùng đổi giọng lại thật ôn tồn :

- Nàng còn giỏi hơn cả đại phu nữa. Vết cắn này đối với ta thì có gì đâu. Chỉ cần nàng ngoan ngoãn thì ta vui rồi.

Bá Tùng giang rộng hai tay trông thật là bi ối :

- Nàng hãy ngoan ngoãn đến với Trần mỗ đi.

Bá Tùng vừa dứt lời, cặp trên mày xéch ngược đột ngột chau hằn lại. Y từ từ rút tay lại chìa ra trước mặt mình. Hành động của gã trông thật ngo nghếch và nực cười. Đến ngay cả Như Bình cũng không khỏi ngạc nhiên bởi hành động quái gở của Trần Bá Tùng.

Trần Bá Tùng nhìn vào bàn tay phải của mình mãi một hồi, rồi từ từ ngẩng mặt nhìn lên nóc cổ miếu.

Gã gằn giọng nói từng tiếng :

- Tiểu cẩu nào dám phun nước miếng vào tay Trần mỗ, mau ra mặt đi.

Lâm Thanh Từ từ trên cây xà ngang của ngôi cổ miếu lướt xuống, vừa gãi vừa nói :

- Lâm mỗ lờ mà thôi.

Trần Bá Tùng nhìn Thanh Từ chằm chằm :

- Thì ra là ngươi, Lâm Thanh Từ.

Bá Tùng nghiêng răng ken két. Y nhìn vào lòng bàn tay mình :

- Ngươi dám phun nước miếng vào tay Trần mỗ.



Thành Từ lắc đầu :

- Đâu có phun... Đâu có phun.
- Không phải người thì ai?

Thành Từ chỉ cổ tiệp sau lưng Bá Tùng, rồi bất ngờ bước đến cổ tiệp thộp lấy một chiếc đùi gà tròn ửng.

Y nhìn cái đùi gà :

- Tại cái đùi gà này.

Bá Tùng nhăn mặt :

- Người nói nghe nực cười quá, chẳng lẽ cái đùi gà có thể phun nước bọt được ư?
- Lâm mỗ không nói như vậy. Chỉ vì Lâm mỗ nhìn nó thèm quá nên chảy ra nước bọt, vô tình nước bọt của Lâm mỗ rơi đúng vào tay Bang chủ.
- Hừ...

Lâm Thanh Từ khoát tay :

- Bang chủ đừng nóng giận làm gì mà mất sức. Mặt của Bang chủ đã xấu rồi giờ giận nữa càng xấu hơn thì Như Bình cô nương sao để mắt tới Bang chủ.

Trần Bá Tùng nạt ngang :

- Im mồm!

Thành Từ bụm miệng lại.

Bá Tùng gằn giọng nói từng tiếng :

- Người đã để nước bọt của người dính vào tay Trần mỗ, bây giờ người phải liếm hết số nước bọt này.

Thành Từ nhăn nhó :

- Bang chủ sao lại bắt Lâm Thanh Từ liếm nước bọt vậy.

Y lắc đầu :

- Bang chủ không rộng lượng chút nào.

Thành Từ vừa nói vừa đưa chiếc đùi gà vào miệng nhai ngấu nghiến. Chỉ loáng mắt chiếc đùi gà chỉ còn khúc xương thôi.

Bá Tùng nheo mày :

- Thức ăn của ta người cũng ăn nữa. Thật là quá đáng rồi.

Thành Từ chìa khúc xương đến trước :

- Bang chủ cũng đã từng ăn giết ăn chộp như Lâm mỗ, giờ Lâm Thanh Từ chỉ ăn có mỗi một chiếc đùi gà mà người đã sừng cò không cho rồi. Bang chủ không rộng lượng tý nào.
- Trần mỗ sẽ bẻ từng cái chân, cái tay của người.

Thành Từ khoát tay :

- Đừng... Bang chủ đừng nóng. Lâm mỗ với Bang chủ không thù oán chỉ vì một bãi nước bọt, một chiếc đùi gà mà trở nên bất hòa, không nên. Thật sự không nên như vậy.

Y mỉm cười nói :

- Bang chủ chỉ cần chùi tay mình vào áo như Thành Từ nè.

Thành Từ vừa nói vừa làm, rồi xòe tay đến trước :

- Bang chủ thấy không, tay của Thành Từ đã sạch trơn chẳng còn chút mỡ gà nào. Bang chủ làm thử đi... Làm thử đi.

Thành Tù vừa nói vừa ngồi bệt xuống cổ tiệc. Y thuận tay nhón tiếp một chiếc đùi gà nữa. Thành Tù nhìn chiếc đùi gà một cách thèm thuồng :

- Thức ăn của Bang chủ Cái bang quả là ngon tuyệt. Ai dám bảo dân Cái bang đói khát chứ.

Thành Tù nói xong ngoạm một miếng thật to.

Thành Tù quá tự nhiên ăn uống. Bá Tùng giận đến sôi gan vỡ mật.

Y quát lớn một tiếng :

- Ngươi phải chết.

Bá Tùng nhảy bổ tới Thành Tù, tay biến hóa thành một thế Ưng trảo công vỗ xuống thiên đình đối phương.

Thấy Bá Tùng tập kích mình, Thành Tù vẫn mặc nhiên chờ thế trảo của Bá Tùng tập kích. Những ngón tay trảo công còn cách đỉnh đầu Thành Tù ba gang tay, y chỉ khẽ lắc vai. Thế mà thân ảnh của Thành Tù như lướt trên mặt đất dời ra chỗ khác.

Ngon trảo của Bá Tùng chop huyệt đối phương thộp luôn vào chén nước chấm.

Thành Tù nhăn nhó nhìn Bá Tùng :

- Bá Tùng... Cái đó không phải nước rửa chén đâu. Nước chấm ăn thịt gà mà. Bang chủ tệ quá.

Tay Bang chủ như thế thì Hà cô nướng đâu ưng người được.

Bá Tùng càng nghe càng sôi gan. Mặt y biến sắc qua màu tái bầm. Chính quá giận mà Bá Tùng biến sắc như vậy.

Bá Tùng vói tay chụp thanh kiếm để bên. Y rút xoạt lưỡi kiếm ra khỏi vỏ :

- Lâm Thanh Tù... Nếu Bá Tùng hôm nay không xẻo da lột thịt ngươi thì đâu còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ chứ.

Thành Tù nhăn nhó, quăng chiếc xương gà xuống đất rồi nói :

- Bang chủ có đi thì đi chứ đâu có ai nhìn mặt người mà người sợ.

Lời còn đọng trên môi Thành Tù thì Bá Tùng tung kiếm tập kích ngay. Mũi kiếm của Bá Tùng biến hóa vô lượng, như kết thành một bầy đom đóm tập kích trước mặt đối phương.

Thành Tù nhăn mặt nói :

- Bá hoa kiếm pháp.

Thành Tù vừa nói vừa trở thuật Thiên Xi Phi Vân tránh né mũi kiếm bá hoa của Bá Tùng. Thân pháp Thành Tù như nước chảy mây trôi, như bóng ma vô hình lách tránh mũi kiếm của Bá Tùng một cách tài tình, không gian trong cổ miếu hẹp như thế mà tuyệt nhiên mũi kiếm bá hoa của Bá Tùng không thể chạm được tới chéo áo của Thành Tù. Càng đánh Bá Tùng càng sôi giận hơn.

Thành Tù vừa tránh bá hoa kiếm pháp vừa nói :

- Bang chủ đừng nóng quá. Kiếm pháp bá hoa mà nóng nảy thì mất đi sự kỳ diệu đấy.

Đột nhiên đang lảng tránh Bá hoa kiếm pháp của Bá Tùng, Thành Tù đột ngột điểm mũi giày lướt lên trần nóc cổ miếu.

Bá Tùng thu kiếm ngược lên nhìn :

- Ngươi trốn trên đó thì có thể thoát khỏi tay Trần mỗ à.

- Thành Tù nghĩ một chút thôi, chứ có trốn đâu. Y vừa nói vừa mở nắp bầu rượu uống một ngụm lớn :

- Khà... Rượu của Bang chủ cũng rất ngon.

Thành Tù vất chân đứng đưa nhìn Bá Tùng nói :

- Đánh bao nhiêu đó rồi, Bang chủ phải nghỉ ngơi một chút chứ, chẳng lẽ cứ đánh hoài sao.

Thành Tù nhìn qua Như Bình :

- Hà cô nướng cứ ở đó nhé.

Bá Tùng trợn mắt mím môi, trong ý niệm của gã thì còn mỗi một ý là làm sao xẻ da lóc thịt được Lâm Thanh Từ mới hả.

Thành Từ uống thêm một ngụm rượu nữa, nhìn Bá Tùng nói :

- Mặt của Bang chủ trông ngộ quá hà. Mắt trợn môi mím, Lâm mỗ trông mà ngờ như... như mặt con cù lần.

Con giận của Bá Tùng như bị Thành Từ đổ thêm dầu vào lửa, y hét lớn :

- Chết.

Bá Tùng hoành kiếm, dậm mạnh chân lướt thẳng lên xà ngang toan đâm xọc kiếm vào Đan điền Thành Từ.

Thành Từ chỉ chờ có thế, khi mũi kiếm còn chưa chạm được đến y trang, thì gã đã dốc cả bầu rượu nóng vào mặt Trần Bá Tùng.

Hứng trọn cả số rượu vào mặt, mắt Bá Tùng cay xè chẳng còn thấy gì nữa, và trong lúc y còn chơi voi giữa khoảng không, Bá Tùng đâm ra lung tung, kiếm pháp bị loạn chẳng định được chỗ nào cần tập kích đối phương, mà thọc đại mũi kiếm vào cây xà ngang.

Cộp...

Mũi kiếm sắc bén của Bá Tùng như cây đinh ghim sâu hút vào thân cột, khiến cho gã không thể rút ra được, mà lại cản ngược không cho y dụng hết thuật khinh thân để lướt lên trên.

Bá Tùng chỉ còn mỗi cách buông đốc kiếm mà hạ thân xuống. Ý niệm đó lướt qua đầu, Bá Tùng liền buông đốc kiếm khi bị Thành Từ đập thẳng vào đỉnh đầu.

Bốp...

Hứng trọn cái đập của Thành Từ, Bá Tùng chẳng khác nào một bị thịt từ trên cao rơi xuống sân cỏ miếu.

Bịch...

Cả thân thể Bá Tùng ê ẩm. Y gượng đứng lên.

Trong lúc đó Thành Từ đã chễm chệ ngồi bên cỗ tiệc nhâm nhi món ăn khác.

Thành Từ nhìn Bá Tùng rồi ngoác gã :

- Bang chủ cứ lại đây ăn uống cho lại sức rồi đánh tiếp với Lâm mỗ.

Bá Tùng thở dốc từng cơn. Y gằn giọng nói :

- Lâm Thanh Từ... Hôm nay ta nhường ngươi một bước.

Bá Tùng nói xong quay lưng bước luôn ra ngoài cỏ miếu, trong khi Thành Từ thản nhiên uống rượu và ăn.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 12: Dạ quân tử - Tình nữ nhân

Lâm Thanh Từ mãi ăn, mãi uống mà không màng đến Hà Như Bình, cho đến lúc như đã quá no đủ mới chợt quay lại Như Bình. Y nhướn mày nói với nàng :

- Hê...

Hà Như Bình nghe Thành Từ gọi giật mình nép sát lưng vào vách cỏ miếu. Cánh tay trần thì dẩu ra sau lưng.

Thấy nàng có vẻ sợ hãi mình, Thành Từ nhún vai nói :

- Hà cô nương đừng sợ tại hạ. Lâm Thanh Từ đâu thuộc hạng người như Trần Bá Tùng đâu.

Lâm Thanh Từ khoát tay :

- Thành Từ đói quá mãi ăn uống mà quên cô nương. Giờ cô nương có thể đi được rồi đó. Đi đi!

Như Bình vẫn đứng ngệt ra nhìn họ Lâm.

Thành Từ cau mày :

- Sao cô không đi. Thành Từ nói thật đấy, đừng nghĩ Lâm Thanh Từ nói bậy bạ với Hà cô nương.

Thành Từ chui luôn hai tay vào trang y của mình. Y đứng lên rồi bất chợt quay lại Hà Như Bình nghe răng nheo mày.

Hà Như Bình hoảng hốt thốt lên :

- Ôi...

Thành Từ bật cười khanh khách :

- Lâm mỗ dọa nàng thôi. Giờ ta đi tìm chỗ ngủ đây, khi nào nàng muốn đi thì cứ đi. Lâm mỗ không cản nàng đâu.

Thành Từ nói xong bước thẳng đến góc cổ miếu. Y như chẳng cần biết đến chỗ mình sắp ngủ sạch hay dơ mà thân nhiên nằm xuống gác chân, ngửa mặt nhìn lên góc cổ miếu. Thành Từ suy ngẫm về Lãnh Nhật Phong, Tống Hân Giang, Kha Bạc Kim và Mộng Đình Hoa, suy nghĩ không bao lâu y đã phát tiếng ngáy khò khò.

Hà Như Bình đứng nhìn Thành Từ ngủ ngon lành mà tự hỏi :

- Không biết gã Lâm Thanh Từ ngủ chưa hay giả vờ, sao mà mới đặt lưng xuống sàn cổ miếu đã ngáy ang như sấm rồi.

Như Bình nhìn cỗ tiệc còn khá nhiều thức ăn, rồi nhìn ra ngoài cổ miếu. Trời bên ngoài đã sụp tối om om, khiến cho nàng sợ hãi mà chưa ly khai khỏi Thành Từ. Trong tâm tưởng của nàng nghĩ :

- Dù sao gã kia cũng đã cứu nàng thoát khỏi hai cái gã Cái bang mà chẳng đòi hỏi gì, chắc chắn gã là người tốt. Vậy mình có thể nhờ gã đưa về Dương Châu, chứ một mình đi bây giờ lỡ gặp lại hai gã Cái bang kia thì không biết sự tình ra sao nữa.

Ý nghĩ đó khiến cho Như Bình ngồi xuống sàn chờ Thành Từ thức dậy. Tiếng ngáy pho pho của Thành Từ cứ cất lên như sấm đều đặn vỗ vào thính nhĩ của Như Bình khiến nàng cau mày lắc đầu.

Như Bình lại nhìn cỗ tiệc. Nàng rón rén bước đến cỗ tiệc nhón là một chiếc cánh gà ăn cho đỡ đói. Vô tình Như Bình lại liếc trộm Thành Từ.

Nàng phải nheo mày bởi chỗ nằm của Thành Từ dơ bẩn, phủ đầu gián nhện. Bất chợt Như Bình nhìn thấy một con gián bò lên mình Thành Từ. Nàng hốt hoảng thét lớn :

- Con gián...

Tiếng thét của Như Bình vang lộng lộng thê mà Thành Từ vẫn ngáy đều. Thậm chí có con gián bò lên mặt gã, gã cũng chẳng rục rịch gì.

Từ trong góc chỗ Thành Từ ngủ lại xuất hiện một lúc năm sáu con chuột nhắt. Chúng ngẩng mặt nhìn cỗ tiệc bằng đôi mắt đen láy.

Những thức ăn kia khiến lũ chuột nhắt cứ trở mắt hau háu nhìn một cách thèm thuồng. Chúng thập thò một lúc rồi đồng loạt bò thẳng đến cỗ tiệc.

Hà Như Bình thấy chuột sợ còn hơn thấy ma. Nàng rú lên :

- Lâm công tử... chuột...

Miệng thì thét, chân thì bò đến bên Thành Từ. Như Bình lay gã liên tục :

- Lâm công tử... Lâm công tử... chuột... gián... Lâm công tử...

Mặc cho nàng lay, Thành Từ vẫn ngủ ngáy đều. Xem chừng những lời của Hà Như Bình không lọt vào tai của họ Lâm.

Một con chuột bò ngang qua chân Như Bình, khiến nàng hốt hoảng ngồi thộp luôn lên mình Lâm Thanh Từ.

Đến lúc này Lâm Thanh Từ mới giật mình, ngồi bật dậy dụi mắt. Y nhận ra Như Bình đang ngồi trên mình liền tăng hắng :

- Hà cô nương tưởng tại hạ là cái ghế cho cô ngồi sao?

Như Bình mặt còn biến sắc chỉ lũ chuột :

- Lâm công tử... chuột và gián nhiều lắm.

Như Bình vừa nói vừa ngồi xuống sát bên cạnh Thành Từ. Nàng bó gối co ro nhìn lũ chuột đang nhấm nháp những thức ăn thừa.

Thành Từ thấy nàng nhìn lũ chuột cũng nhìn theo. Y mỉm cười nói :

- Chúng chẳng có gì đáng ngại.

Gã nói xong lại gác tay lên trán. Như Bình thấy Thành Từ nằm trở lại ngỡ đâu y sẽ khó ngủ được, nhưng chỉ trong chớp lát Thành Từ lại ngáy vang như sấm động.

Như Bình nheo mày :

- Bộ gã Lâm công tử này cả đời chưa ngủ hay sao mà mới đặt đầu xuống đã ngáy vang rồi.

Một con chuột nhắt nghênh đầu nhìn Như Bình.

Như Bình bặm môi một lúc rồi mới nạt con chuột đó :

- Mày nhìn gì ta chứ?

Như Bình vừa nói dứt lời thì cảm giác có gì đó phía sau mình. Nàng quay ngoắt lại. Bên kia hông của Thành Từ là một cái hang, chuột đang kéo bầy bò ra.

Như Bình mặt cắt không còn một chút máu. Nàng lại ngồi lên mình Thành Từ :

- Cứu tôi với.... Lâm công tử cứu tôi với..

Mặc cho nàng hét, Thành Từ vẫn ngáy đều. Lũ chuột bò qua chân Thành Từ khiến Như Bình không kiềm được sợ hãi, nàng liền giẫy giụa la hét.

- Trời ơi trời, cứu tôi với..

Thành Từ trở mình. Y tròn mắt nhìn Như Bình :

- Ô, cô cứ tưởng tại hạ là cái ghế ngồi thoải hay sao?

Thành Từ đẩy nàng xuống.

Như Bình níu lấy cổ áo Lâm Thanh Từ :

- Lâm công tử cứu tôi với.

- Cô có bị gì đâu mà cứu.

- Lũ chuột nhắt... bọn chuột nhắt kia kia..

- Ừ... chuột thì chuột chứ có gì đâu. Tại hạ sắp bẹp người rồi đây.

Như Bình lại ngồi xuống sờ cổ miếu, nhưng tay cứ ghì chặt lấy cổ áo Lâm Thanh Từ.

Lâm Thanh Từ nhăn nhó. Y gỡ tay Như Bình, gắt gỏng nói với nàng :

- Để tại hạ đuổi lũ chuột cho, nhưng từ giờ cô đừng có phá giấc ngủ của tại hạ nữa đấy nhé.

Thành Từ vừa nói vừa nhòe dãi. Y bò đến chỗ lũ chuột đang nhấm nháp gần giọng nói :

- Lũ bay nghe lệnh ta rút hết ngay lập tức. Nếu Hà cô nương còn phá giấc ngủ của ta thì các ngươi mới trừng trị nàng.

Lũ chuột thấy Thành Từ hốt hoảng bò vội vào trong hang. Đuối xong lũ chuột phàm ăn, Thành Từ quay lại Như Bình :

- Tại hạ đã đuổi chúng đi rồi, cô nương đừng phá giấc ngủ của tại hạ nữa nhé.

Như Bình gạt đầu :

- Để tôi dọn chỗ cho Lâm công tử nghỉ ngơi.

Thành Từ khoát tay :

- Từ trước đến giờ Lâm mỗ có bao giờ dọn chỗ ngủ của mình đâu, cô nương khỏi bận lòng vì tại hạ.

Thành Từ vừa nói xong ngả lưng ngay xuống bên cạnh cỗ tiệc và chỉ trong chốc lát y lại bắt đầu ngáy pho pho. Như Bình chỉ còn biết lắc đầu nhìn Thành Từ.

Thành Từ bất ngờ ngồi lên nhìn nàng. Hành động của Lâm Thanh Từ khiến Hà Như Bình giật thót ruột.

Nàng dịch về sau một chút :

- Công tử...

Tất nhiên trên mặt nàng thoáng hiện những nét sùng sốt, pha trộn sự hoảng sợ. Tinh thần sáng ngời của Thành Từ bắt ngay lấy những nét hoảng hốt của nàng.

Như Bình lắc đầu nói :

- Lâm công tử làm gì vậy?

Thành Từ ghệt mặt hỏi :

- Tại hạ có làm gì đâu.

- Sao công tử đột ngột thức dậy nhìn tôi chăm chăm khiến Như Bình giật mình.

- A... Nàng lại nghĩ Lâm Thanh Từ này giống một khuôn với hai cái gã Cái bang sàm sỡ rồi.

Như Bình lắc đầu :

- Không đâu. Như Bình không có nghĩ như vậy đâu.

- Không nghĩ vậy sao nàng lại sợ ta chứ?

- Như Bình không sợ công tử. Trong cỗ miếu này Như Bình chỉ sợ chuột và gián thôi.

- Vậy thì được.

Thành Từ nhìn thẳng vào mắt Như Bình :

- Nàng đừng sợ Lâm Thanh Từ nhé. Trông Lâm Thanh Từ dơ bẩn vậy đó nhưng trong tâm Thành Từ không xấu đâu.

- Như Bình có thể nhòm thấu tâm công tử.

Thành Từ mỉm cười :

- Nàng nghĩ như thế là tốt rồi, sao nàng không về nhà mà ở lại đây?

Như Bình thở dài một tiếng :

- Trời tối, Như Bình không dám đi nữa. Mà nhà Như Bình lại rất xa nơi đây, những người hầu theo Như Bình thì đều bị chết cả rồi.

Thành Từ hốt hoảng :

- Sao bị chết, Thành Từ trông dáng cách của nàng có vẻ tiểu thư đài các thế mà không chết, còn những người theo hầu ắt phải là những hảo hán trên giang hồ mà chết hết. Nghe qua cũng lạ lùng đó.

Thành Từ nhún mày :

- Họ chết như thế nào?

- Bị hạ độc.

- Ai hạ độc họ?

- Chính gã thuộc hạ của Cái bang. Sau khi hạ độc giết hết bốn người hầu của Như Bình, tên đó mới đưa Như Bình về cỗ miếu cho chủ nhân của hấn.

Nàng cúi mặt nhìn mũi hài của mình :

- Không có công tử ra tay kịp thời, không biết giờ đây Như Bình như thế nào. Và có lẽ cũng khó mà gặp mặt nội tổ nữa.

Thành Từ ngáp dài một cái :

- Thôi được rồi, bây giờ tai qua nạn khỏi nàng khỏi lo nữa và hãy để yên cho ta ngủ.

- Lâm công tử, Như Bình có một chuyện này muốn nhờ công tử.

Thành Từ khoát tay :

- Không không, nàng đừng nói. Ta không giúp ai đâu, cực thân lắm.

Như Bình sa sầm mặt :

- Chuyện Như Bình nhờ chắc chắn Lâm công tử sẽ được nội tổ thưởng xứng đáng.

Thành Từ chớp mắt. Gã nghĩ thầm :

- Nếu Tống huynh còn sống đến lúc này thì người đã tính với nàng rồi.

Mặc dù trong ý niệm Thành Từ nghĩ như vậy, nhưng lại hỏi Như Bình :

- Nàng muốn tại hạ giúp đỡ chuyện gì?

- Như Bình chỉ nhờ Lâm công tử đưa đến “Trúc gia trang”.

Thành Từ nheo mày :

- Là người ở “Trúc gia trang”?

Như Bình gật đầu.

Thành Từ lại hỏi tiếp :

- Vậy lão Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ là gì của nàng?

Hà Như Bình mỉm cười :

- Lâm công tử có thể đoán ra mà.

Thành Từ buông một câu gọn lỏn :

- Nội tổ của Hà tiểu thư.

Như Bình vỗ tay :

- Đúng rồi. Lâm công tử thật là thông minh.

Thành Từ khoát tay :

- Thôi thôi, nàng đừng giả vờ tăng bốc tại hạ. Bất cứ ai nghe nàng nói đều có thể biết Hà dược thần y Hà Tổ Tổ là nội tổ của nàng rồi.

Thành Từ chống tay nhìn Như Bình :

- Trúc gia trang nổi danh khắp Trung Nguyên, ngay đến các đại phái trên giang hồ như Thiếu Lâm, Võ Đang, Thần hỏa giáo, đều phải nể mặt, có gì Trần Bá Tung Bang chủ Cái bang lại không biết mà tính làm nhục nàng.

Như Bình nhún vai :

- Như Bình không nói thân phận của mình.

Thành Từ nhăn nhó :

- Sao nàng ngu quá vậy?

Như Bình tròn đôi thu nhân to đen lay láy :

- Sao công tử lại chửi Như Bình?

- Tại vì nàng không nói thân phận của mình nên Trần Bá Tung mới giờ trò trên hoa ghẹo nguyệt, cột nhà, như nàng nói cho Bá Tung biết thì hấn chẳng dám đụng đến sợi tóc của nàng nữa.

Thành Từ chỉ tay vào mặt Như Bình :

- Thật là ngu.

Như Bình sa sầm mặt :

- Nói như công tử hoá ra Như Bình chỉ biết sống dựa vào nội tổ thôi sao. Là một cánh hoa tầm gửi thì có đáng sống không chứ. Nếu như sau này nội tổ quy tiên thì Như Bình sẽ dựa vào ai.

Thành Từ vói tay thộp bầu rượu, tu luôn một ngụm dài, rồi đặt xuống trước mặt mình :

- Vạn được thần y Hà Tổ Tổ mà quy tiên thì nàng dựa vào tướng công của mình.

Như Bình thẹn mặt :

- Như Bình chưa có tướng công.

- Tại sao không có tướng công chứ?

- Như Bình không thích.

- Không thích thì thôi.

Thành Từ lại tu một ngụm rượu nữa rồi nói :

- Tại hạ cũng đang có việc đến Dương Châu Thành, mà Trúc gia trang thì không xa Dương Châu bao nhiêu. Tại hạ sẽ đưa công tử về Trúc gia trang, nhưng lão Vạn được thần y sẽ tặng gì cho tại hạ đây.

- Công tử muốn gì sẽ được đó.

- Chắc không?

Như Bình khẳng khái gạt đầu :

- Như Bình từ lúc thiếu thời cho đến bây giờ không bao giờ nói hai lời.

Thành Từ gãi đầu :

- Thôi được rồi, đến lúc đó tại hạ sẽ tính với lão Vạn được thần y. Bây giờ tại hạ ngủ đây.

Như Bình nhăn nhó :

- Bộ lúc nào công tử cũng ngủ sao?

- Tại hạ chẳng có việc gì phải làm trong đêm nay, không ngủ thì chẳng lẽ thức.

Y vỗ trán mình :

- Thành Từ quen sống như vậy rồi.

Như Bình thở dài một tiếng :

- Đến Trúc gia trang mà Như Bình phải vận y trang như thế này Lâm công tử không ngại à.

Thành Từ nheo mày :

- Ngại gì?

- Trang y của Như Bình rách một ống tay ào nè.

Thành Từ nhún vai :

- Có sao đâu. Hay nàng muốn Thành Từ sửa lại cho nàng.



Như Bình mở to mắt ngạc nhiên nhìn Thành Từ :

- Lâm công tử cũng biết may vá sửa trang y phục ư?

Thành Từ ưỡn ngực :

- Tất nhiên rồi, những người như Lâm Thanh Từ thì phải biết làm mọi thứ. Nàng đừng tưởng chỉ có nữ nhân mới biết chuyện kim chỉ còn nam nhân thì chẳng biết gì. Sống trong giang hồ thì cần phải biết mọi thứ.

Như Bình mỉm cười, ngồi dịch lại bên Lâm Thanh Từ :

- Lâm đại ca sửa trang y lại giùm Như Bình nghe.

Thành Từ đứng lên ngắm nàng :

- Nàng đứng lên xem

Như Bình đứng dậy đối mặt với Thành Từ.

Lâm Thanh Từ thối lại một bộ. Y nghiêng đầu qua lại, chẳng khác nào một con rối rồi gật đầu :

- Tại hạ có cách sửa trang y cho tiểu thư rồi.

Lâm Thanh Từ nắm lấy cánh tay trái của Như Bình. Hắn nắm ống tay áo còn lại rồi bắt ngờ giật mình một cái.

Xoạt...

Thêm một chiếc ống tay áo bị Thành Từ giật lia ra khỏi trang phục của Hà Như Bình. Như Bình biến sắc :

- Lâm công tử làm gì vậy. Sao lại xé ống tay áo của Như Bình?

Thành Từ ngắm nàng rồi gật đầu :

- Tại hạ sửa trang y cho tiểu thư xong rồi đó.

Như Bình tròn mắt :

- Xong rồi là sao, chẳng lẽ xé thêm ống tay áo của Như Bình mà gọi là may vá à?

- Cần gì phải dùng kim chỉ. Nếu có chiếc gương, cô nương sẽ nhận ra nét đồng thanh, đồng thủ trên bộ trang phục của cô.

Thành Từ gật đầu :

- Đẹp thật.

- Thế này mà đẹp ư?

- Nếu cô không thấy vừa mắt thì tự mình làm lấy đi.

Thành Từ nói xong ngồi bệt xuống bên mâm cỗ. Y càu nhàu :

- Lâm Thanh Từ làm bất cứ chuyện gì từ trước đến nay chưa từng bị ai chê bao giờ, hôm nay giúp cho tiểu thư đã không được khen lại còn bị chê bai nữa. Thiệt phí công vô ích.

Y bưng bầu rượu dốc ngược lên tu ừng ực rồi đặt bầu rượu xuống trước mặt mình :

- Thật là hổ thẹn, làm ơn mắc oán.

Như Bình ngồi xuống cạnh Thành Từ :

- Như Bình đâu có trách Lâm đại ca. Như Bình chỉ thấy trang phục của mình kỳ dị thôi.

Thành Từ quay sang trợn mắt nhìn nàng :

- Kỳ là sao... tại nàng không nhận ra nét đồng thanh đồng thủ mà thôi. Nếu nàng chê thì cứ cởi ra bỏ quách đi cho rồi.

Như Bình thẹn đến chín cả mặt :

- Như Bình phải coi xiêm y?
- Thì nàng thấy nó xấu, bạn làm gì?

Như Bình lắc đầu :

- Như Bình không thấy trang y mình xấu nữa đâu.
- Vậy thì tốt. Bây giờ thì nàng đừng kêu réo Lâm nữa nghe.

Lâm Thanh Từ vừa toan đặt lưng xuống thì Như Bình lại lôi gã ngồi dậy :

- Lâm đại ca.

Lâm Thanh Từ trợn mắt :

- Cái gì nữa đây?

Gã hừ nhạt một tiếng rồi nhìn Như Bình gất gông nói :

- Cây độc không hoa, gái độc không chồng.
- Lâm đại ca nói ai vậy?

Thành Từ cười mỉm :

- Ta đâu có nói ai.

Như Bình cau có :

- Phải Lâm đại ca nói Như Bình không?
- Tam làm gì dám nói tiểu thư Trúc gia trang là gái cô độc chứ.

Y khoát tay :

- Thôi, thôi đừng hời hỡ. Lâm mỗ chẳng muốn nói chuyện với nàng nữa đâu.
- Vậy Lâm huynh muốn nói chuyện với ai?
- Với ai ư. Ta chỉ muốn nói chuyện với ma thôi.

Như Bình rùng mình :

- Lâm đại ca muốn nói chuyện với ma à?

Thành Từ gật đầu :

- Ừ bởi vì ma mới là những bằng hữu tốt của Lâm Thanh Từ. Họ đang chờ Lâm Thanh Từ dưới Từ Thành đó.
- Bộ trên cõi nhân gian này có ma thật sao.

Thành Từ gật đầu :

- Có chắc rồi, mà cũng có tên nữa.
- Lâm đại ca thử nói cho Như Bình nghe, ma tên gì?

Thành Từ vuốt mặt mình :

- Một con ma chuyên môn tính toán, lúc nào cũng khur khur chiếc bàn tính bên mình tên là Tống Hàn Giang. Một con ma đại lực phi thường tên là Kha Bạc Kim, và một con ma nữa tên là Mộng Đình Hoa.
- Đó là những con ma bằng hữu của Lâm đại ca à?

Thành Từ gật đầu :

- Đúng như vậy.

- Vậy họ có thường hay đến thăm công tử không?

- Tất nhiên là đến thường xuyên rồi.

Thành Tử vừa nói dứt lời, Như Bình thoáng rung mình bởi ý tưởng có ma trên cõi nhân gian này thì một luồng gió nhẹ thổi đến mang theo những đồng tiền ma rắc đầy ngôi cổ miếu.

Như Bình mặt cắt không còn giọt máu, xanh xám. Nàng ôm cứng lấy Lâm Thanh Tử :

- Lâm đại ca... Ma đến thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 13: Sát Thủ Kiếm Vương

Nhìn những tờ giấy vàng mà Như Bình rung mình, da ốc nổi đầy người, xương sống nàng lạnh ngắt. Nàng lí nhí hỏi :

- Lâm đại ca ơi, ma đến thật rồi. Ma đang đến... Ma đang đến.

Như Bình không nghe Thành Tử đáp lời mình. Nàng hỏi hộc hộc hơn hỏi tiếp :

- Đại ca, bộ người đang xuất hồn hả?

Như Bình vẫn không nghe Thành Tử đáp lời. Nàng lắc vai Thành Tử :

- Đại ca... Lâm đại ca, người làm sao vậy?

Như Bình ngỡ như tinh thần của Thành Tử đã bị những tờ giấy vàng mà hốt hồn mà không biết đến nàng nữa.

Như Bình càng hỏi hộc hơn :

- Lâm đại ca tỉnh lại đi!

- Lâm mỗ đâu có chết và cũng đâu có bất tỉnh.

Như Bình mừng rỡ :

- Đại ca làm Như Bình sợ đến hồn siêu phách lạc. Phải những bằng hữu của Lâm đại ca sắp đến?

- Bằng hữu nào?

- Thì những con ma bằng hữu của đại ca đó.

Lâm Thanh Tử lắc đầu :

- Tổng huynh, Kha huynh, và Mộng muội muội sợ không đến mà chính ta và nàng sắp biến thành ma.

Như Bình hốt hoảng hơn sau câu nói của Thành Tử :

- Nghĩa là sao? Tại sao chúng ta lại biến thành ma?

Nàng lắc đầu :

- Không không, Như Bình không muốn thành ma đâu.

- Thì Lâm Thanh Tử cũng đâu có muốn biến thành ma lúc này, nhưng sợ dù muốn hay không cũng không do mình quyết định.

- Chẳng lẽ những tờ giấy vàng mà kia có thể giết chết được đại ca sao.

- Mười Lâm Thanh Từ cũng khó mà sống chứ đừng nói một mình Thành Từ.
- Tại sao chúng ta phải chết chứ.
- Bởi vì họ đã rải giấy vàng mà tiễn chúng ta đi.

Như Bình rùng mình run rẩy :

- Lâm đại ca có cách gì không?
- Ai cũng có phần số.

Lâm Thanh Từ đứng lên cùng với Như Bình. Như Bình liếc trộm Thành Từ nhỏ giọng hỏi :

- Những tờ giấy vàng mà kia đâu có gì mà khiến đại ca thất thần như vậy chứ.
- Nàng sẽ biết ngay thôi mà.

Hai người đi lần ra cửa. Đứng ngang cửa nhìn ra ngoài sân cỏ miếu, Như Bình thấy một cỗ áo quan trắng toát. Đứng ngay trước cỗ áo quan là một người vận bạch y, mặt che kín bằng một vuông vải trắng, có thể nói y đang khoác một màu tang tóc thì đúng hơn.

Hai con mắt của người đó sáng ngời, đôi tinh nhân của Lãnh Nhật Phong. Lâm Thanh Từ nhìn ánh mắt người đó ngờ ngợ đó chính là ánh mắt của Lãnh Nhật Phong, nên không khỏi ngỡ ngàng.

Đứng ngay phía sau cỗ quan tài là Chu Thử Loan. Nàng cũng vận bạch y như gã kiếm thủ.

Như Bình hỏi :

- Các người là ai?

Thử Loan nhìn Như Bình :

- Bản nương thiếu một cỗ áo quan cho cô nương.

Nàng dõng dạc nhìn lại Lâm Thanh Từ :

- Lâm công tử chắc đã biết bản nương và Sát Thủ Kiếm Vương đến cỏ miếu này vì mục đích gì.
- Tại hạ có thể đoán biết Chu cô nương đến đây vì những miếng da họa đồ và sinh mạng của Lâm Thanh Từ.

Chu Thử Loan gật đầu :

- Lâm các hạ nói rất đúng, thế Lâm các hạ sẽ xử trí như thế nào?
- Lâm Thanh Từ phải chết sao?
- Chưa một ai thoát chết bởi Sát Thủ Kiếm Vương.

Thành Từ nhìn gã Sát Thủ Kiếm Vương chằm chằm. Y cảm nhận đôi mắt kia rất quen thuộc, và đôi mắt sáng ngời tinh anh đó chỉ có thể là đôi mắt của Lãnh Nhật Phong mà thôi.

Thành Từ thờ dãi, ôn tồn lên tiếng hỏi Chu Thử Loan :

- Một khi Thành Từ đã thấy những tờ giấy vàng là biết mình sắp đoàn tụ với các huynh muội ở Từ Thành, nhưng trước khi ra đi Thành Từ muốn biết chân diện mục của Sát Thủ Kiếm Vương.

Chu Thử Loan cười mỉm. Nụ cười trên hai cánh môi mọng đỏ, càng tô điểm thêm cho khuôn mặt giai nhân của Thử Loan kiều diễm hơn.

Nàng từ tốn nói với Thành Từ :

- Phàm những kẻ phải chết thì không được thấy chân diện mục của Sát Thủ Kiếm Vương, nhưng với Lâm Thanh Từ thì khác. Bản nương cho người được một ngoại lệ đó.

Chu Thử Loan vừa nói vừa bước đến bên gã kiếm thủ, rồi gỡ bỏ vuông lụa trắng che mắt. Khuôn mặt anh tuấn khôi của Lãnh Nhật Phong đập vào mắt Thành Từ.

Thành Từ buột miệng thốt :

- Lãnh đại ca!

Lãnh Nhật Phong vẫn trợ trợ với sự thăng thốt của Lâm Thanh Từ.

Lâm Thanh Từ dẫn đến một bộ :

- Lãnh đại ca không nhận ra Thành Từ sao?

Lãnh Nhật Phong vẫn chẳng màng đến lời nói của Thành Từ :

Chu Thê Loan bật cười khanh khách :

- Ngươi cứ hỏi Sát Thủ Kiếm Vương những câu như thế để làm gì. Nhật Phong bây giờ đâu còn nhận ra ngươi nữa. Chẳng đã thuộc về U Linh cung cả thể xác lẫn tâm hồn.

Lâm Thanh Từ lắc đầu :

- Lâm mỗ không tin. Các ngươi đã làm gì Lãnh Nhật Phong đại ca.

Chu Thê Loan cười khẩy rồi nói :

- Lãnh Nhật Phong bây giờ đâu còn là Lãnh Nhật Phong mà đã trở thành Sát Thủ Kiếm Vương.

Lâm Thanh Từ quay sang Như Bình truyền âm nhập mật nói nhỏ với nàng :

- Nếu đúng như lời yêu nữ nói thì tại hạ và cô nương chỉ còn mỗi một con đường xuống tử thành mà thôi. Như Bình thấy Lãnh đại ca có gì lạ không?

Như Bình gật đầu :

- Lạ lắm. Có thể nói người này không có tâm tà nhưng ý tưởng tâm thức thì không còn. Để lý giải được điều này, e rằng chỉ có nội tổ Vạn Dược Thần Y của Như Bình mà thôi.

Thành Từ chớp mắt nói tiếp :

- Lâm mỗ nhờ tiểu thư. Nếu như có cơ hội hãy đưa Lãnh đại ca đến Trúc gia trang để diện kiến được Vạn Dược Thần Y. Lãnh đại ca là bằng hữu thù tấu với Lâm Thanh Từ đó.

Thành Từ nói xong mấy lời đó, nhìn lại Chu Thê Loan :

- Nếu đúng như lời Chu cô nương nói thì Lâm Thanh Từ đã bị đóng mất cánh cửa sinh tồn rồi.

- Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim và Mộng Đình Hoa đang chờ Lâm Thanh Từ dưới cổng tử thành.

Thành Từ bậm môi thở dài rồi nói :

- Các ngươi tàn nhẫn quá. Khi chúng ta ra Tây Vực đã hao tổn bao nhiêu công sức. Tây Vực Huyền cung vẫn không giữ chân được hảo hán Trung Nguyên, nhưng khi về đến nơi của mình thì...

Thành Từ lắc đầu :

- Sự đền công của các người thật ngoài sức tưởng tượng của Lâm Thanh Từ. Gieo gió ắt có ngày gặp bão.

- Nếu có trách thì trách Lãnh Nhật Phong bởi chữ tình của y quá nặng.

- Lãnh huynh nặng tình. Đúng, Lãnh Nhật Phong nặng tình. Nhưng Lâm Thanh Từ, Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim và cả Mộng muội muội không trách Lãnh huynh mà trách người phụ nhân tâm độc vô lương đưa người tình của mình trở thành Sát Thủ Kiếm Vương.

Thành Từ chỉ Chu Thê Loan :

- Lâm Thanh Từ trách cô đó. Chu cô nương đúng với câu nói của người xưa “Tội độc phụ nhân tâm”

Thành Từ quay lại Lãnh Nhật Phong đang đứng trợ trợ nhìn y bằng đôi mắt của một kiếm thủ vô tình :

- Lãnh huynh dù đã mất hết thần thức nhưng Lâm đệ vẫn tin một ngày nào đó Lãnh huynh sẽ phục hồi được tâm thức của mình để nhận ra người tình bạc bẽo của huynh. Nhận ra khuôn mặt giai nhân là mặt quỷ dữ.

Chu Thê Loan cau mày :

- Lâm Thanh Từ... Người nói nhiều rồi đó.

- Trước khi chết Lâm mỗ cũng không được quyền nói à?

Chu Thử Loan nạt ngang :

- Không được nói.

Lâm Thanh Từ ngửa mặt cười vang. Tiếng cười của Thành Từ nghe chua xót, náo nề. Y cất tràng cười nhìn Chu Thử Loan nói :

- Chu cô nương không cho Thành Từ nói thì sao biết được những miếng da họa đồ tại hạ cất ở đâu?

Chu Thử Loan thẹn mặt.

Thành Từ mỉm cười nói :

- Bây giờ thì tại hạ sẽ chẳng bao giờ nói nữa, dù cô nương có cạy miệng tại hạ.

- Điều người vừa nói thì người phải nói. Những da họa đồ người đang giấu ở đâu?

Lâm Thanh Từ lắc đầu.

Chu Thử Loan cau mày :

- Những chiêu kiếm của Lãnh Nhật Phong dù bất người phải nói ra cái điều người muốn giấu.

Như Bình xen vào :

- Nói cũng chết thể thì thà không nói.

Chu Thử Loan dòi thu nhận qua nàng.

Như Bình nhìn Thử Loan :

- Bộ Như Bình nói không đúng hay sao mà cô nhìn ta bằng ánh mắt đó chứ. Cô thử nghĩ xem, nếu Lâm đại ca nói thì người cũng chết, biết đâu không nói người lại sống, thể thì thà không nói. Đặt cô nương ở trường hợp Lâm đại ca, cô cũng phải xử như vậy.

Thử Loan nghiêm mặt :

- Người là ai?

Như Bình nhún vai :

- Cô nương muốn biết à?

- Ta muốn biết để làm cô tận gốc toàn gia của cô.

- Nếu như cô nương đã nói vậy thì Như Bình không giấu. Tôi là người của Trúc gia trang, nội tổ là Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ.

Thử Loan cau mày :

- Cô là người của Trúc gia trang?

- Không tin cô cứ đến đó mà hỏi nội tổ của tôi.

Chu Thử Loan thoáng một chút lưỡng lự, rồi quay lại Lâm Thanh Từ :

- Người nhất định im lặng mãi à?

Như Bình thay Thành Từ trả lời :

- Há chẳng phải cô đã bắt Lâm đại ca mãi mãi phải im lặng.

Chu Thử Loan lộ rõ vẻ bất nhẫn với Như Bình. Nàng nói gần từng tiếng :

- Cô tưởng có thể đem Trúc gia trang và Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ là có thể hù dọa được Thử Loan này à.

Thử Loan lắc đầu :

- Trúc gia trang cũng không tồn tại được bao lâu trên giang hồ Trung Nguyên đâu, cô đừng nên tự mãn vội. Và hôm nay, thanh Long kiếm của Lãnh Nhật Phong vẫn có thể lấy mạng cô và Lâm Thanh Từ.

Nàng quay lại Lâm Thanh Từ :

- Người biết hậu quả như thế nào không, một khi người vẫn không nói ra nơi cất giấu hai miếng da họa đồ.

Lâm Thanh Từ thờ dài một tiếng :

- Nói cũng chết, không nói cũng chết, thế thì Thành Từ nói làm gì.

Chu Thể Loan chỉ Hà Như Bình :

- Đôi khi ta lại đổi ý không hạ thủ người mà lại chú tâm vào cô gái kia đấy.

Nàng cười khẩy :

- Nếu cô ta chết thì Trúc gia trang ắt sẽ tìm người, bởi vì chúng ta có thể đổ tất cả lên đầu người.

Hà Như Bình cau mặt quát lớn :

- Cô thật là dễ tiện.

Mặc cho Như Bình cau gắt, Thể Loan vẫn mặc nhiên nhìn Lâm Thanh Từ :

- Lâm công tử suy nghĩ đi, rồi cho ta biết ý của người kéo đến khi người quyết định thì lại hối không kịp.

Lâm Thanh Từ nghiêm giọng :

- Nàng còn chờ gì nữa mà chưa hạ lệnh cho Lãnh huynh phát chiêu công lấy mạng của ta?

- Thể Loan còn chờ người suy nghĩ. Chỉ cần người giao hai miếng da họa đồ còn lại của Đức Thái Tông thì người và vị cô nương chưa hẳn đã mạng yếu trong đêm nay.

- Ai có thể tin được lời của Chu cô nương chứ. Lãnh huynh vì chữ tình của cô nương mà không quản ngại đường xa đến Tây Vực, mạng sống như chỉ mảnh treo chuông vậy mà khi trở về Trung Nguyên, Chu cô nương trả cho chữ tình của Lãnh huynh bằng cái giá biến người thành một sát thủ vô tâm vô thức.

Thành Từ thờ dài rồi nói tiếp :

- Chính vì những lẽ đó mà tại hạ không thể tin vào Chu cô nương được.

Chu Thể Loan cau mày, mặt đặng đặng sát khi giết người :

- Không tin tất người đã tự quyết định cho mình rồi. Nghĩa là chỉ có cái chết đến với người và vị tiểu thư Trúc gia trang kia mới khiến người tin.

- Đúng, Lâm nỗ đã chọn.

- Hừ, ta chẳng cả nể Trúc gia trang làm gì nữa. Thành Từ, ta cho phép người rút binh khí ra trước đó.

- Tại sao ta không dám chứ, biết đâu chính lúc tỷ đầu mà Lãnh Nhật Phong có thể phục hồi thần thức.

- Người nói có lý nhưng chỉ sợ khi thanh Long kiếm phát huy oai lực của nó thì người chỉ còn cái xác không hồn.

Lâm Thanh Từ đặt tay vào thắt lưng mình. Thanh nhuyễn kiếm, binh khí của Lâm Thanh Từ cũng chính là chiếc thắt lưng mà ít khi y phải dùng đến.

Đôi mắt chăm chăm của Lãnh Nhật Phong chớp nhẹ một cái, nhưng cái chớp mắt đó không qua khỏi đôi mắt quan sát tinh tường của Hà Như Bình.

Khi Lâm Thanh Từ quyết định lấy nhuyễn kiếm khỏi đầu thế khai cuộc mặc dù y biết mình chẳng phải là đối thủ của Lãnh Nhật Phong khi kiếm biến thành chiêu thức.

Hà Như Bình vội nắm tay Thành Từ lại :

- Lâm đại ca hãy khoan.

Thành Từ cau mày quay sang nàng hỏi :

- Chẳng lẽ chúng ta lại đứng phỗng ra như tượng đá để Lãnh huynh lấy mạng sao?

Như Bình nói nhỏ với Thành Từ :

- Mọi người vừa thấy Lãnh Nhật Phong chớp mắt khi đại ca vừa đặt tay vào binh khí của mình.
- Điều đó đâu có gì lạ, Lãnh đại ca nhìn mãi đâm ra mỏi mắt, mà mỏi mắt thì phải chớp mắt chứ sao.

Như Bình lắc đầu :

- Nhưng sao lại chớp mắt đúng lúc Lâm đại ca đặt tay vào thanh nhuyễn kiếm của đại ca?
- Ta làm sao biết được.
- Như Bình suy nghĩ, mặc dù đại ca đã bị Chu Thế Loan làm mất thần thức nhưng trong một thời gian ngắn chưa chắc đã sai khiến được Lãnh đại ca, nên cần có sự bên ngoài.
- Như Bình muốn nói, chỉ cần đại ca thấy bất cứ sát khí ở đâu thì mới phát tác kiếm chiêu giết người tỏa ra sát khí đó.

Như Bình gật đầu :

- Như Bình nghĩ như vậy.
- Có thể mọi người cũng nghĩ đúng.
- Nếu Như Bình nghĩ đúng thì Lâm đại ca không cần phải lo lắng đối phó với Sát Thủ Kiếm Vương Lãnh Nhật Phong, mà người cần đối phó chính là Chu Thế Loan mà thôi.

Chu Thế Loan thấy hai người đối đáp với nhau, nghe tiếng được tiếng không càng tỏ ra thắc mắc tò mò. Khi thấy Lâm Thanh Từ thả lỏng tay buông xuôi, nàng cau mày hỏi :

- Sao mọi người lại không chịu rút binh khí ra?

Lâm Thanh Từ mỉm cười, lắc đầu :

- Tại hạ nghĩ kỹ rồi, Lãnh huynh là bằng hữu như thủ túc của Lâm Thanh Từ. Ngồi đầu tại hạ lại cùng người tỷ thí, nếu Lãnh huynh có muốn lấy mạng tại hạ thì cứ lấy, tại hạ không hề phản kháng chống lại Lãnh đại ca.

Thành Từ liếc qua Hà Như Bình, truyền âm nhập mật nói :

- Nếu đúng như Hà cô nương nói thì chúng ta có cơ hội không phải xuống từ thành.

Chu Thế Loan cau mày. Nàng nhìn Lâm Thanh Từ nói :

- Hạ sát một người không có binh khí trong tay, Sát Thủ Kiếm Vương và ta không nỡ đâu.

Thành Từ quay sang Như Bình nói :

- Xem chừng Hà cô nương đã đoán đúng chỗ nhược của Chu Thế Loan.
- Nếu đúng thì chúng ta tính sao?
- Rời khỏi ngôi miếu cổ này.
- Lâm đại ca không đối phó lại với Chu cô nương à.
- Nếu rút binh khí ra thì tức khắc đại họa đến ngay. Chúng ta không cần thiết như vậy. Tạm thời tại hạ sẽ đưa cô nương về Trúc gia trang để thỉnh giáo Vạn Dược Thần Y xem coi có cách gì phục hồi lại thần thức cho Lãnh đại ca không?

Như Bình gật đầu :

- Vậy cũng được.

Thành Từ nói tiếp :

- Mặc dù tại hạ nói vậy nhưng để thoát khỏi Chu Thế Loan cũng không dễ đâu.
- Võ công cô ta cao siêu lắm à?



Thành Từ gật đầu.

Chu Thê Loan nói :

- Nếu như Lâm các hạ không muốn Sát Thủ Kiếm Vương ra tay thì Chu Thê Loan sẽ thay mặt Lãnh Nhật Phong tiễn đưa các hạ đi.

Như Bình khoát tay :

- Cô nương làm chi nóng vội vậy. Như Bình biết võ công của cô nương rất cao thâm. Lâm đại ca không phải là đối thủ. Vậy trước khi cô nương đưa Lâm đại ca về a tỷ, Như Bình xin được nói vài lời với Lâm huynh.

Nàng không chờ Chu Thê Loan có đồng ý hay không, mà quay sang Lâm Thanh Từ :

- Lâm huynh, phàm là nữ nhân có võ công cao thâm đến đâu đi nữa cũng đều có yếu điểm bởi cá tính nhi nữ. Nếu như bây giờ Lâm huynh có thể bắt được vài chú chuột nhất tất Chu Thê Loan chẳng làm gì được chúng ta.

- Hà cô nương nghĩ Thê Loan sợ chuột ư?

- Biết đâu nàng còn sợ hơn cả Như Bình nữa. Lâm huynh cứ thử xem.

Lâm Thanh Từ gật đầu. Y nói Thê Loan :

- Tại hạ muốn quay vào trong miếu uống chút rượu nhạt trước khi rời bỏ cõi nhân sinh này.

Thê Loan chưa mở miệng thì Thành Từ đã quay ngay vào trong miếu. Bấy giờ lũ chuột nhất đã kéo ra bày đầy mâm tiệc, và với thuật Triển Xí Phi Vân, Thành Từ như con chim cú mèo chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã chộp được mười con chuột nhất. Y giấu lũ chuột trong ống tay áo rồi bình thản bước ra ngoài đứng bên Như Bình.

Thành Từ nói với Như Bình :

- Hà cô nương nếu lỡ như tại hạ có mệnh hệ nào thì cô cứ rời khỏi nơi đây. Còn việc lớn tại hạ nhờ cô nương, mong cô nương làm giúp.

- Lâm đại ca yên tâm, Như Bình và đại ca sẽ cùng rời khỏi đây.

Thành Từ quay lại Chu Thê Loan :

- Tại hạ đã sẵn sàng thỉnh giáo tuyệt học võ công của Chu cô nương.

- Bản nương không khách sáo đâu.

Chu Thê Loan vừa nói vừa động thân, song thủ của nàng biến hóa thành một thế song chỉ. Hữu thủ thì nhắm tam tinh, tả thủ thì tập kích vùng đan điền. Nhưng kẻ mà Chu Thê Loan tập kích lại không phải là Lâm Thanh Từ mà là Hà Như Bình.

Nàng vừa tập kích Hà Như Bình vừa nói :

- Lâm Thanh Từ có thuật Triển Xí Phi Vân nên ta chưa động thủ với người được.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Chu Thê Loan thì chỉ đã có áp lực ầm ập dồn đến Hà Như Bình.

Mặc dù Chu Thê Loan đối đối tượng tấn công bất ngờ, tất nhiên Như Bình đâu thể là đối thủ của nàng nên đâm ra lúng túng, nhưng Lâm Thanh Từ đã phòng bị trước. Khi đôi song chỉ còn cách Như Bình một gang tay thì Thành Từ đã phóng hai chú chuột nhất căn phá đòn công thế của Thê Loan.

- Chít...

Sau tiếng kêu của hai con chuột nhất, đôi song chỉ của Thê Loan đã xuyên thủng qua chúng.

Nàng cau mày thu hồi chỉ pháp, và khi nhận ra xác chết hai con chuột còn dính trong chỉ pháp của mình thì rú lên lanh lảnh :

- A... a... a...

Chu Thê Loan giật mạnh hai tay quăng hai cái xác chuột xuống đất. Lâm Thanh Từ chỉ chờ có thế, không bỏ lỡ cơ hội nhắm Chu Thê Loan quăng luôn một lúc những con chuột còn lại trong ống tay áo. Gã vừa dùng chuột làm ám khí vừa nói :

- Đây là tuyệt chiêu phi thủ diệt hồ ly mà Lâm mỗ đã thụ học từ Trúc gia trang qua Hà cô nương đó.

Hơn tám con chuột bám lấy xiêm y Thê Loan, khiến nàng không sao giữ được bình tâm mà cứ hết phui bên này đến phui bên kia, thậm chí cứ nhảy đồng lên trông chẳng khác nào đang giẫm lên những cục than hồng.

Như Bình nói với Lâm Thanh Từ :

- Lâm huynh, nhân cơ hội này chúng ta đưa Lãnh công tử đến Trúc gia trang, hy vọng nội tổ của Như Bình sẽ có cách phục hồi thần thức cho người.

Lâm Thanh Từ gật đầu, nhưng vừa toan hành động bước đến điểm huyết Lãnh Nhật Phong thì những bóng người xuất hiện xa xa, trên tay họ có những bó đuốc sáng ngời.

Thành Từ cau mày :

- Không kịp rồi, chúng ta đi thôi.

Thành Từ dứt lời ôm xốc lấy tiểu yêu của Như Bình, trở luôn thuật Triển Xí Phi Vân. Chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi đã mất dạng. Cùng lúc đó Thể Loan cũng đã giữ xong bảy chuột xuống đất nhưng tất cả đều đã bết nhừ, trạng y của nàng thấm đầy máu chuột xộc mùi tanh.

Thể Loan nghiêng răng ken két, nói gằn từng tiếng :

- Vòm trời Trung Nguyên này không có chỗ cho Lâm Thanh Từ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 14: Nặng tình nợ oan

Nhật Phong như người ngủ mê bưng tỉnh. Cảm giác đầu tiên chàng nhận được là sự giá lạnh, âm thấp. Đảo mắt nhìn qua một lượt chàng mới biết mình đang ở trong gian thạch ngục vô cùng kiên cố.

Chàng nhớ mang máng mình đã làm một điều gì đó mà thần thức chẳng hề chủ động.

Nhật Phong ngồi dựa vào vách đá. Khí lạnh trong vách đá âm ỉ khiến xương sống chàng giá lạnh.

Nhật Phong ôm đầu nói :

- Ta đã làm gì? Phải chăng ta đã làm một việc mà trời không dung đất không tha?

Cạch...

Âm thanh nghe thật khô khốc. Cùng với âm thanh đó cánh cửa đá mở ra. Nhật Phong giương mắt nhìn người bước vào thạch lao. Trong nội đang của chàng giờ đây chẳng còn chút khí lực nào, nhưng một khi công lực hồi phục thì thần thức chàng lại chẳng có.

Người bước vào thạch lao chẳng ai xa lạ mà chính là Ngọc Diện Kỳ Nữ Nhục Mai Lâm.

Nhục Mai Lâm ngắm Nhật Phong. Nàng cất tiếng với chất giọng thật trong nghe mà ngỡ như tiếng ngọc lưu ly khua vang với những âm thanh trong vắt :

- Lãnh công tử thấy trong người như thế nào?

Lãnh Nhật Phong nhìn nàng chăm chăm :

- Các người làm gì ta, và ta đã làm gì. Hãy nói cho ta biết với. Ta đã làm gì?

Nhục Mai Lâm bước đến đứng trước mặt Nhật Phong :

- Lãnh Nhật Phong giờ đây không còn là Thần Kiếm Giang Đông nữa mà đã biến thành Sát Thủ Kiếm Vương.

Nhật Phong cau mày :

- Sát Thủ Kiếm Vương?

Nhật Phong cau mày :

- Sát Thủ Kiếm Vương. Ta cảm nhận tay mình đã dính đầy máu.

Nhược Mai Lâm gật đầu :

- Không sai. Khi Lãnh công tử là Sát Thủ Kiếm Vương thì không một ai trong giang hồ thoát khỏi Long kiếm của Lãnh Nhật Phong. Kể cả những người bằng hữu chỉ giao với công tử.

- Nàng nói vậy có nghĩa gì?

- Đến ngay cả Lâm Thanh Từ mà Lãnh công tử vẫn hạ thủ không nương tay.

Hai mắt Nhật Phong như trợn ngược lên. Chàng lắp bắp nói :

- Ta... ta đã giết Lâm Thanh Từ?

Nhược Mai Lâm gật đầu :

Nhật Phong biến sắc trầm trọng :

- Ta không tin... Sao ta lại có thể hạ thủ Lâm đệ được chứ.

- Lãnh công tử đừng quên khi người là Sát Thủ Kiếm Vương thì đâu còn thần thức để nhận biết ai là bằng hữu ai là kẻ thù. Thanh Long kiếm của công tử đã dính đầy máu Lâm Thanh Từ.

Nhật Phong thở gấp từng cơn một. Chàng hỏi lại Nhược Mai Lâm :

- Nhược Mai Lâm nói thật cho ta biết đi. Có phải như vậy không?

Nhật Phong chỉ vào ngực mình :

- Ta... ta đã giết Lâm Thanh Từ?

- Đúng ra Lãnh huynh không có, mà Lãnh huynh chỉ chịu sự sai khiến của Chu Thử Loan trong lúc thần thức không còn mà thôi.

Lãnh Nhật Phong ôm đầu :

- Trời ơi... ta đã giết Lâm đệ rồi sao? Ta đã giết Lâm đệ rồi sao?

Nhật Phong gào lên :

- Không, ta không giết Lâm đệ.

- Chàng như người cuồng tâm loạn trí, đập đầu mình xuống sàn đá :

- Lâm đệ... Lãnh huynh không giết Lâm đệ.

Nhật Phong ngẩng lên nhìn Nhược Mai Lâm. Khóe mắt của chàng đã rịn ra một vệt máu đỏ tươi và hai con ngươi trông thất thần hẳn. Nhật Phong thều thào :

- Lãnh Nhật Phong không giết Lâm Thanh Từ.

Nhược Mai Lâm gật đầu :

- Nhược Mai Lâm đâu có nói Lãnh huynh hạ sát Lâm Thanh Từ đâu, mà người hạ thủ Lâm Thanh Từ chính là Chu Thử Loan. Thử Loan đã sai khiến Lãnh huynh giết Lâm Thanh Từ trong lúc huynh mất thần thức.

Nhật Phong gục đầu xuống hai gối mình. Chàng rên rỉ :

- Thử Loan sao lại có thể tàn nhẫn với Nhật Phong như vậy. Ta đối với nàng bằng một chữ tình nặng như sơn, sâu như biển, thế mà nàng đối với ta...

Nhật Phong thở dài ảo não :

- Ta chỉ có chết mới chuộc lại cái tội đã tạo ra cho các bằng hữu của ta.

Chàng nhìn lên trần thạch lao. Về mặt anh tuấn khôi ngô của Nhật Phong bây giờ trông thật là hốc hác, ảo não. Những nét bi lụy chán chường khiến cho đôi mắt tinh anh của chàng mất đi cái thần của một kiếm thủ vô địch.

- Tổng huynh, Kha huynh, Lâm đệ, Mộng muội muội, Lãnh Nhật Phong có tội nặng với các người.

Hãy tha thứ cho Nhật Phong. Nhật Phong sẽ cùng với các vị đoàn tụ dưới suối vàng.

Nhật Phong khẩn xong toan đập đầu vào thạch lao, nhưng Nhượng Mai Lâm đã đoán biết được chàng sẽ làm vậy liền phóng chỉ điểm luôn vào tĩnh huyết của Nhật Phong.

Nhật Phong bất động, nhưng đôi thần nhãn vẫn mở chăm chăm nhìn Nhượng Mai Lâm.

Nhượng Mai Lâm lắc đầu :

- Mai Lâm đâu thể để Nhật Phong chết được.

Nhật Phong nghiêm giọng :

- Nàng hãy giải huyết cho ta đi. Ta có sống trên đời cũng vô ích mà thôi. Ta không đánh sống nữa. Nếu ta còn sống thì một ngày thanh Long kiếm của ta sẽ san bằng hắc đạo để rửa cái hận sôi sục trong ta.

Giọng của Nhật Phong trở nên lạnh lùng mà ai nghe cũng cảm thấy thần chết đâu đó từ trong chàng chực vươn tay ra bắt hồn họ.

- Hãy để ta chết nếu các ngươi còn muốn sống.

Nhượng Mai Lâm ngồi xuống bên Nhật Phong :

- Tại sao Lãnh huynh lại muốn chết?

- Ta không đáng sống thì phải chết.

- Lãnh huynh chết rồi thì Tống Hàn Giang, Kha Bạc Kim, Mộng Đình Hoa và Lâm Thanh Từ phải ôm hận dưới suối vàng. Tất cả đều muốn Lãnh huynh trả thù cho họ.

- Nhật Phong đâu còn cơ hội nữa khi đã biến thành Sát Thủ Kiếm Vương.

Mai Lâm lắc đầu nhìn chàng :

- Lãnh huynh còn có Mai Lâm bên cạnh mà.

Nhật Phong ngược nhìn nàng :

- Có nàng ư? Đối với nàng Nhật Phong chỉ là nỗi oán hờn muộn phiền mà thôi.

- Chữ tình càng nặng thì chữ oán càng lớn, Lãnh huynh nói đúng, trước đây Nhượng Mai Lâm hận huynh vì chữ tình. Nhượng Mai Lâm cứ tự hỏi mình, sao Lãnh huynh không nhận ra ở Nhượng Mai Lâm một tình yêu chân thành nhất, và Nhượng Mai Lâm đã tự trả lời, bởi huynh đã bị nhan sắc của Chu Thê Loan che mờ hai mắt.

Nhật Phong thở dài :

- Ta không tự kìm chế mình trước Chu Thê Loan. Và Nhật Phong cũng không ngờ trong cái nhan sắc đoan trang mỹ miều kia, tâm của Thê Loan tàn nhẫn như vậy.

Nhượng Mai Lâm nhìn chàng. Nàng muốn nhìn thấu qua đôi mắt của Nhật Phong để tìm hiểu ý niệm thầm kín bên trong của chàng.

- Bây giờ Lãnh huynh còn nghĩ đến Chu Thê Loan nữa không?

Nhật Phong gật đầu :

- Còn.

Nhượng Mai Lâm tròn mắt to hết cỡ. Nàng tỏ lộ sự ngạc nhiên cực độ trước câu trả lời của Nhật Phong. Nhượng Mai Lâm hỏi lại :

- Lãnh huynh vẫn còn tơ tưởng đến Thê Loan ư?

- Nhật Phong tơ tưởng đến những kỷ niệm một thời Nhật Phong ngỡ là tình yêu. Ta hoài tưởng đến những ngày cùng Thê Loan bên cạnh ta, nhưng giờ đây ta muốn tìm lại nó...

Nhật Phong lắc đầu :

- Ta tìm không được rồi. Tất cả đều là một hoài niệm khó quên nhưng lại là những vết sẹo trong tâm tưởng của ta.

Nhượng Mai Lâm đặt tay lên vai chàng :

- Lãnh huynh có hận Thử Loan không?

Nhật Phong nhìn nàng :

- Sao nàng hỏi ta câu đó. Nhục Mai Lâm... nàng có ý gì?

- Chẳng lẽ Chu Thử Loan sai khiến huynh giết Lâm Thanh Từ trong khi huynh đang chẳng có thần thức, và huynh chẳng có ý tưởng trả thù sao?

Nhật Phong bặm môi, đầu gục xuống gối :

- Trả thù. Vâng, Nhật Phong sẽ trả thù.

- Nếu Lãnh huynh nghĩ đến trả thù thì đâu có thể chết được.

Mai Lâm thả tay khỏi bờ vai ủ rũ của Nhật Phong :

- Cái nợ của huynh đã vay của bằng hữu nặng lắm.

- Ta biết. Lãnh Nhật Phong làm sao trả được cái nợ đó.

- Nếu Lãnh huynh muốn trả nợ cũng có ngày thực hiện được hoài bão đó.

- Lãnh Nhật Phong cảm thấy mình nhỏ nhoi và bất lực.

- Một Sát Thủ Kiếm Vương mà lại bị quan như thế sao?

- Lãnh Nhật Phong đã đánh mất chính mình rồi.

Chàng bắt chợt ngẩng lên nhìn Mai Lâm :

- Chu Thử Loan đang ở đâu?

- Lãnh huynh muốn gặp Chu Thử Loan ư?

Nhật Phong gật đầu :

- Ta muốn gặp Thử Loan.

- Vì chữ tình.

- Cả chữ hận nữa.

- Nếu có cơ hội, Mai Lâm sẽ đưa Lãnh huynh đến diện kiến Chu tiểu thư.

Mai Lâm lấy trong thất lưng ra một góc giấy hồng điều :

- Cứ đứng giờ tý Lãnh huynh sẽ trở thành Sát Thủ Kiếm Vương. Vậy trước giờ tý Lãnh huynh hãy dùng gói được tán mê tình này. Khi ấy thần thức Lãnh huynh cũng không đến độ chỉ nghĩ đến chuyện giết người.

Nhật Phong đón lấy gói được tán mê tình của Mai Lâm. Chàng thờ dãi nhìn gói được tán mê tình.

Mai Lâm nói :

- Mai Lâm phải trở ra đây, Lãnh huynh bảo trọng, Mai Lâm chỉ có một điều muốn nói với Lãnh huynh, cái nợ của huynh đối với bằng hữu rất lớn.

Nàng nói xong bước trở ra ngoài thạch lao. Nhật Phong ngồi bó gối mà cảm nhận một nỗi cô tịch dày xéo nội tâm mình.

&&& Đêm tĩnh lặng, đêm mang đến cho con người một nỗi cô tịch và nhất là đối với những người có tâm trạng như Lãnh Nhật Phong. Chàng ngồi trên cổ xe gỗ mà nhìn bóng đêm ngoài kia. Trong bóng đêm đó hình như có những oan hồn đang nhìn chàng. Trong những oan hồn có cả Tổng Hân Giang, Kha Bạc Kim, Lâm Thanh Từ và Mộng Đình Hoa.

Cỗ quan tài trắng đã được chuẩn bị sẵn để ngay ngoài mái hiên gian đại sảnh của U Linh môn.

Nhật Phong nhìn cỗ quan tài đó mà tự vấn :

- Đêm nay họ muốn mình giết ai?

Có tiếng chân bước đến sau lưng Nhật Phong. Dù không quay mặt lại chàng vẫn có thể đoán được người đến chính là Chu Thễ Loan.

Quả đúng như vậy, Thễ Loan đặt tay lên vai Nhật Phong :

- Nhật Phong!

Nhật Phong buông một câu lạnh lùng :

- Nàng đó à?

- Chính Thễ Loan.

Nhật Phong cười gượng :

- Hôm nay nàng sẽ đưa ta đi giết ai?

- Thiếu Lâm Tuệ Tĩnh thiền sư.

Nhật Phong cau mày :

- Sao lại giết Tuệ Tĩnh thiền sư?

- Đó là lệnh của Giáo chủ U linh.

- Lệnh của Lập Ái, tại hạ không thể hành động theo lệnh của Lập Ái.

- Dù tâm không muốn, chàng vẫn phải làm.

- Tại sao nàng cứ bắt ta phải nhúng tay vào máu. Tại sao nàng không cho ta một đường đao để tao phùng với bằng hữu.

- Bởi vì chàng đã là Sát Thủ Kiếm Vương.

- Nàng tàn nhẫn với Nhật Phong quá.

- Cái giá của chữ tình là như vậy đó.

Chu Thễ Loan tháo gông cho Nhật Phong rồi dìu chàng xuống khỏi cỗ xe gông phạm. Thễ Loan đưa Nhật Phong vào tòa chính sảnh.

Trong tòa chính sảnh, Lập Ái, Tạ Đình Côn, Lộc Đại Kỳ và Trương Giã Tòng đều có mặt.

Nhật Phong với thần khí nhu nhược theo Thễ Loan bước đến trước mặt Lập Ái.

Lập Ái nhìn chàng, Nhật Phong nhìn lại lão bằng ánh mắt thất thần dờ dẩn.

Lập Ái mỉm cười nói :

- Lãnh công tử thấy trong người thế nào?

Nhật Phong chìa tay đến trước :

- Nhật Phong đang cần...

- Lãnh kiếm thủ đang cần sa dược của bản cung?

- Ta cần sa dược.

Lập Ái gạt đầu ra hiệu.

Lập tức có ả thị nữ bung ra một chiếc mâm vàng, trên mâm đó chỉ có mỗi một viên dược thảo to bằng ngón tay cái, màu đen bóng, bốc mùi thơm hăng hắc.

Vừa thấy viên sa dược, Nhật Phong chụp lấy ngay và bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến. Nuốt xong viên sa dược, tính nhân Nhật Phong đột nhiên đổi khác. Nó không còn sự dờ dẩn nữa, mà ánh lên sáng ngời như hai vì sao đêm.

Lập Ái gạt đầu hỏi Nhật Phong :

- Lãnh kiếm thủ có đồng ý nghe lệnh của bản cung không?

Nhật Phong im lặng rồi từ từ gạt đầu.

Lập Á mỉm cười :

- Tốt lắm. Bây giờ bản cung sai Lãnh Nhật Phong đến Thiếu Lâm lấy chiếc thủ cấp của Tuệ Tĩnh thiền sư, người có chịu hành động không?

Nhật Phong lại gạt đầu.

Lập Á quay sang Chu Thử Loan :

- Chu Thử Loan sẽ đưa Lãnh kiếm thủ đến Thiếu Lâm.

Thử Loan cung kính xá Lập Á :

- Thử Loan sẽ lo chu toàn sứ mạng này.

Lập Á cau có nhìn nàng :

- Nghĩa phụ không muốn thất bại như lần trước đâu.

Lập Á nhìn những vị Chưởng môn :

- Còn các vị sẽ cùng bản cung đến Trúc gia trang của Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ.

Mọi người đồng loạt xướng lên :

- Tuân lệnh Giáo chủ.

Lập Á nhìn Thử Loan :

- Người đi đi.

- Thừa vâng.

Thử Loan đưa Lãnh Nhật Phong ra ngoài. Chàng đi theo Thử Loan như một tên nô bộc trung thành.

Hai người bước ra đến bên ngoài của chính sảnh thì chạm mặt với Nhược Mai Lâm. Mai Lâm nhìn Nhật Phong rồi quay sang Chu Thử Loan hỏi :

- Lãnh công tử giờ ra sao rồi?

- Y đã trở thành Sát Thủ Kiếm Vương.

Mai Lâm gạt đầu :

- Chu tiểu thư đi lần này chắc đã được Giáo chủ giao cho sứ mạng đặc biệt hệ trọng.

Thử Loan gạt đầu :

- Nghĩa phụ giao cho Thử Loan đến Thiếu Lâm.

Nhược Mai Lâm cau mày :

- Đến Thiếu Lâm, chắc chắn để lấy mạng Tuệ Tĩnh thiền sư.

- Đúng như vậy.

- Chừng nào tiểu thư và Lãnh Nhật Phong ra đi.

- Ngay bây giờ.

Mai Lâm thở dài :

- Gấp như vậy à. Nếu có thể Chu tiểu thư hãy đưa Lãnh Nhật Phong đến thư phòng của Mai Lâm dùng chén rượu đưa tiễn. Mai Lâm biết hôm nay hai người sẽ lên đường, nên đã chuẩn bị sẵn.

Thử Loan nhìn Mai Lâm :

- Thử Loan biết rồi, Mai Lâm vẫn còn nặng tình với Nhật Phong.

Mai Lâm mỉm cười :

- Ai không có kỷ niệm tình yêu.

Thể Loan nhìn qua Nhật Phong :

- Nếu như Nhật Phong nghe được những lời này không biết y như thế nào.

- Chúng ta đi chứ. Nhượng thư thư đã mời thì Thể Loan không từ chối.

Nhượng Mai Lâm và Chu Thể Loan rời chính sảnh đi một vách về phía khu vườn hoa đào phía sau.

Nhật Phong theo sau hai người chẳng hề thốt nửa lời.

Thình thoảng Mai Lâm lại dừng bước nhìn lại Nhật Phong :

- Mai Lâm không ngờ có ngày Lãnh Nhật Phong như thế này.

- Thư thư tội nghiệp cho Nhật Phong?

Mai Lâm gật đầu :

- Dù sao chẳng nữa đã có một thời Mai Lâm để chữ tình cho Nhật Phong.

Về mặt của Thể Loan sa sầm xuống.

Mai Lâm quay sang nàng :

- Mai Lâm nói vậy chứ bây giờ chữ tình đã không còn rồi.

Thể Loan mỉm cười, vuốt má Mai Lâm :

- Nếu Thể Loan mà biết Nhượng thư thư để tình cho Nhật Phong thì không để yên cho thư thư đâu.

- Đã có Thể Loan bên cạnh thì Mai Lâm đâu dám tơ tưởng đến người nào.

Thể Loan choàng tay qua tiểu yêu của Mai Lâm :

- Có khi nào Nhượng thư thư thấy Thể Loan kỳ quặc không?

Mai Lâm bật cười khanh khách :

- Kỳ quặc ư?

Nàng lắc đầu :

- Không.

- Tại sao không?

- Vì Thể Loan không thích nam nhân mà để tình cho nữ nhân.

- Lạ lùng không?

- Không lạ

- Tại sao không lạ?

- Vì Thể Loan căm thù nam nhân.

Hai người cùng với Nhật Phong vào trong thư phòng của Nhượng Mai Lâm.

Vừa vào trong thư phòng, Thể Loan không cần đến sự có mặt của Nhật Phong. Bây giờ đây chàng như một cái xác không hồn chỉ biết thở mà thôi chứ đâu còn nhận biết gì nữa, mà bá lấy cổ Mai Lâm.

- Thư thư biết vì sao Thể Loan yêu thư thư không?



Mai Lâm vuốt má nàng :

- Muội đã đánh mất nữ tính rồi.

Mai Lâm đỡ Thẻ Loan ngồi xuống tràng kỷ, trong khi Nhật Phong vẫn đứng như pho tượng bất động, đôi mắt xa xăm nhìn vào cõi vô thức nào đó.

Thẻ Loan nói :

- Thử thử biết vì sao muội không còn là nhi nữ không?

- Chuyện riêng của muội làm sao thử thử biết được.

Mai Lâm rót ra hai chén rượu :

- Thử thử chúc muội lên đường may mắn.

hai người cùng uống cạn số rượu Mai Lâm rót ra. Cả hai cùng chén thù chén tạc một lúc. Thẻ Loan có vẻ ngất ngưỡng. Nàng choàng tay qua bờ vai Mai Lâm :

- Hồi đó, lâu lắm rồi...

Thẻ Loan lơ đãng nhìn lên trên trần thư phòng.

- Lâu lắm rồi...

- Lâu lắm là khi nào?

- Muội không nhớ nữa. Bây giờ muội còn rất nhỏ, chỉ khoảng mười lăm, mười sáu thôi.

Mai Lâm vỗ về nàng :

- Chuyện gì đã xảy ra với muội?

Thẻ Loan nhìn Mai Lâm bằng cặp mắt đờ đẫn :

- Muội là một cô gái đầy nữ tính, nhưng một đêm kia nghĩa phụ đã...

Mai Lâm thở dài :

- Thẻ Loan muốn nói đến nghĩa phụ Lập Ái?

Thẻ Loan gật đầu :

- Sau đêm đó nghĩa phụ bắt chợt vào cung trở thành Lão công công, thế là hết.

- Vì vậy mà muội đã đánh mất nữ tính của mình?

- Thẻ Loan không muốn là nữ nhân nữa.

Thẻ Loan vừa nói vừa sục tay vào xiêm y của Nhược Mai Lâm. Mai Lâm khẽ đẩy nàng ra :

- Kia muội, còn có Nhật Phong ở đây mà.

Thẻ Loan bật cười khanh khách. Nàng quay lại nhìn Nhật Phong :

- Lành Nhật Phong ư? Cái gã si tình này ư? Hắn đâu còn nhận biết gì nữa vì hắn đã là Sát Thủ Kiếm Vương. Nghĩ cũng nực cười, gã không si ai mà lại si ngay Chu Thẻ Loan.

Mai Lâm hỏi :

- Muội đã làm gì khiến cho Nhật Phong nặng tình với muội.

- Trước mặt gã, Thẻ Loan là một cô gái đoan trang nhu mì.

- Chỉ như thế thôi sao?

Thẻ Loan tự rót rượu ra chén. Nàng uống cạn số rượu mình rót ra :

- Đối với một nam nhân cương cường khí khái thì muốn khuất phục họ phải làm chủ trái tim họ mà thôi.

Nàng chỉ tay vào mặt Nhật Phong :

- Muội đã sai khiến gã như một tên nô bộc trung thành.

Thử Loan dần mạnh chén rượu xuống bàn.

Đến lượt Nhược Mai Lâm rót rượu ra chén :

- Thử thư phục Thử Loan. Chén rượu này kính muội.

Thử Loan bình thần đón lấy chén rượu của Mai Lâm. Nàng như gã nam nhân ngửa mặt uống rượu. Rượu chảy ra cả hai bên mép nàng. Khi Thử Loan đặt chén xuống thì đầu gục luôn xuống bàn :

- Thử Loan say rồi.

Mai Lâm vỗ vai Thử Loan :

- Đúng... ta muốn nàng say để nàng biết Nhật Phong yêu nàng như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 15: Xảo quân tử - Kế mỹ nhân

Lâm Thanh Từ chỉ phiến đá nằm ven một con suối :

- Từ đây đến Trúc gia trang không còn bao xa, nghỉ chân ở đây một chút.

Thành Từ vừa nói vừa tiến đến bên phiến đá ngồi bệt xuống. Y nhìn con suối trong vắt. Khuôn mặt của Như Bình hiện ra sát bên cạnh Thành Từ. Gã buột miệng nói :

- Ái chà... xem chừng cũng xứng đôi vừa lứa chứ.

Như Bình tròn mắt ghệt vai Thành Từ :

- Lâm đại ca vừa nói gì xứng đôi vừa lứa?

Thành Từ ngược lên nhìn nàng :

- Ta nói... hai người ở dưới suối đó.

- Trong suối mà có người à?

Thành Từ nhướn mày :

- Nàng không tin à?

- Trong nước mà có người sống, làm sao có chuyện đó được.

Thành Từ chỉ xuống suối :

- Nàng hãy nhìn xuống suối thì thấy họ ngay.

Như Bình nhìn xuống mặt suối. Trong màn nước trong vắt như một chiếc gương soi, mặt nàng và Thành Từ sát vào nhau. Như Bình vẫn hỏi :

- Như Bình đâu thấy gì đâu?

- Đó. Hai người đó đang nhìn ta và nàng kia.

Như Bình cau mày :

- Như Bình đâu có thấy người nào?

- Nàng nhìn kỹ xem. Hai người một nam, một nữ. Cô gái đó có khuôn mặt diễm lệ, còn gã nam nhân thì khôi ngô tuấn tú.

Thành Từ làm trò nhăn miệng nói :

- Y... gã nam nhân còn banh cái miệng ra nữa.

Như Bình bật cười khúc khích. Nàng véo bả vai Thành Từ :

- Lâm đại ca lừa Như Bình.

Nàng duỗi chân giầy này :

- Trong suối chỉ có khuôn mặt của Như Bình và Lâm đại ca thôi.

Như Bình bất chợt quay ngoắt lại đẩy Lâm Thanh Từ xuống suối. Bị đẩy bất ngờ Lâm Thanh Từ không gượng được rơi từ phiến đá xuống dòng suối, nhưng trước khi chạm đến mặt nước trong vất thì y đã kịp dùng thuật Triển Xí Phi Vân, ngón trò điếm vào một cọng rong trôi phập phều, lập tức thân ảnh như sợi tơ hồng lộn ngược trở lại.

Thành Từ lộn một vòng trên không trung rồi nhẹ êm như chiếc lá hạ xuống trước mặt Như Bình.

Gã chỉ mặt nàng :

- Sao nàng lại đẩy ta xuống suối chứ?

- Đẩy Lâm đại ca xuống suối để tẩy bớt mùi hôi đi.

Lâm Thanh Từ hừ nhạt một tiếng :

- Thật là hết chỗ nói. Ta không bao giờ tắm đâu.

- Thân thể huynh hôi hám như vậy mà không tắm à? Huynh xem lại bộ trạng của huynh kia, đất đóng như vảy cá, chẳng lẽ huynh cứ để nguyên như thế này đến gặp nội tổ của Như Bình ư?

- Thì có sao đâu.

Như Bình nạt ngang :

- Như Bình không chịu. Từ thân thể huynh tỏa ra mùi hôi hám, gặp nội tổ thì còn gì thể diện của Lâm Thanh Từ nữa?

Thành Từ cau mày :

- Ta nói thật với nàng, ba năm nay ta chưa hề đụng đến nước đó. Thấy nước là Thành Từ này sợ hết hồn rồi.

- Làm gì mà huynh sợ nước? Chẳng qua huynh lười biến mà thôi. Khi huynh ngủ ngay cả con muỗi cắn trên má huynh, huynh cũng chẳng thèm đuổi nó đi, từ hai tay đến hai chân huynh không có chỗ nào là không đóng đất cả.

Nàng bịt mũi :

- Đứng gần Lâm huynh, chỉ ngửi cái mùi xú uế thôi đã khó chịu rồi.

Thành Từ cười toe toét miệng, phui tay như đuổi ruồi :

- Ồ, thì Lâm Thanh Từ này ở dơ lắm. Nếu Hà cô nương không chịu được thì cứ ly khai. Thành Từ chẳng cảm cảm đâu.

Như Bình sa sầm mặt :

- Như Bình chỉ nghĩ đến điều tốt cho huynh thôi, mà huynh nói vậy đó.

Thành Từ nhăn nhó :

- Thành Từ không cần những điều tốt đó.

Thành Từ nói xong, quay lưng toan bỏ đi, chợt Như Bình kêu một tiếng thất thanh :

- Ôi!

Nàng bị trượt chân rơi từ phiến đá xuống dưới suối. Như Bình trôi lên, hụp xuống, tay ngoắc Thành Từ :

- Đại ca... cứu muội với... Cứu muội với...

Thành Từ nhăn nhó :

- Tại sao nàng bất cẩn như vậy?

Thành Từ bối rối vô cùng, trong khi đó Như Bình như đã hụt hơi từ từ chìm xuống dòng suối trong vắt.

Thành Từ rít lên :

- Tại sao nàng làm phiền ta như thế chứ?

Mặc dù nói vậy nhưng Thành Từ không thể để Như Bình chết được. Y móc hai chân vào khe đá, chồm ngược người xuống thông tay toan thộp lấy cổ áo của Như Bình. Tay Thành Từ vừa chạm đến mặt nước thì bất thần Như Bình trôi ngược trở lên, song thủ của nàng chộp lấy tay Thành Từ kéo ghệt xuống suối.

Thành Từ thét lên :

- Ê...

Tiếng thét còn đọng trên môi Thành Từ thì gã đã bị Như Bình kéo thò xuống suối rồi.

Thành Từ giãy giụa :

- Ta chết đuối mất... Ta chết đuối mất...

Như Bình nhìn gã :

- Có Như Bình thì Lâm đại ca không sợ chết đuối đâu.

Thành Từ tròn mắt :

- Thì ra nàng gạt ta :

Như Bình gạt đầu :

- Như Bình làm sao chết đuối được. Trên đất thì huynh là hảo hán, còn dưới nước Như Bình là anh thư.

Nàng vừa nói vừa ấn đầu Thành Từ xuống dưới nước :

- Ừc... ực...

Thành Từ uống một ngụm nước rồi Như Bình mới kéo gã lên.

Nàng nhoẻn miệng cười :

- Nước suối ngọt chứ?

Thành Từ gật đầu :

- Ngọt lắm.. ngọt lắm, nhưng nàng hãy đưa ta lên bờ đi.

Như Bình lắc đầu :

- Không!

Thành Từ tròn mắt :

- Ta không quen dưới nước.

- Từ từ rồi phải quen mà. Nếu huynh còn nói nữa thì muội sẽ cho huynh uống đến no bụng mới thôi.

Thành Từ ngậm miệng.

Như Bình đẩy Thành Từ chỗi lên khỏi mặt nước. Nàng nói :

- Kể từ bây giờ huynh nhất nhất phải nghe lời Như Bình.

Thành Từ cau mày :

- Nam nhi đại trượng phu như ta mà nghe lời nàng ư?

Gã vừa dứt lời thì Như Bình lại ấn đầu Thành Từ xuống dưới nước. Khi nàng kéo Thành Từ lên, gã ho sặc sụa. Gã ho đến độ chảy cả nước mắt.

Thành Từ quát lên the thé. Y vừa thét vừa ho :

- Sao... ặc.. nàng... ặc... ặc.. ặc với ta như vậy? Ta đã từng cứu nàng ở cổ miếu kia mà?

- Chính vì huynh cứu Như Bình nên Như Bình mới đối xử tốt với huynh.

- Nàng đối xử tốt với Thành Từ bằng cách này hả? Ta hận nàng đó.

Như Bình cau mày :

- Huynh còn hận Như Bình thì muội sẽ cho huynh chết đuối luôn.

Nàng vừa nói vừa buông cổ áo của Thành Từ. Gã chói với thét lớn :

- Đứng... Đứng...

Thành Từ hụp đầu xuống nước, hai tay chói với. Như Bình lại kéo gã lên :

- Thế nào, huynh còn hận Như Bình không?

Thành Từ lắc đầu :

- Không, ta không hận nàng.

- Thế thì tốt. Bây giờ huynh muốn vào bờ thì nhất nhất đều phải nghe theo lời Như Bình nhé?

Thành Từ lưỡng lự.

Như Bình nạt lớn :

- Lâm huynh chịu nghe lời Như Bình không?

Thành Từ nhăn nhó :

- Ủ ta nghe lời nàng.

- Tốt lắm. Bây giờ huynh phải hứa với Như Bình.

- Ta đã nghe lời rồi còn hứa cái gì nữa.

- Muội bắt huynh hứa.

- Hứa cái gì bây giờ?

- Huynh hứa trong kiếp này chỉ có mỗi một mình Như Bình là muội muội của huynh thôi.

Thành Từ gật đầu :

- Ủ... Thành Từ hứa...

- Huynh hứa xuống như vậy mà nghe được à. Huynh phải thề kìa.

- Ủ... Ta thề...

- Thề như thế nào. Huynh phải thề, nếu huynh phản bội muội, huynh sẽ chết dưới nước.

Thành Từ tròn mắt :

- Hả, nước nữa ư?

Như Bình gật đầu.

Thành Từ nhăn nhó :

- Ta và nàng đâu có gì mà phản bội với không phản bội?

Hai mắt Như Bình thèn thẹn :

- Phản bội là huynh hắt hủi muội đó. Nói như vậy huynh hiểu rồi, chẳng lẽ bắt người ta nói thẳng ra à?

Thành Từ gật đầu, gãi nhìn thẳng vào mắt nàng :

- Ta hiểu rồi, nàng đã yêu Thành Từ phải không?

Gã le lưỡi :

- Eo ôi. Nàng bắt a uống nước no bụng làm sao ta yêu nàng được?

Gã vừa dứt lời thì tay Như Bình đã đặt lên đỉnh đầu, Thành Từ lắc đầu nguây nguậy :

- Không... không, đừng đừng, ta yêu nàng, ta hứa sẽ không phản bội nàng.

Như Bình mỉm cười :

- Nếu Lâm đại ca phản bội Như Bình thì đại ca sẽ chịu chết dưới nước như con cá chết sinh.

Thành Từ gật đầu.

Như Bình nhăn mặt :

- Lâm đại ca phải lặp lại lời nói của Như Bình.

- Ừ ta nói. Nếu Thành Từ phản bội Như Bình thì chết dưới nước như cá chết sinh.

Gã vừa nói vừa nhăn nhó.

Như Bình mỉm cười xách cổ áo Thành Từ lôi vào bờ suối. Nàng như con rái cá vẫy vùng trong dòng nước trong vắt. Trong khi Thành Từ chẳng khác nào con mèo bị rớt xuống nước.

Như Bình nhúm bếp lửa hong khô trang phục hai người, thỉnh thoảng nhìn Thành Từ ngồi co ro với bộ mặt hằm hằm.

Nàng hỏi Thành Từ :

- Lâm đại ca đang nghĩ gì vậy?

Thành Từ chỉ vào ngực mình :

- Nàng hỏi ta à?

- Chứ không lẽ có người thứ ba nữa.

- Ta đang nghĩ và đang chửi thẳng cha Bang chủ Cái bang Trần Bá Tùng.

Như Bình nhăn mặt :

- Hắn đâu có đây mà huynh chửi hắn.

- Không chửi thẳng cha ôn dịch đó sao được. Nếu không có lão giờ trò đời bại thì ta đâu có vướng mắc vào chuyện này. Tại cái lão ôn dịch đó mà ta phải... phải..

Như Bình tăng hắng.

Lâm Thanh Từ cúi đầu nhìn xuống đống lửa.

Như Bình nói :

- Nếu huynh nghĩ vậy thì lúc ở cổ miếu huynh đừng cứu muội.
- Chẳng lẽ không cứu?
- Nếu huynh nghĩ muội không xứng đáng với huynh thì huynh đừng nghĩ đến muội nữa.

Nàng gục mặt vào hai đầu gối :

- Huynh bỏ muội, huynh đi đi.
- Hê... Nàng muốn ta đi để ta nhận cái chết như cá chết sinh dưới nước à?
- Muội sẽ xóa lời thề của huynh.
- Đã thề rồi đâu có dễ gì xóa, chỉ khi nào ta chết hoặc nàng chết mới xóa được lời thề đó.

Như Bình bẽn lèn nhìn Thành Từ :

- Muội không ép huynh đâu.

Thành Từ nhìn nàng :

- Huynh chỉ sợ...
- Huynh sợ gì?
- Mạng của Thành Từ giờ như chỉ mảnh treo chuông, không biết sống chết lúc nào. Với lại sau khi huynh làm tròn những gì mà Tổng đại ca đã căn dặn thì sẽ tự kết liễu đời mình để cùng với Tổng huynh, Kha huynh và Mộng muội đoàn tụ dưới tử thành.

Như Bình lắc đầu :

- Nếu đại ca rời cõi nhân gian này thì muội cũng sẽ theo đại ca.

Thành Từ thở dài :

- Muội đừng nghĩ vậy. Ông tạo đã xếp cho mỗi người chúng ta một số phận.

Như Bình nắm tay Thành Từ :

- Như Bình và đại ca đã cận kề nhau dưới dòng suối này rồi. Đó là lời thề không bao giờ hai chúng ta chia cắt. Muội sẽ ở bên đại ca mãi mãi dù trên dương cảnh hay dưới a tỳ.

Như Bình dịch lại bên Thành Từ. Nàng nhìn Thành Từ. Hai người như lấy ánh mắt đang trao cho nhau những gì mà đôi tình nhân từng hứa hẹn với nhau trong ngày đầu mà nụ hoa tình chớm nở.

Tiếng suối chảy, tiếng nước reo, và tiếng tim của họ hòa nhập vào nhau như một khúc nhạc tình êm ái. Thời gian như dừng lại, không gian trở nên lặng lẽ trong một khung cảnh nên thơ và đôi uyên ương trao cho nhau những lời tình nồng thắm nhất.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 16: Hà Tổ Tổ

Vọng Nguyệt lầu.

Trở lại Vọng Nguyệt lầu, Lâm Thanh Từ không có ý vào để tìm những đóa hoa biết cười nói.

Nhưng khi y và Như Bình bước vào tòa lầu này thì những con mắt hau háu chiếu vào hai người.

Như Bình cau mày, bẽn lèn :

- Nếu không vì đại ca thì muội sẽ không bao giờ đặt chân đến chốn này đâu.

Thành Từ nhún vai quay sang nhìn nàng nói :

- Huynh cũng chẳng muốn quá vắng đến chốn này làm gì, nhưng lần này huynh phải vào vì đã hứa với Tổng đại ca và Kha đại ca.

Hai người chọn một chiếc bàn khuất trong góc nhà chính sảnh dùng để đón khách.

Thành Từ nói :

- Hà muội có thể ngồi đây một mình chứ?

Như Bình tròn mắt :

- Huynh đi đâu?

Thành Từ gãi đầu :

- Huynh đi có chuyện một chút.

Như Bình hừ nhạt một tiếng :

- Vào phòng kỹ lâu mà bỏ muội đi một mình. Huynh nghĩ xem, huynh làm như vậy có được không?

- Huynh không có ý bậy đâu.

- Không có ý ghẹo nguyệt trên hoa sao lại bỏ muội ở đây một mình chứ?

Gã tiểu nhị nhìn hai người. Gã méo hai cánh môi chỉ đầy thù lù, nhăm nhử nói :

- Nhị khách đến phòng chúng tôi để tìm xuân?

Như Bình cau mày, toan nạt gã nhưng Thành Từ đã kịp nắm lấy tay nàng giật nhẹ.

Y mỉm cười nói :

- Tất nhiên tại hạ đến Vọng Nguyệt lâu để tìm xuân.

Gã tiểu nhị nhìn qua Như Bình :

- Thế còn tiểu thư?

Thành Từ nheo mắt với gã, sầm sờ nói :

- Đã vào đây rồi thì ai cũng như ai.

Như Bình nhăn mặt.

Gã tiểu nhị thì tròn mắt nhìn Như Bình :

- Vị cô nương này cũng đi tìm xuân.

Như Bình bặm môi toan đứng lên, nhưng Thành Từ đã giật tay nàng.

Y nhìn gã tiểu nhị ôn tồn nói :

- Muội muội cùng ta không thể tìm xuân được hả?

Gã tiểu nhị ríu rít hần lên :

- Được, được.

Gã vỗ ngực mình :

- Dạ, nếu phòng Vọng Nguyệt lâu chúng tôi không có ai thì chính tiểu nhân sẽ phục vụ muội muội của khách nhân.

Thành Từ vỗ vai gã :



- Cũng được đấy. Tướng mạo của huynh đệ, Lâm mỗ cũng vừa ý lắm.

Gã xum xoe hẳn lên :

- Đại ca muốn phục vụ ngay bây giờ à?

Thành Từ chồm mặt tới :

- Huynh đệ nôn rồi à?

Gã toét miệng cười :

- Thấy sư muội của đại ca là tiểu nhị này muốn phục vụ cho nàng ngay.

- Sư muội của ta khó lắm đó.

- Tiểu nhân sẽ cung cúc phục vụ tận lực ạ.

- Thế thì tốt. Nhưng trước hết ta muốn hỏi một việc.

Gã tiểu nhị khom người xuống, như muốn ụp mặt xuống bàn :

- Đại ca muốn gì, xin cứ hỏi.

- Lâm mỗ nghe nói ở phường Vọng Nguyệt lâu có ngũ nương, nhan sắc tuyệt trần tên là Cúc Cúc, Thanh Thanh, Xuân Xuân, Phùng Phùng và Thủy Thủy, chẳng hay những người đó có còn không?

Gã tiểu nhị đứng lên nhìn Lâm Thanh Từ :

- Ở Vọng Nguyệt rất nhiều hoa lạ, sao đại ca không hỏi mà hỏi năm người đó?

- Tại sao ta không hỏi được chứ, bởi trước đây họ đã từng hầu cận Đồng Cân thiên sơn Kha Bạc Kim mã. Những kỹ nữ được Kha Bạc Kim đoái hoài tới phải là những trang tuyệt sắc giai nhân, tính tình lại ôn hòa mới lọt vào tai mắt họ Kha được.

- Đại ca nói rất đúng. Ngũ nương đã thuộc về Kha đại hiệp rồi, đại ca chọn người khác nghe. Tiểu nhân sẽ giới thiệu cho đại ca những nàng còn hơn cả ngũ nương nữa. Ngũ nương bây giờ thì còn có hai người coi được, còn những người kia eo ôi, tàn tạ lắm.

Thành Từ ngẩng lên nhìn gã tiểu nhị :

- Hai người coi được là ai?

- Phùng Phùng và Thủy Thủy.

- Còn ba người kia đâu?

Gã tiểu nhị lưỡng lự. Y lắc đầu :

- Tiểu nhân không tiện nói ra.

Thành Từ cười mỉm nói :

- Lâm mỗ biết lý do vì sao ngươi không tiện nói ra rồi. Phải ngươi định dẫu ba người đó cho ngươi phải không?

- Tiểu nhân đâu dám, đâu dám. Tại ba ả đó mà thôi.

- Tại họ là sao?

Gã tiểu nhị nhìn thẳng vào mặt Thành Từ :

- Tiểu nhân hỏi thiệt, sao đại ca lại quan tâm đến ba người đó quá vậy?

Thành Từ nhún vai :

- Tại Lâm mỗ nghe Vọng Nguyệt lâu có ngũ nương nổi tiếng nhất Dương Châu thành.

- Bây giờ ngũ nương không còn, còn tam nương, không biết Lâm đại ca có đồng ý không?

Thành Từ gờ trán mình :

- Tam nương à? Lâm mỗ chỉ thích những giai nhân của Kha đại hiệp thôi. Bây giờ không đủ khi khác ta ghé lại.

Thành Từ và Như Bình đứng lên.

Gã tiểu nhị rồi rít :

- Đại ca đừng đi vội. Nếu như đại ca muốn thì tiểu nhân đây sẽ ráng chiều đại ca mời Phùng Phùng và Thủy Thủy tiếp. Còn sư muội của đại ca thì để cho tiểu nhị.

Như Bình đỏ mặt.

Nàng hừ nhạt một tiếng.

Thành Từ nắm tay nàng bóp khẽ :

- Muội, chúng ta đang ở trong Vọng Nguyệt lâu.

- Muội muốn rời khỏi đây.

Như Bình vừa nói vừa bỏ đi.

Lâm Thanh Từ lần gã tiểu nhị rồi bước theo nàng. Gã trơ trên hỏi :

- Đại ca sao kỳ vậy. Bộ sư muội của đại ca không thích tìm xuân à?

Thành Từ nhìn gã bằng cặp mắt hằn học :

- Sư muội của ta tất nhiên là thích tìm xuân rồi.

- Thế sao kỳ vậy?

- Kỳ cái con khi, tại mặt của người xấu như con trâu nước, muội của ta mới bỏ đi như vậy đó.

Thành Từ và Như Bình ra đến ngoài cửa chạm mặt ngay với mười sáu gã đại hán vận võ phục Hòa Giáo. Trên ngực áo những gã này đều có thêu ngọn lửa đỏ trông sinh động như đang cháy.

Vừa thấy Lâm Thanh Từ và Như Bình, mười gã đại hán của Hòa Giáo đều đứng đực ra sừng sốt nhìn. Cả mười tên không nói một tiếng, nhưng cùng một hành động, đồng loạt chân chắn ngang đường Thành Từ.

Gã có hàm râu cá chốt có vẻ trưởng nhóm, bởi ngọn lửa trên ngực áo gã to nhất, lướt đến trước mặt Lâm Thanh Từ. Y ôm quyền trịnh trọng hỏi :

- Tại hạ là Huỳnh Trì. Phân đàn trưởng Hòa Giáo ở Dương Châu, xin hỏi các hạ có phải là Triền Xí Phi Vân Lâm Thanh Từ?

Thành Từ nhìn Huỳnh Trì :

- Đã biết rồi, các hạ còn hỏi nữa.

Huỳnh Trì chiếu tính nhân nhìn Thành Từ chăm chăm :

- Đích thị các hạ là Lâm Thanh Từ?

- Ta đã nói rồi. Lâm mỗ hỏi thật, các người tính hỏi ta để đoạt những miếng da họa đồ phải không?

Huỳnh Trì nhìn Thành Từ :

- Chuyện đó ai cũng biết, Lâm các hạ hiện đang giữ hai miếng da họa đồ.

Thành Từ nhún vai :

- Ta đâu có chối.

- Nếu như Lâm các hạ có giữ thì hãy giao lại cho Huỳnh mỗ. Nhất định Lâm các hạ sẽ được trọng thưởng.

Thành Từ cau mày hỏi :

- Tại hạ thích thưởng cái thủ cấp của các hạ.

Huỳnh Trì tỏ vẻ bức dọc. Gã gằn giọng nói :

- Rượu mời Lâm các hạ không uống, lại đòi uống rượu phạt.

Gã vừa nói vừa rút xoạt thanh cương kiếm có lưỡi như răng cưa. Y thủ kiếm ngang ngực lạnh lùng nói :

- Huỳnh mỗ hỏi lại một lần nữa, các hạ có giao hai miếng da họa đồ đồ ra không?

- Tất nhiên là không rồi.

Lời Thành Từ vừa dứt thì Huỳnh Trì đã phát cương kiếm tạo thành một mảnh lưới bạch quang vùn vù công kích.

Kiếm quang chập chờn, lúc rõ lúc mờ nhạt, khiến cho đối phương không biết đâu là hư đâu là thật. Ngay cả Lâm Thanh Từ cũng phải lúng túng khi đối mặt với ảo kiếm của Huỳnh Trì.

Không biết được cái nhược của đối phương, Thành Từ bất buộc lùi bộ. Ảo kiếm của Huỳnh Trì lần lượt đến đâu, Thành Từ lùi đến đó. Chỉ trong khoảng khắc thế mà Huỳnh Trì đã phát triển được mười thức kiếm rồi cùng lúc Thành Từ cũng lùi đến mười bộ.

Huỳnh Trì thấy đối phương thụ động cười nhạt rồi nói :

- Ngươi cứ lùi mãi như thế sao? Nếu không đỡ được Vô ảnh kiếm của Huỳnh mỗ thì mau giao hai miếng họa đồ, Huỳnh mỗ sẽ cho ngươi một sinh lộ.

Huỳnh Trì vừa nói vừa tạo ra những thế kiếm nhanh hơn. Lần này mũi cương kiếm nhoang nhoáng ngay dưới chân Lâm Thanh Từ. Gió kiếm vi vu khiến ai cũng rợn người lạnh xương.

Trong lúc Huỳnh Trì lần át đối phương thì chín gã thuộc hạ của họ Huỳnh đứng ngoài cổ vũ.

Huỳnh Trì phát huy kiếm ảnh càng lúc càng nhanh, càng ảo diệu, trong khi Lâm Thanh Từ càng lúng túng.

Bất chợt Lâm Thanh Từ ngã ngửa xuống đất.

Huỳnh Trì đắc ý, vung kiếm tạo thành một ánh sắc quang cầu vòng tập kích trực diện vào yết hầu Lâm Thanh Từ.

- Ngươi chết đến nơi rồi.

- Keng..

Những tia lửa li ti bắn ra. Đầu mũi cương kiếm đâm thẳng vào sóng thanh nhuyễn kiếm của Lâm Thanh Từ.

Huỳnh Trì thoáng một chút sững sờ, đứng đực ra bởi y chẳng biết từ lúc nào mà trên tay Lâm Thanh Từ lại có thanh nhuyễn kiếm. Y ngỡ như thanh nhuyễn kiếm cản mũi cương kiếm là do linh khí bất ngờ tạo ra trên tay Thành Từ.

Với một đại cao thủ sử dụng kiếm, chỉ một thoáng khắc bất ổn định tâm thì chuốc lấy hậu quả rồi.

Thành Từ chỉ gạt nhẹ mũi kiếm của Huỳnh Trì, sóng kiếm của y đã đặt vào cổ đối phương rồi.

Huỳnh Trì biến sắc, trong khi Thành Từ cong người bật dậy.

Y nheo mắt nói :

- Bây giờ các hạ còn muốn đoạt miếng da họa đồ của Lâm mỗ nữa không?

Huỳnh Trì đứng sững, cắn răng không thể nói được lời nào. Lưỡi kiếm lạnh ngắt chạm vào cổ gã khiến gã rùng mình.

Lâm Thanh Từ nói lại một lần nữa :

- Huỳnh các hạ không trả lời Lâm mỗ à?

Huỳnh Trì sùng sùng nhìn xuống :

- Ngươi muốn tha thì tha, muốn giết thì giết.

- Vậy các hạ muốn chết chứ gì?

Huỳnh Trì nhăn mặt :

- Tất nhiên Huỳnh Trì không muốn chết rồi.

- Nếu không muốn chết thì Huỳnh các hạ phải có gì đổi chác chứ. Chẳng lẽ các hạ đánh Lâm mồ một bữa hơi tai rồi muốn sống thì được sống sao?

Huỳnh Trì thở hắt ra một cái :

- Ngươi muốn gì?

Thành Từ đảo cổ tay, lưỡi nhuyễn kiếm ép nhẹ vào cổ Huỳnh Trì. Một lát nữa Huỳnh Trì rùng mình.

Thành Từ cười khẩy :

- Xem chừng các hạ nói cứng nhưng lòng dạ chẳng cứng chút nào.

- Trước cái chết ai không sợ chứ?

Thành Từ đoạt lấy thanh cương kiếm của Huỳnh Trì nói :

- Các hạ muốn sống thì phải rống to lên ba lần “Lâm gia tha tội”

Huỳnh Trì lắp bắp :

- Ngươi... ngươi...

Thành Từ nạt lớn :

- Nào rống lên.

Thành Từ vừa nạt vừa dí lưỡi kiếm sâu hơn vào cổ Huỳnh Trì. Một vết máu đỏ ối rịn ra và mặt của Huỳnh Trì tuôn mồ hôi ướt đầm.

Huỳnh Trì bặm môi.

Thành Từ gằn giọng :

- Không nói à? Thế thì để Lâm mồ tiễn ngươi về cõi a tỳ cho rảnh nợ.

Huỳnh Trì mở choàng hai mắt :

- Khoan... ta nói.

Thành Từ lắc đầu :

- Không phải nói mà rống.

- Ta rống

- Rống đi Huỳnh Trì thở hắt ra một tiếng, y quyết định chịu nhục để giữ sinh mạng mình.

Thành Từ mỉm cười :

- Rống lên đi chứ Huỳnh Trì lấy hơi, nhưng y chưa kịp rống thì rùng mình liên tục, đồng thời sau lưng gã có mùi cháy khét tỏa ra. Thành Từ thâu kiếm thối lui hai bộ.

Huỳnh Trì ngã sấp xuống chân Thành Từ. Lưng của gã bốc khói nghi ngút, tỏa mùi cháy khét lẹt.

Không biết từ bao giờ Hỏa Thần giáo Âu Dương Bình đã xuất hiện, đứng khoanh tay nhìn Thành Từ. Sự xuất hiện của Âu Dương Bình khiến Thành Từ giật mình, bởi quá bất ngờ và chẳng có điều gì báo trước.

Chín gã thuộc hạ của Huỳnh Trì đồng loạt quỵ xuống tung hô :

- Giáo chủ vạn an.

Âu Dương Bình khoát tay :

- Đứng lên.

- Tạ ơn Giáo chủ.

Âu Dương Bình nhìn Thành Từ nói :

- Hòa Thần giáo không thể dung túng cho hạng cao thủ tham sống sợ chết mà tự chuốc nhục vào thân.

Thành Từ ôm quyền xá Âu Dương Bình :

- Âu Dương Bình tiên sinh đến Thành Từ không biết nên không kịp nghênh tiếp.

Âu Dương Bình nhếch mép, hừ nhạt rồi nói :

- Lâm công tử khỏi khách sáo. Cứ xem như Lâm cao thủ đã hạ được phân đàn trưởng Hòa Thần giáo Huỳnh Trì và Lâm công tử có quyền thay vào chỗ của Huỳnh Trì.

Thành Từ nhướng mắt :

- Nói vậy tại hạ sẽ phải đầu nhập Hòa Thần giáo của Âu Dương tiên sinh.

- Lâm công tử không muốn à?

Thành Từ lắc đầu :

- Tất nhiên là không rồi. Nếu Thành Từ đầu nhập Hòa Thần giáo tất phải phục tùng mệnh lệnh của Âu Dương tiên sinh và chắc chắn tại sao sẽ lệnh cho Lâm mỗ trao miếng da họa đồ cho người ngay.

Âu Dương Bình nheo mày :

- Không đầu nhập Hòa Thần giáo thì ngươi đã gây thù chuốc oán với bản tọa rồi. Ngươi giết người của Hòa Thần giáo thì phải đền mạng lại đó.

- Ê... Thành Từ không giết gã họ Huỳnh nha.

- Không có ngươi thì người của Hòa Thần giáo đâu có chết.

Như Bình thấy Thành Từ liên tục bị người bức hiếp bức dọc lên tiếng :

- Các ngươi thật quá đáng. Tại Dương Châu thành không xa Trúc gia trang bao xa mà hiếp đáp người giữa ban ngày ban mặt.

Âu Dương Bình chau mày, dỗi mắt qua nhìn nàng :

- Nha đầu là gì của Trúc gia trang?

Như Bình mỉm cười :

- Nếu như Âu Dương tiên bối muốn biết tiểu nữ là gì của Trúc gia trang thì cứ đến đó hỏi Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ, Hà Như Bình là ai?

Nàng vừa trả lời hết câu thì đột ngột có cơn gió hốt thổi đến, kèm theo một chiếc bóng vàng nhạt.

Chiếc bóng vàng đó lướt tới Như Bình. Kinh phát của người đó không sao tưởng tượng được.

Người đó vừa trụ thân, Như Bình đã thốt lên :

- Nội tổ

- Tiểu nha đầu lại gây chuyện ngoài giang hồ rồi.

Vạn Dược Thần Y vỗ trán Như Bình :

- Ta lo ngươi có chuyện nên mời rồi rùng rúc đây.

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ quay lại Âu Dương Bình :

- Lão phu lâu ngày không ra giang hồ, nên ít có gặp mặt cao nhân. Âu Dương giáo chủ lâu ngày vẫn khỏe chứ?

Âu Dương Bình ôm quyền xá Vạn Dược Thần Y :

- Được Vạn Dược Thần Y hỏi thăm, bản tọa thật là có phúc.

- Khách sáo... Khách sáo. Chẳng hay nha đầu Như Bình của lão phu có cản trở quấy nhiễu Âu Dương giáo chủ, mong Giáo chủ đừng để tâm mà bỏ qua cho thị.

Âu Dương Bình liếc Thành Từ, mỉm cười nói với Hà Tổ Tổ :

- Bàn tọa và tiểu thư đây không có chuyện gì đâu.

- Thế thì tốt quá. Lão phu xin kiếu từ vậy.

Vạn Dược Thần Y nắm tay Như Bình :

- Về thôi.

Như Bình rút tay lại :

- Còn Lâm đại ca nữa.

Hà Tổ Tổ cau mày :

- Lâm đại ca nào?

Như Bình chỉ Thành Từ :

- Nếu không có Lâm đại ca theo Tiểu Hà về đây thì con đã thành ma rồi.

Hà Tổ Tổ nhướn đôi mày bạc phéch :

- Vậy hả?

Lão quay lại Thành Từ :

- Ngươi đã có công đưa Tiểu Hà về đến thành Dương Châu, lão phu thỉnh ngươi đến Trúc gia trang.

Thành Từ ôm quyền xá Hà Tổ Tổ :

- Tiểu bối không dám nhận chữ thỉnh giáo của lão tiền bối.

- Đứng khách sáo... đứng khách sáo.

Hà Tổ Tổ quay sang Âu Dương Bình :

- Nếu không có gì, có dịp lão sẽ gặp lại Âu Dương giáo chủ.

Hà Tổ Tổ nắm tay Như Bình :

- Chúng ta cùng về.

Như Bình nhìn Thành Từ :

- Lâm đại ca cùng theo với muội chứ?

Hà Tổ Tổ nói trống :

- Nội tổ mời gã rồi.

Ba người cùng trở chân bỏ đi. Âu Dương Bình chỉ biết đưa mắt nhìn theo bóng của họ. Hỏa Thần giáo chủ thừa biết mình không có cơ hội đoạt lấy miếng da họa đồ của Lâm Thanh Từ bởi sự xuất hiện của Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ. Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ dù sao cũng là một trong tứ trụ võ lâm đời trước còn lại nên Âu Dương Bình cũng phải nể mặt không dám vọng động, huống chi võ công của Vạn Dược Thần Y lại không sao lường được.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 17: Tình hay hận

Chu Thế Loan cảm nhận có luồng hơi nóng phả vào gáy mình, mặc dù đầu nặng như búa bổ nhưng nàng vẫn bật ngồi lên. Thế Loan mở to hai mắt hết cỡ

khi nhận ra Lãnh Nhật Phong nằm bên mình.

Nàng giật mình nhìn lại rồi bước luôn xuống tràng kỷ.

Nàng nghiêng răng nhìn Nhật Phong :

- Ngươi... Ngươi đã...

Nhật Phong với đôi mắt vô hồn, vô thức nhìn nàng.

Thẻ Loan bước đến bên chàng. Nàng thẳng tay tá vào mặt Nhật Phong.

- Bốp!...

- Đồ đệ tiện Nhật Phong hứng trọn cái tát của Thẻ Loan, năm ngón tay thon thả của nàng in lên má chàng.

Thẻ Loan rút lên the the :

- Ngươi dám lợi dụng lúc ta say rượu mà cưỡng hiếp ta. Đồ đệ tiện.

Nàng lại tát vào má trái của Nhật Phong :

- Bốp!...

- Ngươi đáng chết lắm

Thẻ Loan vừa nói vừa rút thanh Long kiếm ra khỏi vỏ :

- Ta sẽ giết ngươi.

Nàng vừa nói vừa giơ thẳng lưỡi kiếm toan bổ xuống đầu Nhật Phong, nhưng rồi nghĩ sao lại thu kiếm tra vào vỏ. Thẻ Loan nhìn Nhật Phong chăm chăm

Nàng lắc đầu nói :

- Ngươi không còn một chút tri thức khi đã trở thành Sát Thủ Kiếm Vương mà vẫn thực hiện được hành vi đó ư?

Nàng vò trán mình cố nhớ lại những gì đã xảy ra. Thẻ Loan cau mày với tay lấy bầu rượu đưa lên mũi ngửi. Nàng lẩm nhẩm nói :

- Chẳng lẽ trong rượu... Ngay mình cũng có hành động ngược lại y của mình.

Ý nghĩ đó lướt qua trong đầu, Thẻ Loan gọi lớn :

- Thư thư... Thư thư...

Không có ai đáp trả nàng.

Bất giác Thẻ Loan nhìn lại Nhật Phong. Chàng vẫn như cái xác chết biết thở ngáy đại nhìn nàng.

Trong ánh mắt của Nhật Phong như ẩn chứa một cõi hư vô nào đó mà chốn hư vô đó chỉ có chàng mới nhìn thấy mà thôi.

Tự dưng Thẻ Loan chợt dâng trào một chút thương cảm nào đó đối với chàng.

Nàng buột miệng hỏi :

- Ta tát ngươi có đau không?

Nhật Phong dờ dẩn chẳng trả lời nàng.

Có tiếng gõ cửa.

Thẻ Loan vội vã vận lại trang phục cho Nhật Phong và mình rồi bước ra mở cửa.

Nhược Mai Lâm bước vào.

Thẻ Loan nhìn nàng.

Mai Lâm hỏi :

- Sao muội nhìn ta bằng ánh mắt hằn học vậy?
- Thư thư đã bỏ thứ gì trong rượu.
- Sao muội lại hỏi thư thư điều gì lạ vậy? Muội nghi ngờ thư thư hạ độc muội à?

Thê Loan lắc đầu :

- Nếu trong rượu không có độc thì Thê Loan đâu còn đứng đây nói chuyện với thư thư.
- Vậy sao muội hỏi ta bỏ thứ gì trong rượu?

Thê Loan vỗ trán mình :

- Tại muội say quá, hỏi nhảnh hỏi cuội thôi. Thư thư đừng để tâm nghe?

Mai Lâm mỉm cười :

- Tất nhiên rồi, thư thư đâu bao giờ dám hờn trách muội.

Nàng nắm tay Thê Loan :

- Thư thư đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ để muội và Lãnh Nhật Phong lên đường đến Thiếu Lâm. Chuyến đi không biết lành dữ như thế nào nhưng thư hy vọng muội sẽ quay về.
- Tất nhiên Thê Loan sẽ quay về cùng với thủ cấp của Tuệ Tĩnh đại sư rồi.

Mai Lâm mỉm cười :

- Nhớ dẫn luôn cả Lãnh công tử về nữa nhé.
- Y có thể chết cũng nên.
- Tìm một Sát Thủ Kiếm Vương như Lãnh Nhật Phong trong giang hồ không có người thứ hai đâu.

Thê Loan bất giác thở dài một tiếng.

Nàng bước đến nắm tay Nhật Phong :

- Đi theo ta.

Nàng dẫn Nhật Phong bước ra ngoài. Mai Lâm tiễn chân hai người đến cỗ xem song mã. Trên cỗ xe đã để sẵn cỗ quan tài dành cho Tuệ Tĩnh đại sư.

Mai Lâm nói :

- Hy vọng hai người sớm trở về. Muội bảo trọng.

Thê Loan gật đầu.

Nàng dẫn Nhật Phong ngồi lên ghế xà ích chung với mình, rồi ra roi cho đôi tuần mã trở vó kéo xe đi. Mai Lâm nhìn theo cỗ xe song mã, miêng điểm một nụ cười mỉm.

Giữ cương ngựa, thỉnh thoảng Thê Loan lại quay sang Nhật Phong. Nhìn Nhật Phong, Thê Loan lại lắc đầu bởi cảm nhận giờ đây chàng chỉ là cái xác biết thở mà không có hồn. Ánh mắt tinh anh ngày nào của Thần kiếm giang động Lãnh Nhật Phong giờ chẳng khác nào đôi mắt cá đờ đẫn, ngầu đục chẳng có chút thần thức.

Thê Loan thở dài hỏi :

- Người đang nghĩ gì vậy?

Nguyệt Phong im lặng.

- Người có nghe ta hỏi gì không?

Chàng cũng im lặng.

Thê Loan ra roi quất vào mông tuần mã để chúng trở nước đại kéo xe chạy nhanh hơn.



Nàng thả lỏng dây cương.

Nàng quay sang Nhật Phong :

- Thế Loan hỏi thật ngươi. Khi gần gũi ta ngươi có cảm giác gì không? Ngươi có biết là ngươi đã ân ái với ta không? Tại sao ngươi lại làm vậy?

Nhật Phong vẫn nhìn vào cõi hư vô mà không trả lời nàng.

Thế Loan chau mày. Thuận tay nàng véo vào má chàng một cái thật đau. Thế Loan ngờ đâu Nhật Phong phải rú lên vì cái ngất nhéo đó, nhưng ngay cả một chút nhăn mặt cũng không có trên khuôn mặt anh tuấn của chàng.

Thế Loan hừ nhạt một tiếng :

- Ngươi không biết đau nữa à?

Thế Loan bực dọc quát :

- Ngươi nhìn ta đây nè.

Nàng vừa nói vừa ghệt mặt Nhật Phong về phía mình :

- Tại sao ngươi không nói, không trả lời ta gì hết. Bộ ngươi chết rồi hả?

Nhật Phong nhìn nàng bằng ánh mắt chết ngậy đại. Thế Loan chỉ điểm vào trán Nhật Phong :

- Ngươi đúng là một cái xác chết biết thở mà.

Nhật Phong vẫn trơ trơ nhìn Thế Loan, mặc cho nàng mắng nhiếc mình.

Thế Loan bực dọc :

- Ta phải để lại trên mặt ngươi một vết sẹo để ngươi nhớ mãi về ta.

Nàng rút thanh đoản kiếm, nhưng vừa toan rút kiếm ra khỏi vỏ thì mắt Nhật Phong chớp nhẹ, tay khẽ run. Thế Loan giật mình từ từ hạ đoản kiếm xuống.

Nàng thở phào một tiếng khi Nhật Phong trở lại trạng thái cũ. Thế Loan lắc đầu :

- Mình hồ đồ quá. Hiện tại Nhật Phong đâu còn là con người nữa.

Phía trước vang lên tiếng vó ngựa dồn dập. Ngay lập tức bốn kỵ sĩ xuất hiện phi ngược về phía Thế Loan. Trên bốn thớt ngựa là bốn người kỵ sĩ vận y trang Tây Vực. Họ vừa vượt qua cỗ xe song mã của Thế Loan, đột ngột ghim cương quay đầu ngựa rượt theo nàng.

Bốn thớt nhân mã lướt qua cỗ xe Thế Loan, rồi đứng trước mặt chắn ngang đường.

Thế Loan cau mày. Nàng cùng ghim cương cho đôi tuần mã dừng chân.

Kha Cát Cát đầu đội chiếc khăn cải dạng nam trang cùng với Khur Giả Đạt Ma và hai gã võ sĩ Tây Vực đồng loạt xuống yên ngựa.

Kha Cát Cát nhìn Thế Loan rồi quay sang Nhật Phong :

Thế Loan cau mày :

- Các vị sao lại chặn đường bản nương?

Kha Cát Cát nhìn Nhật Phong chằm chằm. Nàng cảm nhận có gì đó rất lạ lùng ở Nhật Phong, khác hẳn với lần diện ngộ ở Tây Vực.

Kha Cát Cát ôm quyền xá Thế Loan :

- Kha Cát Cát xin được thỉnh giáo cô nương.

- Ta chẳng có gì hay ho để cô nương thỉnh giáo cả.

- Kha Cát Cát chỉ muốn biết, vị này có phải là Thần Kiếm Giang Đồng Lãnh Nhật Phong?

- Có thể đúng, cũng có thể không phải.

Kha Cát Cát nhướng mày :

- Nghĩa là sao. Đúng hoặc không đúng.

Thế Loan chỉ Nhật Phong :

- Cô cứ hỏi y coi, y là ai?

Thế Loan bước đến nhìn Nhật Phong :

- Lãnh công tử!

Nhật Phong không trả lời mà trơ trơ mắt nhìn.

Kha Cát Cát hỏi :

- Lãnh công tử không nhận ra Kha Cát Cát à?

Nhật Phong vẫn im lặng.

Thế Loan mỉm cười :

- Y không trả lời cô nương, chắc không phải Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong rồi.

Cát Cát lắc đầu :

- Không thể như thế được. Làm gì trên đời có người lại giống nhau như hai giọt nước. Đích thị đây chính là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Thế Loan nhếch mép nhìn Kha Cát Cát. Nàng tăng háng lấy giọng thật nghiêm rồi mới nói :

- Nếu bản nương đoán không lầm thì tiểu cô nương đây là người của Huyền cung Tây Vực.

Kha Cát Cát gật đầu :

- Đúng, chúng tôi là những người ở Huyền cung Tây Vực.

Thế Loan mỉm cười :

- Thế thì tôi đã có cách chứng minh cho các vị, người này không phải là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Khư Giã Đạt Ma từ tốn nói :

- Lão nạp mạn phép được hỏi, cô có cách gì chứng minh vị công tử kia không phải là Lãnh Nhật Phong.

Thế Loan vo sợi dây da đánh ngựa, ôn nhu nhìn Khư Giã Đạt Ma nói :

- Phàm trên đời cũng có chuyện ly kỳ, người giống người như hai giọt nước, nhưng trong Trung Nguyên thì ai mà không biết kiếm thuật của Lãnh Nhật Phong. Và có lẽ trong giang hồ chỉ có Thần Kiếm Giang Đông mới xứng đáng thiên hạ vô địch kiếm, nên tôi có thiện ý thỉnh các vị ấn chứng võ công của người này xem có phải là Thần Kiếm Giang Đông không.

Thế Loan mỉm cười nói tiếp :

- Huống chi các vị đã từng được chứng kiến kiếm thuật của Lãnh Nhật Phong khi y ra ngoài Tây Vực đưa Đức Thái Tông về.

Kha Cát Cát nhìn Thế Loan rồi quay sang Nhật Phong. Nàng cảm nhận con người kia rất ngờ ngạc nhiên, nhưng không thể không là Lãnh Nhật Phong.

Kha Cát Cát nói :

- Ở Tây Vực, mặc dù Lãnh Nhật Phong đã thắng quỷ đao tần hồn, nhưng kiếm của người có vẻ thanh cao và không lạm sát, không biết vị này như thế nào.

- Tiểu cô nương nói rất đúng về kiếm thuật của Lãnh Nhật Phong. Thần Kiếm Giang Đông sử dụng kiếm không có sát khí bởi vì tính cách của gã có chữ nhân, nhưng với Sát Thủ Kiếm Vương của bản nương thì kiếm phải có máu mới tra vào vỏ.

Khư Giã Đạt Ma neho mày :

- Sát Thủ Kiếm Vương chính là vị này?

Thế Loan gật đầu :

- Sát Thủ Kiếm Vương của bản nương cũng tìm thiên hạ vô địch kiếm để ẩn chứng kiếm thuật đây.

Các vị có nhã hứng chứ?

Kha Cát Cát quay sang Khur Giã Đạt Ma, nói bằng thứ ngôn ngữ Tây Vực :

- Khur Giã pháp gia, Cát Cát nghi ngờ người này đích thị là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong. Không bao giờ trên đời lại có hai người giống nhau như vậy. Nếu như vị cô nương kia đồng ý, chúng ta có thể thử kiếm chứng võ công của y.

Khur Giã Đạt Ma gật đầu. Lão nhìn Thế Loan :

- Lão nạp xin được hỏi câu nữa.

- Lão cứ hỏi.

- Nếu như lão kiếm chứng người này đúng là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong thì cô nương có đồng ý cho lão nạp hỏi y một vài chuyện được không?

Thế Loan mỉm cười gật đầu :

- Bản nương rất đồng ý.

Kha Cát Cát truyền âm nhập mật nói với Khur Giã Đạt Ma :

- Cô ta chưa quá ba mươi thế mà lúc nào cũng tự xưng là bản nương, có lẽ thân phận của cô ta rất lớn trong giang hồ Trung Nguyên.

- Lão nạp cũng nghĩ như vậy.

Khur Giã Đạt Ma nhìn Thế Loan :

- Lão nạp cung thỉnh cô nương.

Thế Loan gật đầu. Nàng lấy thanh Long kiếm khoác trên vai trao qua Nhật Phong. Nhật Phong nhận thanh Long kiếm như nhận mệnh lệnh giết người, liền phi thân xuống khỏi cỗ xe song mã.

Chàng đứng đối mặt với Kha Cát Cát, Khur Giã Đạt Ma và hai tên võ sĩ Tây Vực Huyền cung, hai tay khur khur giữ lấy thanh Long kiếm, đôi mắt cá chết đồ dần nhìn chăm chăm những người đứng trước mặt mình.

Kha Cát Cát nheo mày khi chạm vào ánh mắt của Lãnh Nhật Phong. Nàng cảm nhận xương sống mình có luồng khí lạnh chạy dọc từ dưới lên trên khiến nàng phải rùng mình.

Thế Loan thấy Kha Cát Cát rùng mình. Nàng cười khẩy một tiếng nghiêm giọng nói :

- Các vị cẩn thận đó. Sát Thủ Kiếm Vương không có cái tâm nhân hậu như Lãnh Nhật Phong đâu.

Kha Cát Cát quay sang Khur Giã Đạt Ma :

- Pháp gia, Kha Cát Cát cảm nhận có điều gì đó rất kỳ lạ ẩn hiện trong đôi mắt đồ dần của Lãnh công tử, nhưng người thay đổi quá.

- Chúng ta thử xem y là ai đã.

Thế Loan thấy hai người trao đổi với nhau, nheo mày nói :

- Người của bản nương đã sẵn sàng rồi sao các vị không rút binh khí ra?

Lời của Thế Loan như một lời động viên thôi thúc, và ngay lập tức hai gã võ sĩ Tây Vực đáp lại lời nàng. Cả hai đồng loạt rút xoạt hai lưỡi quý đao.

Có thể tả hai quý đao chưa được rút hết ra khỏi vỏ đao thì một ánh chớp bạch quang chói lòa đến độ Kha Cát Cát lẫn Khur Giã Đạt Ma đều phải nhắm mắt lại.

Tất cả chỉ diễn ra trong khoảng khắc vừa đúng một lần chớp mắt của Kha Cát Cát và Khur Giã Đạt Ma. Thật ra hai người chỉ theo phản xạ tự nhiên phải chớp mắt bởi ánh bạch quang sáng ngời. Khi cả hai mở mắt ra thì Thanh Long kiếm đã được Nhật Phong tra vào vỏ. Và Nhật Phong trở lại trạng thái ban đầu cùng với ánh mắt cá chết đồ dần nhìn hai người.

Khur Giã Đạt Ma và Kha Cát Cát vẫn chưa biết vừa rồi đã có chuyện gì xảy ra.

- Pháp gia, phải vừa rồi y đã sử dụng kiếm pháp không?

Khur Giã Đạt Ma cau mày :

- Lão nạp cũng không biết nữa.

Kha Cát Cát vô tình quay sang hai gã võ sĩ định hỏi. Nàng thấy hai người đó tay vẫn nắm cứng đốc khoái đao, nhưng họ có trạng thái ngờ ngợ, như những người chết mà chưa biết mình đã chết.

Kha Cát Cát hỏi :

- Hai người sao vậy?

Sau câu hỏi của nàng, hai gã võ sĩ cùng chớp mắt một lượt cùng với cái chớp mắt đó thì máu òng ọc xối xả trào ra từ giữa cằm cổ. Máu phun lên, đầy bật luôn hai cái đầu rơi xuống đất.

Kha Cát Cát biến sắc thốt lên :

- Ồ...

Nàng còn thất thần lùi hẳn luôn hai bộ.

Khur Giã Đạt Ma cũng chẳng khác gì Kha Cát Cát cũng thối bộ với nàng. Cả hai nhìn hai người võ sĩ bằng cặp mắt vừa ngạc nhiên vừa thất thần.

Đến lượt Khur Giã Đạt Ma rùng mình.

Thẻ Loan cười khẩy nhìn hai người :

- Cô nương và lão trượng còn muốn kiểm chứng võ công của Sát Thủ Kiếm Vương nữa không?

Khur Giã Đạt Ma bặm môi. Lão nhìn Lãnh Nhật Phong như muốn dùng thần nhãn đoạt lấy hồn chàng.

Khur Giã Đạt Ma trầm giọng nói :

- Sát thủ của người này quá độc và tàn nhẫn.

Lão vừa từ từ lần tay ra sau lưng toan rút binh khí nhuyễn tiên, nhưng Kha Cát Cát đã đoán được ý định của Khur Giã Đạt Ma, vội nắm lấy tay lão.

Nàng giật khẽ một cái.

Kha Cát Cát hướng mắt nhìn Thẻ Loan :

- Cô nương nói rất đúng, vị này không phải là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong. Chúng tôi đã mạo phạm làm phiền đến cô nương, mong cô nương đừng chấp nhứt.

Thẻ Loan mỉm cười :

- Tôi vẫn thấy lão trượng đây rất còn cao hứng muốn được ấn chứng võ công của Sát Thủ Kiếm Vương, sao tiểu cô nương vội khách sáo. Chẳng lẽ với một chiêu kiếm tâm thường của Sát Thủ Kiếm Vương mà các vị đã biến thành những con rùa rút cổ ả?

Lời nói khích của Thẻ Loan khiến Khur Giã Đạt Ma sa sầm mặt. Lão quay sang Kha Cát Cát nói :

- Cát Cát, đề pháp gia thử kiếm thuật của gã này.

Cát Cát lắc đầu :

- Không. Bên cạnh Cát Cát bây giờ chỉ còn có mỗi pháp gia thôi, người đâu thể làm chuyện vô ích đó được. Chúng ta đi.

Cát Cát nhìn lại Thẻ Loan :

- Sát Thủ Kiếm Vương của cô nương quả là vô địch, chúng tôi xin bội phục.

Nàng nói xong cùng với Khur Giã Đạt Ma bốc hai xác chết của hai gã võ sĩ đặt lên lưng ngựa rồi ra roi toan bỏ đi, nhưng Thẻ Loan đã gọi giật lại :

- Tiểu cô nương và lão trượng dừng bước.

Khur Giã Đạt Ma nheo mày quay lại :

- Cô nương có điều chi chi giáo.

- Nhị vị cô nương tìm Lãnh Nhật Phong để làm gì?

Khur Giã Đạt Ma thoáng một chút bối rối hiện lên mặt. Lão quay sang Cát Cát.

Cát Cát mỉm cười nói :

- Lãnh công tử trước đây có đến Tây Vực, nên đã có duyên nợ với Huyền cung, nên lần này chúng tôi vào Trung Nguyên để thỉnh Lãnh công tử qua Tây Vực một lần thứ hai đặng đãi ngộ.

Thê Loan mỉm cười nhưng lại dè bĩu :

- Bản nương biết các người tìm Thần Kiếm Giang Đông để buộc y phải nói bí mật của Đức Thái Tông. Bí mật ấy bây giờ cả Trung Nguyên đều biết, các người khỏi bận công đi tìm Lãnh Nhật Phong.

Còn như Huyền cung có ý đãi ngộ Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong thì nhị vị có thể tìm y ở “Thiên Luân Bang”. Nhưng bản nương chỉ sợ các vị đến Thiên Luân bang thì được nhưng quay về Huyền cung thì không. Bản nương chỉ có bấy nhiêu lời đó thôi, và cũng có một lời khuyên các vị hãy quay về Tây Vực.

Cát Cát thở dài một tiếng rồi nói :

- Tây Vực Huyền cung rất hiếu khách, nhưng cô nương đã nói vậy rồi, chúng tôi thật thất vọng.

Nếu như cô nương gặp được Thần Kiếm Giang Đông xin chuyển dùm lời của Cát Cát tới y. Kha Cát Cát rất mong gặp y.

Thê Loan gật đầu :

- Được... bản nương sẽ chuyển lời của cô đến Nhật Phong.

Cát Cát ôm quyền xá Thê Loan :

- Đa tạ cô nương.

Nàng nói xong quay lại Khur Giã Đạt Ma :

- Pháp gia mình đi thôi.

Hai người cùng ra rồi dẫn theo đôi tuần mã chờ hai xác chết của hai tên võ sĩ. Vó ngựa của họ chẳng mấy chốc đã khuất hẳn trong tầm mắt của Thê Loan.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 18: Đại não Thiếu Lâm tự

Tiếng khánh chuông vang lên liên hồi, dồn dập, những tiếng khánh chuông đó khiến cho không gian tĩnh lặng của tòa cổ tự Thiếu Lâm bắt gặp xao trộn hẳn lên. Bình thời, Thiếu Lâm thật vắng lặng, bởi đây là chốn tịnh tu của những bậc cao tăng đã đắc đạo tâm, là nơi văn cảnh của muôn loài, đến ngay cả những đàn chim phượng xa cũng chọn nơi này nấu thân vì sự thanh bình của tòa cổ tự.

Nhưng hôm nay những tiếng khánh chuông dồn dập kia khiến cho lũ chim bình thường hằng ngày từng đàn dĩ cũng phải hốt hoảng, tủa nhau từng đàn bay vù lên bầu trời xanh.

Hằng ngày, tiếng khánh chuông của tòa cổ tự Thiếu Lâm nghe thật ôn hòa du dương và thanh tịnh, dù bất cứ ai có nổi lòng trần trờ, trắc ẩn với đời nghe được cũng cảm thấy bớt đi phiền lụy, nhưng hôm nay tiếng khánh chuông khác hẳn bởi nó được gióng lên không phải từ tay các vị thiền sư Thiếu Lâm mà từ đôi ngọc thủ của Chu Thê Loan.

Nàng gióng hồi chuông bằng tất cả sự háo hức, cộng với niềm kiêu hãnh khoái trá của mình rồi quay lại đứng bên Lãnh Nhật Phong. Cạnh hai người là cổ áo quan quét lóp vôi trắng trông thật là u trầm lạnh lùng.

Tiếng chuông còn vang động xa xa thì từ trong chánh điện hai hàng võ tăng trên dưới năm mươi người sầm sập chạy ra. Những võ tăng đó đứng dọc hai bên chính điện, về mặt thâm trầm pha một chút gì đó của sự bất mãn bởi tiếng chuông kia của Chu Thê Loan.

Mặc nhiên với những khuôn mặt của những võ tăng, Thẻ Loạn chỉ mỉm cười.

Hai hàng võ tăng yên vị xong thì từ trong Đại Hồng bảo điện ba vị cao tăng dáng người thư thái, khoáng đạt bước ra. Thẻ Loạn chú nhãn vào vị đại sư tay cầm phượng trưng, thần sắc phượng phi thoát phàm với đôi mắt nhân hậu mà đoán thăm :

- Có lẽ đây chính là Tuệ Tĩnh đại sư, chủ trì của Thiếu Lâm tự.

Quả đúng như nàng nghĩ, Tuệ Tĩnh đại sư nhìn cổ áo quan đã cảm nhận có chuyện không lành, nhưng thấy chỉ có Thẻ Loạn và Nhật Phong cũng không tỏ ra lo lắng lắm.

Đại sư bước xuống bậc tam cấp hướng về Nhật Phong và Thẻ Loạn từ tốn nói :

- A di đà Phật! Nhị vị thiếu chủ từ phương xa tới đây mang theo cổ quan tài chắc là muốn bàn tặng cầu siêu cho người quá cố.

Tuệ Tĩnh đại sư vừa nói vừa nhìn Lãnh Nhật Phong, bở đại sư cảm nhận từ trong thể trạng của Nhật Phong có sát khí lạnh lẽo ngùn ngụt tỏa ra.

Nhật Phong đứng trước cổ quan tài trơ đôi mắt cá chết nhìn Tuệ Tĩnh đại sư, thần sắc trên khuôn mặt anh tuấn của chàng chẳng biểu lộ một cảm giác gì.

Tuệ Tĩnh đại sư nhìn Thẻ Loạn rồi quay sang nhìn chàng :

- Vị thí chủ này có phải là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong?

Thẻ Loạn giờ mới lên tiếng :

- Đại sư đã nhận ra y?

- A di đà Phật! Lãnh thí chủ từ Giang Đông đến Thiếu Lâm thật là hạnh ngộ cho bản tăng.

Tuệ Tĩnh đại sư quay lại nhìn Thẻ Loạn :

- Lãnh thí chủ và cô nương đưa người thân đến Thiếu Lâm cầu siêu, quả là người quá cố có đại phúc.

Thẻ Loạn mỉm cười nhún vai :

- Đại sư đã biết chúng tôi đến Thiếu Lâm để cầu siêu, nhưng có biết chúng tôi đến để cầu siêu cho ai không?

- A di đà Phật! Bàn tặng quả không biết. Nhưng dù bất cứ ai, dù kẻ hèn hay người trưởng giả khi chết có tâm nguyện về Tây Thiên châu Phật tổ đều có ý được cầu siêu ở Thiếu Lâm tự. Huống chi người quá cố lại là người thân của Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Tuệ Tĩnh đại sư nhìn lại hai vị cao tăng đứng sau lưng mình, từ tốn nói :

- Chuẩn bị tế đàn.

Hai vị cao tăng đồng loạt cúi đầu :

- Thừa vâng.

Thẻ Loạn khoát tay :

- Đại sư đừng gấp như vậy, người muốn cầu siêu chưa chết thì lập tế đàn sớm làm gì, với lại chúng tôi muốn đưa người chết từ Thiếu Lâm tự về Thiên Luân bang.

Tuệ Tĩnh đại sư nheo mày :

- A di đà Phật! Nữ thí chủ nói như vậy có ý gì? Bàn tặng quả là ngạc nhiên không hiểu được.

Thẻ Loạn nhướng mày :

- Đại sư không hiểu à?

- A di đà Phật! Lời nói của nữ thí chủ có quá nhiều ẩn ý, bản tăng không thể hiểu được.

Thẻ Loạn cười khẩy rồi nói :

- Tiểu nữ chẳng giấu giếm với đại sư làm gì, tiểu nữ và Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong được huấn lệnh của Giáo chủ Thiên Luân đến Thiếu Lâm cung nghinh đại sư về Thiên Luân cung.

Tuệ Tĩnh đại sư cau hắt đôi mày bạc phết. Tay cầm thiền trượng của đại sư bắt giắc run nhẹ :

- A di đà Phật! Thiên Luân giáo vốn không giao du với Thiếu Lâm, và Thiếu Lâm cũng không hề giao du với Thiên Luân giáo, bởi bản giáo này chỉ huấn luyện ra những sát thủ giết người đặng thành danh, bản tăng làm sao theo nữ thí chủ đến Thiên Luân cung được?

Tuệ Tĩnh đại sư vừa nói vừa dôi mắt nhìn Lãnh Nhật Phong. Từ khi đại sư xuất hiện đến giờ, chưa từng thấy Nhật Phong mở miệng nói mà cứ chăm chăm đôi mắt cá chết cô hồn nhìn người.

Tuệ Tĩnh đại sư nhìn Nhật Phong hỏi :

- Thần Kiếm Giang Đông một mình vùng vẫy trong giang hồ, ai ai cũng biết thần kiếm vô địch, sao lại đầu nhập Thiên Luân.

Nhật Phong vẫn câm như hến khiến cho Tuệ Tĩnh đại sư cau mày :

- Lãnh thí chủ không nghe bản tăng hỏi à?

Chàng vẫn im lặng.

Tuệ Tĩnh đại sư quay lại nhìn Thề Loan :

- Lão nạp xin mạn phép hỏi nữ thí chủ. Hình như có điều gì đó không được ổn cho Lãnh Nhật Phong.

Thề Loan nhún vai :

- Chẳng có chuyện gì cả đâu. Lãnh Nhật Phong đang suy tính làm cách nào bỏ được đại sư vào cớ quan tài để đưa về Thiên Luân cung.

Lời của Thề Loan vừa dứt, thì hai vị cao tăng đứng sau Tuệ Tĩnh như không dần được sự phẫn nộ bởi sự xúc xiểm bất kính của nàng, đồng bước tới chỉ vào mặt Thề Loan.

Vị đại sư có khuôn mặt chữ điền, bức dọc nói :

- Cô nương nghĩ Thiếu Lâm là chốn giang hồ bụi trần dơ bẩn mà muốn nói gì thì nói, muốn bắt phương trượng thì bắt sao?

Vị đại sư đó khoát tay :

- Hai người mau rời khỏi Thiếu Lâm, mang theo cả chiếc quan tài nham nhỡ kia đi.

Thề Loan bật cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe vừa thô vừa đùng đục nhưng lại khiến cho Tuệ Tĩnh đại sư cau mày.

Đại sư thở dài một tiếng.

Vị đại sư có khuôn mặt chữ điền gằn giọng nói :

- Quý nữ cười được à? Ngươi và gã kia không rời Thiếu Lâm thì chớ trách bản tăng là kẻ tu hành nhưng không định chế được lòng trần đó.

Thề Loan càng cười nhiều hơn sau câu nói của vị tăng đó. Nàng cất tràng cười kiêu ngạo nghe buốt tai, nhìn nhà sư có khuôn mặt chữ điền trầm giọng nói :

- Nếu hòa thượng có thể đuổi được Lãnh Nhật Phong thì bản nương sẽ tự mình cống chiếc quan tài này về Thiên Luân cung.

Tuệ Tĩnh đại sư neho mày, tay lần hạt chuỗi, khoát tay không cho nhà sư đó nói :

- A di đà Phật! Thiếu Lâm là cửa tu của những bậc đạo hạnh cao tăng không tranh đoạt với người ngoài giang hồ. Bản tăng cũng không muốn bụi trần nhuộm vào mình.

Tuệ Tĩnh đại sư quay lại các vị võ tăng đứng hai bên Đại Hồng bảo điện :

- Tất cả hay quay vào chùa.

Vị thiền sư có khuôn mặt chữ điền bất nhần toan mở miệng, nhưng Tuệ Tĩnh đại sư đã nạt ngang :

- Hành Không, không được nói nữa.

Hành Không lờm Thề Loan, gục đầu nhìn xuống.

Tuệ Tĩnh đại sư trở gót. Thề Loan gọi giật lại :

- Lão đại sư sao lại bỏ đi?

Tuệ Tĩnh đại sư không màng đến lời nói của Thẻ Loan mà bình nhiên từng bước đi vào Đại Hồng bảo điện.

Thẻ Loan thấy Tuệ Tĩnh đại sư không màng đến lời mình, hừ nhạt một tiếng nói :

- Thiếu Lâm nổi tiếng là sao Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên, thế mà chỉ có hai đại cao thủ Thiên Luân giáo mà đã trở thành những con rùa trọc đầu rụt cổ rồi.

Hành Không nhăn mặt, dừng bước nạt lớn :

- Quý nữ... người vừa nói gì?

Thẻ Loan tủm tỉm :

- Hòa thượng không nghe hay giả vờ không nghe.

Tuệ Tĩnh đại sư quay lại Hành Không. Lão đại sư nghiêm mặt :

- Hành Không.

Hành Không thở hắt ra :

- Sư huynh không nghe quý nữ này nói gì à?

- Hành Không... Tuệ Tĩnh này có còn là sư huynh của người hay không. Nếu như sư đệ không còn coi ta là sư huynh là phương trượng trụ trì thì hãy chống lại ta.

Tuệ Tĩnh nói xong, quay bước bỏ đi thẳng một mạch vào Đại Hồng bảo điện.

Tất cả những nhà sư chùa Thiếu Lâm đều bước theo Tuệ Tĩnh. Cửa Đại Hồng bảo điện đóng sập lại. Chu Thẻ Loan nhìn Tuệ Tĩnh và các sư tăng Thiếu Lâm bỏ vào Đại Hồng bảo điện, tỏ ra lúng túng vô cùng.

Nàng dẫn vai Nhật Phong :

- Nhật Phong, người hãy làm gì đi chứ, chẳng lẽ cứ bất động như vậy.

Nhật Phong vẫn trơ trơ nhìn về phía cửa Đại Hồng bảo điện, chẳng có biểu lộ gì sau câu nói của Thẻ Loan.

Thẻ Loan dậm chân :

- Hừ... Ta không hiểu tại sao nghĩa phụ chưa luyện người biết nghe lời thì đã sai ta đem người đi làm loạn rồi. Cái lão đó thật là đáng ghét.

Trong Đại Hồng bảo điện.

Tuệ Tĩnh đại sư ngồi kiết đà, hai mắt lim dim tịnh thiền. Tất cả mọi sư tăng chùa Thiếu Lâm nhìn Tuệ Tĩnh đại sư mà tự hỏi thầm :

- Không biết phương trượng đại sư đang nghĩ gì?

Tuệ Tĩnh đại sư từ từ mở mắt ra, đưa ánh mắt trang nghiêm nhìn tất cả mọi người.

Đại sư cất tiếng thật trang trọng :

- Các vị chư tăng dù có nghe bất cứ lời gì của ai cũng không được rời khỏi Đại Hồng bảo điện. Tất cả nghe rõ chưa.

Mọi người đồng loạt cúi đầu :

- Chúng tôi sẽ giữ uy nghiêm của phương trượng.

- Bây giờ ta muốn mọi người hãy tịnh thiền.

Tuệ Tĩnh đại sư nói xong từ từ nhắm mắt lại để tham thiền nhập định.

Tất cả các vị chư tăng Thiếu Lâm đã được mệnh lệnh của Tuệ Tĩnh, cùng bắt đầu đọc khẩu quyết Phật môn, khí tập trung vào Đan điền để vận công điều tức hầu nhập vào cảnh giới tham thiền nhập định.

Cả tòa chính sảnh Đại Hồng bảo điện hơn năm mươi vị sư thế mà phẳng lặng như tờ. Những nhà sư Thiếu Lâm như những pho tượng bỏ tát ngồi bất động với vẻ mặt thâm trầm trang nghiêm.



Trong các vị cao tăng Thiếu Lâm duy nhất chỉ có một người vẫn không sao để tâm vào cửa thanh tâm hóa dục được, người đó chẳng ai khác hơn chính là Hành Không.

Trong cảnh tĩnh lặng tuyệt đối đó, hai lỗ tai Hành Không vẫn nghe văng vẳng những lời nói miệt thị của Thử Loan.

Hành Không xoay đầu mình nhủ thầm :

- Thiếu Lâm đường đường là Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên thế mà chỉ có mỗi một con quý nữ và một gã sát thủ, lại chịu cái nhục bị coi là những con rùa trọc rút cổ. Không dạy cho chúng bài học thì chúng còn coi Thiếu Lâm ra gì nữa. Nay mai nếu mình có đi lại trên giang hồ cũng có thể bị thiên hạ cho là con rùa trọc rút đầu.

Hành Không thở dài một tiếng, rồi bật ra tiếng nói :

- Tức chết đi được.

Chợt từ bên ngoài có tiếng giễu cợt của Chu Thử Loan :

- Mấy con rùa trọc đầu đầu hết trơn rồi, nếu không ra thì ta sẽ gỡ tám bảng Đại Hồng bảo điện đó.

Hành Không trợn ngược đôi chân mày. Lão vừa thở dốc vừa nhìn về phía Tuệ Tĩnh đại sư. Hành Không cảm thấy Tuệ Tĩnh không hề biểu lộ cảm xúc gì trên nét mặt, người như đã để tâm thức của mình vào cõi thiên định hư vô.

Tiếng hét của Thử Loan tru tréo cất lên :

- Thiếu Lâm hòa thượng, các ngươi bộ điếc hết cả rồi hay sao.

Hành Không chẳng kiềm được sự phẫn nộ dâng trào. Hai nắm tay của hắn nắm chặt lại. Y rón rén đứng lên, rồi nhẹ chân bước lần về phía cửa Đại Hồng bảo điện.

Hành Không tâm niệm trong đầu :

- Thiếu Lâm không phải là trốn hoang vu để các người làm loạn.

Hành Không bước ra ngoài đại điện thuận tay với lấy một cây thiết côn sầm sầm bước thẳng đến trước mặt Chu Thử Loan.

Hòa thượng chỉ thiết côn vào mặt Chu Thử Loan :

- Nha đầu, ta sẽ dạy cho ngươi một bài học để ngươi nhớ suốt đời mà không còn cần gờ quấy nhiễu kẻ tu hành.

Thử Loan nhún vai :

- Ê... trước khi lão hòa thượng muốn dạy bản nương thì hãy thử tài với gã nô dịch của bản nương kia.

- Hừ... ai cũng được, Hành Không sẽ đuổi cả hai ngươi ra khỏi tòa cổ tự này.

Thử Loan gạt đầu :

- Tốt lắm, khí khái lắm, chỉ sợ lão hòa thượng con rùa trọc rút cổ thôi.

Thử Loan lui lại đứng sau lưng cổ quan tài để cho Hành Không đối mặt với Lãnh Nhật Phong.

Hành Không nhìn Lãnh Nhật Phong chằm chằm. Đôi mắt cá chết vô hồn của Lãnh Nhật Phong cũng đóng dính vào mặt Hành Không hòa thượng.

Hành Không nghiêng răng rít lên bằng giọng phẫn nộ :

- Tiểu tử, từ lúc đến đây ngươi không nói gì, bản tăng biết ngươi bị người ta bức ép mà thôi, mau quỳ xuống tạ tội bản tăng sẽ cho ngươi rời khỏi nơi đây.

Nhật Phong vẫn thờ ơ nhìn Hành Không.

Hành Không cau mày, giờ thiết côn toan mở lời nói tiếp. Thiết côn vừa dựng lên, Hành Không đâu biết đó là cái ranh giới cuối cùng một khi đôi mắt chết vô hồn của Nhật Phong cảm nhận được điều mà y phải hành động.

Thử Loan mỉm cười.

Hành Không vừa mở lời thì một đạo bạch quang sáng ngời do Thanh Long kiếm rút ra khỏi vỏ.

Đạo bạch quang kiếm ánh khiến cho Hành Không lóa mắt và cảm nhận luôn cổ mình mát lạnh. Sự biến đó có thể nói chỉ diễn ra đúng trong một cái chớp

mắt của Hành Không.

- Coong!...

Cây thiết trượng rời khỏi tay Hành Không rơi xuống đất tạo ra một âm thanh khô khốc. Nhưng chính âm thanh đó đã len vào cửa Đại Hồng bảo điện bắt các vị sư tăng giật mình.

Mọi người không thể tịnh thiền được đồng loạt đứng lên, cùng lúc Tuệ Tĩnh đại sư cũng mở mắt chiếu thần nhãn sáng quắc nhìn những vị sư tăng đó.

Tất cả mọi người đồng loạt quỳ xuống cúi đầu :

- Phương trượng.

Tuệ Tĩnh đại sư thờ dài :

- Hành Không đâu rồi?

Tuệ Tĩnh đại sư đứng lên. Mọi chư tăng cũng đứng lên theo Tuệ Tĩnh đại sư, đại sư tay cầm chuỗi hạt, nghiêm mặt nói :

- Hành Không sư đệ đã không tuân theo chỉ dụ của ta nên đã chết rồi. Giờ các chư tăng cũng không muốn theo ta nữa à?

Mười vị sư tăng ngẩng mặt lên hướng về Tuệ Tĩnh đại sư.

Một người đồng đặc nói :

- Phương trượng, đại sư Hành Không vì danh dự Thiếu Lâm mà chết bởi ác tặc ma nữ, chẳng lẽ chúng tôi lại bàng quang tịnh thiền tọa thị sao?

Tuệ Tĩnh đại sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Thiếu Lâm và tòa cổ tự được Đạt Ma sư tổ lập ra cốt để cho bá tánh hướng về Thiếu Lâm mà trút bỏ ba cảnh giới tham sân và si. Võ công của Thiếu Lâm cũng do Đạt Ma sư tổ sáng tạo ra nhằm cho các chư tăng được yên vui, khỏe mạnh mà tăng tiến trong đời tu đạo và hoành khai Phật môn, chứ không phải dụng võ công của Thiếu Lâm để tranh đoạt chức vị ngoài giang hồ.

Hai cái lễ đó đã là căn cơ cội rễ để tòa cổ tự Thiếu Lâm được bá tánh coi là sao bắc đầu.

Tuệ Tĩnh hướng về pho tượng Phật tổ Như Lai :

- Đường học đạo có lúc này lúc khác. Khi bình lặng, khi có sóng to gió lớn, như Đức Như Lai ngày xưa đã từng đối mặt với ma vương. Hôm nay ma vương đã đến Thiếu Lâm cốt là để chiêu thỉnh Tuệ Tĩnh. Ta sẽ ra gặp ma vương, nhưng các chư tăng phải hứa với ta.

Mọi người đồng thanh lên tiếng :

- Phương trượng đừng ra, hãy để tên ác tặc và ma nữ đó cho chúng tôi.

Tuệ Tĩnh đại sư lắc đầu :

- Thiên Luân giáo đã để mắt đến Thiếu Lâm, tất họ đã có chủ tâm, nên ta không muốn các vị chư tăng Thiếu Lâm liên lụy vào chốn bụi trần.

Tuệ Tĩnh quay lại nhìn tất cả mọi người :

- Khi Tuệ Tĩnh này đi thì các sư đệ hãy cử người đến Nhất Thiền Tự cung thỉnh Mông Thiền đại sư về Thiếu Lâm. Nếu không thỉnh được đại sư Mông Thiền thì các sư đệ phải bế môn Thiếu Lâm.

Tất cả nghe rõ rồi chứ?

Mọi người cúi đầu nhìn xuống.

Tuệ Tĩnh niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Những lời ta nói ra với các chư huynh đệ đều có lý do của nó. Nếu các vị vẫn không nghe ta thì Thiếu Lâm chỉ còn là đồng đồ nát hoang tàn, sau này viên tịch về Tây phương châu Phật tổ làm sao chúng ta có thể gặp mặt được sư tổ Đạt Ma.

Mọi người im lặng.

Tuệ Tĩnh đại sư cau mày :

- Mọi chư tăng có nghe Tuệ Tĩnh này nói không?

Mọi người cùng ngẩng lên, cúi đầu nói :

- Thưa, các đệ tử Thiếu Lâm đang nghe.

- Đã nghe thế các chư huynh đệ có làm trái những gì ta nói không?

Tất cả mọi người lại cúi đầu nhìn xuống.

Tuệ Tĩnh đại sư thờ dài.

- Máy ngày qua trên giang hồ, Tuệ Tĩnh đã biết rất nhiều chuyện xảy ra rồi, và ta nghĩ cũng có ngày Thiên Luân giáo cũng đến Thiếu Lâm, và ngày đó đã đến. Ta đã sắp xếp cho cái ngày này các chư huynh đệ phải nghe theo Tuệ Tĩnh mà tránh cho Thiếu Lâm không trở thành trồn binh địa máu chảy đầu rơi. Dù hôm nay các vị chư tăng có đuổi được ma vương ra khỏi chùa thì ngày mai cũng không bình yên đâu, mà sóng gió càng mạnh hơn nữa. Khi nào Mông Thiền đại sư đến đây, các chư huynh đệ sẽ hiểu vì sao ta nói ra những lời này.

Tất cả các vị sư tăng Thiếu Lâm đều thờ dài ào ăo.

Tuệ Tĩnh nói tiếp :

- Tất cả hãy ngồi xuống tọa thiền tĩnh tâm.

Chỉ dụ của Tuệ Tĩnh ban ra, các vị chư tăng Thiếu Lâm dù muốn hay không muốn cũng bắt năn ngồi trở lại thế kiết đả.

Tuệ Tĩnh hướng về tượng Phật tổ Như Lai hành đại lễ rồi sửa lại tăng y, bình nhiên bước thẳng ra ngoài Đại Hồng bảo điện. Đại sư Thễ Loan đứng ngay trên mái hiên nhìn xuống sân. Hành Không chỉ còn là cái xác, thân một nơi đầu một nơi trông thật hãi hùng. Tuệ Tĩnh chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật!

Thễ Loan mỉm cười nhìn đại sư Tuệ Tĩnh nói :

- Bàn nương ngồi đầu lão hòa thượng rúc mũi trong tòa đại điện đó chứ.

- A di đà Phật! Lão nạp không muốn sóng to gió lớn đến với chốn Thiền tự nên mới bước ra đây.

- Thế thì lão hòa thượng còn chờ gì nữa mà không xuất thủ hạ sát Lãnh Nhật Phong đi. Hay lão lại cũng muốn đứng im mà nhận cái chết như Hành Không hòa thượng.

- Lão nạp và Thần Kiếm Giang Đông không thù không oán. Chẳng qua Lãnh Nhật Phong chỉ phụng mạng Thiên Luân giáo chủ đến đưa lão nạp về Thiên Luân cung thôi.

Thễ Loan chỉ cổ áo quan :

- Lão hòa thượng nghĩ vậy thì còn chờ gì nữa mà chưa chịu chui vào áo quan.

Thễ Loan vừa nói vừa nghĩ :

- “Nếu như lão đại sư Thiếu Lâm mà không rút binh khí động thủ với Lãnh Nhật Phong thì mình khó xử đây.”

Mặc dù nghĩ thâm như vậy, nhưng Thễ Loan vẫn tin đại sư Tuệ Tĩnh nhất định sẽ trả thù cho sư đệ Hành Không của mình.

Nàng nhìn Tuệ Tĩnh đại sư chờ đợi.

Lão đại sư tay lần chuỗi hạt từ từ bước xuống bậc tam cấp. Mỗi bước chân thâm trầm, với phong thái uy nghi khiến Thễ Loan căng thẳng nhìn đại sư không chớp mắt. Nàng liếc trộm qua Lãnh Nhật Phong thấy chàng vẫn thờ ơ với những bước chân của Tuệ Tĩnh.

Thễ Loan khẽ thờ dài một tiếng :

- Xem ra lão hòa thượng này không biểu lộ sát khí gì nên Lãnh Nhật Phong mới bàng quang như vậy.

Tuệ Tĩnh đại sư bước nhanh qua mặt Nhật Phong, đôi mắt cá chết vô hồn vô cảm của chàng vẫn đóng đinh vào đại sư mà không biểu lộ chút cảm giác nào.

Tuệ Tĩnh đại sư đứng ngay trước đầu áo quan, nhìn Thễ Loan nói :

- A di đà Phật. Lão nạp đến cung Thiên Luân bằng cổ áo quan này?

Thễ Loan gật đầu :

- Đại sư Tuệ Tĩnh liền đẩy nắp áo quan, bình thân chui vào rồi tự đại sư dùng nội công đóng nắp áo quan lại.

Thê Loan cau mày. Nàng thoáng một chút bối rối bởi lối hành sự của lão đại sư.

Nàng nhìn cổ quan tài :

- Như vậy cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 19: Mưu đồ hoạn quan

Chiếc kiệu trang hoàng lộng lẫy do bốn gã đại lực vũ sĩ khiêng đặt xuống trước cửa thư phòng của Nhược Mai Lâm. Rèm kiệu được vén lên và Lập Ái công công bước ra. Lão chấp tay sau lưng nhìn cánh cửa thư phòng của Mai Lâm rồi thả bước đi vào mái hiên. Lập Ái tăng hăng

Mai Lâm mở cửa thư phòng. Nàng khép nép nghiêng mình nói :

- Mai Lâm cung thỉnh lão nhân gia.

Lập Ái gạt đầu mỉm cười với nàng rồi bước thẳng luôn vào cửa thư phòng. Mai Lâm đóng cửa lại, quay sang cời tấm áo choàng cho Lập Ái.

Nàng bắc một chiếc đôn mời Lập Ái công công ngồi.

- Thịnh lão nhân gia.

Lập Ái chêm chệ ngồi xuống chiếc đôn đó. Mai Lâm bước ra sau một lúc bung vào mâm hảo tửu.

Nàng rón rén rót rượu ra chén, trình trọng dâng lên Lập Ái bằng hai tay :

- Mời lão nhân gia.

Lập Ái đón lấy chén rượu uống từng ngụm nhỏ, mà đưa mắt ngắm nàng.

Lão đặt chén rượu xuống tràng kỷ :

- Lãnh Nhật Phong và Chu Thê Loan đã về chưa?

Mai Lâm lắc đầu :

- Bẩm lão nhân gia, hai người đó chưa về. Có lẽ họ đã bị chết ở Thiếu Lâm tự.

- Thê thì tốt. Chỉ cần ta nghe Thê Loan chết ở Thiếu Lâm là được rồi. Khi nào có tin hai người đó chết bởi Thiếu Lâm thì thiên hạ sẽ thuộc về ta.

Lập Ái ngửa mặt cười sảng sặc. Tiếng cười của lão nghe vừa chua vừa mang âm hưởng của một lời nguyên rủa. Phải chăng tất cả những gì lão đang đeo đuổi đều dồn vào tiếng cười này.

Nhược Mai Lâm chờ cho Lập Ái lão công công cất tràng cười rồi mới nhỏ nhẹ nói :

- Lão nhân gia không phải đến Minh Nguyệt phòng chỉ để hỏi về Lãnh Nhật Phong và Chu Thê Loan.

Lập Ái nhìn nàng :

- Nàng thừa biết bản nhân đến đây làm gì.

Mai Lâm gạt đầu :

- Mai Lâm biết. Thịnh lão nhân gia.

Nhược Mai Lâm đỡ Lập Ái lên.

Nàng dâu Lập Ái đi như tình nương điu tân lang đã quá chén đến gian tân chúc trong ngày song hi. Mai Lâm như đã chuẩn bị từ trước, phía sau hậu liêu gian Minh Nguyệt phòng là tòa tân chúc với lối kiến tạo chẳng thua gì chốn cấm cung.

Trong gian đại phòng trang hoàng lộng lẫy đó, được kiến tạo một cái hồ, mà nước trong hồ bốc mùi thơm thoang thoảng của trăm loài hoa kết lại thành một mùi hoa đặc dị chỉ có trong gian phòng này mới có.

Mai Lâm bình thân cỡi trang phục của Lập Ái công công đi xuống hồ nước ướp trăm hoa.

Lập Ái chìm trong một tư thế sáng khoái. Lão kéo Mai Lâm vào sát bên mình rồi dí miệng vào mang tai nàng :

- Mai Lâm... Ta biết chỉ có nàng mới khả dĩ cho ta một giọt máu của mình.

Mai Lâm mỉm cười :

- Lão nhân gia có nghĩ đúng với lòng của lão nhân gia không?

Lập Ái gật đầu :

- Ta nghĩ như vậy.

Lập Ái dựa lưng vào thành hồ, ngẩng mặt nhìn lên trần phòng :

- Hồi đó, lâu lắm rồi thì phải, Lập Ái ta đã từng là một công tử đại gia thế phiệt nhất thành Kim Lăng, nhưng chỉ có một đêm, trong một đêm ta là kẻ tử cô vô thân. Ta chịu cái rét của mùa đông khắc nghiệt, và những đêm dài lang thang với cái bụng rỗng tuếch, để hôm nay ta có được cái ngày này.

- Lão nhân gia là người có ý chí, tất nhiên thiên hạ phải thuộc về lão nhân gia.

Lập Ái nhìn nàng chăm chăm :

- Đúng... Ta sẽ được thiên hạ, nhưng rồi sau đó ta được gì khi bản thân cũng chỉ là một gã công công.

Khuôn mặt bất giác sa sầm lại, lão dẫn tay xuống mặt hồ, rồi bất giác vung lên thộp lấy trang y ướt sũng nước của Nhục Mai Lâm.

- Xoạt...

Chỉ một cái giật mạnh của Lập Ái, xiêm y của nàng đã bị xé ra làm hai mảnh.

Những đường nét gợi cảm của một giai nhân lồ lộ hiện ra trước mắt Lập Ái và y nhìn nàng như muốn nuốt từng miếng gia trắng như đóa bông tuyết.

Nhục Mai Lâm từ từ nhắm mắt lại để mặc cho đôi bàn tay thô thiển của Lập Ái sộc sạo, ve vuốt những đường cong cơ thể nàng.

Lập Ái vừa vuốt ve Mai Lâm vừa nói :

- Thân của ta có thể tan thành cát bụi nhưng con của ta phải là thiên hạ đệ nhất nhân.

Lập Ái nâng cằm Mai Lâm :

- Những đứa hài nhi của ta bao giờ mới có? Những đứa hài nhi của ta bao giờ mới thấy mặt.

Lập Ái kéo dài tay mình dọc từ cổ Mai Lâm xuống vùng Đan điền nàng. Lão thổn thức nói :

- Ta muốn có hài tử của mình, nhưng sao ông trời bắt ta phải là công công.

Mai Lâm mở mắt :

- Rồi chàng sẽ có những đứa hài nhi của riêng chàng.

- Chúng ta đang ở đâu, phải chăng đó chỉ là những hoài vọng của một gã công công, mà đó chỉ là những đêm ta nằm mộng.

Nhục Mai Lâm lắc đầu.

Nàng vuốt ve Lập Ái :

- Chàng sẽ có những đứa hài nhi của riêng chàng. Những đứa hài nhi đó chỉ biết có mỗi một Lập Ái là cha của chúng thôi.

Lập Ái chớp mắt. Tinh thần của y sáng ngời một cách hào hứng. Y dục dục hỏi thúc Nhục Mai Lâm :

- Nàng hãy nói đi... Ta phải làm như thế nào để có những đứa hài nhi của ta chứ, khi ta đang là một công công.

Lập Ái ghệt vai Mai Lâm :

- Ta sẽ có cả thiên hạ, nhưng ta không có hài nhi của ta.

Y dí miệng vào tai nàng :

- Nếu hài nhi của ta không giống ta thì cũng phải có những tư chất như...

Lập Ái lưỡng lự.

Mai Lâm hỏi :

- Chẳng muốn nói những đứa hài nhi đó như ai?

Lập Ái thở dài :

- Như Lãnh Nhật Phong.

Mai Lâm mỉm cười :

- Có những nam nhân còn hơn cả Lãnh Nhật Phong nữa.

Lập Ái hào hứng hẳn lên :

- Ai?

Mai Lâm mỉm cười :

- Rồi chàng sẽ thấy mà.

- Nàng nói khiến cho ta nôn nao hẳn lên.

Mai Lâm tự trút phần xiêm y còn lại. Nàng bước lên khỏi nước. Thân thể nàng lồ lộ như một pho tượng bạch ngọc chẳng một vết tỳ, một sự kiến tạo của tạo hóa mà bất cứ một nam nhân nào cũng phải thêm khát. Đến ngay cả như Lập Ái lão công công mà không thể dời mắt khỏi tấm thân ngọc ngà của nàng. Lão cảm thấy tim mình đập mạnh và lồng trở nên rạo rực vô cùng.

Lập Ái bất giác chặc lưỡi, buông một tiếng thở dài ảo não. Lão dần tay xuống mặt hồ nước, nước văng tung tóe lên mặt lão. Lập Ái vuốt mặt buột miệng nói :

- Ta không còn là nam tử đại trượng phu. Ông trời bất công.

Trong khi đó, Nhược Mai Lâm đã vén chiếc rèm lụa, gọi khẽ :

- Đưa người vào.

Nàng quay trở lại với Lập Ái. Một lúc sau, tấm rèm được vén lên. Hai ả thị nữ dẫn một gã nam nhân có dung mạo khôi ngô tuấn tú, dáng như thư sinh, nhưng có vẻ dờ dẩn, ngay dại.

Lập Ái nhìn gã nam nhân đó rồi quay lại Nhược Mai Lâm :

- Nàng đã cho y dùng thuốc dược thảo “mê tình”?

Mai Lâm gật đầu.

Lập Ái gật đầu :

- Tốt lắm, nhưng gã này ta vẫn cảm thấy không bằng Lãnh Nhật Phong.

Mai Lâm lắc đầu, mỉm cười với Lập Ái :

- Nhân vô thập toàn. Nếu Lãnh Nhật Phong có cái hay của Nhật Phong thì y cũng có cái hay của y.

Lập Ái lắc đầu :

- Gã này có khuôn mặt khôi ngô, dáng mạo thanh lịch nhưng lại mất cái dũng của một nam nhi đại trượng phu. Nếu như hài nhi sinh ra không có cái dũng thì làm sao kế tục ta được?

Lập Ái thờ dài một tiếng

Nhược Mai Lâm tỏ vẻ nói :

- Nói tóm lại, chàng không thích gã này.

Lập Ái nâng cằm Mai Lâm :

- Nàng thích gã không?

- Nếu chàng không thích thì Mai Lâm cũng không thích.

Lập Ái mỉm cười :

- Tốt lắm. Nàng hãy gọi gã đến đây.

Mai Lâm đứng lên ngoắc gã nam nhân :

- Ngươi hãy đến đây.

Gã nam nhân bước đến bên thành hồ nước. Lập Ái ngắm nhìn gã. Y thờ dài nói :

- Phải chi ngươi có được cái dũng của Lãnh Nhật Phong.

Lập Ái vừa dứt lời, đập mạnh chân dưới nước, thân pháp của gã thoát lên khỏi mặt nước, đồng thời trào thủ vuron ra thộp thẳng xuống đỉnh đầu gã nam nhân.

- Bộp...

Cái đầu của gã nam nhân chẳng khác nào quả dưa hấu bị Lập Ái bấu nát. Máu trộn lẫn với óc văng ra rơi rải khắp thành hồ trông đến tởm lợm.

Nhược Mai Lâm bước lên khỏi hồ nước :

- Mai Lâm đi thay trang y đây.

Lập Ái bần thần đứng lặng nhìn cái xác của gã nam nhân. Lão từ từ ngồi xuống đặt tay vào chỗ kín của xác chết, thờ dài ảo não :

- Chi tiếc cho Lập mỗ không còn là nam nhân như ngươi.

Trảo công của y lại vung ra chụp vào vùng hạ đẳng của xác chết, tất cả sự phẫn nộ của Lập Ái được dồn vào thế trảo đó để hỏi tiếc cái gì mà y đã đánh mất.

Lập Ái và Mai Lâm vận lại trang phục trở ra ngoài thư phòng, nhìn về mặt của Lập Ái, Mai Lâm cảm thấy bồn chồn vô cùng. Nàng kính cẩn cầm chén rượu dâng lên Lập Ái bằng hai tay :

- Thỉnh lão nhân gia.

Lập Ái nhìn chén rượu, rồi bất ngờ gạt ngang.

Mai Lâm hốt hoảng cúi đầu :

- Mai Lâm đã làm gì khiến lão nhân gia nóng giận?

Lập Ái nắm tay Mai Lâm :

- Ta không giận nàng, mà ta giận ta thì đúng hơn. Trong thiên hạ có ai hơn Lập Ái chứ, nhưng Lập Ái cần một đứa hài nhi cũng không được, hỏi sao ta không giận.

- Lão nhân gia nhất định sẽ có một hài nhi như ý lão nhân gia.

Lập Ái hừ nhạt một tiếng :

- Những tên cầu tử đó mà cho ta một hài nhi như ý à?

Y lắc đầu :

- Người có thể cho ta một hài nhi như ý nguyện có lẽ chỉ có Lãnh Nhật Phong mà thôi.

Lập Ái quay lại Nhược Mai Lâm :

- Mai Lâm
- Dạ có Mai Lâm
- Tất cả các nam nhân còn ai khác có thể so sánh với Lãnh Nhật Phong không?

Mai Lâm cúi đầu :

- Núi thì có núi cao hơn, cao nhân vẫn có cao nhân hơn, nhưng lão nhân gia muốn một người như Lãnh Nhật Phong thì trong giang hồ sao tìm ra được.

Lập Ái thộp bầu rượu ngựa cổ tu ừng ực. Lão dẫn bầu rượu xuống tràng kỷ.

- Không còn ai nữa à?

Mai Lâm cúi mặt nhìn xuống mũi hài mình :

- Mai Lâm chẳng biết phải làm sao vừa ý lão nhân gia.

Lập Ái thở dài :

- Phải chi Nhật Phong chưa đi Thiếu Lâm tự.

Lập Ái vừa than dứt lời thì tiếng của Thử Loan cất lên bên ngoài thư phòng :

- Nghĩa phụ có ở đây không?

Lập Ái cau mày, rồi nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thản ban đầu :

- Mai Lâm ra mở cửa cho Thử Loan.

Mai Lâm mở cửa, Thử Loan bước vào. Nàng quỳ xuống trước mặt Lập Ái :

- Thử Loan bái kiến nghĩa phụ.
- Loan nhi đứng lên đi.
- Tạ ơn nghĩa phụ.

Lập Ái chỉ chiếc đôn :

- Loan nhi ngồi xuống đây.

Thử Loan yên vị, Lập Ái mới hỏi :

- Con đã đến Thiếu Lâm tự rồi chứ, mà sao về sớm vậy?
- Thử Loan đã hoàn thành sứ mạng mà nghĩa phụ giao phó.

Lập Ái ngựa mặt cười khằng khặc. Lão cất tràng cười đó nói :

- Giỏi lắm, Loan nhi giỏi lắm, ta sẽ trọng thưởng cho con. Con để cỗ quan tài chứa xác của Tuệ Tĩnh ở đâu?
- Loan nhi đã đưa về Thiên Luân cung chờ nghĩa phụ phát lạc.

Lập Ái cau mày :

- Sao lại cần đến nghĩa phụ phát lạc nữa?

Thử Loan thuật lại tất cả mọi việc xảy ra nơi tòa cổ tự tương công.

Lão nghe xong nheo mày :

- Hừ... lão Tuệ Tĩnh này thật khí khái và hiểu thời vận.

Lập Ái nhìn Thử Loan :



- Lãnh Nhật Phong có về cùng với con không?

Thê Loan gật đầu :

- Thưa có, y đang đứng bên ngoài chờ nghĩa phụ lấy lại thần thức cho gã.

Lập Ái đứng bật lên :

- Lãnh Nhật Phong về nữa à. Tốt lắm... tốt lắm. Loan nhi mau đưa gã vào đây đi.

- Thưa vâng.

Thê Loan bước ra, một lúc sau dẫn Nhật Phong vào. Trang phục của chàng lấm tấm bụi đường, thần sắc thì ngây ngô, tiêu tụy nhưng Lập Ái lại ngấm nhìn mà gật đầu liên tục. Lão buột miệng nói :

- Tốt lắm... cuối cùng ta cũng sẽ có...

Lão bỏ lửng câu nói ở đó quay lại nhìn Thê Loan :

- Loan nhi có thể về nghỉ ngơi, khi nào nghĩa phụ phục hồi thần thức cho Thần Kiếm Giang Đông xong sẽ ghé qua con uống chút trà nóng.

- Thê Loan tuân lệnh nghĩa phụ.

Nàng đứng lên trở gót ra bên ngoài, Lập Ái chờ cho Thê Loan đi rồi mới quay lại Nhục Mai Lâm.

- Ta muốn có đứa hài nhi của Lãnh Nhật Phong.

Mai Lâm trang trọng hẳn lên :

- Lão nhân gia...

Lập Ái nhìn Mai Lâm :

- Nàng không chịu à?

Lập Ái chỉ Lãnh Nhật Phong :

- Y khôi ngô tuấn tú, đáng mạo lại thanh lịch, có thêm cái phần của nam tử đại trượng phu, sau này đứa hài nhi của ta sẽ là chủ nhân của thiên hạ. Nàng còn lưỡng lự gì nữa?

- Nếu Mai Lâm có hài nhi với Lãnh Nhật Phong dâng cho lão nhân gia rồi, Thiên Luân cung sẽ mất một Sát Thủ Kiếm Vương vô địch trong thiên hạ, lão nhân gia mất Lãnh Nhật Phong rồi không thấy tiếc à?

Lập Ái cười khẩy một tiếng vỗ vai Mai Lâm :

- Tre già măng mọc, mất Lãnh Nhật Phong nhưng chúng ta lại có cây măng con của Lãnh Nhật Phong. Điều đó không tốt à. Hay nàng sợ Nhật Phong chết?

- Mai Lâm chỉ tiếc cho lão nhân gia mất một Sát Thủ Kiếm Vương.

- Ta sẽ đào luyện Sát Thủ Kiếm Vương khác.

Nhục Mai Lâm bặm môi. Về mặt mỹ miều của nàng thoáng sa sầm xuống.

Lập Ái cau mày. Lão bắt chợt chớp lấy bờ vai thon thả của Mai Lâm.

Lập Ái rít lên với giọng cay độc phần nộ :

- Ta biết rồi. Phải chăng nàng sợ sau khi xong chuyện thì Nhật Phong không còn trên cõi nhân gian này nữa để nàng tơ tưởng mà nhìn y.

Mai Lâm lắc đầu :

- Mai Lâm không có ý niệm đó.

- Đừng giấu ta. Nếu nàng không có tư tưởng đó thì hãy thực hiện những gì ta đang ao ước đi.

- Nhưng Nhật Phong vừa mới về, chuyện có thể tiến hành trong nay mai.

Lập Ái hừ nhạt một tiếng :

- Ta muốn ngay bây giờ.

Lập Ái lạnh lùng nhìn Mai Lâm :

- Ta muốn chuyện đó trước khi ta lên đường đến Trúc gia trang.

- Lão nhân gia.

- Ý của Lập Ái chưa một ai dám cãi.

Mai Lâm bối rối vô cùng.

Lập Ái nâng cằm nàng :

- Nàng cãi lại lý của ta chẳng?

Mai Lâm lắc đầu :

- Mai Lâm không dám cãi lại ý của lão nhân gia.

- Thế thì được rồi.

Lập Ái tiến đến bên Nhật Phong. Lão bắt thần điểm vào ba đại huyệt khiếu hỏa, linh đài và bách hội rồi lấy một viên hoàn đơn nhét luôn vào miệng Nhật Phong.

Lập Ái quay qua chỗ ngồi thì Nhật Phong rùng mình liên tục, rồi nôn thốc nôn tháo ra những chất nhờn đặc quánh đen kịt. Sau đó Nhật Phong không còn sức đứng nổi từ từ khụy xuống sàn thư phòng của Nhượng Mai Lâm.

Mai Lâm nói :

- Lão nhân gia... Nhật Phong như vậy thì sao có thể dùng được dược thảo “mê tình”.

- Cứ cho y uống được thảo “mê tình”, một khắc sau ắt sẽ thực hiện được những gì ta muốn.

Mai Lâm thở dài một tiếng.

Nàng không còn cách nào khác, dù muốn hay không muốn nàng không thể chống lại ý của Lập Ái, bởi y đang là chủ nhân Thiên Luân cung.

Mai Lâm phải bón cho Nhật Phong uống được thảo “mê tình”. Mỗi lần nàng bón cho chàng uống, tim lại đập thành thịch, trong lòng dâng trào một cảm giác mơ hồ khó tả và xem trong sự lo lắng khôn cùng.

Mai Lâm nghĩ thầm :

- “Nhật Phong làm sao bây giờ. Chàng sẽ tỉnh lại rồi lại mê muội trong lửa tình cuối cùng thì biến thành cái xác không hồn góm ghieếc. Nhật Phong... nếu có chết thì Mai Lâm sẽ lo chu toàn cho giọt máu của chàng.”

Mai Lâm bón xong thở dài một tiếng.

Lập Ái nhìn hai người mỉm cười :

- Nàng cho y dùng xong dược thảo “mê tình” rồi chứ?

- Thưa rồi.

Lập Ái đứng lên :

- Đưa y vào Hoa đăng phòng mà hành sự đi. Với Lãnh Nhật Phong ta không muốn thấy.

- Lão nhân gia

- Đi đi

Nhượng Mai Lâm dìu Nhật Phong đứng lên đưa về phía hậu phòng có hồ nước. Nàng đi ngang Lập Ái nghe gã thở dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20: Trở lại Nguyệt lâu

Vạn Dược Thần Y Hà Tô Tô thở dài một tiếng sau khi nghe Lâm Thanh Từ nói về Lãnh Nhật Phong. Trán của lão thoáng hiện ra những nét suy tư.

Lâm Thanh Từ nhìn Hà Tô Tô :

- Theo lão tiên sinh thì trường hợp của Lãnh Nhật Phong có thể cứu vãn được không?
- Lúc này lão phu chưa thể nói được, vì chưa gặp được Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Nhưng lão phu nghĩ hiện tại nếu có Lãnh Nhật Phong ở đây, với thuật châm cứu của lão thì có thể phục hồi thần thức cho y.

Hà Tô Tô lắc đầu :

- Nhưng rất tiếc lúc này y đang ở trong tay Thiên Luân cung, mà nếu để thêm thời gian lâu nữa, lão chỉ e rằng Thần Kiếm Giang Đông sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Lâm Thanh Từ cau mày. Y đứng lên :

- Nếu vẫn bối đưa được Lãnh Nhật Phong về đây thì lão tiên sinh có thể phục hồi thần thức cho Lãnh huynh?
- Lâm công tử tính một mình đơn thân xông vào Thiên Luân cung à?

Lâm Thanh Từ bậm môi gật đầu.

Hà Như Bình nhướn mày :

- Đại ca tướng Thiên Luân cung là chốn hoang sơn muốn vào lúc nào cũng được sao? Mọii sợ chưa cứu được Lãnh Nhật Phong ra thì đã bị bọn họ làm mất thần thức rồi.
- Dù muốn hay không muốn Lâm Thanh Từ cũng phải vào Thiên Luân cung cứu Lãnh Nhật Phong.

Thành Từ nhìn Hà Tô Tô :

- Có Lãnh huynh thì chúng ta có thêm lực lượng đối phó Lập Ái.

Hà Tô Tô lắc đầu :

- Chỉ có mỗi Lâm công tử và Lãnh Nhật Phong thôi chứ đâu còn ai nữa. Riêng lão phu thì đã nguyện không chen vào giang hồ từ lâu rồi, và Lập Ái công công cũng không đại gì khuấy động nơi tĩnh cư của lão.

Lâm Thanh Từ suy nghĩ :

- Lão tiên sinh nghĩ Thiên Luân cung sẽ dễ yên cho Trúc gia trang à?
- Lão nghĩ như vậy.

Thành Từ lắc đầu :

- Không có đâu. Chẳng lẽ tất cả các phái đều qui tụ Thiên Luân cung rồi mà Lập Ái để Trúc gia trang đứng ngoài sao.

Thành Từ thở ra, quay sang Hà Như Bình :

- Đại ca sẽ đến Thiên Luân cung, nếu có thể được sẽ lấy hai miếng họa đồ đổi lấy Lãnh Nhật Phong.

Hà Như Bình nhìn Thành Từ :

- Như vậy thì có thể được, nhưng với Lập Ái làm sao tin được y. Tất cả mọi người không quản ngại đến tận Tây Vực Huyền cung để đưa Đức Thái Tông về. Lập Ái khi được người thì trở mặt. Hành động đó khẳng định tính cách nham hiểm của lão, đại ca đến Thiên Luân cung chỉ sợ...

- Muội đánh giá thấp Thành Tử này rồi đó.
- Muội chỉ lo cho đại ca thôi.
- Lo quá thành ra muội nói toàn những điều bất lợi cho đại ca.

Như Bình nhìn xuống chén trà.

Thành Tử quay sang Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ :

- Nếu như văn bối đưa được Lãnh Nhật Phong về đây lão tiên sinh có thể phục hồi thần thức cho Lãnh huynh được chứ?
- Lão phu sẽ cố gắng hết sức, nhưng lão chỉ sợ.
- Tiên sinh sợ gì?
- Sợ Lâm công tử không đưa được Lãnh Nhật Phong về mà còn chuốc họa vào thân. Nếu như Lâm công tử khuyên dụ được Thế Loan thì may ra còn có thể đưa Lãnh Nhật Phong đến Trúc gia trang, bằng không có nàng hỗ trợ, một mình công tử rất khó đó. Lão phu biết Thiên Luân cung không phải nơi bình yên cho khách giang hồ đâu.
- Văn bối biết như thế, nhưng không còn cách nào khác. Tất cả bằng hữu của văn bối đều vong mạng bởi Thiên Luân cung, chỉ còn lại duy nhất Lãnh Nhật Phong. Cái hạn hôm nay không trả thì chết không nhắm mắt.

Thành Tử nói xong ôm quyền xá Hà Tổ Tổ :

- Văn bối may mắn được hạnh ngộ với lão tiên sinh, đây cũng là cái duyên, văn bối chỉ biết nói hai chữ cảm kích lão tiên sinh và hy vọng lão tiên sinh sẽ giúp văn bối lấy lại thần thức cho Lãnh huynh.

Hà Như Bình nhìn Thành Tử :

- Đại ca tính đi ngay bây giờ hả?

Thành Tử gật đầu :

- Đại ca không thể để cho Lãnh huynh thêm một ngày cận kề với cánh giới u mê.

Như Bình lắc đầu :

- Bên ngoài nguy hiểm lắm, đâu đâu cũng có tai mắt của Thiên Luân cung, Trúc gia trang an toàn cho huynh hơn.
- Huynh biết thế nên mới an lòng mà thực hiện trọng trách đã hứa với Tổng huynh. Muội ở đây huynh yên tâm rồi.

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ đứng lên :

- Lâm công tử vì nghĩa kim băng mà đi, lão phu không cản. Lão phu chỉ có thứ này tặng công tử.

Lão nói xong lấy từ trong ống tay áo một chiếc tịnh bình màu lam.

- Trong tịnh bình này có hai hoàn dược, một hoàn trị được bách độc, một hoàn trị thương, công tử hãy giữ lấy phòng khi hữu sự.

Vạn Dược Thần Y trao tịnh bình cho Thành Tử.

Thành Tử xá lão :

- Đa tạ lão tiên bối.

Hà Tổ Tổ nhìn Như Bình :

- Nội tổ phải đi tìm những con sâu trong búp măng đây. Con có đi theo nội không?

Như Bình sa sầm mặt.

Hà Tổ Tổ nhăn mày :

- Nội tổ biết ngươi không đi rồi. Thôi ta đi một mình vậy.

Lão dứt lời thì khẽ lắc vai, thân pháp như gió hốt thoát lướt ra bên ngoài.

Vạn Dực Thần Y đi rồi, Như Bình mới bèn lên nhìn Thành Từ :

- Đại ca tính đi thật sao?

Thành Từ nhượng mày :

- Bộ muối tưởng ta thích ngồi chơi mãi trong Trúc gia trang à?

Như Bình phụng phịu :

- Muối không muốn đại ca đi.

- Hợp tan là chuyện bình thường, trong cõi nhân gian này mà, huynh sẽ quay trở về đây thăm muối.

Thành Từ lấy trong túi da dê ra cây trâm bằng ngọc óng ánh sắc xanh ròn :

- Lăn qua Tây Vực vừa rồi huynh và những người thân của mình chỉ có được mỗi khối ngọc, ngờ đâu là ngọc tỷ nhưng cuối cùng thì chẳng được gì cả. Những ngày qua huynh đã mài khối ngọc đó thành cành trâm để trượng muối.

Thành Từ đưa cành trâm đến trước mặt Như Bình :

- Huynh tặng cho muối nè.

Như Bình mỉm cười :

- Đẹp quá. Huynh cài lên mái tóc muối nhé.

Thành Từ gật đầu.

Như Bình nép đầu vào ngực Thành Từ, để cho y cài cành trâm lên búi tóc của nàng.

Như Bình chớp mắt, thỉnh linh giọt nước mắt rịn ra lăn xuống khóe mắt. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Đại ca đừng bỏ muối mà đi luôn nhé.

- Đại ca không bỏ muối đâu, nhưng muối phải bảo trọng.

Như Bình gật đầu :

- Dù huynh ở đâu, nhưng đêm đêm muối sẽ nhìn lên trời mà cầu xin cho huynh được vạn điều an lành.

Nàng ngẩng lên nhìn Thành Từ. Hai vệt nước mắt vẫn trên khóe mắt nàng :

- Huynh muốn như vậy không?

- Tất nhiên là huynh muốn, nhưng huynh không muốn muối khóc.

Như Bình nhượng to đôi thu nhãn đen láy :

- Muối có khóc đâu.

Nàng vừa dứt lời thì nước mắt lại trào ra.

Thành Từ lắc đầu mỉm cười :

- Thế mà muối nói muối không khóc.

- Tại mắt muối cay đó.

Thành Từ vuốt mái tóc huyền bóng mượt của nàng.

- Nước mắt thường mang đến sự chia lìa nên huynh không muốn muối rơi nước mắt.

Như Bình bặm môi gật đầu.

Thành Từ dùng ngón tay chùi hai vệt nước mắt cho nàng :

- Con gái khóc xấu lắm.

Như Bình dụi đầu vào ngực Thành Từ :

- Tại nam nhân không biết khóc đó.

Thành Từ mỉm cười, đặt tay lên vai nàng :

- Muội ở Trúc gia trang là huynh yên tâm rồi, nhưng muội phải bảo trọng.

Như Bình gật đầu :

- Huynh cũng vậy.

- Huynh tự lo cho mình được.

Nàng ngẩng lên nhìn Thành Từ :

- Huynh đừng có ở dơ nữa nhé?

Thành Từ gật đầu.

Như Bình phụng phịu :

- Muội đã soạn hành trang cho huynh rồi.

- Muội chu đáo cho huynh quá. Huynh sẽ nghe lời muội.

Thành Từ đẩy nàng ra :

- Huynh phải đi đây.

Như Bình nhìn Thành Từ :

- Lâm đại ca.

Thành Từ gượng cười :

- Huynh sẽ quay về. Muội bảo trọng.

Thành Từ nói xong quay lưng bỏ đi thẳng ra ngoài cửa. Như Bình bước theo đến ngang ngưỡng cửa. Nàng phải vịn vào khung cửa để cố nén nỗi đau phải chia tay với Lâm Thanh Từ.

Như Bình khẽ gọi :

- Thành Từ...

Thành Từ thoáng dừng bước. Y muốn quay mặt lại nhưng cuối cùng thì lại trở thuật Triển Xí Phi Vân lướt nhanh đi.

Như Bình bặm môi, nấc khẽ một tiếng.

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ chợt xuất hiện sau lưng nàng. Lão đặt tay lên vai Như Bình :

- Bình nhi.

Như Bình thốn thức khóc.

Hà Tổ Tổ thờ dài nói :

- Lâm Thanh Từ đã đi rồi. Nội biết y rất yêu con nhưng y phải nén lòng mà ra đi. Cái nghĩa kim băng đối với Thành Từ rộng lắm. Và y có trọng nghĩa thì mới trọng tình.

Như Bình quay lại nhìn Hà Tổ Tổ, mắt nàng còn lệ sầu.

- Nội tổ... Lâm đại ca có quay về không?

- Làm sao nội tổ biết được. Nội chỉ có thể nói với con, ông trời không nỡ hại Lâm đại ca của con đâu.

\* \* \* \* \*

Vọng Nguyệt lâu.

Gã tiểu nhị toan đóng cửa thì Lâm Thanh Từ lên vào, gã tiểu nhị đứng đực ra :

- Ý... Lâm công tử...

Thanh Từ nheo mắt :

- Ngươi vẫn nhận ra Lâm mỗ à?

- Lâm sao tiểu nhân không nhận ra Lâm công tử chứ?

Thanh Từ vỗ vai gã :

- Thế thì tốt... thế thì tốt. Ngươi nhận ra Lâm mỗ thì ngươi sắp phát tài rồi đó.

Gã tiểu nhị sa sầm mặt :

- Công tử tệ lắm.

- Ta tệ với ngươi cái gì?

- Lâm công tử là người của Trúc gia trang mà không cho tiểu nhị biết, xuyết nữa thì đã đắc tội với Hà lão tiên sinh rồi.

Thanh Từ cười khẩy :

- Ái chà... ta cứ tưởng ngươi biết sự muội của ta là người của Trúc gia trang chứ. Nhưng thôi bỏ qua đi, điều quan trọng là ta không phải là người của Trúc gia trang là được rồi.

Gã tiểu nhị tròn mắt :

- Công tử đừng giấu tiểu nhân nghe.

- Ê... Nếu Lâm Thanh Từ là người của Trúc gia trang thì đâu bị Hòa Thần giáo bắt nạt chứ. Ngươi thấy rồi đó.

Thanh Từ vỗ vai gã tiểu nhị :

- Ngươi biết ta quay lại Vọng Nguyệt lâu để làm gì không?

Gã tiểu nhị nheo mắt với Thanh Từ :

- Đêm khuya mà Lâm công tử ghé đây ắt phải có hứng thú gì đó.

Thanh Từ nhe răng cười hềnh hếch :

- Ngươi quả thật là có con mắt tinh tường.

Thanh Từ vỗ vai gã :

- Lâm mỗ phục ngươi... phục ngươi...

Gã tiểu nhị được Thanh Từ khen hứng chí nói :

- Nhìn bộ tạng của Lâm công tử thì biết ngay.

- Ngươi nhìn mặt Lâm mỗ mà biết được tâm Lâm mỗ à. Hay à. Nếu ngươi có bản lĩnh đó thì đúng là ngươi đã luyện được “Nhiếp thần thị tướng” rồi. Lâm Thanh Từ này càng khâm phục hơn.

Thanh Từ vỗ vai gã tiểu nhị :

- Đã biết rồi, ngươi có chịu phục vụ cho Lâm mỗ không?

- Ai thì có thể tiểu nhân còn lưỡng lự, nhưng với Lâm công tử thì phải tận lực rồi.

Thanh Từ gật gù :

- Tốt, tốt. Thế ngươi đã biết tâm của ta thì ngươi biết ta thích ai rồi chứ?

Gã tiểu nhị nheo mày :

- Lâm đại ca lại đòi ngũ nương của Kha Bạc Kim.
- Ngoài ngũ nương ra ta chẳng thích ai đâu.

Gã tiểu nhị thờ dài :

- Thật khó cho tiểu nhân quá.
- Ta với người đã là tri kỷ, vừa gặp nhau người đã hiểu Lâm mỗ vậy còn làm khó với ta nữa sao?

Tiểu nhị gật đầu :

- Tiểu nhân làm khó công tử tại vì chuyện này quả là khó cho tiểu nhân đó.
- Người có thể nói cái khó của người cho Lâm mỗ cùng chia sẻ được không?

Gã tiểu nhị kéo tay Lâm Thanh Từ đến quầy rượu. Gã kéo ghế :

- Lâm công tử ngồi xuống đây cái đã.

Thành Từ chỉ bụng mình :

- Ta đang nôn nao mà người lại bắt ta ngồi đây.
- Không phải tiểu nhân muốn làm khó công tử đâu.

Thành Từ nguyền gã :

- Ta biết người muốn gì rồi.

Thành Từ vừa nói vừa lấy ra một nén vàng đặt lên bàn :

- Cái này có thể được đấy chứ.

Mắt gã tiểu nhị sáng lên nhìn nén vàng chăm chăm. Thành Từ mỉm cười rủa thầm :

- Cặp mắt của người đúng là cặp mắt nhiếp thần thị kim thì đúng hơn.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Thành Từ vẫn giả là lấy thoi vàng nhét vào tay gã tiểu nhị :

- Cảm lấy... cảm lấy đi. Với ta người đừng ngại. Nếu Lâm mỗ được sáng khoái thì người còn được thưởng nhiều nữa.

Gã tiểu nhị bỏ vôi thoi vàng vào túi rồi với tay lấy vò rượu.

- Để tiểu nhân chúc rượu cho công tử thưởng thức nha.

Thành Từ cau mày :

- Ê... bộ người tưởng Lâm mỗ lặn lội đêm khuya vào Vọng Nguyệt lâu để uống rượu cùng người hả. Nếu như ta thêm rượu thì ta có thể tậu hàng chục vò mang về Trúc gia trang mà uống chứ đâu cực nhọc vác thân đến đây chứ?

Gã tiểu nhị thấy Lâm Thanh Từ có vẻ giận dỗi liền khúm núm nói :

- Lâm công tử đừng giận tiểu nhân. Làm gì mà tiểu nhân không hiểu ý của công tử đến Vọng Nguyệt lâu này. Nhưng...

Thành Từ nạt ngang :

- Không có nhưng gì hết, cái đầu của ta nóng hổi rồi nè. Người có bao giờ bị hỏa dục chưa?

Gã tiểu nhị bối rối hắt lên :

- Tiểu nhân biết... để tiểu nhân gọi mấy ả kỹ nữ lên phục vụ công tử.

Thành Từ khoát tay :



- Không... Lâm mỗ chỉ thích ngủ nướng của Kha Bạc Kim mà thôi.

Tiểu nhị gãi đầu :

- Lâm công tử hãy uống chén rượu này với tiểu nhân, rồi tiểu nhân sẽ nói điều khó xử của mình.

Gã tiểu nhị vừa nói xong, Thành Từ đã bung cả vò rượu tu ừng ực. Khi gã đặt vò rượu xuống thì đã cạn phân nửa.

Thành Từ nhượng mày nói :

- Ta uống rồi đó. Ngươi nói cho ta biết cái khó xử của ngươi coi.

Gã tiểu nhị thờ dài một tiếng nhìn Thành Từ nói :

- Không dẫu Lâm công tử, khi Kha Bạc Kim rời Dương Châu Thành có để lại kim lượng chuộc ngủ nướng của gã ra khỏi Vọng Nguyệt lâu. Nhưng Vọng Nguyệt lâu mà mất ngủ nướng thì có ma nào chịu ghé lại, nên chủ nhân của tiểu nhân đã không thả ngủ nướng về quê. Chính vì lẽ đó mà ba người Cúc Cúc, Xuân Xuân và Thanh Thanh không chịu tiếp khách nữa, nên họ đã bị nhốt rồi.

- Rồi Phùng Phùng và Thủy Thủy?

- Phùng Phùng và Thủy Thủy thì biết nhìn xa trông rộng không dám làm chủ nhân tôi phiền.

- Nên hai người đó vẫn chịu tiếp khách?

Gã tiểu nhị gật đầu.

Thành Từ bung vò rượu uống một hơi dài nữa :

- Chủ nhân của ngươi là ai?

Chủ nhân của tiểu nhân chính là Chương môn Kim bang Lộc Đại Kỳ.

- Ngươi không nói Lâm mỗ cũng nghi Lộc Đại Kỳ rồi.

Thành Từ đứng lên vỗ vai tiểu nhị :

- Thế ngươi biết ba người Xuân Xuân, Cúc Cúc và Thanh Thanh bị giam ở đâu không?

- Phía sau Vọng Nguyệt lâu, nhưng bây giờ Lâm công tử có muốn họ cũng không tiếp công tử.

Còn Phùng Phùng và Thủy Thủy thì đã bận.

Thành Từ nghênh mặt :

- Bận gì?

- Lâm công tử còn hỏi tiểu nhân nữa.

Thành Từ cười khẩy :

- A... Lâm mỗ biết rồi. Phải hai người đó đang bận tiếp khách nhân của Vọng Nguyệt lâu.

Thành Từ vừa nói vừa bung bầu rượu uống tiếp. Y đặt vò rượu xuống :

- Lâm mỗ nói có đúng không?

Gã tiểu nhị gật đầu :

- Đúng ạ.

Thành Từ chồm tới :

- Hai nàng đó đang tiếp ai vậy?

- Một vị công tử tướng mạo khôi ngô tuấn tú, nhưng tiểu nhị thấy người này xem ra có ý đồ không tốt chút nào.

- Do đâu ngươi đoán gã đó không tốt?

- Bởi ánh mắt của y hau hấu sao đó.

- Ngươi có muốn Lâm mỗ chứng minh sự nhận xét của ngươi không?

Gã tiểu nhị khoát tay :

- Không không, làm vậy chủ nhân của tôi sẽ quả trách à.

- Tiếc cho ta thật. Lúc nào Lâm mỗ cũng là kẻ đến sau. Lâm mỗ hỏi thật ngươi, Phùng Phùng và Thủy Thủy đang ở đâu?

Gã tiểu nhị chỉ ra cửa hậu :

- Phía sau hoa viên Vọng Nguyệt lầu.

- Lâm mỗ cảm thấy bụng mình anh ách.

Thành Từ lắc đầu :

- Ngươi phải thông cảm cho Lâm mỗ đây.

Thành Từ vừa nói vừa chồm tới. Gã tiểu nhị đâu thể ngờ được ngón trỏ của Thành Từ đã duỗi thẳng ra thọc vào nách gã.

Gã tiểu nhị rú lên :

- Ui cha. Sao công tử...

Thành Từ nhướn mày :

- Cái gì ta muốn rồi thì phải làm cho bằng được. Ngươi thông cảm nha.

Y vuốt mặt gã tiểu nhị :

- Bây giờ Lâm mỗ mới nói thật, kim lượng mà ta tặng cho ngươi là của Kha Bạc Kim đó.

Gã tiểu nhị há hốc miệng nhưng không thốt thành lời.

Thành Từ vỗ vai gã :

- Ngươi ngoan ngoãn nằm đây thì Kha đại hiệp không làm khó dễ ngươi, còn không ta sợ Kha đại hiệp sẽ kéo ngươi chui tuột xuống a tỳ đây.

Thành Từ nói xong, quay lưng đi một mạch ra hậu viên Vọng Nguyệt lầu.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 21: Kỳ nữ vô tình quân tử hận

Trong hậu viện của Vọng Nguyệt lầu duy nhất có một gian phòng nằm chếch hướng đông còn ánh đèn hắt ra ngoài, khiến cho Thành Từ liên tưởng đến Phùng Phùng, Thủy Thủy đang vui vầy với gã khách nhân nào đó, bất giác máu của y sôi lên vì tưởng đến Kha Bạc Kim.

Thành Từ xầm xầm bước thẳng đến gian thư phòng đó. Từ trong gian phòng phát ra tiếng cười khá ó mà Thành Từ nghe rất quen tai.

Y đẩy cửa gian thư phòng bước luôn vào.

Tiếng của Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc cất lên phía sau bức rèm lụa màu hồng :

- Bản công tử có hai sở thích. Sở thích thứ nhất là nữ nhân, sở thích thứ nhì là võ công.

Gã nói xong cười khàn khạch, rồi vừa cười vừa nói :

- Hai nàng như thế này không khiến cho Kha Bạc Kim chết mê chết mệt sao được. Tội nghiệp cho gã mang số chết yểu để giai nhân ở lại cõi trần cô

tịch.

Hồ Phúc lại cười khàn khạch. Tiếng cười của y càng nghe càng khả ố vô cùng. Thành Từ nghe Hồ Phúc nói mà máu sôi sùng sục. Thành Từ nghĩ thầm :

- Kha đại ca không màng kim lượng, chỉ nghĩ đến những hồng nhan bạc phận. Khi đại ca chết thì người ta đâu còn nhớ đến đại ca nữa. Kỵ nữ vô tình.

Thành Từ lắc đầu buột miệng nói :

- Kỵ nữ vô tình quân tử hận.

Vô tình tiếng nói của Thành Từ lọt vào tai Hồ Phúc. Gã Bạch Diện thư sinh vén rèm nhú đầu ra quát lớn :

- Ai?

Y nhận ra Lâm Thanh Từ, mắt mở to hết cỡ :

- Ô... sao lại là ngươi?

Lời còn đọng trên môi mỏng của Hồ Phúc thì thanh nhuyễn kiếm đặc dị được Thành Từ dùng làm thất lung đã điểm mũi vào tam tinh gã Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc.

Thành Từ gằn giọng :

- Ngươi biết tội của ngươi chưa?

Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc cuống quýt cả lên :

- Ta... ta bị tội gì?

Thành Từ giật mạnh bức rèm lụa.

Phùng Phùng, Thủy Thủy lửa lửa thế thất kinh vội vã co người lại. Phùng Phùng lấp bắp nói :

- Người... người là ai?

Thành Từ nhìn hai nàng :

- Hai người hỏi ta à?

Thành Từ lắc đầu :

- Có một người vì ngũ nương của Vọng Nguyệt lâu mà chấp nhận qua Tây Vực, khi người đó chết có trấn trối lại cho ta phải đến đây để thăm những ả kỹ nữ mà y đã nặng tình để đi tìm cái chết. Và ta đã đến đây để nhìn thấy những con người vô tình của kỹ lâu.

Thủy Thủy biến sắc :

- Người là gì của Kha... Kha đại ca?

- Kẻ sống sót.

Thành Từ nhìn lại Hồ Phúc :

- Ta nghe ngươi nói về Kha Bạc Kim nhiều quá khiến cho máu của Thành Từ sôi lên.

Thành Từ vừa nói vừa dí mũi kiếm vào tam tinh Hồ Phúc. Hấn biến sắc :

- Đừng... đừng làm vậy. Ta không có ý nói xấu Đồng cân thiên sơn Kha Bạc Kim đâu.

Thành Từ lờm Hồ Phúc :

- Ngươi đang sợ hãi?

Hồ Phúc chớp mắt :

- Đúng... ta đang sợ.

- Tại sao ngươi sợ, chỉ có những kẻ như ngươi mới sợ chết thôi.

Hồ Phúc khẩn trương :

- Ta đâu có làm gì để đắc tội với Lâm huynh.

Thành Từ trừng trừng nhìn Hồ Phúc :

- Ngươi không đắc tội với ta nhưng ngươi đã đắc tội với Kha Bạc Kim.

Hồ Phúc lắc đầu, vô tình mũi nhọn kiếm rạch một đường nhỏ ngay tam tinh gã. Hồ Phúc kêu khẽ :

- Ồi..

Thành Từ nói :

- Ngươi đau lắm à, nhưng người chết thì còn đau hơn ngươi. Kha Bạc Kim chết không nhắm mắt, nhưng vong hồn của Kha đại ca có quanh quẩn đâu đây thì người làm sao chịu được cảnh này chứ.

Hồ Phúc cất giọng thật cảm động :

- Ta không có lỗi với Kha Bạc Kim, mà chính các nàng này mới là người có lỗi với Đồng cân thiên sơn.

Thành Từ nhìn Hồ Phúc.

Hồ Phúc nói tiếp :

- Ta cũng chỉ là một người khách tìm hoa bình thường như những người khách khác thôi. Nếu không là ta thì cũng có người khác mà.

Thành Từ nhìn Phùng Phùng và Thủy Thủy :

- Các ngươi nghe y nói chứ?

Phùng Phùng và Thủy Thủy cúi gục đầu nhìn xuống.

Thành Từ nói tiếp :

- Tất cả số kim lượng mà Kha Bạc Kim có được để chuộc các người ra khỏi kỷ lâu này được đổi bằng tính mạng của người.

Thành Từ lắc đầu :

- Kha đại ca chết thảm lắm, trong khi các ngươi vẫn là những kỹ nữ vô tình.

Thành Từ rút thanh nhuyễn kiếm lại. Y nhìn lại Hồ Phúc :

- Nếu không phải là Vọng Nguyệt lâu thì thanh nhuyễn kiếm của Lâm mỗ đã xuyên qua tam tinh của ngươi rồi, nhưng may mắn cho ngươi đây là Vọng Nguyệt lâu, chốn lâu xanh của những ả kỹ nữ vô tình nên ngươi được sống.

Hồ Phúc cuống quýt hẳn lên :

- Ta biết ta có lỗi với Kha đại hiệp. Ta sẽ thành khẩn xin Kha đại hiệp tha thứ mình.

Hồ Phúc vừa nói vừa gom trang y. Gã vội vàng vận lại. Trông hành động của gã cuống quýt như con lật đật. Thậm chí không xỏ nổi cái quần.

Hồ Phúc vận xong trang y toan bước ra ngoài, nhưng Thành Từ gọi giật lại :

- Bạch Diện thư sinh.

Hồ Phúc giật mình dừng bước :

- Lâm đại ca còn chỉ dạy không?

- Còn chứ Hồ Phúc quay đầu nhìn Thành Từ.

Thành Từ nói :

- Ta muốn ngươi quỳ lại vong hồn Kha đại ca.

- Ở đây đâu có bàn hương án tế thờ bài vị của Đồng cân thiên sơn Kha Bạc Kim.

Thành Từ lắc đầu nghiêm mặt :

- Ta biết người đang quanh đây để chứng nhận cái đau của người. Thanh nhuyển kiếm của Lâm mỗ nói cho Lâm mỗ biết điều đó.

Hồ Phúc thở dài một tiếng rồi từ từ quỳ xuống :

- Kha đại hiệp, mong người đừng chấp Hồ Phúc. Hồ Phúc có mặt ở đây chẳng qua vì vô tình. Kha đại hiệp có trách thì trách những ả kỳ nữ trơ trên kia đã không giữ trọn tình với đại ca.

Thành Từ nhìn Hồ Phúc :

- Người nói được đó.

Hồ Phúc đứng lên.

Thành Từ khoát tay :

- người đi đi.

Hồ Phúc không còn nhớ đến chuyện phải ôm quyền xá mà quay lưng bước nhanh ra ngoài.

Hồ Phúc dừng bước ngay ngưỡng cửa, quay lại nói với Thành Từ :

- Hồ mỗ và Lâm huynh như oan gia gặp nhau. Nếu chúng ta thật là oan gia thì nhất định cũng có ngày chúng ta sẽ gặp nhau.

- Ta không muốn gặp mặt người chút nào.

Hồ Phúc sa sầm mặt, nhưng nhẫn nhục quay lưng trở khinh công bỏ đi luôn, Trong phòng giờ còn lại Thành Từ, Phùng Phùng và Thủy Thủy.

Thành Từ nhìn Phùng Phùng và Thủy Thủy :

- Hai người đã nghe Hồ Phúc nói rồi chứ?

Phùng Phùng và Thủy Thủy thẹn đến chín mặt. Cả hai chỉ biết gục đầu mà không thốt được lời nào biện bạch.

Thành Từ thở dài một tiếng rồi bật lên tiếng cười châm chọc, cay đắng. Gã cất tiếng cười quái gở đó nhìn hai người :

- Ta hỏi hai nàng, nếu như Lâm Thanh Từ là Kha Bạc Kim thì Kha huynh sẽ xử trí như thế nào?

Phùng Phùng gượng nhìn Thành Từ :

- Thân Phùng Phùng chỉ là ả kỳ nữ lầu xanh đâu thể quyết định cho Kha đại ca được.

Thành Từ nạt lớn :

- Im ngay.

Phùng Phùng giật mình.

Thành Từ nhìn hai nàng nói gần từng tiếng :

- Đừng gọi Kha Bạc Kim bằng hai tiếng đại ca. Ta không muốn vong hồn của người cay đắng hơn nữa. Ta chỉ hỏi hai người, nếu ta là Kha Bạc Kim thì xử như thế nào.

Phùng Phùng bụm mặt khóc.

Thủy Thủy lí nhí nói :

- Kha đại hiệp sẽ đau khổ và bỏ đi.

Thành Từ bật cười khằng khặc. Thành Từ cất tràng cười tiểu ngao ngạp sự phẫn nộ, chỉ thanh nhuyển kiếm vào mặt Thủy Thủy nói :

- Nàng nói đúng.

Thành Từ quay lưng vừa đi vừa nói :

- Thành Từ tiếc cho Kha đại ca.

Hắn ngửa mặt cười như khóc :

- Kỳ nữ vô tình quân tử lụy thân.

Lâm Thanh Từ bước đến ngang ngưỡng cửa thì Phùng Phùng lên tiếng gọi lại :

- Lâm công tử?

Thành Từ dừng bước, nhưng không quay mặt lại, chàng lạnh lùng bắt nhãn nói :

- Ta chẳng còn gì để nói với hai người nữa.

Phùng Phùng nắc nhẹ một tiếng :

- Cúc Cúc, Xuân Xuân, Thanh Thanh đang chờ công tử đưa ra khỏi Vọng Nguyệt Lâu. Họ đang bị giam ở căn nhà kho Vọng Nguyệt lâu.

Phùng Phùng lại nắc một tiếng :

- Tôi có lỗi với Kha đại ca. Tôi sẽ tìm người tạ tội.

Phùng Phùng nói xong mấy lời đó và bất ngờ lao đầu vào vách thư phòng.

Thủy Thủy thốt lên :

- Phùng Phùng.

- Bộp...

Thành Từ quay lại chỉ kịp nhìn thấy Phùng Phùng với khuôn mặt đầy máu từ từ khụy xuống. Nàng đã tự kết liễu cuộc đời mình để không còn nghe những lời miệt thị cay đắng của Thành Từ. Với nàng, cuộc đời thật là hư ảo, và là nỗi xót xa của chính nàng.

Thành Từ thoáng ngỡ ngàng. Y bước lại bên xác Phùng Phùng :

- Kha đại ca sẽ hiểu nàng nhiều hơn. Ta xin rút lại những gì mình đã nói.

Thành Từ thở dài một tiếng rồi rút xoạt tấm rèm lụa phủ lên người Phùng Phùng.

Thành Từ quay lưng bước lần ra cửa. Trong tâm của y một nỗi buồn nặng trĩu dâng trào. Thành Từ đứng một lúc ngay ngưỡng cửa rồi trở thuật Triển Xi Phi Vân lướt thẳng về phía hướng nhà kho Vọng Nguyệt lâu.

Gian nhà kho thật kiên cố, cánh cửa bằng gỗ xòì được cài chốt bên ngoài. Không một chút chần chừ, Lâm Thanh Từ bước thẳng đến gỡ chốt cửa. Bên trong nhà kho có mỗi một ngọn bạch lập pháp phòng và lũ chuột cống chạy loạn cả lên.

Cúc Cúc, Xuân Xuân, Thanh Thanh ngồi co rúm trong một góc. Cả ba người giương những đôi mắt thâm quầng nhìn Thành Từ.

Thành Từ bước đến trước mặt họ :

- Các vị cô nương là Cúc Cúc, Xuân Xuân, Thanh Thanh?

Cúc Cúc gật đầu :

- Các người đừng hy vọng ba chị em tôi ra Vọng Nguyệt lâu tiếp khách. Kha đại ca đã chuộc chúng tôi rồi.

Thành Từ khoát tay :

- Tại hạ là huynh đệ với Kha Bạc Kim.

Xuân Xuân phấn chấn hẳn lên :

- Kha đại ca về rồi à?

Nàng đứng bật dậy :

- May quá. Kha đại ca đã về rồi.

Thành Từ gật đầu :

- Kha đại ca đã quay về đây rồi, và cung thỉnh ba vị tỷ tỷ rời Vọng Nguyệt Lâu.

Thanh Thanh nhìn Thành Từ chăm chăm :

- Người đừng nói dối chúng ta. Thanh Thanh không mắc lừa đâu. Chính tai ta nghe Lộc Đại Kỳ nói Kha đại ca đã chết rồi.

Thành Từ thở dài một tiếng :

- Kha Bạc Kim đã chết rồi nhưng Lâm Thanh Từ vẫn sống và được Kha đại ca giao phó trọng trách đến Vọng Nguyệt lâu đưa ba vị tỷ tỷ rời khỏi đây.

Cúc Cúc sa sầm xuống :

- Kha huynh chết thật rồi sao?

- Thành Từ không thể giấu các vị hoài được. Các vị tỷ tỷ nên biết, Kha đại ca lúc nào cũng nghĩ đến các vị. Dù người đã biến thành oan hồn nhưng vẫn để lòng cho ba người.

Thành Từ cúi xuống toan diu Thanh Thanh, nhưng nàng trừng mắt nhìn y.

Thành Từ nói :

- Tại hạ đến đây đưa ba vị rời khỏi Vọng Nguyệt lâu này.

Xuân Xuân nói :

- Thật không?

- Đó là tâm nguyện của đại ca trước khi chết.

Xuân Xuân nói :

- Vậy thì mình đi. Xuân Xuân không muốn ở lại đây sống chung với lũ chuột này nữa.

Xuân Xuân, Cúc Cúc, Thanh Thanh và Lâm Thanh Từ bước ra khỏi gian nhà kho ẩm thấp. Cả bốn người đứng sững ngay ngưỡng cửa nhà kho bởi trước mặt họ hai mươi gã Kim Tiền bang, tất cả đều hườm sẵn binh khí, vẻ mặt ngập tràn sát khí. Đứng trong hàng cao thủ Kim Tiền bang có cả gã tiểu nhị đã từng gặp Lâm Thanh Từ.

Gã tiểu nhị chỉ Lâm Thanh Từ :

- Chính gã đó.

Một gã đại hán lực lưỡng, tay cầm búa nặng khoảng trăm cân nhìn Thành Từ nói :

- Đại Ngu đoán không lầm, các hạ chính là Triền Xí Phi Vân Lâm Thanh Từ.

- Chính tại hạ.

Đại Ngu hừ nhạt một tiếng :

- Các hạ tự tiện đến Vọng Nguyệt lâu can quấy, còn bắt các kỹ nữ của Vọng Nguyệt lâu nữa. Chuyện đó Đại Ngu không thể bỏ qua được.

- Đại Ngu các hạ không thể bỏ qua được ư? Tại hạ hỏi các hạ, các vị tỷ tỷ này đã được Kha Bạc Kim chuộc lại rồi, sao còn bắt họ giam vào nhà kho. Các người sẽ trả lời thế nào với Kha Bạc Kim hả?

- Kha Bạc Kim đã chết rồi thì tất cả những người kia vẫn thuộc về Vọng Nguyệt lâu.

- Các hạ nói vậy mà nghe lọt lỗ tai ư?

Thành Từ hừ nhạt một tiếng :

- Hôm nay Thành Từ sẽ đưa các vị cô nương rời khỏi Vọng Nguyệt lâu. Ai trong các vị có bản lĩnh thì cản Lâm Từ.

Đại Ngu vênh mặt, lạnh nhạt đáp :

- Nếu có Lãnh Nhật Phong, Kha Bạc Kim và Tổng Hàn Giang may ra Lâm Thanh Từ còn có thể rời khỏi đây được với Cúc Cúc, Xuân Xuân và Thanh Thanh, nhưng rất tiếc một mình người thì xem như Vọng Nguyệt lâu là mồ chôn của người rồi.

Thành Từ quay lại Cúc Cúc :

- Tại hạ sẽ mở đường, các người cứ đi.

Cúc Cúc gật đầu :

- Lâm công tử bảo trọng.

Đại Nguu hoành búa chỉ Thành Từ :

- Giết hắn.

Mệnh lệnh của Đại Nguu được phát ra thì tất cả những gã thuộc hạ Kim Tiền bang cùng với Đại Nguu đồng loạt xông vào Lâm Thanh Từ.

Với những gã này, nếu chỉ một mình Thành Từ thì y đâu coi bọn thuộc hạ Kim Tiền bang là đối thủ, nhưng lần này Thành Từ còn phải bảo vệ cho Cúc Cúc, Xuân Xuân và Thanh Thanh nên không tiện dụng đến Triển Xí Phi Vân để lách tránh những thế công của bọn cao thủ Kim Tiền bang.

Thành Từ đứng án ngữ trước Cúc Cúc, Xuân Xuân, và Thanh Thanh vận công truyền lực vào thanh nhuyễn kiếm chờ đợi. Mặt y trang trọng cực độ.

Bọn cao thủ Kim Tiền bang nhâu nhâu bầu lấy Thành Từ như bầy cáo đói tập kích con mồi đơn độc. Tất cả những thứ binh khí đều đồng loạt giáng xuống gã. Kẻ thì từ trên dùng kiếm chém xả xuống, người thì dùng dao phạt ngang.

Thành Từ hét lớn một tiếng, thân hình bất chợt quay tròn như con tróc vùn vụt. Nhuyễn kiếm trong tay y biến hóa thành muôn đạo kiếm quang nhắm thẳng những binh khí tấn công mình cản phá.

- Keng... keng... keng...

Năm tên cao thủ Kim Tiền bang đồng loạt bị đánh bật ra. Trong đó có hai tên bị đứt tiện cánh tay cầm vũ khí. Năm gã khác lao vào.

Thành Từ rít lên một tiếng, thân pháp của gã như cánh chim cắt nhắm ngay tên hung hăng nhất khi hắn chưa kịp phát tác thành thế công. Ngọn nhuyễn kiếm trượt dọc theo ngọn xả mâu rồi xuyên thẳng qua yết hầu gã đó.

- Phập...

Gã trốn nấp khệt khệt vài tiếng, khi Lâm Thanh Từ rút kiếm lại thì máu phun ra xối thẳng vào trang phục của họ Lâm. Cùng lúc đó một gã cao thủ Kim Tiền bang đã phóng đao đâm tới sau lưng Thành Từ.

Cúc Cúc hét lớn :

- Lâm công tử coi chừng.

Lâm Thanh Từ nghe tiếng gió dao, không cần quay lại, mà ưỡn người cong ngược xuống, đồng thời nhuyễn kiếm phóng ngược trở lại. Gã cao thủ Kim Tiền bang không thể nào ngờ được Lâm Thanh Từ có thể trở bộ biến hóa thần kỳ như vậy. Y chỉ kịp thấy ánh bạch quang của ngọn nhuyễn kiếm thì mũi kiếm đã xuyên qua ngực y rồi.

Gã rú lên :

- A... a... a Máu lại rưới lên trang y của Thành Từ.

Đại Nguu gầm lên :

- Hôm nay không giết được Lâm Thanh Từ, ta không còn là Đại Nguu nữa.

Y vừa nói vừa nhảy xổ đến, quát trợn một búa từ trên xuống. Thế công của Đại Nguu như gã tiều phu bổ củi. Thành Từ lách người tránh ngọn búa đó.

Lưỡi búa đánh hụt Thành Từ quát luôn xuống đất.

- Rầm..

Cát bụi bay mù mịt. Cúc Cúc, Xuân Xuân và Thanh Thanh giật thót ruột, lo lắng cho Lâm Thanh Từ.

Đại Nguu đánh hụt đối phương một búa, ngờ đâu y sẽ thấu hỏi binh khí mà thù thế, nhưng không, y như kẻ hóa cuồng tiếp tục áp sát Thành Từ và cây búa trầm cân của gã vẫn ào ào tập kích nhanh không thể lường.

Lưỡi búa của Đại Nguu phạt ngang toan chặt đứt thủ cấp, đồng thời tả thủ nắm lại thành thoi quyền. Khi Thành Từ vừa nghiêng mình tránh lưỡi búa thì thoi quyền của Đại Nguu cũng áp tới nện thẳng vào mặt họ Lâm.

Đại Nguu quả là một cao thủ thượng thặng của Kim Tiền bang, sức lực của y quả là không thể nào tưởng tượng được. Y vừa dụng búa vừa chia lực phát tác thoi quyền rất thuần thục mà chẳng hề tỏ ra có sự phân tán lực của gã. Đại Nguu vừa đánh vừa nói :



- Các người để Lâm Thanh Từ cho Đại mỗ. Hãy bắt mấy ả kia lại tống vào nhà kho.

Nghe Đại Nguru nói, máu Thành Từ sôi trào. Y hú vang một tiếng, dụng luôn thuật Triển Xí Phi Vân lướt lên cao, mũi giày điểm luôn vào thoi quyền của Đại nguru. Thân ảnh chao nghiêng lướt đến ba người Cúc Cúc, Xuân Xuân, Thanh Thanh như con chim cắt. Cùng lúc đó có năm gã Kim Tiền bang cũng ập đến toan thộp lấy Cúc Cúc, Xuân Xuân, Thanh Thanh Ánh nhuyển kiếm nhoáng lên, tạo ra muôn ngàn bông hoa kiếm nhảm năm gã cao thủ Kim Tiền bang công kích.

- Phập... phập... phập...

Ba gã Kim Tiền bang bị thanh nhuyển kiếm hót phăng thủ cấp trong chớp mắt. Hai gã kia hoảng hốt thối lui năm bộ đứng sững sờ.

Thành Từ đứng xoạt chân trước mặt Cúc Cúc, Xuân Xuân, Thanh Thanh. Trang y của Thành Từ nhuộm máu đỏ ối.

Đại Nguru đứng sững nhìn Thành Từ chằm chằm. Thấy vẻ bề ngoài của Lâm Thanh Từ, lòng Đại Nguru cũng nao núng vô cùng.

Thành Từ nghiêm mặt nói :

- Lâm mỗ không có ý đại sát nhưng các người bắt ta đại sát.

Thành Từ vừa nói vừa hoành kiếm bước tới trước. Mỗi bước chân của Lâm Thanh Từ làm cho không khí chết chóc thêm căng thẳng.

- Phục...

Âm thanh khô khốc của tiếng dây cung phát ra từ phía nhà kho khiến cho Thành Từ giật mình.

Chỉ một cái giật mình thôi, Thành Từ cảm nhận được bàn tay của câu hồn sứ giả đặt được vào gáy y rồi.

Mũi tên xé gió nhắm hướng Thành Từ lao tới.

Thanh Thanh thất sắc :

- Lâm công tử.

Cùng với tiếng thốt đó, Thanh Thanh nhào người tới. Mũi tên xuyên luôn vào ngực nàng.

Thành Từ quay ngoắt lại :

- Tỷ tỷ.

Thanh Thanh nhìn Thành Từ :

- Tôi chết vì Kha Bạc Kim.

Thanh Thanh nói xong trút hơi thở sau cùng. Nàng chỉ gò lại cho Thành Từ mỗi một nụ cười héo hắt.

Thành Từ rít lên bằng giọng cay độc :

- Lâm Thanh Từ sẽ san bằng tòa Vọng Nguyệt lâu này.

Cái chết của Thanh Thanh khiến Thành Từ không còn kềm chế được sự phẫn nộ nữa. Y gầm lên :

- Giết.

Thành Từ lao thẳng vào đám cao thủ Kim Tiền bang, nhuyển kiếm trong tay y vùn vụt tạo ra những làn bạch quang nhoang nhoáng, còn thân ảnh như bóng quỷ vô hình.

Tiếng binh khí chạm nhau nghe buốt cả thính nhĩ hòa cùng những tiếng rú thảm cất lên.

Khi Lâm Thanh Từ thoát về chỗ cũ thì nhóm cao thủ Kim Tiền bang chỉ còn lại bốn người và Đại Nguru. Đôi thân nhân của Lâm Thanh Từ đỏ au, ngập ngựa sát khí.

Đại Nguru bây giờ mới cảm thấy rung động toàn thân. Và gã cảm tưởng Thành Từ đột nhiên biến thành bóng ma vô hình vô tướng với ngọn nhuyển tiên chập chòn lấy mạng người trong chớp mắt.

Mặc dù rung động nhưng Đại Nguru vẫn tức giận vô cùng. Y rít lên :

- Lâm Thanh Từ... Bây giờ hãy chờ búa của ta.

Thành Từ nuốt nước bọt :

- Ngươi xuất thủ đi.

Đại Ngu sầm sập lao tới.

Lần này Thành Từ không tránh né gã đại lực sĩ Đại Ngu mà hoành nhiên kiếm chờ đợi. Khi lưỡi búa lao đến chém xả một đường chéo từ phải sang trái thì huyền kiếm cũng thoát biến thành cương kiếm phạt thẳng vào lưỡi búa của Đại Ngu.

- Chát!

Những tia lửa đỏ do hai thứ binh khí chạm thẳng vào nhau trông như pháo bông. Xét về binh khí thì lưỡi búa của Đại Ngu chiếm ưu thế hơn huyền kiếm của Thành Từ. Xét về tâm vóc thì Đại Ngu vẫn trội hơn họ Lâm, nhưng kết quả lần chạm binh khí thì lại trái ngược hẳn. Đại Ngu thối lui ba bộ, còn Thành Từ vẫn đứng vững chãi như tượng đồng.

Đại Ngu biến sắc nhìn Thành Từ chằm chằm. Gã không còn tin vào mắt của mình nữa.

Thành Từ nhìn Đại Ngu :

- Đến lượt các hạ thử kiếm của ta.

Thành Từ vừa nói vừa chuyển thế, cầm đốc kiếm bằng hai tay, mũi kiếm hướng thẳng vào mặt Đại Ngu.

Đại Ngu biến sắc và cảm nhận tam tinh mình buốt nhói bởi kiếm khí từ mũi kiếm của Thành Từ gây ra. Vô hình trung không biết Đại Ngu nghĩ sao mà thối lui hai bộ.

Thành Từ gằn giọng :

- Thanh Thanh đã chết thì đường sống của các hạ cũng không còn.

Tiếng dây cung lại vang lên khô khốc. Và mũi tên thứ hai lại xuất hiện từ hướng nhà kho xẹt tới mặt Lâm Thanh Từ.

Lần này không như lần trước khiến Thành Từ giật mình. Y vừa thấy mũi tên phát ra từ trên nóc nhà kho, liền diêm mũi giày, thân pháp cất lên như cánh chim lướt thẳng đến, hữu thủ vương ra thộp lấy mũi tên, rồi xoay tròn một vòng trên không, dùng mũi tên đó phóng về hướng nó thoát ra.

Một tiếng rú cất lên lạnh lạnh.

Thành Từ từ từ hạ thân xuống. Lâm Thanh Từ vừa trụ bộ, chột lão đảo. Chân trái của y không đứng vững nữa.

Đại Ngu thoáng một chút ngạc nhiên. Nhưng y kịp đoán ra vì sao Lâm Thanh Từ bị như vậy.

Đại Ngu đang đứng chột quỳ mọp xuống.

- Bang chủ giá lâm.

Lộc Đại Kỳ trong bộ trường y thêu đồng tiền ngay giữa ngực từ trong bóng tối chấp tay sau lưng bước ra. Lộc Đại Kỳ có khuôn mặt dài như mặt ngựa, hai mắt sáng ngời với những cái nhìn vừa nham hiểm vừa độc ác.

Gã nhìn Lâm Thanh Từ :

- Bốn Bang chủ ngõ đầu Triển Xí Phi Vân của Lâm Thanh Từ có thể tránh được cả “Vô Ảnh Kim Tiền” của bốn bang chứ.

Lâm Thanh Từ nhếch môi, lắc đầu :

- Vô Ảnh Kim Tiền hay chỉ là thủ pháp đánh lén.

Lộc Đại Kỳ ngửa mặt cười khàn khạch. Y cất tràng cười đó nghiêm giọng gằn từng tiếng :

- Ngươi đứng nói bốn Bang chủ đánh lén, mà thật ra ngươi không thể tránh được “Vô Ảnh Kim Tiền” mà thôi, mặc dù ngươi có thuật Triển Xí Phi Vân.

Lộc Đại Kỳ quay lại bọn thuộc hạ đang quy :

- Các ngươi đứng lên đi.

Đại Ngu và bốn gã Kim Tiền bang đồng loạt đứng lên. Bọn chúng xét nét nhìn Lộc Đại Kỳ.

Lộc Đại Kỳ hừ nhạt một tiếng :

- Bốn bang không trách các người đâu, bởi người này có võ công có thể sánh ngang với bốn Bang chủ.

Đại Nguru nói :

- Bang chủ tha thứ, Đại Nguru càng hồ thẹn.

Lộc Đại Kỳ khoát tay :

- Thôi đừng nói nữa.

Y quay lại Thành Từ :

- Trong Vô Ảnh Kim Tiền của bốn bang có tẩm dược độc lợi hại. Trong vòng một khắc nữa, từ vết thương của người da thịt sẽ thối rữa mà lan cho đến khi người chết.

Lộc Đại Kỳ lấy trong thắt lưng ra một lọ tịnh bình :

- Trong lọ tịnh bình này có thuốc giải độc của bốn bang. Lộc mỡ sẵn sàng trao cho người và mở lối để người đưa Cúc Cúc và Xuân Xuân rời khỏi Vọng Nguyệt lâu. Để đổi lại sự độ lượng của Lộc mỡ, ta chỉ cần người giao lại hai miếng họa đồ mà người còn giữ.

- Lộc bang chủ vừa nói ra là Lâm Thanh Từ biết ngay người muốn gì rồi.

Thành Từ nhún vai :

- Rất tiếc Thành Từ không thể đổi được.

Lộc Đại Kỳ cau mày :

- Người muốn chết thảm à?

- Chết thì chưa chắc Thành Từ đã chết. Nhưng ta rất cần hai miếng họa đồ đó để trao đổi với Thiên Luân cung.

Lộc Đại Kỳ chấp tay sau lưng dẫn đến một bộ :

- Người không còn cơ hội đó đâu. Chỉ có một cơ hội duy nhất là người phải trao hai miếng da họa đồ đó cho Lộc mỡ mà thôi.

Thành Từ lắc đầu :

- Không bao giờ.

- Rượu mời không uống mà lại uống rượu phạt. Bây giờ người đang bị trúng “Vô Ảnh Kim Tiền” của Lộc mỡ, đâu thể thi triển được “Triển Xí Phi Vân”, không giao hai miếng da họa đồ cho Lộc mỡ thì đâu còn cơ hội đến Thiên Luân cung.

Lộc Đại Kỳ chìa tay ra đến trước :

- Người giao hai miếng da họa đồ, Lộc mỡ sẽ cho người rời khỏi đây.

Thành Từ nhìn Lộc Đại Kỳ không chớp mắt.

Lộc Đại Kỳ nhếch mép :

- Hay Lâm công tử muốn thử thêm một lần nữa tuyệt kỹ “Vô Ảnh Kim Tiền” của Lộc mỡ.

Gã rời mắt nhìn Cúc Cúc và Xuân Xuân :

- Hai ả này phản bội lại ta, ta có thể xử chúng được chứ. Kha Bạc Kim chắc chết không nhắm mắt khi biết những hồng nhan tri kỷ của y bị chết do những văn tự của gã chuộc họ.

Cúc Cúc, Xuân Xuân bước đến ngang Lâm Thanh Từ. Cúc Cúc nhìn Lộc Đại Kỳ :

- Lâm công tử đến đây để đưa chúng tôi đi khỏi Vọng Nguyệt lâu. Bây giờ Cúc Cúc và Xuân Xuân đồng ý ở lại và ra tiếp khách, chỉ mong chủ nhân hãy để Lâm công tử rời khỏi đây.

Nàng vừa nói xong, Lộc Đại Kỳ ngửa mặt cười sần sặc. Tiếng cười của hắn nghe thật tự đắc và kiêu hãnh. Y cất tràng cười để nhìn Cúc Cúc và Xuân Xuân rời lắc đầu :

- Hai người không đáng để Lộc mỡ đổi hai miếng họa đồ của Lâm Thanh Từ.

Cúc Cúc bậm môi, quay lại nói với Lâm Thanh Từ :

- Lâm công tử có thể rời khỏi đây được không?

Thành Từ nhìn nàng :

- Tại hạ có thể đi được, nhưng...

- Công tử không nỡ để Cúc Cúc và Xuân Xuân ở lại Vọng Nguyệt lâu phải không?

Thành Từ gật đầu :

- Kha đại ca...

Cúc Cúc ngăn không cho Thành Từ nói. Nàng mỉm cười với Thành Từ, ôn nhu từ tốn nói :

- Kha đại ca nặng tình với Cúc Cúc và Xuân Xuân lắm. Người có lẽ đang trông chúng tôi ở cổng tử thành. Chị Thanh Thanh đi rồi, chắc cũng đang chờ chúng tôi. Công tử ở lại bảo trọng.

Cúc Cúc quay lại Lộc Đại Kỳ. Nàng khẽ khàng nói :

- Cúc Cúc muốn trao đổi với Lộc hủ nhân.

Lộc Đại Kỳ nheo mày :

- Nàng chỉ cần nói với Lâm Thanh Từ giao hai miếng họa đồ cho ta, thì ba người cứ bình thân rời khỏi Vọng Nguyệt lâu.

Cúc Cúc gật đầu :

- Tôi đang muốn nói chuyện đó với chủ nhân.

Cúc Cúc bình thân bước đến Lộc Đại Kỳ. Nàng đứng trước mặt Bang chủ Kim Tiền bang.

Xuân Xuân cũng theo chân Cúc Cúc. Hai người đứng hai bên Lộc Đại Kỳ.

Xuân Xuân nói :

- Chúng tôi không muốn ở chung với lũ chuột trong Vọng Nguyệt lâu này nữa.

Xuân Xuân vừa dứt lời bất chợt lao đến ôm choàng lấy Lộc Đại Kỳ. Cúc Cúc cũng nhảy đến ôm chặt họ Lộc. Nàng rít lên :

- Cúc Cúc sống là kỳ nữ của Kha Bạc Kim, Kha Bạc Kim chết, Cúc Cúc trở thành oan hồn kỳ nữ của Kha huynh.

Lộc Đại Kỳ rít lên :

- Hai con tiện nhân.

Gã vừa nói vừa vận công vung ra thộp thẳng vào đầu Cúc Cúc và Xuân Xuân.

- Bộp, bộp...

Lộc Đại Kỳ đẩy bật Cúc Cúc và Xuân Xuân ra. Hai nàng nằm quằn quại trên mặt đất một lúc rồi mới xuất hồn theo Thanh Thanh về chốn tử thành.

Lộc Đại Kỳ trợn mắt quát lớn :

- Lâm Thanh Từ đâu rồi... Lâm Thanh Từ đâu...

Đại Nguru và bốn gã cao thủ Kim Tiền bang cuồng quát hấn lên.

Đại Nguru ngờ ngác nói :

- Ô... Y mới ở đây mà... Y đâu rồi?

Lộc Đại Kỳ nạt lớn :

- Các ngươi thật là vô dụng. Mau chia nhau đi tìm gã ngay cho bốn Bang chủ.

Đại Nguru và bốn gã cao thủ Kim Tiền bang đồng loạt tủa nhau ra đi tìm. Còn Lộc Đại Kỳ thì cau gắt, đảo mắt nhìn quanh thét lên lồng lộn :

- Lâm Thanh Từ... người không trả thù cho những ân oán của Kha Bạc Kim à?

Người mau ra đây đi. Người không thể thoát khỏi tay Lộc Đại Kỳ này được đâu.

Lộc Đại Kỳ gào lên :

- Lâm Thanh Từ mau ra đây giao thủ với Lộc mỗ vài trăm hiệp chứ, đừng như con chuột lắt chui rúc vào bóng tối.

Mặc cho Lộc Đại Kỳ gào thét, nhưng bóng dáng của Lâm Thanh Từ như tan vào hư vô để bóng tối nghe những lời phẫn nộ của Bang chủ Kim Tiền bang.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 22: Tình muộn

Nhược Mai Lâm dịu Nhật Phong xuống tràng kỷ trong phòng họp của Lập Ái.

Nàng nhìn chàng nói :

- Nhật Phong, nếu người có chết thì cũng còn có một giọt máu của người.

Nhật Phong ngây dại nhìn nàng.

Mai Lâm lắc đầu thờ dài :

- Người có biết người sắp chết không? Mai Lâm không muốn có cái ngày này, nhưng Mai Lâm không thể chống lại ý muốn của Lập Ái. Nhật Phong, người hiểu cho ta chứ.

Mai Lâm thờ dài :

- Nhật Phong, người đừng oán hận Mai Lâm nhé. Dù sao chẳng nữa vẫn còn giọt máu của người.

Mai Lâm đặt tay lên thắt lưng Nhật Phong. Nàng vừa cời thắt lưng của Nhật Phong vừa nói :

- Mai Lâm đã yêu Nhật Phong, và cũng đã hận Nhật Phong.

Nàng từ từ cúi xuống đặt hai cánh môi mỏng ướt lên trán Nhật Phong. Mùi da thịt mùi phấn hoa, phấn thơm giai nhân như kích thích được “mê tình” đang có trong nội tạng của Nhật Phong, khiến đôi mắt đờ đẫn vụt sáng lên. Đôi tay Nhật Phong theo quán tính của một kẻ mất thần thức mà chỉ theo sự thôi thúc của bản năng. Đôi tay đó đặt lên hai bờ vai của Mai Lâm ghệt trẻ xiêm y nàng.

Chiếc áo khoác ngoài rời khỏi tấm thân đầy đặn của Mai Lâm để lộ ra chiếc yếm thêu hoa văn nhả. Không còn chiếc áo khoác che chắn bên ngoài, thân thể nàng tỏa hương thơm của một đóa hoa đang rắc nhụy đang dụ ong về.

Hai cánh mũi Lanh Nhật Phong như phập phồng để thu nạp tất cả những mùi thơm mà Như Bình muốn chàng phải đưa nó vào tận cùng tâm thức. Đôi cánh tay của nàng nhẹ êm mơn mê đôi chân mày liễu kiêu của chàng.

Ngay cả Mai Lâm, mặc dù có ý niệm tìm một hải tử cho Lập Ái, và với nàng đây không phải là lần đầu tiên tiếp xúc với nam nhân, nhưng với Lanh Nhật Phong thì lòng cũng xôn xao một cảm giác khó tả.

Khi đôi tay của Nhật Phong đặt vào tiểu yêu của nàng, Mai Lâm run khê. Nàng buột miệng nói :

- Nhật Phong.

Nàng thấy bóng mình trong đáy mắt Nhật Phong khiến Mai Lâm tự hỏi :

- Mình đang là cái bóng trong tâm hồn của chàng sao?

Mai Lâm vừa dứt lời thì tình huyết sau gáy nàng nhói buốt. Nàng buột miệng thốt :

- Ui cha...

Tiếng của Chu Thê Loan cất ngay bên cạnh Mai Lâm :

- Trong tâm hồn của Lãnh Nhật Phong chỉ có một cái bóng của Thê Loan thôi.

Mai Lâm gượng xoay đầu nhìn Thê Loan :

- Thê Loan sao lại điềm huyết thư thư. Hãy giải huyết cho ta đi.

Thê Loan lắc đầu :

- Không.

- Thê Loan không còn nghĩ đến thư thư nữa à?

- Nếu trước đây Thê Loan và Nhật Phong chưa từng ân ái với nhau thì tôi lúc nào cũng nghĩ đến Nhục Mai Lâm, nhưng bây giờ thì khác.

Mai Lâm cau mày :

- Khác như thế nào. Chúng ta đã không từng ân ái với nhau à?

- Đúng... Thê Loan và Mai Lâm đã từng ân ái với nhau, nhưng kể từ khi Thê Loan đã từng ân ái với Lãnh Nhật Phong thì cái hình của thư thư đã bị Nhật Phong xóa mất rồi. Thê Loan chỉ muốn nói với thư thư, đa tạ thư thư đã cho Thê Loan hiểu được thế nào là tình yêu. Đến bây giờ Thê Loan mới biết mình không thể thiếu Nhật Phong được.

Trong khi Thê Loan nói thì Nhật Phong vẫn ngồi nghịch bầu ngón tay vào tiểu yêu của Mai Lâm.

Mai Lâm thở dài nói :

- Chuyện hôm nay giữa Mai Lâm và Nhật Phong chẳng qua ta phải hành động theo chỉ lệnh của Giáo chủ Thiên Luân giáo.

- Thê Loan biết nhưng sao thư thư không chọn một gã nam nhân nào khác mà lại chọn Lãnh Nhật Phong?

- Giáo chủ muốn đưa hài nhi của người phải có những phẩm chất của Lãnh Nhật Phong.

- Đứa bé đó cũng có một phần của thư thư.

- Giáo chủ chọn Mai Lâm là cái nôi để người có hậu duệ.

- Sau khi hành sự xong, Nhật Phong cũng như những gã nam nhân khác.

Mai Lâm gật đầu :

- Nhật Phong không ngoài cái lệ đó.

- Chàng cũng phải chết.

- Nhật Phong cũng phải chết bởi đứa hài nhi kia chỉ biết mỗi một Thiên Luân giáo chủ là cha mà thôi.

Thê Loan gật đầu :

Thê Loan không muốn Nhật Phong chết.

- Dù Thê Loan không muốn Nhật Phong chết cũng không được. Một khi Nhật Phong như là cây đã cho quả, ắt cây phải tàn, đó là ý muốn của Thiên Luân giáo chủ. Thê Loan có dám chống lại ý muốn đó không? Mỗi khi Thiên Luân giáo chủ đã quyết định rồi, không ai được chống lại người. Trung Nguyên mệnh mông thật, nhưng không có chỗ dung thân cho kẻ chống lại Giáo chủ Thiên Luân.

Thành Từ nhấc đôi mày vòng nguyệt mông như lá lúa. Nàng gất gống nói :

- Tại vì ai mà Thê Loan mới có ý định không để Nhật Phong chết.

Nàng vừa nói vừa lật Mai Lâm qua một bên. Mười ngón tay của Nhật Phong bầu ghệt lấy tiểu yêu của Mai Lâm khiến nàng nhói buốt.

Thê Loan lắc đầu gỡ những ngón tay của Nhật Phong, rồi nhìn Mai Lâm nói :

- Thư thư đã cho Nhật Phong uống được mê tình?

Mai Lâm thở dài gật đầu :

- Đó là ý của Giáo chủ.
- Và cũng chính là Giáo chủ đã ra lệnh cho thư thư cho Thử Loan uống được mê tình.

Mai Lâm nhìn băng quơ lên trần phòng.

Thử Loan gần giọng hỏi nàng :

- Tại sao thư thư và Giáo chủ lại muốn Thử Loan trao thân cho Lãnh Nhật Phong?
- Mai Lâm không biết.
- Thư thư phải biết.

Tiếng của Lập Ái vọng lên sau lưng Thử Loan :

- Người muốn biết lý do đó lắm hả?

Thành Từ giật mình quay ngoắt lại :

- Giáo chủ.

Lập Ái nhếch mép :

- Nha đầu, người to gan dám vào trong sân hoa phòng, khi chưa có lệnh bản tọa. Cái tội đó người biết phải xử như thế nào không?
- Biết, nhưng có điều Thử Loan còn muốn biết hơn là lý do gì mà Giáo chủ và Nhục Mai Lâm lại để Thử Loan trao thân cho Lãnh Nhật Phong.

Lập Ái nhún vai cười khẩy :

- Bản tọa không ngờ người lại thắc mắc chuyện đó. Người thật muốn biết ư?

Thử Loan gật đầu.

Lập Ái nhìn nàng bằng cặp mắt cú vọ :

- Bởi nha đầu và Lãnh Nhật Phong đến Thiếu Lâm tự.
- Chẳng lẽ chuyện trao thân cho Lãnh Nhật Phong lại liên quan đến Thiếu Lâm tự.

Lập Ái gật đầu :

- Đúng, chuyện đó có liên quan. Bởi bản tọa muốn người có chữ tình với Nhật Phong và cùng với y chết tại tòa cổ tự Thiếu Lâm. Cái chết của hai người mới tạo cho Thiên Luân cung san bằng Thiếu Lâm để trở thành giáo phái độc tôn trên giang hồ. Bây giờ thì nha đầu đã hiểu ý của bản tọa rồi chứ.

Thử Loan nhìn Lập Ái lắc đầu :

- Không ngờ lão lại đối xử với Thử Loan như vậy.
- Thế con nha đầu há đã không từng có ý niệm trả hận bản tọa.
- Do đâu lão có ý nghĩ đó?
- Thế nha đầu không hận bản tọa à?
- Lão đa nghi như Tào Tháo.
- Bản tọa thà giết lầm người hơn để hậu họa cho mình.

Thử Loan nghiêng răng nhìn lão :

- Chu Thử Loan này thật không ngờ tâm địa nham hiểm của người.
- Thà bản tọa phụ người chứ không để người phụ ta.

Lập Ái dứt lời dẫn đến một bộ. Lão đã vận công truyền nội lực vào song thủ. Cặp kim thủ siêu pháp của Thiên Luân giáo chủ ửng sắc vàng rực.

Thê Loan quát mắt. Nàng nạt lớn :

- Dừng lại!

Lập Ái cau mày :

- Nha đầu không tự chọn cái chết cho mình thì để bản tọa giúp ngươi.

Thê Loan lắc đầu :

- Chu Thê Loan chưa muốn chết.

Lập Ái nhướn mắt lộ vẻ ngạc nhiên :

- Ngươi muốn sống được sao?

Lập Ái vừa nói vừa dẫn đến một bộ nữa.

Thê Loan nghiêm giọng nói :

- Lão phải dừng tay.

- Nha đầu đã tập ra lệnh cho bản tọa từ hồi nào vậy?

- Từ lúc này.

Thê Loan vừa nói vừa lấy từ thắt lưng của mình ra những miếng họa đồ.

Nàng đưa đến trước mặt :

- Lão nhìn đi, thứ gì ở trên tay Thê Loan.

Lập Ái biến sắc :

- Nha đầu đã lấy trộm những miếng da của bản tọa?

Thê Loan gạt đầu :

- Vô quít dầy có móng tay nhọn. Lúc nào trong đầu Thê Loan cũng có ý niệm, đặt câu hỏi tại sao lão chỉ ra lệnh cho ta và Lãnh Nhật Phong đi vào chỗ chết. Thê Loan có thể lý giải câu hỏi đó để nghi ngờ lão. Lão muốn trừ cò tận gốc, nên ta mới trộm những miếng da họa đồ này để phòng thân.

Lập Ái nghiêng răng ken két. Gã gằn giọng nói :

- Dù trên tay nha đầu có những miếng da họa đồ, nhưng đâu có đường rời khỏi phòng tân hoa này.

- Nếu như lão giết Thê Loan thì những miếng da này cũng theo ta xuống tử thành. Lão để bao nhiêu tâm huyết cho chúng rồi, chẳng lẽ chỉ một khoảng khắc mà phui tay sao. Thê Loan không tin lão có đủ dũng khí để mặc cho Thê Loan hủy hoại những miếng da này.

Lập Ái bậm môi. Lão rít lên the thé :

- Nha đầu muốn gì?

- Ta không muốn chết trong phòng tân hoa này.

Lập Ái lườm nàng :

- Nha đầu không muốn chết?

Thê Loan gạt đầu :

- Đúng... ta chưa muốn chết.

- Thế thì ngươi để những miếng da đó lại đây rồi đi đi.

Thê Loan lắc đầu :

- Đi dễ như vậy sao?



- Bàn tọa đã nói thì nha đầu có thể đi. Nhưng nha đầu rời khỏi đây không biết có còn đất dung thân hơ người không nữa?

- Thế Loan và Nhật Phong có thể tự lo cho mình được.

Lập Ái nhướng mày :

- Nha đầu muốn cả Nhật Phong cùng đi à?

Thế Loan gật đầu :

- Rất muốn, bởi vì lão và Nhược Mai Lâm đã tạo cho Thế Loan một chữ tình với Nhật Phong. Lão đồng ý với Thế Loan chứ?

Thế Loan vừa nói vừa vận công vào cánh tay cầm những miếng da họa đồ. Nàng nhìn Lập Ái lạnh lùng nói :

- Lão thừa biết Thế Loan đã luyện được công phu gì của lão. Nếu lão không gật đầu thì những miếng da này sẽ biến thành tro bụi rải xuống hồ nước tân hoa phòng của lão.

Giọng Thế Loan lạnh lùng đến độ Lập Ái phải khản trương hẳn lên. Lão khoát tay :

- Nha đầu đừng làm như vậy.

- Thế thì lão đã đồng ý?

- Lập Ái miễn cưỡng gật đầu :

- Bàn tọa đồng ý cho nha đầu và Nhật Phong rời khỏi Thiên Luân cung.

- Làm sao Thế Loan tin được lời của lão đây.

- Nha đầu biết ta giữ chữ tín như thế nào.

Thế Loan nhún vai :

- Ta không tin, bởi lão đã từng thất tín với Lãnh Nhật Phong và đã từng đẩy Thế Loan vào chỗ chết.

Lập Ái nghe nàng nói thẹn thùng đến độ hai mang tai ửng đỏ. Lão gượng nói :

- Thế bàn tọa phải làm gì để nha đầu tin mà để lại những miếng da họa đồ đó của Đức Thái Tông?

- Kim bài Thiên Luân giáo và Nhược Mai Lâm. Khi Thế Loan và Nhật Phong rời khỏi địa phận Thiên Luân cung thì Nhược Mai Lâm sẽ được trở lại cùng với tám kim bài Thiên Luân giáo và những miếng da họa đồ.

Lập Ái cau mày :

- Nha đầu đặt ra những điều kiện đó coi như không cho bàn tọa cơ hội tiện lợi nào à?

Thế Loan lắc đầu :

- Lão được quyền chọn một trong hai điều. Một là những miếng da họa đồ sẽ cùng xuống tử thành, thứ hai là điều kiện của ta. Trên giang hồ đâu đâu cũng có Thiên Luân giáo sao lão lại không cho Thế Loan một chút tiện lợi để rời khỏi Thiên Luân cung chứ?

Lập Ái gằn giọng :

- Được, bàn tọa chấp nhận những điều kiện của nàng.

- Thế thì tốt lắm.

Lập Ái lấy từ trong ống tay áo chiếc kim bài. Lão nhìn Thế Loan bằng ánh mắt hậm hực.

- Kim bài Thiên Luân đây, nha đầu đón lấy nó.

Thế Loan nạt lớn :

- Không.

Lập Ái hừ nhạt nói :

- Thiên Luân bài đây sao nha đầu lại không nhận?
- Lão hãy đặt nó xuống dưới chân lão rồi lui ra khỏi tân hoa phòng.
- Nha đầu nghi ngờ bản tọa có dụng tâm.

Thể Loan gật đầu :

- Thể Loan thọ được điều đó từ lão.
- Nha đầu học bản tọa nhiều quá đấy.
- Lão đã dạy Thể Loan nhiều điều mà người khác không thể nào ngờ.

Lập Ái thở dài một tiếng, rồi thả chiếc Thiên Luân kim bài xuống chân. Lão mỉm cười nói :

- Nha đầu thông minh lắm mới thụ huấn được hết những điều mà bản tọa đã dạy người.

Lập Ái nói xong, quay lưng thả bước ra ngoài. Lập Ái đứng ngang ngưỡng cửa tân hoa phòng từ từ quay lại nhìn Thể Loan :

- Bản tọa rất tiếc vì đánh mất người.

Lập Ái dứt lời bỏ thẳng ra bên ngoài.

Thể Loan quay lại xóc lấy Nhật Phong.

Vô hình trung, mười ngón tay của Nhật Phong bấu lấy bờ vai của Thể Loan. Cách bấu của Nhật Phong thể hiện một trạng thái rạo rực của kẻ cuồng tâm loạn thần đang tìm kiếm hoan lạc.

Thể Loan cúi gắt với Nhật Phong :

- Lúc này không phải là lúc người động tình.

Nàng thở hắt ra một tiếng khi cảm nhận Nhật Phong chẳng hề nghe lời của mình. Thể Loan trừng mắt nhìn Mai Lâm :

- Nhược Mai Lâm, thuốc giải được mê tình đâu.
- Làm gì có thuốc giải được mê tình. Chỉ khi nào Lãnh Nhật Phong thỏa mãn thèm khát dục vọng thì được mê tình mới hết tác dụng.
- Các người hành động như một lũ quỷ vô tâm.

Thể Loan vừa nói vừa điểm vào tinh huyết của Nhật Phong, rồi mới xóc chàng lên.

Mai Lâm nói :

- Dù muội có mọc cánh hay độn thổ cũng không thoát khỏi Thiên Luân giáo đâu.
- Thể Loan biết, nhưng chẳng lẽ lại khoanh tay chờ người hành tội mình à?

Nàng với tay ấn lên một viên gạch. Một cánh cửa bí mật trên đầu tròng kỷ mở ra.

Mai Lâm cau mày :

- Thì ra muội cũng biết mật đạo này.

Thể Loan nhún vai :

- Thư thư đừng quên Thành Tử đã từng ân ái với thư thư và cũng biết thư thư đã làm gì sau khi ân ái với Thể Loan. Những cái xác chết nam nhân từ gian tân hoa phòng này được đưa ra bằng chính cái ngõ mật đạo này.

Mai Lâm thở dài :

- Muội đã theo dõi thư thư.
- Thể Loan tò mò khi đặt chân vào đây.

Thể Loan chỉ ra cửa :

- Ngoài kia có thể có cái bể của Lập Ái Giáo chủ nhưng lão không ngờ Thế Loan trở ra bằng chính mật đạo của lão.

Nàng nhìn Nhục Mai Lâm :

- Chúng ta đi chứ?

- Muội không giải huyết cho Mai Lâm làm sao ta có thể đi với muội.

Thế Loan lưỡng lự một lúc, rồi hỏi Mai Lâm :

- Thư thư không muốn Nhật Phong chết chứ?

- Mai Lâm không có ý đó.

- Vậy thư thư có đồng ý để cho Thế Loan và Nhật Phong rời khỏi chỗ này chứ.

- Hai người bình an là ta mãn nguyện rồi.

- Thế Loan đa tạ thư thư.

Thế Loan vừa điểm chỉ giải huyết cho Mai Lâm. Nàng nhìn Mai Lâm chăm chăm chờ đợi sự phản ứng của nàng.

Mai Lâm bật dậy, khoác vội chiếc áo khoác của nàng. Mai Lâm nhìn Thế Loan :

- Muội còn chờ gì nữa?

- Chờ sự phản ứng của thư thư.

- Muội sợ Mai Lâm.

Thế Loan nhìn Mai Lâm từ từ gật đầu :

- Không có thư thư thì Thế Loan khó rời khỏi địa phận Thiên Luân giáo.

Mai Lâm nghiêm giọng nói :

- Thư thư sẽ đưa muội và Nhật Phong đi.

Mai Lâm bước đến mật đạo lách người qua. Thế Loan không một chút chần chừ, xốc Nhật Phong bước theo Mai Lâm.

Thế Loan vừa xốc Nhật Phong lên vào mật đạo. Trong mật đạo tối tăm khiến Thế Loan nảy sinh ý niệm bồn chồn lo lắng. Nàng thầm nghĩ, nếu như Mai Lâm không giữ lời thì khó mà đi qua được con đường tối tăm u ám này.

Ý niệm đó vừa loé lên trong đầu Thế Loan, cũng là lúc nàng cảm nhận Đan điền của mình bị lạnh buốt sau một cái nhói đau.

Thế Loan buột miệng thốt :

- Thư thư...

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 23: Trường Giang dậy sóng

Thế Loan buông Nhật Phong ôm lấy vùng Đan điền. Nàng từ từ khụy xuống dựa lưng vào vách đá. Ánh bạch lạp bùng lên khiến Thế Loan lóa mắt, nhưng vẫn nhận ra Nhục Mai Lâm đỡ lấy Nhật Phong, trên tay nàng là ngọn trùy thủ sáng ngời.

Thế Loan nhìn Nhục Mai Lâm :

- Sao thư thư lại làm như vậy?

Nhược Mai Lâm đặt Nhật Phong xuống, thân nhiên khỏi động cơ quan đóng cửa mật đạo. Nàng đứng sững trước mặt Thử Loan.

Gương mặt Thử Loan biến sắc tái nhợt bởi mất nhiều máu. Ánh thu ba của nàng bắt đầu ngầu đục.

Thử Loan giọng hỏi :

- Thử Thử không giữ lời?

Thử Loan lắc đầu thờ dài nảo nề.

- Thử Loan đã tin nhầm thử thử.

Trong đầu Thử Loan đầy ắp những ý niệm u uẩn muộn phiền. Nàng không ngờ mình có lúc lâm vào cảnh ngộ này.

- Thử Loan chết nhưng không trách thử thử. Thử Loan chỉ cầu xin thử thử giữ lấy tính mạng của Lãnh Nhật Phong.

Nàng lắc đầu, bặm môi nắc nhe một tiếng, nước mắt trào ra hai bên khóe :

- Thử Loan cầu xin thử thử giữ lấy tính mạng của Lãnh Nhật Phong. Thử thử hứa với Thử Loan đừng giao chàng cho Thiên Luân giáo chủ.

Nhược Mai Lâm nhìn Thử Loan :

- Ta sẽ không giao chàng cho Lập Ái đâu. Ngươi yên tâm.

Thử Loan cau mày :

- Thử thử không giao chàng cho Lập Ái, sao lại hạ thủ nhẫn tâm với Thử Loan?

- Bởi vì Mai Lâm không muốn Lãnh Nhật Phong thuộc về Thử Loan.

- Tại lý do đó mà thử thử đã hạ thủ Thử Loan?

Nhược Mai Lâm gật đầu :

- Đã có một khoảng thời gian Mai Lâm yêu Nhật Phong. Và bây giờ ta muốn có một giọt máu của chàng.

Thử Loan thở hổn hển :

- Vậy Thử Loan yên tâm mà nhắm mắt rồi.

- Mai Lâm nghĩ Thử Loan nhắm mắt được rồi. Mật đạo này không ai biết đâu, kể cả Thiên Luân giáo chủ.

Thử Loan nhướng mày :

- Vậy mật đạo này do chính tay thử thử kiến tạo ra.

Nhược Mai Lâm gật đầu :

- Chỉ mình Mai Lâm và nàng biết thôi. Ở đây sẽ là nấm mồ để Thử Loan yên nghỉ.

Nhược Mai Lâm nói xong xốc lấy Nhật Phong. Nàng nhìn Thử Loan :

- Ngươi ở lại mà ra đi. Kiếp sau chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Nhược Mai Lâm nói xong, cúi xuống lấy luôn tấm kim bài Thiên Luân, cùng những miếng da họa đồ rồi xốc Nhật Phong lần theo mật đạo bỏ đi.

Thử Loan nhìn Nhược Mai Lâm mà bặm môi thờ dài. Khi ánh bạch lạp mất hút, bóng tối dày đặc, nàng mới cảm nhận sự lạnh lẽo ập đến. Sự lạnh lẽo của chết chóc, sự cô độc tĩnh mịch mà nàng cảm nhận mình đang bước dần đến cõi hư vô. Nàng đang sắp trở thành bóng quế oan hồn.

Thử Loan nghiêng răng nói :

- Nhược Mai Lâm, dù Thử Loan có biến thành oan hồn cũng theo ngươi đòi cái nợ này.

Nàng nói xong từ từ ngã dần xuống và lịm đi trong cõi tĩnh mịch lạnh lẽo.

Trong khi đó Nhược Mai Lâm đã xốc Nhật Phong đi đến cuối mật đạo. Nàng với tay ấn vào phiến đá, cánh cửa mật đạo thứ hai lại mở ra. Bên ngoài ánh tà dương đang tịch dần.

Nhược Mai Lâm dịu Nhật Phong theo một lối mòn đi về phía bờ sông Hoàng Hà. Nơi đây như quá quen thuộc với nàng, khi vầng dương quang chỉ còn là một quãng đỏ cuối trời tây thì hai người đã đến bờ sông rồi.

Ven bờ có sẵn một con thuyền mảnh, Nhược Mai Lâm dịu Nhật Phong lên con thuyền đó, vì đó là con thuyền của nàng.

Nhược Mai Lâm quay lại nói với Nhật Phong :

- Chúng ta sẽ về Đẳng Vương cung.

Nhược Mai Lâm tháo giây thừng buộc thuyền, chống sào đẩy thuyền ra khơi.

Những luồng sóng nước Hoàng Hà vỗ lách chách vào mạn thuyền, Nhược Mai Lâm chèo thuyền thảnh thơi nhìn Nhật Phong.

Nàng băn khoăn tự hỏi về hành động của mình mà cảm nhận một tâm trạng vô cùng mệnh mang và mơ hồ.

Sương khuya đã bắt đầu phủ xuống dòng Hoàng Hà. Chính màn sương khuya khiến Nhược Mai Lâm cảm thấy lạnh, một cái lạnh từ thể xác đến tâm hồn. Con thuyền mảnh cứ chòng chành trôi theo dòng trong một sự im lặng.

Nhật Phong chợt lên tiếng :

- Nóng quá... Nóng quá...

Nhược Mai Lâm gác chèo đến bên cạnh Lãnh Nhật Phong. Nàng đốt cây đèn. Ánh sáng héo hắt rọi lên khuôn mặt tiểu tụy của Lãnh Nhật Phong, một khuôn mặt ướt đầm mồ hôi.

- Nóng quá...

Nhược Mai Lâm bặm môi nhìn Nhật Phong. Nàng nghĩ :

- Đã đến thời khắc Nhật Phong phải dùng đến “sa dược”, ý niệm đó khiến Nhược Mai Lâm thở dài, bởi vì nàng làm sao có được những sa dược của Thiên Luân giáo chủ Lập Ái.

Mồ hôi rịn ra ướt đầm mặt Nhật Phong. Chàng rên khẽ :

- Nóng quá... Nóng quá...

Đôi mắt của chàng thất thần không còn một chút tỉnh khí.

Nhược Mai Lâm dùng ống tay áo xiêm y lau mồ hôi cho Nhật Phong.

Nàng hỏi Nhật Phong :

- Lãnh huynh thấy trong người thế nào?

Nhật Phong như nhận ra tiếng nói của Mai Lâm, thều thào nói :

- Nhật Phong sắp hóa thành lửa. Nhật Phong sắp tan thành tro bụi. Hãy cho ta thần dược của Thiên Luân giáo, ta muốn trở thành Sát Thủ Kiếm Vương. Ta muốn trở thành Sát Thủ Kiếm Vương.

Thần thức của Nhật Phong như mụ mẫn hẳn. Chàng gào lớn :

- Hãy cho ta... Hãy cho ta...

Hai tay Nhật Phong cào xuống mạn thuyền, miệng nguyền rủa ken kết trông thảm não vô cùng.

Mai Lâm ôm ghì lấy Nhật Phong :

- Lãnh Nhật Phong... Hãy tỉnh lại đi.

Nhật Phong thở hổn hển :

- Nhật Phong sắp hóa thành lửa đỏ. Ta sắp biến thành tro bụi. Ta muốn trở thành Sát Thủ Kiếm Vương. Hãy cho ta sa dược.

Chàng ghệt vai Nhược Mai Lâm :

- Sa dược đâu, hãy cho Lãnh Nhật Phong. Ta sẽ phục tùng mọi mệnh lệnh của nàng.

Mai Lâm bặm môi lắc đầu :

- Làm sao Mai Lâm có được những thần dược mà huynh đang cần.

Nhật Phong rít lên bằng giọng căm phẫn :

- Sao nàng không có?

Mồ hôi trên trán của Nhật Phong rịn ra nhiều cả xuống trang y của Mai Lâm. Nhật Phong gào lên :

- Hãy cho ta sa dược.

Mai Lâm lắc đầu :

- Mai Lâm làm gì có được những thần dược của Thiên Luân giáo chủ. Nhật Phong hãy tỉnh lại đi.

Đôi mắt của Nhật Phong đỏ au như sắp hóa thành than hồng cháy bỏng. Toàn thân chàng bắt đầu có những cơn run cầm cập.

Mai Lâm bắt nhãn nói :

- Nhật Phong hãy tỉnh tâm. Hãy vận công mà tâm niệm mình không phải là một Sát Thủ Kiếm Vương.

Nhật Phong lắc đầu thều thào nói :

- Ta biết nàng có sa dược. Hãy đưa cho ta thần dược, Nhật Phong van nài.

Mai Lâm nheo mày :

- Nếu Nhật Phong còn xin sa dược nữa. Mai Lâm sẽ quăng Nhật Phong xuống dòng Hoàng Hà.

- Nhật Phong cần sa dược. Nhật Phong cần sa dược.

Mai Lâm tát vào má Nhật Phong :

- Nhật Phong bình tĩnh đi nào. Nhật Phong muốn mãi mãi là nô lệ của Thiên Luân giáo chủ Lập Ái à.

Nhật Phong gục đầu, thân pháp của chàng thỉnh thoảng lại run lên từng cơn một. Chàng thều thào nói :

- Hãy đưa ta trở lại Thiên Luân cung. Nhật Phong muốn quay về Thiên Luân cung.

Mai Lâm nạt ngang :

- Không... Muộn quá rồi. Bây giờ có quay lại Thiên Luân cung. Nhật Phong cũng chẳng có sa dược của Thiên Luân giáo chủ đâu, và đến ngay cả Mai Lâm cũng khó tránh khỏi sự trừng phạt của Thiên Luân giáo chủ.

Nhật Phong lại ghệt vai Mai Lâm :

- nàng không có sa dược cho Nhật Phong?

Mai Lâm lắc đầu :

- Không có.

- Thế thì nàng hãy giết ta đi. Giết Nhật Phong nhanh lên.

Nhật Phong thở gấp từng cơn. Chàng gục đầu xuống mạn thuyền :

- Hãy giết Nhật Phong đi, nếu nàng không có sa dược.

Mai Lâm thở dài. Mai Lâm sức nghĩ tới “dược mê tình” Trong thất lung của nàng còn có mấy viên “dược mê tình”, có thể cho Nhật Phong uống những dược thảo đó để làm dịu cơn thèm khát sa dược của Nhật Phong.

Mai Lâm nhìn Nhật Phong nghĩ thầm :

- Chàng đã uống “dược mê tình”, nhưng đến thời khắc phải dùng sa dược để trở thành Sát Thủ Kiếm Vương thì không còn tác dụng nữa. Nếu bây giờ cho Nhật Phong uống “dược mê tình” không biết có tác dụng gì không.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Mai Lâm vẫn quyết định lấy hai hoàn dược mê tình. Nàng lắc vai Nhật Phong :

- Nhật Phong.

Nhật Phong quay lại nhìn nàng với cặp mắt đỏ au như hai hòn than khiến xương sống Mai Lâm lạnh ngắt.

- Nhật Phong đang cần sa dược?

Nhật Phong gật đầu, thều thào nói :

- Hãy cho Nhật Phong sa dược.

Mai Lâm thờ dãi, chia hai hoàn “dược mê tình” đến trước mặt Nhật Phong :

- Sa dược đây, Nhật Phong hãy uống đi.

Nhật Phong chớp mắt nhìn hai hoàn “dược mê tình” rồi thộp luôn bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến.

Nhật Phong nhai dược mê tình như một con thú háu ăn vừa nhai vừa nói :

- Sa dược... Sa dược..

Vừa nuốt hai hoàn “dược mê tình” chột Nhật Phong ôm Đan điền quần quai :

- Sao lại như vậy?

Nhật Phong ngẩng nhìn Mai Lâm :

- Nàng... Nàng không phải giao cho Nhật Phong sa dược.

Mai Lâm đặt tay lên vai Nhật Phong :

- Đó là những viên sa dược.

Đôi mắt Nhật Phong ngầu đục :

- Không phải sa dược. Hãy tránh xa Nhật Phong ra.

- Mai Lâm đang chăm sóc cho Nhật Phong mà.

Nhật Phong lắc đầu :

- Không, tránh xa Nhật Phong ra.

Nhật Phong chồm chân, ép lưng vào mạn thuyền phát ra những âm thanh răn rắc, Mai Lâm lắc vai Nhật Phong :

- Nhật Phong cảm thấy trong cơ thể thế nào?

Nhật Phong vừa thở vừa rít lên :

- Tránh xa Nhật Phong ra... Tránh xa Nhật Phong ra...

Nhật Phong ôm đầu gào lên :

- Không... Không..

Mai Lâm nắm tay Nhật Phong :

- Nhật Phong không cần tới sa dược nữa chứ.

Nhật Phong nhìn nàng ánh mắt mờ đục, ngây dại :

- Nàng tránh xa ta ra, nếu không Nhật Phong sẽ giết nàng.

Mai Lâm mỉm cười :

- Thần thức của chàng đã phục hồi nhưng hỏa dục thì lại khơi nguồn. Chính vì lẽ đó mà chàng đuổi Mai Lâm phải không?

Nhật Phong đẩy vai Mai Lâm :

- Tránh xa Nhật Phong ra.

- Tại sao Mai Lâm phải tránh chứ. Chẳng có muốn giết thì giết Mai Lâm đi.

Mai Lâm vừa nói vừa cởi áo ngoài của mình để lộ chiếc yếm và đôi vai trắng ngần. Nàng nhìn Nhật Phong :

- Mai Lâm đang ở trước mặt chàng đây. Hãy ra tay giết Mai Lâm đi.

Mai Lâm vừa nói vừa áp sát người vào Nhật Phong :

- Nhật Phong giết Mai Lâm đi. Mai Lâm sẵn sàng chết bởi hai cánh tay man rợ của Nhật Phong.

Nhật Phong lắc đầu :

- Không, nàng hãy tránh ra.

Mai Lâm lắc đầu :

- Nhật Phong có nhận ra ai đang ở trước mặt của chàng không.

Nhật Phong bậm môi.

Mai Lâm mỉm cười :

- Chàng không nói, tất đã nhận ra Mai Lâm.

Nhật Phong ngẩng lên nhìn Mai Lâm :

- Nhật Phong đang ở đâu... tại sao nàng lại làm như vậy. Trong cơ thể, trong từng mạch máu và trong ý niệm của Nhật Phong có tà ý. Nhật Phong không muốn.

Nhật Phong đẩy Mai Lâm ra.

Mai Lâm gạt tay Nhật Phong :

- Tại sao không muốn chứ. Há chúng ta không từng biết nhau à. Nếu Mai Lâm không phải là chủ nhân của Đẳng Vương cung có lẽ Nhật Phong không nở lạnh lùng với Mai Lâm.

Nàng nắm tay Nhật Phong đặt lên tiểu yêu của mình :

- Chàng đang cần sa dược, nếu không có sa dược thì Nhật Phong sẽ phát cuồng.

Mai Lâm nép đầu vào vai Nhật Phong :

- Nhật Phong hãy quên sa dược đi, mà chỉ nghĩ đến Mai Lâm thôi.

Mai Lâm áp môi vào vầng trán của Nhật Phong. Những giọt mồ hôi của Nhật Phong thấm qua hai cánh môi của nàng, tạo một vị giác mặn mặn.

Mai Lâm vô tình liếm những giọt mồ hôi đó. Nhật Phong như run lên bởi mùi phấn thơm thoang thoảng từ cơ thể nàng tỏa ra phủ lên người chàng.

Đan điền của Nhật Phong quặn đau, khiến hai hàm răng phải nghiến chặt lại :

Nhật Phong nói :

- Mai Lâm..

Mai Lâm nhìn thẳng vào mặt Nhật Phong. Nàng thủ thủ nói :

- Nhật Phong. Chàng sẽ là của Mai Lâm.

Mai Lâm vừa nói vừa áp má của nàng vào má Nhật Phong. Từ tấm thân kiều diễm của nàng tỏa ra một mùi thơm kỳ diệu để phối hợp cùng “dược mê tình” tỏa ra trong ý niệm Nhật Phong một cơn khát tình cháy bỏng.

Chiếc thuyền manh chao nghiêng khi Nhược Mai Lâm ngã người vào lòng Nhật Phong để tận hưởng sự vuốt ve háo hức của chàng.

Màn sương đêm trên dòng Hoàng Hà như đổ xuống dày hơn để làm thành một bức màn tình phủ lên hai người.

Mai Lâm thủ thủ vào tai Nhật Phong :



- Nay mai này chàng sẽ làm nô dịch của Mai Lâm chứ?

Mai Lâm vừa nói xong, chợt mạn thuyền phát ra một âm thanh khô khốc.

- Cách...

Mai Lâm giật mình, vội gỡ lấy hai bàn tay của Nhật Phong. Nàng quay lại thấy phía mạn thuyền bên kia đã lủng một lỗ, nước tràn vào khoang thuyền.

Mai Lâm sùng sốt nói :

- Chết rồi, thuyền đã bị lủng.

Nàng lắc đầu nghĩ :

- Trên sông Hoàng Hà làm gì có đá ngầm đâm lủng thuyền được.

Ý nghĩ đó vừa lướt qua đầu Mai Lâm thì trên be thuyền xuất hiện hai bàn tay to như hai chiếc quạt nan.

Mai Lâm quát lớn :

- Ai?

Một khuôn mặt nhú lên khỏi be. Khuôn mặt đó dị hoặc dị kỳ, một cái đầu trọc chẳng có sợi tóc nào. Sự dị hoặc đó biểu hiện qua những nét nhăn nhui kỳ lạ mà có thể sánh với một trái dừa khô.

Chiếc miệng của quái nhân toác ra để lộ một nụ cười quá cỡ. Đôi mắt ti hí như muốn thâu tóm lấy Nhược Mai Lâm.

Gã nhe răng bật ra tràng cười hèn hếch, rồi bất ngờ nhấn mạnh đôi tay bấu vào be thuyền.

Chiếc thuyền nan dạt nghiêng một bên khiến Mai Lâm và Nhật Phong chúi người về phía gã quái nhân.

Mai Lâm quát :

- Ngươi làm gì vậy?

Gã quái nhân chớp mắt, cười thêm một tiếng nữa rồi nhấc mạn thuyền xuống dòng Hoàng Hà.

Mai Lâm quát lên :

- Ngươi...

Tiếng nạt nộ còn đọng trên hai cánh môi của nàng thì chiếc thuyền mạnh lật úp xuống.

Mai Lâm hốt hoảng thò tay Nhật Phong, nhưng đã muộn rồi, bởi nàng đã bị gã quái nhân phóng chỉ điểm vào tinh huyệt rồi cáp ngang lấy tiểu yêu. Gã như con rái cá vừa cáp lấy Mai Lâm vừa đập sóng nước lao đi vun vút.

Mai Lâm cố quay lại tìm Nhật Phong, nhưng chiếc thuyền mạnh chỉ còn là miếng ván phập phều nhấp nhô theo những con sóng dòng Hoàng Hà.

Mai Lâm gào lên :

- Nhật Phong...

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 24: Huyết Hận kiếm

Nhật Phong tỉnh lại, điều đầu tiên chàng nhận ra là mình đang nằm trên một chiếc chõng tre, trong một gian thảo xá khá thơm mát, với cái đầu nặng như búa bổ.

Nhật Phong neho mảy, nhưng đầu óc chàng mụ mẫn chẳng còn nhớ đến chuyện gì, ngay cả mình cũng không còn biết mình là ai. Chàng nhẩn mặt tự hỏi :

- Mình là ai, sao lại ở đây?

Cánh cửa bằng lá dừa bật ra, một thiếu nữ có khuôn mặt trái xoan, đôi mắt to với hai con ngươi đen láy, trên miệng lúc nào cũng có nụ hàm tiếu, khiến cho kẻ đối diện phải quên hết muộn phiền.

Nàng neho mắt với Nhật Phong rồi reo lên :

- A... Công tử đã tỉnh rồi.

Nhật Phong nhìn nàng :

- Cô nương là ai, tại hạ sao lại ở đây?

Nàng ngấm nhìn Nhật Phong, mở tròn hai mắt :

- Công tử không biết mình là ai nữa à?

Nhật Phong gật đầu :

- Tại hạ chẳng biết gì hết.

Nàng bung đến chén thuốc còn bốc khói :

- Nội tổ sai A Tú đến cho công tử uống thuốc đây. Đề A Tú cho công tử uống thang thuốc này nhé.

- Tại hạ làm phiền cô nương quá, tại hạ uống được.

- Thế thì tốt. Nhưng thuốc còn nóng lắm, công tử phải uống từ từ thôi.

Nhật Phong gật đầu. Chàng đón lấy chén thuốc uống từng ngụm cho đến khi hết mới trao lại cho A Tú. A Tú đặt chén lên bàn rồi quay trở lại bắc ghế ngồi bên Nhật Phong. Nàng nhìn chàng nói :

- A Tú và nội tổ gặp được công tử bất tỉnh nằm trên một con thuyền lật úp mới đem về thảo xá này cứu công tử đó.

Nhật Phong nhìn nàng ôm quyền xá :

- Tại hạ đa tạ cô nương đã cứu mạng.

Chàng thở dài hỏi A Tú :

- Cô nương đã cứu tại hạ, cô nương biết tại hạ là ai không?

A Tú lắc đầu :

- Cho đến bây giờ công tử mới tỉnh làm sao A Tú biết được công tử là ai. Khi nào nội tổ đến, A Tú hỏi chắc người biết.

- Lão tiên bối đang ở đâu?

- Nội tổ đang rèn thanh kiếm huyết hận.

Nhật Phong cau mày :

- Rèn thanh kiếm huyết hận, nghĩa là sao?

A Tú mỉm cười :

- Thanh kiếm huyết hận đó nội tổ dành riêng cho A Tú đó.

- Rèn kiếm cho cô nương?

A Tú gật đầu.

Nàng nhìn Nhật Phong :

- Công tử nằm nghỉ đi. A Tú nghe nội tổ nói lúc cứu công tử thì mới biết được trong thể trạng của người có hai loại kịch độc vô cùng lợi hại.

Nhật Phong lắc đầu :

- Tại hạ trúng độc nữa à?
- Nội tổ nói vậy đó.

Từ ngoài cửa bước vào một lão nhân râu tóc bạc trắng, nhưng thân hình thì rất lực lưỡng. Lão nhân tăng hắng.

A Tú quay lại :

- Nội tổ, vị đại ca đã tỉnh rồi.

Lão nhân gật đầu :

- Nội tổ đã thấy hết rồi.

Lão bước đến, Nhật Phong đứng lên ôm quyền xá :

- Tại hạ tham kiến lão tiên bối. Đa tạ lão tiên bối đã cứu mạng tại hạ.

Lão nhân từ tốn nói :

- Công tử hãy ngồi xuống đi, chắc trong người chưa được khỏe lắm.

Nhật Phong lắc đầu :

- Đa tạ lão tiên bối đã lo lắng cho vãn sinh, vãn sinh cảm thấy khỏe rồi.

Lão nhân lắc đầu :

- Không khỏe đâu, lão phu mới dùng thuật bế độc để ngăn không cho hai chất kịch độc kia phát tác mà thôi, còn muốn trục hai chất kịch độc đó ra khỏi thể trạng của công tử thì lão phu phải nhờ đến vị bằng hữu của mình.

Lão quay lại A Tú :

- Tú nhi, con nhớ Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ không?

A Tú gật đầu :

- Con nhớ chứ.
- Nếu như vị đại ca này cần phải giải độc trong người thì phải nhờ đến thúc thúc của con đó. Còn tạm thời thì nội tổ chỉ bế độc không cho phát tác thôi.

Nhật Phong nói :

- Vãn sinh may mắn có tiên bối và tiểu thư cứu mạng, cái ơn này không biết lấy gì đền đáp.

Lão già khoát tay :

- Ấy đừng khách sáo. Lão gặp người bị nạn thì phải ra tay cứu chứ không muốn nhận ơn nghĩa gì đâu.

A Tú giật tay nội tổ mình :

- Nội tổ, vị đại ca này không nhớ gì hết.

Nhật Phong nhìn lão rồi quay lại. Chàng băn khoăn nói :

- Vãn sinh tỉnh lại không nhớ gì hết. Chẳng biết mình là ai, tên gì. Vãn sinh chỉ ngạc nhiên sao mình lại ở đây, và cũng đã tự hỏi mình là ai.

Lão nhân nhìn chàng :

- Lão phu chỉ có thể nói, công tử chắc gặp nhiều sóng gió ngoài giang hồ, nên mới bị người hạ thủ bằng những chất độc đặc dị nên mới không còn ý niệm về mình nữa.

A Tú chen vào :

- Nếu đại ca không còn nhớ mình nữa thì nội tổ đặt cho đại ca một cái tên để tiện xưng hô.

Nàng nhìn Nhật Phong :

- A Tú đặt tên cho đại ca nhé.

Nhật Phong gật đầu :

- Đại ca còn tồn tại trên cõi đời này là nhờ A Tú và lão tiên bối mà.

A Tú mỉm cười :

- Được rồi, A Tú sẽ đặt cho đại ca cái tên là... là...

Nàng trở tay vào trán mình :

- Tên gì hè?

Nàng nhìn Nhật Phong :

- A Tú sẽ đặt cho đại ca cái tên...

Nàng lấp lửng suy nghĩ một lúc rồi nhìn Nhật Phong nói :

- A Tú sẽ đặt cho đại ca họ Lãnh tên Nhật Phong.

Nhật Phong mỉm cười rồi nói :

- Lãnh Nhật Phong. Tên nghe hay đó.

Lão trượng nheo mày nhìn A Tú :

- Tú nhi sao lại đặt tên kẻ thù cho vị huynh đài này.

Nhật Phong nheo mày nhìn lão trượng :

- Lãnh Nhật Phong là kẻ thù của lão trượng.

A Tú giật tay chàng :

- A Tú sẽ kể cho đại ca biết vì sao A Tú đặt cho đại ca tên Lãnh Nhật Phong. Bởi vì A Tú gọi tên đại ca hoài, và mỗi lần phát ngôn như thế A Tú sẽ tâm niệm dùng thanh Huyết Hận Kiếm để đòi mạng hắn.

Nhật Phong nhìn lão trượng rồi quay lại nhìn A Tú :

- Nếu Nhật Phong là kẻ đại cừu thù của muội và lão trượng thì y cũng là kẻ đại cừu thù của huynh. Mặc dù huynh chưa từng biết mặt Lãnh Nhật Phong, nhưng nếu y gây thù chuốc oán với muội và lão tiên sinh thì y là người đáng chết.

Lão trượng thở dài một tiếng rồi nhìn A Tú. Lão trầm giọng :

- A Tú và lão phu đều hận Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong đến tận xương thủy, bởi vì y đã nhẫn tâm hạ thủ đại ca của A Tú.

Nhật Phong nhìn lão trượng :

- Vì sao Lãnh Nhật Phong lại hạ thủ đại ca của A Tú?

- Lão phu cũng không biết, chỉ nhận được thư của đại ca A Tú gọi về. Nếu đúng ngày nguyên tiên mà không thấy trở về thăm A Tú thì đã vĩnh viễn rời khỏi thế gian này bởi thanh Long kiếm của Lãnh Nhật Phong.

Lão trượng thở dài bần quơ nhìn ra ngoài :

- Ba mùa nguyên tiên đã trôi qua sau lần nhận thư đó nhưng đứa cháu trai duy nhất của lão vẫn chưa về. Nhất Kiếm Đoạt Hồn Vũ Minh đã chết bởi thanh Long kiếm của Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong lắc đầu :

- Nếu ba mùa nguyên tiên Vũ huynh không về thăm A Tú chắc người đã chết thật rồi.

A Tú gật đầu :

- Không bao giờ Vũ huynh thất hứa với A Tú hết, bởi vì trên cõi đời này chỉ có hai người Vũ huynh thương yêu nhất là A Tú và nội tổ thôi.

Lão trưởng chen vào :

- A Tú nói đúng đó.

Lãnh Nhật Phong hỏi A Tú :

- Muội có muốn đại ca trả thù dùm muội không?

A Tú mỉm cười với chàng rồi nói :

- Ba năm nội tổ rèn luyện Huyết Hận kiếm chỉ nhằm mục đích trả thù Lãnh Nhật Phong. Huyết Hận kiếm phải do chính tay A Tú lấy mạng Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong thì Vũ huynh mới có thể nhắm mắt nơi chín suối.

- Nhưng nếu huynh muốn giúp muội, muội có đồng ý không?

- Muội không có kinh nghiệm ngoài giang hồ, nếu được đại ca giúp thì còn gì hơn nữa.

- Huynh sẽ giúp muội trả mối huyết hận này. Dù Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong có mọc cánh bay lên thượng giới hay độn thổ chui xuống dưới âm ty thì đại ca cũng moi gã lên để muội thanh toán món nợ của Vũ huynh.

A Tú vỗ tay reo lên :

- Đại ca hứa nhé.

- Đại ca thì không bao giờ thất hứa.

Lão trưởng nhìn Nhật Phong nói :

- Được công tử mở lời giúp đỡ thì lão phu an tâm lắm rồi. A Tú lần này ra giang hồ tìm Lãnh Nhật Phong có công tử đi cùng thì lão phu không còn gì phải đắn đo.

Lão nhìn A Tú rồi quay lại nhìn Lãnh Nhật Phong :

- Công tử theo lão phu đến rờ lên để thấy thanh Huyết Hận kiếm như thế nào.

- Lão tiên sinh có nhã ý cho vãn sinh xem Huyết Hận kiếm thì vãn sinh không dám từ chối.

A Tú nhìn chàng :

- Nội tổ của muội là một trong những người giỏi nhất thiên hạ về bí quyết luyện binh khí.

Nàng dẫn tay Nhật Phong :

- Thường ngày đại ca sử dụng binh khí gì?

Nhật Phong nheo mày suy nghĩ rồi lắc đầu :

- Lúc tỉnh lại huynh chẳng biết mình là ai, cũng không nhớ bình thời huynh sử dụng binh khí gì.

- Nếu huynh dùng kiếm thì hay quá.

Chàng mỉm cười với A Tú hỏi :

- Tại sao hay?

- Khi muội trả thù cho Vũ huynh xong thì muội sẽ tặng cho đại ca thanh Huyết Hận kiếm.

- Huynh vô cùng cảm kích tấm lòng của muội.

A Tú sa sầm mặt :

- Đại ca không được khách sáo đấy nhé.

Nàng quay lại lão trưởng :

- Nội tổ, mình đi nhe.

Lão trượng gật đầu.

Ba người rời gian thảo xá. Ra bên ngoài Nhật Phong mới biết chung quanh gian thảo xá là một vườn đào bát ngát, mênh mông. Những cành đào đầy nụ, sắp chớm nở khiến chàng buột miệng hỏi :

- A Tú... Tiết trời đã lập xuân rồi phải không?

A Tú nhướng mắt :

- Huynh không biết cả tiết trời đang vào xuân à?

- Huynh không nhận thức được cả thời tiết nữa.

A Tú lắc đầu :

- Huynh ngộ quá à, muội cứ ngỡ huynh đã chết một thời gian dài, bây giờ mới sống lại nên trước mắt huynh cái gì cũng lạ hết.

- Muội nói đúng đó.

Ba người đến gian nhà dựng bằng những lá dừa đơn sơ, khi cách gian nhà lò rên ba trượng, Nhật Phong toát rùng mình bởi cảm nhận kiếm khí toát ra từ trong gian nhà lá kia.

Chàng quay lại nhìn lão trượng :

- Lão tiên bối đức Huyết Hận kiếm trong gian nhà này?

Nội tổ của A Tú gật đầu :

- Ba năm trời lão phu chỉ rèn mỗi thanh Huyết Hận kiếm thôi.

- Chưa thấy Huyết Hận kiếm, văn sinh đã cảm nhận thấy kiếm khí toát ra rồi. Văn sinh có thể nói Huyết Hận kiếm là một binh khí có một không hai trong thiên hạ.

- Lão đã để hết tâm trí mồ hôi nước mắt và cả máu để đúc ra thanh Huyết Hận kiếm này.

Lão trượng bước đến mở cửa.

Ánh huyết quang đỏ ối từ trong hắt ra ngoài. Nhật Phong sững sờ nhìn thanh Huyết Hận kiếm treo trên vách. Thanh kiếm tỏa ra vầng huyết quang khiến bất cứ ai chạm mắt vào lưỡi kiếm đều cảm nhận xương sống mình lạnh ngắt.

Chàng tò mò bước đến gần thanh Huyết Hận kiếm.

Lão trượng hỏi :

- Công tử nhận định thanh Huyết Hận kiếm này thế nào?

- Có thể nói thanh Huyết Hận kiếm là một thần kiếm.

Lão trượng quay lại A Tú :

- A Tú, con có thể dùng kiếm thi triển một vài tuyệt chiêu kiếm thuật mà nội tổ đã truyền cho con.

A Tú gật đầu, lấy Huyết Hận kiếm rồi quay lại Nhật Phong :

- Muội múa riu qua mắt thợ, có gì đại ca chỉ giáo thêm.

Nhật Phong mỉm cười.

A Tú bước ra ngoài gian nhà lò rên. Trong khi đó Nhật Phong và lão trượng chấp tay sau lưng nhìn nàng.

Nhật Phong nói :

- Muội sử dụng Huyết Hận kiếm phải cẩn thận đó. Huynh có cảm giác Huyết Hận kiếm vô cùng lợi hại. Chỉ một sơ xuất của kiếm thủ thì sát kiếm sẽ không kiềm chế được.

Lão trượng ngược sang nhìn chàng rồi quay lại A Tú :

- A Tú con hãy cẩn thận, Lãnh công tử nói đúng đó.

A Tú nhìn lão trượng rồi liếc mắt qua nhìn Nhật Phong. Hai cánh môi của nàng hé nở đóa hàm tiếu tươi thắm.

- A Tú chỉ sử Huyết Hận kiếm với Nhật Phong thôi.

Nàng lắc đầu :

- Không phải muội nói đại ca đâu, mà muội nói với kẻ thù của muội kìa.

- Huynh biết.

A Tú nắm đốc kiếm từ từ chìa mũi kiếm lên trời theo thế khai cuộc bình thường nhất của người luyện kiếm. Mũi Huyết Hận kiếm đỏ ửng như có một giọt máu óng ánh tỏa huyết quang.

A Tú thét lên thật lớn, thi triển pho Mai hoa kiếm pháp. Cả không gian chung quanh nàng như nhuộm đỏ huyết quang. Ánh kiếm ngập trời không còn nhìn thấy thân ảnh của A Tú đâu nữa mà chỉ có những ánh kiếm đỏ ngời.

Khi A Tú thu hồi kiếm pháp thì chung quanh nàng, những đóa hoa đào đồng loạt rơi xuống như mưa. Phạm vi chung quanh mười trượng chỉ còn những cành đào trơ trụi.

A Tú nhìn Lãnh Nhật Phong :

- Đại ca thấy thế nào?

- Huynh không sao tưởng tượng được sát kiếm Huyết Hận kiếm lại khốc liệt đến như vậy. Kiếm quang chưa đến nhưng sát kiếm đã có thể tiêu diệt đối phương rồi.

Lão trượng gật đầu :

- Công tử nhận định rất đúng. Lão phu tin với thanh Huyết Hận kiếm thì Thần Kiếm Giang Đông nhất định chết bởi tay A Tú.

- Văn bối cũng hy vọng như vậy.

A Tú bước lại bên Nhật Phong :

- Đại ca có muốn thử qua thanh Huyết Hận kiếm này không.

Nhật Phong chưa kịp từ chối thì nàng đã đặt Huyết Hận kiếm vào tay chàng :

- Đại ca thử xem rồi mới có thể góp ý cho nội tổ được.

Cầm thanh Huyết Hận kiếm, Nhật Phong mơ hồ cảm nhận mình đã từng sử dụng kiếm. Khuôn mặt chàng thoáng hiện những nét trầm tư.

A Tú nhận ra sự thay đổi trên gương mặt chàng, liền hỏi :

- Đại ca đang nghĩ gì vậy?

- À... Huynh vừa cầm Huyết Hận kiếm liền có cảm giác mình cũng đã từng sử dụng kiếm.

A Tú nhướn đôi chân mày vòng nguyệt :

- Thế thì hay quá. Đại ca thi triển chiêu thức thử xem.

Nhật Phong nhìn nàng :

- Chiêu thức kiếm pháp à?

A Tú gật đầu :

- Dụng kiếm phải có kiếm pháp chứ?

Nhật Phong nheo mày :

- Kiếm pháp. Huynh không có ý niệm kiếm pháp.

Nàng ngơ ngác nhìn chàng :

- Đại ca vừa cầm Huyết Hận kiếm đã cảm nhận mình là kiếm thủ, có sao lại không có ý niệm về kiếm pháp.

Nhật Phong mỉm cười với nàng :

- Huynh nói bằng sự thật. Quả thật đại ca không có ý niệm về kiếm pháp.

Chàng quay lại nội tổ của A Tú :

- Lão tiên sinh, một khi đã luyện kiếm đến cảnh giới tối thượng thì đâu có lệ thuộc vào kiếm pháp nữa. Một khi luyện kiếm đã vượt qua khuôn mẫu của kiếm pháp chẳng khác nào người chơi cờ, khảy đàn và đồ họa, biết biến kiếm chiêu thành một thuật pháp theo ý của mình, bấy giờ gọi là kiếm ý, khi đã đạt thành kiếm ý thì đối phương không thể biết được mình dụng kiếm như thế nào mà tìm ra chỗ sơ hở công kích mình.

Lão trưởng nhìn Nhật Phong một cách sững sờ. Lão buột miệng nói :

- Kiếm ý?

- Văn bối muốn nói đến kiếm ý.

Lão quay ngoắt lại A Tú :

- A Tú, có thể Lãnh Nhật Phong Thần kiếm Giang Đông đã đến cảnh giới kiếm ý nên Vũ Minh mới thảm hại bởi tay y.

Lão quay lại Nhật Phong :

- Lão phu đã nghiệm ra rồi. Kiếm ý quả là lợi hại. Nếu có thể được công tử có thể rèn cho A Tú kiếm ý được không?

- Văn bối sẽ cố gắng.

Chàng quay lại A Tú :

- Muốn luyện kiếm ý thì muội phải biết quên tất cả những tuyệt kỹ kiếm pháp mà dùng kiếm theo ý của mình. Huynh nói thì dễ nhưng luyện thành kiếm ý thì không dễ đâu.

A Tú nhìn chàng nói :

- Đại ca thử cho muội thấy đi.

- Đại ca chỉ sợ muội cười mà thôi.

- Muội không cười đại ca đâu.

Nhật Phong trao thanh Huyết Hận kiếm lại cho nàng :

- Muội dùng Huyết Hận kiếm tập kích huynh đi.

Lão trưởng khản trương :

- Sao lại dùng Huyết Hận kiếm, nhờ có gì xảy ra thì sao? Công tử đã biết sự lợi hại của Huyết Hận kiếm rồi.

- Huyết Hận kiếm dù là bảo kiếm có một không hai, nhưng phải có kiếm thủ biết sử dụng nó mới phát huy hết oai lực mà lão tiên sinh đã gởi gắm vào.

Chàng quay lại A Tú :

- Muội hãy thi thố bản lĩnh của mình tấn công huynh.

A Tú gật đầu :

- Đại ca cẩn thận.

- Huynh không dám coi thường Huyết Hận kiếm trên tay muội đâu.

- Huynh đã nói vậy thì muội thử tài huynh đây.

A Tú nói xong, hoành kiếm thì triển kiếm pháp Mai Hoa. Muôn vạn ánh quang đồ chớp chòn trước mặt Nhật Phong. Khí kiếm tỏa ra như có muôn vạn những ngọn kiếm khi vô hình vây bọc lấy thân ảnh của Nhật Phong.

Mặc dù kiếm khí áp đảo như vậy nhưng Nhật Phong vẫn lấy cái tĩnh làm chuẩn. Bất ngờ một kiếm quang đồ ối xẹt đến tập kích thẳng vào vùng thượng đẳng của chàng.



Lão trượng hốt hoảng nói :

- Coi chừng!

Lời nói còn đọng trên môi lão thì mũi kiếm đã lướt xẹt ngang vai Nhật Phong khi chàng nghiêng đầu lách đao kiếm quang đó. Cùng lúc mũi Huyết Hận kiếm đâm hụt Nhật Phong thì ngón trỏ của chàng đã điểm vào hõ khẩu cầm Huyết Kiếm của A Tú.

Nàng thốt lên :

- Ôi..

Thanh Huyết Hận kiếm rơi khỏi tay nàng.

Nhật Phong đỡ lấy kiếm :

- Muội không bị gì chứ?

A Tú thẹn đỏ mặt :

- Đại ca làm rơi kiếm của muội rồi.

- Đại ca đoạt được kiếm trên tay của muội bởi biết kiếm pháp Mai Hoa sẽ tập kích chỗ nào trên người đại ca.

Chàng trao kiếm lại cho nàng :

- Cái nhược điểm của kẻ luyện kiếm theo khuôn mẫu là chỗ đó.

A Tú nhìn chàng :

- Đại ca hay quá. Nhất định đại ca là một kiếm thủ lấy lòng trong chốn giang hồ.

- Huynh không dám nhận lời khen của muội đâu.

Nội tổ A Tú nhìn Nhật Phong :

- A Tú nói đúng. Nếu bây giờ công tử nhớ lại thân phận lai lịch của mình thì công tử chính là một kiếm thủ vô địch.

Nhật Phong thở dài :

- Văn sinh không còn nhớ gì nữa. Có thể quay lại giang hồ văn sinh sẽ biết được mình là ai.

A Tú nhìn chàng :

- Muội sẽ cùng đại ca trở lại giang hồ. Đại ca giúp muội trả thù Thần Kiếm Giang Đông, ngược lại muội sẽ giúp đại ca tìm lại lai lịch của mình.

Nội tổ A Tú chen vào :

- Trước nhất hãy tìm đến Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ để trực độc chất trong nội đan của công tử trước đã.

- A Tú sẽ đưa đại ca đến Trúc gia trang.

- Nội tổ sẽ viết thư cho Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ, nhất định Hà đại phu sẽ giúp công tử.

Nhật Phong nhìn nội tổ của A Tú :

- Cái on này không biết chừng nào văn sinh mới trả được cho Lão tiên sinh và Tú muội.

A Tú nhăn mặt :

- Đại ca lại khách sáo rồi. Huynh cứ coi như là cái duyên của huynh với Đào Hoa trang đi.

Lão trượng mỉm cười với chàng :

- A Tú nói đúng đó, công tử đừng áy náy.

Lão quay lại A Tú :

- Ngày mai con và Lãnh công tử sẽ lên đường chứ?

A Tú phụng phịu :

- Con muốn đi ngay bây giờ.

Lão trượng nhướng mắt :

- Sao gấp vậy?

Nàng nhìn Nhật Phong :

- Đại ca mình đi ngay bây giờ nhé.

Nhật Phong nhìn lão trượng.

Nội tổ của A Tú thờ dài, lắc đầu nói :

- Một khi A Tú muốn thì không ai cản được đâu. Nếu đã muốn đi thì nội tổ sẽ chuẩn bị hành trang để con và Lãnh công tử lên đường.

A Tú bá vai nội tổ mình :

- Nội tốt quá.

- Nội không tốt đâu, tại tính khí của con đó.

Nàng quay lại nhìn Nhật Phong :

- A Tú đi cùng với đại ca, vừa đi vừa học những bí quyết kiếm ý của đại ca.

Nàng nheo mắt :

- Đi cùng với đại ca muội thích lắm đó.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 25: Hiện tại mông lung

Lãnh Nhật Phong và A Tú đến Dương Châu Thành thì trời cũng nhá nhem tối.

Vũ A Tú nói với Nhật Phong :

- Đại ca, mình tìm khách điểm nghỉ qua đêm rồi mai hãy đến Trúc gia trang cũng không muộn.

Nhật Phong gật đầu.

Hai người tìm đến một khách điểm ở một phía đông Dương Châu Thành. Khi họ vừa bước vào khách điểm thì tất cả những khách nhân đồng loạt đứng bật dậy. Hơn hai mươi cặp mắt đều đổ vào Lãnh Nhật Phong.

A Tú nheo mày đảo mắt nhìn qua một lượt những người đó. Nàng quay lại nói với Nhật Phong :

- Đại ca, những người kia có quen biết với huynh không mà họ nhìn huynh dữ vậy.

Nhật Phong lắc đầu :

- Huynh không biết họ.

A Tú nheo mày :

- Không biết nhưng sao họ lại nhìn đại ca bằng ánh mắt lạ lùng ngập tràn sát khí.

- Có lẽ tại huynh giống một người nào đó.

Chàng nhìn thẳng vào đám khách nhân đang trở mắt nhìn chăm chăm như muốn đóng đi vào mặt Nhật Phong.

A Tú nói :

- Kệ họ.

Nàng nắm tay Nhật Phong.

Nàng chưa kịp cất bước đến quầy gã tiểu nhị thì gã đã bước đến trước mặt hai người :

- Nhị vị đến khách điểm của tiểu nhân để trọ qua đêm?

A Tú gật đầu nói :

- Chúng tôi cần hai gian phòng để trú qua đêm nay.

Gã tiểu nhị xoa tay :

- Nhị vị thông cảm cho tiểu nhân, khách điểm của tiểu nhân đã được thuê hết phòng rồi.

A Tú nhướn mày :

- Không còn gian phòng nào trống nữa sao?

Gã tiểu nhị lắc đầu :

- Dạ không, tất cả mọi phòng ở đây đều được những vị đại gia đây thuê hết rồi.

A Tú quay lại Nhật Phong :

- Đại ca chúng ta đi thôi. Ở đây hết phòng rồi.

Nhật Phong mỉm cười gật đầu với nàng :

- Chúng ta sẽ tìm khách điểm khác vậy.

Hai người vừa quay lưng ra cửa thì bốn gã đại hán trong đám khách nhân lướt tới chặn ngay cửa.

Bốn người đồng loạt rút binh khí.

Nhật Phong nheo mày.

Một gã đại hán chỉ quả chùy to vào mặt Nhật Phong :

- Ngươi chính là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong?

Nhật Phong cau mày nhìn gã :

- Các hạ nhìn lầm người rồi. Tại hạ là Lãnh Nhật Phong chứ không phải là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

A Tú ngơ ngác hỏi gã đó :

- Các hạ thật là hồ đồ.

Nàng khoát tay :

- Các hạ tránh ra để chúng tôi đi.

Gã đại hán quát mắt :

- Tử đại thiên vương của Thiên Luân giáo đâu để cho ai lệnh được Lãnh Nhật Phong, mau tự trở về trở lại Thiên Luân cung để Giáo chủ định tội ngươi.

Nhật Phong lắc đầu :

- Tại hạ cũng không biết Thiên Luân giáo, và cũng chẳng hề biết Lãnh Nhật Phong. Có lẽ các vị huynh đài nhìn lầm người.

Gã đại hán hừ nhạt một tiếng :

- Mạc Can mà có thể nhìn lầm Lãnh Nhật Phong ư? Nếu ngươi không tự trói thì Mạc Can và ba sư đệ lấy thủ cấp của ngươi về dâng nạp cho Giáo chủ.

A Tú trừng mắt :

- Lãnh đại ca không thù không oán với các vị, vừa diện kiến đã đòi lấy thủ cấp của đại ca rồi. Các ngươi thật quá đáng đó.

Mạc Can nạt ngang A Tú :

- Nha đầu im miệng, ngươi biết gì.

Gã quay lại Lãnh Nhật Phong :

- Lãnh Nhật Phong, ngươi hãy theo ta về Thiên Luân cung hầu tiếp Giáo chủ.

Nhật Phong lắc đầu :

- Tại hạ đúng là tên Lãnh Nhật Phong, nhưng cái tên đó chỉ vừa được muội muội tặng cho.

- Hừ... ngươi đừng giả vờ nữa.

A Tú giật tay Nhật Phong :

- Đại ca phải dạy cho mấy gã này mấy chiêu kiếm để gã đừng lớn miệng làm càn.

Nhật Phong nắm tay A Tú dẫn đến chiếc bàn kê tận trong góc gian chính sảnh tiếp tân.

A Tú đặt thanh Huyết Hận kiếm ngay trước mặt Nhật Phong.

Bốn gã cao thủ Tứ Đại Thiên Vương của Thiên Luân giáo bước lại bàn Nhật Phong :

- Nhật Phong, ngươi phải theo bọn ta.

Nhật Phong ngẩng mặt nhìn Mạc Can :

- Tại hạ chẳng muốn bị phiền nhiễu nữa, các vị bằng hữu có hứng muốn đi Thiên Luân giáo nào đó thì cứ đi.

- Ngươi dám chống lại lệnh của Giáo chủ hả?

Mạc Can vừa nói vừa vung chùy lướt tới toang đập vào thiên đình huyệt của Lãnh Nhật Phong. Y vừa vung chùy vừa nói :

- Nếu không có sa dược thì ngươi đâu còn bản lĩnh của Thần Kiếm Giang Đông.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của gã, chùy cũng vừa vung lên qua khỏi đầu, thì một ánh chớp đỏ rực xuất hiện trong chớp mắt. Ánh huyết quang đó khiến mọi người tưởng là tia máu từ vết hầu của nạn nhân phun ra, nhưng khi ánh chớp đỏ vụt tắt thì Mạc Can cũng đổ sầm xuống. Ngay vết hầu của gã chỉ có một đường chỉ đỏ, máu không kịp phun ra ngoài thì vết thương đã khép miệng bởi sát kiếm Huyết Hận kiếm quá mãnh liệt và bén ngọt.

Ba cao thủ còn lại của Tứ Đại Thiên Vương Thiên Luân giáo đứng nghệt mặt. Cả ba ngỡ như những pho tượng bất động, chỉ có những đôi mắt là chớp liên tục.

Nhật Phong nhìn ba người đó :

- Tại hạ không phải là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Lời chàng vừa dứt thì cả ba cao thủ của Thiên Luân giáo đồng loạt nhảy xổ đến. Một gã sử dụng câu liêm, một sử dụng lang nha bổng, gã còn lại dùng thiết báng, cả ba vừa vung binh khí thì ánh kiếm Huyết Hận lại xuất hiện.

Chỉ cần Nhật Phong thi triển một thức kiếm thì cả ba môn binh khí đều bị Huyết Hận kiếm chém gãy làm đôi. Ba gã cao thủ thối lui ba bộ đứng nhìn Nhật Phong không chớp mắt.

A Tú phui tay :

- Các ngươi còn đứng đó nữa à?

Cả ba gã cùng lùi lại thêm hai bộ rồi không nói tiếng nào quay lưng trở khinh công lượn ra cửa khách điểm.

Ba gã kia đi rồi, bọn cao thủ Thiên Luân còn lại cũng lục đục bỏ đi.

Khách điểm chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi bỗng trở nên vắng vẻ im lìm.

A Tú cười bước đến bên quầy gã tiểu nhị đang đứng thất thần.

Nàng nhìn gã tiểu nhị nói :

- Bây giờ thì khách điểm của huynh đài dư phòng cho chúng tôi thuê rồi.

Gã tiểu nhị nghe nàng nói thì giật mình, rồi rít hần lên :

- Vâng, vâng, nhị vị để tiểu nhân sắp xếp phòng cho hai người.

A Tú quay lại Lãnh Nhật Phong :

- Đại ca, chúng ta có phòng rồi.

Nhật Phong bước lại bên nàng, vừa dừng bước chợt chàng rùng mình.

Cái rùng mình của Nhật Phong không qua cặp mắt tinh tường của A Tú. Nàng nắm tay chàng hỏi :

- Huynh cảm thấy trong nội thể thế nào?

Nhật Phong mỉm cười với nàng :

- Huynh không sao đâu chỉ có cảm giác ón lạnh mà thôi. Có lẽ tại huynh dùng đến công lực nhiều quá nên chất độc phát tác thôi.

- Muội đưa đại ca lên phòng nghỉ ngơi.

Nhật Phong gật đầu.

Gã tiểu nhị dẫn nàng và Nhật Phong đến gian phòng khá thơm mát. Gã tiểu nhị lí nhí nói :

- Nhị vị có cần gì cứ gọi tiểu nhân.

A Tú gật đầu. Gã tiểu nhị lần luôn ra ngoài.

A Tú khép lại cửa phòng. Nàng quay lại thì thấy Nhật Phong đang ngồi tư lự, ánh mắt dõi về chốn hư vô nào đó.

A Tú bước đến bên cạnh chàng :

- Đại ca.

Nhật Phong không nghe tiếng nàng, vẫn trầm tư như kẻ vô thức, vô thần.

A Tú lay vai chàng :

- Đại ca Nhật Phong giật mình :

- Tú muội, có chuyện gì muốn hỏi huynh?

A Tú ngồi xuống bên cạnh Nhật Phong :

- Đại ca đang nghĩ gì vậy?

- Huynh đang tự hỏi tại sao mấy người kia lại gọi huynh là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

A Tú nhướn mày nhìn chàng :

- Muội cũng đang thắc mắc đến điều đó đây.

Nhật Phong thở dài :

- Chẳng lẽ huynh lại là gThần Kiếm Giang Đông ILãnh Nhật Phong thật sao?

A Tú lắc đầu :

- Muội không tin đại ca là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong thở dài nhìn A Tú :

- Nếu như đại ca chính là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong thì sao?

- Không, đại ca không phải là gã kiếm thủ đó. Nếu như đại ca là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong thì..

Nàng nói rồi nhìn chàng.

Nhật Phong mỉm cười với A Tú :

- Huynh đã mang ơn nội tổ của muội, huynh chưa báo ơn thì đã có oán.

Chàng nắm tay A Tú :

- A Tú, nếu thật sự đại ca là Thần Kiếm Giang Đông thì đại ca sẽ tự xử mình.

A Tú lắc đầu :

- Có thể những gã kia nhận lầm đại ca là Lãnh Nhật Phong thôi.

- Huynh hy vọng như vậy. Nhưng huynh có cảm nhận những người kia đã từng biết huynh là ai.

Chàng lơ đãng nhìn lên trần phòng :

- Thiên Luân giáo.

A Tú lặp lại lời chàng :

- Thiên Luân giáo có quan hệ gì với đại ca?

Nhật Phong nhìn nàng :

- Có thể Thiên Luân giáo biết được thân phận và lai lịch của huynh.

A Tú đặt tay lên vai chàng :

- Đại ca đừng nghĩ ngợi nữa, hãy nghỉ ngơi đi.

Nhật Phong chột nheo mày.

A Tú ngat nhiên nhìn chàng.

Nhật Phong chỉ lên trần phòng, truyền âm nhập mật nói với A Tú :

- Trên mái nhà có người đang nghe trộm chúng ta.

Đôi mắt của Nhật Phong từ từ ngược lên nhìn. Bất ngờ chàng điểm hai mũi giày, phi thân lướt lên trần phòng. Ngọn Huyết Hận kiếm lại lóe ánh quang đồ rực.

- Chát...

Nhật Phong lướt lên trên mái nhà. Quả đúng như chàng cảm nhận được. Khư Giã Đạt Ma đang nằm rạp trên mái nhà, bối rối đứng bật dậy, phi thân xuống đất.

Lão toan trở kinh thuật lướt đi thì Nhật Phong đã cắt ngang đường tháo chạy của Khư Giã Đạt Ma. Chàng hoành ngọn Huyết Hận kiếm nhìn gã Khư Giã Đạt Ma nói :

- Lão trượng là ai, sao lại núp trên mái nhà nghe trộm tại hạ?

Khư Giã Đạt Ma nhìn chàng :

- Lãnh công tử không nhận ra lão nạp à?

Nhật Phong nheo mày :

- Tại hạ chưa từng biết lão trượng.

- Lãnh công tử đã từng uống rượu với lão nạp ở Tây Vực kia mà. Công tử không nhớ à?

Nhật Phong lắc đầu :

- Tại hạ chưa từng qua Tây Vực. Tại hạ muốn biết sao lão trượng lại nghe lén tại hạ?

- Lão nạp và Kha Cát Cát đang đi tìm người.

- Kha Cát Cát nào?

- Lãnh công tử không nhớ cả Kha Cát Cát tiểu thư.

- Tại hạ nghe tiền bối mới nói danh xưng đó lần đầu.

Khur Giã Đạt Ma xoa đầu :

- Là thật đó. Lão nạp không sao giải thích được, nguyên nhân gì công tử mau quên đến như vậy.

Lãnh công tử giả vờ không biết hay là không biết thật sự.

Nhật Phong cau mày.

Khur Giã Đạt Ma nhìn thanh Huyết Hận kiếm trên tay chàng :

- Có thể lão phu nhầm người. Lãnh Nhật Phong sử dụng thanh Long kiếm. Nhưng sao trên đời lại có hai người giống nhau như vậy. Lão nạp mạn phép hỏi danh công tử.

- Tại hạ họ Lãnh tên Nhật Phong.

Khur Giã Đạt Ma trở mắt nhìn chàng :

- Lãnh Nhật Phong đúng là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong lắc đầu :

- Tại hạ không phải là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

- Công tử nói mình họ Lãnh tên Nhật Phong.

- Cái tên đó Tú muội vừa mới đặt cho tại hạ mà thôi.

Khur Giã Đạt Ma lắc đầu :

- Lão nạp không sao hiểu được.

- Lão trượng chưa giải thích nguyên do vì sao nấp trên mái nhà nghe trộm Nhật Phong.

- Vì sự hiểu lầm thôi. Lão nạp vừa vào khách điểm này nghe mọi người nói có Lãnh Nhật Phong trong này nên muốn thấy qua chân diện mục của người. Đó là nguyên do vì sao lão phu nghe trộm Lãnh công tử.

Khur Giã Đạt Ma nhìn chàng từ tốn ôm quyền xá rồi nói :

- Nguyên do lão nạp đã nói hết rồi, mạn phép được cáo từ Lãnh công tử.

Nhật Phong khoát tay :

- Lão trượng khoan đi.

Khur Giã Đạt Ma khấn trương ra mặt. Dù sao lão cũng đã biết kiếm thuật của Nhật Phong rồi, nên mới khấn trương như vậy, bởi trong tâm lão sợ Nhật Phong bất thần xuất kiếm thì lão khó mà đối phó với chàng.

Nhật Phong dần đến hai bộ, Khur Giã Đạt Ma khấn trương hơn nhưng vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh không để lộ sự lo lắng ra mặt.

Nhật Phong nghiêm giọng hỏi :

- Lão trượng biết Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong?

Khur Giã Đạt Ma gật đầu :

- Lão nạp biết rất rành Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong và những vị bạn hữu của y.

Nhật Phong cau mày :

- Thần Kiếm Giang Đông có bạn hữu à. Xin hỏi lão trượng Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong là người như thế nào?

- Công tử như thế nào thì Lãnh Nhật Phong như thế đó. Hai người giống nhau như hai giọt nước mới khiến lão nạp hiểu lắm. Hai người chỉ có khác một chỗ.

Nhật Phong nhìn Khur Giã Đạt Ma hỏi :

- Tại hạ và Lãnh Nhật Phong khác chỗ nào :

- Nhật Phong sử dụng thanh Long kiếm khét tiếng trên giang hồ, còn công tử sử dụng thanh Huyết kiếm.

- Chỉ khác về binh khí thôi sao?

Nhật Phong thở dài một tiếng hỏi Khur Giã Đạt Ma :

- Lão trượng biết Nhật Phong ở nơi đâu không?

- Ở Trung Nguyên ai cũng biết Lãnh Nhật Phong đã trở thành Sát Thủ Kiếm Vương của Thiên Luân giáo.

Nhật Phong cau mày lẩm nhẩm :

- Thiên Luân giáo, Sát Thủ Kiếm Vương của Thiên Luân giáo.

Khur Giã Đạt Ma gật đầu :

- Chuyện đó ngoài giang hồ ai ai cũng đều biết. Và chính Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong cùng với Chu Thê Loan đến Thiếu Lâm cổ tự bắt Tuệ Tĩnh đại sư về Thiên Luân cung.

Khur Giã Đạt Ma nhìn thẳng vào mặt của Nhật Phong :

- Nguyên cớ gì mà công tử quan tâm đến Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong?

- Tại hạ đang tìm y.

- Nếu công tử thật sự muốn tìm Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong thì hãy đến Thiên Luân cung.

Nhật Phong gật đầu :

- Đa tạ lão trượng chỉ giáo.

- Lão nạp kiếu từ.

- Kiếu từ.

Khur Giã Đạt Ma trở kinh thuật lướt đi. Nhật Phong nhìn theo bóng của Khur Giã Đạt Ma thở dài một tiếng. Chàng tự hỏi :

- Ta là ai? Tại sao ai cũng khăng định ta là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong?

Chàng thở dài một lần nữa rồi quay lại gian phòng của mình. A Tú đón Nhật Phong ngay mái hiên.

Nàng hỏi chàng :

- Đại ca, lão hòa thượng Tây Vực đó là ai vậy?

Nhật Phong lắc đầu :

- Huynh cũng không biết. Nhưng lão hòa thượng đó nấp trên nhà cốt để nhìn chân diện mục của đại ca coi đó có phải là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong không thôi.

- Và lão nói như thế nào.

- Đại ca và Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong giống nhau như hai giọt nước, chỉ khác..



Chàng lưỡng lự.

A Tú hỏi :

- Có điểm khác là được rồi. Lão đã khẳng định đại ca không phải là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong?

Nàng đặt tay lên ngực mình :

- Có người khẳng định đại ca không phải là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong là mừng lắm rồi.

Nhật Phong nắm tay nàng :

- Mình về phòng đi.

A Tú gật đầu.

Hai người quay trở lại thư phòng của họ. A Tú vừa toan khép cửa thì Kha Cát Cát xuất hiện. Nàng không vận y trang Tây Vực Huyền cung mà vận áo vải của những nàng hầu trong khách điểm. Trên tay Kha Cát Cát bưng một vò rượu. Nàng bước vào phòng nhìn Lãnh Nhật Phong và A Tú, nói ôn nhu :

- Quán chủ sai tiểu nữ mang đến cho nhị vị vò rượu Trung Nguyên nhứt tửu để khoản đãi.

Kha Cát Cát đặt vò rượu lên bàn. Nàng đứng sững ra nhìn Nhật Phong nheo mày nói :

- Khách nhân giống một người.

A Tú nhìn Kha Cát Cát hỏi :

- Cô nương nói đại ca tôi giống Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong?

Kha Cát Cát reo lên :

- Đúng rồi, công tử đây chính là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong. Người mà tiểu nữ rất ái mộ.

A Tú nhăn mặt bước lại bên cạnh Kha Cát Cát :

- Cô nương ái mộ gã Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong?

Kha Cát Cát gật đầu rồi chỉ Lãnh Nhật Phong :

- Thế vị đại ca của tiểu thư không phải là Lãnh Nhật Phong sao?

A Tú lắc đầu :

- Không phải.

Kha Cát Cát lắc đầu nguầy nguậy :

- Có nguyên cớ gì mà Lãnh công tử lại chối bỏ mình? Làm gì trên đời lại có hai người giống nhau như hai giọt nước.

A Tú hậm hực :

- A Tú nói đại ca của mình không phải là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong là không phải, thế thôi. Cô lui ra đi.

Kha Cát Cát chớp mắt bước đến bên Lãnh Nhật Phong. Nàng nhìn thẳng vào mặt chàng :

- Lãnh công tử không nhớ Kha Cát Cát à?

- Tại hạ không biết cô nương.

- Làm sao Lãnh công tử không biết. Cát Cát đã từng bồi tiếp hảo tửu cho công tử kia mà.

Nhật Phong bặm môi lắc đầu :

- Tại hạ không phải Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

- Không thể như vậy được, nhất định công tử là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, người mà Cát Cát ái mộ.

Nhật Phong nhìn Cát Cát, lắc đầu :

- Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, người mà cô nương ái mộ đang ở Thiên Luân cung với chức trách là Sát Thủ Kiếm Vương. Tại hạ đang có ý định tìm Lãnh Nhật Phong để lấy mạng gã đây.

Cát Cát nheo mày :

- Công tử cũng đòi lấy mạng của Lãnh Nhật Phong à?

Nhật Phong gật đầu.

A Tú chen vào :

- Bây giờ thì cô nương tin rồi chứ. Đại ca của tôi và Lãnh Nhật Phong giống nhau như hai giọt nước, nhưng là hai người khác nhau.

- Cát Cát quả là không tin vào mắt mình nữa. Chính Cát Cát đã từng gặp công tử.

Nhật Phong nheo mày :

- Cô nương gặp tại hạ từ khi nào mà sao tại hạ không biết cô nương?

Cát Cát thở hắt ra :

- Lạ lùng thật đó. Vậy Cát Cát hỏi công tử ngoại danh là gì?

Nhật Phong nhìn A Tú rồi quay lại Cát Cát :

- Lãnh Nhật Phong.

- Cũng lại là Lãnh Nhật Phong. Đúng là một câu chuyện khó tin vô cùng.

A Tú hỏi :

- Thế nào là khó tin?

- Tiểu thư nghĩ coi. Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong mà lại đòi đi tìm mình lấy mạng mình. Chuyện đó có tin được không chứ?

- Cô nương vẫn chưa tin đại ca của tôi và Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong là hai người khác nhau?

Cát Cát gật đầu :

- Trên đời này làm gì có hai người xa lạ mà giống nhau như hai giọt nước chứ. Vậy tiểu thư hãy nghĩ coi Thần Kiếm Giang Đông và Lãnh đại ca đây khác nhau chỗ nào.

A Tú nhìn lại Nhật Phong :

- Lão trượng khi nãy nói đại ca và Lãnh Nhật Phong khác nhau chỗ nào?

Nhật Phong thở dài bậm môi một lúc rồi cất giọng ôn nhu nói :

- Lão trượng nói đại ca và Lãnh Nhật Phong khác nhau một điểm duy nhất.

Cát Cát mỉm cười hỏi :

- Lãnh đại ca và Thần Kiếm Giang Đông khác nhau ở điểm gì?

- Thần Kiếm Giang Đông sử dụng thanh Long kiếm khét tiếng trên giang hồ, còn tại hạ thì dùng Huyết Hận kiếm.

Cát Cát bụm miệng những vẫn phát ra những tiếng cười khúc khích.

Nàng nhìn Nhật Phong nói :

- Chỉ có điểm dị biệt đó thì đâu thể nói Lãnh đại ca đây và Thần Kiếm Giang Đông là hai kẻ khác nhau được. Huống chi Long kiếm hay Huyết Hận kiếm cũng đều là kiếm.

Nàng nhướn mắt :

- Cát Cát nói đúng không nào. Lãnh đại ca hãy tự nhận đi.

Nhật Phong hỏi Cát Cát :

- Nhận gì?

- Thì chính đại ca là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong. Đại ca không nhớ lần đại ca và Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim, Lâm Thanh Tử và Mộng Đình Hoa ra Tây Vực Huyền cung để đưa lão Đức Thái Tông về Trung Nguyên à. Ở Huyền cung đại ca đã gặp Huyền cung tiểu thư Kha Cát Cát và hai người đã từng đôi ẩm với nhau nữa.

Nhật Phong cau mày. Chàng lẩm nhẩm :

- Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim, Lâm Thanh Tử và Mộng Đình Hoa, những người đó là ai. Tại hạ mới nghe tên những người đó lần đầu.

Cát Cát sa sầm sắc mặt :

- Những người đó mà đại ca mới nghe lần đầu hả. Há chẳng phải Lãnh đại ca và những người đó đã cùng kết nghĩa kim bằng tình như thủ túc. Lãnh đại ca không dám tự nhận mình là Thần Kiếm Giang Đông vì những cái chết thảm của Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim và Mộng Đình Hoa.

Nhật Phong hỏi Cát Cát :

- Tại sao những người đó lại chết?

- Lãnh công tử không biết giả vờ không biết. Chẳng lẽ Lãnh huynh không có trái tim và khối óc sao mà hỏi Cát Cát như vậy.

Nhật Phong ngồi xuống ghế, hai tay ôm đầu :

- Tại hạ không còn nhớ gì nữa.

Chàng nhìn Cát Cát :

- Thật ra tại hạ là ai, và cô nương là ai?

Chàng nhìn A Tú :

- Tú muội, chúng ta phải tìm Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong để xem dung diện của y như thế nào.

A Tú thở dài một tiếng :

- Cô nương đã khiến cho Lãnh đại ca của A Tú bán loạn tâm thần. Bao nhiêu đó được rồi, cô nương hãy ra ngoài đi.

Cát Cát nhìn A Tú rồi quay lại Nhật Phong :

- Chân giả rồi cũng có lúc phân định được. Nếu như Cát Cát biết được Lãnh huynh giả vờ ngây ngô quên những gì mà đã trở thành kỷ niệm thì...

Nàng lác đầu :

- Thần Kiếm Giang Đông không còn trong suy nghĩ của Kha Cát Cát nữa.

Cát Cát ôm quyền xá Nhật Phong và A Tú :

- Cát Cát kiêu từ. Nếu Cát Cát có gì đường đột và mạo phạm mong cô nương và Lãnh công tử miễn thứ.

Nàng quay lưng bước ra cửa.

Cát Cát đi rồi. A Tú mới nói với Nhật Phong :

- Tại sao mọi người nhầm lẫn đại ca với Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

- Huynh cũng không biết nữa. Để biết được sự thật huynh là ai, có lẽ phải tìm Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

- Muội cũng nghĩ như vậy, nhưng nếu...

A Tú nhìn Nhật Phong.

Nhật Phong hỏi nàng :

- Nếu thật sự huynh là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong thì đâu có Thần Kiếm Giang Đông thứ hai để ta tìm. Đến lúc đó...

Chàng thở dài nhìn A Tú rồi từ từ trao thanh Huyết Hận kiếm cho nàng.

- Sinh mạng của huynh thuộc về Tú muội.

A Tú lắc đầu :

- Muội nghĩ đại ca không phải là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong. Chắc chắn đây là sự hiểu lầm.

Nàng thở ra nói tiếp :

- Đại ca, chúng ta ở khách điểm này sinh lắm phiền hà, hay chúng ta rời khỏi đây đến ngay Trúc gia trang để gặp Hà đại thúc.

- Muội quyết định sao, huynh sẽ nghe theo vậy.

- Vậy thì mình đi.

A Tú đưa lại thanh Huyết Hận kiếm cho Nhật Phong :

- Lúc này muội chưa cần đến thanh Huyết Hận kiếm này, đại ca hãy giữ lấy nó.

Hai người bước ra ngoài mái hiên. Nhật Phong cau mày khi thấy hai mươi cao thủ của Thiên Luân giáo và cả Thần Long hội đều đứng thành hàng ngang với sắc mặt đờ đờ sát khí.

A Tú liếc qua chàng :

- Họ lại hiểu lầm đại ca là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 26: Cạm bẫy mỹ nhân

Trong màn sương khuya dày đặc trên dòng Hoàng Hà, những chiếc lầu thuyền vẫn hiện ra rõ mồn một lướt trên mặt nước. Lâm Thanh Từ ngồi trên một gò đá ven sông, trầm tưởng nhớ lại những gì đã xảy ra tại Vọng Nguyệt lầu mà khẽ thở dài. Cái chết của Cúc Cúc, Xuân Xuân, Thah Thanh và cả Phùng Phùng khiến Lâm Thanh Từ ân hận.

Y nhìn những sóng nước vỗ lách chách vào gò đá mà than vãn :

- Tổng đại ca, Kha đại ca, Lâm Thanh Từ này bất tài vô dụng nên không làm tròn ước nguyện của Kha đại ca.

Chiếc lầu thuyền xa xa lướt đến khi nó lọt vào tầm mắt của Lâm Thanh Từ. Họ Lâm nhìn con thuyền đó chăm chăm.

Mũi chiếc lầu thuyền được khắc tạo thành đầu của một con thủy quái mới khiến ánh mắt đang trầm mặc của Lâm Thanh Từ chú nhãn đến. Lâm Thanh Từ đứng nhìn chiếc lầu thuyền đang hướng về phía mình. Y lầm nhảm nói :

- Mộc Liễu Bân cũng đến Dương Châu Thành à?

Đối với Lâm Thanh Từ đâu còn xa lạ đối với con thuyền này, bởi nó là con thuyền duy nhất mang hình dạng kỳ dị vì chủ nhân của chiếc lầu thuyền là Mộc Liễu Bân, một thủy nhân khét tiếng của dòng Dương Từ.

Thành Từ lưỡng lự nhìn những sóng nước dập dềnh rồi như đã quyết định xong liền vận hóa chân khí vào đôi chân Triền Xí Phi Vân. Lúc này vết thương do Lộc Đại Kỳ để lại trên bắp chân phải của Thành Từ đã lành miệng rồi và độc chất trong Vô Ảnh Kim Tiên đã được trục bởi hai hoàn dược của Vạn Dược Thần Y.

Thành Từ nhìn con thuyền đang lướt tới gần rồi đập nhẹ mũi gậy. Thân pháp như cánh chim cất lướt vút đi về phía con thuyền. Mũi gậy của Thành Từ như đập lên bọt sóng mà chạy, khinh công này có lẽ trên giang hồ có một mình y có thể thi triển được.

Trong khoảng khắc ngắn ngủi, Thành Từ đã lướt lên be thuyền rồi hạ thân nhẹ nhàng, đến ngay cả bốn gã phu chèo lặc lờng cũng không phát hiện được.

Trong khoang thuyền tiếng cười của Mộc Liễu Bân cất lên khảng khặc. Tiếng cười của họ Mộc biểu lộ sự sáng khoái và tự mãn.

Chính tiếng cười của Mộc Liễu Bân khiến Lâm Thanh Từ thất sắc, y tự hỏi :

- Trong khoang thuyền, gã thủy nhân này có chuyện gì mà có vẻ tự mãn như vậy.

Chính sự tò mò đó bắt Lâm Thanh Từ không đành được, rón rén chẳng khác nào con mèo bước đến cửa sổ của khoang thuyền. Thành Từ vén rèm nhìn vào trong khoang.

Nhược Mai Lâm nằm sóng soài trên mặt sàn thuyền, còn Mộc Liễu Bân thì đang chăm chú nhìn những miếng da họa đồ.

Y chất lưỡi quay lại Nhược Mai Lâm :

- Lão Mộc này thật tốt phúc quá, tự nhiên ta lại có được báu vật ngàn năm này. Nàng đúng là quí nhân của lão Mộc.

Mai Lâm mỉm cười với Mộc Liễu Bân :

- Nếu Mộc huynh cho Mai Lâm là quí nhân sao chưa chịu giải huyệt cho tôi đi.

Mộc Liễu Bân xoa chiếc đầu không tóc, nheo mắt với nàng :

- Mộc mỗ sẽ giải huyệt cho nàng mà. Nhưng trước khi lão Mộc giải huyệt cho nàng ta phải cắt những miếng họa đồ này đã.

Mộc Liễu Bân vừa nói vừa xăm xăm bước ra khỏi khoang thuyền.

Lâm Thanh Từ lợi dụng ngay cơ hội đó liền len vào trong khoang.

Mai Lâm nhận ra Thành Từ. Nàng buột miệng nói :

- Lâm công tử lại có mặt trên chiếc lâu thuyền này à?

- Không có chỗ nào mà Lâm Thanh Từ không đến được.

- Mai Lâm đã bị gã thủy nhân Mộc Liễu Bân điểm vào tỉnh huyệt. Lâm công tử hãy giải huyệt cho ta.

- Tại hạ sẽ giải huyệt cho cô nương, nhưng trước khi giải huyệt, Lâm mỗ muốn hỏi một câu.

- Hỏi nhanh đi.

Lâm Thanh Từ ngồi xuống bên nàng :

- Ở đâu Nhược cô nương có những miếng da họa đồ?

- Mai Lâm lấy từ tay Thiên Luân giáo chủ.

- Lấy từ tay Lập Ái?

Mai Lâm gật đầu.

Lâm Thanh Từ hỏi tiếp :

- Vậy Nhược cô nương phải biết Lãnh Nhật Phong đang ở đâu.

Mai Lâm nhìn Thành Từ :

- Chỉ cần Lãnh công tử giải huyệt cho Mai Lâm, thì Mai Lâm sẽ nói Lãnh Nhật Phong ở đâu.

- Nhược cô nương hứa với Thành Từ chứ.

Mai Lâm khẳng khái gật đầu :

- Mai Lâm hứa.

- Được.

Thành Từ liền vận công điểm chỉ vào ba đại huyệt trên người nàng. Mai Lâm rùng mình. Cùng lúc đó thì có tiếng chân của Mộc Liễu Bân dội đến.

Thành Từ liếc ra ngoài, rồi nhanh như cắt lẩn vào tấm rèm ngăn đôi khoang thuyền.

Mộc Liễu Bản vừa bước vào khoang thuyền vừa nói :

- Mai Lâm... Nàng chờ lão Mộc có lâu không?
- Không thể cử động được, tất phải có cảm giác lâu rồi.

Mộc Liễu Bản bước đến bên nàng, Y ngồi xổm xuống khoang thuyền, đưa mắt ngắm Nhục Mai Lâm :

- Lão Mộc từng ước ao tao ngộ với chủ nhân Đẳng Vương cung, không ngờ chỉ một cơ hội lão Mộc lại có được hai điều ước đó.

Mai Lâm mỉm cười :

- Lão ước gì ở Mai Lâm?
- Lão Mộc ước được ân ái với nàng?
- Đã ước thế còn chần chờ gì nữa, nhưng chẳng lẽ lão Mộc để Mai Lâm bất động mà ân ái sao?

Mộc Liễu Bản xoa chiếc đầu trọc :

- Nàng muốn lão Mộc này ân ái với nàng lắm à?

Mai Lâm chớp mắt, đôi thu nhân như ánh lên những tia nhìn long lanh gợi dục :

- Tại sao không chứ?
- Thế thì lão Mộc chẳng khách sáo với nàng đâu.

Mộc Liễu Bản vừa nói vừa cúi xuống toan đặt hai cánh môi mỏng dính vào trán Mai Lâm.

Nhục Mai Lâm bật cười khanh khách.

Mộc Liễu Bản nheo mày :

- Sao nàng lại cười?
- Mai Lâm cười khuôn mặt của lão.
- Khuôn mặt của lão Mộc như thế nào?
- Giống con cá ngáo chết sinh.

Mộc Liễu Bản trợn mắt :

- Lão Mộc mà giống con cá ngáo chết sinh à?
- Đúng như vậy đó. Thế lão có biết con cá ngáo chết sinh không?

Mộc Liễu Bản lắc đầu.

Mai Lâm mỉm cười nói :

- Cá mà chết sinh thì vừa thối lại vừa tanh.

Mộc Liễu Bản đỏ mặt :

- Nàng đang mắng chửi lão Mộc đó à?
- Mai Lâm thấy sao thì nói vậy thôi. Lúc này thì lão chưa thối chưa tanh nhưng chỉ chút nữa thôi nhất định lão sẽ thối và tanh.

Mộc Liễu Bản nhún vai :

- Lão Mộc có chết đâu mà thối với tanh. Ta thối và tanh chắc nàng thơm lắm.
- Tất nhiên rồi. Hữu xạ tự nhiên hương mà.
- Nếu nàng nói vậy thì lão Mộc phải ngửi qua cái mùi hương đó như thế nào.

Mai Lâm nhìn thẳng vào mắt Mộc Liễu Bản :

- Lão Mộc cứ tự nhiên ngừi. Mai Lâm chưa hề ngoa ngôn với ai bao giờ.

Mai Lâm vừa nói vừa từ từ nhắm mắt lại. Thà là nàng mở mắt nhìn Mộc Liễu Bản, gã còn có chút lưỡng lự nhưng một khi hai mi mắt khép lại, chẳng khác nào Mai Lâm đang mời mọc gã tận hưởng những gì mà Mộc Liễu Bản đang có.

Hai cánh mũi của Mộc Liễu Bản phồng to lên như đang cố hít lấy những mùi thơm tự nhiên từ cơ thể Mai Lâm toát ra. Lão nhìn nàng không chớp mắt.

Mộc Liễu Bản từ từ đặt tay lên hai bờ vai của Mai Lâm. Y cảm nhận sự êm ái mát lạnh khiến trái tim đập như trống trận.

Mộc Liễu Bản buột miệng nói :

- Nương tử thơm quá.

Gã kéo trễ xiêm y của Mai Lâm xuống để lộ ra đôi bờ vai thanh tú, trắng ngần như bông buri.

Làn da trắng mịn màng êm ái, một làn da mà trên cõi nhân gian này có lẽ chỉ có ở Mai Lâm mà thôi.

Xiêm y của Mai Lâm được Mộc Liễu Bản háo hức kéo trễ xuống sâu hơn.

Tất cả những gì trên cơ thể của Mai Lâm đập vào mắt gã khiến gã dờ dẩn. Đôi con ngươi của gã thủy nhân ánh lên những tia mắt dục vọng.

Mai Lâm mỉm cười thỏ thẻ nói :

- Lão Mộc chỉ biết nhìn Mai Lâm thôi sao?

Mộc Liễu Bản như cuống quýt hẳn lên. Gã lập bập nói :

- Lão Mộc biết... biết làm gì nữa đây?

- Lão đúng là con cá chết sinh hôi tanh.

- Mộc Liễu Bản biết phải làm gì đây?

- Lão chưa từng biết nữ nhân à?

Mộc Liễu Bản gật đầu :

- Lão Mộc chưa từng biết nữ nhân. Ta chỉ ao ước có mình nương tử thôi.

- Tội nghiệp cho Mộc huynh quá.

Cùng với câu nói của nàng thì Mộc Liễu Bản thét lên :

- Ui cha...

Gã ưỡn người bởi cái nhói buốt ở đại huyệt thần khuyệt, đại huyệt tối kỵ của nam nhân, mỗi khi hỏa dục tị thành. Sau cái buốt nhói đó, toàn thân Mộc Liễu Bản như mất hẳn khí lực. Gã nhũn ra và chỉ cần Mai Lâm gạt nhẹ một cái thì đã đổ lún ra sàn thuyền.

Mộc Liễu Bản nhìn nàng ngơ ngác hỏi :

- Nàng đã tự giải huyệt được à?

Mai Lâm sửa lại trang y :

- Nếu không có người thứ ba thì làm sao Mai Lâm có thể tự giải được tình huyệt.

Mộc Liễu Bản cau mày :

- Người thứ ba trên thuyền của ta, ai dám làm vậy?

Mai Lâm nhìn về phía rèm lụa. Nàng bước đến vén rèm. Nàng thấy Thành Tử quay mặt vào trong vách thuyền.

- Lâm công tử đứng mãi như vậy à?

Thành Tử nhăn nhó khoát tay :

- Hai con mắt của Lâm nỗ sao thấy toàn những cảnh dị hợm như thế này.
- Lâm công tử khỏi nhìn vào vách thuyền nữa. Mai Lâm đã giải quyết xong lão Mộc rồi.

Thành Từ thở dài một tiếng :

- Nam nhân háo sắc thường chuốc hận qua từ nữ nhân.
- Lâm công tử đừng nói lý nữa. Mai Lâm chẳng muốn nghe đâu.

Mai Lâm giật tay Thành Từ.

Hai người bước ra ngoài. Mộc Liễu Bân nhận ra Thành Từ. Lão buột miệng nói :

- Ngươi lên thuyền của lão Mộc từ lúc nào vậy?
- Từ lúc lão Mộc đi cất mấy tấm da họa đồ.

Mai Lâm mỉm cười với Mộc Liễu Bân :

- Bây giờ cò đã đổi chủ, lão Mộc khỏi thắc mắc về những tiểu tiết đó làm gì.

Mai Lâm lờm Mộc Liễu Bân :

- Những miếng da kia lão cất ở đâu?

Mộc Liễu Bân ngoảnh mặt nhìn vào vách :

- Ta không nói đâu, nàng đừng hỏi vô ích, tốn công.

Mai Lâm mỉm cười :

- Lão không nói à?

Mộc Liễu Bân gật đầu :

- Ồ, ta không nói đó. Không nói thì ta còn có thể sống, nói ra sợ cái mạng của ta không còn.
- Lão cương quyết quá.
- Không cương quyết với nàng không được.
- Nhưng Mai Lâm vẫn có cách bắt lão nói.
- Nàng tốn công vô ích mà thôi.
- Để xem lão huynh chịu đến mức nào.

Mai Lâm quay lại Lâm Thanh Từ :

- Lâm đại ca có thể giúp Mai Lâm thanh toán mấy gã phu chèo rồi lấy dùm một sợi dây thừng.

Lâm Thanh Từ nheo mày :

- Nàng tính làm gì?

Mai Lâm nhún vai :

- Cá thì phải sống dưới nước, chứ ở trên cạn ắt chết mất.

Lâm Thanh Từ nhăn mặt chỉ Mộc Liễu Bân :

- Nàng tính cho lão Mộc xuống nước hả?
- Lâm đại ca cứ hành sự đi rồi sẽ biết mà.

Lâm Thanh Từ lưỡng lự một lúc rồi bước ra ngoài khoang. Chỉ trong thời gian rất ngắn Thành Từ quay vào, trên tay cầm sẵn sợi dây thừng. Y trao cho Mai Lâm :



- Những gã phu chèo không ai biết võ công, Lâm mỗ đã điểm huyết hết bọn chúng rồi.

Mai Lâm lấy dây thừng trói Mộc Liễu Bân. Nàng nhìn Lâm Thanh Từ :

- Lâm đại ca giúp Mai Lâm chứ?

Mộc Liễu Bân lắc đầu :

- Ê... Nàng định quăng Mộc Liễu Bân này xuống nước thiệt à?

Mai Lâm gật đầu :

- Tất nhiên rồi.

Mộc Liễu Bân tròn to hai mắt tí hí :

- Nàng đừng quên ta là người không phải là cá đâu đấy nhé.

- Nếu lão không muốn biến thành cá thì nói cho Mai Lâm biết nơi cất mấy miếng da kia.

Mộc Liễu Bân sa sầm mặt.

Mai Lâm nheo mắt :

- Thế nào, lão không nói à?

- Nói cũng chết, không nói cũng chết, ta không nói.

Mai Lâm hừ nhạt một tiếng rồi xốc Mộc Liễu Bân quăng xuống dòng sông Hoàng Hà.

- Bùm..

Mộc Liễu Bân trôi lên, rồi ngụp xuống. Lão bị trói không sao thi thố được bản lĩnh dưới nước của gã, nên chỉ biết uống nước ừng ực.

Mộc Liễu Bân gào lên :

- Kéo ta lên!

Mai Lâm thân nhiên nhìn Mộc Liễu Bân trôi lên ngụp xuống rồi lại ho sặc. Nàng chờ cho Mộc Liễu Bân gần đuối sức mới ghệt dây thừng kéo lão lên bờ thuyền.

Mộc Liễu Bân thở hổn hển. Lão vừa thở vừa nói :

- Nàng tàn nhẫn với ta như vậy à.

- Lão không muốn Mai Lâm tàn nhẫn thì hãy nói nơi cất mấy miếng da họa đồ.

Mộc Liễu Bân lưỡng lự.

Mai Lâm nheo mày :

- Lão lại muốn biến thành cá nữa rồi. Thủy nhân ắt phải sống dưới nước.

Mai Lâm vừa nói vừa thộp trảo, ghệt lấy ngực áo Mộc Liễu Bân.

Mộc Liễu Bân biến sắc, hốt hoảng nói :

- Nàng đừng quăng ta xuống nước. Ta... ta nói...

Mai Lâm gật đầu :

- Tốt lắm. Nếu lão ngoan ngoãn thì không biến thành cá chết sinh đâu.

Mộc Liễu Bân nhìn Thanh Từ rồi nói với Mai Lâm :

- Ta giấu mấy miếng họa đồ trong...trong...

Y thờ dài nói tiếp :

- Trước khi Mộc mã nói nàng hứa không được lấy tính mạng của ta.

Mai Lâm gật đầu :

- Ta hứa.

Mộc Liễu Bân nói :

- Ta dấu mấy miếng da đó trong cái hốc bí mật đặt ở đầu mũi thuyền.

Mai Lâm nhìn Lâm Thanh Từ :

- Lâm đại ca kiểm chứng lời nói của lão Mộc dùm Mai Lâm.

Thành Từ gật đầu bỏ đi về phía mũi thuyền. Một lúc sau quay trở lại trên tay đã có những miếng da họa đồ. Mắt Mai Lâm nhìn chăm chăm vào những miếng da trên tay Lâm Thanh Từ.

Lâm Thanh Từ nói :

- Lão Mộc nói đúng, nàng hãy thả lão ra đi.

Mai Lâm gật đầu. Nàng nói với Thành Từ :

- Lâm đại ca vào khoang thuyền lấy cho Mai Lâm ít vật dụng rồi chúng ta sẽ rời khỏi chiếc thuyền này.

Lâm Thanh Từ lại trở vào trong khoang.

Mai Lâm chờ cho Thành Từ vừa khuất hẳn trong khoang thuyền liền thộp lấy ngực áo Mộc Liễu Bân.

Mộc Liễu Bân hốt hoảng nói :

- Nàng làm gì vậy?

- Lão là Thủy nhân thì phải sống dưới nước và chết cũng dưới nước.

Mai Lâm vừa dứt lời, quăng luôn Mộc Liễu Bân xuống dòng Hoàng Hà.

Mộc Liễu Bân gào lên :

- Nàng..

Y trôi lên ngụp xuống cốt không cho mình chìm, nhưng sức Mộc Liễu Bân đã cạn kiệt nên trong khoảnh khắc y đã mất dạng dưới dòng Hoàng Hà.

Mai Lâm chờ cho Mộc Liễu Bân chìm hẳn, mới thét lên :

- Lâm đại ca...

Nàng khụy xuống đầu dựa vào be thuyền.

Nghe tiếng nàng có vẻ khẩn trương, Lâm Thanh Từ từ trong khoang thuyền băng ra.

Thành Từ thấy Nhược Mai Lâm như bị nội thương trầm trọng, bèn lướt đến bên, nâng đầu nàng lên.

Thành Từ nói :

- Nhược cô nương, chuyện gì xảy ra?

Mai Lâm nhắm mắt, gượng nói :

- Lão Mộc đã... đã chường Mai Lâm... rồi nhảy xuống sông.

Nàng gục đầu vào vai Thành Từ.

Thành Từ rồi rít nói :

- Nhược cô nương, cô nương có sao không?

- Mai Lâm thấy mệt lắm... Có lẽ...

Nàng thở gấp rồi gục đầu, hai mắt nhắm nghiền. Thành Từ lo lắng bế nàng vào khoang thuyền.

Thành Từ vỗ má Mai Lâm :

- Mai Lâm hãy tỉnh dậy đi.

Mai Lâm hé mắt :

- Cứu Mai Lâm với, kinh mạch của Mai Lâm như đảo lộn hết rồi.

Nàng thều thào nói tiếp :

- Thành Từ không còn cách nào khác, quyết định dựng Mai Lâm ngồi kiết đả rồi vận công chuyển hóa vào song thủ truyền nội lực để hỗ trợ nguyên khí cho nàng.

Thành Từ vừa truyền công lực vừa nói :

- Nhược cô nương hãy nhận nội lực của Lâm mỗ mà điều hòa nguyên ngươn lấy lại kinh mạch.

Thành Từ vừa nói vừa cởi chiếc áo khoác ngoài, rồi áp tay vào lưng Mai Lâm. Thành Từ đâu biết được khi bắt đầu dẫn nội lực từ Đan điền của mình qua Mai Lâm thì miệng của nàng nhôen một nụ cười đắc ý. Trong nụ cười của nàng hàm chứa một ý niệm đen tối và tỵ mẫn.

Những làn khói trắng tỏa ra từ hai bàn tay Thành Từ, trên mặt thì xuất hiện những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu lăn dài xuống hai bên thái dương.

Trong khi đó hai cánh mũi của Mai Lâm cũng xuất hiện làn khói mờ nhạt, nhưng thần sắc của nàng tươi tỉnh lạ lùng.

Thành Từ truyền công một lúc rồi rút tay lại, ôn nhu nói :

- Nhược cô nương thấy trong người thế nào?

Mai Lâm quay lại nhìn Thành Từ :

- Đa tạ Lâm đại ca đã truyền công cho Mai Lâm.

Nghe nàng nói, Thành Từ chau mày.

Mai Lâm mỉm cười nói :

- Thật ra Mai Lâm chẳng có trúng chưởng gì cả, mà chỉ giả vờ thôi.

Nàng vừa nói vừa phóng chỉ điểm thẳng vào Đan điền, tổ liễu và thần khuyết của Lâm Thanh Từ.

Thành Từ vừa mới truyền công cho Mai Lâm chưa kịp vận công điều tức, hứng luồng một lúc ba đạo chỉ của Mai Lâm công thẳng vào ba yếu huyệt, liền rùng mình, miệng rỉ máu tươi.

Thành Từ nghiêng răng :

- Mai Lâm...

Y chỉ nói được bấy nhiêu đó thì bật ra sau bất tỉnh.

Mai Lâm nhìn Thành Từ cười khẩy rồi bình thần lấy những miếng da họa đồ của nàng và của Thành Từ gộp chung lại, cắt vào yếm.

Nàng nhìn Thành Từ nói :

- Nam nhân thường mềm lòng và ngu xuẩn trước giai nhân.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 27: Ý kiếm tĩnh thần

Lãnh Nhật Phong cau mày nhìn tất cả những cao thủ đang đứng dàn hàng ngang trước mặt mình.

A Tú trao thanh Huyết Hận kiếm qua tay chàng :

- Lãnh đại ca phải dùng đến thanh kiếm này rồi.

Nhật Phong đón lấy thanh Huyết Hận kiếm.

Tạ Đình Côn bước đến một bộ, từ tốn hỏi Lãnh Nhật Phong :

- Tạ mỗ đến đây không có ý gây thù với Lãnh huynh, mà chỉ hỏi Nhượng Mai Lâm giờ đang ở đâu.

Nhật Phong nheo mày :

- Tại hạ không biết Nhượng Mai Lâm là ai

- Lãnh huynh rời Thiên Luân cung với Nhượng Mai Lâm mà.

Nhật Phong lắc đầu :

- Tại hạ không biết là không biết.

Chàng quay lại A Tú :

- Tú muội, mình đi thôi.

Nhật Phong và A Tú toan dậm bước thì Tạ Đình Côn đã hoành khoải đao cản đường họ :

- Lãnh huynh chưa nói Mai Lâm ở đâu thì chưa thể đi được. Nếu như Lãnh huynh không nói về tung tích của Mai Lâm thì đích thị Lãnh huynh đã bức hại nàng đoạt những miếng da họa đồ.

Lãnh Nhật Phong lắc đầu :

- Tại hạ chẳng biết những miếng da họa đồ nào cả.

Tạ Đình Côn cười khẩy :

- Biết hay không chỉ có mình Lãnh huynh biết mà thôi.

Nhật Phong nhìn thẳng vào mặt Tạ Đình Côn :

- Các hạ nghĩ tại hạ là ai?

Tạ Đình Côn tròn mắt ngó ngán nhìn chàng :

- Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, ai mà không biết.

- Tại hạ là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong?

Chàng lắc đầu :

- Có lẽ các hạ lầm rồi. Tại hạ không phải là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, mà chỉ là một kiếm thủ bình thường, họ Lãnh tên Nhật Phong. Cái tên mà Tú muội vừa mới gán cho tại hạ.

Tạ Đình Côn nhìn sững chàng :

- Lãnh huynh nói gì mà Tạ mỗ chẳng hiểu?

- Các hạ không hiểu cũng được, nhưng hãy tránh đường cho tại hạ rời khỏi đây.

Tạ Đình Côn lắc đầu :

- Các hạ chưa nói về tung tích của Nhượng Mai Lâm và những miếng da họa đồ thì chưa được đi đâu.

- Tại hạ không rời khỏi đây được?

Giọng Nhật Phong bắt đầu tiềm ẩn một sự phẫn nộ ngấm ngấm. Chàng nghiêm giọng nói tiếp :

- Đường tại hạ, tại hạ sẽ đi, ai cản người đó chết.

Chàng nói rồi rút xoạt thanh Huyết Hận kiếm. Ánh kiếm đỏ rực như nhuộm máu khiến Tạ Đình Côn và những cao thủ Thiên Luân giáo thoáng chột dạ.

Tất cả mọi cao thủ chặn đường Nhật Phong đều cùng một cảm nhận sát khí kiếm quang tỏa ra từ thanh Huyết Hận kiếm khiến toàn thân họa sơn ốc, xương sống thì có khí lạnh chạy rần rần.

Nhật Phong nắm tay A Tú :

- Tú muội, mình đi A Tú gật đầu.

Nhật Phong nắm tay nàng bình thần bước thẳng về phía đám cao thủ Thần Long giáo và Thiên Luân giáo. Thanh Huyết Hận kiếm được chàng chìa tới trước khiến cho Tạ Đình Côn vô hình chung bước dạt qua một bên.

Mỗi bước chân của Nhật Phong khiến cho các cao thủ Thần Long giáo và Thiên Luân giáo hồi hộp hẩn lên. Họ ngỡ chỉ một động tác lơ là sơ ý thôi sẽ làm cho thanh Huyết Hận kiếm khởi động thì đồng nghĩa với cái chết ập đến.

Tạ Đình Côn đứng nép qua một bên, hành động của họ Tạ khiến cho những người kia đồng loạt nhường đường cho Nhật Phong và A Tú.

Nhật Phong bước qua hàng cao thủ chặn đường mình, cùng với A Tú lẳng lặng bỏ đi. A Tú biết rằng sau lưng mình tất cả những cặp mắt đang dõi vào nàng và Nhật Phong, cho đến khi ra hẳn ngoài khách điểm rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

- Muội ngỡ đâu sẽ có trận huyết chiến xảy ra giữa đại ca và những người đó chứ, nhưng không ngờ chỉ thần khí kiêu dũng của đại ca mà khiến những người đó chùn tay, mở lối cho mình đi.

Nhật Phong thở dài nhìn nàng :

- Huynh sợ không phải dũng khí của huynh mà là thần sắc của Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong khiến họ chùn tay không dám động thủ.

- Tại sao mọi người cứ coi đại ca là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong?

- Huynh không hiểu nữa, nhưng có lẽ lý giải đó chỉ có Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong mới giải thích được mà thôi.

Nhật Phong thở ra nói tiếp :

- Nếu như huynh và Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong giống nhau như hai giọt nước thì chắc chắn giữa huynh và y có mối quan hệ nào đó.

A Tú nhìn chàng :

- Đại ca...

- Muội nghĩ gì?

- Có một điều rất lạ, muội không thể hiểu nổi. Muội sợ...

- Muội sợ gì?

- Tạm thời muội chưa thể nói được, khi nào đến Trúc gia trang Hà đại thúc, trút hết chất độc đặc dị trong người huynh rồi muội sẽ nói.

Nhật Phong mỉm cười :

- Chính ngay cả muội cũng muốn giữ bí mật với huynh.

Hai người nhìn nhau rồi Nhật Phong nắm tay A Tú dùng khinh công lướt đi.

Chàng quay sang hỏi nàng :

- Từ đây đến Trúc gia trang còn xa lắm không?

- Khoảng hai canh giờ nữa ta sẽ đến. Đại thúc gặp được muội chắc mừng lắm.

Khi ánh trăng lười liềm lên đến thiên đỉnh thì Nhật Phong và A Tú cùng đến địa phận Trúc gia trang. Nàng chỉ tay về phía trước mặt :

- Đại ca thấy rừng trúc trước mặt không. Trúc gia trang ở trong rừng trúc đó. Muốn vào Trúc gia trang cũng không phải dễ đâu, vì chung quanh Trúc gia trang Hà đại thúc đã dựng trận pháp Càn Khôn Bát Quái để tránh chuyện thị phi ngoài giang hồ, khi người quyết định mai danh ẩn tích.

Hai người đến ven rừng trúc :

- Nhật Phong hỏi A Tú :
- Muội có thể hóa giải được trận pháp “Càn Khôn Bát Quái” à?

A Tú gật đầu :

- Thật ra muội đâu có bản lĩnh để hóa giải trận pháp “Càn Khôn Bát Quái” của Hà đại thúc. Nếu muội hóa giải được nó thì xem như đã sánh ngang với tứ đại kỳ nhân của đời trước. Muội và huynh vào được Trúc gia trang là do sự chỉ dẫn của nội tổ muội mà thôi.
- Nội tổ của muội cũng là một trong những đại kỳ nhân đời trước?
- Muội không nói như vậy, mà chỉ là Hà đại thúc và nội tổ là bằng hữu tri âm của nhau.

A Tú nghiêm giọng nói :

- Đại ca phải đi theo muội nhé. Chỉ cần lạc một bước thôi thì sẽ bị trận pháp vây khốn ngay. Lọt vào “Càn Khôn Bát Quái” trận thì nguy lắm đó. Trờ ra cũng không được, vào cũng không xong.
- Huynh sẽ cẩn thận.
- Chúng ta đi.

A Tú dùng khinh thân lướt vào rừng trúc, Nhật Phong bám sát theo bên nàng. A Tú vào trong rừng trúc rồi, định phương vị theo đồ hình bát quái. Nàng quay lại Nhật Phong, nắm tay chàng :

- Theo như nội tổ nói, nếu chúng ta đi đúng phương vị thì đến được Trúc gia trang của đại thúc.

Bằng không đi đúng phương vị thì sẽ bị “Càn Khôn Bát Quái” trận vây hãm, bây giờ chỉ còn có mỗi một cách là phải chặt hết những cây trúc trong rừng này, mà muốn chặt hết rừng trúc này phải mất năm mươi năm.

- Năm mươi năm, lúc đó e rằng huynh và muội chỉ còn hai nắm xương thôi.
- Nội tổ nói còn cách thứ hai nữa.
- Cách gì nữa?

A Tú mỉm cười nói :

- Chờ Hà đại thúc đến dẫn muội và huynh rời khỏi “Càn Khôn Bát Quái” trận.
- Cách đó thì không ổn rồi.
- Không ổn thì chúng ta đừng đi mất phương vị.

A Tú cẩn thận đi theo phương vị “Càn Khôn Bát Quái”, cứ mỗi lần nàng đổi hướng đi thì cảnh vật trong rừng trúc lại thay đổi mà Nhật Phong ngỡ như bốn mùa liên tục thay đổi theo mỗi bước chân của chàng và A Tú. Dự thay đổi đó khiến bất cứ ai vào trong rừng trúc ngỡ như mình đang đi vào cảnh giới khác.

A Tú dừng bước quay lại Nhật Phong :

- Chúng ta qua cửa sinh nữa thì đến Trúc gia trang của đại thúc.

Nhật Phong đang nhìn nàng, chợt neho mày quay ngoắt lại.

A Tú lạ lùng hỏi :

- Đại ca đã thấy gì?
- Vừa mới có tiếng chân người xuất hiện nhưng lại mất ngay.
- Chắc Hà đại thúc.

A Tú bắt tay lên miệng thét lớn :

- Hà đại thúc.

Không có tiếng người đáp lại.

A Tú nheo mắt nhìn Nhật Phong :

- Không có ai hết. Chúng ta qua cửa sinh thì tới Trúc gia trang.

Nhật Phong gật đầu.

A Tú toan trở kinh thuật theo phương vị bát quái đồ đi tiếp thì Hà Như Bình xuất hiện trước mặt nàng. Như Bình nhìn chăm chăm Lãnh Nhật Phong. Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng thoáng chau lại, miệng thì nói :

- Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong nhìn Như Bình :

- Tại hạ là Lãnh Nhật Phong.

- Lãnh huynh còn nhớ Như Bình này chứ?

Nhật Phong lắc đầu :

- Tại hạ không biết cô nương là ai.

- Không biết. Thế huynh đài không phải là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, đại ca của Lâm huynh?

Nhật Phong lắc đầu :

- Tại hạ không phải là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

- Không phải là sao?

- Cái tên Nhật Phong chỉ mới do Tú muội đặt cho tại hạ.

Như Bình nhìn sang A Tú :

- Cô nương là ai?

A Tú cũng giương mắt nhìn Như Bình :

- Nếu A Tú đoán không lầm thư thư chính là Hà Như Bình.

- Nàng biết ta?

A Tú reo lên :

- Thư thư không nhận ra A Tú à?

Như Bình cau mày :

- A Tú?

Nàng bước đến trước mặt A Tú :

- Vũ A Tú?

A Tú gật đầu.

Như Bình sa sầm nét mặt. Nàng bắt nhãn hỏi :

- A Tú đến Trúc gia trang để làm gì?

A Tú ngơ ngác, sượng sùng :

- A Tú muốn gặp Hà đại thúc.

- Gặp nội tổ của Như Bình à, không thể được.

- A Tú có bức thư của nội tổ gởi cho Hà đại thúc.
- Mặc, ta không cần biết, các ngươi mau rời khỏi nơi đây ngay.

A Tú ngơ ngác nhìn Như Bình :

- Sao thư thư xử sự với A Tú như vậy. Bao nhiêu năm xa cách mới gặp lại thư thư, thư thư không cho A Tú vào diện kiến Hà đại thúc, huống chi A Tú là Lãnh đại ca có chuyện hệ trọng cần cầu kiến Hà đại thúc.

Như Bình quắc mắt :

- Ta nói không là không.

Nàng quay lại nhìn Lãnh Nhật Phong :

- Nếu như vị này là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong thì Như Bình sẽ cho y vào, còn A Tú thì Như Bình sẽ không cho vào Trúc gia trang.

A Tú thẹn đến đỏ mặt :

- Tại sao thư thư lại hành xử như vậy? A Tú đã mạo phạm thư thư à?

Như Bình gằn giọng :

- Nàng thì không mạo phạm ta, nhưng ta không muốn họ Vũ bước chân đến Trúc gia trang.

A Tú thở hắt ra một tiếng rồi nói :

- A Tú muốn diện kiến Hà đại thúc chứ không muốn sinh sự với thư thư.

Ánh mắt của A Tú rực lên những tia nhìn bất nhẫn :

- Thư thư không có quyền gì đuổi A Tú đi khi A Tú chưa gặp được Hà đại thúc.

Như Bình cau mày :

- Trúc gia trang không tiếp họ Vũ, ta không tiếp. Đi ngay khỏi mắt ta.

A Tú bất mãn nói :

- Thư thư khinh người thái quá. A Tú làm sao nhịn được nữa chứ. A Tú chỉ có thể rời khỏi nơi đây chỉ khi nào Hà đại thúc đuổi mà thôi.

Như Bình hừ nhạt một tiếng :

- Ngươi tưởng đặt chân đến cửa sinh rồi là có thể vào được Trúc gia trang ư?
- Tất nhiên phải vào rồi.

Nhật Phong lắc đầu, nhìn lại A Tú :

- Tú muội, vị tiểu thư này không cho chúng ta vào diện kiến Vạn Dược Thần Y thì chúng ta quay trở ra thôi. Huynh cũng không muốn làm phiền họ.

A Tú cau có nói :

- Muội đến diện kiến Hà đại thúc chứ không phải tìm Hà tiểu thư.

Như Bình cười khẩy :

- Như ta không cho họ Vũ vào Trúc gia trang. Bởi vì họ Vũ của các ngươi dơ bẩn lắm.

A Tú giận đến biến sắc sau câu nói của Như Bình :

- Thư thư nói sao? Họ Vũ chúng ta dơ à?

Như Bình gạt đầu :

- Đúng, họ Vũ của các ngươi rất dơ.

Lời còn chưa tan hết trên hai cánh môi của Như Bình thì A Tú đã chộp lấy thanh Huyết Hận kiếm.



- Rệt...

Ánh kiếm đỏ rực cùng với sự phẫn nộ của A Tú. Nàng thét lên :

- Họ Vũ chưa bao giờ xúc phạm đến Trúc gia trang, nhưng thư thư quá xem thường A Tú. A Tú không nhịn được nữa.

Nàng vừa nói vừa thi triển một thức trong “Mai Hoa kiếm pháp”. Cả khoảng không trước mặt Như Bình xuất hiện muôn ngàn những đoá hoa mai đỏ, ào ào ập đến.

Nhật Phong lo lắng lướt đến vùng trảo chớp lấy hồ khẩu cánh tay cầm kiếm của A Tú.

A Tú thét lên bằng giọng uất hận :

- Đại ca buông muội ra!

Nhật Phong lắc đầu :

- Tú muội, người ta không tiếp mình thì mình không nên ở lại đây làm gì.

A di đà Phật hần học nói :

- Muội dạy cho Hà tiểu thư một bài học rồi sẽ rời khỏi đây ngay. Muội thế không bao giờ đặt chân vào Trúc gia trang nữa.

- Cần gì muội phải làm như vậy.

Như Bình nhìn A Tú và Lãnh Nhật Phong :

- Lãnh huynh cần gì phải can cô ta, cứ để cô ta xuất thủ xem có chạm được đến chéo áo của Như Bình không.

Nàng hừ nhạt nói tiếp :

- Đến ngay Nhất Kiếm Đoạt Hồn Vũ Minh đã vào trong trận pháp này còn chưa làm gì được Như Bình thì nha đầu như người có tài cán bản lĩnh gì mà đòi dạy Như Bình bài học chứ.

Như Bình vừa nói vừa bước đi thoăn thoắt. Chỉ trong nháy mắt nàng khuất dạng vào những bụi trúc um tùm. Bóng của Như Bình vừa khuất thì cả không gian chung quanh A Tú và Nhật Phong cũng thay đổi theo.

A Tú và Nhật Phong ngỡ như cảnh chung quanh mình thay đổi nhanh chóng, những khóm trúc như biết cử động, từ từ trượt vào nhau tạo thành một vòng rào dày đặc vây quanh lấy hai người.

Nhật Phong bậm môi đảo mắt nhìn qua một lượt. Chàng trầm giọng nói với A Tú :

- Tú muội, trận pháp “Cần Khôn Bát Quái” có thể biến hóa mà vây hãm người.

Nhật Phong vừa dứt lời thì từ sau lưng chàng có âm thanh vi vu kỳ lạ rộn lên.

Nhật Phong thét lớn :

- Tú muội cẩn thận.

Nhật Phong nhanh như cắt choàng tay qua tiểu yêu của A Tú, cắp nàng lướt về trước.

- Vụt...

Một cảnh trúc quất ngang qua chỗ hai người vừa đứng. Thế quất của ngọn trúc như một thế sát kiếm mãnh liệt vô cùng, nếu như Nhật Phong không kịp cắp A Tú lách tránh thì ngọn trúc kia có thể cắt đôi thân ảnh của hai người.

Nhật Phong cắp A Tú chưa kịp hạ thân xuống thì một cảnh trúc thứ hai từ bên trái theo một thế kiếm chém xả ngang hai người. Cảnh trúc còn cách hai người độ hai gang tay, Nhật Phong đã cảm nhận chét chóc ập đến.

Một ánh kiếm quang đỏ rực thoát ra đón lấy cảnh trúc đó.

- Xoạt...

Chỉ một thế kiếm của Nhật Phong thôi, thế mà cảnh trúc đã bị tiện lìa thành ba đoạn. Mặc dù phá được thế công thứ hai của “Cần Khôn Bát Quái” trận, nhưng chân Nhật Phong còn phiêu diêu chưa chạm đất thì một loạt năm cảnh trúc từ trong vòng rào vây bọc xuất hiện. Hai cảnh trúc thì theo thế Tảo địa kiếm, xoạt xoạt lia ngang mặt đất, hai cảnh trúc khác thì công vào phần trung đẳng, còn cảnh thứ năm chẳng khác nào cái vòi bạch tuột công kích vào

phần thượng đẳng.

Cả năm cành trúc cùng đồng loạt phát tác tấn công ngỡ như năm cao thủ kiếm thủ cùng một lượt ra chiêu, trong khi Nhật Phong không còn điểm tựa để đảo bộ lách tránh.

Trong tình huống đó thì bất cứ một kiếm thủ nào cũng phải lúng túng, huống chi Nhật Phong còn cấp A Tú. Nhưng với Nhật Phong thì xem ra chàng không tỏ lộ sự lúng túng gì. Thanh Huyết Hận kiếm điểm mũi xuống đất đón lấy hai ngọn trúc “Tảo Địa kiếm” Chỉ nghe mỗi âm thanh khô khốc như bảo kiếm chém vào cây, hai cành trúc đã bị tiện lìa, đồng lúc thanh kiếm oằn xuống rồi bung lên như cánh cung, đẩy Nhật Phong và A Tú bật lên không. Thân ảnh Nhật Phong như chiếc bông vụ quay vùn vụt kèm theo những ánh kiếm đỏ rực.

Và khi chàng hạ thân xuống đất thì năm ngọn trúc đã biến thành những khúc trúc chỉ dài độ một cánh tay.

Vòng tròn hàng trúc đột nhiên biến hóa tiếp, rồi khung cảnh nhanh chóng trở lại như cũ.

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ lướt ra. Lão không ngừng vỗ tay, miệng thì chắc lưỡi, rồi tiến thẳng đến trước mặt Nhật Phong :

- Ý kiếm vạn chiến của huynh dài quá là cao minh... cao minh, lão phu bội phục.

Nhật Phong ôm quyền xá Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ :

- Đa tạ lão tiên sinh đã khen tặng.

- Có sao lão phu nói vậy. Lão phu không khách sáo. Lão phu đoán không lầm, huynh đệ đây là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong thờ dãi lắc đầu :

- Văn bối hiện giờ không biết mình là ai.

Hà Tổ Tổ nhìn lại A Tú :

- Lão thấy ngơai quen quen.

A Tú ôm quyền xá Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ :

- Tiểu nữ là Vũ A Tú.

Vạn Dược Thần Y vỗ trán mình rồi nói lớn :

- A... diệt nữ A Tú... Ngơai đến từ lúc nào, bộ lão đệ của đại thúc không cho ngơai cách phá trận pháp “Càn Khôn Bát Quái” sao mà để cho ngơai phải khốn đốn vậy?

A Tú nhìn quanh.

Vạn Dược Thần Y cau mình nhìn nàng :

- Tú nhi nhìn gì vậy?

- Sao thư thư không xuất hiện?

- Tú nhi muốn nói ai?

Nhật Phong đỡ lời nàng :

- Hà tiểu thư.

Vạn Dược Thần Y trầm mặt xuống :

- Lão hiểu rồi... hiểu tất cả rồi. Như Bình còn hận trong lòng. Đáng ra Tú nhi đã vào được Trúc gia trang nhưng Như Bình đã khởi động trận pháp này khiến cho ngơai và công tử phải nhọc thân.

Hà Tổ Tổ lắc đầu nhìn A Tú :

- Tú nhi ngơai đừng để bụng nghe.

- Diệt nữ không dám giận đại thúc và thư thư.

Vạn Dược Thần Y gật đầu :

- Thế thì tốt... Thế thì tốt. Tú nhi đến tìm Hà đại thúc có chuyện gì không?

A Tú gật đầu :

- A Tú có chuyện mới đến làm phiền đại thúc.

- Cứ nói đi... Hà đại thúc sẵn sàng giúp Tú nhi.

A Tú lấy bức thư trong mình trao qua tay Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ.

- Đại thúc chỉ cần xem thì hiểu hết.

Hà Tổ Tổ mở bức thư ra xem rồi nhìn Nhật Phong :

- Lão phu biết rồi. Đêm cũng đã khuya rồi. Tú nhi và Lãnh công tử vào Trúc gia trang nghỉ ngơi, rồi mai lão phu sẽ tính.

Nhật Phong ôm quyền :

- Đa tạ lão tiên sinh.

A Tú thì mỉm cười với Vạn Dược Thần Y :

- Hà đại thúc tốt quá.

Hà Tổ Tổ cười với nàng :

- Lão đệ của ta lâu nay vẫn khỏe chứ?

- Nội tổ vẫn khỏe và hay nhắc đến đại thúc.

- Lâu quá Hà đại thúc không gặp lại y, cũng nhớ lắm, nhưng đại thúc thì không rời khỏi địa phận Trúc gia trang như lão đã thì không rời khỏi Đào Hoa viên.

Hà Tổ Tổ vừa nói vừa quay lưng toan dẫn A Tú và Nhật Phong rời khỏi trận pháp “Càn Khôn Bát Quái” thì Như Bình xuất hiện.

Nàng đứng chắn ngang chặn đường Hà Tổ Tổ :

- Nội tổ.

Vạn Dược Thần Y thở dài nói :

- Bình nhi.

Như Bình nghiêm giọng nói :

- Nếu nội tổ cho họ Vũ vào Trúc gia trang thì Như Bình sẽ vĩnh viễn không ở đây đâu.

- Bình nhi.

- Như Bình không nói nhiều đâu.

- Bình nhi, sao con lại cố chấp như vậy?

- Con không cố chấp, nhưng họ Vũ thì không thể đặt chân vào Trúc gia trang.

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ nhấn nhá :

- Bình nhi, đây là chuyện hệ trọng.

Như Bình lắc đầu :

- Đối với Bình nhi chẳng có gì là quan trọng.

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ thở dài.

A Tú bước đến bên lão Thần y :

- Đại thúc. A Tú sẽ không vào Trúc gia trang để đại thúc khó xử. A Tú đưa Lãnh huynh đến đây là đủ rồi.

- Ai da... A Tú ở ngoài làm sao lão yên tâm được.

Như Bình nhìn A Tú :

- Nội tổ, cô ta không ở trong trận pháp “Càn Khôn Bát Quái” được thì cô ta có thể tìm một khách điểm nào đó mà ngủ.

Nhật Phong bước đến bên Vạn Dược Thần Y Hà Tô Tô :

- Lão tiên sinh. Tú muội không vào Trúc gia trang thì vẫn bồi cũng theo Tú muội.

Chàng ôm quyền xá Vạn Dược Thần Y :

- Duyên kiến ngộ hôm nay vẫn bồi xin ghi tạc. Kiếu từ lão tiên sinh, hẹn ngày gặp lại.

Nhật Phong nắm tay A Tú toan quay lưng bỏ đi thì Như Bình gọi giật lại :

- Lãnh công tử.

Nhật Phong quay lại nhìn nàng :

- Tiểu thư có điều chi chi giáo.

Như Bình bước đến đối mặt với chàng :

- Như Bình không để họ Vũ vào Trúc gia trang, nhưng với Lãnh huynh thì Trúc gia trang lúc nào cũng rộng mở..

- Đa tạ tiểu thư, nhưng tại hạ không thể bỏ Tú muội một mình được.

Như Bình nheo mày :

- Lãnh huynh đã đến ắt phải nghĩ tới Lâm đại ca.

Nhật Phong nhìn thẳng vào đôi thu nhân của nàng :

- Tại hạ không biết người họ Lâm.

- Lãnh huynh không biết Lâm Thanh Từ à. Chẳng lẽ Lãnh huynh sau khi rời khỏi Thiên Luân giáo lại quên Lâm đại ca.

Nhật Phong cau mày :

- Tiểu thư nghĩ tại hạ là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

- Chứ Lãnh huynh là ai?

Vạn Dược Thần Y vuốt râu nói :

- Chuyện này dài dòng lắm, đợi khi nào lão phu trục hết chất độc trong nội tâm của Lãnh công tử rồi sẽ giải thích cho mọi người rõ.

A Tú thở dài nói :

- Nếu đại thúc giải được hai chất độc trong nội đan của Lãnh đại ca thì A Tú sẽ ở đây.

Vạn Dược Thần Y nói với Như Bình :

- Như Bình, đây là chuyện an nguy đến tính mạng của Lãnh công tử, con đã vì Lâm Thanh Từ rồi sao không cho A Tú một cơ hội vào Trúc gia trang.

Như Bình lờm A Tú. Nàng trở giọng khe khắt nói :

- Vì Lãnh huynh, Như Bình cho họ Vũ của cô lần này được đặt chân vào Trúc gia trang, nhưng đừng hy vọng lần thứ hai.

Nàng nói xong câu nói đầy căm phẫn đó rồi quay lưng lướt qua trận pháp mất hút.

Vạn Dược Thần Y quay lại A Tú :

- A Tú, người đừng để tâm nhé. Bình nhi là người cố chấp nên mới hành xử như vậy đó.

A Tú nhìn Vạn Dược Thần Y nói :

- A Tú không trách Thư thư, chỉ thắc mắc duyên cớ nào mà thư thư lại căm phẫn họ Vũ đến như vậy?
- Ái chà.. Chuyện này cũng ngoài ý muốn của ta thôi, rồi ta sẽ nói cho Tú nhi biết.
- Được đại thúc mở lời A Tú an tâm lắm rồi.
- Ày, Tú nhi đừng coi đại thúc như người xa lạ mà khách sáo.
- A Tú không dám có ý tưởng đó.
- Thế thì tốt.

Vạn Dược Thần Y Hà Tô Tô hướng dẫn hai người qua khỏi trận pháp để vào Trúc gia trang. A Tú vừa đi vừa bắn khoắn vô cùng. Nàng thỉnh thoảng lại nhìn Nhật Phong với ý niệm :

- Nếu Nhật Phong chính thật là Thần Kiếm Giang Đông thì đúng là ý trời sắp xếp chuyện éo le cho mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 28: Tình thù nan giải

Đã ba ngày liên tục, sáng cũng như đêm A Tú túc trực bên bếp lửa đốt lò để châm củi đun chiếc bầu hồ lô bằng đá lấy hơi dẫn truyền vào gian thạch thất xông cho Nhật Phong. Ba ngày liên tục, nàng cảm thấy thấm mệt nhưng vẫn kiên trì chịu đựng, bởi nghĩ rằng Nhật Phong chỉ còn hai khắc nữa thôi sẽ qua khỏi đại họa tuyệt mạng này.

Vạn Dược Thần Y Hà Tô Tô xuất hiện, bước đến sau lưng nàng. Trên tay lão là một chén thuốc.

Thần y nói :

- Tú nhi.
- Đại thúc.

Vạn Dược Thần Y trao chén thuốc qua tay nàng :

- Mấy ngày qua con đã mất rất nhiều sức lực để canh lò, hãy uống chén “Thiên niên tuyết sâm” đi.
- A Tú thấy khỏe lắm, đại thúc đừng lo cho con.

Vạn Dược Thần Y sa sầm mặt xuống :

- Đại thúc lo cho người ngoài được không lẽ lại không lo cho con?

A Tú bèn đón lấy chén thuốc “Thiên niên tuyết sâm”

Vạn Dược Thần Y hỏi thúc nàng :

- Uống đi... Uống đi! Con uống mới có sức đó. Trên nhân gian này không dễ gì tìm được chén thuốc “Thiên Niên Tuyết Sâm” đâu.
- Sao đại thúc không dành cho thư thư?

Vạn Dược Thần Y vuốt râu, ngồi xuống bên nàng :

- Như Bình thì có thiếu gì. Dùng “Thiên Niên Tuyết Sâm” cũng tùy người. Nếu Như Bình dùng chén thuốc đại bổ này không có lợi mà còn có hại nữa. Phàm chất gì nhiều quá trong cơ thể con người đều có thể sinh chứng.
- A Tú hiểu rồi.

Vạn Dược Thần Y nhìn nàng :

- Đại thúc thấy khí lực của con không được sung mãn và nguyên thần cũng có phần sa sút nên mới cất chén thuốc “Thiên Niên Tuyết Sâm” cho Tú nhi dùng.

- Tú nhi dạ tạ đại thúc có lòng quan tâm đến con.

Vạn Dược Thần Y hừ nhạt, lườm nàng :

- Nha đầu này lại khách sáo rồi, người không còn coi lão là đại thúc hay sao mà dùng những lời như vậy?

A Tú cuống quýt hắt lên :

- Đại thúc miễn thứ đừng trách A Tú.

- Thế thì uống hết chén Thiên Niên Tuyết Sâm cho đại thúc xem.

A Tú mỉm cười bung chén thuốc Thiên Niên Tuyết Sâm uống cạn.

Vạn Dược Thần Y gật đầu :

- Tốt lắm.. Tốt lắm

A Tú đặt chén thuốc bên cạnh rồi cho thêm củi vào bếp lò. Nàng nhìn Vạn Dược Thần Y :

- Đại thúc hãy cho con biết nguyên cớ gì mà thư thư lại thù con như vậy.

Vạn Dược Thần Y thở dài :

- Tại đại thúc hồ đồ thôi A Tú cau mày :

- Đại thúc tốt như vậy sao lại nói là hồ đồ. Chắc chắn đã có chuyện hiểu lầm gì đó giữa thư thư và con.

Vạn Dược Thần Y lắc đầu :

- Tú nhi và Như Bình chẳng có chuyện gì cả, mà nguyên cớ chính là do Vũ Minh mà thôi.

A Tú sững sốt nói :

- Vũ đại ca.

Vạn Dược Thần Y thở dài :

- Cũng có ta trong đó phần nào.

- Đại thúc, chuyện gì xảy ra giữa Vũ đại ca và thư thư?

- Đại thúc nói ra chỉ thêm ngượng.

- Nhưng đại thúc không nói thì A Tú cứ trần trở mãi. Không biết vì sao mà thư thư cứ căm thù họ Vũ.

Vạn Dược Thần Y lấy củi cho vào lò đun :

- Trước đây đại thúc và lão đệ nội tổ của con là tri âm tri kỷ bởi cả hai lão là những lão ông nuôi những đứa cháu mất cha mất mẹ. Cảm cái tình đồng cảnh, đồng tâm đó, lão đã hứa hôn với nội tổ của Tú nhi. Sau này sẽ sắp xếp để Vũ Minh thành thân với Như Bình.

A Tú mỉm cười nói :

- Đại thúc và nội tổ lo lắng cho thư thư và Vũ đại ca như vậy, còn hơn cả những bậc sinh thành.

Mà chuyện đó là chuyện tốt thế sao thư thư lại hận họ Vũ. Thư thư không đồng tình với sự kết thân đó à.

Vạn Dược Thần Y lắc đầu thở dài :

- Không phải như vậy đâu. Thật ra chuyện đó xảy ra trong ngày Đại đăng khoa.

A Tú nheo mày :

- Đại thúc, chuyện xảy ra như thế nào?

- Trong ngày Đại đăng khoa, trong lúc đại thúc cao hứng, lấy vò rượu “Bách niên chi tửu thập nhị xà” ra thết đãi Vũ Minh.

Lão thử dài lắc đầu nói tiếp :

- Đại thúc không ngờ mọi sự đều từ vò rượu mà ra.

A Tú nhướn mắt hỏi :

- Đại thúc, nghĩa là sao?

- Vũ Minh sau khi dùng xong năm cân “Bách niên chi tửu thập nhị xà” cùng với đại thúc. Cả hai đều say túy lúy. Vũ Minh... Vũ Minh đã không kèm được hỏa dục.

A Tú căng thẳng hẳn lên :

- Vũ đại ca đã không kèm được hỏa dục nên đã gây ra chuyện lớn cho thư thư?

Vạn Dược Thần Y thử dài :

- Không phải như vậy. Vũ Minh đã cưỡng bức ngay người nghĩa nữ của đại thúc, mà Như Bình coi người đó như mẹ ruột của mình nên mới xảy ra có sự. Tất cả mọi chuyện đều vỡ lở, kể từ hôm đó người kia đã ra đi không để lại gì, còn Như Bình thì nảy sinh sự căm thù đối với họ Vũ.

Vạn Dược Thần Y thử dài :

- Đại thúc đâu muốn chuyện đó xảy ra, nhưng tất cả đều là ý trời.

Như Bình thử dài, dãn tay xuống bàn :

- Vũ đại ca thật là hồ đồ. Tất cả đều do Vũ đại ca gây ra cả. Bây giờ thì A Tú sẽ thay Vũ đại ca quỳ dưới chân thư thư mà tạ tội...

Vạn Dược Thần Y Hà Tô Tô lắc đầu :

- Chuyện đó đã qua lâu rồi. A Tú đừng nhắc lại làm gì, tất cả rồi sẽ được thời gian đốt thành tro bụi để mãi mãi chỉ còn là dĩ vãng mà thôi.

- Đại thúc. Vũ đại ca có lỗi với thư thư thì A Tú vẫn phải tạ tội với thư thư, khi nào thư thư bỏ qua tất cả, lòng A Tú mới thanh thản, và Vũ đại ca mới có thể nhắm mắt trong cõi a tỳ.

Vạn Dược Thần Y tròn mắt nhìn nàng :

- Tú nhi, con vừa nói gì. Vũ Minh sao lại nhắm mắt trong cõi a tỳ. Bộ Vũ Minh... Vũ Minh sao rồi...

- Vũ đại ca đã chết rồi.

- Chết rồi vì sao?

- A Tú chỉ biết nhận thư đưa tin, Vũ đại ca đã bị Thần Kiếm Giang Đông thảm tử.

Về mặt Vạn Dược Thần Y càng khản trương hơn :

- Tú nhi, đại thúc có nghe làm không. Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong hạ thủ Vũ Minh?

A Tú gật đầu. Nàng thuật lại toàn bộ câu chuyện nhận thư rồi nhìn Vạn Dược Thần Y Hà Tô Tô nói :

- Để trả mối hận cho Vũ Minh đại ca, nội tổ đã để ba năm rèn mỗi một thanh Huyết Hận kiếm, mong mỗi một ngày nào đó A Tú sẽ mang thủ cấp của Lãnh Nhật Phong về tể cho Vũ đại ca.

Vạn Dược Thần Y nhìn nàng :

- Con biết mặt Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong chứ?

A Tú lắc đầu :

- Tú nhi không biết, nhưng khi đi cùng với Lãnh đại ca thì ai cũng ngộ nhận Lãnh đại ca chính là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, nên con có thể suy đoán hai người giống nhau như hai giọt nước.

Vạn Dược Thần Y thử dài, than vãn :

- Ý trời thật rồi.

A Tú nheo mày :

- Tại sao đại thúc lại nói câu đó?

Vạn Dược Thần Y nhìn thẳng vào mắt nàng :

- Ai đã đặt tên cho vị công tử này là Lãnh Nhật Phong?

- Chính Tú nhi.

Nàng thuật lại tất cả mọi chuyện tình cờ cứu được Lãnh Nhật Phong và vì sao đặt tên Lãnh Nhật Phong cho chàng.

A Tú mỉm cười nói với Vạn Dược Thần Y :

- Đại thúc... Có những lúc con suy nghĩ mông lung, mà suy tưởng Lãnh đại ca chính là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

- Nếu y thật sự là Lãnh Nhật Phong thì con sẽ tính như thế nào?

A Tú cau mày :

- A Tú chỉ nghĩ quân thôi, chứ Lãnh đại ca đã hứa với con sẽ giúp con trả mối hận này.

- Tú nhi, chuyện đời khó nói lắm. Đại thúc chỉ muốn biết, nếu như Lãnh công tử chính là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong thì con xử trí thế nào.

- A Tú không tin Lãnh đại ca là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, bởi hiện tại Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong đang là Sát Thủ Kiếm Vương của Thiên Luân giáo.

Vạn Dược Thần Y nghiêm giọng nói :

- Tú nhi chưa trả lời câu hỏi của đại thúc.

A Tú lưỡng lự một lúc rồi hỏi lại Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ :

- Đại thúc cũng nghi ngờ Lãnh đại ca là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Hà Tổ Tổ nhìn thẳng vào mắt nàng :

- Đại thúc muốn Tú nhi trả lời ta trước.

A Tú bặm môi :

- Nếu như Lãnh đại ca chính thật là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong và đại thúc là Tú nhi, đại thúc sẽ xử trí như thế nào?

Thần Y thở dài rồi nói :

- Ý trời.

A Tú cau mày :

- Ý trời là sao?

- Cái mạng của Lãnh công tử do Tú nhi cứu được, xem như cái mạng đó đã thuộc về con. Nếu Lãnh công tử là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong thì đại thúc nghĩ y sẽ giao tính mạng của y cho con quyết định.

- Nguyên cớ nào đại thúc nói như vậy?

Vạn Dược Thần Y thở dài nói :

- Mặc dù đại thúc quy ẩn giang hồ, không rời khỏi địa phận Trúc gia trang nhưng tất cả mọi nhân vật trên giang hồ đại thúc đều biết. Cá tính của Thần Kiếm Giang Đông đại thúc biết.

Hà Tổ Tổ nhìn A Tú :

- A Tú... Nếu như Lãnh công tử là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, người đã hạ thủ đại ca của Tú nhi thì con xử y như thế nào?

A Tú nhìn xuống :



- Tú nhi sẽ... Nhưng con không tin Lãnh đại ca là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ đứng lên. Lão đặt tay lên vai A Tú :

- Đại thúc chỉ có thể nói với con một câu. Con càng cố chấp càng chịu nhiều khổ lự mà thôi. Nhìn vào ánh mắt Tú nhi, thấy con lo lắng cho Lãnh công tử trong mấy ngày qua, đại thúc biết con đã nặng tình với y. Tú nhi, con sẽ khổ lắm

- Đại thúc có điều gì muốn giấu con.

Vạn Dược Thần Y nhìn nàng chăm chăm :

- Nếu con cùng quyết đấu sinh tử với Lãnh công tử thì ai sẽ thắng?

- Tú nhi không thể so bì với Lãnh đại ca rồi. Người dụng ý kiếm, con thì chưa đạt được đến cảnh giới đó.

Vạn Dược Thần Y lại thờ dài nhìn nàng :

- Con có muốn trả thù cho Vũ đại ca của con không?

A Tú gật đầu.

Vạn Dược Thần Y lại thờ dài lần nữa. Lão buột miệng than vãn :

- Tất cả đều là ý trời.

- Đại thúc nói gì con không hiểu?

Vạn Dược Thần Y chỉ bấp lò :

- Nếu con không muốn trả thù cho Vũ Minh thì lấy hết củi trong lò ra.

A Tú tròn mắt :

- Đại thúc, sao lại lấy hết củi trong lò ra, rồi Lãnh đại ca sẽ như thế nào?

- Đại thúc đã dùng phương pháp xông trục hai chất kỳ độc trong nội đan của Lãnh công tử. Lúc này mọi huyết đạo trong cơ thể y đều mở, kể cả hai đại huyết nhâm và đốc, cùng với cửa sinh tử huyền quan. Nếu như xông không đủ thời khắc, hai độc chất kia sẽ thẩm thấu trở lại, lúc đó dù Lãnh công tử có Hoa Đà, Biển Thuộc tái sinh cũng không cứu được. Còn như để đúng thời khắc thì gián tiếp gặp được đại duyên kỳ ngộ khai thông được sinh tử huyền quan và hai đại huyết nhâm đốc. Lúc bấy giờ dù cho có nội tổ lẫn đại thúc phối hợp cũng không phải là đối thủ của y.

A Tú sững sốt đáp :

- Nhưng sao đại thúc lại muốn giết Lãnh đại ca?

Vạn Dược Thần Y đặt tay lên vai nàng :

- Lúc này Tú nhi muốn lấy mạng Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong thì cứ làm theo lời đại thúc. Con chỉ có cơ hội này mà thôi. Tất cả đều là ý trời.

- Đại thúc nói thế thì Lãnh đại ca chính là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong?

Vạn Dược Thần Y thờ dài :

- Đại thúc chỉ có thể cho con biết, bất cứ người nào đã trúng sa dược của Thiên Luân Giáo chủ thì thường mất thần thức để chịu sự sai bảo của Thiên Luân giáo chủ mà trở thành kẻ sát thủ của Thiên Luân giáo. Còn Lãnh công tử trúng một lúc hai độc chất sa dược và được mê tình, nên mới không còn nhớ gì đến thân phận và lai lịch của mình nữa. Mặc dù Lãnh công tử đã được nội tổ Tú nhi dùng thuật kim châm khống chế chất độc nhưng vẫn không thể đủ hiệu năng phục hồi thần trí của y.

Lãnh công tử may mắn đã được Tú nhi đưa đến Trúc gia trang sớm. Nếu lâu hơn nữa, hai chất độc kia sẽ khiến y loạn thần mà chết.

Vạn Dược Thần Y nhìn nàng :

- Đại thúc chỉ có thể nói bấy nhiêu thôi, còn Tú nhi có thể phân định được Lãnh công tử là ai, đó là quyết định của con.

Vạn Dược Thần Y bậm môi, vuốt râu rồi quay lưng đi thẳng ra ngoài, bỏ mặc A Tú với bao nỗi trăn trở. Nàng từ từ ngồi xuống bên bếp lò, miệng lầm bầm nói :

- Lãnh đại ca... Chẳng lẽ người chính là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong. Người chính là kẻ muội phải dùng đến Huyết Hận kiếm để lấy mạng sao, Lãnh đại ca....

A Tú lắc đầu :

- Lãnh đại ca chính là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong sao? Có phải vậy không..

A Tú nhìn bếp lò đang cháy bùng bùng. Nàng nhìn ngọn lửa đỏ với bao nỗi trăn trở, ưu tư :

- Đây là cơ hội để mình trả thù cho Vũ đại ca. Ông trời ơi, sao khéo bày chi cảnh éo le đoạn trường này.

Nàng đặt tay vào thanh củi đang cháy bùng bùng.

- Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong... Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

A Tú lắc đầu :

- Lãnh đại ca. A Tú đã cứu đại ca rồi lại giết đại ca. Lãnh huynh có hiểu cho A Tú không?

Những giọt nước mắt trào ra từ khóe mắt của nàng. A Tú bặm môi để nén bao nỗi u hoài vào trong. Đôi vai nàng thoáng run lên khi nghĩ đến cái chết thảm của Lãnh Nhật Phong khi nàng rút hết những thanh củi đang cháy bùng này ra.

Nàng nhìn ngọn lửa nói :

- Lãnh huynh, sao Lãnh huynh lại có thể là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, sao Lãnh huynh lại giết Vũ huynh của muội. Đại ca có biết muội đau lòng lắm không, khi nhận được ra sự thật này. Muội từng thề sẽ lấy mạng người đã giết anh mình. Đúng, muội sẽ đòi lại món nợ đó.

A Tú từ từ rút thanh củi lớn nhất ra khỏi bếp lò. Nhưng rồi nghĩ sao nàng lại đẩy thanh củi đó vào.

A Tú đứng lên thở dài một tiếng. Nàng vói tay cầm thanh Huyết Hận kiếm

A Tú nhìn thanh Huyết Hận kiếm rồi nhìn bếp lò :

- Ba năm nội tổ rèn luyện Huyết Hận kiếm chỉ với mục đích lấy mạng Lãnh đại ca.

Nàng bặm môi cau mày suy nghĩ :

- Lãnh đại ca phải chết bởi thanh Huyết Hận kiếm này. Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong phải trả món nợ máu cho A Tú bằng chính lưỡi kiếm này.

A Tú rút kiếm ra rồi đẩy trở lại :

- Huyết Hận kiếm sẽ lấy mạng Lãnh Nhật Phong. Một kiếm thủ phải nhận cái chết đúng nghĩa của một kiếm thủ.

Nàng lấy củi cho thêm vào lò rồi ước lượng số củi kia cháy đủ thời khắc để trục tất cả những chất độc trong nội đan của Nhật Phong.

Nàng nhìn gian thạch thất :

- Lãnh huynh... Chúng ta sẽ gặp lại trong một trận quyết đấu hận thù.

A Tú nói xong, trở bộ trở luôn khinh công lướt ra ngoài cửa. Dáng của nàng nhanh chóng lẩn vào trận pháp Càn Khôn Bát Quái bao bọc Trúc gia trang.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 29: Sát nhân tử kiếm

Nhật Phong ngồi đối mặt với Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ. Chàng thở dài một tiếng nói :

- Văn bối đã hiểu tất cả rồi.

Nhật Phong nhìn làn khói trà bốc lên từ chiếc chén trước mặt chàng :

- Văn bối đã nhớ lại tất cả rồi. Bao nhiêu sự biến đã xảy ra với văn bối mà Nhật Phong chỉ là một xác chết biết thờ.

Chàng nhìn Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ :

- Lão tiên sinh là tri âm, tri kỷ với nội tổ của Tú muội, văn bối thỉnh giáo lão tiên sinh một việc.

- Công tử cứ nói, lão phu làm được sẽ không từ nan.

Nhật Phong ôm quyền xá Vạn Dược Thần Y :

- Xin lão tiên sinh nhận một lạy tạ ơn của văn bối.

Vạn Dược Thần Y khoát tay :

- Lãnh công tử đừng làm vậy. Lão phu chưa làm gì được cho công tử.

Nhật Phong thở dài :

- Nếu như chuyện này, lão tiên sinh không giúp được thì e rằng cái nợ kim bằng của văn bối với Tống Hàn Giang, Kha Bạc Kim và Mộng muội muội chắc khó trả được.

- Chuyện Lãnh công tử nhờ, lão phu nhất định sẽ giúp công tử.

- Văn sinh chỉ thỉnh giáo lão tiên sinh nói giúp với nội tổ của A Tú và Tú muội, đợi Lãnh Nhật Phong thanh toán món nợ kim bằng rồi sẽ tự mình dâng nạp tính mạng cho họ.

Vạn Dược Thần Y thở dài :

- Xét về bản lĩnh của Lãnh công tử lúc này thì nội tổ của A Tú, ngay cả lão phu cũng không phải là đối thủ của công tử thì việc trả thù của họ cho Nhất Kiếm Đoạt Hồn Vũ Minh chỉ có thể trong mơ mà thôi, nhưng nếu công tử đã gợi ý như vậy, lão phu thật là kính phục.

Vạn Dược Thần Y vuốt chòm râu bạc :

- Lão phu nhất định sẽ nói với hai người đó.

Nhật Phong xá Vạn Dược Thần Y :

- Đa tạ lão tiên sinh.

- Công tử đừng đa lễ, việc đó chỉ là chuyện nhỏ, còn nghĩa khí của công tử mới là chuyện lớn.

- Nhưng nếu không có lão tiên sinh mở lời thì Nhật Phong không còn cơ hội để thanh toán nghĩa kim bằng.

- Lão phu có một điều này muốn nói với công tử.

- Văn bối xin được thỉnh giáo.

Vạn Dược Thần Y nhìn thẳng vào mặt Nhật Phong :

- Hận thường chỉ cột và oan oan tương báo, còn tình thì mở. Lão phu nghĩ A Tú không nỡ xuống tay với Lãnh công tử đâu.

- Văn sinh ghi nhận lời chỉ dạy của lão tiên sinh.

Nhật Phong đứng lên :

- Văn sinh kiếu từ lão tiên sinh. Cái ơn hôm nay nếu có dịp văn sinh sẽ đền đáp.

Vạn Dược Thần Y vuốt râu :

- Lão phu không thích nghe những lời khách sáo như vậy đâu.

Thần Y đặt tay lên bàn nhìn Nhật Phong :

- Lãnh công tử tính đi ngay bây giờ à?

- Văn sinh dự tính kiếu từ lão tiên sinh để đến Thiên Luân giáo.

Vạn Dực Thần Y thở dài :

- Sao Lãnh công tử nôn nóng như vậy. Người xưa có câu “Dục tốc bất đạt”, huống chi thể lực của Thiên Luân bây giờ đã có thể nói là Nhất phái trong võ lâm. Đến ngay cả Tuệ Tĩnh thiền sư còn phải tự nạp mình cho Thiên Luân giáo chủ để Thiếu Lâm tránh khỏi đại họa diệt môn. Một mình Lãnh công tử đến đó, lão phu chỉ sợ mãnh hổ nan địch quần hồ.

Vạn Dực Thần Y vuốt râu, nhìn ra ngoài cửa :

- Lãnh công tử hiện nay lại chẳng có thanh Long kiếm khét tiếng thì không nên vọng động làm gì.

Nhật Phong thở dài :

- Nếu văn sinh không đến Thiên Luân giáo thì sao các bằng hữu đã vong mạng có thể mỉm cười được.

Vạn Dực Thần Y nhìn lại chàng :

- Lão phu hiểu tình cảm của Lãnh công tử đối với bằng hữu nhưng những kẻ hữu dũng thường không biết nhìn xa trông rộng.

Nhật Phong trầm mặt.

Vạn Dực Thần Y nói tiếp :

- Lão phu còn điều này nữa muốn nói với Lãnh công tử.

- Lão tiên sinh chỉ giáo.

- Tính mạng của công tử hiện nay không thuộc về công tử mà thuộc về Vũ A Tú. Nếu như Lãnh công tử một mình đến Thiên Luân giáo thì A Tú đâu còn gì để trả thù cho Vũ Minh.

Vạn Dực Thần Y vuốt râu :

- Lãnh công tử trở thành kẻ bội tín.

- Thế văn sinh phải làm gì đây khi không đến Thiên Luân giáo.

- Lão phu có ý này.

Nhật Phong nhìn Vạn Dực Thần Y :

- Xin lão tiên sinh chỉ giáo.

- Nếu như ý của lão phu đúng, thì lúc này Lãnh công tử hãy đến Nhứt Tự diện kiến Mông Thiền đại sư, rồi cùng với Mông Thiền đại sư hiệu triệu quần hào bạch đạo, cùng nhau hợp sức mà tiêu diệt Lập Ái.

Nhật Phong lắc đầu :

- Văn sinh e rằng mình không làm được điều đó.

Vạn Dực Thần Y nhướn mày :

- Tại sao không làm được?

Nhật Phong nhìn thẳng vào mắt lão Thần y :

- Thiên Luân giáo chủ Lập Ái đã phản tín thất ngôn, nhẫn tâm đưa tất cả những bằng hữu của văn sinh vào cảnh tử vong. Lãnh Nhật Phong phải tự tẩy mình đòi lại món nợ này, rồi sau đó sẽ để cho Tú muội xử sao cũng được.

Vạn Dực Thần Y thở ra :

- Đó là ý của Lãnh công tử, lão phu không dám can.

- Những gì lão tiên sinh đã làm giúp văn sinh, Lãnh Nhật Phong một lòng ghi nhận. Văn sinh kiếu từ.

Vạn Dực Thần Y nhìn chàng :

- Lãnh công tử bảo trọng. Nếu có chuyện, lão phu và công tử sẽ gặp lại nhau.

Vạn Dược Thần Y cầm lấy chén trà của mình.

Nhật Phong ôm quyền xá lão.

Vạn Dược Thần Y nhìn chén trà nói :

- Cái gì đến thì đến, cái gì đi thì đi, lão phu không thể thay đổi được số trời.

Nhật Phong nghe xong lời nói đó của Vạn Dược Thần Y mới trở bộ quay gót toan trở khinh công để rời khỏi Trúc gia trang, nhưng lão Thần Y đã gọi giật chàng lại.

- Lành công tử.

Nhật Phong quay lại nhìn lão :

- Lão tiên sinh còn điều gì chỉ giáo.

- Để lão phu đưa công tử ra khỏi trận pháp Bát Quái Càn Khôn. Nếu để Lành công tử một mình lão e rằng mình phải tốn tâm trí lập lại trận pháp khác.

Vạn Dược Thần Y vừa nói vừa mỉm cười.

Vô hình trung nụ cười của lão khiến Nhật Phong cũng cười theo. Chàng nói :

- Văn sinh thỉnh giáo lão tiên sinh.

Vạn Dược Thần Y và chàng cùng bước ra ngoài. Hai người vừa động thân toan rời khỏi Trúc gia trang thì Hà Như Bình từ trong trận pháp càn khôn hối hả bước ra.

Thấy vẻ mặt của nàng, Vạn Dược Thần Y cau mày.

Như Bình bước đến trước mặt Thần Y Hà Tổ Tổ. Nàng liếc trộm Nhật Phong rồi nói :

- Nội tổ ơi, bên ngoài trận pháp có hai đại cao thủ Thiên Luân giáo. Hình như họ muốn xâm nhập vào Trúc gia trang.

Vạn Dược Thần Y cau mày, rồi quay sang nhìn Nhật Phong :

- Lão phu đoán không sai. Một khi Tuệ Tĩnh đại sư đã nạp mình cho Thiên Luân giáo thì họ sẽ đến Trúc gia trang của lão.

Nhật Phong nói :

- Lão tiên sinh cứ ở đây để văn sinh ra mời họ rồi đi nơi khác.

Thần Y cười mỉm, lắc đầu nói :

- Lành công tử mời họ đi thì chắc được rồi, nhưng lão không muốn Trúc gia trang nhuộm máu đỏ.

- Văn sinh sẽ tuân theo ý của lão tiên sinh.

Như Bình nhìn Lành Nhật Phong nói :

- Lành huynh cần gì phải nhọc thân, chúng ta cứ ở trong Trúc gia trang thì bọn cao thủ kia cũng đâu làm gì được. Bọn đó làm sao vượt qua được “Càn Khôn Bát Quái” trận.

Lão thần y nhìn Như Bình :

- Bình nhi, con lầm rồi.

Như Bình tròn mắt :

- Con lầm cái gì?

- Thiên Luân giáo chủ Lập Ái cũng là một đại cao thủ kỳ trận. Với Càn Khôn Bát Quái trận thì Lập Ái chỉ mất một con trăng để hóa giải thôi.

- Thiên Luân giáo chủ bản lĩnh như vậy ư?

- Có bản lĩnh thì Thiên Luân giáo chủ mới ngồi được ở Tổng đàn võ lâm chứ. Có bản lĩnh thì Thiên Luân giáo chủ mới tư tưởng đến bức họa đồ trên lưng Đức Thái Tông.

Lão thần y quay lại Nhật Phong :

- Mục đích của Thiên Luân giáo chủ Lập Ái không dừng lại ở chiếc ngai Minh chủ đâu. Y muốn vào lăng cầm đề với tay đặt vào gang san Trung Nguyên.

Lão thần y trang trọng nói với Như Bình :

- Bình nhi, có lẽ Trúc gia trang không còn là nơi an toàn nữa rồi. Có thể con phải đến Đào Hoa viên.

Như Bình chỉ vào ngực mình :

- Như Bình phải đến Đào Hoa viên của họ Vũ ư?

Nàng sa sầm mặt, gắt gỏng nói :

- Không, Bình nhi có chết thì chết ở Trúc gia trang chứ không bao giờ đến Đào Hoa viên của họ Vũ.

Nhật Phong nhìn nàng rồi quay lại Hà Tổ Tổ :

- Lão tiên sinh, vãn sinh sẽ không để cho bọn cao thủ Thiên Luân khuấy động nơi tĩnh cư của lão tiên sinh.

Vạn Dược Thần Y mỉm cười :

- Một khi Lập Ái đã quyết định thì nhất định y không chùn tay đâu. Nếu hôm nay y không nhờ được Trúc gia trang thì ngày mai, một khi đã quyết định rồi thì không từ một thủ đoạn nào. Lão phu biết cá tính của Lập Ái.

Như Bình xen vào :

- Dù Thiên Luân giáo chủ có bản lĩnh tới đâu, Bình nhi cũng không tin hẳn hơn được nội tổ.

- Nội tổ không ngại bản lĩnh võ công của Lập Ái. Nhưng lại sợ thủ đoạn của gã.

Lão quay lại Nhật Phong :

- Lão phu và công tử ra ngoài chứ.

Nhật Phong gật đầu.

Như Bình chen vào :

- Nội tổ cho Bình nhi theo cùng với.

Vạn Dược Thần Y trừng mắt nhìn nàng :

- Cái việc cần làm của con ở trong Trúc gia trang này...

Như Bình nhấn nhó :

- Nội tổ....

Như đã quá biết cá tính của Như Bình, Vạn Dược Thần Y chỉ hừ nhạt một tiếng rồi cùng với Nhật Phong băng luôn vào trận pháp Càn Khôn Bát Quái. Vừa vào trong trận, Vạn Dược Thần Y đã phát động chương phong, di dời một loạt năm sáu bụi trúc.

Lão di dời những bụi trúc xong, quay lại nói với Nhật Phong :

- Đối với Bình nhi chỉ có cách đó mới giữ chân nó được mà thôi.

Nhật Phong mỉm cười :

- Hà tiểu thư chí khí quật cường, khí dũng hơn người, nhất định sau này sẽ là kỳ nhân của thiên hạ.

- Công tử nói quá lời rồi, chứ lúc này lão phu đang thấm mệt bởi cá tính độc đoán của Bình nhi.

Nhật Phong và Vạn Dược Thần Y rời trận pháp Càn Khôn Bát Quái bước ra ngoài. Đúng như lời Như Bình thông báo, trước mặt hai người trên năm mươi nhân mạng vận võ phục bó chèn, trên ngực mang tín hiệu của Thiên Luân giáo. Tất cả những người đó đều mang mặt nạ quỷ trông gớm ghiếc vô cùng.

Bọn cao thủ Thiên Luân giáo đang thu gom những cây trúc khô để chuẩn bị phóng hỏa đốt rừng trúc, nhưng sự xuất hiện của Lãnh Nhật Phong và Vạn

Được Thần Y Hà Tổ Tổ khiến chúng ngừng ngay công việc.

Vạn Dược Thần Y bước đến trước mặt bọn cao thủ Thiên Luân giáo. Lão nghiêm mặt, trầm giọng khe khẽ nói :

- Các vị bằng hữu được lệnh của Thiên Luân giáo chủ đến chốn này tịnh cư của lão phu.

Vạn Dược Thần Y thở hắt ra, rồi nói tiếp :

- Lão phu đã tuyên thệ rời khỏi giang hồ, không xen vào chuyện thị phi thế thì vì nguyên cớ gì Thiên Luân giáo lại đến sinh chuyện với lão chứ.

Từ trong bọn cao thủ Thiên Luân một người vận trường y màu xám, khoác chiếc mặt nạ dạ xoa bước ra.

Y cất tiếng ồn ã :

- Chúng tôi được lệnh của Giáo chủ Thiên Luân nhờ Trúc gia trang khỏi chốn giang hồ.

Vạn Dược Thần Y vuốt râu, nheo mày nhìn thẳng vào mắt người đó.

Lão nhìn một lúc rồi cười mỉm nói :

- Chương môn Thanh Thành phái đã bỏ ý niệm hợp nhất Hoa Mi phái và Nga Mi phái để lập ra Thần Kiếm giáo rồi hay sao mà về đầu nhập Thiên Luân giáo chủ của Lập giáo chủ.

Gã cao thủ Thiên Luân giáo chớp mắt liên tục tỏ lộ sự ngạc nhiên sau câu nói của Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ.

Vạn Dược Thần Y cười mỉm nói tiếp :

- Chắc Chương môn nghĩ đeo chiếc mặt nạ dạ xoa đó thì lão phu không nhận ra chân diện Mục của Trương chương môn.

Trương Giả Tông tăng hắng :

- Vạn Dược Thần Y là một trong tứ trụ võ lâm đời trước quả là không sai. Danh bất hư truyền, Trương mỗ khâm phục.

- Đã khâm phục sao Trương chương môn còn chưa tháo bỏ chiếc mặt nạ dạ xoa.

Ánh mắt của Trương Giả Tông chớp liên tục. Trong ánh mắt của họ Trương thoát ra vẻ lúng túng vô cùng.

Vạn Dược Thần Y cười mỉm lắc đầu nói :

- Lão phu không ép Trương chương môn đến từ lộ đầu. Lão phu biết chỉ cần chiếc mặt nạ rời khỏi mặt của Trương chương môn thì xem như án tử của người đã được kêu bởi Thiên Luân giáo.

- Thần Y quả là tinh thông mọi quy lệ của các giáo phái trên giang hồ. Điều đó chứng tỏ, mặc dù lão Thần Y đã tuyên thệ mai danh ẩn tích nhưng vẫn để mắt đến võ lâm.

- Lão phu có mắt có tai thì phải nghe chứ.

Trương Giả Tông nhìn Lãnh Nhật Phong :

- Trương mỗ thỉnh giáo lão Thần Y, vị huynh đài kia có phải là gThần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Vạn Dược Thần Y vuốt râu cười nửa miệng :

- Trương chương môn không nhận ra Sát Thủ Kiếm Vương của Thiên Luân giáo à.

Lão cười khẩy rồi nói :

- Đúng, vị huynh đài này chính là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong. Nhưng bây giờ thì Lãnh công tử không còn bị sa đọa và mê tình không chế nữa, thậm chí Lãnh công tử còn được kỳ duyệt tốt đình nữa đó.

Lão vuốt râu nhìn Trương Giả Tông nói tiếp :

- Lão phu đang muốn nhờ Lãnh công tử thỉnh giáo kiếm thuật của Thanh Thành phái, để xem Trương chương môn có xứng là Giáo chủ Thần Kiếm giáo không?

Đôi tình nhãn của Trương Giả Tông sụp hẳn xuống.

Vạn Dược Thần Y quay lại nhìn Lãnh Nhật Phong :

- Lão phu thỉnh Lãnh công tử thỉnh giáo kiếm thuật của Trương chương môn.

Hà Tổ Tổ quay lại Trương Giả Tông :

- Chỉ cần Trương chương môn đánh bại được Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong thì có thể lập ra Thần Kiếm giáo được rồi, và tất cả mọi người cũng khỏi nhọc công đốt rừng trúc của lão. Tự lão phu sẽ nhờ Trúc gia trang giữ các vị. Còn nếu như Trương chương môn thất bại thì đừng nghĩ đến chuyện lập Thần Kiếm giáo, và các vị cũng mau rời khỏi nơi đây.

Hà Tổ Tổ lạnh lùng trở giọng :

- Lão phu đã thề không xen vào chuyện thị phi trên giang hồ mới thỉnh nhờ Lãnh huynh đệ giúp lão. Nói thật ra, nếu như lão phu không nói với Lãnh Nhật Phong Trúc gia trang không muốn nhuộm máu thì có lẽ bây giờ các vị không còn mạng mà đứng nhìn lão phu đâu, một khi Sát Thủ Kiếm Vương hành động.

Lời cảnh báo của Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ khiến cho bọn cao thủ Thiên Luân dè dặt nhìn chàng không chớp. Tất cả mọi người đã từng biết Lãnh Nhật Phong là Sát Thủ Kiếm Vương, nên không khỏi bồn chồn lo lắng.

Trương Giả Tông thờ dài một tiếng :

- Trương mồ hôi bắt ngờ vị sự có mặt của Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong bước đến đối mặt với Trương Giả Tông. Mặc dù trên tay chàng chẳng có binh khí nhưng Trương Giả Tông đã khẩn trương vô cùng.

Nhật Phong gằng giọng nói từng tiếng một :

- Nếu như Trương chương môn có thể lĩnh cho tất cả mọi người rời khỏi Trúc gia trang thì xem như Chương môn đã làm được một việc đại phúc cho cõi đời này.

Trương Giả Tông nhìn Lãnh Nhật Phong :

- Trên tay các hạ không có thanh Long kiếm thì đâu còn là Thần Kiếm Giang Đông.

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ vuốt râu cười khẩy, nói :

- Với Lãnh Nhật Phong, bất cứ thứ gì cũng có thể là kiếm.

Lão vừa nói vừa cúi xuống nhặt một cành trúc trao qua tay Nhật Phong :

- Lãnh huynh đệ, đây có phải là kiếm không?

Nhật Phong ngấm cành trúc :

- Nếu tiên sinh cho cành trúc là kiếm thì nó đúng là kiếm rồi.

Chàng quay lại Trương Giả Tông :

- Trên tay tại hạ có kiếm.

Trương Giả Tông cau mày :

- Trương mồ không tin một cành trúc mà có thể là một thanh kiếm.

Nhật Phong nhếch mép, từ từ hướng đầu cành trúc điểm thẳng vào yết hầu Trương Giả Tông.

Mặc dù chỉ là một cành trúc nhưng Trương Giả Tông vẫn cảm nhận cột sống mình gai lạnh, thậm chí ngay yết hầu gã cũng có cảm giác ròn rợn bởi thần sắc của Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong lạnh lùng nói :

- Một cái chết của Kha Bạc Kim, một cái chết của Mộng Đình Hoa, cũng đủ cho tại hạ mở trận tắm máu Thiên Luân giáo.

Lời nói của chàng chẳng khác nào lời phán quyết của sứ giả a tỳ khiến cho tất cả bọn cao thủ Thiên Luân giáo bất giác rung mình, mặc dù trước mặt họ chỉ có mỗi một mình Lãnh Nhật Phong và Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ. Bọn cao thủ Thiên Luân giáo không rung động sao được khi mỗi người chỉ có một cái mạng, mà đối phương của chúng chẳng phải ai xa lạ mà đã từng là Sát Thủ Kiếm Vương của Giáo chủ Thiên Luân.

Không biết Trương Giả Tông nghĩ gì sau câu nói lạnh lùng của Lãnh Nhật Phong mà vô hình trung tay y đặt vào đốc kiếm. Tay của họ Trương vừa đặt vào đốc kiếm cũng là lúc mũi cành trúc vọt đến nhanh không tưởng. Đầu cành trúc chích luôn vào lớp da yết hầu của Trương Giả Tông.



Trương Giả Tông giật mình, thót ruột. Gã buột miệng nói :

- Người...

Nhật Phong nhìn thẳng vào mặt Trương Giả Tông :

- Trương chương môn chỉ có một cơ hội duy nhất là đang ở trên địa phận của Trúc gia trang.

Vạn Dược Thần Y mỉm cười nói :

- Trương chương môn, lão phu hỏi người, nếu như Lãnh Nhật Phong truyền công lực vào cành trúc thì mạng người còn giữ được không?

Trương Giả Tông rung mình lần nữa, Y lí nhí nói :

- Lãnh công tử thấu hỏi cành trúc lại đi, Trương mỗ sẽ rời khỏi chỗ này.

Nhật Phong neho mày, thấu hỏi cành trúc về, trên yết hầu của Trương Giả Tông đã xuất hiện một hột đậu màu đỏ do mũi cành trúc gây ra.

Nhật Phong nói :

- Trương chương môn và tất cả mọi người có thể rời khỏi đây, nhưng đây là cơ hội duy nhất để các người giữ mạng mình, nếu còn là môn hạ Thiên Luân giáo.

Trương Giả Tông thờ dài.

Nhật Phong chống cành trúc nói tiếp :

- Về nói với Giáo chủ Lập Ái, Lãnh Nhật Phong sẽ té sống gã.

Trương Giả Tông lùi lại một bộ, đưa tay quệt yết hầu. Máu lem ra trên cổ gã.

Trương Giả Tông nhìn Nhật Phong nói :

- Kiếu thù.

Nhật Phong không màng đến lời khách sáo của Trương Giả Tông. Chàng chỉ khoát tay :

- Hy vọng Trương chương môn sẽ nhận rõ đầu là sinh lộ của người.

Khi tất cả bọn cao thủ Thiên Luân giáo rời khỏi địa phận Trúc gia trang. Lãnh Nhật Phong mới ôm quyền xá Vạn Dược Thần Y.

- Văn bối xin được kiếu từ lão tiên sinh.

- Lãnh công tử bảo trọng. Bây giờ công tử mới chính là cái gai mà Thiên Luân giáo muốn nhổ ra khỏi giang hồ.

- Ngày nào còn Lãnh Nhật Phong thì ngày đó Thiên Luân giáo còn đối mặt với sát nhân từ kiếm.

Vạn Dược Thần Y thờ dài một tiếng nói :

- Giang hồ mãi mãi là những chuỗi ngày hận thù.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 30: Vì hận hay vì tình

Rời địa phận Trúc gia trang, Nhật Phong trở khinh công để trở lại Dương Châu Thành. Ven lối mòn, một cánh hoa vừa trở tủa ra mùi hương dịu dịu được làn gió đưa đến khứu giác Nhật Phong.

Nhật Phong dừng cước pháp bên cánh hoa đó, đóa hoa quỳnh nở đêm, với những chiếc cánh màu trắng lung linh. Chàng nhìn đóa quỳnh với nỗi băng

khuông

Nhật Phong nâng đóa hoa quỳnh. Chàng buột miệng nói :

- Phải chi Mộng muội muội còn trên cõi đời này thì đóa hoa quỳnh này sẽ cài trên mái tóc của muội.

Nhật Phong thở dài, bởi những hình ảnh hôm nào đã hiện lại trong trí não chàng. Cái chết của Kha Bạc Kim, cái chết của Mộng Đình Hoa khiến nước mắt chàng đột ngột trào ra.

Nhật Phong nhìn đóa hoa mà hồi tưởng lại bao nhiêu thảm cảnh mà chàng là chứng nhân.

Nhật Phong thở dài nói tiếp :

- Lâm đệ, bây giờ ngươi đang ở đâu. Và mộ của Tống huynh đã được chôn ở đâu. Nhật Phong có lỗi với các người.

Nhật Phong vừa than xong, chợt có tiếng gió rít kỳ lạ đập vào thính nhĩ chàng.

- Phập...

Nhật Phong chỉ kịp lắc mình thì mũi phi tiễn đã ghim thẳng vào đóa hoa quỳnh. Phía sau mũi phi tiễn đó là một vải lụa trắng. Vải lụa kia chỉ có thể dùng làm khăn tang tống tiễn người chết, trên vailụa có dòng chữ viết bằng son môi :

“Một vành tang, một chữ tình”

Nhật Phong đọc dòng chữ trên mảnh lụa đó, rồi từ từ quay lại :

- A Tú...

Đứng cách Nhật Phong năm trượng, A Tú đội khăn tang, vận tang phục với ánh mắt u hoài, buồn lạng người. Trên tay nàng là thanh Huyết Hận kiếm đỏ rực.

A Tú bước đến trước mặt Lãnh Nhật Phong.

Nàng nhìn chàng :

- Lãnh Nhật Phong, hay Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong?

- Lãnh Nhật Phong cũng là huynh mà Thần Kiếm Giang Đông cũng là huynh.

A Tú dần đến một bộ nữa, đưa đầu kiếm điểm vào tam tinh Nhật Phong.

- Nếu bây giờ A Tú giết Lãnh Nhật Phong thì ngươi có hận A Tú không?

Nhật Phong thở dài nhìn nàng ôn tồn nói :

- A Tú lấy mạng Lãnh Nhật Phong lúc này, Nhật Phong không một chút oán hận. Nhưng nếu A Tú lấy mạng Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong...

Nhật Phong thở dài.

A Tú cướp lời :

- Thần Kiếm Giang Đông không thể đứng im để A Tú giết y?

Nhật Phong lắc đầu :

- Không phải như vậy.

- Thế thì Thần Kiếm Giang Đông hành xử ra sao?

- Y cũng sẽ chết bởi Huyết Hận kiếm, nhưng lúc này Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong còn một số việc phải làm trước khi giao mạng cho Tú muội.

- A Tú không cần biết. Nếu Lãnh Nhật Phong muốn sống thì hãy động thủ với A Tú.

Nàng cười khẩy, cất giọng cay đắng nói :

- Bản lĩnh võ công của Lãnh Nhật Phong chẳng lẽ không dám đối đầu với Vũ A Tú sao. Ngươi đã từng lấy mạng Nhất Kiếm Đoạt Hồn Vũ Minh kia mà.

- Vũ Minh khác. A Tú khác.

- Không có gì khác đâu.

Nhật Phong bặm môi suy tư, rồi trầm giọng nói :

- Lãnh huynh xin A Tú một cơ hội.

- Cơ hội gì?

- Cho Lãnh Nhật Phong thiếu một cái mạng, khi nào Nhật Phong thanh toán xong món nợ kim bằng sẽ tự đến dâng mạng cho A Tú.

A Tú nhún vai :

- Người không có cơ hội đó đâu. A Tú biết Thần Kiếm Giang Đông sẽ san bằng Thiên Luân giáo, biết đâu chưa thực hiện được hoài bão của mình thì đã vong mạng rồi. Thế thì sao A Tú đòi được món nợ máu cho Vũ đại ca của A Tú.

Nàng thờ gập từng hơi một :

- Lãnh Nhật Phong, người có biết khi song thân A Tú mất đi thì chỉ có Vũ đại ca nuôi nấng ta. Vũ đại ca đã thay song thân nuôi dạy A Tú đến lúc trưởng thành, người giết Vũ đại ca chẳng khác nào giết song thân A Tú.

Nàng rít lên bằng giọng bất nhẫn :

- Lãnh Nhật Phong, sao người lại nhẫn tâm hạ thủ Vũ Minh.

Nhật Phong nhìn xuống đất :

- Hai người vì một người. Nhất thời Nhật Phong chưa thể nói được, nhưng nếu A Tú cho Nhật Phong cơ hội thanh toán món nợ kim bằng, Nhật Phong sẽ nói.

- Nhật Phong, người đặt điều kiện với ta đó à?

- Nhật Phong không đặt điều kiện với nàng.

- Dù người có muốn gì chẳng nữa, hay đặt ra bất cứ điều kiện nào thì A Tú cũng không cho người cơ hội sống sót đâu, chỉ khi nào người tự mình giết A Tú...

Nhật Phong bặm môi.

Chàng lơ đãng nhìn lên bầu trời đêm :

- Tổng huynh, Kha huynh, Mộng muội muội, cuối cùng Lãnh Nhật Phong vẫn không trả nợ được cho ba người. Nhật Phong có lỗi, ba người hãy coi như Nhật Phong đã chết tại Ai đầu quý.

Nhật Phong nhìn lại A Tú :

- Tú muội... huynh đã sẵn sàng.

A Tú bặm môi, hoành kiếm ngang ngực. Nàng trầm mặc nói :

- Lãnh Nhật Phong, người không trách A Tú chứ.

Nhật Phong lắc đầu :

- Không, chưa chắc Tú muội đã đủ bản lĩnh giết được Lãnh Nhật Phong.

A Tú tròn mắt nhìn chàng :

- Nói như vậy, nghĩa là người không đứng yên để A Tú lấy mạng người.

Nhật Phong gật đầu :

- Nhật Phong chỉ có mỗi một cái mạng để thanh toán món nợ kim bằng. Giao cho A Tú lúc này chưa được.

- Người không giao càng tốt.

A Tú nhìn Nhật Phong bằng ánh mắt uất hận. Nàng rít lên bằng giọng phẫn nộ :

- Vũ đại ca. A Tú trả hận cho đại ca đây.

Thanh Huyết Hận kiếm như chiếc móng cầu vòng đỏ ối, chụp thẳng đến Lãnh Nhật Phong.

Cả bầu trời đêm xám xịt chợt lóe lên màu đỏ ối, màu đỏ của máu, màu đỏ của hận thù, và màu đỏ của lệ tình. Đóa hoa quỳnh với những cánh hoa trắng muốt băng trinh cũng thoáng nhuộm màu đỏ bởi ánh quang Huyết Hận kiếm.

Thanh Huyết Hận kiếm sẽ nhuộm máu Nhật Phong chẳng, để A Tú rửa được chữ hận, nhưng còn chữ tình thì sao. Phải chăng trong nàng chỉ có mỗi một chữ hận, để chấp nhận những giọt lệ tình đem lên vành khăn tang trắng tiền đưa con người mà mất đi thì trái tim A Tú cũng vỡ nát.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 31: Càng hận càng yêu

Thế kiếm của A Tú khốc liệt và tàn nhẫn, với sát khí trùng trùng điệp điệp mà Nhật Phong vẫn trơ trơ ra như một pho tượng, chấp nhận đón lấy lưỡi kiếm tử vong mà không hề có một chút phản kháng. Có chăng chỉ còn ánh mắt sáng ngời của chàng nhìn thẳng vào mắt nàng như nhìn vào định số của mình.

Thanh Huyết Hận kiếm đột nhiên ngừng lại khi nó chỉ còn đứng một lông tay là chạm vào cổ Nhật Phong.

Thanh Huyết Hận kiếm thu nhanh trở lại. A Tú thở gấp nói :

- Nhật Phong, sao ngươi không động thủ?

Nhật Phong lắc đầu :

- Không, sinh mạng của tại hạ đã thuộc về Vũ cô nương. Mà có lẽ những người bằng hữu của Nhật Phong cũng sẽ hiểu điều đó.

- Ngươi vì bằng hữu, vậy ngươi có vì A Tú không?

- A Tú có quyền bắt Nhật Phong chết bất cứ lúc nào.

A Tú cắn răng. Nàng nhìn Nhật Phong chằm chằm rồi bất chợt trở thanh Huyết Hận kiếm. Lưỡi kiếm găm luôn xuống trước mũi giày của Nhật Phong :

- A Tú không thể giết Nhật Phong. Nguyên cớ vì sao Nhật Phong hãy tự hiểu lấy.

Nàng chớp mắt, hai giọt lệ trào ra hai bên khóe :

- Khi nào Nhật Phong thanh toán xong món nợ kim bằng với Thiên Luân giáo, hãy đưa A Tú đến nơi trước đây ngươi đã từng lấy mạng Vũ đại ca, lúc đó chúng ta sẽ quyết định với nhau món nợ máu này.

Nhật Phong nhìn xuống đất :

- Nhật Phong vô cùng cảm kích A Tú.

A Tú lắc đầu, gằn giọng nói :

- Ngươi đừng khách sáo. Nếu ngươi muốn giữ chữ tín với A Tú, trước tiên phải giữ được cái mạng của ngươi với Thiên Luân giáo chủ. Nếu ngươi chết thì ngươi là kẻ bội tín thất ngôn, dù có xuống a tỳ, A Tú cũng sẽ tìm ngươi dưới đó.

Nhật Phong thở dài.

A Tú nói tiếp :

- Nhật Phong, ngươi phải hứa với ta điều đó. Ngươi hứa chứ?

- Xuống a tỳ Nhật Phong cũng sẽ trả nợ cho A Tú.

- A Tú muốn người sống kia.

Nhật Phong nhìn nàng. Chàng chỉ còn biết lấy ánh mắt u uẩn đáp lại câu hỏi của nàng.

A Tú nhận ra điều đó trong đáy mắt của Nhật Phong. Nàng nức khẽ một tiếng rồi toan quay bước bỏ đi nhưng chàng đã gọi lại :

- Tú muội.

Nghe tiếng gọi trêu cảm đó, A Tú không đành được nổi cảm xúc dâng trào. Nàng bật khóc :

- Lành đại ca. Định số của ông trời đã định ra như vậy rồi sao?

Nhật Phong nhìn thanh Huyết Hận kiểm kiểm dưới chân mình :

- Muội quên thanh Huyết Hận kiếm.

- Muội gọi nó cho huynh đó.

A Tú nói xong không cho Nhật Phong nói thêm lời nào. Nàng quay lưng lạng người thoát đi trong chớp mắt. Bóng sương đêm dày đặc nhanh chóng phủ lấy bóng dáng nàng. Nhật Phong đứng bần thần dưới trời đêm lạnh lẽo. Cái lạnh bên ngoài không bằng cái lạnh bên trong, một cái lạnh đơn độc với bao nỗi u hoài trầm mặc.

Chàng thờ dãi một tiếng, quay lại đóa hoa quỳnh với những cánh đang từ từ rũ xuống.

Nhật Phong lấy mảnh lụa trắng có dòng chữ “Một vành tang, một chữ tình”, dùng luôn mảnh lụa đó Nhật Phong thắt vào tay mình.

Chàng lẩm nhẩm nói :

- Một vành tang một chữ tình.

Những cánh hoa quỳnh đã rũ hẳn xuống, Nhật Phong mới trở gót bỏ đi. Nhật Phong bước đi bằng những bước chân nặng trĩu nỗi u hoài, chàng đâu có biết được sau lưng mình A Tú đang dõi theo từng bước chân chàng với nỗi thôn thức nặng tình. Nàng đã thấy vành lụa trắng của mình cột trên cánh tay Nhật Phong, khiến tim nàng càng xót xa thêm.

\* \* \* \* \*

Vọng Nguyệt lâu.

Những ngọn đèn lồng treo chung quanh cửa lung lay bởi những cơn gió đêm, mặc dù cửa ngoài đã đóng nhưng bên trong vẫn rộn lên những tràng cười khà ó của khách tìm hoa.

Nhật Phong đứng trước hai cánh cửa đóng im ỉm, tai nghe những tiếng cười từ bên trong vọng ra. Chàng bước lên bậc tam cấp đứng im một lúc rồi bất ngờ đập vào hai cánh cửa gỗ sồi.

- Chát..

Hai cánh cửa gỗ sồi bật tung ra, bên trong Bang chủ Cái bang đang ôm khít hai vòng eo của hai ả kỹ nữ, bật đứng dậy. Tất nhiên Trần Bá Tùng nhận ngay ra Lãnh Nhật Phong. Bất chợt trái tim của Trần Bá Tùng đập rộn lên.

Tiếng cửa sập xuống khiến bọn thuộc nhân Vọng Nguyệt Lâu tuân đến như bầy ong vỡ tổ. Tất cả có hơn mười nhân mạng, tất cả đều nai nịt gọn gàng, bình khí hươm sẵn trên tay.

Nhật Phong đảo mắt nhìn qua những người đó. Chàng cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Nhật Phong muốn gặp Bang chủ Kim Tiền bang Lộc Đại Kỳ.

Trong khi Nhật Phong hỏi thì Trần Bá Tùng lần bước về phía cửa hậu. Đối với Trần Bá Tùng thì lão đâu bao giờ muốn đối mặt với Lãnh Nhật Phong.

Trần Bá Tùng toan lần ra ngoài thì chạm mặt với Lộc Đại Kỳ. Lộc Đại Kỳ vuốt râu nhìn Trần Bá Tùng :

- Trần huynh sao lên đi đâu vậy.

- Trần mỗ không thích ở đây nữa.

- Tại vì Lãnh Nhật Phong mà Trần huynh mất vui.

Trần Bá Tùng gật đầu :

- Trần mỗ không thích gặp mặt y.
- Thế thì Trần huynh ở lại coi Lộc mỗ đuổi gã đi.

Trần Bá Tùng nhướn mày nhìn Lộc Đại Kỳ :

- Lộc bang chủ nói giỡn đó à?

Lộc Đại Kỳ đặt tay lên vai Trần Bá Tùng :

- Huynh chưa thấy thì còn nghi ngại, nhưng đã thấy thì chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Lộc Đại Kỳ ghệt vai Trần Bá Tùng kéo trở lại. Lộc Đại Kỳ cùng với Trần Bá Tùng bước đến trước mặt bọn thuộc hạ Vọng Nguyệt Lầu. Họ Lộc ôm quyền xá Nhật Phong rồi xới lời nói :

- Lãnh huynh quá vãn Vọng Nguyệt lầu mà Lộc mỗ không biết nên không kịp nghinh tiếp từ xa, lượng thứ, lượng thứ.

Lộc Đại Kỳ vừa nói vừa xá Nhật Phong.

Gã bước lại trước mặt chàng :

- Chắc là bọn a hoàn của Vọng Nguyệt lầu không nhận ra Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, nên đã xúc phạm khiến Lãnh huynh nổi giận.

Gã nói mấy câu xới lời đó rồi quay lại bọn thuộc hạ :

- Các ngươi thật là hồ đồ, có mau rút xéo đi không.

Bọn thuộc hạ Lộc Đại Kỳ rối rít vâng vâng, dạ dạ, rồi lẫn nhanh ra ngoài cửa hậu.

Lộc Đại Kỳ quay lại Nhật Phong :

- Có mấy khi Lộc mỗ mới được diện ngộ với Lãnh huynh. Hôm nay chúng ta sẽ vui với nhau cho thỏa chí nhé.

Nhật Phong nhìn thẳng vào mắt Lộc Đại Kỳ :

- Tại hạ đã mạo phạm quấy rối Bang chủ, Bang chủ đừng trách.

Lộc Đại Kỳ khoát tay :

- Không, không. Lộc mỗ nào dám trách Lãnh huynh, có trách là trách bọn a hoàn không nhìn ra rỗng mà giỡn mặt khiến Lãnh huynh nổi giận.

Nhật Phong lắc đầu :

- Họ không làm phiền tại hạ đâu. Nhật Phong đến Vọng Nguyệt lầu để muốn biết về Lâm Thanh Từ và Ngũ nương của Kha Bạc Kim hiện có còn ở đây không?

Lộc Đại Kỳ nhướn mày rồi bật cười ha hả. Lão há hê nói :

- Tuồng Lãnh huynh hỏi về chuyện gì chứ. Thật là tiếc.

Nhật Phong cau mày :

- Tại sao tiếc?
- Nếu Lãnh huynh đến sớm thì đã gặp được Lâm Thanh Từ và Ngũ nương rồi.

Lão cười khẩy nói :

- Lâm Thanh Từ đã đến Vọng Nguyệt lầu và rước Ngũ nương rời khỏi đây rồi. Thật là tiếc.
- Lâm Thanh Từ đã đưa Ngũ nương đi?

Lộc Đại Kỳ gật đầu :

- Lộc mỗ nghe nói Kha Bạc Kim đã chết tại Ải đầu quỷ nhưng Ngũ nương thì đã được Kha huynh chuộc ra khỏi Vọng Nguyệt lầu. Nên khi Lâm Thanh Từ đến đây thì chuẩn bị ngay hành trang cho mọi người rời khỏi Vọng Nguyệt Lầu.
- Bang chủ giữ chữ tín như vậy, tại hạ rất khâm phục. Nhật Phong chỉ muốn biết bao nhiêu đó thôi, xin kiếu từ.

Lộc Đại Kỳ nhướn mày :

- Ấy... Sao Lãnh huynh gấp như vậy. Có bao giờ chúng ta may mắn gặp nhau đâu. Lãnh huynh đã đến đây thì phải cùng với Lộc Đại Kỳ chén thù chén tạc một đêm cho thỏa thích chứ.

- Nếu Bang chủ có nhã ý, tại hạ không từ chối.

Lộc Đại Kỳ lại vuốt chòm râu cá chốt, bật cười khàn khạch :

- Hay lắm, hay lắm, thật là điều kỳ diệu dành cho Kim Tiền bang.

Lão lớn tiếng nói :

- Người đâu.

Hai ả a hoàn bước vào.

Lộc Đại Kỳ ra lệnh :

- Dọn đại yển tẩy trần.

- Thừa vâng!

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, bọn gia nhân trong Vọng Nguyệt lầu dọn xong đại yển ngay trong gian chính sảnh.

Lộc Đại Kỳ nói :

- Mời Lãnh huynh.

Nhật Phong ngồi đối mặt với Đại Kỳ, trong khi Bá Tùng thì khép nép ngồi một bên.

Lộc Đại Kỳ chỉ Bá Tùng :

- Lãnh huynh chắc biết Bang chủ Cái bang Trần Bá Tùng?

Nhật Phong nhìn Trần Bá Tùng :

- Chuyện của Cái bang tại hạ không thích chen vào, nhưng tại hạ cũng không muốn người sư đệ bất nghĩa giết sư huynh đoạt chức Bang chủ ngồi chung với mình.

Trần Bá Tùng nghe Nhật Phong nói mặt tái như chàm.

Lộc Đại Kỳ nhìn Trần Bá Tùng rồi quay lại Nhật Phong :

- Lãnh huynh nói gì mà Lộc mỗ không hiểu.

Nhật Phong nhìn Trần Bá Tùng :

- Lộc bang chủ không hiểu câu nói của tại hạ nhưng Trần bang chủ không thể không hiểu.

Trần Bá Tùng cười gượng gạo, rồi trầm giọng cố giữ vẻ bình thản :

- Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong không muốn đối ẩm với Trần mỗ thì Trần mỗ xin cáo từ.

Trần Bá Tùng nói xong đứng lên.

Lộc Đại Kỳ vội cản Trần Bá Tùng lại :

- Ấy, sao Trần huynh lại bỏ đi. Hãy ngồi xuống.

Trần Bá Tùng lắc đầu :

- Trần mỗ cũng cảm thấy trong người không được khỏe.

Trần Bá Tùng ôm quyền hướng về Nhật Phong :

- Lãnh công tử tự nhiên.

Nhật Phong không màng đến câu khách khí của Trần Bá Tùng.

Trần Bá Tùng thở dài rồi quay lưng trở ra khỏi đại sảnh Vọng Nguyệt lầu.

Lộc Đại Kỳ nhìn theo Trần Bá Tùng cho đến khi chiếc lưng của họ Trần khuất hẳn sau cửa hậu.

Lộc Đại Kỳ quay lại :

- Gã Bang chủ họ Trần này cũng khiến cho Lộc mỡ không cao hứng.

Lộc Đại Kỳ rót rượu ra hai cái chén. Lão mỉm cười nói :

- Mời Lãnh huynh.

Nhật Phong bung chén rượu Lộc Đại Kỳ vừa rót :

- Mời Lộc huynh.

Chàng vừa đưa chén rượu lên miệng thì từ phía cửa hậu, Thúy Thúy tất tả chạy vào. Nàng nhào đến bàn đại yến thét lớn :

- Lãnh công tử đừng uống.

Lộc Đại Kỳ đứng bật dậy :

- Vô lễ!

Y vừa quát vừa toan vỗ thẳng một chưởng vào gáy Thúy Thúy nhưng Nhật Phong nhanh như cắt thộp trao thủ vào hõ khẩu Lộc Đại Kỳ. Thế chop của chàng rất bình thường thế mà Lộc Đại Kỳ vẫn bị khống chế dễ dàng.

Nhật Phong nhìn Lộc Đại Kỳ nói :

- Chúng ta đang đối ẩm thế mà vẫn có người phá bình, làm cho mất hứng ắt phải có nguyên do.

Lộc Đại Kỳ lừ mắt nhìn Thúy Thúy :

- Ngươi đường đột vào trong chỗ bản Bang chủ và Lãnh huynh đối ẩm vì nguyên do gì?

Thúy Thúy nhìn chén rượu :

- Trong rượu có độc.

Lộc Đại Kỳ bật cười sảng sặc :

- Thật là dễ tiện. Bản chủ nhân đã đối xử tốt với ngươi mà ngươi cho ta là hạng tiểu nhân dụng độc hại người. Ngươi thật đáng chết.

Nhật Phong lắc đầu nói :

- Người trong nhà nói ra, tại hạ nghĩ có nguyên do nhưng không tin Bang chủ hạ độc vào rượu.

- Lãnh huynh là cao nhân nên mới không nghe những lời sàm ngôn của ả kỹ nữ này.

Lộc Đại Kỳ nhìn Thúy Thúy, gằn giọng nói :

- Thúy Thúy, ngươi đáng tội rồi đó.

Nhật Phong kéo Thúy Thúy về phía mình. Chàng ôn tồn hỏi nàng :

- Nguyên do gì cô nương nói trong rượu có độc?

Thúy Thúy liếc trộm Lộc Đại Kỳ :

- Lộc bang chủ muốn hạ độc Lãnh công tử.

- Tại sao?

Lộc Đại Kỳ cười khẩy :



- Người nói trong rượu có độc ư? Thế thì bản chủ nhân ẽ uống trước mặt Lãnh huynh và người.

Nếu như không có độc thì người tự xử thế nào?

Thúy Thúy chết trước mặt chủ nhân.

Lộc Đại Kỳ gật đầu :

- Tốt lắm

Gã nói xong, bung chén rượu của mình uống cạn. Đặt chén xuống bàn, Lộc Đại Kỳ nhìn Thúy Thúy nói :

- Rượu ngon lắm

Y nhướn mắt nói với Nhật Phong :

- Lãnh huynh nghĩ rượu có độc không?

Thúy Thúy nhìn Lộc Đại Kỳ.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười :

- Chắc cô nương có ý làm trò vui cho tại hạ và Lộc bang chủ thêm cao hứng.

Lộc Đại Kỳ nhìn Thúy Thúy :

- Thúy Thúy có phải nàng muốn làm trò vui cho bản chủ nhân và Lãnh huynh đây?

Lộc Đại Kỳ vừa nói vừa rót rượu ra chén của gã :

- Nếu nàng muốn làm trò thì hãy cùng ta uống chén rượu độc này.

Thúy Thúy nhìn Nhật Phong.

Nhật Phong mỉm cười với Lộc Đại Kỳ :

- Tại hạ sẽ uống chén rượu độc này.

- Lãnh huynh uống giùm Thúy Thúy à? Thế thì tốt quá. Lãnh huynh đừng quên Thúy Thúy đã nói trong rượu có độc đấy.

- Lộc bang chủ đã uống rượu nhưng đâu có biểu hiện gì trúng độc. Thúy Thúy chỉ làm trò thôi.

- Thế thì mời Lãnh huynh.

Nhật Phong bung chén rượu.

Thúy Thúy nhìn chàng toan giật tay lại :

- Lãnh công tử...

Lộc Đại Kỳ cau mày :

- Thúy Thúy, người làm trò như thế đủ rồi.

Nhật Phong mỉm cười áp chén rượu vào miệng. Chàng từ từ uống cạn số rượu trong chén.

Khi Nhật Phong đặt chén xuống bàn thì Lộc Đại Kỳ bật cười khăng khặc. Y nhìn Nhật Phong nói :

- Lãnh huynh uống rượu có ngon không?

Nhật Phong nhìn Lộc Đại Kỳ :

- Trong rượu quả có độc.

- Lộc mỗ không phủ nhận điều đó.

- Tại sao Bang chủ lại hạ độc?

- Bởi vì Lộc mỡ muốn giết Lãnh huynh.

- Vì sao?

Thúy Thúy biến sắc, nắm tay Lãnh Nhật Phong :

- Lãnh công tử... Công tử mau rời khỏi đây.

Lộc Đại Kỳ nói :

- Muốn quá rồi.

Nhật Phong hỏi Lộc Đại Kỳ :

- Tại hạ muốn hỏi vì sao Bang chủ lại hạ độc tại hạ?

Lộc Đại Kỳ về hàm râu cá chốt :

- Lộc mỡ muốn Vọng Nguyệt lâu khỏi bị quấy rối nữa nên mới hạ độc.

- Nói như Bang chủ thì việc hạ độc Lãnh Nhật Phong có liên quan đến Lâm Thanh Từ và Ngũ nương của Kha Bạc Kim.

Lộc Đại Kỳ gật đầu chỉ Thúy Thúy :

- Ngũ nương của Kha Bạc Kim chỉ còn lại ả này thôi, và ả sắp theo Nhật Phong xuống hầu Đồng Cân Thiên Sơn dưới a tỳ.

- Còn Lâm Thanh Từ đâu?

- Y chắc cũng đã làm mồi cho chó sói, hay biến thành bộ xương khô sau khi trúng Vô Ảnh Kim Tiền của bản Bang chủ.

Đôi mày liễu kiếm của Nhật Phong cau hấn lại. Chàng nhìn Lộc Đại Kỳ cắt từng tiếng một :

- Vọng Nguyệt lâu của Bang chủ sẽ tan ra thành tro bụi.

Sau câu nói của Nhật Phong, Lộc Đại Kỳ trở mắt nhìn chàng. Y ngỡ như mình nghe lầm, gằn giọng hỏi ngược lại chàng :

- Sao? Vọng Nguyệt lâu của Lộc mỡ có thể biến thành tro khi Lãnh Nhật Phong đã bị trúng Vô ảnh chi độc à?

Lộc Đại Kỳ vừa nói vừa vỗ tay xuống bàn đại yến.

- Rầm...

Tả thủ của Lộc Đại Kỳ dụng chưởng vỗ mạnh xuống bàn, miệng nói :

- Lãnh Nhật Phong, ngươi làm gì được Lộc mỡ chứ.

Cùng với lời nói đó, thì những thức ăn trên bàn đều bị hất lên cao, hữu thủ của Lộc Đại Kỳ nhanh như cắt, và bất ngờ thì triển Vô Ảnh Kim Tiền.

Tất cả những động tác kể cả lời của gã đều hư, nhưng tuyệt nghệ phóng tiền thì mới là thật. Từ trong lòng bàn tay phải của họ Lộc, ba đồng tiền kết thành hình chữ phẩm bắn xẹt ra tập kích trực diện Nhật Phong. Tất cả mọi hành động của Lộc Đại Kỳ đều được tính toán một cách chính xác, mà không một người nào có thể ngờ được.

Nếu bất cứ người nào, e rằng sẽ bị những đồng Vô Ảnh Kim Tiền đập vỡ tam tinh mà chết, nhưng đối phương của họ Lộc lại là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Chiếc ghế của Nhật Phong trượt ngược về phía sau, và đồng tiền Vô ảnh của họ Lộc bị chàng hóa giải một cách dễ dàng bằng những ngón chi liên hoàn.

Ba tiếng rú cùng cất lên một lượt, khi Nhật Phong thâu chi, và ba gã cung thủ của Vọng Nguyệt lâu từ trên lan can gian chính sảnh đều rơi xuống đất.

- Huych... huych... huych...

Lộc Đại Kỳ rít lên :

- Lãnh Nhật Phong, hôm nay ngươi đừng tơ tưởng đến chuyện thoát khỏi Vọng Nguyệt lâu này.

Lộc Đại Kỳ dù sao cũng là một Bang chủ của Kim Tiền bang nên bản lĩnh võ công của gã đâu phải tầm thường. Y xoay nửa vòng cùng lúc với động tác phóng kim tiền. Từng đồng kim tiền có tấm độc bắn ra như mưa, nhắm Lãnh Nhật Phong.

Mặc cho Lộc Đại Kỳ xuất thủ, Lãnh Nhật Phong vẫn không hề rời khỏi chiếc ghế đang ngồi nhưng tuyệt nhiên không sao có đồng tiền vô ảnh nào chạm được vào người chàng.

Lộc Đại Kỳ thâm hồi thân thủ thì mới nhận ra những đồng kim tiền của mình xếp chồng một cách ngay ngắn dưới chân Lãnh Nhật Phong.

Lộc Đại Kỳ giật thót ruột. Gã nhìn chồng kim tiền mà không tin vào mắt của mình nữa. Ngay cả y cũng không thể có được thủ pháp đón kim tiền như Lãnh Nhật Phong, mặc dù y đã thành danh bởi tuyệt pháp phóng kim tiền mà thiên hạ gán cho ngoại hiệu Vô Ảnh Kim Tiền Lộc bang chủ.

Nhật Phong nhìn Lộc Đại Kỳ :

- Lộc bang chủ còn đồng tiền nào nữa không?

Lộc Đại Kỳ nghe chàng nói càng mất thần đến độ xuất hân mồ hôi.

Y bất giác lùi lại một bộ :

- Lãnh Nhật Phong, ngươi là người hay là quỷ.

- Lộc bang chủ đang đối mặt với quỷ nơi nhân thế.

Lộc Đại Kỳ biến sắc :

- Ngươi...

Y vừa nói vừa bất ngờ lạng bộ, nhanh không thể tưởng. Chỉ trong chớp mắt, trao thủ sát nhân của họ Lộc đặt ngay vào yết hầu Thúy Thúy.

Lộc Đại Kỳ nhếch mép, cay độc nói :

- Lãnh Nhật Phong, ngươi có muốn Thúy Thúy chết bởi trao công của Lộc mổ không?

Lộc Đại Kỳ cười khẩy, nói tiếp :

- Lộc mổ chẳng thèm dẫu ngươi làm gì. Thúy Thúy chính là người duy nhất trong Ngũ nương còn sót lại. Lâm Thanh Từ đã đến đây khiến cho bốn người trong Ngũ nương ra đi với Kha Bạc Kim, còn lại người duy nhất là Thúy Thúy. Cô ả cũng sẽ ra đi bởi sự xuất hiện của ngươi.

Lộc Đại Kỳ cười mỉa :

- Lãnh Nhật Phong, Lâm Thanh Từ đến Vọng Nguyệt lâu để tống tiễn những người đẹp của Kha đại hiệp về đoàn tụ dưới âm phủ, người cô ả xuống a tỳ, Kha Bạc Kim chẳng có thích thú gì đâu. Lắm khi gã còn hận các người mà không siêu thoát cũng nên.

Thúy Thúy nhìn Lãnh Nhật Phong :

- Lãnh công tử đừng nghĩ đến Thúy Thúy. Nếu có sống ở dương gian, Thúy Thúy cũng không sung sướng đâu, chẳng qua cũng chỉ là cánh hoa cho lũ người lòng dạ quỷ sứ này lợi dụng để kiếm ngân lượng mà thôi.

Lộc Đại Kỳ nghiêng răng :

- Ngươi nói nữa, Lộc mổ sẽ bứt từng sợi gân cơ của ngươi.

Thúy Thúy liếc Lộc Đại Kỳ :

- Ngũ nương đã chết bốn, mình Thúy Thúy chẳng muốn sống làm gì. Lộc chủ nhân cứ ra tay.

- Tiện nhân...

Lãnh Nhật Phong lên tiếng cướp lời Lộc Đại Kỳ :

- Lộc bang chủ có giết cô ta cũng chẳng thể nào cản tay tại hạ. Hãy thả Thúy Thúy ra đi.

Lộc Đại Kỳ mỉm cười :

- Lộc mổ sẽ thả, nhưng Lãnh huynh hãy hứa với ta là không được đặt chân đến Vọng Nguyệt lâu nữa, và bao nhiêu ân oán giữa ta và Lãnh huynh xem như không có.

Lộc Đại Kỳ hất mặt :

- Lãnh huynh hứa đi. Lộc mổ lúc nào cũng tin vào lời hứa của Lãnh huynh.

Lãnh Nhật Phong chia hai tay tới trước :

- Hai tay tại hạ sẽ không đòi nợ Lộc bang chủ nữa.

Lộc Đại Kỳ ngửa mặt cười sáng sặc. Y nhìn Nhật Phong mở miệng nói :

- Có thể chứ.

Lộc Đại Kỳ vừa nói vừa ghim mặt toan truyền thần lực vào thần thủ bóp nát yết hầu Thúy Thúy. Ý tưởng đó vừa lướt qua thì Lộc Đại Kỳ rú lên :

- A...

Y buông Thúy Thúy, ôm mặt lão đảo lui về sau bốn bộ. Khi y buông tay xuống mới thấy trên mặt y là những đồng tiền ghim lỗ chỗ trông đến phát tím.

Lộc Đại Kỳ ngã ngửa ra sau, nhưng y vẫn gượng ngồi lên, chỉ tay vào Lãnh Nhật Phong :

- Người hứa không đòi nợ Lộc mã kia mà.

Nhật Phong bước đến nhìn Lộc Đại Kỳ :

- Hai tay tại hạ không đòi nợ Bang chủ nhưng chân tại hạ thì không hứa điều đó.

Lộc Đại Kỳ sững sốt nhìn chân Nhật Phong :

- Chân của người... chân của người có thể... có thể phát tác được... được Vô Ảnh Kim Tiền.

Lộc Đại Kỳ chỉ nói được bao nhiêu đó, hai mắt trừng trừng nhìn vào đôi chân Nhật Phong mà biến thành cái xác không hồn. Họ Lộc sao không sững sốt khi nhận một cái chết quá ngỡ ngàng được, bởi y chết mà vẫn còn sự hoài nghi vào cái chết của mình. Một cái chết đến với y mà y chưa bao giờ tưởng tượng ra trên cõi nhân gian này có người thi triển được Vô Ảnh Kim Tiền bằng chân.

Từ khe miệng của Lộc Đại Kỳ rịn máu. Y chết mà hồn vẫn còn ám ức.

\* \* \* \* \*

Nhật Phong đứng nhìn tòa lầu Vọng Nguyệt đang biến thành ngọn lửa khổng lồ, tất cả chỉ trong chốc lát nữa thôi sẽ biến thành tro bụi. Vọng Nguyệt lầu của Dương Châu Thành với những nàng kỹ nữ chỉ trong khoảng khắc nữa thôi chỉ còn là dấu tích tro tàn.

Thúy Thúy đứng bên Nhật Phong :

- Lãnh công tử đốt tòa Vọng Nguyệt lầu rồi đi đâu?

Nhật Phong quay sang nhìn nàng :

- Đi tìm Lâm Thanh Từ. Còn cô nương chắc phải trở về quê.

Thúy Thúy gật đầu :

- Thúy Thúy sẽ trở về Hà Nam.

- Cô nương hãy bảo trọng.

Chàng nhìn Thúy Thúy cúi người nói :

- Đòi người như một giắc chiêm bao, nếu có thể được thì cô nương hãy dựng một bàn thờ cho Kha Bạc Kim và những người đã chết.

- Thúy Thúy sẽ lập bàn thờ Kha đại ca và các vị tỷ tỷ.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười :

- Cuối cùng trên cõi nhân thế Kha Bạc Kim vẫn còn người thờ phụng.

Chàng thở dài :

- Tại hạ kiêu từ. Còn cô nương mau sớm lên đường.

Chàng nhìn lại tòa Vọng Nguyệt lầu, giờ nó đã biến thành ngọn lửa khổng lồ tỏa sức nóng hầm hập. Nhật Phong chép miệng nói :

- Nơi đây Kha Bạc Kim đã đến và khi Kha Bạc Kim ra đi thì nó cũng phải theo chân người.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 32: Tri diện hoài nhân

Khi Lâm Thanh Từ tỉnh lại, y vừa toan bật ngồi lên thì đập ngay vào mắt Lâm Thanh Từ là hình ảnh tiêu yêu của một giai nhân khiến Lâm Thanh Từ đến Nhưộc Mai Lâm, liền buột miệng nói :

- Mai Lâm... Cô chưa bỏ Lâm mỗ mà đi à?

Nữ nhân không quay lại mà cất tiếng nói :

- Ngươi vẫn không quên được ả à?

Nghe giọng nói của nàng. Thành Từ mới sững sờ nhận ra nữ nhân kia không phải là Nhưộc Mai Lâm.

Thành Từ buột miệng hỏi :

- Cô nương là ai?

Nàng chấp tay sau lưng từ từ quay lại.

Thành Từ cau mày :

- Chu Thê Loan.

Thê Loan nghiêm mặt nhìn Thành Từ :

- Lâm công tử vẫn nhận ra Chu Thê Loan?

Thành Từ bật dậy khi Thê Loan toan bước lại gần bên gã. Y khoát tay :

- Tránh xa ta ra!

Thê Loan chau mày :

- Lâm công tử không nghĩ Thê Loan là ân nhân cứu mạng cho ngươi sao mà lại có lối hành xử càn rỡ như vậy?

- Nàng cứu mạng cho Thành Từ à?

Thành Từ nói xong ngửa cổ cười khanh khách. Y cắt tròng cười đó, trở hung quang nhìn Thê Loan :

- Cứu mạng Lâm mỗ làm chi? Nếu không có nàng thì Tống đại ca, Kha đại ca, và cả Mộng muội muội lẫn Lãnh Nhật Phong đâu đến nỗi này?

Thành Từ hừ nhạt một tiếng :

- Trong khuôn mặt xinh đẹp của Thê Loan là tâm địa của một con rắn độc.

Thê Loan mỉm cười với những lời mắng nhiếc không một chút biểu cảm nào :

- Lâm công tử nói đủ rồi chứ?

- Đủ rồi.

Thành Từ xoa bụng mình.

Thê Loan mỉm cười :

- Lâm công tử đang đói.

Thành Từ nạt ngang :

- Ủ... Lâm mỗ đang đói, nhưng sẽ không ăn bất cứ thứ gì của nàng.
- Đói thì phải ăn, khát tất phải uống. Nếu vì tiểu tiết mà không ăn, không uống, làm sao có sức mà thi triển được khinh công Triển Xí Phi Vân.
- Bộ Lâm mỗ phải dùng sức để chạy nữa à?

Thành Từ gãi đầu nhìn Thử Loan nói tiếp :

- Lâm mỗ không có cao hứng dụng Triển Xí Phi Vân đâu. Bây giờ Thành Từ chỉ muốn ăn và nằm ườn ra ngủ thôi.

Thử Loan nheo mắt :

- Bỏ cô nương nghe nói Lâm Thanh Từ là một kẻ lười biếng nhất trong thiên hạ, chỉ biết ăn và ngủ, xem ra lời đồn chẳng sai chút nào.
- Người ta nói Thành Từ sao thì ta là vậy, có gì là lạ.

Thành Từ lại xoa bụng :

- Nói nhiều quá nhưng cô nương chưa dọn cái gì cho Lâm mỗ ăn cả.
- Ta tưởng Lâm công tử không biết đói chứ.

Thử Loan quay lưng bước ra khỏi phòng.

Thành Từ vừa thấy nàng khuất dạng sau cánh cửa bật đứng lên, nhưng bắp chân của y nhói buốt, khuỵu ngay xuống sàn. Cảm giác lạ lùng đó khiến Thành Từ buột miệng thốt :

- Ui cha!

Thành Từ gượng đứng, nhưng đôi chân của y chẳng còn lực để thực hiện ý định đơn giản đó.

Ngờ rằng mình bị Thử Loan điểm huyết, Thành Từ vận công toan giải tỏa các huyết đạo dưới hai chân của mình, nhưng khi vừa vận công thì cảm giác đau nhói lại xuất hiện dưới hai bắp chân.

Thành Từ cau mày :

- Sao kỳ lạ thế này?

Thử Loan bước vào :

- Lâm công tử đừng cố công vô ích.

Thành Từ quay nhìn nàng.

Thử Loan mỉm cười, bước đến trước mặt gãi đặt xuống hai chiếc bánh bao đã lên mốc.

Thành Từ nhìn hai chiếc bánh bao, chân mày cau hằn lại :

- Cô nương cho Lâm mỗ ăn thử bánh mốc này à?
- Chỉ có bánh bao mốc thôi, ăn hay không là quyền của công tử.

Thành Từ nhướn mày nhìn nàng :

- Tất nhiên Lâm mỗ không ăn rồi.
- Không ăn thì cứ để đó.

Thành Từ chỉ hai chân mình :

- Cô nương đã làm gì hai cái chân của Lâm mỗ mà chúng không chịu tuân theo ý tưởng của ta nữa?
- Tại chúng đã không thuộc về Lâm công tử, mà thuộc về Chu Thử Loan rồi.

Thành Từ trợn mắt :

- Cái gì... Chân của Lâm mỗ mà thuộc về Chu cô nương? Cô nương nói nghe lạ quá đó.

- Không lạ đâu mà đó là sự thật. Khi nào Lâm công tử thuận nghe theo Thê Loan thì nó sẽ lại thuộc về người.

Thành Từ nhếch mép :

- À... Lâm mỗ hiểu rồi, cô nương muốn tại hạ phục vụ cho cô nương.

Thê Loan gật đầu.

Thành Từ gõ tay vào trán mình :

- Nam nhân hầu dịch nữ nhân thì làm chuyện gì nhỉ?

Thê Loan cau mày nhìn Thành Từ.

Thành Từ ngẩng lên toét miệng cười :

- Chu cô nương, Lâm mỗ hỏi thật cô cũng phải trả lời thật đấy nhé.

Thê Loan ôn nhu đáp lời :

- Lâm công tử muốn hỏi gì?

Thành Từ mỉm cười hóm hỉnh :

- Lâm mỗ hỏi Chu cô nương thay đổi từ bao giờ vậy?

Thê Loan lắc đầu :

- Thê Loan không hiểu lời của công tử.

Thành Từ sa sầm mặt :

- Có gì mà không hiểu. Tại hạ chỉ hỏi sao cô nương lại chọn tại hạ mà không chọn Lãnh Nhật Phong hầu dịch cô nương.

- Lâm công tử nói vậy có ẩn ý gì?

Thành Từ chỉ tay vào mặt Chu Thê Loan :

- Cô nương dấu Lâm mỗ hoài. Thấy cô nương là tại hạ biết ngay tâm cô nương đã thay đổi.

Thê Loan đỏ mặt :

- Thê Loan thay đổi gì?

- Cô còn giả vờ làm gì. Chắc cô nương thấy Lâm mỗ khôi ngô, tuấn tú hơn Lãnh Nhật Phong nên mới bức ép tại hạ hầu dịch cô nương.

Thành Từ thở dài, lắc đầu rên lên :

- Ôi... Tâm địa nữ nhân. Bởi vậy người xưa nói không ngoa chút nào. Tồi độc phụ nhân tâm, không có gì độc hơn nữ nhân mà. Người tình vừa chết đuối thì chạy tìm người khác thế vào.

Thê Loan thẹn đến chín mặt. Nàng rít lên bằng giọng căm phẫn :

- Lâm Thanh Từ... người...

Thê Loan vừa nói vừa rút ngọn trùy thủ đầu trong tay áo giờ lên cao.

Thành Từ mặc nhiên với hành động của nàng. Y còn nhoen miệng cười chờ Thê Loan hạ ngọn trùy thủy xuống lấy mạng mình.

Thê Loan thở hắt ra, từ từ rút ngọn trùy thủ lại :

- Tại sao Lâm công tử cười?

- Thấy nàng giận tại hạ cười.

- Thê Loan giận mà Lâm công tử có thể cười được à?

Thành Từ gật đầu :

- Tại nàng không thấy đó thôi, chứ nàng giận thì mặt đỏ, mắt to trông ngộ lắm. Hồi đó tại hạ nghe nói Chu Thể Loan là giai nhân đứng thứ nhất trong thiên hạ, nhưng xem ra lời đồn đãi đó không đúng chút nào.

Thể Loan cau mày.

Lâm Thanh Từ mỉm cười nói tiếp :

- Lâm mỗ cười Lãnh Nhật Phong.

Y lắc đầu thở dài :

- Tại sao một người như Chu cô nương mà Lãnh Nhật Phong lại không từ nan một việc gì chỉ để có được một chữ tình đối trả. Nếu có chiếc gương đồng ở đây, nhất định Chu cô nương sẽ thấy mình không phải là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, mà đứng sánh với Thần Kiếm Giang Đông thì quả là cô nương có phúc rồi. Rất tiếc Chu cô nương đã mất Lãnh Nhật Phong.

Thể Loan rít lên :

- Ngươi im đi, kéo Thể Loan không dẫn được thì lưỡi trùy thủ này sẽ lấy mạng ngươi.

Thành Từ nhún vai :

- Tại hạ tin ngôn trùy thủ kia không lấy mạng Lâm Thanh Từ.

- Nguyên có nào Lâm công tử khẳng định ta không dám giết ngươi?

- Dễ quá, có khó gì mà không hiểu. Nếu Chu cô nương muốn lấy mạng tại hạ thì đã lấy từ lâu rồi, chứ đâu có tốn hơi tốn lời với Lâm mỗ.

Y cười khẩy nói tiếp :

- Đã cứu người rồi chẳng lẽ giết người. Cô nương đang có ý lợi dụng Lâm mỗ làm một việc gì đó, phải không nào? Hay chỉ ít ra Thành Từ cũng có một chút tình yêu trong trái tim cô nương.

Mặt Thể Loan đỏ gấc :

- Thể Loan mà có thể yêu được Lâm Thanh Từ à?

- Nếu không yêu thì giữ Lâm mỗ ở đây làm gì? Cô nương giữ Lâm mỗ ắt sẽ phải nghe những lời xúc phạm của Lâm mỗ, thôi thì cứ giúp cho Lâm mỗ cử động hai chân, để tại hạ kiêu biệt cô nương, thể có phải hay hơn không.

Thể Loan nghe Thành Từ vừa nói dứt lời, bật cười khanh khách. Nàng cất tròng tiếu ngạo đó nhìn Lâm Thanh Từ :

- Lâm công tử học được kiểu cách khích tướng này ở đâu thế? Hay công tử nghe Chu Thể Loan là một đứa bé lên hai, lên ba.

Thành Từ khoát tay :

- Tại hạ làm gì dám khích Chu cô nương mà chỉ nghĩ đến cái lợi cho cô thôi.

Thể Loan lắc đầu :

- Thể Loan còn cần đến Lâm công tử mà.

Thành Từ chỉ vào ngực mình :

- Cần đến Lâm mỗ?

Y lắc đầu :

- Không, không, Lâm mỗ không phải là Lãnh Nhật Phong để cho cô nương cần đến tại hạ như một tướng công của cô nương.

Thể Loan cau mày hừ nhạt :

- Thể Loan mà cần ngươi à?

Nàng lắc đầu :



- Ta không thiếu một vị tướng công đầu.

- Nhưng tướng công của Chu cô nương chưa hẳn đã bằng Lâm Thanh Từ.

Thê Loan cắn răng vào môi. Càng nghe Thành Từ nói, nàng càng thẹn đến đỏ mặt.

Thê Loan ngồi xuống trước mặt Thành Từ, gần giọng nói từng tiếng :

- Ngươi nói nữa thì Thê Loan sẽ cắt lưỡi ngươi đó. Thê Loan cắt lưỡi ngươi, ngươi không chết nhưng sẽ trở thành một kẻ câm suốt đời đó.

Thành Từ nhún vai :

- Thôi, thôi, Lâm mỗ sẽ không nói nữa. Nhưng nàng muốn lợi dụng tại hạ vào việc gì?

- Lấy lại Lãnh Nhật Phong.

Thành Từ trợn mắt biểu lộ sự sùng sốt tột cùng :

- Cái gì mà lấy lại Lãnh Nhật Phong. Bộ nàng muốn Thành Từ trở thành diêm chúa phán cho Lãnh Nhật Phong từ dưới âm phủ trở lại thế gian à?

Thê Loan nheo mày :

- Nhật Phong sao? Ngươi nói vậy có ý gì?

Thành Từ nghiêm mặt thuật lại mọi chuyện mà Nhưộc Mai Lâm đã kể với y.

Nghe xong, Thê Loan cười khanh khách. Nàng cắt tròng cười nhìn Thành Từ.

- Bộ Lâm công tử nghĩ Nhật Phong dễ chết như vậy sao? Mạng số của chàng không yếu như vậy đâu.

- Nói như Chu cô nương, Nhật Phong chưa chết?

- Nếu như Nhật Phong chết thì Thê Loan chẳng cần gì phải tốn nguyên ngươn để cứu Lâm công tử.

- Vậy tại hạ đã thiếp đi bao nhiêu ngày rồi?

- Ba ngày ba đêm.

Thành Từ thay đổi hẳn những nét hóm hỉnh :

- Nhật Phong hiện đang ở đâu?

Thê Loan nghiêm mặt :

- Thê Loan không biết giờ Nhật Phong đang ở đâu, nhưng Lâm công tử có thể biết. Thê Loan chỉ biết Vọng Nguyệt lâu đã biến thành tro bụi. Ai đốt Vọng Nguyệt lâu, ngoài Thành Từ ra thì chỉ có Lãnh Nhật Phong.

- Vọng Nguyệt lâu đã bị cháy rồi ư?

Thê Loan gật đầu.

Thành Từ nhướn mắt nhìn nàng :

- Chu cô nương là ý trung nhân của Lãnh Nhật Phong mà không biết Lãnh Nhật Phong đang ở đâu, làm sao Lâm Thanh Từ biết được.

- Lâm công tử hiểu Nhật Phong hơn Thê Loan, dù Nhật Phong có thời dăng trợn chữ tình cho Thê Loan.

Thành Từ nhăn mặt :

- Nhật Phong yêu cô trọn tình, trọn nghĩa, thế mà cô không hiểu gì về người tình của mình?

Thê Loan gục đầu nhìn xuống, nàng ôn nhu nói :

- Chỉ cần Lâm công tử để Thê Loan gặp lại Nhật Phong thì ta sẽ phục hồi lại hai chân của ngươi.

- Nghe Chu cô nương nói, tại hạ đoán Nhật Phong đã lấy lại thần thức của mình.

- Nhật Phong có phục hồi thần thức mới đến Vọng Nguyệt lâu.

Thành Từ ngửa mặt cười ha hả.

Thế Loan nhìn Thành Từ, cau mày hỏi :

- Sao ngươi lại cười?

Thành Từ nhìn trở lại nàng :

- Ông trời còn có mắt. Nếu như Nhật Phong đã phục hồi lại thần thức thì Chu cô nương nên tránh mặt Lãnh huynh là vừa rồi đó. Bởi gặp cô nương, tại hạ e rằng thanh Long kiếm của Nhật Phong khó mà nằm yên trong vỏ.

Thế Loan nheo mày, lộ vẻ suy tư :

- Lâm công tử nói vậy có ý gì?

- Chu cô nương không hiểu à? Nếu ở Ải đầu quý, không có Chu cô nương giả vờ trong vai tù phạm thì Nhật Phong đâu thể để cho Kha Bạc Kim, Mộng Đình Hoa và cả Tổng đại ca phải hóa ra người thiên cổ. Thấy Chu cô nương, nhất định Nhật Phong sẽ nhớ lại cảnh máu chảy đầu rơi hôm đó, thử hỏi thanh Long kiếm có còn nằm yên trong vỏ được nữa không?

Thế Loan đứng lên :

- Bây giờ thì Thế Loan có thể biết Nhật Phong đang ở đâu.

Nàng bắt giác rung mình, cùng lúc Thành Từ nhận ra một giọt máu thấm qua xiêm y của Thế Loan. Y chỉ giọt máu đỏ vừa thấm lộ qua xiêm y của nàng :

- Chu cô nương đã bị thương.

Thế Loan nhìn xuống, khẽ gật đầu.

Thành Từ hỏi :

- Ai đã hạ thủ nặng tay với Chu cô nương?

- Nhược Mai Lâm. Á đã cướp Nhật Phong trên tay Thế Loan.

Thế Loan lơ đãng nhìn ra ngoài :

- Thế Loan muốn gặp Nhật Phong.

Nhìn vẻ mặt với những nét u hoài của Thế Loan. Thành Từ cảm nhận trong tâm tư của nàng đang có bao nhiêu điều muốn nói. Một nỗi u hoài mà nàng không thể nói ra được.

- Vậy chỉ có Lãnh Nhật Phong mới khiến cô nương tỏ bày nội tâm của mình?

Thế Loan nhìn Thành Từ gật đầu.

Thành Từ chớp mắt :

- Lâm mỗ sẽ giúp cô nương, nếu sự thật Lãnh huynh đã phục hồi thần thức.

Thế Loan nhìn Thành Từ rồi bất ngờ quì thụp xuống :

- Đa tạ Lâm công tử.

Thành Từ vội chụp lấy vai nàng :

- Chu cô nương đừng làm vậy.

Y chỉ vào hai chân mình :

- Chỉ cần chân của Lâm mỗ bình thường lại là được rồi.

Thế Loan nhìn Thành Từ :

- Thế Loan sẽ phục hồi đôi chân cho Lâm công tử.

Nàng vừa nói vừa kéo hai ống quần của Lâm Thanh Từ lên. Thế Loan nói :

- Đây là thủ pháp độc môn mà Thiên Luân giáo chủ Lập Ái truyền cho Thử Loan. Trên giang hồ ngoài Thiên Luân giáo chủ và Thử Loan ra không còn ai giải được thủ pháp này.

- Ngay cả Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ cũng không giải được à?

Thử Loan chưa kịp trả lời Thành Từ thì giọng nói của Lập Ái cất lên ngay cửa vào khoang thuyền.

- Người đâu còn cơ hội tìm lão qui Hà Tổ Tổ mà lấy kim chân trong đại huyết khiêu hóa ra được.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 33: Nợ tình xin trả cho ai

Ái Ái đầu quý.

Mặc dù tiết trời đã bắt đầu lập xuân, nhưng Ái đầu quý vẫn không thiếu những cơn gió giật lạnh buốt đến cắt da cắt thịt.

Những tiếng rì rì như tiếng than của những oan hồn phát ra từ những khe đá khiến người ta phải lạnh gáy sởn gai trong cảnh tịch mịch đó. Lãnh Nhật Phong đứng trầm mặc như muốn tìm lại những hình ảnh hôm nào mà chàng là chứng nhân.

Một cơn gió lùa tới giữ chéo bạch y của chàng phát ra những tiếng phàn phật. Tinh thần của chàng như chìm vào cõi hư vô để nhớ lại thảm cảnh hôm nào.

Nhật Phong như thấy Mộng Đình Hoa với tấm thân nhuộm máu, thấy Kha Bạc Kim đang oằn oại, tất cả đều quay lại với chàng để rồi hóa thành hai giọt nước mắt lăn xuống má.

Nhật Phong bồi hồi nói :

- Kha huynh... Mộng muội muội. Nhật Phong sẽ quay về với các người đây.

Chàng thở dài một tiếng thả bước đi vào bãi vắng hoang vu. Những cỗ xe đầu có bàn chông hôm nào vẫn còn đây, và những vết máu vẫn còn in dấu khiến Nhật Phong bồi hồi ray rứt.

Chàng ghim thanh Huyết Hận kiếm xuống đất, từ từ quỳ xuống trước lưới Huyết kiếm. Nhật Phong nhìn lên bầu trời đêm đầy sao. Chàng đang nhìn những ngôi sao của bằng hữu mình, hay mơ tưởng đến họ đang ở đâu đó trên bầu trời cao thăm thẳm :

- Kha huynh, Tống huynh, Mộng muội muội, ba người giờ này đang ở đâu? Ba người có nghe được tiếng nói của Nhật Phong không?

Nhật Phong gục đầu :

- Tại Nhật Phong. Nhật Phong có lỗi với các người.

Chàng ngẩng lên nhìn bầu trời đen thẫm, đột ngột thốt lớn :

- Tại sao? Lãnh Nhật Phong, tại sao người lại đưa bằng hữu của người vào chỗ chết? Tại sao, Lãnh Nhật Phong, tại sao người chỉ vì bản thân mình nên để mọi người chịu thảm tử.

Chàng gục đầu vào chuôi thanh Huyết Hận kiếm :

- Trong lòng ta đang có chữ hận, hận người, hận võ lâm và hận cả bản thân mình.

Nhật Phong ngước lên, nhìn về phía cổ chiến xa đã cướp mạng Mộng Đình Hoa. Chàng gầm lên với sự phẫn nộ cùng cực :

- Máu phải chảy, thầy người phải đổ.

Cùng với lời nói đó, hai tay Nhật Phong thộp vào đốc kiếm, vô hình trung nội lực của chàng truyền vào thanh Huyết Hận kiếm. Lưới kiếm rực đỏ và chung quanh Nhật Phong đất trời như dậy sóng.

- Ầm... ầm... ầm..

Những cổ chiến xa vỡ tan chỉ còn lại những mảnh vụn nham nhở.

Gió vẫn gật từng cơn cùng với những âm thanh rù rì như tiếng than ai oán của các oan hồn sau cơn phản nộ của Nhật Phong.

Sau cơn phản nộ tự trách mình, Nhật Phong mới bình tâm lại. Chẳng quỳ trước Thanh Huyết Hận kiếm không biết bao lâu, mà nếu có ai thấy cảnh ấy, sẽ ngỡ rằng chàng đã hóa thân thành một pho tượng vô tri, bất động, hay đã từ chối thân xác ở cõi nhân gian để tìm đến những tiếng than ai oán của các oan hồn nơi Ai đầu quỷ.

Không gian thật tĩnh lặng, trong khung cảnh đó chỉ có một con người bất động, một thanh kiếm ẩn hiện ánh huyết quang nhấp nháy, và thêm những tiếng rì rì để làm nên cho khung cảnh đó thêm phần cô tịch.

Chính trong sự im lặng, mơ hồ và huyền hoặc đó bất thần xuất hiện một nữ nhân. Người đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là Chu Thử Loan. Gót sen thoăn thoắt của nàng như đôi chân chim sáo nhún nhảy bước tới trước mặt Lãnh Nhật Phong.

Thử Loan đặt xuống trước mặt Lãnh Nhật Phong thanh nhuyễn kiếm của Lâm Thanh Từ. Nàng im lặng nhìn chàng.

Hai người đối nhãn với nhau trong sự im lặng, tình nhân của Nhật Phong ánh lên cái nhìn vô hồn vô cảm. Ngay cả Nhật Phong cũng không thể giải thích được tại sao mình lại lạnh lùng như băng hàn trước mặt nữ nhân mà một thời chàng đã tôn thờ, sùng bái.

Nhật Phong nhìn thanh nhuyễn kiếm của Lâm Thanh Từ :

- Lâm Thanh Từ.

Thử Loan nhẹ gật đầu :

- Đúng, Lâm Thanh Từ đang chờ Lãnh huynh.

- Chờ tại hạ?

Thử Loan lại gật đầu :

- Y đang chờ Lãnh huynh.

- Thành Từ đang ở trong tay Thử Loan?

Nàng lắc đầu :

- Không, Thành Từ đang ở trong tay Thiên Luân giáo chủ Lập Ái.

Nhật Phong nhìn thanh Huyết Hận kiếm :

- Bá nhân đã vì ta.

- Thành Từ đã vì Lãnh huynh.

- Thành Từ đang ở đâu?

- Một nơi với những cạm bẫy trùng trùng, điệp điệp.

- Lập Ái Giáo chủ lệnh cho nàng đến báo với ta tin đó?

Thử Loan gật đầu :

- Thử Loan cũng đang ở trong tay Thiên Luân giáo chủ Lập Ái. Thử Loan đã được Thiên Luân giáo chủ cho uống sa dược.

Nhật Phong đặt tay vào đốc kiếm.

Thử Loan thở dài. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Tất cả như một giấc chiêm bao. Thử Loan biết khi đối mặt với Lãnh huynh thì sự sống chết được Lãnh huynh quyết định và Thử Loan không hận Lãnh Nhật Phong. Dù sao chăng nữa, Thử Loan cũng đã thiếu nợ Lãnh huynh nhiều quá, kiếp sau Thử Loan sẽ trả lại.

Nhật Phong lắc đầu :

- Ta không cần nàng ở kiếp sau.

- Lãnh huynh hận Thử Loan?

Nhật Phong nhìn thẳng vào đáy mắt Thử Loan :

- Ta không hận nàng, nhưng ta cảm thấy xa lạ với nàng.
- Lãnh huynh còn hận Thử Loan.

Nhật Phong lắc đầu :

- Ta không hận. Tất cả những gì xảy ra giữa ta với nàng xem như là phần tình mà Nhật Phong đã gửi. Nàng hãy đi đi, và báo cho Thiên Luân giáo chủ Lập Ái biết. Nhật Phong sẽ đến.

Thử Loan lưỡng lự :

- Lãnh huynh không muốn biết nguyên do vì sao Thử Loan phải chối bỏ một chữ tình để nhận kết cuộc ngày hôm nay.

Nhật Phong lắc đầu :

- Ta không cần biết. Cái ta muốn biết, muốn hiểu thì đã hiểu rồi. Cái điều mà Nhật Phong không muốn tin thì cũng đã đến và đã đi.

Thử Loan thở dài :

- Nơi Lãnh huynh sắp đến rất nguy hiểm, huynh phải bảo trọng.
- Nhật Phong chỉ còn biết nói hai chữ đa tạ với nàng. Hãy đi đi.
- Nhật Phong không muốn lấy mạng Thử Loan à?
- Không, mặc dù thanh Huyết Hận kiếm của ta đang đòi hỏi điều đó, và trái tim ta đang rộn lên chữ hận vì máu bằng hữu. Chung quanh ta có tiếng nói của Kha Bạc Kim, Mộng Đình Hoa và cả Tống Hàn Giang nữa. Những người đó đang muốn ta đòi lại món nợ tại Ái đầu quý, nhưng ta thì không.

Với Thử Loan, ta tặng nàng một cái mạng để trọn chữ tình.

Thử Loan cắn răng vào môi, bắt giọt nước mắt trào ra lăn dài xuống hai bên gò má. Nàng nức nhen một tiếng gượng nói :

- Cái mạng huynh tặng cho Thử Loan, sợ rằng không đến được tay Thử Loan.

Nàng để mặc cho nước mắt đua nhau lăn xuống gò má trong nỗi thổn thức tột cùng.

Thử Loan nói :

- Tất cả đều đã tan thành tro, thành bụi. Nếu như Nhật Phong hiểu được nguyên do khiến cho Thử Loan không trọn chữ tình.
- Nhật Phong đã trọn tình để biến thành một kiếm thủ lãnh cảm, vô tình. Nàng hãy đi đi.

Thử Loan nhắm mắt.

Nhật Phong đứng lên.

Thử Loan nhìn Nhật Phong :

- Lãnh huynh đi gặp Lập Ái?
- Lâm Thanh Từ đang cần Nhật Phong. Y và Nhật Phong là những kẻ sau cùng còn sót lại sau chuyến đi Tây Vực Huyền cung. Lâm Thanh Từ chỉ có thể cùng Nhật Phong xuống tử thành một lượt.
- Lãnh huynh.

Nhật Phong rút thanh Huyết Hận kiếm.

Thử Loan nhìn chàng nói :

- Lâm Thanh Từ đang ở Đoạn Hồn cốc.
- Đoạn Hồn cốc.

Thử Loan gật đầu :

- Lãnh huynh bảo trọng.

- Nếu mạng của Nhật Phong có gởi ở Đoạn Hồn cốc cũng xem như đã gởi ở Ải đầu quỷ này rồi.

Nhật Phong nói xong toan quay lưng, nhưng Thử Loan gọi chàng lại :

- Lãnh đại ca.

- Tất cả những gì nàng muốn nói, đã nói. Tất cả những gì ta muốn biết, đã biết.

- Có một điều đại ca không biết.

Thử Loan dần đến một bộ. Nàng nhìn chàng bằng đôi thu nhân đắm lệ sâu :

- Thử Loan muốn bình yên trong vòng tay của Lãnh huynh một lần cuối.

Lãnh Nhật Phong sa sầm mặt, rồi từ từ lắc đầu :

- Trái tim ta đã băng giá rồi. Nàng muốn đó chỉ để hoài tưởng những cái gì đã mất à. Tất cả đã tan biến như một giấc mộng, mà giấc mộng thì không ai tìm lại được một khi nó đã mất.

Thử Loan bặm môi cúi nhìn xuống :

- Lãnh đại ca đi đi. Vĩnh biệt đại ca.

Nhật Phong như không màng đến những lời cay đắng xót xa của Thử Loan, mà bình thân quay lưng.

Chàng vừa bước được ba bộ, thì sau lưng chàng Thử Loan gượng nói :

- Vĩnh biệt Lãnh huynh.

Nàng từ từ khụy xuống đất.

Nhật Phong dừng bước, rồi quay lại nhìn Thử Loan.

Không biết chàng đang nghĩ gì, nhưng sao trong chàng vẫn cảm nhận sự lãnh cảm cùng cực.

Thử Loan ngước lên. Lệ vẫn trào ra hai bên khóe mắt, một vệt máu ẩn hiện bên khóe môi Thử Loan.

- Nhật Phong, chàng hãy bảo trọng.

Có một động lực nào đó thôi thúc bắt Nhật Phong phải quay lại bên nàng, nhưng rồi động lực đó cuối cùng cũng chỉ là tiếng thở dài ray rứt của Nhật Phong.

Nhật Phong đứng một chỗ nhìn Thử Loan.

Thử Loan gượng nói :

- Vì muốn gặp Lãnh đại ca một lần cuối mà Thử Loan nhận làm người đưa tin cho Giáo chủ Thiên Luân.

- Thiên Luân giáo chủ đã cho nàng uống độc dược?

Thử Loan gật đầu :

- Y muốn Lãnh huynh phải tiêu hao chân lực trước khi đến Đoạn Hồn cốc. Bởi y tưởng rằng Nhật Phong sẽ mềm lòng trước Thử Loan.

Thử Loan cào tay xuống đất. Nàng mỉm cười với Nhật Phong :

- Hắn đã làm rồi, dù Lãnh huynh có muốn tiêu hao công lực để ép Cương thi đoạt hồn tán ra khỏi nội tạng của Thử Loan. Thử Loan cũng không chấp nhận đâu. Điều Thử Loan muốn là được chết trong vòng tay của huynh.

- Tại sao nàng lại muốn một điều vô vọng trong hiện tại?

- Thử Loan... có tội với huynh.

Nước mắt của nàng lại rung rung, lăn dài xuống má.

- Đại ca... Hãy cho Thử Loan một lần được chết trong tay huynh.

Thẻ Loan rướn người, phun một bùm máu đen ngòm bốc mùi tanh. Hai tay nàng cào xuống đất như đang gượng hết sức tàn lực kiệt để trườn đến với Nhật Phong.

Đôi thu nhân của Thẻ Loan ngầu đục :

- Lãnh huynh hãy tha thứ cho Thẻ Loan.

Nhật Phong vẫn đứng lạnh lùng như một pho tượng vô tri vô giác. Chàng nhìn nàng mà tự hỏi thăm với mình :

- “Ta đang là ai. Tại sao ta băng giá như vậy. Trái tim ta đã bị nàng đánh cắp rồi.”

Bất chợt những hình ảnh hôm nào mà Nhật Phong là chứng nhân cho cái chết của Mộng Đình Hoa, Kha Bạc Kim khiến cho chân mày lười kiểng của chàng phải khít lại với nhau.

Thẻ Loan rướn đến một chút nữa. Đôi tay mảnh khảnh của nàng như đang bầu vùi để cố giữ lại chút hơi tàn chờ đợi được nằm trong vòng tay của người tình :

- Lãnh huynh.

Nhật Phong thờ dài nhìn Thẻ Loan :

- Thẻ Loan... Nếu nàng ra đi, Nhật Phong sẽ đắp cho nàng một ngôi mộ, nhưng vòng tay cu/a ta thì không thể nào choàng lên sưởi ấm cho nàng trong khoảnh khắc sau cùng này.

Thẻ Loan bật khóc thành tiếng. Nàng nói :

- Lãnh huynh không... không cho Thẻ Loan một cơ hội cuối cùng sao?

- Nhật Phong đã là kẻ vô tình.

Nhật Phong vừa dứt lời thì Thẻ Loan cũng gục đầu xuống đất. Nàng đã ra đi về cõi hư vô trong sự lạnh lùng của người tình, mà đến khoảnh khắc sau cùng dù có nuối tiếc cũng chỉ nhận được sự lãnh cảm của Nhật Phong.

Ái đầu quý gió vẫn thổi giật từng cơn, và sự tĩnh lặng lại ập trở về. Trong khung cảnh đó, sự tĩnh lặng lại càng nặng nề hơn.

Nhật Phong im lặng đào huyệt để an táng Thẻ Loan.

Chàng đứng là một bóng ma cô độc, lẳng lặng làm cái phần sau cùng để tống tiễn Thẻ Loan về với sự hư ảo vĩnh hằng.

Đắp xong nấm mộ của Thẻ Loan, Nhật Phong đứng trước nấm mộ mới đắp đó. Chàng băng quơ nói :

- Kẻ vô tình, người mới vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 34: Ngọc diện tâm hồ

Ngồi một mình trong gian thủy xá, A Tú bút từng nhánh hoa thả xuống nước :

- Lãnh đại ca, sao chàng lại là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Nàng lắc đầu :

- Tại sao như vậy được chứ. Muội sẽ trả thù sao đây. Tại sao Thần Kiếm Giang Đông kẻ thù của muội lại là Lãnh huynh.

Nàng nhìn những cánh hoa dập dềnh bởi những con sóng lăn tăn :

- A Tú có thể giết Lãnh huynh được không?

- Nàng lại ngắt một nhánh hoa khác thả xuống nước. A Tú nhìn nhánh hoa đó mà tự trách ông trời sao khéo bày chi trò éo le này.

Nàng nhìn bóng mình trong làn nước trong vắt, mà trong đó có áng mây trôi mập mờ.

- A Tú... Người đã yêu Lãnh Nhật Phong rồi sao?

Nàng lắc đầu :

- Không... Mình không yêu Lãnh Nhật Phong. Hắn là kẻ thù của mình. Chẳng lẽ cái hận hấn giết đại ca của mình, mình có thể bỏ qua được sao. Không, mình sẽ giết Lãnh Nhật Phong để trả thù cho đại ca, để không phụ ba năm rèn kiếm của nội tổ.

A Tú nhìn chăm chăm xuống làn nước trong xanh :

- Lãnh Nhật Phong, người phải chết.

Nói như thế nhưng nước mắt của nàng lại trào ra khi vừa liên tưởng đến cái ngày mà Lãnh Nhật Phong phải gục xuống bởi sự hận thù của nàng.

Nàng nức nghẹn :

- Lãnh Nhật Phong, sao muội lại yêu huynh. Sao muội lại có thể yêu kẻ thù của muội. Huynh có hiểu cho A Tú không?

Có tiếng chân ai đó bước đến sau lưng A Tú. Người đó đứng ngay sau lưng nàng. A Tú đang buồn phiền đâu muốn gặp ai lúc này, nàng chỉ muốn ngồi một mình để tự vấn mình, và trách số mệnh.

Đôi chân mảy vòng nguyệt của A Tú cau lại. Nàng lạnh nhạt nói :

- Bỏn cô nương không thích gặp ai đâu, người hãy mau ra khỏi căn nhà thủy xá này.

- Sao tiểu thư khó tính như vậy. Chưa biết người mà lại vội đuổi khách đi.

Nghe giọng nói rất từ tốn, trầm ấm, A Tú quay lại để xem người đứng sau lưng mình là ai. Đối diện với nàng là Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc, với chiếc quạt trầm phe phẩy, trong trang phục thanh y nho sinh, tướng mạo khôi ngô.

Hồ Phúc mỉm cười :

- Tiểu thư thích ngắt hoa, mà tại hạ cũng thích cái thú tiểu khiển đó nên mới vãn ghé qua thủy xá của tiểu thư.

Hồ Phúc nói xong thì một ả nữ nô từ ngoài bước vào, trên tay là một giỏ hoa tươi tỏa mùi hương ngậy ngát. Hồ Phúc đón lấy giỏ hoa đặt xuống bàn.

Ả nô nữ kính cẩn nói :

- Công tử có còn điều chi chỉ bảo?

Hồ Phúc mỉm cười :

- Cho nàng lui, khi nào cần ta sẽ gọi.

Ả nô nữ lui gót trở ra.

Hồ Phúc ngồi xuống bàn đối mặt với A Tú :

- Tại hạ ngoại danh họ Hồ tên Phúc. Còn tiểu thư?

- Hồ công tử hỏi tên tôi để làm gì.

- Nếu là tri kỷ ắt cũng phải biết tên.

- Thế thì công tử cứ gọi tôi là A Tú.

Hồ Phúc mỉm cười. Chiếc quạt trầm trên tay gã lúc nào cũng phe phẩy :

- A Tú tiểu thư. Tại hạ ngồi trong gian thủy xá bên kia, thấy tiểu thư bên này ngắt hoa trông thật là thanh cao, thanh thoát, nên mới mạo muội bước qua để diện kiến.

- Công tử đừng khách sáo quá.

- Không, tiểu thư đừng nói tại hạ khách sáo, mà tại hạ đang ngưỡng mộ.



A Tú nhướng đôi mày vòng nguyệt nhìn Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc :

- Hồ Phúc công tử ngưỡng mộ ai?

- Trên thế gian này có rất nhiều người đáng để tại hạ nghiêng mình kính cẩn, nhưng chỉ có A Tú tiểu thư là người tại hạ vừa gặp trong tâm đã rộn lên những điều khó tả. Phải chăng đó chính là lòng thành ngưỡng mộ của tại hạ đối với tiểu thư.

A Tú mỉm cười :

- Tôi không đáng để Hồ công tử nhìn tới đâu.

Hồ Phúc đặt chiếc quạt trầm xuống bàn :

- Tiểu thư nói vậy, tại hạ áy náy vô cùng.

Y chống cằm chiêm ngưỡng A Tú, đôi giọng thật là diễn cảm :

- Có những khoảnh khắc mà người ta không thể lý giải được. Những khoảng khắc đó đến rất đột ngột và ra đi cũng rất đột ngột.

- Hồ công tử nói chuyện hay quá.

Hồ Phúc cầm quạt :

- Tại hạ không có võ công quán tuyệt như Triển Xí Phi Vân Lâm Thanh Từ, hay chỉ bằng một nửa của Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, nhưng ông trời lại cho tại hạ một cái đầu của Gia Cát Khổng Minh.

- Công tử thị mình là người thông minh?

Hồ Phúc gạt đầu :

- Không có cái này, ắt phải có cái khác.

- Thế công tử có thể đoán xem A Tú đang nghĩ gì không?

Hồ Phúc nhìn thẳng vào đáy mắt nàng :

- Tiểu thư đang nghĩ về một người.

A Tú trở mặt nhìn Hồ Phúc :

- A Tú đang nghĩ về một người?

Hồ Phúc mỉm cười :

- Có đúng không?

A Tú thờ hất ra một tiếng :

- Đúng. Công tử có thể đoán được người đó là ai không?

- Tại hạ không thể đọc được ý tưởng trong đầu tiểu thư nhưng cũng có thể nói người kia đang khiến tiểu thư buồn phiền.

- Nguyên cớ nào Hồ công tử lại nghĩ như vậy?

Hồ Phúc khẽ quạt một cái, nhún vai trả lời nàng :

- Khi người ta buồn phiền thì dung nhan khô cạn và có những hành động vô thức.

Hồ Phúc lại đặt cây quạt xuống bàn :

- Hồi đó Tể tướng nước Sở là Khuất Nguyên cũng vì buồn phiền quốc gia đại sự mà đi dọc theo sông Mịch La chỉ để tìm lại mình, cuối cùng ông ấy thốt lên “Thê nhân giai trọc ngã độc thanh, thê nhân gia túy ngã độc tỉnh.” (Tất cả thiên hạ dơ riêng ta sạch, tất cả thiên hạ say riêng ta tỉnh). Sau câu nói đó mới tìm thấy chính mình trong dòng Mịch La.

A Tú nheo mày nhìn Hồ Phúc :

- Công tử nói ra điển tích đó có ý gì?

Hồ Phúc chọn lấy một nhành bông đẹp nhất trong giỏ hoa. Y trình trọng đưa đến trước mặt A Tú :

- A Tú tiểu thư xem cánh hoa này có đẹp không?

A Tú nhìn cánh hoa trên tay Hồ Phúc :

- Rất đẹp, trong giỏ hoa này nó là cánh hoa đẹp nhất.

- Đúng. Đây là cánh hoa đẹp nhất trong giỏ hoa này. Cũng như trong thiên hạ có bao nhiêu mỹ nhân thì A Tú tiểu thư là người đẹp nhất trong những mỹ nhân đó.

Hai gò má A Tú ửng đỏ :

- Công tử nói làm A Tú thẹn. Đừng so sánh như vậy nữa nhé.

Hồ Phúc mỉm cười :

- Tại hạ so sánh không quá lời đâu.

Hồ Phúc trao cánh hoa qua tay A Tú. Y vừa trao hoa vừa nói :

- Tại hạ sợ những cánh hoa đã xơ xác rơi vãi xuống nước và mong rằng nó không như những cánh hoa kia.

Nghe Hồ Phúc nói chuyện, A Tú cảm nhận có một cái gì lâng lâng khiến nàng khuây khỏa vui bớt nỗi buồn phiền đối với Lãnh Nhật Phong.

Những nét ưu tư trên dung diện của nàng thoáng chốc tan biến. Nàng nhìn Hồ Phúc hỏi :

- Hồ công tử sợ A Tú sẽ tan tác như những cánh hoa đã bị nước cuốn trôi ư?

Hồ Phúc trầm mặt, thở dài một tiếng. Y ôn nhu nói :

- Người xưa có câu “Hoa rơi hữu ý, nhưng nước chảy vô tình”. Câu nói đó e rằng không đúng với những bậc chính nhân quân tử trong giang hồ nhưng lại đúng với những kẻ đang yêu.

- Vậy Hồ công tử nói A Tú đang yêu?

Hồ Phúc nhìn thẳng vào mặt nàng :

- Tiểu thư đang yêu. Nhưng người yêu của tiểu thư khiến tiểu thư không được vui. Tại hạ dám khẳng định tất cả nam nhân trên cõi đời này đều mang đến sự phiền muộn cho nữ nhân.

- Công tử cũng là một nam nhân

- Tại hạ không phủ nhận, nhưng tại hạ khác những nam nhân trong giang hồ.

- Khác chỗ nào?

- Tại hạ biết đâu là đóa hoa đẹp để mình sùng kính và tôn thờ.

- Vậy ngoài Hồ công tử ra, trong thiên hạ tất cả nam nhân không biết phân biệt đâu là đẹp đâu là xấu à?

- Tại hạ không dám nói như vậy, nhưng tìm được một người biết phân định cái đẹp, cái xấu chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi.

Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc nhìn ra ngoài :

- Tại hạ mạo muội mời tiểu thư cùng thả bước với tại hạ đi trên những chiếc cầu ngoài kia chứ.

Chúng ta sẽ cùng thả hoa để chúng được rong ruổi theo chân mình.

- Công tử thích thả hoa chứ không thích bẻ hoa?

- Một đóa hoa vẫn đầy đủ những nét kiều sa của nó hơn là những cánh hoa xơ xác.

A Tú mỉm cười :

- Công tử đã mời thì A Tú không từ chối.

- Đại hạnh cho tại hạ quá.

Hồ Phúc đứng lên cùng với A Tú bước ra ngoài gian thủy xá. Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc chấp tay sau lưng, một tay phe phẩy chiếc quạt trầm, phong thái thật khoan thai khoáng đạt, vừa đi vừa thả những đóa hoa xuống hồ nước.

A Tú đi bên cạnh gã, thỉnh thoảng lại liếc trộm gã rồi lại liên tưởng đến Lãnh Nhật Phong mà nghĩ thầm :

- Sao người này không phải là Lãnh đại ca?

Ý niệm đó khiến nàng băng quơ nhìn những đóa hoa dập dềnh trên mặt nước.

Hồ Phúc dùng chân chỉ tay xuống một đóa hoa vừa thả xuống :

- Tiểu thư xem kia!

A Tú nhìn cánh hoa đó :

- A Tú có thấy gì đâu.

Hồ Phúc mỉm cười :

- Tiểu thư nhìn kỹ đi.

A Tú lắc đầu :

- Tôi đâu có thấy gì?

- Những đóa hoa đang vội vã đuổi theo mình.

A Tú ngẩng mặt lên nhìn Hồ Phúc, đôi mày vòng nguyệt của nàng thoáng cau lại.

Hồ Phúc mỉm cười, ôn nhu nói :

- Với tiểu thư thì hoa còn phải theo hướng chi là người.

- A Tú không thích nghe những lời khách sáo đó đâu.

- Tại hạ có lỗi quá. A Tú đừng để tâm vì những lời nói của Hồ Phúc nghe.

A Tú mỉm cười :

- A Tú cũng không nặng tiểu tiết.

- Không biết tại sao tại hạ cứ bồn chồn lo lắng khi lỡ thốt những lời khiến tiểu thư phiền muộn.

- Công tử không nên trách mình.

Nàng vừa nói vừa quay lưng toan thả bước đi tiếp thì bất chợt thấy hai gã vận hắc y, mặt che bằng vuông lụa đen, kiếm tuốt trần, trở khinh công thượng thặng đập trên sóng nước lướt về phía nàng.

A Tú cau mày. Nhưng hiện tại trong tay nàng chẳng có thanh Huyết Hận kiếm nên thoáng bối rối.

Hai gã vận hắc y đạp chân lên thành cầu, miệng đồng thanh quát :

- Nha đầu, ngươi chạy đâu thoát khỏi tay chúng ta?

A Tú bối rối, không biết hai gã hắc y nhân kia là ai mà tại sao lại muốn hành hung nàng.

Nàng còn đang phân vân chưa biết phải xử trí như thế nào thì Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc quát lớn :

- Tiểu nhân, hỗn láo.

Y điểm mũi gậy lướt qua mặt A Tú, cây quạt trầm nhanh hơn một cái chớp mắt điểm lấy đầu ngọn kiếm của gã hắc y nhân toan đâm thẳng vào vùng thượng đẳng của A Tú.

- Cạch...

Không biết nội lực của Hồ Phúc cao thâm đến mức nào, nhưng khi hai thứ binh khí chạm vào nhau thì gã hắc y nhân phải thối lui ba bộ.

Tên thứ hai đâm đến sau lưng Hồ Phúc. Kiếm quang của gã nhoáng lên nhanh không thể tưởng.

Lưỡi kiếm lướt qua vai Hồ Phúc cùng lúc cước pháp của Bạch Diện thư sinh cũng kịp nện vào vùng hạ đẳng của gã hắc y nhân.

- Bịch...

Gã hắc y nhân hứng trọn ngọn cước của Hồ Phúc thối luôn đến bên cạnh tên kia.

Hồ Phúc xòe quạt rít lên :

- Tiểu nhân, các người muốn chết.

Hồ Phúc vừa nói vừa toan đảo bộ lướt đến, nhưng hai gã hắc y nhân thoạt chớp mắt với nhau rồi đồng loạt quay lưng trở luôn khinh công thoát đi chẳng để lại dấu tích gì cả.

Hai gã kia vừa mất dạng thì Bạch Diện thư sinh cũng ôm vai, lão đảo.

A Tú hoảng hốt đỡ lấy Hồ Phúc :

- Hồ công tử có sao không?

Hồ Phúc thần thờ nhìn nàng :

- Tại hạ đã bị thương ở vai, không ngờ bọn tiểu nhân lại dụng kiếm có tẩm độc.

- Hồ công tử, để A Tú đưa công tử về thư phòng của công tử rồi xem vết thương của người như thế nào.

Hồ Phúc thở hắt ra một tiếng :

- Bọn tiểu nhân trong giang hồ thật là bỉ ổi. Tại hạ bất tài... Tại hạ làm phiền tiểu thư.

A Tú lắc đầu :

- Hồ công tử đừng nói vậy. A Tú không phiền gì đâu. Để A Tú dìu công tử về thủy xá của người.

Hồ Phúc thở hắt ra :

- Tại hạ có lỗi với tiểu thư.

- Công tử đừng nặng tiểu tiết nữa có được không?

Hồ Phúc gượng đứng lên, nhưng rồi lại khụy một chân xuống. Gã nhìn A Tú :

- Chất độc đã phát tác khiến tại hạ không còn đủ sức đi được nữa.

A Tú đỡ lấy gã :

- Để A Tú đưa công tử về thủy xá rồi sẽ đi tìm đại phu về giải chất độc cho công tử.

Nàng vừa nói vừa dìu Bạch Diện thư sinh Hà Tổ Tổ đứng lên. Hồ Phúc dựa hẳn vào vai A Tú. Hai cánh mũi của y như phập phồng hẳn lên để thu lấy mùi hương từ mái tóc của nàng phả ra.

A Tú đưa Hồ Phúc về đến thủy xá của gã. Nàng chưa kịp đi đến chiếc ghế đôn thì đã bị Hồ Phúc điểm chỉ vào đại huyệt linh đài.

A Tú thốt lên :

- Ôi cha!...

Sau tiếng thốt đó, A Tú cảm nhận mình như người mất hết võ công, chẳng còn chi lực nhắc nổi một cánh tay. Trong khi đó Hồ Phúc đã vòng tay qua tiểu yêu của nàng.

Da thịt A Tú nổi đầy những gai ốc và xương sống ớn lạnh.

Nàng trừng mắt nhìn Hồ Phúc :

- Hồ công tử...

Hồ Phúc mỉm cười nhìn nàng.

A Tú cau mày :

- Tại sao Hồ công tử lại điểm huyết A Tú?

Hồ Phúc cười khẩy bẻ xóc nàng lên :

- Nàng muốn biết vì sao ư? Ta sẽ trả lời, bởi vì ta là kẻ thương hoa tiếc ngọc, mà nàng là đóa hoa từ trước đến nay Hồ mỗ mới gặp lần đầu.

A Tú biến sắc :

- Ngươi... ngươi buông ta xuống ngay.

- Tại sao nàng lại giận dữ như vậy? Thế nàng không lo lắng khi ta bị thương à?

- Ngươi...

Hồ Phúc cười mỉm, bẻ xóc A Tú đi về phía tràng kỷ. Gã vừa đi vừa nói :

- Ta có thể ngửi được mùi băng trinh của nàng. Ôi! Đóa hoa băng trinh mà lần đầu tiên khiến tim ta thổn thức.

A Tú rút lên the thé :

- Ngươi buông ta xuống ngay. Nếu không đừng trách ta...

Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc không màng đến sự phẫn nộ của A Tú mà thân nhiên đặt nàng nằm xuống tràng kỷ.

Gã mỉm cười ngồi xuống bên nàng :

- Nàng càng nổi giận thì ta càng hứng thú vô cùng.

A Tú nghiêng răng :

- Bi ời. Nếu ngươi làm nhục ta thì Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong sẽ không để yên cho ngươi đâu.

Hồ Phúc cau mày :

- Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong. Nàng có quan hệ với y à? Hắn là gì của nàng?

A Tú nghiêm mặt :

- Ngươi muốn biết à?

Hồ Phúc gật đầu.

A Tú lạnh lùng nói :

- Lãnh Nhật Phong chính là tướng công của ta.

- Lãnh Nhật Phong là tướng công của nàng?

- Đúng như vậy đó.

Hồ Phúc ngửa mặt cười khàn khặc. Y cắt tràng cười đậm đặc, nhìn thẳng vào mắt A Tú :

- Nếu Lãnh Nhật Phong là tướng công của nàng thì ta càng có hứng thú hơn nữa.

Hồ Phúc vừa nói vừa đặt tay lên hai bờ vai thon thả của A Tú.

A Tú rút lên :

- Buông tay ngươi ra.

Hồ Phúc cười mỉm :

- Ta có thể nói với thiên hạ rằng nương tử của Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong đã từng nằm gọn trong vòng tay Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc như một con cừu non, vừa ngoan ngoãn vừa tội nghiệp.

Y vuốt má nàng :

- Lúc bấy giờ không biết cái gã Thần Kiếm Giang Đông kia sẽ như thế nào? Ta có thể tưởng tượng ra khuôn mặt của y tràn đầy sát khí của sự phẫn uất. Cũng có thể y không dần được mà ngã ra chết, tất Hồ mã lập được công lớn với Thiên Luân giáo chủ.

A Tú thở gấp :

- Người... Người không sợ Nhất Kiếm Đoạt Hồn Vũ Minh ư?

Hồ Phúc tròn mắt :

- Nàng cũng có quan hệ với Nhất Kiếm Đoạt Hồn Vũ Minh nữa à?

- Vũ Minh chính là đại ca của ta.

- Thế thì ta biết vì sao nàng bỏ hoa thả xuống nước rồi.

Hồ Phúc ghé mặt mình xuống sát mặt A Tú :

- Hãy quên Lãnh Nhật Phong đi. Gã không sống được bao lâu nữa đâu. Hãy về cùng với Hồ mã rồi nàng sẽ có được những khoảng khắc thật tuyệt diệu khi ở bên ta.

Hồ Phúc nói xong toan cời trang y cho A Tú.

A Tú thét lên :

- Dâm tặc, buông ta ra ngay.

Hồ Phúc lắc đầu :

- Hao đã nỏ, bướm đã đậu, sao ta có thể buông nàng ra được.

A Tú bật khóc :

- A Tú van Hồ công tử đừng xúc phạm đến A Tú. Nếu công tử không xúc phạm đến A Tú thì A Tú sẽ mang ơn người và nhất định có ngày báo đáp.

Hồ Phúc nhướng mắt nhìn nàng :

- Nàng biết để có được nàng trong tay thì Hồ mã đã phải mất đến mười lạng bạc để thuê người cải trang hành thích, tạo cơ hội này cho Hồ mã. Hoa đã ở trong tay, làm sao Hồ mã có thể ngoảnh mặt mà bỏ đi được.

- Công tử làm vậy có ích gì?

- Ai cũng có cái thú tiêu khiển riêng. Người thì ham võ công, kẻ thì mơ tưởng đến kim lượng, danh vọng nhưng riêng Hồ mã thì chỉ thích chinh phục những bông hoa biết nói. Mà nàng là đóa hoa mà Hồ mã cảm thấy hứng thú nhất.

Y khịt mũi :

- Hồ mã có thể nói với nàng. Ta đang ngửi mùi băng trinh từ người nàng tỏa ra.

Hồ Phúc le lưỡi liếm mép.

Đối mặt với một đại đạo hái hoa, A Tú tưởng như toàn thân mình đang bị đóng băng, thỉnh thoảng lại nổi gai ốc, xương sống lạnh ngắt.

A Tú khẩn thiết nói :

- Trong thiên hạ đâu thiếu nữ nhân, sao Hồ công tử lại chỉ muốn hại A Tú? A Tú không có oán thù gì với công tử kia mà.

Hồ Phúc sa sầm mặt :

- Nàng đừng nói nhiều nữa khiến Hồ mã không được vui.

Gã vừa nói vừa ghé sát mặt mình vào mặt A Tú.

- Răm..

- Bịch... bịch...

Hồ Phúc bật ngồi thẳng lên quay ngoắt lại. Lọt ngay vào đôi mắt háo hức của gã là hai chiếc thủ cấp mà chỉ có Hồ Phúc mới biết đó là thủ cấp của ai.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 35: Đoạn Hồn cốc

Đoạn Hồn cốc.

Thiên hạ đặt cho nơi này cái tên “Đoạn Hồn cốc” cũng đúng thôi, bởi chung quanh nó là những vách đá dựng đứng với những gờ đá nhô ra chẳng khác nào những lưỡi gươm nhọn chực chờ lấy mạng bất cứ ai đặt chân vào Đoạn Hồn cốc.

Ngay trước cửa vào Đoạn Hồn cốc, một chiếc áo quan trắng đã được ai đó đặt sẵn từ bao giờ, mà Lãnh Nhật Phong biết chắc rằng chiếc áo quan kia để dành cho chàng. Thiên Luân giáo đón Lãnh Nhật Phong bằng cỗ quan tài chứng tỏ họ đã chuẩn bị cho chàng một cái chết một khi đặt chân vào Đoạn Hồn cốc. Sự khùng bố tiềm ẩn đâu đó trong khung cảnh yên ắng nặng nề.

Lãnh Nhật Phong bước đến trước cỗ quan tài mang màu tang tóc. Một con gió từ trong Đoạn Hồn cốc thổi ra mang theo sự giá lạnh của chốn a tỳ.

Đôi tình nhãn của Lãnh Nhật Phong nhìn thẳng vào cỗ áo quan mà ngỡ như đang đục thủng nó ra bằng thần nhãn của mình.

Chiếc quan tài trắng đột ngột chuyển dịch. Từ dưới đất bốn người vận võ phục trắng chui lên khiêng luôn cả cỗ quan tài khùng bố đó.

Thấy bốn người đó, Lãnh Nhật Phong thoáng cau mày.

Bốn người kia để cỗ áo quan trên vai, nhìn thẳng vào Lãnh Nhật Phong.

Lãnh Nhật Phong nhìn họ :

- Tại hạ được diện ngộ với Tứ trùng độc sĩ, quả là điều bất ngờ, nhưng lại rất thích thú.

Nhứt trùng có khuôn mặt phẳng lý, đến ngay cả lỗ mũi cũng như không có trên khuôn mặt gã. Gã ôn nhu nói :

- Nhứt trùng Mạnh Cương thay mặt cho ba vị sư đệ Mạnh Côn, Mạnh Kinh, và Mạnh Gã nhứt bái Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Tất cả Tứ trùng đồng loạt cúi đầu xuống.

Lãnh Nhật Phong thờ dài một tiếng, bởi chàng biết rằng họ đang làm những điều cần thiết để biểu lộ cốt cách trước khi đặt ai đó vào cỗ quan tài.

Thà rằng Tứ trùng đừng nói những lời khách sáo đó, nhưng khi những lời khách sáo kia đã thốt ra thì chỉ có hai cách chọn lựa. Một là đối phương của Tứ trùng phải tự chui vào áo quan để họ đem đi chôn sống, cách thứ hai là chính Tứ trùng phải từ bỏ cõi nhân gian để về châu diêm chúa.

Tứ trùng ngẩng mặt lên nhìn Lãnh Nhật Phong. Mạnh Cương nói tiếp :

- Tứ trùng đã nghe danh Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong từ lâu rồi, và hôm nay mới được đối mặt thỉnh giáo.

Lãnh Nhật Phong thờ dài một tiếng :

- Tại hạ chỉ muốn hỏi bốn vị một điều duy nhất thôi trước khi chúng ta động thủ ân oán võ công với nhau.

- Tứ trùng có qui lệ đó cho những ai được Tứ trùng đưa tiễn.

- Thế thì tốt. Tại hạ hỏi bốn vị các vị có thân phận thế nào trong Thiên Luân giáo?

Mạnh Cương trả lời Lãnh Nhật Phong :

- Trong Thiên Luân giáo, ngoài Giáo chủ ra, có Tứ trùng với chức phận Tổng quản Thiên Luân cung.

Lãnh Nhật Phong gật đầu :

- Các vị đã thắng thần và sẽ nhận một cái chết bởi thân phận là người của Thiên Luân cung.

Lãnh Nhật Phong dứt lời, lấy mảnh vải trắng dắt trong thắt lưng cột vào hữu thủ của mình. Đó chính là mảnh lụa có dòng chữ “Một vành tang, một chữ tình.”

Lãnh Nhật Phong cột xong mảnh lụa đó vào tay mình, thanh Huyết Hận kiếm cũng xuất hiện trên tay chàng. Nhìn thanh Huyết Hận kiếm, Lãnh Nhật Phong nói :

- Mỗi hận kim bằng, máu chảy thịt rơi.

Lời vừa dứt, Lãnh Nhật Phong đã xuất thủ. Có cảm tưởng như cả khung cảnh âm u kia chỉ rực lên ánh quang đồ chói, nhưng Tứ trùng thì chẳng hề nhận ra Lãnh Nhật Phong động thân.

Cả bốn người cảm nhận vai mình nặng trĩu. Họ nhìn lại mới biết cổ áo quan đã bị xé làm bốn phần và mỗi người giữ lấy một phần.

Khuôn mặt của Tứ trùng biến đổi sau chiêu kiếm của Lãnh Nhật Phong. Cả bốn gã đứng đực ra với cái nhìn ngơ ngác.

Lãnh Nhật Phong nhìn Tứ trùng.

- Tứ trùng đã đem đến cho Lãnh Nhật Phong một cổ áo quan, tại hạ tặng lại cho Tứ trùng mỗi người một cổ áo quan.

Tứ trùng cau mày đồng loạt hạ vai xuống để bỏ những khúc quan tài xuống đất.

Mạnh Cương nói :

- Trăm nghe không bằng mắt thấy, nay mới được chứng kiến qui kiếm ma chiêu của Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong. Nhưng Lãnh Nhật Phong chỉ có thể chém áo quan mà không thể lấy mạng được Tứ trùng thì kiếm thuật của Thần Kiếm Giang Đông chỉ để làm đẹp cho giang hồ mà thôi.

Mạnh Cương nói xong, khoát tay. Cả bốn người như chui tọt xuống đất. Trong giang hồ, cái hay, cái độc và cái làm ra danh xưng Tứ trùng chính là thuật độn thổ của họ. Trong giang hồ có lẽ cũng chỉ có Tứ trùng xử được thuật độn thổ để tiếp cận đối phương.

Mặt đất như xáo trộn hẳn lên, ngờ như có bốn con thường luồng đang lao đi âm âm hướng về một điểm đến, mà cái điểm đó chính là Lãnh Nhật Phong.

Bất cứ cao thủ trong võ lâm nào chứng kiến cảnh tượng đó cũng phải bối rối vì tuyệt nghệ độn thổ của Tứ trùng, nhưng Lãnh Nhật Phong thì vẫn bình nhiên đứng như tượng. Chàng chờ cho bốn dải đất kia còn cách mình non hai trượng thì đâm thẳng thanh Huyết Hận kiếm xuống đất, vận hóa nguyên nguồn thần lực truyền vào đốc kiếm.

Mặt đất như dấy động âm ỉ, chẳng khác nào đang có con chấn động bất thần xuất hiện. Luồng nội lực do Lãnh Nhật Phong truyền vào Huyết Hận kiếm để biến hóa thành kiếm khí, và chia thành bốn nhánh đón thẳng lấy bốn dải đất đang lao về phía chàng.

- Âm.. âm... âm..

Từ trong lòng đất, Tứ trùng như bốn quả pháp thẳng thiên bắn vọt lên trời. Mạnh Côn, Mạnh Kinh, Mạnh Giả lão đảo, chân đứng không vững. Duy chỉ có Mạnh Cương thì còn giữ được thế trụ của mình.

Lãnh Nhật Phong hoành kiếm ngang ngực, lạnh lùng nói :

- Khăn tang Lãnh Nhật Phong đã đeo vào cho Tứ trùng.

Lãnh Nhật Phong vừa nói vừa chuyển thanh Huyết Hận kiếm hướng nhanh về phía Tứ trùng, chàng hét lớn :

- A... a... a..

Tiếng hét của Lãnh Nhật Phong biểu lộ một tâm trạng phẫn nộ tột đỉnh. Trước mắt chàng giờ đây chỉ có hình ảnh về cái chết của Kha Bạc Kim, Mộng Đình Hoa, những cái chết của bằng hữu làm nên cơn phẫn nộ của Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Không gian trước cửa vào Đoạn Hồn cốc như nhuộm máu bởi ánh kiếm đồ rực của Lãnh Nhật Phong. Khi mọi sự qua đi chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi thì Mạnh Côn, Mạnh Kinh, Mạnh Giả chẳng còn giữ được thủ cấp trên cổ nữa. Cả hai biến thành những tử thi bất động không đầu.

Mạnh Cương thất sắc, mặt tái xanh như chàm.

Y rít lên :

- Lãnh Nhật Phong, ngươi phải chết.

Mạnh Cương vừa nói vừa xoay nửa vòng, ba chiếc ám khí sáng ngời thoát ra bay theo hình chữ phẩm nhắm Lãnh Nhật Phong tập kích.

Những chiếc ám khí của Mạnh Cương không phải thứ ám khí bình thường, mà tiềm ẩn bên trong có chất độc, cùng hỏa pháo. Chỉ cần chạm vào da thịt đối phương thì người đó không còn cách gì giữ được sinh mạng. Lúc định nhân chờ ba ngọn ám khí thì chúng có thể phát nổ để độc khí công phá vào khí lực mà chết. Ngay cả Mạnh Cương cũng không bao giờ nghĩ đến có lúc phải dụng tới Tinh tú đoạt mệnh châm, bởi y đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết mới



chế tác được có ba ngọn Tinh tú đoạt mệnh châm. Chính vì lẽ đó mà y quý ba ngọn ám khí như quý tính mạng mình, mà bây giờ y bắt buộc phải dụng tới, chẳng qua bởi sự phần uất trước những cái chết thảm của Mạnh Côn, Mạnh Giả và Mạnh Kinh.

Tà thì dài dòng, nhưng sự biến thì xảy ra không ngoài một lần chớp mắt. Ba ngọn ám khí Tinh tú đoạt mệnh châm chẳng khác ào ba ánh sao băng xẹt thẳng vào vùng thượng đặng của Lãnh Nhật Phong.

Hứng trọn ba ngọn ám khí Tinh tú đoạt mệnh châm thì Lãnh Nhật Phong khó bảo toàn được tính mạng của mình, dù chẳng có luyện thành thần công tuyệt thể đi chăng nữa, hay toàn thân là kim cương bất hoại.

Mạnh Cương rít lên :

- Ngươi phải chết.

Có một điều mà Mạnh Cương không nghĩ đến đó là trong tay Lãnh Nhật Phong không phải là thanh Long kiếm hôm nào, mà bây giờ là thanh Huyết Hận kiếm. Nếu những ngọn ám khí của Mạnh Cương có sự bá đạo khôn lường thì thanh Huyết Hận kiếm cũng được đúc ra bằng lửa hận thù, mà nó lại đang ở trong tay Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Ánh kiếm huyết quang đỏ rực khiến cho Mạnh Cương lóa mắt. Gã những tưởng ba ngọn Tinh tú đoạt mệnh châm sẽ phát nổ khi Huyết Hận kiếm chạm vào chúng, nhưng đạo ánh quang đỏ rực thoát hiện cũng thoát mất mà chẳng có âm thanh nào phát ra khiến Mạnh Cương ngỡ ngác. Y nhìn lại Lãnh Nhật Phong chỉ kịp nhận ra mũi Huyết Hận kiếm đã điểm thẳng vào tam tinh của gã rồi.

Thanh kiếm đỏ rực như nhuộm máu khiến toàn thân Mạnh Cương như nổi đầy gai ốc và rung mình một cái. Y nhìn mũi kiếm chăm chăm và tự hỏi :

- Sao những chiếc Tinh tú đoạt mệnh châm lại tan biến đâu mất rồi.

Câu hỏi thầm của Mạnh Cương được lời giải thích ngay khi nhìn vào đôi mắt của Lãnh Nhật Phong. Chính ánh mắt của Lãnh Nhật Phong cho Mạnh Cương câu trả lời những chiếc Tinh tú đoạt mệnh châm đang ở trên búi tóc gã.

Lãnh Nhật Phong nghiêm giọng nói :

- Tại hạ muốn để lại một cái mạng của Tứ trùng.

Mạnh Cương không màng đến câu nói của Lãnh Nhật Phong mà hỏi ngược lại :

- Những chiếc Tinh tú đoạt mệnh của Mạnh nỗ chẳng làm gì được ngươi à?

Lãnh Nhật Phong lắc đầu :

- Thanh kiếm trong tay tại hạ đủ đối phó với sự bá đạo của những chiếc Tinh tú đoạt mệnh châm của các hạ. Lãnh Nhật Phong biết tôn giá quý những chiếc Tinh tú đoạt mệnh châm như quý sinh mạng mình nên chỉ dụng đến kiếm khí quyết quăng trả chúng lại cho các hạ. Ta không muốn tuyệt nghệ đột thủ tuyệt tích trong giang hồ mới cho tôn giá một cơ hội.

Lãnh Nhật Phong rút thanh Huyết Hận kiếm về :

- Tôn giá chỉ có một cơ hội này thôi, hãy đi đi.

- Ba vị sư đệ của ta đã chết, cái ta quý nhất cũng chẳng làm gì được Lãnh Nhật Phong, thế thì Mạnh Cương sống để làm gì? Sống để ôm chữ hận mà chẳng làm gì được người, thà chết còn sướng hơn.

Mạnh Cương lấy nguyên khí căng phòng lòng ngực :

- Lãnh Nhật Phong, Mạnh Cương chết mà được chết cùng với ngươi, ta mãn nguyện lắm.

Mạnh Cương vừa dứt lời, bất thần tự vận công võ chưởng vào búi tóc của gã. Hành động của Mạnh Cương vừa quyết liệt vừa bất ngờ, bởi gã muốn khi độc trong Tinh tú đoạt mệnh châm có thể công kích Lãnh Nhật Phong cùng chết theo gã.

Một lần nữa Mạnh Cương lại nghệt mặt bởi chưởng của y chưa kịp vỗ thẳng vào búi tóc thì thanh Huyết Hận kiếm đã cắt tiện búi tóc của gã rồi.

Ba ngọn ám tiễn Tinh tú đoạt mệnh châm cùng với búi tóc của Mạnh Cương bị thanh Huyết Hận kiếm hất đi.

Mạnh Cương rít lên :

- Lãnh Nhật Phong... Ngươi...

Mạnh Cương nghẹn lời.

Lãnh Nhật Phong cau mày nhìn Mạnh Cương nói :

- Tôn giá đã đánh mất cơ hội mà Lãnh Nhật Phong đã ban tặng rồi.

Mạnh Cương thở dài, ảo não :

- Lãnh Nhật Phong, vòm trời Trung Nguyên kiếp này không thuộc về Mạnh Cương, nhưng nếu có kiếp sau, ta nguyện sẽ là kẻ thù bất đội trời chung với ngươi.

Mạnh Cương nói xong câu nói đầy sự căm hờn, phần nộ đó thì vỗ luôn chuông kinh vào đầu mình.

Lãnh Nhật Phong mặc nhiên nhìn Mạnh Cương tự sát trước mặt mình.

- Bộp...

Thủ cấp của Mạnh Cương bẹp dúm lại, và gã đổ nhào xuống đất, hồn lìa khỏi xác.

Lãnh Nhật Phong nhìn Mạnh Cương :

- Trong giang hồ chắc chỉ có Tứ trùng chứ không thể có Độc trùng.

Bỏ những cái xác của Tứ trùng ngay tại cửa vào Đoạn Hồn cốc, Lãnh Nhật Phong thả bước tiến vào trong. Qua khỏi cửa vào Đoạn Hồn cốc, thật ra đó chỉ là một khe đá. Đoạn Hồn cốc hiện ra ngay trước mắt chàng. Đó là những phiến thạch bàn được chồng chất lên nhau, xa xa nhìn như những cổ quan tài đá nằm ngổn ngang chồng lên nhau.

Không gian thật u tịch nặng nề mà bất cứ ai cũng có thể cảm nhận đâu đó một mùi tử khí chập chờn.

Ngồi trên một chiếc thạch bàn, một lão già có khuôn mặt khắc khổ, thanh kiếm xanh ròn gác ngang hai bắp chân, như đang trầm tư suy ngẫm điều gì đó.

Lãnh Nhật Phong bước đến trước mặt lão nhân.

Chàng ôm quyền xá :

- Tại hạ là Lãnh Nhật Phong đến đây phó hội với Thiên Luân giáo chủ.

Lão nhân nhướng mày nhìn thẳng vào mặt chàng :

- Còn lão phu đến đây để đòi món nợ của sư đồ.

- Tại hạ không có ý trả nợ ai khi đến Đoạn Hồn cốc.

Lão nhân đặt tay vào đốc kiếm. Những ngón tay của lão rất nhẹ nhàng, ngỡ như lão đang nâng niu chuỗi kiếm thì đúng hơn.

Lão nhân nói :

- Thế cái nợ với Nhất Kiếm Đoạt Hồn Vũ Minh, Lãnh công tử sẽ trả như thế nào?

Lãnh Nhật Phong thờ dài một tiếng :

- Tại hạ có cách trả cho tôn giá nhưng không phải lúc này.

- Lãnh kiếm thủ trả món nợ đó cho lão bằng cách gì?

- Nợ một cái mạng thì trả bằng một cái mạng.

- Thế thì Lãnh kiếm thủ còn chờ gì nữa mà chưa xuất chiêu?

- Tôn giá vì món nợ giữa Lãnh Nhật Phong với Vũ Minh, nhưng lần này đến Đoạn Hồn cốc, Lãnh Nhật Phong không phải vì món nợ đó. Món nợ máu với Vũ Minh, Lãnh Nhật Phong sẽ trả cho A Tú cô nương.

Đôi mày bạc của lão nhân cau lại :

- Trả cho A Tú?

Lãnh Nhật Phong gật đầu :

- Tôn giá hãy tin vào lời nói của tại hạ.

Lão nhân đứng lên :

- Cứ cho lão tin vào lời của Lãnh công tử, nhưng lão cũng muốn biết kiếm thuật của người đạt đến cảnh giới nào mà khả dĩ có thể hạ được Nhất Kiếm Đoạt Hồn Vũ Minh.

- Kiếm rất vô tình. Vội lại tại hạ không phải đến Đoạn Hồn cốc để ẩn chứng võ công. Tại hạ đến Đoạn Hồn cốc vì tình bằng hữu.

- Lão đến Đoạn Hồn cốc vì tình sư đồ. Chỉ cần công tử vượt qua ba chiêu kiếm của lão phu, lão sẽ nhường đường cho người.

Lão trầm giọng thật nghiêm :

- Thịnh chiêu.

Lão nhân vừa nói vừa phát động thế công. Kiếm quang của lão nhanh không thể tưởng, ngỡ như lão chưa động thủ mà kiếm đã đến đối phương rồi. Mũi kiếm của lão nhân đâm xẹt tới yết hầu Lãnh Nhật Phong.

Lão vừa xuất thủ, miệng đã điểm nụ cười, ôn tồn nói :

- Thức kiếm này lão đặt cho nó cái tên Trường Giang Tam Diệp Lăng (ba đợt sóng trên sông Trường Giang) Khi mũi kiếm còn cách yết hầu Lãnh Nhật Phong độ một gang tay, lão nhân thoáng cau mày bởi sự bất động của chàng. Chính sự bất động của Lãnh Nhật Phong khiến Kiếm Vương lão nhân cau mày.

Kiếm chưa đến đích, lão đã biến hoá. Lần này kiếm không đâm tới mà lại chém xả ngang chực chờ tiện lấy thủ cấp của Lãnh Nhật Phong.

Ánh kiếm cắt một đường cầu vồng cùng lúc thanh Huyết Hận kiếm vụt xuất hiện hứng lấy đường kiếm của lão nhân.

- Chát...

Thanh kiếm trên tay lão nhân bị tiện đôi, kiếm gãy nhưng lão nhân mỉm cười.

Lão cười khẩy nói :

- Cái tuyệt của lão không phải là trường kiếm.

- Không phải là trường kiếm thì tuyệt học của tôn giá là đoản kiếm.

Khi sử dụng trường kiếm thì khoảng cách giữa hai đầu thủ phải non bốn trượng, nhưng sử dụng đoản kiếm thì cần áp sát đối phương. Trong khi trường kiếm của lão nhân bị gãy thì lão cũng đã áp sát Lãnh Nhật Phong rồi.

Lưỡi kiếm thoát rời khỏi thanh trường kiếm để trở thành đoản kiếm. Nhưng đoản kiếm chưa kịp phát thành thức thành chiêu thì ánh quang đỏ rực đã lướt tới chụp xuống lưỡi đoản kiếm.

- Chát...

Trong một khoảng cách chỉ có thể sử dụng đoản kiếm thế mà Lãnh Nhật Phong vẫn dụng Huyết Hận kiếm biến hóa chém gãy lưỡi đoản kiếm của lão nhân Kiếm Vương.

Trên tay lão nhân chỉ còn lại chuôi kiếm trơ trọi khiến lão sững sốt đứng thất thần.

Lãnh Nhật Phong ôm quyền xá lão nhân :

- Trường gian tam diệp lăng có ba thức liên hoàn, biến hóa vô song, tại hạ qua được hai thức, còn một thức xin hẹn tôn giá lại lần sau. Kiếu từ.

Lão nhân ngơ ngẩn nhìn chàng rồi nhìn lại chuôi kiếm trên tay mình. Lãnh Nhật Phong toan bỏ đi thì lão nhân gọi giật lại :

- Lãnh công tử, lão phu muốn hỏi.

- Tôn giá hỏi gì?

- Thanh kiếm trong tay công tử do ai đúc ra vậy?

- Nội tổ của A Tú cô nương.

Lão nhân quăng chuôi kiếm xuống đất :

- Hèn chi... ta không hiểu nổi Lãnh Nhật Phong hiểu lão nhân đang nghĩ gì. Chàng thử dài nói :

- Tôn giá không ngờ thanh kiếm này của họ Vũ mà ở trong tay Lãnh Nhật Phong phải không?

Lão nhân gật đầu :

- Đúng, đúng. Tại sao thanh kiếm đó trên tay Lãnh kiếm thủ?

- Tại hạ chỉ có một cái mạng mà cái mạng đó phải đền lại cho Vũ cô nương nên mới được Vũ cô nương cho mượn thanh Huyết Hận kiếm này. Tại hạ kiêu từ.

Lãnh Nhật Phong bước qua mặt lão nhân, nhưng chàng vừa đến trước cửa Đoạn Hồn cốc thì từ bên trong một lưới những chiếc phi châm lao ra.

Lãnh Nhật Phong xoay chân, dựng luôn hữu thủ tổng về phía trước một đạo kinh can lưới phi châm đó.

Phi châm rào rào bay ngược vào trong. Cùng lúc tiếng rú của Lâm Thanh Từ cất lên lạnh lạnh, khiến tâm trí của Lãnh Nhật Phong bắn loạn.

Lãnh Nhật Phong biến sắc :

- Lâm Thanh Từ...

Chàng điểm mũi giây lướt vào trong Đoạn Hồn cốc. Nhật Phong không thể tin vào mắt mình được nữa, cảnh tượng trước mắt khiến tâm của Nhật Phong phát cuồng.

Chàng lướt đến đỡ lấy Lâm Thanh Từ :

- Lâm đệ.

Trên người Lâm Thanh Từ chỉ chít những mũi phi châm, ngỡ như người gả mộc gai thì đúng hơn.

Lâm Thanh Từ thở hổn hển :

- Cuối cùng Lâm Thanh Từ cũng gặp được Lãnh huynh.

- Lâm đệ... Lãnh Nhật Phong không để cho đệ chết được đâu. Ta không thể để cho đệ chết được đâu. Nhứt định Lâm Thanh Từ phải sống.

Nhật Phong ôm lấy Lâm Thanh Từ lướt ra ngoài Đoạn Hồn cốc, trong khi Lâm Thanh Từ đã ngất lịm đi rồi.

Lão nhân Kiếm Vương không có ở ngoài nữa mà chỉ còn lại ngay cửa Đoạn Hồn cốc là chiếc mặt nạ da người. Chiếc mặt nạ của lão nhân Kiếm Vương tự nhận là tôn sư của Nhất Kiếm Đoạt Hồn Vũ Minh.

Nhật Phong thộp lấy chiếc mặt nạ đó. Chàng nghiêng răng phần uất thốt lên :

- Lập Ái... Lập Ái...

Nhật Phong nhìn chiếc mặt nạ thấy có bút tự :

“Lãnh Nhật Phong, chắc ngươi không ngờ ngươi là hung thủ hại Lâm Thanh Từ, chứ không phải là bản tọa. Số kim châm của Lâm Thanh Từ hứng trọn đủ để lấy mạng trăm người chứ đừng nói một người. Nếu ngươi nặng tình muốn cứu Lâm Thanh Từ thì phải dùng toàn bộ nguyên khí bản thân để ép tất cả những phi châm trong mình Lâm Thanh Từ ra ngoài, may ra mới giữ được mạng của họ Lâm. Nhưng nếu làm như vậy thì ngươi sẽ tiêu tốn nội lực, nguyên khí. Như vậy e rằng chẳng còn Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong. Võ công của ngươi sẽ mất hết còn đâu thực hiện được ý định thanh toán Thiên Luân giáo. Bản tọa nói bấy nhiêu đó, ngươi tự suy xét mà quyết định...”

Nhật Phong nhìn lại Lâm Thanh Từ đang nằm thoi thóp trên tay mình. Những gì Lập Ái để lại qua bút tự trong chiếc mặt nạ này đều đúng.

Nhật Phong vo tròn chiếc mặt nạ quăng nó đi. Chàng nhìn Lâm Thanh Từ nói :

- Dù Lãnh Nhật Phong có trở thành kẻ tàn phế cũng không để Lâm đệ chết được đâu.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 36: Đa sầu mỹ phụ Hoàng Phủ Ngọc

Hai chiếc thủ cấp mở mắt trừng trừng nhìn Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc. Chạm vào những ánh mắt không hồn đó, da thịt Hồ Phúc nổi đầy gai ốc, tất

nhien cái tướng dâm dăng toan tính chiếm đoạt sự trinh trắng của A Tú cũng tan biến ngay trong đầu gã.

Bạch Diện thư sinh Hồ Phúc bật dậy :

- Ai, xuất đầu lộ diện đi?

Kha Cát Cát cùng với Khư Giã Đạt Ma bước vào.

Hồ Phúc cau mày nhìn Kha Cát Cát :

- Các người là ai, lại tự tiện quăng hai chiếc thủ cấp vào thư phòng của Hồ mỗ.

A Tú thấy người xuất hiện thét lớn :

- Cô nương, lão trượng, cứu tôi với. Hấn...

Cát Cát mỉm cười nhìn Hồ Phúc :

- Các hạ đã biết lý do vì sao bốn cô nương và lão pháp tướng tự tiện vào phòng của các hạ rồi chứ?

Hồ Phúc hừ nhạt một tiếng :

- Đây là chuyện của ta, không liên can gì đến các người.

Hồ Phúc ngăm Cát Cát :

- Xem chừng các người không phải là người Trung Nguyên.

Cát Cát gật đầu :

- Công tử nhận xét rất đúng. Bốn cô nương và lão pháp tướng là người của Tây Vực Huyền cung.

Giờ công tử còn muốn hỏi gì không?

Hồ Phúc nghe xong câu nói của Cát Cát bỗng giật mình. Gã đổi giọng thật từ tốn :

- Tây Vực Huyền cung tại hạ đã nghe lâu lắm rồi, hôm nay mới được diện kiến. Thật là hạnh ngộ... hạnh ngộ.

Cát Cát cười khẩy nói :

- Nếu cho là cuộc hạnh ngộ thì công tử có thể rời khỏi đây được rồi, chứ nếu vọng ngôn bừa bãi e rằng công tử cũng giống như hai gã cầu tặc chúng vừa mới bị pháp tướng của ta lấy thủ cấp ra khỏi cổ.

Hồ Phúc lưỡng lự :

- Trước khi đi, tại hạ muốn thỉnh giáo ngoại danh của cô nương và lão trượng.

Cát Cát lắc đầu :

- Hạng người như công tử thì không đáng để cho ta và pháp tướng nói ra danh tánh.

Hồ Phúc thẹn mặt.

Khư Giã Đạt Ma nhìn gã :

- Người đi đi.

Hồ Phúc thở dài một tiếng, lẳng lặng bước ra cửa.

Từ bên ngoài hành lang có dáng người nhỏ thó lao đến húc đầu vào vùng hạ đẳng của Hồ Phúc.

- Bộp...

Hồ Phúc loạng choạng thối lui ba bộ. Hứng trọn cú húc đầu của người đó. Hồ Phúc tưởng như ruột gan muốn nhào hết ra ngoài.

Y nhìn lại mới biết đó chỉ là một cậu bé trạc độ mười ba, mười bốn tuổi.

Gã rít lên :

- Ngươi... có mắt như không trông.

Cậu bé khoát tay :

- Tiểu Cầu không thấy đại công tử... miễn thứ... miễn thứ...

Tiểu Cầu vừa nói vừa lần lữa ra phía sau Khư Giã Đạt Ma :

- Sư phụ...

Nghe cậu bé gọi Khư Giã Đạt Ma là sư phụ, vẻ mặt Hồ Phúc nhanh chóng thay đổi. Những nét phần nộ tan biến thay vào đó là khuôn mặt điềm đạm, nhân hậu.

Y nhìn Tiểu Cầu nói :

- Ta không trách ngươi đâu, nhưng mai mốt ngươi phải mở mắt to để tránh người đó. Nếu lỡ gặp kẻ nhỏ mọn, e rằng sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.

Hồ Phúc ôm quyền xá Cát Cát và Khư Giã Đạt Ma :

- Có dịp chúng ta sẽ gặp lại.

Gã toan bước ra cửa thì Tiểu Cầu gọi giật lại :

- Đại công tử.

Hồ Phúc giật mình dừng bước :

- Tiểu tử muốn nói gì?

Tiểu Cầu chỉ hai chiếc thủ cấp :

- Những người này là thuộc hạ của công tử, chẳng lẽ để họ ở lại đây ư. Đại công tử không nhớ cho thuộc hạ của mình một cổ quan tài à?

Cát Cát nhìn Hồ Phúc :

- Tiểu Cầu nói đúng. Công tử hãy lo hậu sự cho thuộc hạ của mình chứ.

Hồ Phúc không còn cách nào khác. Y thở hắt ra một tiếng, miễn cưỡng gói hai chiếc thủ cấp mang đi. Hồ Phúc ra đến bên ngoài mới quay mặt lại :

- Thế nào Hồ mỗ cũng có dịp gặp lại các vị.

Khư Giã Đạt Ma toan lên tiếng nhưng Tiểu Cầu đã cướp lời Khư Giã Đạt Ma. Y nhướn mắt nói với Hồ Phúc :

- Đại công tử cứ đi đi. Tiểu Cầu có thể chỉ cho đại công tử biết một nơi vui vẻ, đó là Đàng Vương cung.

Hồ Phúc lườm Tiểu Cầu rồi mới chịu bỏ đi.

Gã mất dạng rồi Tiểu Cầu mới nhảy ba bước đến khép cửa phòng. Trong khi Khư Giã Đạt Ma đã cách không phóng chỉ giải huyệt cho A Tú.

A Tú bật ngồi lên, ôm quyền xá Kha Cát Cát và Khư Giã Đạt Ma :

- Đa tạ lão trượng và cô nương đã cứu A Tú. Cái ơn này, A Tú nhất định sẽ báo đáp.

Cát Cát khoát tay :

- Cô nương đừng khách sáo. Thật ra người cứu cô nương tránh được cái nhục không phải là Cát Cát và pháp tướng đâu, mà chính là cậu bé Tiểu Cầu đó.

A Tú nhìn lại Tiểu Cầu.

Tiểu Cầu toét miệng cười. Y lấy trong ống tay áo ra một túi gấm rồi trút tất cả ngân lượng lên bàn.

Cát Cát cau mày :

- Tiểu Cầu... Khi nãy ngươi húc đầu vào bụng tên cường đạo đâm đặng đó để lấy túi gấm của y à?

Tiểu Cầu cười hềnh hếch rồi nói :

- Vô quít dày thì phải có móng tay nhọn mà. Nếu hôm nay không có số kim lượng này thì Tiểu Cầu sao có bạc mà mua gạo cho mẫu thân.

A Tú bước lại bên Tiểu Cầu :

- Nhà Tiểu Cầu ở đâu?

Tiểu Cầu nhướn mắt nhìn A Tú :

- Tỷ tỷ hỏi để làm gì? Tiểu Cầu không nói đâu.

Y nhìn lại Kha Cát Cát và Khur Giã Đạt Ma.

Cát Cát hỏi Tiểu Cầu :

- Ý của người đang muốn gì?

- Cát Cát tỷ tỷ và lão sư phụ lấy bao nhiêu?

Cát Cát cau mày :

- Người muốn nói ta lấy cái gì?

Tiểu Cầu chỉ chiếc túi gấm :

- Thì số kim lượng này nè.

Cát Cát thẹn đến đỏ mặt :

- Tại sao người lại nói như vậy?

- Có công thì phải thưởng. Chẳng lẽ tỷ tỷ không lấy ư? Tiểu Cầu nói là giữ lời, chỉ cần tỷ tỷ và lão trượng cứu được...

Y nhìn lại A Tú :

- Tỷ tỷ tên là gì?

- A Tú.

Tiểu Cầu quay lại Cát Cát.

Cát Cát hừ nhạt nói :

- Tỷ tỷ không lấy phần của người đâu. Người cứ giữ lấy mà dùng.

Tiểu Cầu nhún vai :

- Hồng được đâu. Mẫu thân của Tiểu Cầu dạy, nam nhi đại trượng phu một lời nói ra như đinh đóng cột. Cát Cát tỷ tỷ không nhận số kim lượng mà Tiểu Cầu đã nói, tất Tiểu Cầu đã làm sai lời răn dạy của mẫu thân rồi.

Khur Giã Đạt Ma lắc đầu :

- Người nghĩ Cát Cát và lão phu là ai mà lại bắt chúng ta nhận số kim lượng chỉ đáng một nén bạc của người chứ? Người hãy giữ lấy đi. Nếu cần thêm thì lão phu sẽ cho người thêm.

Tiểu Cầu khoát tay :

- Tiểu Cầu không làm thì không nhận à.

Cát Cát nhìn A Tú :

- Cát Cát và pháp tướng phải đi. Cô nương và Tiểu Cầu bảo trọng. Nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại.

A Tú ôm quyền xá Cát Cát và Khur Giã Đạt Ma :

- Cái ơn này, A Tú sẽ không quên. Nếu có dịp sẽ ra Tây Vực Huyền cung báo đáp.

Khur Giã Đạt Ma khoát tay :

- Lúc này Tây Vực Huyền cung đã có chủ khác rồi, cô nương đừng ra làm gì.

Khur Giã Đạt Ma khoát tay :

- Cát Cát, chúng ta đi.

A Tú cùng với Tiểu Cầu tiễn Cát Cát và Khur Giã Đạt Ma ra đến bên ngoài. Cát Cát quay lại Tiểu Cầu :

- Chúng ta sẽ gặp nhau chứ?

- Người tốt thì lúc nào cũng hữu duyên. Tiểu Cầu nhất định sẽ gặp lại tỷ tỷ. Tỷ tỷ và lão trượng hãy bảo trọng.

Cát Cát mỉm cười :

- Người và A Tú cũng phải bảo trọng. Thôi Cát Cát và pháp tướng Đạt Ma đi đây.

Nàng quay lại Khur Giã Đạt Ma :

- Chúng ta đi.

Hai người đồng loạt trở khinh công, chẳng mấy chốc đã khuất dạng.

Khi Cát Cát và Khur Giã Đạt Ma mất hút rồi, A Tú nhìn lại Tiểu Cầu :

- Đệ đệ sao lại biết tỷ tỷ gặp nạn mà nhờ người đến cứu?

- Tiểu Cầu thường quanh quẩn ở thủy viên. Tiểu Cầu chỉ cần nhìn mặt gã công tử Hồ Phúc biết ngay y không phải là người tốt.

- Sao Tiểu Cầu biết Hồ Phúc không phải là người tốt?

Tiểu Cầu chỉ vào mặt mình :

- Tiểu Cầu có cặp mắt tinh lắm.

Y vỗ vào túi gấm :

- Nếu không tinh sao Tiểu Cầu có được chiếc túi gấm kim lọng của gã.

A Tú mỉm cười :

- A Tú không có kim lọng để trả ơn Tiểu Cầu.

Tiểu Cầu neho mày nhìn nàng :

- Tiểu Cầu biết tỷ tỷ là người tốt, không lấy kim lọng đâu. Chúng ta về nhà Tiểu Cầu nghe.

A Tú gật đầu.

Khi đi ngang qua một hiệu thuốc, Tiểu Cầu giật tay A Tú :

- Tỷ tỷ chờ Tiểu Cầu một chút.

Tiểu Cầu vào trong hiệu thuốc đó, một lúc sau trở ra.

A Tú hỏi :

- Đệ đệ vào hiệu thuốc để làm gì?

- Đệ cất thuốc cho mẹ.

- Mẹ Tiểu Cầu bệnh à?

Tiểu Cầu gật đầu. Y chỉ vào hai chân mình :

- Mẹ Tiểu Cầu không đi được.

A Tú thở dài :



- Tỷ tỷ muốn diện kiến mẫu thân của đệ.

\* \* \* \* \*

A Tú ngấm mỹ phụ ngồi trước mặt mình. Nàng cảm nhận trong ánh mắt của người đó toát ra nỗi buồn mênh mang không sao tả hết được.

Tiểu Cầu từ dưới nhà bước lên. Trên tay là chén thuốc bốc khói :

- Mẹ.. Cầu nhi đã sắc thuốc cho mẹ rồi đây.

Mỹ phụ lạnh nhạt đáp lời Tiểu Cầu :

- Để xuống bàn đi.

A Tú thoáng cau mày bởi thái độ của mỹ phụ đối với Tiểu Cầu. Nàng nghĩ thầm :

- “Được một hài tử như Tiểu Cầu thế sao người đàn bà này lại chẳng có chút thiện ý gì đối với đệ đệ. Chắc chắn phải có uẩn khúc gì đó.”

Mỹ phụ nhìn A Tú hỏi :

- Tiểu Cầu có nói với cô nương điều gì về ta không?

A Tú lắc đầu :

- Thưa không.

- Thế thì tốt.

Mỹ phụ quay lại Tiểu Cầu :

- Ngươi còn đứng đó làm gì, đi đi.

Tiểu Cầu gục đầu :

- Thưa vâng.

Với thái độ của mỹ phụ đối với Tiểu Cầu, A Tú cảm thấy bất nhẫn vô cùng. Nàng nhìn mỹ phụ hỏi :

- A Tú cảm nhận phu nhân không thích Tiểu Cầu lắm.

- Sao cô nương lại hỏi ta như vậy.

- A Tú chỉ cảm nhận thôi.

- Nếu cảm nhận thì không đúng rồi.

- Vậy A Tú hồ đồ, mong phu nhân bỏ qua.

- Ta không trách cô nương đâu.

Mỹ phụ rót trà ra chén :

- Cô nương uống trà chứ.

A Tú gật đầu. Nàng nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt chén xuống trong khi mỹ phụ uống chén thuốc còn nóng hổi.

Mỹ phụ đặt chén thuốc xuống nói :

- Ta đoán không lầm cô nương rất thích Tiểu Cầu.

- Vâng. A Tú xem Tiểu Cầu như đệ đệ của mình. Nếu không có Tiểu Cầu thì A Tú đã bị nhục rồi.

Nàng thuật lại tất cả mọi chuyện cho mỹ phụ nghe.

Mỹ phụ cau mày :

- Vậy là cô nương đã chịu ơn của Cầu nhi rồi.

- Cái ơn này A Tú không biết lấy gì trả.

Mỹ phụ mỉm cười :

- Có muốn trả cái ơn đó không?

A Tú gật đầu.

Mỹ phụ nhìn nàng :

- Ta sẽ cho cô một cơ hội để trả ơn cho Tiểu Cầu.

- Phu nhân có điều uẩn khúc đối với Tiểu Cầu?

- Điều đó cô nương cũng cảm nhận.

- A Tú nghĩ như vậy. Nhất định phu nhân và Tiểu Cầu có uẩn khúc gì mà không thể nói ra được.

Mỹ phụ thờ dài nhìn chén thuốc trước mặt mình :

- Nếu như ta nhờ cô nương dẫn Tiểu Cầu đi, cô nương có đồng ý với ta không.

A Tú nhìn mỹ phụ. Nàng nghĩ thầm :

- “Nếu bà nhờ A Tú chuyện gì chứ nhờ A Tú đưa Tiểu Cầu đi thì A Tú sẵn sàng nhận ngay.”

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng A Tú vẫn hỏi ngược lại mỹ phụ :

- Phu nhân muốn A Tú đưa Tiểu Cầu đi đâu?

- Tìm một người.

A Tú thắc mắc hỏi :

- Phu nhân muốn tìm ai?

- Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

A Tú tròn mắt :

- Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong?

Mỹ phụ đối mặt với nàng :

- Ta nghĩ trong giang hồ bất cứ ai cũng biết Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong. Cô nương chắc biết người đó.

A Tú gật đầu :

- A Tú có nghe người giang hồ nhắc đến cái tên Lãnh Nhật Phong. Vậy chẳng hay phu nhân có quan hệ gì với y.

- Ta không thể nói được.

Mỹ phụ cẩn thận lấy túi phấn hương đeo bên mình để lên bàn. A Tú nhìn túi phấn đó tự hỏi thầm :

- “Bà ta bị tàn phế hai chân, suốt ngày ở trong nhà mà còn dùng phấn hương để làm gì nhỉ”

Mỹ phụ như đọc được ý niệm trong đầu A Tú, nhìn nàng hỏi :

- Chắc cô nương thắc mắc sao ta ở trong nhà suốt ngày mà vẫn dùng phấn hương chứ gì?

- A Tú không nghĩ vậy, nhưng chắc chắn túi phấn hương này có quan hệ với Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Mỹ phụ gật đầu rồi thờ dài một tiếng :

- Chỉ cần Lãnh Nhật Phong thấy chiếc túi phấn này tất sẽ biết ta muốn gì.

- Phu nhân không cần dặn điều gì à?

Mỹ phụ lắc đầu :

- Ta chẳng có gì để nói với Nhật Phong cả.

Mỹ phụ nhìn túi phấn :

- Thời gian qua nhanh thật. Thấm thoát mà đã mười năm rồi, vật đổi sao dời. Mười năm ta không gặp được Lãnh Nhật Phong.

- Hình như phu nhân có tâm sự với Lãnh Nhật Phong. Lãnh Nhật Phong đã làm điều gì đó khiến phu nhân luôn nghĩ đến y?

Mỹ phụ nhìn A Tú :

- Cô nương nghĩ Nhật Phong làm điều xấu cho ta. Mà ngược lại chính ta mới là người làm điều xấu cho Nhật Phong.

A Tú cau mày :

- Phu nhân...

Mỹ phụ khoát tay :

- Cô nương tất tò mò muốn biết mối quan hệ giữa ta và Nhật Phong phải không. Và ngược lại, ta cũng có thể đoán ra, cô nương ắt biết khá rõ về Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

A Tú thở ra :

- Phu nhân đoán đúng. A Tú có quan hệ với Lãnh Nhật Phong.

- Quan hệ như thế nào?

- Chuyện đó mong phu nhân miễn thứ cho A Tú không thể nói ra được.

Mỹ phụ thoáng cau mày :

- Quan hệ giữa cô nương với Lãnh Nhật Phong cũng không nói ra được à.

A Tú gật đầu.

Mỹ phụ bưng chén thuốc nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt xuống bàn :

- Nếu như ta nói ra quan hệ giữa ta với Lãnh Nhật Phong thì cô có nói quan hệ giữa cô với Lãnh Nhật Phong cho ta nghe không?

A Tú nhìn mỹ phụ. Nàng tỏ vẻ lưỡng lự rồi trả lời :

- A Tú chỉ sợ phu nhân nghe mà bất nhẫn thôi.

- Ta đang muốn nghe lắm đây. Thế nàng có muốn nghe ta kể về mối quan hệ giữa ta và Lãnh Nhật Phong không?

A Tú bậm môi rồi nói :

- Nếu phu nhân thấy không có điều gì bất tiện cho mình.

- Lúc đầu ta đã không muốn nói. Nhưng bây giờ ta lại đổi ý.

Mỹ phụ đẩy chén thuốc qua một bên, dò dẫm thu nhãn buồn tênh ra ngoài.

- Quan hệ giữa ta và Lãnh Nhật Phong có liên quan đến “Kiếm môn”

A Tú chớp mắt :

- A Tú chưa từng nghe ai nhắc đến Kiếm môn.

- Đâu còn ai nhắc đến Kiếm môn nữa. Bởi Kiếm môn đã không còn trên giang hồ rồi.

A Tú nheo mày :

- Vậy là Kiếm môn đã tuyệt tích.

Mỹ phụ gật đầu :

- Kiếm môn đã không còn nữa, bởi vì ta.
- Phu nhân nói A Tú không hiểu.

Mỹ phụ quay lại nhìn nàng :

- Lãnh Nhật Phong chính là sư đệ của ta.
- Sư đệ của phu nhân?

Mỹ phụ gật đầu :

- Trong Kiếm môn, có hai người đạt đến cảnh giới Kiếm ý. Họ có thể dùng ý mà biến chiêu phát kiếm, hai người đó một khi ra ngoài giang hồ sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất kiếm.

A Tú cướp lời mỹ phụ :

- Hai người đó chính là Lãnh Nhật Phong và phu nhân?

Mỹ phụ lắc đầu :

- Không phải ta.
- Vậy Lãnh Nhật Phong với ai?
- Lãnh Nhật Phong với sư huynh Kiếm Vương.

A Tú cau mày :

- Kiếm Vương, sư phụ của Nhất Kiếm Đoạt Hồn Vũ Minh.

Mỹ phụ tròn mắt nhìn nàng :

- Cô nương biết Nhất Kiếm Đoạt Hồn Vũ Minh à?

A Tú nhanh trí lựa lời đối đáp :

- A Tú có nghe Nhật Phong nói đến Nhất Kiếm Đoạt Hồn Vũ Minh.
- Nhật Phong nói như thế nào.
- Chỉ nghe Nhật Phong nhắc đến thôi.
- Y chỉ nhắc mà không nói gì nữa à?

A Tú lắc đầu :

- Y không nói gì đến Vũ Minh cả.
- Nhật Phong không bao giờ nhắc về dĩ vãng. Với Nhật Phong dĩ vãng là dĩ vãng, mặc dù y không quên cũng không bao giờ màng tới.

A Tú thở dài nói :

- Phu nhân có thể kể tiếp về Kiếm môn cho A Tú nghe được không?

Mỹ phụ nhìn nàng :

- Sư huynh ta nhận là Kiếm Vương nhưng trên người còn có Lãnh Nhật Phong. Mà trong giang hồ làm gì có sự tồn tại của hai kẻ sử dụng kiếm đều là những thiên hạ đệ nhất. Chính vì lẽ đó phải có một người ra đi.
- Sư huynh của phu nhân đã bức ép Nhật Phong ly khai Kiếm môn.

Mỹ phụ gật đầu :

- Chẳng còn cách nào khác. Để Nhật Phong không còn là người của Kiếm môn nữa, ta đã phạm một sai lầm nghiêm trọng.

A Tú nhìn mỹ phụ hỏi :

- Sai làm gì?

Mỹ phụ chỉ chiếc túi phấn hương :

- Chiếc túi phấn này khiến cho sư phụ chết, và ta thành kẻ tàn phế. Ta không ngờ sư huynh mình lại tàn nhẫn như vậy. Chỉ vì cái danh Kiếm Vương mà Nhật Phong đã bị sư huynh trục xuất ra khỏi Kiếm môn sau khi sư huynh chấp chương Chương môn.

Mỹ phụ thở dài.

A Tú hỏi :

- Phải chăng Lãnh Nhật Phong đã bị oan về cái chết của sư phụ mình.

- Túi phấn này Nhật Phong tặng cho ta, và cũng chính túi phấn này đã hại Nhật Phong. Sau này ta mới biết trong phấn hương của ta có chất độc vô ảnh. Hằng ngày ta đến hầu sư phụ vô tình đầu độc người bằng chất vô ảnh chi độc.

- Sau cái chết của sư phụ thì mọi tai hoạ đổ lên đầu Nhật Phong nên Kiếm Vương mới có cơ hội trục xuất Lãnh Nhật Phong ra khỏi sư môn?

- Sư huynh ta không trục xuất mà chính là sư phụ. Sau này ta mới hiểu, sư phụ đã biết tất cả và không muốn Nhật Phong ở lại với những kẻ như chúng ta.

Mỹ phụ thở dài nói :

- Trước khi chết sư phụ có nói: Danh vọng và con người không thể tồn tại mãi mãi. Ta chỉ tiếc Kiếm môn sẽ tuyệt diệt mà Nhật Phong lại không còn là người của Kiếm môn.

Mỹ phụ bấu tay xuống bàn :

- Sư huynh quyết tâm hạ thủ Nhật Phong để không ai có thể so kiếm với người. Nhưng ba lần xuất môn đều bại bởi những chiêu kiếm ý của Lãnh Nhật Phong. Từ chỗ đó, người đã có ý nghi ngờ sư phụ đã truyền lại cho Nhật Phong bí kíp kiếm phổ tuyệt luân.

Mỹ phụ băng quơ nhìn ra ngoài :

- Nhật Phong sử dụng kiếm như sử dụng đàn, sử dụng bút, còn Kiếm Vương vẫn không sao thoát ra được những tuyệt chiêu bất tận của Kiếm môn nhưng còn chiêu thì sao so với ý kiếm.

- Còn Nhất Kiếm Đoạt Hồn Vũ Minh thì sao?

- Vũ Minh chính là tướng công của ta. Một sự gắn ghép của sư huynh đền bù đôi chân của ta.

Mỹ phụ lắc đầu :

- Vũ Minh nào có tình với ta. Và y đã ra đi để tìm Nhật Phong sau khi thụ giáo tất cả kiếm chiêu của Kiếm Vương. Y đã không trở lại nữa.

A Tú nheo mày :

- Tiểu Cầu chính là con của Nhất Kiếm Đoạt Hồn Vũ Minh?

Mỹ phụ gật đầu :

- Đúng, Tiểu Cầu chính là con của ta và Vũ Minh. Nhưng y là kẻ bạc tình với ta.

A Tú biến sắc :

- Tỷ tỷ.

Mỹ phụ nheo mày :

- Cô nương sao vậy?

A Tú nghẹn lời :

- Tỷ tỷ...

- Sao nàng lại gọi ta là tỷ tỷ?

Nước mắt trào ra trên khóe mắt của A Tú :

- A Tú chính là muội muội của Vũ Minh đại ca.

Mỹ phụ nheo mày :

- Cô là em của Nhất Kiếm Đoạt Hồn Vũ Minh?

A Tú gật đầu. Nàng nghẹn ngào nói :

- Đại ca không quay về với tỷ tỷ bởi Lãnh Nhật Phong đã hạ thủ người rồi.

- Lãnh Nhật Phong đã giết Vũ Minh?

A Tú gật đầu :

- Cái hận này A Tú phải đòi Nhật Phong trả lại.

A Tú cúi đầu xuống.

Mỹ phụ dẫn tay xuống bàn rồi thở dài nói :

- Sao Lãnh Nhật Phong lại giết Vũ Minh. Há chẳng phải y đã quên lời thề với sư phụ là không bao giờ đụng đến bất cứ người nào của Kiếm môn à.

Mỹ phụ vừa dứt lời thì từ ngoài cửa Nhục Mai Lâm bước vào. Nàng xách cổ áo Tiểu Cầu như xách một con gà giò.

Nhục Mai Lâm cười khẩy nói :

- Các người tiếc chi một tên đạo tặc Vũ Minh. Hắn chết là đúng rồi.

Mỹ phụ nhìn thẳng vào mặt Nhục Mai Lâm :

- Nhục Mai Lâm.

- Phụng kiếm Hoàng Phủ Ngọc, người không ngờ Mai Lâm tìm được chỗ ẩn thân của người à?

Nhục Mai Lâm mỉm cười nói :

- Mai Lâm biết người dụng châm rất tài, nhưng lần này người không trở được tài đó đâu.

Hoàng Phủ Ngọc nghiêm mặt hỏi Mai Lâm :

- Người muốn gì?

- Mai Lâm sẽ đưa cậu bé này đi.

A Tú bật dậy :

- Nhục cô nương mau thả Tiểu Cầu xuống. Y chỉ là một đứa bé không có ân oán gì với cô.

Mai Lâm cười khẩy, nhìn A Tú lắc đầu nói :

- Cô không nói ra điều đó ta cũng biết, nhưng nếu không có gã tiểu tử này thì Hoàng Phủ Ngọc đâu chịu khoanh tay ngồi nhìn.

- Nhục cô nương tính làm gì Tiểu Cầu?

- Ta chỉ đưa hắn đi một thời gian thôi.

- Cô đưa Tiểu Cầu đi đâu?

- Hắc Mộc Nhai. Nếu như các người gặp được Lãnh Nhật Phong thì nhắn Lãnh huynh đến Hắc Mộc Nhai đưa tiểu tử về.

A Tú khoanh tay trước ngực, nhún vai nói :

- Thì ra cô bắt Tiểu Cầu cốt để gặp Lãnh Nhật Phong.

- Đúng như cô nương nghĩ. Nhục Mai Lâm cần Lãnh Nhật Phong hơn cần gã tiểu tử này. Nhưng đối với Nhật Phong thì có lẽ gã cần tiểu tử này hơn cả bản thân mình.

A Tú dẫn đến một bộ.

Mai Lâm nheo mày :

- Cô nương định giờ thủ đoạn với ta đó à? Ta cảnh báo cho cô biết mười ngón tay của Mai Lâm đều có độc, và chỉ cần ta làm xước da tên tiểu tử này thôi thì các người chỉ nhận được cái xác không hồn của gã.

- Nếu cô làm vậy thì đừng trách A Tú giờ độc thủ với cô.

Nghe A Tú nói, Mai Lâm bật cười khanh khách. Nàng cắt tròng cười đó nhìn A Tú với ánh mắt chế giễu rồi nói :

- Nếu không có Hoàng Phủ Ngọc, chưa hẳn cô là đối thủ của ta.

Nàng nhìn Hoàng Phủ Ngọc :

- Ta không phí thời gian với các người. Hãy nhấn Lãnh Nhật Phong đến Hắc Mộc Nhai đưa Tiểu Cầu về. Đúng con trắng sau Mai Lâm chờ Lãnh Nhật Phong.

Nhược Mai Lâm cười mỉm, xách gậy Tiểu Cầu thoát ra ngoài.

A Tú toan trở khinh công rượt theo nhưng Phụng kiếm Hoàng Phủ Ngọc đã cản lại :

- Hãy để cho ả đi đi.

- Tỷ tỷ, nhưng còn Tiểu Cầu?

- Con người sống chết đều có số mạng cả. Nếu Tiểu Cầu mạng yếu đã chết từ lâu rồi.

- Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

- Ta ra ngoài không tiện, chỉ cần có chuyển túi gấm này cho Lãnh Nhật Phong, nhất định Nhật Phong không để Tiểu Cầu bị hại đâu.

- Nhật Phong hành tung bất định. A Tú biết tìm ở đâu bây giờ.

Hoàng Phủ Ngọc thờ dài nói :

- Hôm nay bao nhiêu rồi?

- Đúng rằm.

- Đúng rằm à? Nếu như Nhật Phong còn giữ cái tình với Kiếm môn, nhất định sẽ đến tế sư phụ tại tòa Thái miếu.

- Tỷ tỷ hãy cho A Tú biết tòa Thái miếu đó ở đâu.

- Ta chỉ sợ Nhật Phong không còn chữ tình với Kiếm môn.

A Tú lắc đầu :

- Không có đâu, Lãnh Nhật Phong là người nặng tình. Chỉ sợ...

Hoàng Phủ Ngọc nheo mày :

- Cô sợ gì?

A Tú thuật lại chuyện Nhật Phong quyết san bằng Thiên Luân giáo để trả món nợ máu cho bằng hữu.

Hoàng Phủ Ngọc rung mình khi A Tú kể xong. Sau cái rung mình đó, Hoàng Phủ Ngọc ỏi luôn một búng máu tươi.

- Oan nghiệt thật. Oan nghiệt cho Kiếm môn.

A Tú hốt hoảng khi thấy Hoàng Phủ Ngọc xúc động đến độ phún ra máu tươi :

- Tỷ tỷ có chuyện gì xảy ra?

Hoàng Phủ Ngọc lấy khăn chùi máu đọng trên miệng mình :

- A Tú hãy đưa ta đến Thái miếu. Nếu ông trời còn một chút phần dành cho ta thì ta có thể gặp được Lãnh Nhật Phong.

A Tú gật đầu :

- Muội sẽ đưa tỷ đến Thái miếu.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 37: Anh hùng vì nghĩa

Lãnh Nhật Phong đặt Lâm Thanh Từ ngồi kiết đả trong một ngôi miếu Thổ thần. Chàng nhìn Lâm Thanh Từ nói :

- Thành Từ... Dù Nhật Phong có trở thành kẻ tàn phế vô công cũng không để ngươi chết trong lúc này.

Nhật Phong đặt thanh Huyết Hận kiếm xuống bên cạnh Lâm Thanh Từ rồi ngồi xuống sau lưng y.

Vận hoá chân ngươn đến tột đỉnh, trên đầu Nhật Phong xuất hiện làn khói trắng tỏa lên thẳng tắp, rồi từ từ áp đôi song thủ vào hai đại huyệt Đại Trùy và Mệnh Môn của Lâm Thanh Từ.

Nhật Phong bắt đầu nhả chân nguyên thân khí của mình để ép những mũi kim châm đoạt mệnh ra khỏi cơ thể Lâm Thanh Từ thì từ bên ngoài ba chiếc áo cà sa lướt vào.

Ba vị sư đứng vây quanh Lãnh Nhật Phong. Vị đại sư đứng ngay bên cạnh chàng có khuôn mặt phúc hậu, điềm đạm nhu thâm nghiêm.

Nhật Phong nhướn mày nhìn những vị sư đó. Chàng lạnh nhạt hỏi :

- Mông Thiên đại sư tìm tại hạ để mở giới sát sinh.

Vị đại sư có khuôn mặt phúc hậu chính là Mông Thiên đại sư. Đại sư tay lần chuỗi hạt, miệng niệm Phật hiệu rồi nói.

- A di đà Phật, lão nạp vì sự an lành của bá tánh mà phải mở đại giới sát sinh với Sát Thủ Kiếm Vương.

- Nhật Phong chỉ có mỗi một mạng người thôi mà có quá nhiều người muốn nó. Nhưng với đại sư, tại hạ không tiếc cái mạng mình. Nhưng trước khi đại sư xuống tay, hãy cho Nhật Phong cơ hội ép những mũi phi châm ra khỏi cơ thể của Triền Xí Phi Vân Lâm Thanh Từ.

Mông Thiên đại sư nhìn Lâm Thanh Từ. Đại sư phát hiện trên người họ Lâm chỉ chít những mũi phi châm óng ánh sắc đen tuyền.

Mông Thiên đại sư cau mày, buột miệng thốt :

- Phi Tiễn Đoạt Mệnh châm.

Nhật Phong gật đầu :

- Trên người Lâm Thanh Từ có ít nhất hai mươi mũi Phi Tiễn Đoạt Mệnh châm.

Mông Thiên đại sư cau mày :

- Phi Tiễn Đoạt Mệnh châm là ám khí bá đạo của Thiên Luân giáo, sao lại dụng nguyên thần cứu người này. Chẳng lẽ Lãnh các hạ đã buông kiếm để mong trở thành bồ tát à?

Nhật Phong lắc đầu :

- Tại hạ không có ý đó.

- Thế Lãnh kiếm thủ không biết khi ép những mũi Phi Tiễn Đoạt Mệnh châm thì nguyên thần của ngươi của tan hết. Ngươi sẽ mất hết võ công và vô hình trung những chất độc trong cơ thể ngươi sẽ lan qua ngươi. Lúc bấy giờ Hoa Đà, Biển Thước dù có tái thể cũng chẳng cứu được ngươi đâu.

- Nếu như vậy, đại sư sẽ không hận lòng vì phạm giới sát sinh của nhà Phật.

Mông Thiên đại sư neho mày :



- A di đà Phật. Người này là gì của Lãnh các hạ?

- Nghĩa kim bằng tình như thủ túc.

Đại sư bắt mạch cho Lâm Thanh Từ rồi nhìn Nhật Phong nói :

- Lão nạp muốn hỏi Lãnh kiếm thủ một câu.

- Đại sư cứ hỏi, tại hạ sẽ trả lời.

Mông Thiền đại sư gật đầu :

- Vì nguyên cớ nào mà Lãnh kiếm thủ lại đến Thiếu Lâm tự, bắt phương trượng trụ trì Tuệ Tĩnh?

Nhật Phong thở dài :

- Hành động lúc bấy giờ của Nhật Phong không còn thần thức nữa.

Mông Thiền đại sư cau mày :

- Nghĩa là Lãnh các hạ đã bị Thiên Luân giáo đầu độc sa đọa.

- Nhật Phong không van xin đại sư tặng cho một cái mạng. Có vay thì phải có trả. Nhưng đại sư đã hỏi thì Nhật Phong trả lời. Những gì đại sư suy đoán đều đúng.

Chàng thở hắt ra một tiếng, nói tiếp :

- Đời người như một giấc chiêm bao, ra đi lúc nào cũng vậy chẳng khác gì mộng đã tan thì người mất. Tại hạ mong đại sư cho cơ hội sau cùng, ép những ngọn Phi Tỉên Đoạt Mệnh châm khởi cơ thể người bằng hữu này.

- A di đà Phật, người của Phật gia đâu tiếc chi mà không cho Lãnh kiếm thủ cơ hội này. Nhưng lão nạp hỏi, Lãnh kiếm thủ biết hậu quả sau đó như thế nào không?

- Biết.

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ bước vào :

- Đã biết sao công tử vẫn chui vào cái bẫy của người ta?

Mông Thiền đại sư và hai vị cao tăng quay sang Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ ôm quyền xá :

- A di đà Phật... Không ngờ lão Thần Y cũng đến đây.

Hà Tổ Tổ ôm quyền xá lại ba vị cao tăng :

- Vô tình lão phu đi qua cổ miếu này, thấy có bóng người mới ghé vào. Không ngờ lại được hội kiến với đại sư và Lãnh Nhật Phong.

Hà Như Bình từ ngoài cửa bước vào. Nàng thấy Lâm Thanh Từ với thần sắc như xác chết, hốt hoảng bước đến bên y.

- Lâm đại ca, người bị sao vậy?

Nhật Phong thở dài :

- Vì sự bất cẩn của tại hạ mà Lâm đệ hứng trọn những mũi Phi Tỉên Đoạt Mệnh châm ở Đoạn Hồn cốt.

Như Bình nhìn sững chàng :

- Chính Lãnh công tử đã phóng châm vào Lâm đại ca?

- Tại hạ cũng chẳng biết giải thích như thế nào, bởi chuyện dài dòng lắm mà có nói ra chưa hẳn Hà cô nương đã tin vào những gì Nhật Phong nói.

Hà Như Bình hừ nhạt một tiếng :

- Tại sao Lãnh công tử lại nỡ phóng châm vào Lâm Thanh Từ? Người tàn nhẫn như thế là cùng.

Trong khi Lâm Thanh Từ lúc nào cũng nghĩ đến Nhật Phong còn Nhật Phong lại nhẩn tâm với y.

Hà Tổ Tổ nheo mày :

- Bình nhi, không được nói vậy.

- Nội không thấy Lâm đại ca như thế nào à? Cũng tại nội đã cứu Lãnh Nhật Phong nên Lâm đại ca mới như thế này.

Mông Thiên đại sư chấp tay :

- A di đà Phật. Nếu lão nạp và Vạn Dược Thần Y cùng với cô không xuất hiện ở đây thì Lãnh công tử đã dụng đến nguyên thần của mình mà ép những mũi phi tiễn độc châm ra khỏi cơ thể của Lâm Thanh Từ.

Nhật Phong nhìn Như Bình :

- Hà cô nương hãy ra ngoài, tại hạ hứa không để Lâm Thanh Từ chết trong lúc này đâu.

- Người nói thật đấy chứ?

Nhật Phong gật đầu.

Chàng nhìn lại Mông Thiên đại sư và Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ :

- Mong nhị tiền bối tha lỗi cho Nhật Phong.

Hà Tổ Tổ cau mày :

- Lãnh công tử không được làm như vậy, bởi đây là kẻ sách, thủ đoạn của Thiên Luân giáo. Chỉ cần Lãnh công tử tàn phế võ công, xem như Thiên Luân giáo nhờ được một cái gai để có thể độc bá thiên hạ.

- Nhật Phong không thể để mặc công tử rơi vào thủ đoạn của Thiên Luân giáo chủ.

- Thà Nhật Phong tàn phế võ công nhưng Lâm Thanh Từ giữ được mạng.

Chàng nghiêm giọng nói :

- Nhật Phong tiếc mình chỉ có một cái mạng mà không làm được điều gì.

Hà Tổ Tổ cau mày lắc đầu :

- Lão phu nhất định không để chuyện này xảy ra được.

Nhật Phong mỉm cười :

- Đa tạ tiền bối đã lo lắng cho Nhật Phong, nhưng mạng của Lâm Thanh Từ còn quý hơn mạng Nhật Phong nữa. Sau này, khi bình phục Lâm Thanh Từ có thể thay thế Nhật Phong. Thành Từ có cái tâm trung hậu, cái thần quân tử.

- Nhưng Lâm Thanh Từ không phải là đối thủ của Lập Ái Thiên Luân giáo chủ.

- Người có tâm trung hậu vẫn hơn kẻ ác có võ công siêu phàm.

- Nói thì đúng nhưng trong nhân thế đâu có chuyện dễ dàng dành cho những kẻ có tâm mà không có lực.

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ nhìn qua Mông Thiên đại sư :

- Đại sư, lão phu có một đề nghị.

- A di đà Phật, xin lão thí chủ cứ nói.

- Kẻ ác có thủ đoạn thì chính nghĩa cũng phải dùng đến thủ đoạn đặc biệt để chống lại cái ác.

- A di đà Phật, kẻ dụng thủ đoạn là kẻ tiểu nhân, nhưng bản tạng lại là người của Phật môn.

- Lão phu biết đại sư là người của Phật môn nên mới có đề nghị này.

- Lão thí chủ đề nghị điều gì?

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ nhìn Lâm Thanh Từ :

- Lâm Thanh Từ dù sao chăng nữa cũng là người nặng tình với Bình nhi, lão phu đâu có thể để y chết được, và lại càng không thể để Lãnh công tử trở thành người tàn phế đặng ma giáo hoành hành thiên hạ, độc tôn vô lâm.

Lão thở dài một tiếng nói tiếp :

- Để lấy những mũi Phi Tiễn Đoạt Mệnh đâm ra khỏi cơ thể của Lâm Thanh Từ quả là khó đấy, nhưng chỉ cần lão đại sư hỗ trợ, lão phu cũng có thể lấy ra được.

Mông Thiên đại sư lần chuỗi hạt :

- Lão thí chủ muốn bản tăng thay Lãnh Nhật Phong nhà nguyên thần để ép phi tiễn độc đâm ra ngoài.

Nhật Phong cau mày nhìn Mông Thiên đại sư :

- Tại hạ không thể để đại sư hy sinh nhiều như vậy. Lâm Thanh Từ là bằng hữu thủ túc với tại hạ, y bị nạn kiếp này bởi do Nhật Phong bất cẩn, nên phải tự tay trực phi tiễn độc đâm thôi.

Vạn Dược Thần Y lắc đầu :

- Lão phu có cách.

Mông Thiên đại sư nhìn Vạn Dược Thần Y :

- Cách gì?

- Lão chỉ cầu xin Mông Thiên đại sư tốn hao nguyên ngươn phân nửa thôi, rồi tự tay lão sẽ gấp từng mũi châm cho Lâm Thanh Từ. Lẽn như vậy, chỉ cần đại sư nghỉ ngơi và dùng người hoàn dược của lão phu thì có thể hồi phục được công lực.

- A di đà Phật... Lão nạp còn có chuyện lớn, là phải hiệu triệu các cao tăng đến Thiên Luân cung để cứu Tuệ Tĩnh phương trượng.

- Lão phu võ đoán, mục đích của Thiên Luân giáo chỉ nhằm vào Thần Kiếm Giang Đông. Chỉ cần Lãnh Nhật Phong trở thành người tàn phế thì ma giáo sẽ độc tôn thiên hạ ngay. Lúc bấy giờ dù đại sư có hiệu triệu hết tất cả bang phái trong giang hồ, sợ rằng họ cũng không nghe theo lời hiệu triệu của đại sư.

Hà Tổ Tổ nhìn Nhật Phong :

- Lãnh Nhật Phong có thể thay đại sư đến Thiên Luân giáo giải thoát cho phương trượng Tuệ Tĩnh.

Mông Thiên đại sư neho mày suy nghĩ rồi nhìn Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ :

- Lão nạp quả đã nguyện không bao giờ mở đại giới sát sinh, vì sự bắt buộc mà lão nạp phải rời khỏi Nhất Thiên tự, nếu tất cả đều được như sự sắp xếp của Thần Y lão sẵn sàng.

Vạn Dược Thần Y ôm quyền xá Mông Thiên đại sư :

- Đa tạ đại sư.

Vạn Dược Thần Y quay lại Lãnh Nhật Phong :

- Lãnh công tử, chuyện ép kim châm ra khỏi cơ thể của Lâm Thanh Từ giờ đã có Mông Thiên đại sư đảm trách, công tử không cần phải lo nữa.

Nhật Phong nhìn Hà Tổ Tổ :

- Tại hạ đã mang ơn của Thần Y quá nhiều rồi.

Lão Thần Y khoát tay :

- Ê... đừng khách sáo như vậy, chuyện đại cuộc của võ lâm không thể thiếu Lãnh Nhật Phong.

Lãnh Nhật Phong, ngơoi tránh ra đi. Lúc này võ lâm cần Lãnh công tử hơn lúc nào hết.

- Lão Thần Y...

Hà Tổ Tổ cau mày cướp lời. Lão khoát tay :

- Lãnh công tử đừng nói nữa... lão phu biết công tử sắp nói những gì rồi.

Nhật Phong thở dài.

Mông Thiên đại sư chấp tay, lần chuỗi hạt :

- Cái trọng của đại trượng phu là vì bá tánh chứ không vì mình. Lãnh công tử hãy đứng lên, lão nạp giúp Lâm Thanh Từ có vát và chưởng cũng chỉ tốn một chút công lực thôi.

Mông Thiên đại sư ngồi xuống bên cạnh Lâm Thanh Từ. Lãnh Nhật Phong thở dài nhường chỗ cho lão đại sư.

Vạn Dược Thần Y nói :

- Lão nạp chỉ cần đại sư ép phi tiền độc châm nhủ ra ngoài, lập tức lão phu sẽ gấp chúng ra ngay. Trong lúc lão phu rút phi tiền độc châm, lão đại sư phải giữ khí lực truyền vào Lâm Thanh Từ.

Lão thờ ra nói tiếp :

- Chỉ cần chúng ta sơ xuất một chút thôi, phi tiền độc châm sẽ chui tọt vào trong kinh mạch của Lâm Thanh Từ mà chạy đến tim, bấy giờ không còn cách nào cứu được nữa.

Lão nhìn lại Nhật Phong :

- Trong khi lão phu và lão đại sư lấy phi tiền độc châm ra thì Lãnh công tử cảnh giới. Lão đoán một khi ma giáo đã giờ thủ đoạn tất sẽ cho tai mắt theo dõi.

- Lão Thần Y và đại sư yên tâm, tại hạ sẽ không để một ai làm kinh động đến hai người.

- Thế thì tốt.

Thần Y Hà Tổ Tổ quay lại Mông Thiên đại sư :

- Chúng ta bắt đầu chứ?

Mông Thiên đại sư gật đầu. Lão từ từ vận công rồi áp song thủ vào hai huyệt Thân trụ và Mệnh môn của Lâm Thanh Từ. Từ hai cánh mũi của Mông Thiên đại sư, hai làn khói trắng bốc lên.

Xem chừng để ép phi tiền nhủ ra một chút thôi nhưng Mông Thiên đại sư cũng phải tốn rất nhiều nguyên thần, hai vị cao tăng Thiếu Lâm không nói nhưng cùng một hành động ngồi xuống hai bên lão đại sư Mông Thiên để hỗ trợ nguyên khí cho người.

Vạn Dược Thần Y cởi áo Lâm Thanh Từ một cách cẩn thận. Trên người Lâm Thanh Từ có độ ba mươi mũi phi tiền, chúng hiện ra như những nốt ruồi bé xíu.

Vạn Dược Thần Y nghiêm mặt, xem chừng lão rất căng thẳng. Những nốt ruồi đen nhích động, Vạn Dược Thần Y quan sát từng nốt ruồi, mặc dù chỉ quan sát thôi mà mồ hôi đã rịn ra trên trán lão.

Vạn Dược Thần Y thở dài một tiếng :

- Phi Tiền Đoạt Mệnh châm quả là độc.

Lão vừa nói vừa cẩn thận tập trung đến cao độ, dùng một cái gắp nhẹ nhàng đặt vào một cái nốt ruồi lộ ra rõ nhất.

Nhật Phong có cảm tưởng Vạn Dược Thần Y phải nín thở để xử trí hành động của mình. Nếu như lúc này chỉ cần một chút phân tâm của lão thì độc châm sẽ chui tọt vào kinh mạch Lâm Thanh Từ, theo dòng huyết lưu công phá trái tim. Chính vì lẽ đó mà lão Thần Y mới căng thẳng tột cùng.

Lão Thần Y từ từ rút mũi Phi Tiền Đoạt Mệnh châm ra, nó mỏng như một sợi tơ, óng ánh sắc đen tuyền. Lão đặt mũi phi tiền xuống một miếng lụa trắng, rồi thờ hất ra :

- Âm khí của Thiên Luân cung quả là bá đạo.

Lão quệt mồ hôi liếc nhìn Mông Thiên đại sư.

Cùng lúc đó, bên ngoài cổ miếu có tiếng chân người rầm rập. Hà Như Bình trở vào trong miếu.

Nàng toan mở miệng nhưng thấy cảnh tượng lấy Phi Tiền Đoạt Mệnh châm quá căng thẳng, chỉ biết lấy mắt nhìn.

Nhật Phong cầm thanh Huyết Hận kiếm, thả bước đến bên Như Bình.

Như Bình truyền âm nhập mật nói với chàng :

- Thiên Luân giáo.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 38: Kiếm môn tuyệt tích

Hơn ba mươi gã cung thủ vận võ phục Thiên Luân giáo, tay cầm đuốc, tay cầm cung tên, hướng mắt nhìn chăm chăm về phía tòa cổ miếu. Tất cả bọn cung thủ chỉ còn chờ hiệu lệnh là đồng loạt bắn những chiếc tên lửa vào trong cổ miếu.

Đứng ngay phía sau hàng cung thủ đó là Thiên Luân giáo chủ Lập Ái, cùng với một người vận trường bào, đeo mặt nạ dạ xoa. Hai mắt người đó sáng ngời ngời như hai vì sa, chứng tỏ nội lực của y đã đạt đến cảnh giới tối thượng.

Bên cạnh người vận trường bào đeo mặt nạ là Mộc Nhĩ Liệt trong trang phục Tây Vực cung chủ Huyền cung. Người đeo mặt nạ chờ thêm khoảng khắc nữa rồi từ từ giơ tay phải thẳng lên trời.

Bọn Cung chủ châm mũi vào tên rồi găm những cây mũi xuống đất. Lúc này chỉ cần cánh tay của người đeo mặt nạ hạ xuống thì mưa tên sẽ trút vào trong cổ miếu để thiêu cháy tòa cổ miếu cùng với Lãnh Nhật Phong và tất cả những người khác.

Người đeo mặt nạ thở hắt ra một tiếng nói :

- Vòm trời thiên hạ không thể có hai Kiếm Vương. Lãnh Nhật Phong, thủ đoạn này dù không quang minh nhưng ta sẽ tự mình đến trước linh cữu của ngươi mà cúng tế.

Y nói xong thở dài một tiếng nữa rồi từ từ hạ tay xuống. Cánh tay của người đó chưa hạ xuống hết thì từ trong cổ miếu, Lãnh Nhật Phong với khinh công siêu phàm, có thể nói thân ảnh của chàng đã nhập vào ánh kiếm huyết hận.

Mặc dù có ánh đuốc lập lòe nhưng ánh kiếm Huyết Hận vẫn nhuộm đỏ cả không gian.

Đất nhuộm máu.

Thây chồng lên thây.

Hồn rú hồn về chốn a tỳ.

Có thể nói ba mươi tên cung thủ không một tên nào thốt được nửa lời và tất cả chỉ kịp thấy máu đỏ trước mắt mình thì hồn đã lìa khỏi xác rồi.

Chỉ một lần ánh kiếm Huyết Hận xuất hiện nhưng đã có ba mươi mạng người rú nhau kéo xuống a tỳ. Sự kiện đó khiến cho người đeo mặt nạ phải thộn người, rút luôn thanh kiếm đeo bên mình.

Hóa ra thanh kiếm đỏ chính là lưỡi Long kiếm của Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong trụ hình đứng trước mặt ba người đó.

Người đeo mặt nạ thoáng một chút sùng sốt thốt lên :

- Lãnh Nhật Phong!

Nghe giọng nói của người đeo mặt nạ. Nhật Phong dờ mắt nhìn chăm chăm. Đôi chân mày lưỡi kiếm của chàng cau hấn lại. Nhật Phong dần đến một bộ :

- Kiếm Vương!

Thanh Huyết Hận kiếm trên tay chàng bắt luôn kiếm quyết chia thẳng tới trước mặt người đeo mặt nạ :

- Hoàng Phong, ngươi không ngờ Lãnh Nhật Phong vẫn chưa biến thành phế nhân phải không?

Nhật Phong dần đến thêm một bộ nữa.

Kiếm Vương Hoàng Phong cũng hoành ngang thanh Long kiếm để chuẩn bị tiếp chiêu với Lãnh Nhật Phong.

Hoàng Phong hừ nhạt nói :

- Nhật Phong, ngươi thường sống nặng tình, nặng nghĩa thế mà chẳng quan tâm đến Lâm Thanh Từ. Ngươi đã đánh mất chữ tình rồi ư?

- Nếu Nhật Phong trở thành phế nhân thì giờ đây Lâm Thanh Từ cũng khó mà giữ được mạng mình với Kiếm Vương.

Nhật Phong nhìn thanh Long kiếm trên tay Hoàng Phong :

- Kiếm của Kiếm môn, Nhật Phong trả lại cho ngươi. Nếu ngươi cảm thấy cần phải tỷ thí kiếm thuật với Nhật Phong thì hãy xuất chiêu đi, bằng như không thì hãy đi đi.

Chàng thở hắt ra :

- Nhật Phong đã không còn là người của Kiếm môn nữa. Tất cả đã là dĩ vãng. Cái gì đã mất, ta không nghĩ tới.

Hoàng Phong lật chiếc mặt nạ quăng xuống đất. Chân diện mục của y lộ lộ hiện ra trước mắt Lãnh Nhật Phong. Một khuôn mặt chữ điền, biểu hiện một tham vọng điên cuồng.

Hoàng Phong cười khẩy nói :

- Một chiêu kiếm khốc liệt của ngươi lấy mạng ba mươi cao thủ Thiên Luân giáo, kể ra cũng tuyệt luân đó, nhưng với Hoàng mỗ chiêu thức đó cũng chẳng có gì lạ.

Hoàng Phong đổi giọng thật khắc khe :

- Ta có thể đi khỏi đây chỉ khi nào thanh Long kiếm trên tay Hoàng mỗ gãy làm đôi.

- Kiếm của Kiếm môn không bao giờ gãy, nhưng hôm nay nó sẽ gãy bởi người của Kiếm môn.

Hãy xuất thủ đi.

- Lãnh Nhật Phong, Hoàng mỗ không tin kiếm của Kiếm môn gãy bởi tay ngươi.

- Hãy xuất thủ đi.

Hoàng Phong rút lên :

- Có Hoàng mỗ thì nhất định không có ngươi.

Hoàng Phong nói xong thét lớn :

- Thuận thủy thôi chu.

Ánh quang Long kiếm do Hoàng Phong thi triển tuyệt thức Thuận thủy lôi chu chẳng khác nào những lượn sóng cuộn cuộn đua nhau ập đến Lãnh Nhật Phong.

Màn kiếm quang che kín cả không gian trước tòa cổ miếu không còn thấy bóng Hoàng Phong đâu cả. Tiếng vi vu do kiếm khí tạo thành chẳng khác nào tiếng sáo diều.

Trước mắt Lãnh Nhật Phong là màn kiếm quang dày đặc mà chẳng hề thấy bóng đối phương đâu.

Trước màn kiếm đó, Lãnh Nhật Phong lùi lại một bộ.

Chàng lùi thêm một bộ nữa.

Chàng lùi tiếp.

Ánh kiếm Thuận thủ lôi chu ập đến, tưởng như chụp thẳng xuống Lãnh Nhật Phong.

Đứng trong cổ miếu, Hà Như Bình nhìn ra chứng kiến ánh quang Long kiếm chụp xuống Lãnh Nhật Phong chỉ còn biết than thầm :

- Thế là hết!

Tiếng than của nàng còn đọng trên hai vành môi anh đào thì thanh Huyết Hận kiếm vụt thoát ra với ánh quang đỏ rực.

Mũi thanh Huyết Hận kiếm như chạm vào sóng Long kiếm phát ra âm thanh khô khốc.

- Cách...

Mũi Huyết Hận kiếm chạy dài theo sóng Long kiếm tạo ra những tia lửa tua tủa chẳng khác nào lửa pháp hoa. Để chạm mũi kiếm vào sóng kiếm đã là khó, nhưng giữ mũi kiếm trượt trên sóng kiếm quả là nằm mơ cũng không tưởng được. Huống chi mũi Huyết Hận kiếm lại trượt trên sóng thanh Long

Kiểm trong khi Kiếm Vương đang thi triển tuyệt thức Thuận thủy lôi chu (theo nước đẩy thuyền), một tuyệt chiêu kiếm thuật của Kiếm môn.

Mũi thanh Huyết Hận kiếm trượt trên sóng thanh Long kiếm và nó chỉ dừng lại khi chạm tới đốc kiếm.

- Cách...

Thanh Huyết Hận kiếm như quần hắt lại rồi bung ra. Tiềm ẩn trong cái bung ra đó là nội kinh của Lãnh Nhật Phong.

Hoàng Phong cảm nhận từ đầu mũi kiếm của Lãnh Nhật Phong phát ra nội lực khiến cho hồ khẩu của y tê buốt. Khi mũi kiếm chạm tới đốc kiếm Long kiếm, Hoàng Phong nhăn mày thốt lên :

- Kiếm ý!

Họ Hoàng vừa thốt xong thì thanh Long kiếm đã tuột khỏi tay y văng ra xa hai trượng.

Khi thanh Long kiếm ghim mũi xuống đất thì Huyết Hận kiếm cũng đặt vào ngay yết hầu Hoàng Phong.

Nhật Phong nhìn thẳng vào đáy mắt Hoàng Phong lạnh lùng nói :

- Hoàng Phong, nếu ngươi còn giữ chiêu, giữ thức thì mãi mãi không là thiên hạ đệ nhất kiếm.

Hoàng Phong thờ hất ra :

- Mãi mãi ta vẫn không là đối thủ của ngươi, nhưng ngươi cũng không giết ta được.

Y cười khẩy :

- Lãnh Nhật Phong, ngươi không quên lời thề với sư tôn chứ?

- Sư phụ. Ta tiếc là mình lại xuất thân từ Kiếm môn, và ta càng tiếc hơn trong Kiếm môn lại có Hoàng Phong.

- Ngươi tiếc thì sao không hạ thủ đi?

- Đã hai lần ta để cho ngươi còn một cái mạng đang tròn lời hứa với sư phụ, đây là lần thứ ba, ngươi đừng ép Lãnh Nhật Phong có lần thứ tư đặt mũi kiếm trước sinh mạng của ngươi.

Hoàng Phong cười mỉm phất tay :

- Ta không ngờ mình giữ được cái mạng chỉ vì một lời hứa.

Lãnh Nhật Phong thở dài một tiếng, thu hồi thanh Huyết Hận kiếm. Chàng bước nhanh đến bên thanh Long kiếm rút nó lên khỏi mặt đất.

Nhìn thanh Long kiếm như hồi tưởng về một quá khứ nào đó.

- Kiếm của Kiếm môn gãy bởi người của Kiếm môn.

Nhật Phong nói xong quăng thanh Long kiếm lên cao, đồng thời xuất thủ phát kiếm chém thẳng Huyết Hận kiếm vào thanh Long kiếm.

- Chát...

Một tia lửa nhoáng lên và thanh Long kiếm gãy thành hai khúc.

Kiếm Vương Hoàng Phong buốt miệng thốt :

- Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong quay lại nhìn Hoàng Phong :

- Khi Long kiếm gãy thì Lãnh Nhật Phong không còn là người của Kiếm môn nữa. Sư phụ cũng đã nói với Nhật Phong điều đó. Long kiếm còn thì Nhật Phong còn là người của Kiếm môn. Long kiếm gãy thì Nhật Phong không còn là người của Kiếm môn.

Hoàng Phong thở dài một tiếng.

Lập Ái bước đến bên Hoàng Phong :

- Kiếm Vương, chúng ta liên thủ đối phó với gã.

Hoàng Phong lắc đầu :

- Khi Long kiếm đã gãy thì chúng ta chẳng khác nào những con thiêu thân lao vào ánh đèn Lãnh Nhật Phong. Đi thôi.

Hoàng Phong nhìn lại Lãnh Nhật Phong :

- Người đã không còn là người của Kiếm môn thì ta không có lần thứ tư.

- Hoàng các hạ không có lần thứ tư đâu. Đây là cơ hội sau cùng để Lãnh Nhật Phong tròn lời thề với sư môn, kể từ bây giờ trở đi, vòm trời Trung Nguyên có ta thì không có Hoàng Phong và Thiên Luân giáo cũng không thể tồn tại khi chưa trả lại cho ta mạng của Kha Bạc Kim, Tống Hàn Giang và Mộng Đình Hoa.

Nhật Phong nói xong ghim luôn thanh Huyết Hận kiếm xuống đất :

- Trời đất sẽ chứng nhận cho lời nói của Lãnh Nhật Phong.

Lời thề của chàng như thấu đến tận trời cao khiến bầu trời đang yên tĩnh chợt nổi lên những tiếng sấm ầm ầm, kèm theo là những tia chớp sáng ngời xuất hiện đan chéo vào nhau.

Nhật Phong đặt tay vào đốc thanh Huyết Hận kiếm. Cùng lúc đó thì A Tú cũng Hoàng Phủ Ngọc xuất hiện.

Hoàng Phủ Ngọc nhìn Lãnh Nhật Phong bật ra tiếng khóc.

Nghe tiếng khóc ai oán của Hoàng Phủ Ngọc, Nhật Phong dờ dỗi tình nhân nhìn nàng.

A Tú đưa Hoàng Phủ Ngọc đến trước mặt Nhật Phong :

- Hoàng Phủ Ngọc đến muộn rồi ư?

Những giọt lệ trào ra khoe mắt Hoàng Phủ Ngọc, chảy dài xuống má làm hoen ố lớp phấn hoa.

Hoàng Phủ Ngọc liếc hai khúc Long kiếm :

- Long kiếm đã gãy đôi rồi à?

Nhật Phong thở dài :

- Đã gãy rồi.

- Kiếm môn vĩnh viễn tuyệt tích khỏi giang hồ.

- Long kiếm đã gãy, Kiếm môn cũng không còn.

- Thế là hết.

- Tất cả đã là dĩ vãng.

Hoàng Phủ Ngọc quay lại nhìn Hoàng Phong :

- Tất cả đã hết rồi.

Hoàng Phong nhìn Lãnh Nhật Phong :

- Kiếm môn mất nhưng còn Thiên Luân giáo. Còn Thiên Luân giáo thì không còn Lãnh Nhật Phong. Người hãy ghi nhớ lấy lời của Hoàng mỗ.

Hoàng Phong dứt lời quay lại Lập Ái và Mộc Nhi Liệt :

- Chúng ta đi!

Ba người đồng loạt quay lưng trở khinh công thượng thừa thoát đi, chẳng mấy chốc đã khuất dạng.

Còn lại A Tú, Hoàng Phủ Ngọc và Lãnh Nhật Phong, ba người như ba pho tượng im lặng. Sự im lặng của họ tạo ra một không gian nặng nề, u uẩn, nặng trĩu những hoài kỷ.

Hoàng Phủ Ngọc để cho nước mắt trào ra mà nhìn Lãnh Nhật Phong qua màn lệ thảm đó. Nàng muốn lên tiếng để phá tan sự im lặng nặng nề nhưng không thể cất được thành lời. Hoàng Phủ Ngọc cảm nhận như có cái gì đó chẹn ngang cổ mình để ngăn không cho nàng thốt ra lời.

A Tú thở dài. Nàng nhìn Nhật Phong :



- Tỷ tỷ muốn nói chuyện với Lãnh huynh.

- Kiếm đã gãy người cũng không còn.

Hoàng Phủ Ngọc nắc nghẹn. Nàng thôn thức nói :

- Đúng! Kiếm đã gãy, người cũng không còn.

Hoàng Phủ Ngọc dứt lời, bất thần vung chưởng tự vỗ vào thiên đình của mình. Hành động của nàng vừa bất ngờ, vừa quyết liệt mà muốn cản lại e rằng không còn một ai đủ bản lĩnh ngăn trở.

Hoàng Phủ Ngọc phải chết ư?

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 39: Hắc Mộc Nhai

Nhật Phong đốt từng nén nhang ghim trước nắm mộ Phủ Ngọc. Chứng nhận cái chết của nàng, tâm trạng chàng càng nặng trĩu hơn. Đầu đó trong tận cùng góc ngách suy nghĩ của Nhật Phong là nỗi đau không thể nói ra thành lời. Chàng nhìn làn khói trắng nghi ngút bốc lên từ những nén nhang mà nhớ về dĩ vãng.

Nhật Phong thở dài một tiếng :

- Tỷ tỷ, Nhật Phong không làm gì được trước cái chết của tỷ. Nhật Phong đang tự trách mình sao lại nghiệm được ý nghĩa trong kiếm phổ vô tự để trở thành tay kiếm vô địch. Kiếm môn không còn nữa rồi, và ngày Kiếm môn tuyệt tích khỏi giang hồ cũng là thời khắc Nhật Phong tiễn tỷ tỷ xuống tử thành.

Nhật Phong gục đầu nhìn xuống.

A Tú đứng bên Nhật Phong, thỉnh thoảng lại liếc trộm chàng. Nàng cảm nhận hai bờ vai Nhật Phong đang oằn xuống vì cái đau hôm nay.

A Tú đốt tiếp một nén nhang nữa, ghim trước mộ Hoàng Phủ Ngọc rồi quay lại nhìn Nhật Phong :

- Lãnh huynh.

Nhật Phong nhìn nàng với đôi mắt buồn vơi vơi :

- Đến thời khắc nào đó muối cũng sẽ được cái mạng của Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong nói xong chột bật con ho dữ dội. Tiếng ho của chàng như một lời thôn thức than oán.

Sau cơn ho đó, máu rịn ra hai bên mép chàng.

A Tú hốt hoảng hấn lên :

- Lãnh đại ca... người sao vậy?

Nhật Phong chùi hai vệt máu tươi, mỉm cười với A Tú.

A Tú hỏi :

- Đại ca bị nội thương à, để muối vào trong thái miếu báo cho lão Thần Y biết.

Nhật Phong lắc đầu :

- Nhật Phong không bị gì đâu, muối đừng làm kinh động đến lão Thần Y mà để cho lão Thần Y tập trung tinh lực lấy phi tiên đoạt mệnh châm cho Lâm Thanh Từ.

A Tú nhìn Nhật Phong thở dài :

- Còn một chuyện này nữa.

- A Tú nói đi, chuyện gì?

A Tú lấy túi phấn chìa đến trước mặt Nhật Phong :

- Tỷ tỷ đã tự kết liễu đời mình. Có lẽ tỷ tỷ có điều gì uẩn khúc không nói được. Nhưng lúc còn ở nhà tỷ tỷ trao cho muội túi phấn hoa này và căn dặn trao lại cho Lãnh huynh, tất Lãnh huynh hiểu được ý nghĩa của nó.

Nhật Phong đón lấy túi phấn hương mà A Tú trao. Nhìn túi phấn hương, đôi mày liễu kiếm của chàng chột cau hăn lại.

Chàng hỏi A Tú :

- Ngoài túi phấn này ra Hoàng tỷ tỷ không để lại thứ gì à?

- Không.

Nhật Phong nhìn lại nắm mồ của Hoàng Phủ Ngọc :

- Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ.

- Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ là ai?

Nàng giật tay Nhật Phong :

- Lãnh huynh, túi phấn hương đó có ý nghĩa gì vậy?

- Nhật Phong chưa thể nói ra điều này được.

- Tại sao đến thời khắc cuối cùng Hoàng tỷ tỷ mới trao túi phấn hương cho Lãnh huynh.

- Hoàng tỷ tỷ có điều khó nói.

Nhật Phong thở dài một tiếng :

- Tú muội, trước khi Nhật Phong giao mạng mình cho Tú muội thì phải làm hết mọi chuyện trong cõi đời này.

A Tú lắc đầu :

- Muội chỉ mong huynh an lành mà thôi. Muội không muốn cái mạng của Lãnh huynh nữa đâu.

A Tú nắm tay chàng :

- Lãnh huynh bảo toàn tính mạng là được rồi. Sinh mạng của Lãnh huynh đã thuộc về muội, và muội không muốn huynh chết bởi tay bất cứ người nào. Huynh hứa với muội đi.

- Giang hồ vô tình, huynh làm sao hứa được.

- Huynh không thể hứa với muội được sao?

- Nhật Phong chỉ có thể nói với muội là cố giữ cái mạng mình để muội hành xử.

Chàng nhìn lên bầu trời. Một vì sao chột xẹt xuống rồi vụt tắt khiến cho A Tú giật mình.

Nàng nắm tay Nhật Phong :

- Lãnh huynh thấy gì không?

- Một vì sao băng.

A Tú tròn mắt :

- Đó là điềm gỡ đấy.

Nhật Phong nhìn nàng mỉm cười :

- Tất cả cũng có lúc phải trở về với cát bụi.

Từ trong tòa Thái miếu, Vạn Dược Thần Y và Mông Thiên đại sư bước ra. Hai người có vẻ uể oải và mệt mỏi. Lão Thần Y bước thẳng đến trước mặt

Nhật Phong, vuốt râu nói :

- Lão đã lấy hết toàn bộ phi tiên đoạt mệnh châm ra khỏi thân thể Lâm Thanh Từ rồi. Bây giờ chỉ cần cho Lâm Thanh Từ tĩnh dưỡng một thời gian là bình phục thôi. May cho Lâm Thanh Từ là đã được uống hai hoàn dược của lão nên mới giữ được tính mạng.

Lão Thần Y quay lại Mông Thiên đại sư :

- Có lão đại sư giúp đỡ mới đạt được sự mỹ mãn này.

Nhật Phong ôm quyền xá Vạn Dược Thần Y và Mông Thiên đại sư :

- Nhật Phong thay mặt Lâm Thanh Từ đa tạ nhị vị tiên bối.

Vạn Dược Thần Y khoát tay :

- Lúc lão phụ trị cho Lâm Thanh Từ trong Thái miếu thì Thiên Luân giáo đã đến đây?

A Tú thay Nhật Phong trả lời :

- Dạ đúng như vậy ạ.

Lão Thần Y quay sang Mông Thiên đại sư :

- Lão phu đã đoán được ý đồ của ma giáo. Cái gai mà Thiên Luân giáo cần nhổ khỏi giang hồ chính là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Mông Thiên đại sư hỏi lão Thần Y :

- Công việc của chúng ta sắp tới như thế nào?

- Chúng ta sẽ đến Võ Đang.

Mông Thiên đại sư nhìn Nhật Phong :

- Lãnh công tử cũng đi với chúng tôi chứ?

- Tại hạ còn có việc phải đến Hắc Mộc Nhai.

Vạn Dược Thần Y cau mày :

- Hắc Mộc Nhai.

- Sau khi đến Hắc Mộc Nhai tại hạ sẽ đến Thiên Luân cung.

Mông Thiên đại sư lần chuỗi hạt :

- Lãnh công tử đến Thiên Luân cung để giải thoát cho phương trượng Tuệ Tĩnh?

- Vâng, tại hạ đã bắt Tuệ Tĩnh đại sư thì cũng chính Nhật Phong phải đưa đại sư quay về Thiếu Lâm tự.

- A di đà Phật, thiện trí thiện tai. Lão nạp và lão Thần y sẽ cùng với các vị trưởng lão Võ Đang đến Thiên Luân cung hỗ trợ cho Lãnh công tử.

Vạn Dược Thần Y nói :

- Vậy chúng ta tạm chia tay ở đây.

Lão nhìn Nhật Phong :

- Công tử bảo trọng.

A Tú ôm quyền xá Vạn Dược Thần Y và Mông Thiên đại sư :

- Tiểu nữ kiêu từ nhị vị trưởng lão.

Lão Thần Y nhìn nàng :

- Diệt nữ không đi cùng với lão đại thúc à?

- A Tú sẽ theo Lãnh đại ca.

- Theo Lãnh Nhật Phong đến Hắc Mộc Nhai.

A Tú gật đầu :

- A Tú sẽ đến đó.

Vạn Dược Thần Y cười mỉm vuốt râu :

- Lão phu hiểu rồi.

Lão quay lại Nhật Phong :

- Nha đầu này muốn theo để giám sát sinh mạng của Lãnh công tử đó. Người hãy chăm nom y thị nhé.

Nhật Phong nhìn A Tú :

- Có lẽ Tú muốn nên đi theo lão Thần Y và Mông Thiên đại sư.

A Tú sầm mặt :

- Không, A Tú phải đi theo Lãnh đại ca, bởi vì Tiểu Cầu.

Vạn Dược Thần Y vuốt râu, nói với Nhật Phong :

- Xem chừng nha đầu A Tú không theo lão phu đâu mà chỉ muốn theo người thôi. Thôi thì Lãnh công tử bận tâm một chút chăm sóc cho y thị.

Nhật Phong im lặng.

A Tú nhìn chàng rồi nhìn lại lão Thần Y :

- Đa tạ đại thúc đã nói giúp.

Nàng nói với Nhật Phong :

- Lãnh huynh, chúng ta lên đường chứ?

Nhật Phong gật đầu.

Chàng xá Mông Thiên đại sư và lão Thần Y :

- Nhị vị trưởng lão bảo trọng, kiếu từ.

- A di đà Phật, Lãnh công tử bảo trọng, chúng ta sẽ gặp nhau tại Thiên Luân cung.

\* \* \* \* \*

Hắc Mộc Nhai.

Quả là đúng với cái tên mà thiên hạ đặt cho địa danh này. Hắc Mộc Nhai là một vùng đất khô cằn, chỉ có bụi và gió cùng với những vách núi cao sừng sững kết tạo bằng những khối đá đen ngòm.

Vào trong Hắc Mộc Nhai mới biết nó chẳng khác nào một bầu hồ lô, chỉ có một lối mòn trải đá tai mèo.

Hai gã đại hán vận võ phục đen từ trong một khe núi bước ra.

Người có hàm râu cá chốt ôm quyền xá Nhật Phong :

- Các hạ là Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong?

- Lãnh Nhật Phong chính là tại hạ, đến Hắc Mộc Nhai theo chỉ lệnh của Ngọc Diện Kỳ Nữ Nhưộc Mai Lâm.

- Nhưộc thư thư đang chờ công tử.

Người thứ hai rút trong thắt lưng ra một chiếc còi, rồi ngậm vào miệng thổi lên một tràng dài.

Trên một vách đá sừng sững từ từ tách ra một cửa hang. Một chiếc giỏ đan bằng mây tre thông xuống.

Gã hán tử có hàm râu cá chốt nói :

- Mời Lãnh công tử.

Nhật Phong bước lên giỏ. A Tú toan bước theo chàng nhưng hai gã hán tử đã chặn nàng lại :

- Nhược thư thư chỉ đón Lãnh công tử mà thôi. Phiền cô nương bước xuống giỏ.

A Tú tròn mắt :

- Bộ các người không thấy ta đi cùng với Lãnh đại ca à?

Gã hán tử có hàm râu cá chốt trừng mắt nhìn nàng :

- Cô nương miễn thứ, đây là lệnh của Nhược thư thư. Ngoài Lãnh Nhật Phong ra không ai được lên Thạch cung.

- Các người thật là quá đáng.

Nhật Phong nói :

- A Tú, muội hãy ở đây, hoặc có thể chờ huynh ở trấn Trúc Giang.

A Tú hậm hực :

- Đi hai người mà chỉ cho một người lên Thạch cung, các người không có chút hào khí đón khách.

Hai gã hán tử chẳng mản đến câu nói phần uất của nàng, mà vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt.

Gã có hàm râu cá chốt nói :

- Chúng tôi không thể làm trái những chỉ dụ của Nhược thư thư.

Nhật Phong bước xuống giỏ nắm tay A Tú. Chàng nghiêm giọng nói :

- Tú muội, chúng ta đến đây không phải là để thưởng ngoạn tham quan mà đến vì Tiểu Cầu. Nếu huynh không vào Thạch cung diện kiến Ngọc Diện Kỳ Nữ Nhược Mai Lâm thì Tiểu Cầu đâu thể ra ngoài này được. Muội hãy quay về trấn Trúc Giang.

- Nhưng...

- Huynh sẽ tìm đến muội.

A Tú thở dài một tiếng, bặm môi nhìn hai gã hán nhân.

Nhật Phong nói :

- Muội hãy bảo trọng trong lúc huynh không có bên muội.

- Đại ca cũng phải cẩn thận. Những người ở Hắc Mộc Nhai xem ra không phải là người tốt đâu.

- Huynh có cách xử trí của mình.

A Tú gật đầu :

- Nếu quá ba ngày muội không thấy huynh trở ra khỏi Hắc Mộc Nhai thì đích thân muội sẽ đến khiêu chiến với bọn người này...

- Huynh sẽ trở ra. Mạng huynh không thể nằm ở đây được huống chi huynh còn rất nhiều nợ trong cõi nhân gian này.

- Muội sẽ chờ huynh.

Nhật Phong trao thanh Huyết Hận kiếm vào tay A Tú :

- Tú muội hãy giữ lấy thanh Huyết Hận kiếm này để phòng thân.

A Tú lắc đầu :

- Đại ca giữ nó. Huyết Hận kiếm trong tay đại ca hữu ích hơn.

- Huynh nghĩ vào trong Thạch cung thì chưa cần đến nó đâu.

- Nhưng muội cũng không cần dùng đến nó.

- Muội có binh khí trong tay, huynh an tâm hơn. Muội hãy cầm lấy Huyết Hận kiếm, dù sao thanh kiếm này cũng là của Tú muội.

Nhật Phong đặt Huyết Hận kiếm vào tay A Tú.

A Tú nhăn mày :

- Huynh không có binh khí thì đối phó với Ngọc Diện Kỳ Nữ sao đây?

- Huynh nghĩ Nhưộc Mai Lâm chẳng làm hại huynh đâu. Muội hãy bảo trọng.

Chàng bóp tay A Tú để nàng bắt buộc phải cầm lấy thanh Huyết Hận kiếm rồi quay lưng bước luôn vào chiếc giỏ đan bằng mây tre.

A Tú nói với theo Nhật Phong :

- Muội sẽ chờ đại ca về cùng với Tiểu Cầu.

Nhật Phong nhìn nàng :

- Đại ca sẽ về cùng với Tiểu Cầu.

Gã hán nhân cầm còi thổi toé toé.

Chiếc giỏ đan bằng tre có Lãnh Nhật Phong từ từ kéo lên. Đứng trong giỏ, Nhật Phong khoát tay ra hiệu cho A Tú rời khỏi Hắc Mộc Nhai.

A Tú thở một tiếng lừng hai gã hán nhân rồi mới quay lưng trở khinh công rời khỏi Hắc Mộc Nhai.

Chiếc giỏ mây tre được kéo lên đến cửa hang đá, thì có hai ả thị nữ đón chàng.

Hai ả thị nữ cung kính cúi đầu xá Nhật Phong.

Nhật Phong nói :

- Phiền nhị vị cô nương đưa tại hạ đến điện kiến Ngọc Diện Kỳ Nữ Nhưộc Mai Lâm.

- Nhưộc thư thư đang chờ công tử, mời công tử theo chúng tôi.

Nhật Phong theo chân hai ả thị nữ. Hai người đó đi phía trước chàng, vừa đi vừa rải những đóa hoa tươi. Đi độ ba mươi trượng thì đường chia làm năm ngã.

Hai ả thị nữ rẽ trái dẫn Nhật Phong theo một hành lang đã được trang hoàng lộng lẫy. Trên hành lang này, cứ mỗi hai trượng lại có một ả thị nữ đứng chực sẵn, khi Nhật Phong đi ngang thì trải phấn hương lên người chàng.

Nhật Phong cau mày, dừng bước trước khi đi ngang qua ả thị nữ chực chờ. Chàng nói :

- Tại hạ không thích mùi phấn hoa của nữ nhân.

Hai ả thị nữ rải hoa liền dừng bước, nói như ra lệnh :

- Cho các người lui.

Đi đến cuối hành lang đó, thì có một cánh cửa đá chặn ngang. Trên cánh cửa có khắc một cánh bướm sinh động đang đập chồn vổ cánh trên một nụ họa chớm nở.

Hai ả thị nữ đứng qua hai bên. Một người nói :

- Thư thư đang chờ Lãnh công tử trong gian thạch phòng này.

- Nhị vị cô nương có thể báo cho Ngọc Diện Kỳ Nữ có Lãnh Nhật Phong đến hội kiến.

- Thư thư đang chờ công tử ở trong đó, mời công tử cứ tự nhiên mở cửa. Tất cả mọi thứ, thư thư đều chuẩn bị để đón công tử.

- Nhị vị cô nương không khách sáo, tại hạ xin mạn phép vậy.

Nhật Phong ngờ đâu mình phải dùng nội lực mới đẩy cửa ra được, nhưng khi tay chàng vừa chạm vào chưa dùng tí sức lực nào thì cánh cửa đã chuyển động xoay vòng mở lối cho chàng.

Trước mặt Nhật Phong không phải là một gian thạch phòng bình thường, mà là có thể ví nó như chốn bí cung của Hoàng tộc.

Tiếng đàn tỳ bà cất lên hòa lẫn cùng tiếng nước chảy róc rách tạo ra thứ âm thanh miên man, êm dịu, những âm thanh kia cũng bắt người nghe liên tưởng đến một cảnh rất trần tục. Những âm thanh đó phát ra từ phía sau một tấm rèm hồng mà đứng bên ngoài người ta chỉ có thể ví mình như Từ Thức đang lọt vào động tiên.

Tiếng của Nhượng Mai Lâm cất lên nghe thật ôn nhu và trong như tiếng ngọc va vào nhau :

- Lãnh huy nh đã đến rồi à.
- Nhật Phong đã đến để hội kiến với nàng.
- Huynh hãy vén rèm vào trong này.

Ngật Phong bước đến vén rèm. Chàng sững sờ bởi cảnh tượng hiện ra trước mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 40: Mông Diện Thần Nữ

Mùi trầm hương thơm ngát tỏa từ chiếc lư đồng đặt ngay giữa gian đại sảnh phòng. Chỉ cần vào gian đại chính phòng này thôi thì bất cứ ai cũng cảm nhận một không khí trang nghiêm, nhưng lại pha trộn một chút điều ma quái ghê rợn khiến xương sống phải lạnh toát.

Sự ma quái đó được tạo ra bởi những mảnh lụa đen và trắng được kết đan chéo vào nhau để hình thành những sắc màu tang tóc. Kiếm Vương Hoàng Phong quỳ phủ phục trước chiếc lư đồng đang tỏa hương trầm. Xem tư thế quỳ của họ Hoàng chẳng khác nào một nô bộc trung thành đang quỳ chờ di lệnh của chủ nhân.

Ai có thể khiến cho Kiếm Vương Hoàng Phong phải phủ phục được. Thiên Luân giáo chủ Lập Ái chăng? Có lẽ Lập Ái chưa đủ bản lĩnh để bắt Hoàng Phong cúi đầu tôn thờ. Vậy Hoàng Phong đang phủ phục trước ai, một cao nhân nào. Ai có đủ bản lĩnh đó, có lẽ chỉ có một mỹ nhân mới khiến cho họ Hoàng sùng bái thôi. Âu đây cũng là lẽ thường trong cõi nhân gian, dùng tướng lụy giai nhân.

Chiếc rèm phía trước Hoàng Phong từ từ vén lên, đôi chân thon dài, thanh nhã xuất hiện. Một đôi chân trần mà có thể nói tuyệt mỹ, hoàn thiện đến từng đường nét. Giai nhân chỉ mới thả hai chân qua khỏi tấm rèm thôi thế mà Hoàng Phong đã thờ gập từng con rồi. Cũng chỉ mỗi đôi chân đó thôi mà toàn thân Kiếm Vương run lên.

Cùng với sự xuất hiện của đôi chân trần đó là mùi phấn hương dành riêng cho những giai nhân đài các trong hoàng tộc. Mùi phấn hương tưởng như đánh bật cả mùi trầm hương đang tỏa ra kia.

Chiếc rèm vén cao hơn, và giai nhân lồ lộ xuất hiện trong bộ tang y đen mỏng. Cả một thân hình tuyệt mỹ, ẩn hiện những đường cong mập mờ qua những lớp lụa mỏng, sự ẩn hiện đó càng khiến cho nam nhân phải ngộp thở khi chạm mắt vào nàng.

Không biết khuôn mặt nàng đẹp đến độ nào, bởi vì nó được che kín bằng một chiếc khăn lụa đen chỉ chừa đôi mắt sáng như hai vì sao. Nhưng với thân hình này, với ánh mắt này, thì chẳng một ai dám nghĩ sau lớp khăn lụa đen kia lại là một xú nữ, huống chi còn có Kiếm Vương Hoàng Phong phủ phục dưới chân nàng.

Nàng bước đến trước mặt Hoàng Phong :

- Mãi mãi ngươi không phải là Kiếm Vương.

Hoàng Phong gục đầu xuống trước mũi hài nàng :

- Nàng đã biết tất cả rồi.
- Trên thế gian này không có chuyện gì qua được mắt của Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ. Ba lần tỷ đấu với Lãnh Nhật Phong, Kiếm Vương đều thảm bại, Kiều Vĩ Hồ tội nghiệp cho ngươi.

Kiều Vĩ Hồ thở dài một tiếng, đỡ Kiếm Vương Hoàng Phong đứng lên.

Về mặt Hoàng Phong bối rối vô cùng :

- Ta đúng là kẻ bắt tài vô dụng.
- Nhưng trong giang hồ ngoài Lãnh Nhật Phong ra thì đâu còn ai có thể xử kiếm như Hoàng Phong.
- Nhật Phong còn sống thì ta không phải là Kiếm Vương.
- Không là Kiếm Vương thì ngày nguoi và Mông Diện Thần Nữ hợp cần chẳng bao giờ có.
- Mãi mãi ta và nàng chỉ đứng nhìn nhau thôi ư?

Kiều Vĩ Hồ chớp đôi mắt long lanh đen nhánh như hai hạt nhãn :

- Kiêu Vĩ Hồ nghĩ cái ngày đó cũng không xa đâu.

Hoàng Phong tròn mắt :

- Cái ngày đó không xa ư?
- Không xa đâu.

Nàng bước đến chiếc ngai son son thép vàng, ngồi xuống với thư thế mà bất cứ nam nhân nào cũng phải ngẩn ngơ khi chiêm ngưỡng nàng. Nếu đã chiêm ngưỡng thì ắt sinh lòng ngưỡng mộ, sùng kính.

Hoàng Phong nhìn nàng bằng cặp mắt ngây dại của kẻ si tình, nặng nợ.

Nàng bắt chân chữ ngũ, hai tay gác lên thành tựa, ống tay áo tang y rút lên để lộ làn da trắng ngần. Một làn da mà có lẽ tất cả những mỹ nhân trong thiên hạ đều thèm thuồng và ao ước.

Có thể nói, Kiêu Vĩ Hồ không cần phải để lộ chân diện mục mà chỉ cần phoi những đường nét phụ cũng có thể sai khiến được nam nhân.

Đôi mắt nàng ánh lên khi chạm vào mắt si tình của Kiếm Vương Hoàng Phong.

Nàng ôn nhu nói :

- Lập Ái trước đây đã vì Kiêu Vĩ Hồ mà chấp nhận cung hình (tự nguyện hiến) để vào làm thái giám trong nội cung. Thế tình yêu của Kiếm Vương có thể sánh bằng Lập Ái không?
- Hoàng Phong sẵn sàng vì nàng. Há chẳng vì nàng mà Kiếm môn đã tuyệt tích khỏi giang hồ ư?

Hoàng Phong thở dài một tiếng :

- Ta cũng vì nàng tất cả, và cái mạng của ta cũng dâng cho nàng.
- Ai cũng có thể nói được những lời như nguoi, nhưng cả ba lần tỷ đấu với Lãnh Nhật Phong, Kiếm Vương vẫn chưa kheén cho Thần Kiếm Giang Đông trở hết tuyệt kỹ của gã.
- Lãnh Nhật Phong dụng kiếm ý.
- Dù là kiếm ý vẫn có cái sở đoản của nó.

Mông Diện Thần Nữ thở dài một tiếng nghe thật ảo não, nhưng đến ngay cả tiếng thở ra của nàng cũng khiến cho bất cứ ai nghe được cũng phải nao lòng xót xa.

Có thể nói nàng là biểu tượng của quyền lực khiến cho người khác phải khuất phục nhất là những nam nhân trong giang hồ.

Mông Diện Thần Nữ chớp mắt nhìn Hoàng Phong :

- Tất cả những gì Kiêu Vĩ Hồ muốn đều đang ở trước mắt. Mà cái ngày ta đạt được nó không xa đâu.
- Nàng muốn ta chết bởi tay Lãnh Nhật Phong?
- Kiêu Vĩ Hồ không nỡ tàn nhẫn như vậy đâu, mà đúng ra Kiêu Vĩ Hồ ngày càng thất vọng với Kiếm Vương.

Hoàng Phong gục mặt xuống :

- Ta đúng là kẻ bắt tài vô dụng.



- Đừng tự trách mình, mà nên trách người sao lại sinh ra trong khi người có mặt trong cõi nhân thế này.

Hoàng Phong bước đến trước mặt Mông Diện Thần Nữ :

- Hoàng Phong đúng là không có phận, nàng hãy xử ta đi. Ta chấp nhận chịu bất cứ mọi hình phạt của nàng.

Mông Diện Thần Nữ nhìn thẳng vào đáy mắt của Kiếm Vương Hoàng Phong :

- Đôi mắt của Kiếm Vương không còn cái thần của một kiếm thủ. Nhìn vào mắt của Kiếm Vương, Kiều Vĩ Hồ biết người không có cái thần của Lãnh Nhật Phong.

- Tay kiếm của Hoàng Phong không thể sánh với đường kiếm của Lãnh Nhật Phong.

- Biết được mình, biết được người, tất có ngày sẽ trở thành một Kiếm Vương thật thụ trong thiên hạ võ lâm.

Mông Diện Thần Nữ chỉ chiếc đôn bên cạnh :

- Kiếm Vương ngồi xuống đây đi.

Lời nói của nàng như mệnh lệnh sai khiến Hoàng Phong. Gã lẳng lặng ngồi xuống chiếc đôn bên cạnh Kiều Vĩ Hồ. Nàng nhẹ nhàng đặt bàn tay phải lên vai Kiếm Vương. Khi tay nàng chạm vào vai họ Hoàng, y thoáng rùng mình. Một cái rùng mình ngớ ngẩn của kẻ si tình.

Nàng quay sang nhìn Hoàng Phong. Hai gương mặt như gần chạm vào nhau, và chẳng chỉ có miếng lụa mỏng ngăn cách họ. Hoàng Phong ngửi được cả mùi thơm thoang thoang từ mái tóc nàng tỏa ra khiến thần trí của gã mù mẫm, ngây ngất. Với cảm giác đó, hai cánh mũi của Hoàng Phong như phồng to lên để cố thâu lấy tất cả những mùi phấn hoa tỏa ra từ Kiều Vĩ Hồ và trong lúc khoảnh khắc ngây ngất không làm chủ được mình, y choàng tay qua bờ vai Mông Diện Thần Nữ.

Nàng thoáng cau mày.

Cái cau mày đó của Kiều Vĩ Hồ đủ khiến cho Hoàng Phong rút tay về.

Kiều Vĩ Hồ ngửa mặt bật lên tràng cười khanh khách.

Tiếng cười của nàng trong vắt đến lạ lùng, nghe mà ngỡ như ngọc lưu ly đang khua vào nhau.

Hoàng Phong muốn hỏi vì sao nàng cười, nhưng cổ họng y như có cái gì đó chẹn ngang không nói thành lời. Y lẳng nghe tiếng cười của Mông Diện Thần Nữ mà mặt cứ thẹn dần.

Mông Diện Thần Nữ nắm tay Kiếm Vương :

- Kiếm Vương biết chỗ nhược của Lãnh Nhật Phong không?

Hoàng Phong bậm môi. Thoáng những nét ngượng nghịu hiện rõ trên mặt y.

Hoàng Phong lắc đầu :

- Kiếm thuật của Lãnh Nhật Phong hoàn mỹ đến độ ta không phát hiện được cái nhược. Nếu như Hoàng Phong tìm được cái nhược của Lãnh Nhật Phong thì giờ đây y đâu thể tồn tại trong cõi nhân gian này.

- Chẳng có muốn biết không?

Sự thay đổi cách xưng hô của Mông Diện Thần Nữ càng làm cho Kiếm Vương Hoàng Phong bối rối hơn.

Y quay sang nhìn Kiều Vĩ Hồ :

- Nàng biết sao?

- Tất nhiên là phải biết.

- Nàng chưa hề đấu kiếm với Lãnh Nhật Phong.

- Nhưng tất cả những cuộc tỷ kiếm giữa Lãnh Nhật Phong và chàng thì Kiều Vĩ Hồ không bao giờ bỏ qua.

- Chỉ thị nhãn thôi mà nàng biết được cái nhược trong kiếm thuật của Lãnh Nhật Phong à?

- Cái hay của nữ nhân là chỗ đó. Nếu nam nhân là kẻ thờ ơ thì nữ nhân là người tinh tế.

Hoàng Phong phẫn chấn hẳn lên :

- Thế nàng có thể cho ta biết cái nhược trong kiếm thuật của Lãnh Nhật Phong là ở chỗ nào?

- Chỗ chữ tình.

Hoàng Phong cau mày :

- Chữ tình?

Y lắc đầu :

- Ta không hiểu.

Mông Diện Thần Nữ đặt tay lên đỉnh đầu Hoàng Phong :

- Chàng chỉ rèn kiếm, luyện kiếm, đam mê kiếm nhưng lại không có cái óc sâu sa của một kiếm thủ. Nếu người sử dụng trường kiếm thì đòi hỏi sự dũng mãnh, uyển chuyển và chính xác, người sử dụng đoản kiếm thì phải nhanh nhẹn, linh hoạt, với người dùng tâm kiếm thì phải biết cái tâm của họ như thế nào.

Mông Diện Thần Nữ đặt tay xuống thành tựa :

- Bà lần chàng tỷ thí kiếm thuật với Lãnh Nhật Phong, thì cả ba lần y để lại cho chàng một cái mạng, hỏi xem kiếm của y đâu thể giết chàng. Chính đó là cái nhược của tâm kiếm.

Hoàng Phong nheo mày :

- Đúng, cả ba lần Hoàng Phong đều là kẻ thảm bại nhưng Lãnh Nhật Phong không hạ thủ ta.

- Lãnh Nhật Phong, kiếm đã ra khỏi vỏ nhưng lại trở vào khi đối mặt với Kiếm Vương Hoàng Phong.

- Thế ta phải làm gì bây giờ?

- Bá nhân không giết ta, ắt tạo cho ta cơ hội giết bá nhân.

- Ta hiểu ý của nàng rồi, Lãnh Nhật Phong gặp lại Hoàng Phong một lần nữa, y không thể thoát chết bởi tay ta đâu.

Kiều Vĩ Hồ chớp mắt :

- Y sẽ gặp lại chàng ngay thôi mà.

Hoàng Phong hào hứng hỏi :

- Lãnh Nhật Phong đang ở đâu?

- Hắc Mộc Nhai.

- Y đến Hắc Mộc Nhai?

Kiều Vĩ Hồ gật đầu.

Hoàng Phong đứng bật lên :

- Hoàng Phong phải đến đó lấy mạng gã về cho nàng.

Y rút lên với giọng nặng chịch :

- Hoàng Phong sẽ đưa xác gã về cho nàng.

- Hoàng huynh gấp như vậy à?

- Ta không muốn mất nhiều thời gian nữa.

Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ đứng lên, nắm tay Hoàng Phong.

Hoàng Phong thoáng một chút ngơ ngác :

- Nàng muốn chỉ ta điều gì nữa?

Mông Diện Thần Nữ quay lại đối mặt với Hoàng Phong :

- Vĩ Hồ sẽ chỉ cho huynh tất cả những chiêu kiếm mà Lãnh Nhật Phong đã thi triển với huynh. Sau đó huynh lập lại để xem Vĩ Hồ phá chiêu kiếm đó như thế nào.

Hoàng Phong tròn mắt ngạc nhiên nhìn nàng :

- Nàng có thể lập lại tất cả những tuyệt chiêu ý kiếm của Lãnh Nhật Phong à?

- Sao lại không được?

Vĩ Hồ chỉ vào trán mình :

- Cái đầu của Mông Diện Thần Nữ không phải là cái đầu của huynh đâu.

Nàng đôi giọng thật nghiêm :

- Chúng ta bắt đầu chứ.

- Nàng hãy xuất thủ đi.

- Kiếm của huynh đâu?

- Nàng muốn nói đến thanh Long kiếm. Nó đã bị gãy rồi.

Vĩ Hồ nheo mày :

- Thôi cũng được.

Hoàng Phong ngập ngừng :

- Ta kiếm chứng kiếm thuật với nàng cũng phải dùng đến kiếm sao.

- Huynh cứ xem Kiều Vĩ Hồ là Lãnh Nhật Phong.

- Nhưng đây là...

Mông Diện Thần Nữ cướp lời Kiếm Vương :

- Đã là một kiếm thủ, khí kiếm rút khỏi vỏ thì kiếm phải vô tình.

- Nhưng ta không nữ.

- Nếu huynh nói câu đó thì cái mạng của huynh đã xem như gởi cho Lãnh Nhật Phong rồi. Bắt đầu đi.

Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ bước thẳng đến phía trước sau bức rèm lấy ra hai thanh kiếm.

Nàng nhét vào tay Hoàng Phong một thanh, gần giọng nói :

- Kiếm của Kiều Vĩ Hồ vô tình lắm đó.

Mông Diện Thần Nữ vừa nói dứt lời rút xoát thanh trường kiếm. Nàng nhìn Hoàng Phong :

- Huynh chú ý xem muội thi triển những thế kiếm của Lãnh Nhật Phong.

Hoàng Phong gật đầu.

Thanh trường kiếm trong tay Kiều Vĩ Hồ vụt lên. Đường kiếm của nàng không một chút hoa mỹ mà lại nhoáng lên như một ánh chớp rồi vụt tắt, nhưng trường y của Hoàng Phong đã bị rọc một đường dài từ trên xuống dưới.

Kiều Vĩ Hồ thu kiếm lại :

- Huynh đã nhận được gì ở chiêu kiếm đó.

- Chiêu kiếm mà nàng thi triển chẳng có xuất xứ từ môn phái nào. Nó chỉ là một thứ kiếm tầm thường.

Vĩ Hồ cau mày :

- Huỳnh nhìn lại mình đi.

Hoàng Phong giật thót người. Nhưng lời của Kiều Vĩ Hồ bắt y phải nhìn lại người y. Hai vạt áo trường y của gã đã bị cắt rời mà gã không biết.

Hoàng Phong biến sắc.

Kiều Vĩ Hồ nhìn Hoàng Phong nói :

- Chiêu kiếm vừa rời khỏi của Lãnh Nhật Phong không? Nếu tâm của gã không có chữ tình uẩn khúc thì mạng huynh đã thuộc về Lãnh Nhật Phong rồi. Cái hay cái ảo diệu trong kiếm thuật của Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong chính là do y đã nhập tâm vào kiếm. Khi y xuất kiếm phát chiêu, tâm của y muốn giết người thì kiếm sẽ vậy máu, y không giết người thì kiếm sẽ chui trở lại vào vỏ.

Nàng bước đến đối mặt với Hoàng Phong :

- Huỳnh đã hiểu rồi chứ?

Hoàng Phong bẽn lẽn :

- Hoàng Phong đã hiểu.

- Huỳnh đã hiểu rồi hả?

Hoàng Phong gật đầu.

Kiều Vĩ Hồ trầm giọng nói :

- Thế thì huynh hãy thi triển lại đường kiếm của Lãnh Nhật Phong đi.

Hoàng Phong bối rối hẳn lên :

- Sao... nàng bắt ta phải thi triển lại chiêu kiếm đó nữa à?

- Hãy coi Vĩ Hồ là Lãnh Nhật Phong. Huynh đừng làm cho Vĩ Hồ phải thất vọng về huynh.

Hoàng Phong thở dài :

- Ta sợ.

- Vĩ Hồ không sợ mà huynh lại sợ sao.

Nàng thét lên như ra mệnh lệnh :

- Hãy rút kiếm ra đi, nhanh lên.

Tiếng thét của nàng lạnh lạnh khiến Hoàng Phong giật mình. Hữu thủ nhanh như cắt đặt vào đốc kiếm.

- Xoạt...

Kiều Vĩ Hồ lùi nhanh về sau ba bộ. Hoàng Phong nhìn thanh trường kiếm trong tay mình, đôi mắt của gã ánh lên những tia nhìn sắc như bảo đao bảo kiếm.

- Kiếm vô tình... Kiếm vô tình... Kiếm vô tình...

Những lời của họ Hoàng chẳng khác nào những tiếng than vãn của kẻ si tình, nhưng không được tình đáp lại, và sau những lời đó, y thét lên một tiếng thật lớn. Một ánh chớp bạc vụt ra, mặc dù không nhanh như đường kiếm của Kiều Vĩ Hồ thi triển nhưng cũng không thiếu sự chuẩn xác và tàn độc.

Hoàng Phong ngờ đâu Kiều Vĩ Hồ sẽ tránh đường kiếm chết chóc của mình, nhưng nàng vẫn bất động như một pho tượng. Sự bất động của nàng khiến y bán loạn, nhưng kiếm đã biến thành tử chiêu sát nhân, Hoàng Phong đâu thể có bản lĩnh để thu kiếm về.

- Rét...

Mũi kiếm cũng rọc một đường dài từ trên xuống, cùng với tiếng trang y bị rọc còn có những âm thanh loảng xoảng kỳ lạ.

Khi Hoàng Phong thu được kiếm về thì Kiều Vĩ Hồ đã gục xuống sàn nhà.

Hoàng Phong thất thần buông kiếm, nhảy đến ôm xác nàng :

- Vĩ Hồ... Vĩ Hồ... Ta đã giết nàng rồi sao?

Vĩ Hồ nhìn Hoàng Phong bằng ánh mắt ngầu đục :

- Kiếm vô tình. Kiếm của huynh không giết được Lãnh Nhật Phong nhưng lại lấy mạng Kiều Vĩ Hồ.

Hoàng huynh đã nợ Vĩ Hồ một cái mạng tình, huynh phải trả cho Vĩ Hồ.

Hoàng Phong hồi hả nói luôn :

- Ta sẽ trả cho nàng... ta trả cho nàng.

Y vừa nói vừa thộp thanh trường kiếm. Nhưng Vĩ Hồ đã chớp mắt lác đầu :

- Muội cần cái mạng của Lãnh Nhật Phong chứ không phải mạng của huynh. Huynh hãy đến Hắc Mộc Nhai bằng mọi giá phải lấy mạng y đem đến trước linh cữu của Kiều Vĩ Hồ.

- Ta sẽ lấy mạng Lãnh Nhật Phong.

- Huynh đi đi.

- Ta phải đi trong lúc này ư?

Kiều Vĩ Hồ gạt đầu :

- Huynh đi đi... Vĩ Hồ muốn huynh đến Hắc Mộc Nhai lấy mạng Lãnh Nhật Phong. Huynh không muốn đi à?

- Nhưng còn nàng.

- Vĩ Hồ sẽ theo huynh bằng tâm linh của mình.

Hoàng Phong ôm ghìet lấy Kiều Vĩ Hồ :

- Ta sẽ đi... ta sẽ đi..

- Huynh đi ngay đi. Trước khi Kiều Vĩ Hồ nhắm mắt thì Vĩ Hồ không muốn dùng khí của huynh tiêu tan bởi cái chết của Vĩ Hồ.

- Vĩ Hồ... Hoàng Phong này yêu nàng, tôn thờ nàng. Khi ta lấy xong cái mạng của Lãnh Nhật Phong sẽ xuống tử thành tìm nàng. Nàng hãy chờ ta.

Vĩ Hồ gạt đầu :

- Vĩ Hồ sẽ đợi Hoàng huynh.

Hoàng Phong đặt nàng nằm xuống sàn đại sảnh. Y gượng nói :

- Huynh sẽ đi lấy mạng Lãnh Nhật Phong.

- Huynh đi đi.

Hai giọt lệ rịn ra từ hai bên khóe mắt nàng, càng khiến cho Hoàng Phong xót xa hơn.

Hoàng Phong thở dài một tiếng rồi bặm môi đứng lên. Y nhìn lại Kiều Vĩ Hồ một lần nữa rồi mới chịu quay lưng rời khỏi gian đại sảnh.

Khi Hoàng Phong mất dạng rồi, Kiều Vĩ Hồ từ dưới đất bật đứng lên. Chiếc khăn lụa che mặt được nàng tháo ra. Hai cánh môi đỏ mọng như đóa hoa hàm tiếu cất lên tràng cười đắc ý vô cùng.

Nàng cất tràng cười tiếu ngạo đó, quay mặt vào trong tấm rèm :

- Lập Ái... Hoạt cảnh Kiều Vĩ Hồ đóng đạt chứ?..

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 41: Bướm hoa tao ngộ - Vô Minh thần công

Lập Ái từ sau tấm rèm bước ra. Gã cười mỉm với Kiều Vĩ Hồ :

- Thư thư quả đúng là kẻ có tài.
- Người chỉ khen ta thôi đấy ư. Người biết người phải làm gì chứ.

Lập Ái cười khẩy bước đến bên cạnh Kiều Vĩ Hồ. Y thân nhiên trút bỏ lớp trang y quạ đen trên người Mông Diện Thần Nữ. Trên người Mông Diện Thần Nữ lộ ra lớp kim loại óng ánh, đó chính là chiếc áo “Kim Tỳ giáp” mà người mặc nó không sợ đao kiếm xâm nhập nữa.

Kiều Vĩ Hồ giang rộng hai tay, trong khi Lập Ái cẩn thận trút bỏ luôn chiếc áo Kim Tỳ giáp. Mông Diện Thần Nữ chẳng khác nào con tằm lột xác, hay đúng hơn là một pho tượng mỹ nữ được khắc tuyệt hảo bằng ngọc lưu ly chẳng có vết tỳ.

Lập Ái đứng ngây ra trước tấm thân kiều sa gợi cảm của Mông Diện Thần Nữ, chính ngay cả Lập Ái, mặc dù đã cung hình vẫn còn thất hồn bởi vẻ đẹp tuyệt phẩm của nàng hướng chỉ kẻ nam nhân bình thường.

Kiều Vĩ Hồ thoáng cau mày bởi ánh mắt háo hức của Thiên Luân giáo chủ.

Nàng nhìn Lập Ái nói :

- Người chẳng biết làm gì nữa à?

Lập Ái ríu rít hẳn lên. Y đỡ lấy cánh tay phải của Mông Diện Thần Nữ, dìu nàng đi về phía chiếc gương đồng. Đứng trước chiếc gương đồng đó, Mông Diện Thần Nữ nhìn bóng mình trong gương.

Cái bóng của nàng trong chiếc gương thấu hết thần nhãn Kiều Vĩ Hồ, thoát trông ngỡ như nàng đang say mê với cái bóng của mình.

Chính ngay cả Kiều Vĩ Hồ còn mê say chiếc bóng của bản thân mình. Nàng chiêm ngưỡng những đường cong của cơ thể mình với nỗi háo hức và trân trọng.

Kiều Vĩ Hồ nhìn bóng mình trong gương đồng, nhoen một nụ cười :

- Chỉ có ta mới chung thủy với ta mà thôi.

Cái bóng của Lập Ái thoáng hiện ra trong chiếc gương đồng khiến vẻ mặt của Kiều Vĩ Hồ sa sầm lại. Nàng quay lại Lập Ái :

- Tại sao người làm ô uế thân ta.

Lập Ái biến sắc, quỳ thụp xuống :

- Nô tài không dám... xin thư thư lượng thứ.

Kiều Vĩ Hồ cau mày :

- Đứng lên đi.

Lập Ái nhón nhén đứng lên, nhưng cúi gầm mặt xuống. Thấy cảnh tượng Lập Ái và Kiếm Vương Hoàng Phong, không ai còn tin vào thân phận của họ nữa. Một người là Kiếm Vương, đã có lúc là Chương môn Kiếm môn, một người là Thiên Luân giáo chủ tất cả các bang phái trong giang hồ đều kiêng dè, thế mà lại quỳ sụp trước Mông Diện Thần Nữ có bản lĩnh gì, nhưng chỉ cần biết nàng khiến Kiếm Vương lẫn Lập Ái trở thành những gã nô bộc trung thành, đủ biết nàng có quyền lực vô biên không gì sánh bằng.

Kiều Vĩ Hồ bước đến cạnh Lập Ái :

- Người hầu dịch cho ta chứ?
- Lập Ái sẵn sàng hầu phục thư thư.

Lập Ái dìu nàng đến tràng kỷ. Mông Diện Thần Nữ nằm duỗi dài trên tràng kỷ, phơi tất cả những đường cong mà tạo hóa đã ban cho nàng.

Lập Ái ngồi bên cạnh Mông Diện Thần Nữ. Gã đặt tay lên đôi chân thon dài của nàng một cách cẩn trọng rồi như nâng niu từng lớp da trắng như quả trứng gà đã bóc vỏ.

Đôi mắt Kiều Vĩ Hồ lim dim. Nàng khẽ cất tiếng nói :

- Theo người trong giang hồ còn ai đẹp hơn ta nữa không?

Lập Ái lắc đầu :

- Dạ không, nếu có nữ nhân nào đẹp hơn thư thư thì nô tài không để cho thị tồn tại trên cõi đời này.
- Vậy có nam nhân nào đẹp hơn Lãnh Nhật Phong?

Lập Ái lưỡng lự một lúc rồi nói :

- Theo nô tài được biết, thì trong giang hồ ngoài Lãnh Nhật Phong là một mỹ nam tử thành nhân chi mỹ, còn người thứ hai cũng đáng được gọi là mỹ nam tử, nhưng người này không được thành nhân.

Kiều Vĩ Hồ cau mày :

- Người đó là ai?
- Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc. Theo thuộc hạ được biết y là một đại đạo hái hoa trên giang hồ.

Kiều Vĩ Hồ cười mỉm, gác tay lên chân Lập Ái. Lập Ái như biết ý muốn của Mông Diện Thần Nữ, y dời hai tay đang xoa nắn đôi chân lên cánh tay nàng.

Kiều Vĩ Hồ hỏi :

- Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc là một mỹ diện thư sinh không thua Lãnh Nhật Phong?

Lập Ái gật đầu :

- Thưa vâng.
- Nếu bây giờ ta muốn gặp gã Ngọc Diện thư sinh đó trước khi lên đường đến Hắc Mộc Nhai, ngươi có tìm ra y được không?
- Nếu thư thư cần gã thì nô tài nhất định sẽ tìm ra.

Kiều Vĩ Hồ bật ngồi lên :

- Ta cần gặp Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc. Ngươi đi bắt gã về đây cho ta.
- Thưa vâng.

Kiều Vĩ Hồ lại ngã người nằm trở lại với tư thế của dân nữ có một không hai. Với tư thế nằm của nàng thì dù kẻ đã ngoài thất tuần e rằng cũng động lòng rạo rực bởi dục vọng dâng trào.

Nàng lơ đãng nhìn lên trần gian đại sảnh. Ciec lư đồng vẫn tỏa mùi trầm hương ngào ngạt :

- Kiếm môn không còn thì đâu còn môn phái nào có thể cản chân Mông Diện Thần Nữ độc tôn giang hồ, xưng bá võ lâm. Lãnh Nhật Phong, nếu ngươi biết được vì sao Kiều Vĩ Hồ khuấy động Kiếm môn đến độ tuyệt diệt thì ngươi chắc không thể nào sống nổi trên cõi nhân gian này.

Hai gã đồng nam trạc mười bốn bước vào buồng theo một cái chậu nước tỏa mùi thơm của hoa nhài. Họ bung chậu đặt xuống ngay bên dưới tràng kỷ.

Hai gã đồng nam như đã quá quen thuộc với cách sinh hoạt của Mông Diện Thần Nữ. Họ đỡ Kiều Vĩ Hồ vào trong ngồi lên thả đôi chân vào chậu nước hoa nhài, rồi kính cẩn xoa nắn từng chút một cách nâng niu cẩn thận. Xem động tác của hai gã đồng nam đó cứ ngỡ chỉ một chút bất cẩn của họ thôi thì sẽ nhận một hậu quả không thể nào ngờ được.

Kiều Vĩ Hồ thoáng cau mày. Nàng rú lên thất lớn :

- Ồ...

Hai gã đồng nam giật mình.

Kiều Vĩ Hồ khom xuống. Thì ra trong chậu nước rửa chân của Kiều Vĩ Hồ có một sợi tóc bạc. Kiều Vĩ Hồ nhặt lấy sợi tóc đó. Nàng cau mày nhìn hai gã đồng nam :

- Sợi tóc này của ai?

Hai gã đồng nam biến sắc :

- Dạ...

Cả hai cúi đầu nhìn xuống.

Kiều Vĩ Hồ gần giọng :

- Ta hỏi hai người, sợi tóc bạc này của ai?

Hai gã đồng nam xét nét. Một gã lí nhí nói :

- Có lẽ đó là sợi tóc của nương nương.

Kiều Vĩ Hồ rít lên :

- Ta mà có tóc bạc à?

Cùng với câu nói đầy phẫn nộ đó, song thủ của nàng đã biến thành trảo thộp thẳng vào yết hầu hai gã đồng nam.

- Bụp...

Cái thộp của Kiều Vĩ Hồ trông thật nhẹ nhàng, nhưng dứt khoát, nhưng yết hầu của hai gã đồng nam đã nát bét rồi.

Kiều Vĩ Hồ rít lên :

- Ta mà có tóc bạc à... Mông Diện Thần Nữ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân mà lại có tóc bạc à.

Nàng vừa nói vừa bước thẳng luôn đến chiếc gương đồng, xoa mái tóc dài đen mượt xuống. Nàng muốn tìm xem trên mái tóc kia có sợi nào bạc không.

Thân ảnh Kiều Vĩ Hồ thoạt run lên bần bật. Bởi trước mắt nàng có một sợi tóc trắng ẩn hiện lên trong mái tóc đen tuyền.

Kiều Vĩ Hồ quay ngoắt lại :

- Tóc ta bạc rồi ư... Không... Ta không thể nào như vậy được.

Mông Diện Thần Nữ hồi hã vận lại xiêm y, và khoác vội lên đầu chiếc khăn lụa đen. Nàng bước nhanh ra ngoài gian chính sảnh.

Vừa đi Kiều Vĩ Hồ vừa nói :

- Nhất định ta phải vào được Lăng cấm... Nhất định Mông Diện Thần Nữ phải vào được Lăng cấm trước khi mái tóc này bạc trắng.

Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ ra khỏi tòa chính sảnh xăm xăm hướng về khu cấm địa của Thiên Luân giáo. Khu cấm địa đó được canh gác cẩn thận bởi những cao thủ Thiên Luân giáo, thỉnh thoảng lại có một tốp độ mười người cầm võ khí tuốt trần đi tuần tra.

Khi Mông Diện Thần Nữ bước đến cửa vào khu cấm địa thì bọn thuộc hạ Thiên Luân giáo đồng loạt quỳ xuống :

- Thần nữ nương nương vạn an.

Mông Diện Thần Nữ lạnh nhạt nói :

- Đứng lên hết đi.

Nàng bước qua mặt bọn thuộc hạ Thiên Luân giáo tiến thẳng về phía gian thạch lâu đen ngòm cất ngay chính giữa. Gian thạch lâu này được kiến tạo bằng đá tảng, một thứ đá hoa cương chắc chắn vô cùng, và lối kiến trúc cũng vững chãi trông như một ngôi đền bát quái.

Nàng bước vào trong tòa lầu bát quái đó. Bên trong trông thật âm u rùng rợn, bởi chỉ có ánh sáng của những ngọn bạch lạp leo lét tỏa ra từ những cái đèn treo trên vách.

Kiều Vĩ Hồ đẩy cánh cửa đá hình vòm.

Tuệ Tĩnh đại sư đang ngồi kiết đà, tĩnh thần. Khi Mông Diện Thần Nữ bước vào, lão đại sư liền lần chuỗi hạt niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... Nữ thí chủ vào trong thạch lao của lão nạp ắt có chuyện muốn cầu xin.

Mông Diện Thần Nữ hừ nhạt một tiếng rồi nói :

- Lão trọc già có thể cho bản nương biết có cách chi giữ mãi nhan sắc của mình không.

Tuệ Tĩnh đại sư vẫn không ngược lên nhìn nàng, mà trầm giọng thật ôn tồn nói :

- Đâu có gì tồn tại mãi mãi trong cõi luân hồi này. Nhan sắc của nữ thí chủ cũng như cánh hoa sớm nở chiều tàn, đâu có cách chi giữ nó đẹp mãi trong cõi luân hồi. Nếu nữ thí chủ muốn có sự đẹp đẽ thì phải hướng tâm đến cõi Như Lai, để thoát khỏi vòng khổ ải sinh tử luân hồi. Đó mới là cách tốt nhất.



để giữ vẻ đẹp mãi mãi trong cõi vĩnh hằng niết bàn.

Mông Diện Thần Nữ cau mày :

- Bản nương không thích nghe những lời rao giảng đó, mà muốn hỏi người có cách chi để giữ vẻ đẹp của ta mãi mãi trong cõi thực này thôi. Còn cõi Như Lai, hay vòng luân hồi gì đó thì lão hãy giữ lấy.

- A di đà Phật. Chỉ có chốn niết bàn của đức Như Lai mới là chốn vĩnh hằng để giữ được sự an vui, và sắc giới cho nữ thí chủ.

Mông Diện Thần Nữ hừ nhạt một tiếng :

- Bản nương không cần đến cõi Như Lai niết bàn của Phật gia.

Nàng chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Tuệ Tĩnh :

- Bản nương nghe nói Thiếu Lâm cổ tự có một pho chân kinh có tên là Lôi Âm ma công. Thật ra pho Lôi Âm ma công này không phải của Thiếu Lâm mà của môn phái Chu Sa. Nhưng vì pho Lôi Âm ma công quá độc hại nên Thiếu Lâm mới giấu nó.

- A di đà Phật. Nữ thí chủ đừng nên tơ tưởng đến pho bí kíp Lôi Âm ma công.

- Hừ... ta đang cần pho bí kíp đó, bởi nó có thể hấp thụ nguyên nguyên của các đồng nam mà giữ sự thuần khiết nguyên thần. Giữ được nguyên thần thì giữ được sắc đẹp của bản nương rồi.

- A di đà Phật. Nữ thí chủ không biết đấy thôi. Một khi luyện Lôi Âm ma công thì nữ thí chủ đã phạm phải tội sát giới, tội không sao tránh được.

- Ta không cần biết. Bản nương chỉ cần biết pho bí kíp đó có thể giữ được sắc đẹp của bản nương.

- A di đà Phật.

Tuệ Tĩnh đại sư cúi đầu nhìn xuống tay chấp ngang ngực lim dim mắt kệ một bài kinh Tam tạng.

Mông Diện Thần Nữ thở hắt ra một tiếng :

- Lão trọc, lão có nói khẩu quyết rút nguyên nguyên trong bí kíp Lôi Âm ma công không?

Mặc cho Mông Diện Thần Nữ thần nữ rít lên bằng sự phẫn nộ nhưng Tuệ Tĩnh đại sư vẫn bình nhiên kệ kinh.

Mông Diện Thần Nữ giận đến biến sắc. Những ngón tay của nàng cong lại như những móng vuốt chim ưng, từ từ giơ lên cao toan thộp xuống đỉnh đầu Tuệ Tĩnh đại sư.

- Lão muốn chết.

Mặc cho nàng hăm dọa, Tuệ Tĩnh đại sư vẫn kệ kinh chẳng màng đến Kiều Vĩ Hồ.

Kiều Vĩ Hồ rít lên :

- Lão nói ra khẩu quyết đó không.

- Bản tăng không hề biết khẩu quyết nào cả.

- Nhà Phật dạy cho các người đường tu là không được ngoa ngôn, lão là một đại hòa thượng mà không giữ giới, còn nói ai nỡ.

- A di đà Phật, bản tăng không hề nói dối.

- Lão thầy chùa có ngoa ngôn hay không, ta không cần biết, nhưng bản nương nhất định sẽ tìm ra những khẩu quyết đó. Nếu sự thật bí kíp Lôi Âm ma công đang có trong Thiếu Lâm thì các người đừng trách bản nương sau khi tự thành pháp lực vô biên trong Lăng cấm sẽ san bằng tòa cổ tự.

Mông Diện Thần Nữ nói xong xăm xăm bước ra ngoài thạch lao. Nàng đứng ngay ngưỡng cửa thạch lao nói :

- Kể từ ngày hôm nay, lão trọc sẽ không được dùng cơm nữa.

- A di đà Phật.

- Lão muốn giữ giới qui của Phật môn đừng đến cõi niết bàn Như Lai gì đó thì ráng mà ăn cơm mặn.

Kiều Vĩ Hồ quay trở lại gian đại sảnh của nàng. Ngồi trước chiếc gương đồng, lòng nàng bồn chồn vô cùng. Thỉnh thoảng lại vạch mái tóc đen mượt để tìm tóc bạc. Nàng như kẻ vô thức với những hành động kỳ quặc.

Lập Ái từ ngoài bước vào :

- Lập Ái khẩu kiến thư thư.

Kiều Vĩ Hồ không quay lại mà cứ nhìn vào trong gương.

Lập Ái nói lớn hơn :

- Thư thư.

Kiều Vĩ Hồ thở dài một tiếng.

Nghe tiếng thở dài của nàng, Lập Ái bối rối vô cùng. Y ngẩng lên nhìn Kiều Vĩ Hồ :

- Lập Ái đã đưa Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc đến diện kiến thư thư. Và còn có tin quan trọng của Bang chủ Cái bang Trần Bá Tùng.

Kiều Vĩ Hồ quay lại.

Lập Ái nhận ra sắc diện của nàng có vẻ đăm chiêu tư lự. Y lí nhí nói :

- Thư thư có chuyện không vui.

- Trong giang hồ có phương cách chi giữ mãi được sắc đẹp của ta không?

Lập Ái ngơ ngác bởi câu nói của Mông Diện Thần Nữ.

Kiều Vĩ Hồ thở dài :

- Người có thể ép lão hòa thượng thú, hay thẳng đến Thiếu Lâm vào tàng kinh các lấy pho bí kíp Lôi Âm ma công mang về cho ta.

- Thư thư... Bang chủ Cái bang được thuộc hạ Cái bang thông báo, Mông Thiên đại sư và Vạn Dược Thần Y đã đến Võ Đang gặp Thái Ất chân nhân. Xem chừng bọn họ muốn kéo đến Thiên Luân cung.

Kiều Vĩ Hồ cau mày :

- Đến Thiên Luân cung này à. Ta không nghĩ đến những người đó, mà ta đang tơ tưởng đến pho bí kíp Lôi Âm ma công.

- Thư thư... nếu họ kéo đến đây thì e rằng chúng ta khó giữ được Thiên Luân cung.

- Người nghĩ thế à. Nếu người sợ thì có thể lấy tin vật của ta mà bảo cho Hỏa Thần giáo cùng Thần Long hội đến Thiên Luân cung hỗ trợ.

- Tuân lệnh thư thư.

Lập Ái đứng lên :

- Còn gã Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc, thư thư tính xử trí thế nào.

- Ta không còn hứng thú với gã nữa.

- Nghĩa là sao?

Mông Diện Thần Nữ buông một câu lạnh nhạt :

- Giết gã đi.

- Tuân lệnh thư thư.

Lập Ái toan lùi bước trở ra nhưng Kiều Vĩ Hồ đã gọi giật lại :

- Khoan đã...

Lập Ái nhìn nàng :

- Thư thư chỉ bảo điều gì?

- Thôi, đưa gã Ngọc Diện thư sinh vào đây cho ta xem mặt.

- Thừa vâng.

Lập Ái quay trở ra, chỉ khoanh khắc sau nắm tay Hồ Phúc xềnh xệch kéo vào.

Hồ Phúc vừa bước vừa nói :

- Hồ mỗ không thù, không oán với Thiên Luân giáo, có sao các người lại bắt ta về đây?

Hồ Phúc giằng tay giấy này :

- Thả ta ra ngay.

Lập Ái hừ nhạt :

- Ngươi muốn sống thì hãy ngoan ngoãn phủ phục dưới chân thần nữ.

Lập Ái ấn Hồ Phúc quỳ xuống.

Mặc dù Hồ Phúc là một đại đạo hái hoa, nhưng khi vào trong gian đại sảnh của Kiều Vĩ Hồ, và đập vào mắt gã là dáng vẻ thanh tú của Kiều Vĩ Hồ, nhưng y không sao giữ được tịnh tâm.

Hồ Phúc quỳ sụp xuống sau lưng Mông Diện Thần Nữ, lí nhí nói :

- Tiểu nhân Hồ Phúc bái kiến thần nữ.

Giọng của gã thật êm ái, thật ấm, một chất giọng mà bất cứ ai nghe cũng nảy sinh thiện cảm.

Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc vừa nói vừa úp mặt xuống sàn đá. Gã tự nhủ thầm với mình :

- Kệ nó, chịu nhục một chút còn hơn mất mạng với Thiên Luân giáo.

Kiều Vĩ Hồ từ từ quay lại.

Nàng nghiêm giọng nói :

- Ngẩng mặt lên bản nương xem.

- Tiểu nhân không dám ngẩng lên.

- Tại sao?

- Tiểu nhân sợ đắc tội với thần nữ.

Kiều Vĩ Hồ hừ nhạt :

- Bản nương nghe nói ngươi là một mỹ diện thư sinh, nên mới muốn xem mặt ngươi. Ngươi không cho bản nương xem mặt hóa ra xem thường bản nương.

Hồ Phúc đập đầu xuống sàn :

- Không... không... tiểu nhân không có ý đó.

- Thế thì bản nương lệnh cho ngươi phải ngẩng mặt lên.

Hồ Phúc run bắn toàn thân, mặc dù nghe chất giọng của thần nữ trong vắt như tiếng ngọc lưu ly chạm vào nhau. Mồ hôi tuôn ra ướt sũng cả mặt gã.

Hồ Phúc hít một hơi dương khí rồi cố lấy hết can đảm từ từ ngẩng lên. Trong đầu gã tưởng tượng mình sẽ đối mặt với một lão bà có khuôn mặt khắc khổ, và độc ác nhưng vô công thì đã đạt đến cảnh giới siêu quần đoạt phách.

Hồ Phúc vừa ngẩng lên, mồ hôi đã nhiều xuống khi mắt gã nhướn lên. Trong tầm nhìn nhập nhoạng, mờ mờ, ảo ảo bởi mồ hôi nhưng Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc vẫn nhận ra trước mắt mình là khuôn mặt của một giai nhân tuyệt thế. Một dung nhan mà y có nằm mơ cũng không thể hình dung ra.

Tim của Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc bất giác đập loạn trong lồng ngực và cảm tưởng như cổ họng mình có cái gì đó chẹn ngang không thể thốt lên thành lời.

Hồ Phúc ngậy ra nhìn Mông Diện Thần Nữ chăm chăm. Gã không thể nào tin được trước mắt mình lại là một giai nhân tuyệt sắc như vậy.

Hồ Phúc bối rối, y lúng túng vô cùng. Y chẳng biết phải nói ra lời nào cho phù hợp với tình huống này, mặc dù Ngọc Diện thư sinh thường tự hào là một người có miệng lưỡi nhất trong thiên hạ. Nghĩ mãi chẳng ra câu gì, Hồ Phúc đành đập đầu xuống sàn đại sảnh thư phòng của Mông Diện Thần Nữ Kiều

Vĩ Hồ :

- Hồ... Hồ Phúc khấu kiến thần nữ... khấu kiến thần nữ...

Kiều Vĩ Hồ như đọc được ý nghĩ trong đầu Ngọc Diện thư sinh và biết cả nguyên cớ nào y lại lúng túng như vậy. Nàng chỉ mỉm cười.

Nàng muốn trêu cợt với gã đại đạo hái hoa này, nên thân nhiên bước đến trước mặt Hồ Phúc. Đôi hài thù của Kiều Vĩ Hồ lọt thỏm vào ánh mắt của Hồ Phúc, cùng với mùi phấn thơm thoang thoảng xen vào hai cánh mũi của gã khiến trái tim gã đập rộn hơn.

Hồ Phúc muốn ngẩng lên nhìn Kiều Vĩ Hồ, nhưng y lại từ bỏ ngay ý nghĩ đó mà giữ nguyên tư thế úp mặt xuống sàn đại sảnh.

Kiều Vĩ Hồ mỉm cười đặt tay lên đầu Hồ Phúc.

Nàng chạm tay rất nhẹ, nhưng không hiểu sao Ngọc Diện thư sinh lại rùng mình.

Kiều Vĩ Hồ ôn nhu nói :

- Chàng đứng lên đi.

Hồ Phúc từ từ ngẩng lên. Gã tưởng như vừa rồi mình nghe lầm, hay đang tưởng tượng mới có câu nói đó lọt vào tai.

Hồ Phúc nhìn Mông Diện Thần Nữ lí nhí nói :

- Thần nữ vừa mới nói...

Kiều Vĩ Hồ mỉm cười :

- Trong gian đại sảnh mê cung này ngoài thiếp là nữ nhân ra, đâu còn ai nữa.

Hồ Phúc ngây dại nhìn Kiều Vĩ Hồ :

- Hồ Phúc có đáng được thần nữ xưng hô như vậy không. Trái tim ta có thể vỡ nát bởi những lời nói của thần nữ.

- Tại sao chàng lại không được nghe những lời tình tứ đó chứ. Từ trước đến nay ta chưa từng thấy ai có dung mạo phong độ như chàng.

Kiều Vĩ Hồ vừa nói vừa đỡ Hồ Phúc đứng lên.

Hồ Phúc như kẻ nằm mơ không tin được sự thật đang diễn ra trước mắt mình. Y lắc đầu nguầy nguậy và miệng lắp bắp suốt :

- Ta có nằm mơ không...

Y lại xoa trán mình :

- Đây là mơ hay là thật.

Kiều Vĩ Hồ đặt tay lên vai Hồ Phúc :

- Chàng không nằm mơ đâu, tất cả đều là sự thật đang ở trước mắt chàng.

Hồ Phúc quay sang nhìn Kiều Vĩ Hồ :

- Thần nữ ơi... phải Hồ Phúc đang hóa thân thành Từ Thức để được sống trong mộng ư. Giấc mộng này rồi sẽ tan và ta phải...

Y lắc đầu. Theo bản năng đã trở thành tính cách của Ngọc Diện thư sinh. Hồ Phúc nghĩ ngay ra một câu nói chiêu dụ Mông Diện Thần Nữ :

- Nếu đây là cõi mộng, Ngọc Diện thư sinh nguyện sống mãi trong giấc mộng này. Nếu đây là sự thật, Ngọc Diện thư sinh chắc phải có tiền kiếp đại phước.

Kiều Vĩ Hồ nắm tay Hồ Phúc :

- Vừa là mộng vừa là thật.

Nàng ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của nàng lọt vào lỗ tai Ngọc Diện thư sinh khiến gã càng ngớ ngẩn hơn.

Gã nhìn Mông Diện Thần Nữ mà nghĩ thầm :

- Ôi sao trên đời lại có một nữ nhân hoàn mỹ như thần nữ. Phải chăng ta và nàng có tiền duyên định số nên mới có dạng cơ hội.

Hồ Phúc còn đang nghĩ vẩn, nghĩ vơ thì Kiều Vĩ Hồ cất tiếng cười giòn giã. Ngọt ngào cười nàng đứng nép sát hơn vào người Hồ Phúc. Bấy giờ thì Ngọc Diện thư sinh không chỉ ngửi được mùi phấn hương mà cả mùi da thịt của nữ nhân hòa quyện trong mùi phấn hương kia tạo ra một thứ mùi hương đặc dị trong khứu giác của gã.

Hồ Phúc thoát liếc trộm Lập Ái, gã tự nhủ :

- Nếu không có Thiên Luân giáo chủ ở đây chắc ta khó kềm được lửa dục đang thiêu cháy thân ta.

Mặc dù ý tưởng nghĩ như vậy, nhưng Ngọc Diện thư sinh cũng không dám vọng động, Hồ Phúc thừa trí để suy nghĩ, đứng bên cạnh y không phải là những nữ nhân bình thường, mà là một thần nữ của Thiên Luân giáo. Chỉ cần gã có hành động sơ xuất thì cái mạng của gã khó mà bảo toàn.

Hồ Phúc lí nhí nói :

- Thần nữ triệu hồi tại hạ đến Thiên Luân cung để sai khiến điều chi?
- Chẳng biết vì sao thiếp triệu hồi chàng đến đại sảnh mê cung này không?

Hồ Phúc gượng lắc đầu.

Kiều Vĩ Hồ vuốt má gã. Cái vuốt má của nàng có chủ định dùng năm đầu ngón tay tạo ra cảm giác vừa nhột vừa rát khiến Hồ Phúc vừa sợ vừa lảng lảng. Cả hai cảm giác đó quyện vào nhau khiến trái tim Hồ Phúc đập loạn hơn.

Ý tưởng trong trái tim mình sắp vỡ nát, nếu như thần nữ tiếp tục hành động như vậy. Ý hồi hộp đến nghẹn thở, không thốt ra lời. Bình thường, Ngọc Diện thư sinh vốn có tài nói năng lưu loát nhất là những khi có ý định chinh phục một nữ nhân nào đó, lần này đối mặt với Mộng Diện Thần Nữ, y lại trở nên ngờ nghệch chẳng khác nào gã nhà quê chỉ quen cây bừa.

Y cố nghĩ lắm mới nói ra một câu :

- Tại hạ không hề đắc tội với thần nữ. Nếu đây không là mộng là mơ mà là sự thật thì có lẽ tại hạ và thần nữ cũng ở chung một giấc mộng liêu trai.
- Chàng nói hay quá. Đây đúng là một giấc mộng liêu trai giữa thiếp và chàng.

Kiều Vĩ Hồ thờ dãi một tiếng rồi nói :

- Thiếp triệu hồi chàng đến đại sảnh mê cung này bởi vì nghe thiên hạ nói trong giang hồ có hai mỹ nam tử, một là Lãnh Nhật Phong, hai là Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc nên thiếp muốn xem mặt chàng.
- Thần nữ vừa nói đến Lãnh Nhật Phong?

Kiều Vĩ Hồ gật đầu ôn nhu hỏi :

- Chẳng lẽ Lãnh Nhật Phong cũng không thể sánh với chàng sao?

Hồ Phúc lắc đầu :

- Không thể sánh bằng Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc. Rồi Thần Kiếm Giang Đông sẽ biến thành một lão già lom khom hom hem, chứ Hồ Phúc thì không Kiều Vĩ Hồ cau mày :

- Chàng nói như vậy có ý gì?

Hồ Phúc nghe Mộng Diện Thần Nữ đổi giọng, giật mình đến thót ruột, nhăn mặt :

- Ồ...

Kiều Vĩ Hồ lặp lại câu hỏi của mình :

- Tại sao Lãnh Nhật Phong lại phải già nua còn chàng thì không. Phải chăng chàng có bí ẩn gì đó không thể nói ra được à?

Hồ Phúc nhăn nhó :

- Tại hạ chẳng có bí ẩn gì đâu. Tại hạ nói vậy, bởi vì Lãnh Nhật Phong đã thể giữ mãi sự xinh đẹp của gã với thời gian, còn tại hạ chỉ cần thấy sự già nua ập đến thì đã tự tìm cho mình một hồ huyệt rồi.

Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc vừa nói xong, thì Mộng Diện Thần Nữ bật cười khanh khách. Tiếng cười của nàng lần này khác hẳn lần trước, tiềm ẩn trong tiếng cười có cái gì đó vừa khùng bố vừa tàn nhẫn. Nếu như vừa rồi Ngọc Diện thư sinh nghe Kiều Vĩ Hồ cười thì ngây ngất tâm trí, nhưng lần này nghe tiếng cười của nàng toàn thân gã lại nổi đầy gai ốc.

Y nhìn chăm chăm Kiều Vĩ Hồ.

Kiều Vi Hồ cất tràng cười nhìn thẳng vào đáy mắt của Hồ Phúc. Mắt nàng rơng veo, lóng lánh và thật là gợi cảm, nhưng trong cái gợi cảm kia, thì ẩn chứa một ý tưởng rất tàn độc mà Hồ Phúc nhìn vào ngỡ như mình nhìn thẳng vào ánh mắt của câu hồn sứ giả từ a tỳ gửi lên để lấy mạng hắn.

Hồ Phúc rùng mình lắp bắp hỏi :

- Sao thần nữ nhìn tại hạ như vậy?

- Thiếp muốn nói cho chàng biết nguyên cớ vì sao chàng được thiếp triệu hồi đến đây. Nếu như lúc đầu thì thiếp chỉ có ý tưởng đùa cợt với chàng thôi, nhưng lúc này quả thật cái già nua đang đến với chàng rồi. Khi cái già đến thì Ngọc Diện thư sinh sẽ tìm hủ huyết chôn mình. Chàng nói rất đúng.

Nhưng chàng không phải nhọc công như vậy. Thiếp sẽ giúp chàng đến hủ huyết của chàng.

Ngọc Diện thư sinh tròn mắt :

- Thần nữ định lấy mạng tại hạ.

- Chàng há chẳng nói, một khi cái già nua đến thì chàng sẽ tự tìm cho mình một hủ huyết kia mà.

- Nhưng tại hạ đâu đã già nua.

- Nếu chàng không già nua thì thiếp già nua rồi sao?

Hồ Phúc lắc đầu :

- Không... không, trong mắt tại hạ thần nữ vẫn là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

- Nhưng cái già đã đến với thiếp rồi, mà nó lại chưa đến với chàng. Thiếp sẽ già lắm, mà chàng lại là một đại đạo hái hoa trên giang hồ, chính vì lẽ đó, để thiếp giữ được Ngọc Diện thư sinh thì phải tiễn chàng đi trước khi tóc của thiếp bạc trắng.

Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc biến sắc, thối lui ba bộ :

- Tại... Tại hạ... Tiểu nhân không thù, không oán với thần nữ, và... bà tiểu nhân không muốn chết... Thần nữ hãy tha cho tiểu nhân được sống.

- Chàng sống thì sẽ xem thiếp là lão bà à?

Mông Diện Thần Nữ lắc đầu :

- Chàng phải chết. Nhưng trước khi chàng chết, thiếp còn muốn biết Ngọc Diện thư sinh có phải là một nam nhân hoàn mỹ hay không, hay chỉ được mỗi khuôn mặt khôi ngô tuấn tú.

Mông Diện Thần Nữ đổi giọng thật lạnh lùng, ra lệnh cho Lập Ái :

- Lập Ái công công, phiên người cỡi y trang của Hồ công tử.

- Nô tài tuân phục.

Lập Ái lướt đến. Hồ Phúc thất kinh toan tràng bộ lách tránh và thoát chạy ra ngoài. Nhưng Ngọc diện thư sinh Hồ Phúc thì sao đủ tài cán để có thể thoát ra khỏi tòa đại sảnh mê cung của Mông Diện Thần Nữ, hắn chỉ có mỗi một khuôn mặt và chút võ biên mà thôi.

Lập Ái như chẳng tốn một chút hơi sức nào. Chỉ mỗi một cái lắc vai mà trao thủ của Thiên Luân giáo chủ đã thộp được vào gáy Ngọc Diện thư sinh rồi.

- Xoạt...

Ngọc Diện thư sinh mặt cắt như chàm đỏ. Y toan thối về sau hai bộ thì chiếc trường y nho nhã đã bị Lập Ái xé nát thành nhiều mảnh vải nham nhở.

Hồ Phúc trần như nhộng, mặt thẹn đến chính đỏ.

Mông Diện Thần Nữ nhìn Hồ Phúc :

- Hồ công tử cũng khá hoàn mỹ đó.

Hồ Phúc khoát tay :

- Thần nữ hãy tha cho tiểu nhân đi.

Mông Diện Thần Nữ lắc đầu :

- Mỹ nam tử như Hồ công tử phải chết trước khi tóc thiếp chuyển màu.

Nàng vừa nói hết lời thì Lập Ái chồm tới.

- Bứt...

Chiếc thắt lưng của Hồ Phúc bị bứt đứt khỏi người y. Nhưng lần này Hồ Phúc như quyết liều lĩnh không để cho Lập Ái đoạt chiếc dây lưng, mà cố sức ghi lại :

- Gã rút lên :

- Thiên Luân giáo chủ không được lấy chiếc dây lưng của tiểu nhân.

Hồ Phúc lo đoạt lấy chiếc dây lưng mà quên hẳn cả chiếc quần tụt xuống quá nửa đầu gối, trông y giờ thật nực cười.

Mông Diện Thần Nữ cau mày.

Lập Ái thấy Hồ Phúc cương cường quyết không để cho lão đoạt cái dây lưng của gã, phần nộ rút lên :

- Ngươi muốn chết thật rồi.

Lập Ái vừa nói vừa xoạc chân, hữu thủ giơ lên toan thộp trào và yết hầu Hồ Phúc.

Hồ Phúc biến sắc, mặt chẳng còn chút máu, nhưng tuyệt nhiên vẫn cố ghi lấy chiếc dây thắt lưng của mình. Gã như chẳng còn nghĩ đến sự sống chết nữa mà chỉ nghĩ đến chiếc dây lưng của mình mà thôi.

Khi thế trào của Lập Ái thộp đến, sinh mạng của Hồ Phúc xem như đã được câu hồn sứ giả đặt tay vào gáy thì Mông Diện Thần Nữ quát lớn :

- Dừng tay!

Thiên Luân giáo chủ vừa thộp trào tới liền đổi thế rút tay lại. Cách rút thế công của Lập Ái cũng nhanh không thể tưởng ví như y muốn xuất thủ thì xuất thủ, muốn lấy chiêu công về thì lấy mà chẳng hề thấy có sự lúng túng nào.

Lập Ái nhìn Mông Diện Thần Nữ :

- Thử thử...

Ngọc Diện thư sinh vẫn ghệt giữ chiếc dây lưng của gã.

Kiều Vĩ Hồ bước đến bên Hồ Phúc :

- Sao Hồ công tử lại quý chiếc dây lưng này quá vậy?

Hồ Phúc thờ hồn hển nói :

- Nó... nó chính là... chính là vật gia truyền của tiểu nhân.

- Chiếc dây lưng mà là vật gia truyền hả. Hay trong chiếc dây lưng này có ẩn dấu điều gì nữa.

Kiều Vĩ Hồ vừa nói vừa gỡ tay Hồ Phúc. Bàn tay với những chiếc ngón thon dài của nàng nhẹ như bông đặt lên tay Hồ Phúc gỡ ra khỏi chiếc dây lưng.

Trong khi Lập Ái phải dụng đến võ công mà Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc vẫn khư khư giữ lấy, nhưng với Kiều Vĩ Hồ, chỉ đặt tay vào tay Hồ Phúc thôi thì y đã tự nguyện buông sợi dây lưng ra rồi.

Kiều Vĩ Hồ cầm lấy chiếc dây lưng của Hồ Phúc ngắm nghía. Chợt nàng cau mày nhìn thẳng vào mặt Hồ Phúc :

- Hồ Cửu U, trong chiếc dây lưng này có bí ẩn gì?

Hồ Phúc lưỡng lự, y thờ dãi nói :

- Nếu tiểu nhân nói, thần nữ hứa tha mạng cho tiểu nhân đi.

Kiều Vĩ Hồ gật đầu :

- Nếu Hồ công tử không dối gạt bản nương thì bản nương đâu nỡ đẩy công tử xuống a tỳ.

- Vậy tại hạ nói. Trong chiếc dây lưng này là pho bí kíp Vô Minh thần công.

Kiều Vĩ Hồ cau mày :

- Lần đầu tiên bản nương nghe nói đến bí kíp Vô Minh thần công. Bản nương không dám tự hào mình là người có kiến văn quảng bác, nhưng có thể nói bản nương đã từng biết đến cả Dịch Cân kinh của Thiếu Lâm, Âm Dương Thái Cực của Võ Đang, và Tâm kiếm của Kiếm môn, nhưng chưa từng nghe đến Vô Minh thần công.

Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc gãi đầu :

- Thần nữ không biết là đúng rồi.

Mông Diện Thần Nữ nghe Hồ Phúc nói thoáng đỏ mặt vì thẹn.

Hồ Phúc bối rối :

- Tại hạ lỡ miệng, thần nữ lượng xá.

Kiều Vĩ Hồ mỉm cười hỏi :

- Thiếp không trách chàng đâu, miễn chàng nói cho thiếp biết sự thật về Vô Minh thần công.
- Tại hạ đọc trong gia phả để lại, Vô Minh thần công là một công phu tối thượng võ lâm từ ngày xưa. Ô, từ hồi Đạt Ma sư tổ còn tại thế.
- Vậy Vô Minh thần công của Thiếu Lâm à?

Hồ Phúc lắc đầu :

- Không phải. Vô Minh thần công là bí công của gia tộc tại hạ, trước đây do chính tiền nhân sáng chế ra và đã dùng Vô Minh thần công tỷ đấu với Đạt Ma sư tổ.

Kiều Vĩ Hồ tròn mắt :

- Vô Minh thần công đó có thể ứng phó với cả Đạt Ma sư tổ à. Hồ công tử không nói khoác đấy chứ?
- Tại hạ biết được điều đó vì đã đọc qua gia phả để lại.
- Hồ công tử kể tiếp đi.
- Mặc dù có bí kíp Vô Minh thần công, nhưng tại hạ chẳng sao luyện được bởi không hiểu hết tất cả những khẩu quyết trong đó. Đến ngay cả chương “Lôi Âm ma công” cũng không thấm thấu được.

Kiều Vĩ Hồ phẫn chấn hẳn lên :

- Hồ công tử nói “Lôi Âm ma công” cũng chỉ là một chương trong Vô Minh thần công à.

Hồ Phúc gật đầu :

- Tiền nhân của gia tộc tại hạ vốn ham mê võ học, nên chế tác ra Vô Minh thần công để tỷ thí với Đạt Ma sư tổ là đại tổ sư của tất cả các bang phái trong giang hồ. Mặc dù đánh bại được tiền nhân của gia tộc tại hạ nhưng ngay cả Đạt Ma sư tổ cũng phải mất bao nhiêu tâm lực. Trong khi giao thủ Đạt Ma sư tổ mới biết Vô Minh thần công lợi hại như thế nào, nhưng luyện thì không dễ chút nào.

Chắc có lẽ người thấy có điều gì đó bất ổn trong Vô Minh thần công nên đã hủy bí kíp này đi.

Kiều Vĩ Hồ cau mày :

- Vậy tại sao còn cái bí kíp trong chiếc dây lưng của chàng?
- Đây là phiên bản phụ mà gia tộc đã ghi chép lại để hậu truyền cho con cháu. Nhưng tại hạ bất tài vô đức nên chỉ giữ nó mà không sao hiểu hết những gì ghi trong đó. Nếu không hiểu mà vẫn cố luyện thì rất nguy hiểm.

Kiều Vĩ Hồ gật đầu :

- Được lắm... thiếp sẽ thay chàng nghiên cứu Vô Minh thần công.

Kiều Vĩ Hồ quay lại Lập Ái :

- Lập công công bảo người thu xếp cho Hồ công tử nghỉ ngơi và dọn tiệc tẩy trần.
- Tuân lệnh thư thư.



Vĩ Hồ quay lại Hồ Phúc :

- Chàng hãy theo Lập công công. Nếu có gì cần thiết sẽ sai người đến mời chàng.

Ngọc Diện thư sinh thở phào một hồi, ngỡ như gã vừa trút xong một cái gánh quá nặng trên vai mình.

- Thần nữ có điều chi cần chỉ giáo cứ gọi Hồ Phúc.

Mông Diện Thần Nữ mỉm cười, nắm tay Hồ Phúc :

- Biết đâu chúng ta là kẻ có duyên với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 42: Bá nhân chết bởi mơ hồ

Trên vách đá tòa thạch phòng những tia nước phun ra tạo thành một màn nước mờ mờ ảo ảo chụp xuống cái hồ nước có những làn khói bốc lên. Một khung cảnh thật huyền hoặc khiến bất cứ ai bước vào cũng ngỡ mình đang đứng trước nội cung của một vị Hoàng phi nào đó.

Nhược Mai Lâm trầm mình trong hồ nước. Tất nhiên trên người nàng chẳng có mảnh vải nào.

Nhược Mai Lâm đã thấy Nhật Phong bước qua cánh cửa đá, nhưng vẫn thờ ơ với những động tác của một mỹ nữ trau chuốt thân thể mình.

Nhật Phong đã đứng bên hồ nước, những bụi nước nhỏ li ti từ những tia nước bắn ra đượm trên trang y của y, phản chiếu ánh sáng từ những chiếc gương đồng óng ánh như những hạt lưu ly.

Nhược Mai Lâm ngẩng lên nhìn Nhật Phong, ôn nhu nói :

- Chàng đi đường xa chắc cũng cần tẩy lớp bụi trần trong chiếc hồ này chứ. Nước trong hồ này từ dòng Thiên Nhất Thần Thủy nằm sâu dưới chân núi này, nó có công hiệu khiến người ta thanh thần khi được trầm mình trong nó.

Nhược Mai Lâm vừa nói vừa mỉm cười với Nhật Phong.

Nhật Phong cũng đối nhãn với nàng. Tinh thần của chàng toát ra cái nhìn lạnh lùng và trầm uất.

Nhược Mai Lâm xoa nhẹ một chiếc bông lên cánh tay trắng nõn của mình.

Nàng hỏi Nhật Phong :

- Chàng đến vì Tiểu Cầu?

- Vì Tiểu Cầu, vì bằng hữu và vì Lãnh Nhật Phong.

- Mai Lâm không thích sự lạnh nhạt của huynh. Huynh hãy soi mặt xuống nước xem. Nó trầm cảm làm sao đó. Bụi giang hồ có lẽ đã phủ khắp thân Lãnh huynh, hãy xuống hồ mà tẩy nó đi.

- Nàng muốn ta tẩy bụi giang hồ?

Mai Lâm gật đầu :

- Giang hồ lắm bụi phiền lụy mà kẻ sống trong giang hồ thì khó tránh được bụi giang hồ. Ở trong thạch phòng của Mai Lâm không có bụi giang hồ.

- Nhật Phong cần đưa Tiểu Cầu về với người thân của nó.

- Mai Lâm biết, và một khi Nhật Phong đã đến thì Mai Lâm cũng sẽ cho người đưa Tiểu Cầu đến với A Tú cô nương.

- Mỗi bước chân của Nhật Phong đều bị Mai Lâm giám sát.

Nhược Mai Lâm nheo mắt với chàng :

- Trong chu vi mùi dậm quanh Hắc Mộc Nhai đều có người của Mai Lâm để mắt tới.

Nàng mỉm cười nói tiếp :

- Lành huynh định không tẩy bụi trần à?

Nhật Phong thở dài một tiếng. Chàng thừa biết một khi Ngọc Diện Kỳ Nữ gọi ý thì đó chính là ý muốn của nàng, và một khi không đạt được ý muốn đó thì nhất quyết không chịu bỏ qua.

Nhược Mai Lâm nhìn Nhật Phong chăm chăm. Ánh mắt của nàng như hồi thúc chàng.

Nhật Phong thở dài rồi từ từ bước xuống bậc tam cấp để ngâm mình trong hồ nước Thiên Nhất Thần Thủy.

Mai Lâm nheo mày nói :

- Lành huynh tẩy bụi giang hồ mà vẫn vận nguyên y trang thế sao tẩy được bụi giang hồ.

- Bụi giang hồ chỉ bám vào y trang của Nhật Phong thôi.

Mai Lâm lần theo hồ nước đến bên chàng :

- Để Mai Lâm cởi y trang cho Lành huynh nhé.

Nhật Phong lắc đầu :

- Nhật Phong đến đây không phải để làm phiền nàng.

Mai Lâm nheo mắt với Nhật Phong. Nàng từ từ nép đầu vào ngực Nhật Phong, rồi thủ thủ nói :

- Lành đại ca thấy Mai Lâm như thế nào?

- Nàng muốn hỏi gì.

- Nhan sắc của Mai Lâm như thế nào.

- Có thể liệt vào hàng mỹ nữ trong thiên hạ.

Mai Lâm ngẩng lên nhìn chiếc cằm của Nhật Phong :

- Mai Lâm nhan sắc tuyệt phẩm như vậy sao chàng lại thờ ơ.

- Nhật Phong thờ ơ với nàng ư.

- Chứ chàng đã không thờ ơ là gì.

- Không, ta không thờ ơ với nàng, mà ta lạnh lùng thì đúng hơn.

- Nhật Phong lạnh lùng với Mai Lâm sao?

- Trái tim Nhật Phong đã băng giá rồi.

Mai Lâm thở dài một tiếng. Vòng tay của nàng từ từ bá quanh cổ Nhật Phong, rồi nhón lên toan đặt một nụ hôn lên má chàng.

Nhật Phong khẽ đẩy Mai Lâm ra.

Đôi mày vòng nguyệt của nàng thoáng cau lại tỏ thái độ bất nhẫn. Mai Lâm hỏi :

- Chàng không quên được Chu Thê Loan à?

- Người vô tình nên quân tử vô tình. Ta đã chôn cất cho Thê Loan rồi.

Nhật Phong cúi nhìn thẳng vào mắt Mai Lâm :

- tại sao nàng lại có thể hạ độc thủ với Thê Loan, trong khi hai người đã kết nghĩa tỷ muội?

Mai Lâm nhướn mày :

- Thẻ Loan chết bởi một đao của Mai Lâm?

Nhật Phong lắc đầu :

- Không, nàng chết bởi độc dược của Thiên Luân giáo chủ.
- Thế tại sao chàng nói Mai Lâm hạ độc thủ với Thẻ Loan?
- Thẻ Loan không chết bởi ta nàng, nhưng sao nàng lại hành động như vậy.
- Chàng hãy tự hỏi lại chàng và tự giải đáp hai chữ tại sao đó.

Nhật Phong thở dài :

- Ta muốn lý giải, nhưng bản thân không tìm được lời giải đáp.

Mai Lâm nhún vai. Vòng tay âu yếm của nàng rời khỏi cổ Nhật Phong :

- Giờ chàng có muốn nghe lời lý giải đó không.
- Rất muốn.

Nhược Mai Lâm lại choàng tay qua vai Nhật Phong :

- Mai Lâm không muốn mất chàng.
- Vì tình u, thế nàng có biết tình yêu là gì không?

Mai Lâm gật đầu :

- Biết. Khi Mai Lâm đã yêu thì trở thành kẻ ngu muội và tàn nhẫn. Mai Lâm đâu thể nào để Nhật Phong rơi vào vòng tay của Chu Thẻ Loan.
- Vì yêu mà giết một người. Chính nàng đã tự đánh mất tình yêu của mình rồi.
- Không, còn Mai Lâm trên trần gian này thì Nhật Phong phải thuộc về Mai Lâm.

Nàng ngước mắt nhìn Nhật Phong :

- Tại sao chàng cứ lẩn trốn Mai Lâm.
- Bởi trái tim ta đã thuộc về một người.
- Chu Thẻ Loan.

Nhật Phong lắc đầu :

- Thẻ Loan đã vô tình, sao ta lại có thể ôm một cái bóng mãi mãi không phải là của mình.
- Thẻ người đó là ai?
- Ta phải nói với nàng chăng? Nhật Phong đến Hắc Mộc Nhai phó hội với Mai Lâm không phải để tỏ bày tâm sự. Đừng nhắc lại dĩ vãng và cũng đừng tự lừa gạt bản thân mình. Nhật Phong đến để đưa Tiểu Cầu rời khỏi Hắc Mộc Nhai.
- Chàng đến vì Tiểu Cầu. Thế chàng có biết Tiểu Cầu là ai không?

Nhật Phong nhìn thẳng vào đáy mắt của Mai Lâm :

- Biết.
- Lãnh huynh đã biết Tiểu Cầu chính là con của Vũ Minh với Hoàng Phủ Ngọc. Thế mà Lãnh huynh vẫn vì tên tiểu tử đó ư. Nếu Mai Lâm là Lãnh huynh thì không vì một tên tiểu tử con của những kẻ chỉ mang đến cho huynh sự phiền muộn. Hãy quên Tiểu Cầu đi.
- Nàng nói rất đúng, nhưng rất tiếc Nhật Phong lại không phải là Ngọc Diện Kỳ Nữ Nhược Mai Lâm.

Mai Lâm thẹn mặt, vòng tay của nàng lại thả xuống khỏi bờ vai của Nhật Phong.

Nàng quay mặt nhìn về phía một tia nước :

- Kẻ vô tình sao ta lại có tình chứ.

Mai Lâm nói xong, quay ngoắt lại :

- Được, Lãnh Nhật Phong đã muốn Mai Lâm vô tình thì Mai Lâm là kẻ vô tình.

- Ta vô tình, nàng vô tình nhưng Tiểu Cầu lại là kẻ có tình.

Mai Lâm thở dài một tiếng.

Nhật Phong bình thần lấy túi phấn hương trong tay áo mình. Chàng chia túi phấn hương đến trước mặt Mai Lâm :

- Nàng biết túi phấn hương này của ai chứ?

Nhược Mai Lâm cau mày khi túi phấn hương đập vào nhãn quang của nàng. Mai Lâm toan đón lấy túi phấn hương trên tay Nhật Phong, nhưng chàng đã rút lại :

- Nàng biết công dụng của túi phấn hương này chứ?

Mai Lâm gật đầu :

- Đây chính là phấn hương được mê tình của Mộng Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ, nếu như...

Nhật Phong nghiêm giọng nói :

- Nếu như ta rắc túi phấn hương này vào trong hồ nước này thì như thế nào, nàng biết chứ.

- Biết, nhưng Mai Lâm nghĩ Nhật Phong sẽ không rắc nó.

- Tại sao không?

- Bởi Lãnh huynh cũng đang ở trong hồ như Mai Lâm và nếu như Mai Lâm phát cuồng bởi lửa dục thì chàng cũng chẳng hơn gì.

- Được mê tình sẽ chẳng xâm nhập vào Nhật Phong nữa rồi.

- Thật vậy sao?

- Nàng không tin ư. Nhưng nàng nói đúng, ta sẽ không rắc túi phấn hương vào hồ nước nàng đang tắm.

Nhật Phong thở dài một tiếng, rồi quay lưng theo bậc tam cấp bước lên khỏi hồ nước.

Mai Lâm nhìn Nhật Phong.

Nhật Phong chấp tay sau lưng nhìn ra cửa :

- Nhật Phong thừa biết nàng muốn ta đến đây phó hội vì chuyện gì. Đừng khách sáo nữa, nàng hãy thẳng thắn nói ra sự trao đổi đó đi. Ta muốn Tiểu Cầu còn nàng thì muốn gì?

Nhược Mai Lâm ngửa mặt cười khanh khách.

Nàng cất tràng tiểu ngạo tự thị đó, nghiêm giọng nói với Nhật Phong :

- Đã biết vậy thì Mai Lâm không khách sáo với Nhật Phong nữa.

Mai Lâm với tay lấy chiếc chuông vàng bé xíu treo ngay trên đầu nàng. Nàng lắc chuông.

Hai ả thị nữ khi nãy bước vào. Trên tay hai người đó là hai chiếc mâm đồng có những bộ y trang bằng gấm thêu hoa.

Mai Lâm từ dưới hồ bước lên.

Hai ả thị nữ bước đến bên xiêm y cho nàng. Mai Lâm nói :

- Mai Lâm đã chuẩn bị sẵn y trang cho huynh. Huynh hãy thay trang phục và đến gặp Mai Lâm tại Nguyệt phòng.

Nàng nói xong mấy lời đó cùng với hai ả thị nữ rảo bước ra ngoài.

Nguyệt phòng là một khuôn viên độ hai mươi trượng vuông, có vách đá bao bọc, nhưng trên thì chỉ có mỗi nửa phiến đá hình bầy dục che chắn làm nóc. Gian Nguyệt phòng nằm tít trên đỉnh Hắc Mộc Nhai nên về đêm gió lốc thổi ào ào, giữ y phục Nhật Phong và Mai Lâm phát ra những tiếng phản phật.

Trước mặt Mai Lâm là chiếc đàn đá, dây tó đã chuẩn bị sẵn.

Mai Lâm nhìn Nhật Phong nói :

- Mai Lâm muốn tặng cho chàng một khúc nhạc tình.
- Nàng tặng thì Nhật Phong sẽ nghe.

Mai Lâm nghiêm mặt, rải tay lên dây đàn. Những âm thanh réo rắc cất lên nghe vừa thê lương vừa sầu muộn. Nếu một kẻ bình thường mà nghe tiếng đàn của Mai Lâm e rằng khó kiềm giữ được sự trầm ảm đầy lên trong tâm mình.

Tiếng đàn của nàng như lời ní non ai oán, như lời oán trách kẻ bạc tình.

Mai Lâm vừa đàn vừa nhìn Nhật Phong nói :

- Tiểu Cầu sẽ được người của mình đưa về cho A Tú cô nương, ngược lại Lãnh huynh sẽ cùng với Mai Lâm đến Long hoa đảo. Lãnh huynh đồng ý chứ?

Nhật Phong nhìn nàng :

- Đến Long hoa đảo để làm gì?
- Bí mật những miếng da họa đồ.
- Nàng không nói ta cũng có thể biết được điều đó. Nhưng tại sao lại phải bắt Lãnh Nhật Phong cùng đi với nàng.
- Không có huynh thì không bao giờ có được Thiên tượng bồ tát. Đến Long hoa đảo rồi huynh sẽ biết vì sao phải có huynh.
- Nàng đã hợp nhất được tất cả những miếng da họa đồ.
- Đã hợp nhất rồi.
- Vì những miếng da họa đồ kia mà suốt nửa Nhật Phong phải ân hận suốt đời.
- Lãnh huynh muốn nói đến Lâm Thanh Từ.
- Lâm Thanh Từ có lẽ hận nàng lắm.
- Y hận Mai Lâm thì làm gì được Mai Lâm chứ?

Mai Lâm vừa dứt lời, tay gảy liên tục những sợi dây đàn. Âm thanh từ chiếc đàn đã thoát ra kết thành những đạo kinh cuốn đến Lãnh Nhật Phong.

Mặt đất dưới chân Nhật Phong như có những lượn sóng và phát ra những âm thanh ầm ì. Những đạo kinh kia tan mất cùng với tiếng đàn của Mai Lâm, trong khi Nhật Phong vẫn đứng bình nhiên.

Mai Lâm nhìn Nhật Phong nói :

- Nếu Lâm Thanh Từ có đủ bản lĩnh thì cũng như Nhật Phong.
- Ngũ vực âm của nàng tiến bộ vượt bậc rồi. Nếu như đạt thêm một bậc nữa thì giang hồ hẳn người dám so tài với Nhược Mai Lâm.
- Vậy Lãnh huynh nghĩ coi, Lâm Thanh Từ hận Nhược Mai Lâm thì có làm gì được Mai Lâm không?

Nhật Phong lắc đầu :

- Nhật Phong nghĩ Lâm Thanh Từ không phải là đối thủ của Nhược Mai Lâm, nhưng y cũng không phải là kẻ nhỏ mọn khư khư ôm hận trong lòng.

Nhật Phong dẫn đến hai bộ :

- Nàng hãy mang Tiểu Cầu ra đây, rồi Nhật Phong sẽ cùng đi với nàng.
- Huynh hứa chứ?
- Nhật Phong hứa.
- Lãnh huynh hứa, Mai Lâm tin tưởng rồi.

Mai Lâm đứng lên :

- Ngũ vực âm cùng phối hợp với thần kiếm thì đâu ai có thể ngăn cản được đường Mai Lâm đến Long hoa đảo.

Nàng vừa nói dứt lời, tiếng của Kiếm Vương Hoàng Phong trầm trầm cất lên :

- Thần kiếm là ta hay là Lãnh Nhật Phong?

Hoàng Phong vừa nói vừa bước ra. Thanh kiếm trên tay gã vẫn còn nhỏ máu từng giọt, chứng tỏ thanh kiếm đó vừa mới lấy mạng người.

Hoàng Phong xâm nhập Hắc Mộc Nhai giết người, mà không hề nghe tiếng động nào, chứng tỏ bản lĩnh của y đã đạt đến cảnh giới tối thượng của sự giết các hạ'c.

Hoàng Phong đứng nhìn Nhược Mai Lâm :

- Nàng hãy nói xem thần kiếm vô địch là ai?

Nhược Mai Lâm nhún vai nói :

- Kê ta không mời nhưng lại đến. Đến ắt là để giết người.

- Hoàng mỗ đến đây để phân định ai là không vô địch.

Y nhìn lại Lãnh Nhật Phong :

- Nhật Phong, tại đình Hắc Mộc Nhai, người chỉ có một con đường trở ra.

Nhật Phong thở hắt ra một tiếng nói :

- Bước qua cái xác không hồn của Kiếm Vương.

Hoàng Phong gật đầu :

- Đó là con đường sống duy nhất của người.

Nhật Phong neho mày hỏi Hoàng Phong :

- Tôn giá đến Hắc Mộc Nhai theo di lệnh của Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ?

Hoàng Phong gật đầu :

- Hoàng mỗ đã đưa nàng về tuổi vàng, và ao ước của nàng là muốn thấy mặt người dưới cổng tử thành.

Nhật Phong nhướn mày :

- Kiều Vĩ Hồ chết rồi ư. Ai đã hạ độc thủ với nàng.

- Hoàng mỗ lỡ tay giết nàng rồi.

Nhật Phong nhìn Hoàng Phong chăm chăm :

- Kiếm Vương hạ độc thủ Kiều Vĩ Hồ?

Hoàng Phong thở dài :

- Hoàng mỗ lỡ tay thôi, và ta thề sẽ đưa người xuống tử thành để nàng thấy mặt.

Nhật Phong lắc đầu :

- Tại hạ e rằng dưới tử thành chẳng có linh hồn của Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ.

Hoàng Phong hừ nhạt rồi gần giọng nói :

- Tuốt kiếm ra đi.

- Tại hạ có cần phải rút kiếm ra không?

- Tại sao không chứ.

- Nếu tại hạ muốn rút kiếm thì phải có kiếm, nhưng rất tiếc lúc này tại hạ lại không có kiếm.

Hoàng Phong trừng mắt :

- Kiếm của ngươi đâu.
- Kiếm tại hạ mượn của người thì phải trả lại cho người chứ.

Hoàng Phong chớp mắt ngơ ngẩn. Y lúng túng hỏi :

- Ngươi xuất thân từ Kiếm môn, lại không dùng kiếm thế là nghĩa gì chứ. Hay ngươi coi thường Hoàng mỗ.

Nhật Phong lắc đầu :

- Long kiếm đã gãy. Kiếm môn cũng không còn, tại hạ không thuộc về Kiếm môn nữa.
- Ngươi không thuộc về Kiếm môn cũng phải chết, mà có thuộc về Kiếm môn cũng phải chết.
- Ý của tôn giá hay ý của Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ.
- Ý của ta cũng như ý của nàng.

Hoàng Phong nhìn Nhưộc Mai Lâm nói :

- Tất cả những người của Hắc Mộc Nhai đều bị Hoàng mỗ làm cỏ hết rồi, và kẻ cuối cùng là Lãnh Nhật Phong. Sau đó Hoàng mỗ sẽ đích thân đưa Nhưộc Mai Lâm về Thiên Luân giáo.
- Kiếm Vương Hoàng Phong có thể giết được Thần Kiếm Giang Đông ư?

Nhưộc Mai Lâm lắc đầu :

- Điều đó dù có nằm mơ, Nhưộc Mai Lâm cũng không tin.
- Nói như vậy thì Nhật Phong mới chính là Thần kiếm.

Nhưộc Mai Lâm gật đầu :

- Đúng, chỉ có Nhật Phong mới xứng với cái danh Thần kiếm trong thiên hạ.

Hoàng Phong quay sang Lãnh Nhật Phong :

- Nhật Phong, ngươi nghe rõ rồi chứ.
- Nghe rất rõ.

Kiếm Vương rút lên :

- Hôm nay Hoàng mỗ không cho người mở một cửa sinh đâu.

Kiếm Vương vừa nói vừa chuyển kiếm quyết hướng mũi thẳng vào yết hầu của Lãnh Nhật Phong.

Thấy lối thủ kiếm quyết của Kiếm Vương, Nhật Phong cau mày.

Chàng nghiêm giọng nói :

- Kiếm quyết của tôn giá thuộc chiêu số nào?
- Nó không còn chiêu số nữa, và cũng chẳng có thức kiếm.
- Ý tôn giá nói tôn giá đang sử dụng tâm kiếm.

Hoàng Phong gật đầu :

- Tâm kiếm.

Nhật Phong neoh đôi chân mày. Mặt chàng thoáng một chút bất thần :

- Trước khi tôn giá xuất thủ có thể cho tại hạ nói mấy lời được không.

- Người cứ nói những lời sau cùng trước khi xuống tử thành hầu phục Kiều Vĩ Hồ.

Nhật Phong bình thần lấy túi phấn hương quảng xuống đất :

- Túi phấn này của Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ, tôn giá nhận ra chứ.

Thấy túi phấn hương, mặt Hoàng Phong biến sắc :

- Ở đâu người được túi phấn này?

- Hoàng Phủ Ngọc giao cho tại hạ và nói chỉ cần thấy túi phấn này thôi, Lãnh Nhật Phong sẽ hiểu.

Vậy bây giờ tôn giá nói xem, Nhật Phong hiểu túi phấn này như thế nào.

Hoàng Phong nhăn mặt :

- Người muốn hiểu sao cũng được.

- Kẻ tôn giá sắp lấy mạng mà tôn giá cũng không cho một cơ hội được biết về bí mật cái chết của sư phụ à.

Hoàng Phong mặt tái như chàm.

Nhật Phong nghiêm giọng nói :

- Kiều Vĩ Hồ phải không?

Hoàng Phong rít lên :

- Ta phải giết người.

- Đúng, tôn giá phải thanh toán Nhật Phong bởi Kiều Vĩ Hồ muốn như vậy.

- Không sai.

- Cũng như ngày xưa, Kiều Vĩ Hồ đã bức ép sư phụ trục Nhật Phong ra khỏi Kiếm môn.

- Người...

- Nhật Phong buồn thế thái nhân tình, xót xa cho tiền nhân, tiếc cho Kiếm môn và hận kẻ đang đứng trước mặt mình.

Chàng dẫn đến một bộ :

- Trong túi phấn này là được mê tình hương, phấn hương chỉ có ở Mông Diện Thần Nữ... phải chăng...

Hoàng Phong rít lên :

- Kiều Vĩ Hồ đã chết rồi, trước khi người đi hầu nàng, người không được nói đến nàng. Nhật Phong... hôm nay ta không giết được người thì giang hồ này không còn Hoàng Phong nữa. Thiên hạ chỉ có một người sử dụng kiếm vô địch mà thôi.

- Tôn giá chỉ là một con thiêu thân đang tự tìm cái chết.

- Người hù dọa Hoàng mỗ đó à.

- Nhật Phong không biết hù dọa ai bao giờ. Nếu tại hạ đoán không lầm. Chính chiêu kiếm tôn giá sắp giờ ra với Nhật Phong đã lấy mạng Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ.

Hoàng Phong lộ sự ngạc nhiên lên mặt. Y buột miệng nói :

- Sao người lại biết?

- Kiếm quyết điểm vào yết hầu tại hạ, với một sát khí ngùn ngụt thì đó chính là chiêu tử kiếm. Kẻ dụng thức kiếm đó, bắt đối phương vào tử lộ, không một lối thoát. Đã vậy thì một khi thức kiếm thành chiêu thì một trong hai kiếm thủ phải có người chết.

Nhật Phong lắc đầu :

- Xem ra Mông Diện Thần Nữ đã ép tôn giá đến cửa tử vong mà tôn giá chẳng biết gì.



Hoàng Phong cười gằn. Y rít lên từng tiếng một :

- Người đang hải hùng khi đối mặt với ta phải không. Chính sự hải hùng khi đứng trước chiêu kiếm tử vong mà Kiều Vĩ Hồ đã hy sinh mình để Hoàng mỗ tự thành, nên người mới đem nàng ra làm mộc dờ.

Hoàng Phong lắc đầu :

- Lãnh Nhật Phong, người đang chạy trốn sự thật hay giả ngây giả dại để thoát ra lời Kiều Vĩ Hồ dồn Hoàng mỗ vào cửa tử vong. Nếu như hôm nay Hoàng mỗ có chết, đó cũng là sự tự nguyện của Hoàng mỗ. Ta không trách người đâu.

- Nếu tôn giả còn một chút lý trí, có thể quay về Thiên Luân cung để đoàn tụ với Mông Diện Thần Nữ. Tại hạ chỉ sợ tôn giả hy sinh một cách vô ích đáng trở thành một oan hồn không nơi nương tựa.

Hoàng Phong gầm lên :

- Ta chết cũng được, biến thành oan hồn cũng được, nhưng phải xuống tử thành để hầu phục Kiều Vĩ Hồ.

Thanh kiếm trong tay Hoàng Phong run lên, tưởng gã sắp phải sót bởi sự phẫn nộ.

Nhật Phong thở dài một tiếng trầm giọng nói :

- Người đã bức ta.

Lời của chàng còn đọng trên hai cánh môi thì Hoàng Phong gầm lên :

- Tiếp chiêu.

Thanh trường kiếm vừa nhích động nhưng chưa thể tự thành chiêu kiếm tử vong thì sóng kiếm đã hứng trọn một đạo phách không chỉ của Lãnh Nhật Phong.

- Chát..

Hồ khẩu Hoàng Phong tê rần, nhưng y vẫn nén cái đau vào trong, quyết xuất cho được chiêu kiếm mà y đã thi thố với Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ. Trong đầu Hoàng Phong cái chết của Mông Diện Thần Nữ hiện ra rõ mồn một, cái chết của người tình càng khiến cho máu y sôi sục.

Hoàng Phong tâm niệm thầm :

- Kiều nương ơi, nàng đã vì Kiếm Vương mà chết, thì ta cũng vì nàng mà chết.

Thanh kiếm lại thoát run lên. Nhưng cũng như lần đầu, Hoàng Phong chưa thi triển thành kiếm thức thì sóng kiếm lại hứng đạo phách không chỉ của Lãnh Nhật Phong.

- Chát..

Hồ khẩu của y lại tê buốt.

Hoàng Phong gầm lên :

- Lãnh Nhật Phong, người phải chết.

Y gầm lên vì sự phẫn nộ thì đúng hơn, nhưng tuyệt nhiên không thể nào thi triển thành tử chiêu sát kiếm.

Đầu óc Hoàng Phong bấn loạn hơn.

Đột ngột Lãnh Nhật Phong quay tít như chiếc bông vụ, cách không phóng ra một lúc mười chỉ đạo chỉ như nhút đều công kích vào thanh kiếm trên tay Hoàng Phong.

- Chát... Chát... Chát...

Hoàng Phong tháo lui liên tiếp ba bộ và khi trụ thân được thì cũng không thể nào cầm nổi đốc kiếm nữa. Máu rùng rùng nhỏ xuống chân gã, dòng máu đỏ xuất phát từ hồ khẩu nát bét của y.

Nhật Phong chấp tay sau lưng, nghiêm giọng nói :

- Kiếm môn chỉ còn duy nhất một mình tôn giả thôi, tại hạ không nỡ bắt người vào cửa tử vong.

Chính vì lẽ đó tại hạ phải công kích trước để tôn giả không hoàn thành chiêu kiếm chết chóc kia.

Hoàng Phong trừng trừng nhìn Nhật Phong :

- Nhật Phong, ta hận ngươi. Ta sẽ là oan hồn theo đuổi ngươi trọn kiếp này.

Hoàng Phong vừa nói vừa nhặt thanh trường kiếm. Lưỡi của y vừa dứt, bất thần dụng chân đá thẳng vào gốc kiếm. Thanh trường kiếm xệch đi như một ánh chớp bạc, hướng thẳng vào tim Lãnh Nhật Phong.

Nhược Mai Lâm cau mày thốt lên :

- Thủ đoạn bỉ ổi.

Tình thế cấp bách, bất ngờ, Nhược Mai Lâm toan động thủ dùng chiếc đàn đá để cản lưỡi kiếm, nhưng nàng biết đó chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Lưỡi trường kiếm còn cách Lãnh Nhật Phong chừng ba gang tay thì thân ảnh chàng vọt lên cao như quả pháo thăng thiên. Khi thanh trường kiếm lướt qua dưới dề giày của chàng, thì mũi chân phải đập nhẹ vào đầu mũi kiếm. Thanh kiếm chúc ngược xuống đất, đốc kiếm dựng lên.

Bằng một thế liên hoàn cước, mà Nhược Mai Lâm lẫn Hoàng Phong nằm mơ cũng không thể nào tưởng tượng được. Chỉ nghe một âm thanh phát ra :

- Chách...

Thanh kiếm đảo ngược trở lại và bay về nơi xuất phát.

Lúc thanh kiếm được đá đi nhanh bao nhiêu thì lúc nó quay về còn nhanh hơn gấp bội phần.

- Phập...

Lưỡi kiếm đã ghim vào tim Hoàng Phong mà y vẫn còn mở mắt to hết cỡ để chứng kiến cái chết của Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Hoàng Phong rùng mình. Y thất thần, dờ dẫm nói :

- Ta... ta không tin...

Hoàng Phong chỉ nói được bấy nhiêu đó thì đổ sầm về phía trước.

Nhật Phong thở dài ảo não :

- Ta không muốn giết bá nhân, nhưng bá nhân bắt ta phải động thủ giết bá nhân.

Nhược Mai Lâm bước đến bên Nhật Phong :

- Y có chết cũng đáng đời lắm.

Nhật Phong nhìn nàng :

- Cái chết của Hoàng Phong khiến trái tim Nhật Phong băng giá hơn.

Nhược Mai Lâm chạm vào ánh mắt lạnh lùng vô cảm của Lãnh Nhật Phong, bất giác cũng rùng mình. Nàng liên tưởng đến hình ảnh Sát Thủ Kiếm Vương hôm nào Nhật Phong đã khoắc vào mình.

Nàng buột miệng nói :

- Lãnh huynh nhìn Nhược Mai Lâm bằng ánh mắt đó ư?

- Sinh ra ai cũng đều muốn sống, sao lại có những kẻ tự tìm đến cái chết.

Mai Lâm ngỡ ngác với câu hỏi băng quơ của Nhật Phong. Nàng chưa kịp hỏi, Nhật Phong chấp hai tay sau lưng bỏ đi. Chàng vừa đi vừa nói :

- Tại hạ đến Thiên Luân cung, rồi sẽ quay lại cùng với Nhược cô nương đến Long hoa đảo. Tại hạ hy vọng Nhược cô nương không phải là kẻ đi tìm cái chết.

Mai Lâm toan bước theo Nhật Phong, nhưng rồi nàng nghĩ lại, đứng nhìn theo sau lưng Nhật Phong.

Mai Lâm nói với theo :

- Tiểu Cầu đang ở tư gia của Đào viên ngoại, Lãnh huynh đến đó đón y về.

## Chương 43: Giáo ngôn luận lý

Quanh tòa Tổng đàn Thiên Luân cung đều được dựng những chiếc cờ ngũ sắc, phướn bay trong gió. Tất cả mọi cao thủ Thiên Luân cung đều nait nịt gọn gàng, binh khí tuốt trần đứng thành từng đội theo thứ bậc trước cửa Tổng đàn Thiên Luân giáo.

Đối mặt với Thiên Luân giáo là quần hào Bạch đạo với sự dẫn dắt của ba vị trưởng lão võ lâm.

Một là Võ Đang Thái Ất chân nhân vận trường y đạo sĩ, phất trần gác trên tay, cạnh bên là Mông Thiên đại sư và Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ. Ngoài đại chính phái là Thiếu Lâm và Võ Đang, còn có các kiếm sư của Hoa sơn phái, các vị ni trưởng của phái Nga My và các anh hùng hảo hán trên giang hồ.

Mặc dù không có mặt Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong nhưng Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ cũng yên tâm bởi lực lượng của võ lâm xem chừng có thể hơn Thiên Luân giáo.

Đứng trước các cao thủ Thiên Luân giáo là Giáo chủ Lập Ái, trong bộ trường phục ngũ sắc thêu kim tuyến. Thấy quần hào Bạch đạo kéo đến nhưng xem chừng Lập Ái không tỏ lộ một chút gì lo lắng ra ngoài.

Lập Ái nhìn Võ Đang Thái Ất chân nhân nói :

- Bản tọa nghe tin quần hào Bạch đạo dưới sự thống lĩnh của Võ Đang Thái Ất chân nhân, Mông Thiên đại sư và cả lão Thần Y cùng các chưong giáo Hoa Sơn, Nga My đến Thiên Luân cung để thanh toán bốn giáo. Xin hỏi các vị trưởng lão có đúng vậy không?

Mông Thiên đại sư bước ra :

- A di đà Phật. Thiên Luân giáo của Lập thí chủ đã phạm vào những điều quy ước trong giang hồ, nên lão nạp mới thỉnh Võ Đang và các vị chưong giáo đến Thiên Luân cung để hỏi cho rõ lẽ.

Lập Ái cười mỉm :

- Đại sư cho Thiên Luân giáo của bản tọa phạm vào những quy ước nào của giang hồ.

- A di đà Phật. Lập thí chủ đã cho người đến Thiếu Lâm bắt phương trượng Tuệ Tĩnh đại sư, chẳng hay việc đó có đúng không.

Lập Ái cười khẩy rồi nói :

- Đại sư nói vậy là không đúng rồi. Phương trượng đại sư Tuệ Tĩnh do Chu Thử Loan và Thần Kiếm Giang Đông bắt đi, có sao lại nói là chuyện do Thiên Luân giáo làm.

Mông Thiên đại sư cau mày :

- Chu Thử Loan và Lãnh Nhật Phong do Thiên Luân giáo chủ đi thỉnh đến Thiếu Lâm bắt Tuệ Tĩnh đại sư.

Lập Ái nhếch mép :

- Lão đại sư đoán chắc như vậy à.

- Điều đó do chính Thử Loan nói ra khi đến Thiếu Lâm bức phương trượng Tuệ Tĩnh đại sư.

Thiên Luân giáo chủ Lập Ái nhún vai :

- Chu Thử Loan và Lãnh Nhật Phong trước đây đều là những kẻ đã từng gây sát nghiệp trên giang hồ. Chẳng lẽ những lời của những kẻ đó mà các đại phái võ lâm cũng có thể tin được sao.

Chính tà khó phân, bản tọa thất vọng cho võ lâm Trung Nguyên.

Mông Thiên đại sư cúi mặt, nhìn chuỗi hạt đang lằn trên tay. Quả thật những lời của Lập Ái nói đều có lý lẽ chính đáng khiến Mông Thiên đại sư không sao đáp trả được.

Mông Thiên đại sư quay sang Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ :

- Lão Thần y, Thiên Luân giáo chủ Lập Ái nói có lý lẽ, khiến bản tăng không có điều gì để bắt bẻ lão. Mặc dù bản tăng thừa biết phương trượng Tuệ Tĩnh đại sư đang bị giam cầm đâu đó trong Thiên Luân cung.

Vạn Dược Thần Y vuốt râu bước ra nói :

- Lão phu còn thắc mắc một điều, Giáo chủ lý giải giúp lão phu.

- Thiên Luân cung được lão Thần Y quá vãng, đó là đại hạnh rồi, giờ lại được lão Thần Y hoan hỷ nhờ bản tọa chỉ giáo càng vinh hạnh hơn cho Thiên Luân giáo. Bản tọa không từ chối những lời đề nghị của lão Thần Y đâu.

Nghe chất giọng kiêu căng tự cao tự đại của Lập Ái cùng với thái độ khinh bỉ của gã, Vạn Dược Thần Y bất nhẫn vô cùng, nhưng cũng mỉm cười nén giận, nghiêm giọng hỏi :

- Trúc gia trang của lão phu đã rời bỏ võ lâm giang hồ, không thù không oán với Thiên Luân giáo, có sao Thiên Luân giáo chủ cho thuộc hạ đến đốt nơi ẩn cư của lão phu. Phải chăng cái thù đoạn của Giáo chủ là thanh toán từng môn phái rồi mới độc xưng thiên hạ đệ nhất giáo.

Lập Ái gật gù :

- Bản tọa có nghe chuyện đó, nhưng trước khi trách thuộc hạ Thiên Luân giáo thì lão Thần Y hãy trách lão trước.

Vạn Dược Thần Y cau mày :

- Giáo chủ nói vậy có ý gì?

- Trúc gia trang mặc dù tuyên bố với võ lâm không chen vào chuyện thị phi nữa, nhưng lại cho tội nhân của Thiên Luân giáo ẩn trốn. Để truy bắt tội nhân của Thiên Luân giáo, bọn thuộc hạ bản tọa mới hồ đồ toan đốt bất quái trận của lão Thần Y.

Vạn Dược Thần Y Hà Tô Tô hást mặt :

- Tội nhân của Thiên Luân giáo chủ là ai?

- Bản tọa cần nói ra cho lão Thần y biết không, hay lão Thần Y đã biết mà không nhận sự sa trái của mình.

- Lão phu làm sai thì nhận, có gì mà sợ chứ. Nhưng lão muốn biết Giáo chủ ám chỉ ai là tội nhân của Thiên Luân giáo.

- Lãnh Nhật Phong và Lâm Thanh Từ.

Vạn Dược Thần Y hừ nhạt một tiếng rồi hỏi ngược lại Thiên Luân giáo chủ Lập Ái :

- Triển Xí Phi Vân Lâm Thanh Từ và Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong lại là tội nhân của Thiên Luân giáo chủ à. Lão phu dù có mắt đui, tai điếc vẫn không thể tin được lời nói của Thiên Luân giáo chủ.

Lập Ái cười gằn nhìn Vạn Dược Thần Y lạnh nhạt nói :

- Lãnh Nhật Phong dù là Thần Kiếm Giang Đông nhưng cái danh đó của y đã bị hủy rồi, sau khi ngang nhiên hạ kiếm đoạt mạng Ngũ đại thiện nhân của Thiên hạ đệ nhất trang khiến quần hào Hắc, Bạch hai đạo đều phẫn nộ. Thiên Luân giáo vì cái nghĩa của võ lâm đã bắt Lãnh Nhật Phong phải đền tội.

Vạn Dược Thần Y chề môi :

- Thật ra Thiên Luân giáo chủ bắt Lãnh Nhật Phong rồi khiến y qua Tây Vực Huyền cung đưa lão Thái tổ về. Đến Ái đầu quý người mới vung đao diệt cỏ diệt cươp họa đồ Lăng cấm.

- Bản tọa chỉ dụng người chứ không dụng ác nhân, nhưng Trúc gia trang lại dụng ác nhân, thế thì nên trách bản tọa hay trách lão Thần Y.

Vạn Dược Thần Y thoáng thẹn mặt.

Thiên Luân giáo chủ Lập Ái cười mỉm :

- Bản tọa nói chắc có điều gì đó khiếm nhã nên lão Thần Y mới thẹn chẳng?

- Hừ.. Thế Giáo chủ giải thích thế nào về chuyện sa được.

Lập Ái cười mỉm :

- Bản tọa vốn không có kiến văn về thuật y đạo nên không hiểu ý của lão Thần Y.

- Người nói không hiểu hay giả vờ ngây dại. Chính Giáo chủ đã đầu độc Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong rồi sai khiến y đi giết người, còn bức ép phương trượng Tuệ Tĩnh.

- Lão Thần Y nói vậy có chứng cứ gì không, hay chỉ nghe qua cửa miệng của ác nhân.

- Lập Ái... Ngươi đừng giảo hoạt nữa, hãy nói thật ra tất cả đi.

- Lão thần y dù sao cũng là bậc trưởng bối của bản tọa nhưng xem ra người nóng nảy quá. Bản tọa nhìn quần hào Bạch đạo kéo đến Thiên Luân cung với một khí thế hùng hực, xem chừng các vị muốn tảo thanh tòa cung này của Thiên Luân giáo.

Y vuốt cằm, từ tốn nói tiếp :

- Dù bây giờ bản tọa có nói gì thì chuyện đến cũng phải đến. Sẵn dịp các vị cao nhân trưởng bối của võ lâm đều có mặt, bản tọa cũng nói luôn.

Mông Thiên đại sư lần chuỗi hạt nói :

- Giáo chủ muốn nói gì, xin cứ nói.

- Lão đại sư đã cho phép nên bản tọa chẳng khách sáo gì.

Thiên Luân giáo chủ Lập Ái quay lại hai gã thuộc hạ đứng ngay sau lưng mình :

- Song tào, hãy đưa bài vị võ lâm Minh chủ ra đây.

Song tào ôm quyền xá Lập Ái :

- Tuân lệnh Giáo chủ.

Hai gã đó đi thẳng vào trong Thiên Luân cung, một lúc sau khiêng ra chiếc ngai sơn son thiếp vàng, đặt xuống bên cạnh Lập Ái.

Lập Ái đặt tay lên thành tựa :

- Các vị trưởng bối võ lâm, hôm nay tại Thiên Luân cung đều có đủ tất cả những vị Chứng môn lẫn những anh hùng hào kiệt tứ phương họp lại, bản tọa có một đề nghị thế này.

Vạn Dược Thần Y hăm hở nói :

- Giáo chủ nói đi. Lão phu đang rửa tai để nghe những lời vàng ngọc của Giáo chủ.

- Lão Thần Y nôn nóng vẫn như hôm nào. Bản tọa không dám tự cho mình có lời vàng ngọc đối với các trưởng bối.

Mông Thiên đại sư niệm Phật hiệu nói :

- A di đà Phật. Nếu Lập thí chủ có cao kiến thì hãy nói cho mọi người biết.

- Bản tọa có ý như thế này. bấy lâu nay, võ lâm giang hồ thường xảy ra chuyện can qua, nếu như võ lâm có một Minh chủ có thể phán quyết mọi sự hiểu lầm kia, thì chẳng khác nào trong đêm tối có vầng trăng quang tạo sự bình yên cho mọi người.

Võ Đang Thái Ất chân nhân xen vào :

- Bản đạo có thể hiểu ý của Giáo chủ. Có phải Giáo chủ muốn nhân dịp tất cả mọi người có mặt ở đây hôm nay hãy chọn ra một người đủ tài đức để đảm nhiệm chức võ lâm Minh chủ đăng phán xét mọi chuyện trong giang hồ.

Lập Ái vuốt cằm mình, nhìn Thái Ất chân nhân :

- Lời của đạo trưởng mới đúng là lời vàng ngọc.

Vạn Dược Thần Y cau mày.

Mông Thiên đại sư cũng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật...

Lão đại sư truyền âm nhập mật nói với Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ :

- Lão Thần Y, Lập Ái thật là gian xảo. Y biết chúng ta đến Thiên Luân cung lần này để thanh toán Thiên Luân giáo, nên mới bày kế chia rẽ qua cuộc bình chọn võ lâm Minh chủ.

Vạn Dược Thần Y đáp lại :

- Lão phu cũng nhận ra ý đồ của Lập Ái.

Vạn Dực Thần Y tăng hắng, dẫn đến một bộ chỉ tay vào mặt Lập Ái :

- Thiên Luân giáo chủ đừng tưởng lão phu không biết thâm ý của ngươi. Giáo chủ đã biết quần hào Bạch đạo đến Thiên Luân cung lần này nhằm mục đích gì rồi chứ?

- Tất nhiên bản tọa biết quần hào Bạch đạo đến đây không có ý giao hảo nhưng thử hỏi các vị lấy cớ gì để gây hấn với Thiên Luân giáo đây. Chẳng lẽ các vị trưởng bối và các vị Chương môn đều tự nhận là đại phái vị nghĩa trong giang hồ thế mà ngang nhiên hành động theo cách của bọn tiểu nhân, hợp đồng để hiếp cô ư. Làm vậy thì còn gì là đại nghĩa nữa. Bản tọa đưa ra kiến nghị như vậy cũng nhằm ý tốt tránh cho vô lâm Trung Nguyên khỏi một cảnh máu đổ thịt rơi.

- A di đà Phật. Lời của Lập thí chủ nghe rất hay, nhưng một khi muốn chọn kẻ có đủ bản lĩnh đảm nhiệm chức vị vô lâm Minh chủ cũng phải có những cuộc so tài cao thấp, thế thì cũng đâu tránh được cảnh máu đổ thịt rơi.

- Đại sư là người đức cao vọng trọng lo cho mọi người cũng đúng. Nhưng bản tọa có thiện ý thế này, nếu như quần hào không chọn được vị Minh chủ nào thì tất nhiên sẽ không có kẻ phán quyết những chuyện hiểu lầm, tất giữa Thiên Luân giáo của bản tọa và quần hào phải có cuộc đại chiến kinh thiên, khốc liệt. Sẽ có bao nhiêu người phải chết bởi sự hiểu lầm không đáng có này.

Lập Ái vuốt cằm :

- Chi bằng mỗi đại phái, đại bang cử ra một người có tài có đức rồi cùng thi thố bản lĩnh với nhau.

Như vậy sẽ tránh cho vô lâm những cái chết vô ích, mà ngược lại chúng ta cũng có được một vị Minh chủ đủ tài đức để phán quyết mọi chuyện trong giang hồ.

Lập Ái dời mắt nhìn qua các vị Chương môn đại phái.

- Bản tọa nói đây bằng tất cả thiện ý, các vị Chương môn suy xét.

Vạn Dực Thần Y truyền âm hỏi Thái Ất chân nhân :

- Đạo trưởng nghĩ sao về người lời của Lập Ái.

- Bản đạo quả cũng khó xử đó. Chúng ta đến đây nhằm mục đích thanh toán Thiên Luân giáo, nhưng lại rơi vào thế khó xử vô cùng. Những lời biện minh của Lập Ái, không cho chúng ta cất có gì khả dĩ có thể mở cớ đại nghĩa vô lâm, còn như theo lời kiến nghị của Lập Ái thì chúng ta đã bị động rồi. Nếu bây giờ mở cuộc thi bình chọn Minh chủ, nhất định trong nội bộ quần hào Bạch đạo sẽ nảy sinh mâu thuẫn, mà sinh ra chuyện chém giết lẫn nhau. Lập Ái sẽ là người đắc lợi.

- Đạo trưởng nói rất đúng, nhưng chúng ta cứ đứng như thế này để nghe y giảng giải mãi à.

- Tiến cũng không được, thoái cũng không xong. Nếu chúng ta quay về thì đâu còn cơ hội thứ hai hiệu triệu quần hào như lần này.

Võ Đang Thái Ất chân nhân thở dài, trở cây phát trần.

Lập Ái như thấy được những nét lưỡng lự trên mặt Thái Ất chân nhân liền nhìn lão đạo trưởng nói :

- Thái Ất đạo trưởng là người có đức cao vọng trọng nhất, vậy xin cho biết cao kiến của người.

Thái Ất chân nhân nghe Lập Ái hỏi mình, tỏ vẻ lúng túng vô cùng. Võ Đang Thái Ất chân nhân vuốt chòm râu bạc trắng :

- Những gì mà Giáo chủ đề nghị quả là bất ngờ với bản đạo, nên nhất thời bản đạo chưa thể quyết định được. Việc bầu chọn Minh chủ là việc hệ trọng không thể chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi mà có thể tiến hành được.

Lập Ái mỉm cười nói :

- Sự việc mà Thái Ất đạo trưởng vừa nói, bản tọa đã chuẩn bị cả rồi. Chúng ta đâu dễ gì có được cơ hội tất cả mọi người đều tề tụ như thế này. Tạm thời các vị Chương môn và trưởng lão còn bất ngờ với lời đề nghị của bản tọa thì sau ba ngày nữa chúng ta sẽ quyết định. Còn hiện tại, bản tọa đã chuẩn bị tất cả mọi thứ cần thiết ở Thiên Luân cung để mọi người nghỉ ngơi.

Vạn Dực Thần Y nhún vai :

- Chắc chắn Giáo chủ đã có chủ ý trước.

- Lão Thần Y đa nghi quá. Nếu lão Thần Y đa nghi thì có thể tự tìm cho mình một nơi khác, bản tọa không ép lão Thần Y trú ngụ trong phạm vi Thiên Luân cung.

Từ trong quần hào một đại hán lực lưỡng bước ra. Y vận áo da dê, phanh ngực phô trương một bộ ngực nở nang với lớp lông ngực đen sì xoắn tít. Bình

khí của gã là đôi chùy ước lượng không dưới năm trăm cân.

Y dạng chân đứng với tư thế kiêu hãnh, đồng dục nói :

- Đại Thử Tôn Cang, lục lâm Hồ Nam là người hồ đồ thô thiển xin bái kiến các vị trưởng bối và có vài lời được nói.

Vạn Dược Thần Y cau mày truyền âm nói với Võ Đang Thái Ất chân nhân :

- Gã lục lâm này tính khí hồ đồ, chỉ biết cái tiếng trước mắt mà không thấy cái thâm ý bên trong, như định y sẽ nói những lời mà Lập Ái đang cần.

Lập Ái mỉm cười với Tôn Cang, trịnh trọng ôm quyền xá gã, từ tốn nói :

- Bản tọa nghe tiếng Tôn đại hiệp từ lâu là người thẳng thắn trung thực Một lòng một dạ vì nghĩa quên mình, chắc chắn đại hiệp sẽ có cao kiến nói với mọi người.

- Giáo chủ quá khen, Tôn mỗ là người của lục lâm đâu thể sánh với các vị trưởng bối và Chương môn ở đây.

Mặc dù nói lời khách sáo như vậy, nhưng trên mặt Tôn Cang đã xuất hiện vẻ kên kiệu, thậm chí hai cánh mũi của y ngờ như đã phồng to lên thành hai lỗ mũi trâu.

Tôn Cang nhìn về phía Võ Đang Thái Ất chân nhân nói :

- Trước mặt Võ Đang trưởng lão, Mông Thiên đại sư và Vạn Dược Thần Y, Tôn Cang xin nói, từ khi đặt chân đến Thiên Luân cung theo sự hiệu triệu của Thái Ất chân nhân, Tôn Cang quả là không ngờ mình được nghe những lời chí nghĩa, chí nhân của Thiên Luân giáo chủ. Và Tôn mỗ nghĩ chúng ta cứ theo những cao kiến của Lập giáo chủ mà xử thế.

Nghe Tôn Cang nói Võ Đang Thái Ất chân nhân cau mày. Vạn Dược Thần Y thì hừ nhạt một tiếng, còn Mông Thiên đại sư chỉ còn biết lẩn chuối hạt mà lắc đầu.

Lập Ái nói vuốt theo Tôn Cang :

- Bản tọa thật hồ thẹn khi được Tôn đại hiệp ca ngợi.

Tôn Cang quay lại Lập Ái :

- Cái gì đúng là Tôn mỗ nói đúng, cái gì sai là Tôn mỗ nói sai.

Lập Ái mỉm cười với Tôn Cang rồi quay lại bọn thuộc hạ đứng phía sau lưng mình :

- Người đâu, mang ghế cho Tôn đại hiệp.

Hai gã Song tằm lại quay vào Thiên Luân cung, lúc sau mang ghế ra đặt bên cạnh Tôn Cang.

Lập Ái nói :

- Mời Tôn đại hiệp.

Võ Đang Thái Ất chân nhân, Mông Thiên đại sư, Vạn Dược Thần Y cùng các vị Chương môn đều sạm mặt. Tất cả mọi người không ngờ Lập Ái lại hành xử vậy. Nhưng chẳng có ai lên tiếng được, bởi đây là địa phận của Thiên Luân giáo, thì Lập Ái cái quyền mời ai ngồi cũng được.

Từ trong quần hào một thư sinh mày ngài mắt phượng bước ra. Thư sinh đó cầm quạt phe phẩy nhìn Lập Ái nói :

- Vãn bối xin được thỉnh giáo Thiên Luân giáo chủ.

Lập Ái từ tốn nói :

- Công tử cứ nói, bản tọa biết gì sẽ trả lời công tử.

Nhỏ sinh công tử phe phẩy quạt :

- Theo Giáo chủ thì những người ở đây đáng mặt là võ lâm Minh chủ của Trung Nguyên?

Lập Ái lưỡng lự rồi trả lời :

- Bản tọa quả là bất ngờ khi nghe câu hỏi của công tử, nhưng bản tọa có thể trả lời công tử. Tất cả những người có mặt ở đây đều có thể là võ lâm Minh chủ.

Nhỏ sinh công tử chỉ vào ngực mình :

- Vậy văn bối cũng có thể là võ lâm Minh chủ sao.

Lập Ái gật đầu :

- Nếu công tử được mọi người ở đây tôn bái.

Nhỏ sinh công tử mỉm cười :

- Võ lâm Minh chủ thì được gì.

Y chỉ chiếc ngai son son thếp vàng :

- Chắc có lẽ nếu được mọi người tôn bái làm võ lâm Minh chủ thì được ngồi trên chiếc ngai đó phải không.

Lập Ái gật đầu :

- Đúng.

Nhỏ sinh công tử nhăn mặt :

- Ui cha... Giành giật với nhau chỉ được ngồi trên chiếc ngai son son thếp vàng của Thiên Luân giáo thì văn bối không ham cái chức vị võ lâm Minh chủ rồi. Nếu chỉ vậy thôi thì văn bối sẽ thỉnh ý tất cả các vị tiền bối, các vị Chương môn ở đây để tôn bái Thiên Luân giáo chủ ngồi trên cái ngai kia.

Lập Ái đỏ mặt :

- Ngươi...

Nhỏ sinh tròn mắt :

- Văn bối nói có điều chi thất lễ với Giáo chủ không?

- Đã là Minh chủ thì không phải chỉ đến ngồi trên chiếc ngai vàng đó.

- Thế sao khi này Giáo chủ đã khẳng định làm võ lâm Minh chủ thì chỉ ngồi mà thôi.

- Công tử chế nhạo bản tọa đó à.

Nhỏ sinh công tử khoát tay :

- Văn bối làm gì dám chế nhạo Thiên Luân giáo chủ, mà các hạ? làm lạ một điều. Ngươi ta giành giật nhau cái chức vị võ lâm Minh chủ chỉ để được ngồi trên một cái ngai vàng của Thiên Luân giáo, mà chiếc ngai đó thì văn bối có thể mua được ở bất cứ nơi đâu.

Lập Ái cau mày :

- Tiểu tử... Ngươi không biết gì hết.

- Không biết văn bối mới hỏi. Thế chức võ lâm Minh chủ được gì.

- Ngươi không biết thì hãy đứng vào hàng ngũ mọi người mà nghe.

- Không biết thì mới hỏi.

Nhỏ sinh công tử phẩy quạt :

- Theo như văn bối suy đoán, thì võ lâm Minh chủ phải là người có đức trọng tài cao, khiến mọi người tâm phục khẩu phục. Trên thì chỉ có đức kim thượng, và có thể thay mặt cho các vị Chương môn mà phán xử một việc gì đó. Không biết văn bối nghĩ như vậy có đúng không?

- Công tử đã biết sao còn hỏi bản tọa.

- Văn bối xin hỏi Giáo chủ một điều nữa.

- Ngươi hỏi đi.

- Nếu võ lâm Minh chủ di lệnh cho Giáo chủ, Giáo chủ có thực thi chỉ lệnh đó không.

- Tất nhiên rồi. Nếu ta không thực thi chỉ lệnh của Minh chủ thì sao giữ được những quy tắc trong giang hồ.



Nho sinh công tử thấy quạ mỉm cười. Nụ cười của y thật tươi, thật hồn nhiên :

- Nếu như võ lâm Minh chủ ra lệnh cho Giáo chủ...

Y gãi đầu :

- Ra chỉ lệnh cho Giáo chủ giải tán Thiên Luân giáo thì Giáo chủ có thực thi mệnh lệnh đó không?

Lập Ái đỏ mặt :

- Tiểu tử nói vậy có ý gì.

Nho sinh công tử bước lên về phía Võ Đang Thái Ất chân nhân. Đứng bên cạnh Thái Ất chân nhân mỉm cười nói :

- Võ lâm Trung Nguyên chỉ có một người xứng đáng được mọi người nể mặt. Người đó chính là Võ Đang Thái Ất chân nhân, vậy văn bối cung thỉnh đạo trưởng sẽ đảm nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ, còn chiếc ngai kia xin trả lại cho Thiên Luân giáo.

Lập Ái cau mày chỉ tay vào mặt nho sinh công tử :

- Ngươi là gì của Võ Đang?

Nho sinh lắc đầu :

- Tại hạ chẳng là gì cả của Võ Đang đâu, mà là người khách quan thôi.

- Ngươi không phải là người Võ Đang sao lại có những lời xúc phạm như vậy. Hay ngươi có ý xem thường tất cả những người ở đây.

Nho sinh khoát tay lắc đầu :

- Văn bối đâu dám xúc phạm ai, và cũng chẳng dám xem thường ai, mà chỉ xem thường một người.

Y chỉ vào mặt Thiên Luân giáo chủ :

- Văn bối chỉ xem thường Giáo chủ thôi.

Lập Ái đỏ mặt :

- Ngươi dám có ý đó.

Nho sinh gật đầu :

- Văn bối xem thường Giáo chủ chỉ vì Giáo chủ đã xem thường mọi người.

Nho sinh nhún đôi mắt vòng nguyệt :

- Người xưa có câu, cáo đi với cáo, chồn đi với chồn, Giáo chủ nhìn lại sau lưng mình coi, ai đứng sau Giáo chủ.

- Mộc Nhĩ Liệt.

Nho sinh gật đầu :

- Đúng Mộc Nhĩ Liệt. Kẻ có dã tâm như cáo như chồn.

- Ngươi là gì của Mộc Nhĩ Liệt.

- Văn bối là người biết Mộc Nhĩ Liệt và biết cả Giáo chủ Thiên Luân.

- Ngươi là ai?

- Là người khách quan.

Thiên Luân giáo chủ Lập Ái lắc đầu :

- Ngươi không khách quan chút nào, và bản tọa có thể đoán ra ngươi chính là Kha Cát Cát, quận chúa của Tây Vực Huyền cung.

Nho sinh nhún mày reo lên :

- A... Bây giờ Giáo chủ mới nhận ra Kha Cát Cát.

Lập Ái nheo mày :

- Quận chúa Tây Vực Huyền cung

Nho sinh lột chiếc mũ đội đầu, mái tóc đen tuyền óng ả xõa xuống bờ vai nàng.

- Giáo chủ nhận ra Kha Cát Cát rồi chứ và Giáo chủ có muốn Kha Cát Cát nói hết sự thật cho mọi người biết không?

Mộc Nhĩ Liệt đứng sau lưng Lập Ái nắm chặt lấy chuỗi đao. Y bước đến ngang Lập Ái, trịnh trọng nói :

- Quận chúa là người của Tây Vực Huyền cung thì hãy để cho Tây Vực Huyền cung phân xử với quận chúa.

Cát Cát nhìn Mộc Nhĩ Liệt.

Nàng chưa kịp nói lời nào thì Mộc Nhĩ Liệt đã điểm mũi gậy băng ra. Cây khoái đao trên tay gã rung lên, cùng lúc đó ba vết sẫm đen lướt tới cắt ngang trước mặt Mộc Nhĩ Liệt.

Mộc Nhĩ Liệt đang lướt đến cảm nhận ám khí ập đến vội vã tránh bộ lách tránh. Ba chiếc bài vị cấm phẩm phập xuống đất.

Ba chiếc bài vị xếp hàng ngay trước mặt Lập Ái. Lập Ái tròn mắt nhìn ba chiếc bài vị đó buột miệng nói :

- Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim và Mộng Đình Hoa.

Y vừa dứt lời thì thấy quần hào Bạch đạo dạt ra hai bên chừa một lối đi. Lãnh Nhật Phong trong bộ tang y trắng toát thả bước từ từ về phía Lập Ái.

Lập Ái mở to mắt hết cỡ :

- Lãnh Nhật Phong

Sự xuất hiện của chàng khiến cho không gian lập tức trang trọng và căng thẳng hẳn lên.

Mông Thiên đại sư lần chuỗi hạt, niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Vạn Dược Thần Y cũng dời mắt nhìn chàng.

Còn Cát Cát cũng không rời mắt khỏi Nhật Phong. Ngay cả Mộc Nhĩ Liệt cũng quên hẳn Cát Cát mà dời mắt vào từng bước đi của Nhật Phong.

Sự xuất hiện của Nhật Phong khiến mọi người nín thở. Bởi vì tất cả đều cảm nhận có cái gì đó nặng trĩu đè xuống mọi suy nghĩ của họ.

Lập Ái trầm mặt :

- Người đã đến.

Chạm vào đôi tinh nhãn sáng ngời của Lãnh Nhật Phong bất giác Lập Ái cảm nhận xương sống mình giá lạnh. Tất cả mọi cặp mắt tại Thiên Luân cung đều tập trung hướng vào chàng.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 44: Một người đổi một mạng

Lãnh Nhật Phong ghim tanh Huyết Hận kiếm xuống trước mặt mình. Chàng lạnh lùng lên tiếng :

- Tất cả bằng hữu của Nhật Phong đều đã ra người thiên cổ, và bây giờ đến lượt Nhật Phong phải ra đi. Nhưng trước khi xuống tử thành, tất cả ân oán Nhật Phong phải trả lại giang hồ.

Giọng của chàng thật nghiêm và lạnh lùng đến độ mà người nghe cứ ngỡ như đó là lời phán quyết cuối cùng của tử thần.

Thiên Luân giáo chủ thở dài một tiếng :

- Lãnh Nhật Phong, sao ngươi lại cố chấp như vậy chứ.
- Thiên Luân giáo chủ đừng nói nhiều nữa.

Chàng nhìn thẳng vào mặt Lập Ái :

- Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ đâu sao không thấy đứng cùng Giáo chủ.

Lập Ái sa sầm mặt :

- Bản tọa không biết Mông Diện Thần Nữ nào cả.

Lập Ái hướng về phía quần hào :

- Các vị anh hùng, ác nhân đang ở trước mặt các vị. Vì đại nghĩa giang hồ bản tọa thỉnh cầu các vị cùng phối hợp với Thiên Luân giáo tiêu trừ kẻ ác trước rồi hãy giải quyết mọi sự hiểu lầm của chúng ta.

Tôn Cang bật đứng lên, chỉ tay vào mặt Lãnh Nhật Phong :

- Lãnh Nhật Phong, phải chính ngươi đã hạ thủ Ngũ đại thiện nhân phải không?

Lãnh Nhật Phong dời mắt nhìn Tôn Cang. Chạm vào tinh thần của chàng, Tôn Cang thoáng cau mày. Gã cảm nhận như có băng hàn chạy dọc theo cột sống mình.

Lãnh Nhật Phong hỏi :

- Các hạ là ai?
- Lục lâm Hồ Nam đại lực Tôn Cang.
- Tôn đại hiệp, Nhật Phong đến Thiên Luân cung không phải để giải bày với Tôn đại hiệp, đại hiệp đừng xen vào chuyện ân oán giữa Nhật Phong và Thiên Luân giáo.

Tôn Cang hừ nhạt một tiếng :

- Tôn mỗ không xen vào không được, bởi ta đã từng thề sẽ hành hiệp vì đại nghĩa trên giang hồ.

Hôm nay Tôn mỗ sẽ vì đại nghĩa đó mà tiêu trừ ác nhân ra khỏi cõi trần thế này.

- Tôn đại hiệp quyết giết tại hạ à. Tại hạ đã giao cái mạng này cho một người rồi. Tôn đại hiệp không có cơ hội đó đâu. Tôn đại hiệp hãy lui về đi.
- Lãnh Nhật Phong, ngươi xem thường Tôn Cang quá.
- Nhật Phong đã nói hết lời.

Mông Thiên đại sư lần chuỗi hạt niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật, Tôn thí chủ đừng xen vào chuyện ân oán giữa Nhật Phong và Thiên Luân giáo chủ.

Tôn Cang nhăn mặt hừ nhạt một tiếng :

- Các vị tự nhận là những cao nhân chính phái, thế mà lại đứng dung với ác nhân.

Y thét lên :

- Tôn Cang này không phục.

Vạn Dược Thần Y quát mắng :

- Ngươi đúng là kẻ hồ đồ, háo danh chẳng biết phân biệt phải trái. Lão phu khuyên ngươi mau trở về Hồ Nam đi. Lúc này ngươi còn có thể đi kịp chứ nếu động thủ với Thần Kiếm Giang Đông vì sự ngu muội e rằng cái mạng của ngươi không còn.

Tôn Cang bật cười khăng khặc :

- Tôn Cang này thất vọng quá. Thất vọng vì đại nghĩa võ lâm đã mai một.

Y quay lại Lãnh Nhật Phong :

- Thần Kiếm Giang Đông, từ lâu Tôn mỗ đã từng ao ước được chứng nghiệm tuyệt thế kiếm chiêu của ngươi. Hôm nay nếu Tôn mỗ có chết bởi Thần kiếm của ngươi, ta cũng mãn nguyện. Ngược lại nếu ngươi chết bởi đôi quả chùy nặng ba trăm cân của Tôn mỗ ngươi có ân hận không.

- Tại hạ chỉ tiếc.

- Ngươi chết mà nuôi tiếc cái mạng nhỏ của ngươi à.

- Tại hạ tiếc cho Tôn các hạ. Có mắt như mù, có tai như điếc, có đầu mà chẳng có óc. Tôn các hạ chắc không sống được bao nhiêu lâu nữa đâu.

Tôn Cang vỗ ngực mình :

- Đại thủ Tôn Cang mà chết dễ vậy ư. Lãnh Nhật Phong hãy xuất chiêu đi.

- Tôn các hạ tự nguyện là kẻ đầu tiên té kiếm?

Về mặt của chàng thoáng xuất hiện những nét tàn nhẫn và cay độc :

- Tôn đại hiệp...

Nhật Phong lắc đầu :

- Tại hạ chẳng có gì để nói với Tôn đại hiệp cả.

Tôn Cang hừ nhạt một tiếng :

- Ngươi chỉ nên nói những lời sám hối là được rồi.

Tôn Cang dẫn đến một bộ rồi hét lớn :

- Nhật Phong đỡ chùy của Tôn mỗ.

Gã vừa nói vừa múa vùn vụt đôi chùy nặng ngót ba trăm cân. Thấy gã múa chùy mà mọi người ngỡ như đôi chùy trên tay Tôn Cang chẳng khác nào hai cục bông gòn mà thôi. Đôi chùy quay vùn vụt tạo ra những âm thanh vù vù.

Tôn Cang áp thẳng vào Lãnh Nhật Phong như một con trâu nước hùng hục húc vào đối thủ của mình.

Một ánh chớp đỏ ngời vụt lên, khiến tất cả mọi người lóa mắt.

Không nghe tiếng binh khí phát ra, cũng chẳng hề có tiếng ai thốt, nhưng trong cục trường đôi chùy của Tôn Cang đã rời khỏi tay y lẫn lông lốc, còn gã thì biến thành một cái xác bất động.

Mọi người thò ra và ngỡ như với ánh chớp kia thì Tôn Cang đã biến thành pho tượng đá rồi.

Cục trường im lạng phăng phắc, nặng trĩu một cảm giác khủng bố.

Tôn Cang bắt chợt rú lên :

- A...a...a...

Cùng với tiếng rú đó thì đầu của gã mới rơi ra khỏi cổ. Mọi người giật thót ruột, rùng mình. Bởi họ không thể nào tin được vào mắt mình nữa. Cái chết của Tôn Cang khiến Mông Thiên đại sư, Vạn Dược Thần Y và cả Vô Đang Thái Ất chân nhân cũng thất thần. Từ cổ chí kim mới có một cái chết kinh khủng như vậy.

Chiêu kiếm vừa rồi của Lãnh Nhật Phong khốc liệt đến độ đã chém đứt đầu Tôn Cang, nhưng ngay cả Tôn Cang cũng không cảm nhận được vết chàm đó mà phải cần có thời gian ngắn hần mới biết mình đã bị đứt đầu và phải chết. Hay nói cách khác hồn của Tôn Cang vẫn còn trong cái xác không đầu cho đến khi biết được cái hồn mới rú lên tiếng kêu thảm nuôi tiếc cái xác phạm tội nghiệp.

Thiên Luân giáo chủ rùng mình, vô hình trung thôi lui lại một bộ.

Cái chết của Tôn Cang khiến mọi người nặng trĩu ý niệm trong đầu mình.

Mộc Nhi Liệt thì sững sờ đến độ cây khoái đao trên tay gã rơi tuột xuống đất.

Nhật Phong nhìn Lập Ái :

- Đến lượt Giáo chủ tế kiếm cho các bằng hữu của Nhật Phong.

- Người giết được Tôn Càng, gã hồ đồ vô biên đó, nhưng không thể giết được ta đâu.

- Giáo chủ muốn ra đi một mình thôi ư?

- Người muốn hỏi gì?

- Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ.

- Người không đủ tư cách để gặp Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ.

- Giáo chủ đầu Kiều Vĩ Hồ ở đâu.

- Nếu người xuống từ thành bản tọa sẽ nói.

- Mông Diện Thần Nữ dưới từ thành ư?

Nhật Phong lắc đầu :

- Cái chết của Hoàng Phong đủ cho tại hạ minh chứng Kiều Vĩ Hồ không chờ y dưới từ thành.

Thiên Luân giáo chủ hừ nhạt một tiếng rồi nói :

- Nếu người bước qua được cái xác của bản tọa thì mới có thể tìm thấy Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ.

- Bước qua xác của Giáo chủ.

Giọng nói của Nhật Phong thật mơ hồ, huyền ảo khiến cho Lập Ái phải gác chéo tay ngang ngực phòng bị.

Lập Ái bất ngờ thét lớn :

- Giết hắn...

Gã vừa nói vừa đảo bộ lẫn luôn ra phía sau. Hơn ba mươi gã thuộc hạ Thiên Luân giáo nhất tề nhảy xổ vào Nhật Phong như bầy cáo đói chột trông thấy con mồi ngon.

Kiểm có, đao có, búa có, hai mươi gã đó đều là những đại cao thủ của Thiên Luân giáo và đều cùng một ý niệm lập công với Giáo chủ.

Trong khi đó, tất cả mọi ý tưởng của Lãnh Nhật Phong đều choáng ngợp hình ảnh cái chết của Kha Bạc Kim, Mộng Đình Hoa, Tống Hàn Giang, Hoàng Phủ Ngọc và có cả cái chết của Chu Thử Loan, tất cả đều là những cái chết khiến cho trái tim chàng băng giá và chất chứa hận thù với Thiên Luân giáo.

Trên cõi nhân thế này, có lẽ chẳng còn ai lạnh lùng hơn Lãnh Nhật Phong nữa. Chàng đứng là con gió trời lạnh lẽo, một con giông phủ phàng trước những oan hồn háo danh háo lợi.

Khi hai mươi gã cao thủ ập đến, thì thân ảnh Nhật Phong như chiếc bông vụ quay vun vút, ào ào cuốn tới những gã cao thủ Thiên Luân giáo.

Mông Thiên đại sư nhắm mắt, niệm niệm Phật hiệu liên hồi :

- A di đà Phật... A di đà Phật... A di đà Phật. Cứu độ chúng sinh...

Võ Đang Thái Ất chân nhân thì cau đôi mày bạc phếch, ngọn phát trần cứ đưa qua đưa lại.

Vạn Dược Thần Y cũng sa sầm mặt.

Ánh kiếm Huyết Hận chẳng khác nào chiếc lưới nhện đỏ rực bủa giăng khắp phạm vi mười trượng vuông để con giông uất hận của Lãnh Nhật Phong san bằng mọi thứ trong phạm vi đó.

Quý thần cũng phải hoảng.

Diêm Vương cũng giật mình.

Trời đất như chuyển màu đỏ máu.

Tất cả chỉ xảy ra trong một khoảng khắc vừa đúng hai lần thở ra của Mông Thiên đại sư thì sự im lặng lại chụp xuống. Nhật Phong đứng sững giữa hai mươi cái xác mà trên mặt vẫn ngập sát khí khủng bố của một câu hồn sứ giả.

Bọn thuộc hạ Thiên Luân giáo lùi hẳn về phía sau ba bộ. Chúng giờ đây mới cảm nhận mình đang đối mặt với một sát nhân vương vô tiền bất hậu. Một sát nhân vương chỉ có lửa thù hận đúc thành ý nghĩ và hành động.

Chính suy nghĩ đó khiến cho bọn cao thủ Thiên Luân giáo nhốn nháo hẳn lên. Giờ đây chúng chẳng còn giữ được quy củ nữa mà đã hóa thành bầy dê con trước mắt con mãnh sư lạ lùng.

Song tàn liếc mắt nhìn nhau.

Nhật Phong chữa mũi kiếm huyết hận thẳng vào bọn cao thủ Thiên Luân giáo khiến cho bọn chúng càng nhốn nháo hơn.

Mông Thiên đại sư chấp tay niệm Phật lướt ra :

- A di đà Phật, Lãnh công tử hãy dừng tay.

Nhật Phong hạ thanh Huyết Hận kiếm xuống quay sang nhìn Mông Thiên đại sư.

Lão đại sư thở dài một tiếng rồi trầm giọng nói :

- Oan có gốc, nợ có người. Oan nghiệt này là do Thiên Luân giáo chủ tạo ra với Lãnh công tử.

Lãnh công tử dừng vì oan nghiệt của hai người mà trở thành sát nhân vương coi mạng người như cỏ rác khiến cho trời đất phẫn nộ.

Nhật Phong bậm môi, sát khí trên mặt chàng thoáng tan biến.

Mông Thiên đại sư quay lại bọn thuộc hạ Thiên Luân cung :

- Các vị... bản tăng có mấy lời muốn nói.

Đại sư lần chuỗi hạt hít một luồng dương khí, lớn tiếng nói :

- Oan trái này do Thiên Luân giáo chủ tạo ra với Lãnh Nhật Phong. Có vay thì phải có trả, cái nợ hôm nay giữa Lãnh công tử với Lập Ái Giáo chủ, bản tăng thỉnh cầu các vị hãy tránh qua một bên để hai người có ân oán thanh toán với nhau đặng võ lâm Trung Nguyên không có ngày tang tóc, thê lương.

Lời nói nhân nghĩa của Mông Thiên đại sư khiến cho bọn thuộc hạ Thiên Luân giáo càng bối rối hơn. Đã được sống làm người thì ai mà chẳng quý mạng sống của mình, mà lời phân giải của lão đại sư Nhứt thiên tự như khơi động sự ham muốn sống của mọi người. Giữa cái chết và sự sống, tất nhiên phải chọn con đường sống rồi.

Thế là từ trong bọn thuộc hạ Thiên Luân giáo những tiếng khí khua lên rồi đưa nhau rơi xuống đất. Chỉ trong khoảnh khắc ngần ngừ thôi mà trước mặt Mông Thiên đại sư đã có một đồng khí giới.

Mông Thiên đại sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai...

Còn lại Song tàn và non năm gã hương đàn chủ còn lưỡng lự. Còn Lập Ái thì không thấy mặt đâu nữa.

Mông Thiên đại sư nhìn Song tàn và năm gã hương đàn chủ :

- Bấy vị thí chủ cũng nên bỏ khí giới xuống.

Song tàn nheo mày.

Mông Thiên đại sư nhẫn nại nói :

- Mong các vị hãy nghe theo sự thỉnh cầu của bản tăng.

Nhứt Tàn thở dài nói :

- Song Tàn không buông binh khí, nhưng có thể ly khai khỏi chỗ này, lão hòa thượng đồng ý chứ?

- A di đà Phật. Các vị đã có thỉnh ý đó thì bản tăng cũng không hề cản chân các vị.

Mông Thiên đại sư đứng nép qua bên Lãnh Nhật Phong :

- Thỉnh các vị Song Tàn nhìn Lãnh Nhật Phong, tỏ vẻ chán chường.

Mông Thiên đại sư hồi thúc họ :

- Các vị mau sớm lên đường.

Song Tàn thở dài một tiếng rồi cùng năm gã hương đàn chủ trở khinh công bỏ đi.

Mông Thiền đại sư quay lại Lãnh Nhật Phong :

- A di đà Phật... Bàn tăng đa tạ Lãnh công tử đã vì bản tăng. Bây giờ cửa Thiên Luân cung đã rộng mở, công tử cứ hành sự để thanh toán ân oán giữa Lãnh công tử và Thiên Luân giáo chủ.

Nhật Phong ôm quyền xá lão đại sư :

- Cái ơn này trước khi Nhật Phong ra đi sẽ báo đáp.

Chàng nói xong toan dậm bước tiến vào Thiên Luân cung, nhưng Thiên Luân giáo chủ đã xuất hiện đứng ngay ngưỡng cửa vào Thiên Luân cung.

Bên cạnh Lập Ái là phương trượng Tuệ Tĩnh.

Lập Ái cất tràng cười khanh khách. Y cất tràng cười đó đặt luôn trào công vào yết hầu Tuệ Tĩnh đại sư :

- Nhật Phong, người không thể bước vào Thiên Luân cung được đâu.

Mông Thiền đại sư nheo mày :

- A di đà Phật...

Nhật Phong thoáng một chút bối rối khi hiểu ra Lập Ái đang dùng Tuệ Tĩnh đại sư để bức áp quần hào.

Lập Ái mỉm cười nói :

- Lão đại sư Mông Thiền biết vị hòa thượng này là ai không?

Võ Đang Thái Ất chân nhân giũ phát trần :

- Bàn đạo thiết nghĩ Giáo chủ là kẻ trượng phu trong thiên hạ, ắt phải làm như vậy, ân oán giữa Giáo chủ và Lãnh kiếm thủ sẽ do hai người thanh toán với nhau, tất cả mọi người không nhúng tay vào, cần chi Giáo chủ lại bức ép Phương trượng lão đại sư.

Lập Ái hừ nhạt một tiếng nhìn Nhật Phong gần giọng nói :

- Các người đã từng cứu ác nhân, giờ thiện nhân trong tay bản tọa. Thế thì trong hai các người phải chọn một, ác nhân sống thì thiện nhân chết. Ngược lại thiện nhân sống thì ác nhân phải chết.

Lập Ái ngửa mặt cười sảng sặc. Gã hét lên bằng giọng phẫn nộ :

- Nào hãy chọn đi... chọn đi. Bản tọa không chờ đợi lâu hơn nữa đâu.

Cục trưởng đang lắng dịu, bất ngờ lại có sự biến căng thẳng trở lại.

Mông Thiền đại sư nhìn Nhật Phong.

Vạn Dược Thần Y thì thở dài.

Võ Đang Thái Ất chân nhân cũng không giữ được nét trầm tư cố hữu mà đã tỏ ra lúng túng vô cùng.

Nhật Phong đóng đinh tinh thần vào mặt Lập Ái :

- Lập Ái Giáo chủ, tại hạ phó mặc sinh mạng cho số phận, hãy tha Phương trượng Tuệ Tĩnh đại sư ra đi. Thiện nhân tất phải được sống rồi.

- Người nói vậy sao chưa hành động để bản tọa chứng kiến, chỉ cần người tự kết liễu người thì bản tọa sẽ thả ngay lão hòa thượng này ra.

Tuệ Tĩnh đại sư cau mày, trầm giọng nói :

- A di đà Phật.. Lãnh công tử đừng nghe lời của Lập giáo chủ. Và cũng đừng quan tâm đến vận mạng của bản tăng. Nếu bản tăng có chết thì cũng coi như trọn cõi tu trong cõi trần tục này để về châu Phật tổ.

Tuệ Tĩnh đại sư hướng mắt về phía Mông Thiền đại sư :

- Sư đệ đừng quan tâm đến sư huynh. Nếu sư huynh viên tịch thì đệ hãy thay sư huynh chăm lo Thiếu Lâm cổ tự.

Mông Thiền đại sư lần chuỗi hạt :

- Sư huynh...

Tuệ Tĩnh nghiêm giọng :

- Sư đệ phải nghe lời ta.

Lập Ái thét lên :

- Lão hòa thượng bộ không quý mạng mình à.

- A di đà Phật! Trong cõi luân hồi này thì ai không một lần chết. Bàn tăng coi cái chết nhẹ tựa lông hồng. Đa tạ Lập thí chủ đã nghĩ đến bàn tăng.

Lập Ái gần giọng :

- Lão hòa thượng im đi. Nếu lão còn nói nữa thì đừng trách bản tọa nhấn tâm đó.

Nhật Phong nhìn Lập Ái và Tuệ Tĩnh đại sư. Cái chết hôm nào của Kha Bạc Kim và Mộng Đình Hoa hiện ra trước mắt chàng, sự phẫn nộ trào lên khiến máu trong huyết quản chàng sôi sùng sục, nhưng chàng không có cách chi khả dĩ thanh toán được món nợ kim bằng, bởi sinh mạng của Tuệ Tĩnh đại sư đang ở trong tay Thiên Luân giáo chủ Lập Ái.

Nhật Phong thờ dài.

Mông Thiền đại sư bước đến bên chàng :

- Lãnh công tử...

Nhật Phong bặm môi nhìn lại Mông Thiền đại sư. Chạm vào ánh mắt u uẩn của chàng Mông Thiền đại sư chỉ biết lắc đầu.

Lãnh Nhật Phong nói :

- Tại hạ biết mình phải làm gì. Tại hạ quả không muốn Phương trượng Tuệ Tĩnh đại sư phải vong mạng, đại sư cứ yên tâm.

Nhật Phong nói xong, cầm luôn thanh Huyết Hận kiếm xuống ngay trước mặt mình.

Chàng nhìn thẳng vào mặt Lập Ái :

- Thiên Luân giáo chủ hãy buông lão đại sư ra, và đến đây lấy mạng Lãnh Nhật Phong.

Lập Ái cười khẩy :

- Ngươi tự xử đi. Hay lão hòa thượng kia có thể thay bản tọa lấy thủ cấp của ngươi.

Mông Thiền đại sư thờ dài niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật. Sống chết đều có mệnh phần cả. Nếu Lãnh công tử đã đến lúc phải chết thì Thiên Luân giáo chủ hãy đến giết Lãnh Nhật Phong, bàn tăng không khai giới sát sinh.

- Lão không đủ can đảm lấy thủ cấp của Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong thì có thể nói bất cứ ai đang có mặt ở đây thay lão, bản tọa chỉ cần thủ cấp của Lãnh Nhật Phong thôi.

- Bàn tăng là người xuất gia đâu thể sai người giết người. Thiên Luân giáo chủ cứ bảo ai cũng được.

Mông Thiền đại sư nói dứt lời ngồi luôn xuống đất với tư thế đài sen, mắt lim dim kệ một bài kinh cầu an.

Lập Ái cau mày nhìn Vạn Dược Thần Y :

- Lão hòa thượng Mông Thiền không nỡ xuống tay lấy thủ cấp Lãnh Nhật Phong, nhưng lão chắc không chùn tay chứ. Lãnh Nhật Phong do lão cứu mà bảo toàn được tính mạng, giờ lão có thể giết gã coi như không ai sợ ai.

Vạn Dược Thần Y lắc đầu :

- Ngươi đừng làm... Lão phu càng không thể hạ thủ Lãnh Nhật Phong.

Lập Ái cười mỉm quay nhìn Võ Đang Thái Ất chân nhân :

- Tuệ Tĩnh đại sư là bằng hữu chi giao với đạo trưởng chắc đạo trưởng không nỡ để Phương trượng Tuệ Tĩnh mạng vong chứ gì.

Thái Ất chân nhân đôi mắt phát trần qua tay trái rồi lắc đầu :



- Bàn đạo cũng là kẻ đạo giả, không thể giết người bừa bãi.

Lập Ái cười khăng khắc rồi nói với Lãnh Nhật Phong :

- Xem chừng không ai muốn lấy cái mạng của ngươi hết, vậy ngươi phải tự xử ngươi rồi.

Lập Ái vừa dứt lời thì có chiếc bóng xám lướt vào. Kinh thuật của người này chẳng khác một cánh én, nhoáng một cái đã trụ thân đứng trước mặt Lãnh Nhật Phong.

- Tất cả mọi người không giết được gã thì để lão phu thành toàn cho gã.

Ánh mắt Lập Ái sáng rực lên một cách lạ lùng. Y nói như reo :

- Đông Phong Điều Kinh, lão đến kịp lúc đó. Nếu lão không kịp đến lúc này e rằng không còn cơ hội trả thù cho Nhất Kiếm Đoạt Hồn Vũ Minh.

Đông Phong Điều Kinh đặt tay vào đốc thanh Huyết Hận kiếm, lão nhìn Nhật Nguyệt Bang gần giọng nói :

- Nhật Phong, ngươi nhận ra lão phu chứ?

- Lão tiền bối cứ ra tay. Văn bối không trách oán người đâu.

- Được lắm, thế mới xứng là anh hùng trượng phu. Nhưng trước khi giết ngươi, lão muốn biết ngươi hạ thủ Nhất Kiếm Vũ Minh như thế nào.

- Một chiêu kiếm, một mạng người. Thanh Huyết Hận kiếm lão tiền bối đã bỏ ra ba năm để rèn nó, nhằm trả mối thù cho Nhất Kiếm Đoạt Hồn, lão tiền bối sẽ năn nguyện với kết cục hôm nay.

Đông Phong Điều Kinh rút thanh Huyết Hận kiếm lên.

- Nếu lão không giết ngươi thì ba năm rèn kiếm của lão phí hoài. Nếu lão không giết ngươi thì Vũ Minh sao có thể ngậm cười nơi chín suối. Nhật Phong, ngươi đừng trách lão phu, nếu lúc trước ngươi đừng hạ thủ Nhất Kiếm Đoạt Hồn thì đâu có cái kết cục hôm nay.

Đông Phong Điều Kinh từ từ gợn thanh Huyết Hận kiếm lên, Vạn Dược Thần Y lắc đầu nói :

- Lão huynh...

Đông Phong nhìn Vạn Dược Thần Y :

- Lão không còn cách lựa chọn nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 45: Ân đền oán trả

Đông Phong Điều Kinh vừa nói vừa nghiêm mặt lạnh lùng toan hạ thanh Huyết Hận kiếm thì một người với kinh công ảo diệu hơn cả Đông Phong Điều Kinh lướt ra. Thân pháp người đó như bay trong không trung, mũi kiếm hướng thẳng vào sóng kiếm Huyết Hận khi nó chưa kịp nhích động.

- Keng..

Thanh Huyết Hận kiếm dạt đi một bên.

Đông Phong Điều Kinh cau mày :

- Triển Xí Phi Văn Lâm Thanh Từ.

Lâm Thanh Từ trở kiếm ôm quyền xá Đông Phong Điều Kinh :

- Văn bối Lâm Thanh Từ bái kiến lão tiền bối.

Nhật Phong nhìn Thành Từ :

- Lâm đệ...

- Lãnh đại ca..

Đông Phong Điều Kinh hừ nhạt một tiếng :

- Sao ngươi lại dám can lão phu trong khi lão chuẩn bị thanh toán những ân oán với Lãnh Nhật Phong.

- Có oán thì trả oán, có ân thì trả ân. Văn bồi đâu can tiền bồi. Nhưng lão tiền bồi không thấy bộ mặt khinh khỉnh của Thiên Luân giáo chủ Lập Ái à.

Lập Ái rít lên :

- Lâm cầu tử, ngươi muốn nói gì.

Lâm Thanh Từ hình mũi :

- Ngươi nói ta là Lâm cầu tử, vậy Lâm mỗ chửi lại ngươi là Lập tiểu cầu tạp chủng.

Lập Ái đỏ mặt.

Thành Từ chỉ gà nói tiếp :

- Nếu Lâm mỗ và ngươi cùng tỷ thí xem ai chửi hay hơn ai thì đoán chắc ngươi chẳng có cơ hội thắng được Lâm Thanh Từ này đâu.

Thành Từ hất mặt :

- Ngươi có muốn nghe ta chửi ngươi không.

- Lâm Thanh Từ, ngươi dám..

Thành Từ nhưn mày rồi lớn giọng oang oang :

- Thiên hạ đại loạn... Thiên hạ đại loạn đến nơi rồi hay sao mà để cho con gà trốn thiên đòi làm chủ võ lâm.

Thành Từ vỗ đầu mình :

- Trời ơi trời. Nếu phải chi Thiên Luân giáo chủ vì võ học tinh hoa, ham mê luyện “Tịch Tà kiếm phổ” mà tự thiên thì còn có thể chăm chú được, đằng này y lại vì một mỹ nữ mà tự biến mình thành thái giám. Ôi thôi, thiên làm chi... thiên làm chi...

Thành Từ bất chợt đổi giọng trầm trầm nhìn Lập Ái :

- Lập giáo chủ, bộ ngươi không còn hứng thú gì nữa ở cõi đời này hay sao mà lại làm cái trò đó.

Thành Từ lúc lắc chiếc đầu qua lại, bộ mặt tạo vẻ hài hước :

- Lâm mỗ tiếc cho ngươi... tiếc cho ngươi. Dù ngươi có độc bá võ lâm đi chăng nữa thì cái đó cũng đâu có còn. Nếu ngươi biết suy nghĩ một chút thì hãy quý xuống lấy Tuệ Tĩnh đại sư mà xin xuất gia đầu Phật. Lâm mỗ nghĩ ngươi đắc đạo lắm đó.

Thiên Luân giáo chủ Lập Ái thẹn đến đỏ mặt. Cổ họng của gã đắng ngắt ngổ như sắp phà ra một ngọn lửa đỏ.

Lâm Thanh Từ cười hi hi chỉ mặt Lập Ái :

- Mặt của Giáo chủ ngộ quá, đỏ như con gà trống thiên.

Lập Ái rít lên :

- Ngươi...

Lâm Thanh Từ hất mặt :

- Lập giáo chủ có tức quá thì cứ tự nhiên cắn lưỡi mà chết. Lâm mỗ sẵn sàng thấp cho ngươi ba nén nhang để cầu xin khi ngươi xuống từ thành thì cái đó sẽ mọc ra trở lại.

Lập Ái rít lên the thé :

- Đông Phong Điều Kinh, lão còn chờ gì nữa mà chưa lấy thủ cấp Lãnh Nhật Phong trả thù cho Nhất Kiếm Đoạt Hồn Vũ Minh.

Lâm Thanh Từ nhún vai :

- Ê, sao ngươi gấp gáp như vậy chứ. Đẳng nào thì Lãnh đại ca cũng chết bởi thanh Huyết Hận kiếm của Đông Phong lão tiền bối kia mà. Lãnh đại ca không phải là hạng thất tín như lũ gà trống thiên đầu. Ngươi tin đi.

Lâm Thanh Từ cao giọng nói lớn :

- Các vị tiền bối, và các vị Chưởng môn, các vị có biết vì sao Thiên Luân giáo chủ muốn thủ cấp của Lãnh Nhật Phong rơi xuống đất không, bởi vì chung quanh đây đều có mai phục. Chỉ cần Lãnh Nhật Phong biến thành cái xác không hồn thì Thần Long giáo và Hỏa giáo sẽ phối hợp cùng với Thiên Luân giáo mà làm cỏ tất cả quần hào có mặt tại đây.

Lâm Thanh Từ quay lại Lập Ái :

- Lập Ái, Lâm mỗ nói có đúng không?

- Hừ... Ngươi chỉ sợ Lãnh Nhật Phong chết mà thôi.

- Tất nhiên Lâm Thanh Từ đâu muốn Lãnh Nhật Phong chết.

Thành Từ quay lại Đông Phong Điều Khinh :

- Lão tiền bối, lúc này chưa phải là lúc lão tiền bối thanh toán món nợ máu giữa Lãnh đại ca và Nhất Kiếm Đoạt Hồn. Văn bối xin tiền bối.

Đông Phong Điều Khinh cướp lời Thành Từ :

- Lâm Thanh Từ, nếu ngươi biết được tính mạng của Lãnh Nhật Phong, nếu không có lão phu và Tú nhi thì đã mất từ lâu rồi. Y được sống đến ngày hôm nay cũng là nhờ lão phu đó. Bây giờ lão có lấy mạng gã thì cũng chẳng ai nợ ai.

Thành Từ nhún mày :

- Thế thì tốt quá.

Đông Phong Điều Khinh hát mặt :

- Thế nào mà tốt.

- Tính mạng của Lãnh huynh không có tiền bối thì đã mất từ lâu rồi. Tiền bối lấy lúc nào mà chẳng được, vậy sao không đợi thêm một thời gian nữa.

- Lão phu không cho y có thời gian sống thêm nữa đâu.

- Tiền bối tướng mạo nhân từ, trong giang hồ ai cũng ngợi khen, sợ sự cố chấp của lão tiền bối hôm nay khiến cho mọi người không còn thiện cảm với tiền bối nữa. Thế thì tiếc quá.

- Ngươi...

Lâm Thanh Từ cười hi hi :

- Văn bối nói bằng lòng thành, nếu có gì xin tiền bối miễn thứ.

Lập Ái thở hắt ra rồi rít lên :

- Đông Phong Điều Khinh lão nhân đừng nghe những lời sàm tấu của Lâm...

Lâm Thanh Từ quát mắt nhìn Lập Ái :

- Bộ ngươi muốn nghe Lâm mỗ chửi nữa à. Có im cái miệng lại không.

Lập Ái thở hắt ra một tiếng.

Nhật Phong thở dài nói với Lâm Thanh Từ :

- Lâm đệ, ta đã thiếu Đông Phong Điều Khinh tiền bối một cái mạng. Hôm nay ta trả lại cho lão tiền bối xem như không ai nợ ai. Lâm đệ đừng can lão tiền bối nữa.

- Lãnh đại ca không nghĩ đến món nợ máu với Thiên Luân giáo chủ à.

- Ta có nghĩ đến món nợ đó, nhưng xem ra ông trời không cho ta một cơ hội, thanh toán món nợ kim ngân và món nợ sư môn. Nếu như Lãnh Nhật Phong có ra đi thì Lâm đệ hãy thay ta mà trả thù.

Lâm Thanh Từ lắc đầu :

- Không... đại ca phải sống, không một ai có thể thay thế Lãnh Nhật Phong mặt đối mặt với Thiên Luân giáo.
- Nhưng ý trời.

Nhật Phong thở dài một tiếng. Rồi truyền âm nhập mật nói với Lâm Thanh Từ :

- Ta cần thanh kiếm của Lâm đệ một lần duy nhất trong đời ta. Khi nào ta nói Lâm đệ trao kiếm thì cứ thấy đến trước mặt ta.

Lâm Thanh Từ cau mày :

- Đại ca...

Nhật Phong mỉm cười :

- Kha Bạc Kim, Tổng Hàn Giang và cả Mộng Đình Hoa chắc đang mong mỏi Lãnh Nhật Phong dưới cổng tử thành. Nếu ta có đi thì Lâm đệ ở lại cũng phải bảo trọng.
- Lãnh huynh đi rồi, tất cả đều đi hết. Thành Từ ở lại buồn lắm.
- Hà Như Bình cô nương sẽ làm Lâm đệ khuấy khỏa rồi tất cả chỉ còn là dĩ vãng. Ta rất tiếc không dự được ngày đại hỷ của Lâm đệ.

Nhật Phong nhìn lại Đông Phong Điều Kinh :

- Tại hạ thiết nghĩ chẳng còn cách nào khác hơn cách giao mạng cho lão tiền bối.

Chàng nhìn lại Lập Ái :

- Lập giáo chủ, người sẽ thỏa mãn với cái chết của Lãnh Nhật Phong.
- Bản tọa đang chờ đợi đây.

Mông Thiên đại sư cũng kệ xong bài kinh cầu an, cùng lúc Đông Phong Điều Kinh đã dựng thanh Huyết Hận kiếm lên cao. Đông Phong Điều Kinh nói :

- Lãnh Nhật Phong... Hãy miễn tội cho lão.

Thanh Huyết Hận kiếm từ từ hạ xuống, cùng lúc Nhật Phong nói :

- Trao kiếm...

Đông Phong Điều Kinh nghe chàng nói thoáng một chút sững sốt, bởi ý niệm Nhật Phong có thể bất thần đổi ý. Thanh Huyết Hận kiếm hơi chựng lại cùng lúc thanh nhuyễn kiếm của Lâm Thanh Từ đã được họ Lâm thấy đến trước mặt Lãnh Nhật Phong.

Hành động của hai người nhanh không ngoài một cái chớp mắt. Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi đó thôi, hữu thủ của Nhật Phong chường thẳng vào đốc thanh nhuyễn kiếm với toàn bộ nội lực của chàng.

- Chát...

Thanh nhuyễn kiếm vụt đi như một ánh sao băng hướng thẳng vào yết hầu Thiên Luân giáo chủ Lập Ái. Sự biến bất ngờ đó diễn ra ngoài sự suy đoán của mọi người, đến ngay cả Lập Ái cũng không thể nào nghĩ tới.

Y đang giương to hai mắt háo hức chờ đợi, thủ cấp của Nhật Phong rơi ra khỏi cổ thì cảm nhận yết hầu của mình lạnh buốt.

Lập Ái chói với lùi luôn ba bộ. Y tròn tròn hai con ngươi một cách ngơ ngẩn hướng về phía Nhật Phong. Chuôi nhuyễn kiếm còn lúc lác trên yết hầu của Lập Ái, nhưng gã cũng gượng nói :

- Ta... Ta không biết...

Nhật Phong nhìn Lập Ái :

- Phi kiếm của tại hạ chỉ để dành cho Giáo chủ mà thôi.

Nhật Phong chẳng hề quan tâm đến thanh Huyết Hận kiếm của Đông Phong Điều Kinh. Khi Lập Ái đổ sầm xuống đất, tứ chi co quắp lại, Nhật Phong thoáng điểm nụ cười buồn.

Chàng thở dài quay lại Đông Phong Điều Khinh :

- Tiền bối sao chưa xuống tay?

Đông Phong Điều Khinh giật mình :

- Lão cứ ngỡ ngươi đổi ý.

Nhật Phong mỉm cười :

- Bây giờ thì tiền bối đã có thể xuống tay.

- Được lắm... Lão phu lấy mạng ngươi, nhưng chính lão sẽ dựng bài vị thờ ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 46: Tình A Tú, ý Nhật Phong

Định số như đã an bài cho Lãnh Nhật Phong phải chết bởi thanh Huyết Hận kiếm của lão trượng Đông Phong Điều Khinh. Thanh kiếm đỏ rực màu huyết dụ từ từ hạ xuống, và tất cả mọi người đều chờ đợi thủ cấp của Thần Kiếm Giang Đông rơi xuống đất.

Lâm Thanh Từ mặt tái như chàm đồ. Trái tim của gã thất lại với những cái đau lan tới tận óc. Lâm Thanh Từ muốn thét lên và xuất thủ để cản thanh kiếm màu đỏ kia, nhưng y chỉ biết nhìn, bởi Thành Từ biết rằng một khi y ra tay thì Lãnh Nhật Phong cũng không bao giờ cho y hành động.

Thành Từ hiểu Nhật Phong như hiểu bản thân mình, nên đành cúi đầu chờ đợi khoảnh khắc sau cùng đến với Nhật Phong.

Thành Từ trầm nghĩ :

- Đông Phong Điều Khinh, Nhật Phong đi rồi, đến lượt Lâm mỗ và lão thanh toán với nhau món nợ này.

Một chiếc bóng nhỏ nhấn cắt một đường vòng cung lướt ra khi lưỡi Huyết Hận kiếm chực chờ cắt ngang thủ cấp của Nhật Phong.

- Keng.

Cùng với âm thanh khô khốc đó, Vũ A Tú thét lớn :

- Dừng tay...

Đồng kim tiền đã nện thẳng vào sóng kiếm rồi rơi xuống ngay chân Đông Phong Điều Khinh.

Lão trượng Đông Phong Điều Khinh nhìn sững vào nàng :

- Tú nhi.

Vũ A Tú nhìn lão không chớp mắt :

- Sao nội tổ lại toan lấy mạng Lãnh Nhật Phong?

Một thoáng sững sờ hiện lên ánh mắt của Đông Phong Điều Khinh. Lão nheo mày hỏi nàng :

- Sao con lại hỏi nội tổ câu đó. Chẳng lẽ ba năm rèn Huyết Hận kiếm của nội tổ chỉ để đốt sự hận thù sao?

A Tú lắc đầu :

- Nội tổ đừng quên, nội rèn Huyết Hận kiếm để dành cho A Tú tự tay mình trả hận cho Vũ đại ca.

Nàng nhìn Nhật Phong :

- Và hiện tại, sinh mạng của Lãnh Nhật Phong do A Tú quyết định.

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ khẽ điểm một nụ cười. Lão neho mắt với Lâm Thanh Từ.

Lâm Thanh Từ thấy được cái neho mắt của lão Thần Y, phẩn khởi hỏi Đông Phong Điều Khinh :

- Lão tiền bối, có đúng như Vũ cô nương nói không?

Đông Phong Điều Khinh ậm ừ rồi gượng gật đầu :

- Không sai.

Lâm Thanh Từ quay lại Vũ A Tú :

- Qui tắc giang hồ, một khi đã nói thì phải giữ lời. Lão tiền bối đây đã giao cho Vũ cô nương trọng trách lấy mạng Lãnh Nhật Phong thì cô nương hãy hành sự.

Đông Phong Điều Khinh trao thanh Huyết Hận kiếm qua tay A Tú.

Lão nghiêm giọng nói :

- Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong đã chấp nhận thanh toán tất cả mọi oan trái trên cõi đời này để xuống từ thành hội diện với các bằng hữu, con hãy ra tay đi.

Vũ A Tú đón lấy thanh Huyết Hận kiếm. Nàng tăng háng rồi nói :

- Lấy mạng Lãnh huynh lúc nào cũng được, nhưng A Tú không giết Lãnh huynh lúc này, và chỗ này.

Đông Phong Điều Khinh tròn mắt :

- Con còn chờ đến bao giờ nữa.

- Còn muốn dẫn Lãnh Nhật Phong đến mộ phần của Vũ đại ca.

Đông Phong Điều Khinh neho mày suy nghĩ, rồi gật đầu.

- Thế cũng được.

A Tú nhìn Nhật Phong :

- Lãnh huynh đồng ý theo A Tú chứ?

Lãnh Nhật Phong gật đầu.

Lâm Thanh Từ vỗ tay :

- Hay lắm. Hai người cứ đi đi. Thần Kiếm Giang Đông đâu thể chết trước mặt mọi người được.

Lâm Thanh Từ đứng nép qua một bên :

- Mời Vũ cô nương và Lãnh đại ca.

Nhật Phong thở dài nói với Thanh Từ :

- Lâm đệ ở lại bảo trọng, ta nghĩ giang hồ chưa đến lúc thái bình đâu. Sự bình yên hôm nay là khởi đầu cho những ngày giông bão sắp tới.

Nhật Phong và A Tú bước khỏi Tổng đàn Thiên Luân giáo. Chàng và A Tú đi đến đâu, quần hào nhường đường đến đó. Tất cả mọi người nhìn theo chàng bằng ánh mắt tiễn biệt.

Vạn Dược Thần Y bước đến bên Lâm Thanh Từ :

- Tiểu tử... Ngươi nghĩ thế nào?

Thanh Từ thở dài một tiếng nói :

- Từ thiên cổ đến nay không ai lý giải được chữ tình.

- Ngươi nói đúng, thế còn ngươi thì sao?

- Tiền bối muốn nói gì?

Vạn Dược Thần Y quắc mắt nhìn Lâm Thanh Từ :

- Ngươi không nghĩ tới Như Bình à?

Lâm Thanh Từ nhún vai mỉm cười :

- Tất nhiên là phải nghĩ tới chứ, bởi đó là chữ tình của văn bối mà.

- Thế ngươi còn đứng đây làm gì. Nếu ngươi nghĩ về Như Bình thì hãy tin lão phu đi, Vũ A Tú cũng đang nghĩ về Nhật Phong.

Vạn Dược Thần Y đặt tay lên vai Lâm Thanh Từ :

- Chữ tình sẽ hóa giải được chữ hận, nhưng một khi chữ tình biến thành chữ hận thì không có cái gì trên đời này hóa giải được đâu. Ngươi đừng để cho Hà Như Bình hận ngươi vì tình đó.

Lâm Thanh Từ nhăn mặt :

- Tình tình, hận hận. Eo ôi, văn bối phải đi tìm Như Bình đây.

Lâm Thanh Từ nói xong, chẳng thèm chào ai, mà trở luôn khinh công thượng thừa Triển Xí Phi Vân, thân ảnh như một con chim cắt lướt đi trong chớp mắt đã khuất dạng rồi.

Mông Thiên đại sư nói với Võ Đang Thái Ất chân nhân :

- Giang hồ rồi cũng dịu lại. Mưa cũng có lúc tạnh, giông bão cũng có lúc tan, dù kẻ có tham vọng đến đâu, nhưng cũng đã ra người thiên cổ trở về với cát bụi, vì lẽ đó mà lão nạp sẽ lo hậu sự ở đây.

Võ Đang Thái Ất chân nhân thở dài, giờ phút trần nói :

- Khi này bản đạo trộm nghe Nhật Phong nói, sự yên tĩnh của giang hồ hôm nay là khởi đầu cho những ngày giông bão sắp đến, trong lòng bản đạo cảm thấy lo lắng vô cùng.

- Tất cả đã qua rồi. A di đà Phật... kết cuộc quả là mỹ mãn, lão nạp hoan hỉ vô cùng.

Mông Thiên đại sư bước đến Tuệ Tĩnh phương trượng. Lão đại sư chấp tay xá Tuệ Tĩnh đại sư :

- Phương trượng sư huynh... người vẫn bình an chứ?

- A di đà Phật, sư huynh không sao cả. Chúng ta hãy lo hậu sự ở đây rồi quay về Thiếu Lâm tự.

\* \* \* \* \*

Trở lại Nhật Phong và A Tú. Hai người rời khỏi Tổng đàn Thiên Luân giáo, vừa đi A Tú vừa nói với Lãnh Nhật Phong :

- Hồi đó Lãnh huynh và Vũ đại ca tỷ thí võ công ở đâu?

- Muốn ta dẫn muội đến đó?

A Tú gật đầu.

Nhật Phong thở dài :

- Ta dẫn muội đến đó muội cũng không ngờ đâu.

- Tại sao không ngờ?

- Rồi muội sẽ biết.

Nhật Phong nói xong nắm tay A Tú trở luôn khinh công băng đi. Mất hết ba khắc, hai người đặt chân vào một vùng thung lũng bạt ngàn những cánh đào đang ra nụ. Tiết trời đã lập xuân, hoa đào như nhuộm hồng toàn bộ khung cảnh nơi đó.

A Tú nhướn mắt :

- Lãnh huynh và Vũ đại ca tỷ thí võ công ở nơi này sao?

Nhật Phong gật đầu :

- Trong rừng đào này.

Chàng dẫn A Tú đến một nấm mộ phủ đầy hoa đào :

- Vũ huynh của muội đang nằm trong nấm mộ này.

- Nấm mộ này do Lãnh huynh đắp?

- Nghĩa tử là nghĩa tận. Kiếm vô tình nhưng người không vô tình.

Nhật Phong thờ dài :

- Ta đã đứng trước nấm mộ của Nhất Kiếm Đoạt Hồn rồi.

- Huynh đã đến trước nấm mộ của Vũ đại ca, và muội chỉ xin huynh hãy đốt một nén nhang cho người.

A Tú vừa nói vừa lấy một nén nhang, đánh đá lửa đốt rồi trao qua tay Nhật Phong.

Nhật Phong đón lấy nén nhang nàng trao. Chàng đứng trước nấm mộ phủ đầy hoa của Vũ Minh.

Nhật Phong trầm giọng nói :

- Ta sẽ nói gì đây với Nhất Kiếm Đoạt Hồn Vũ Minh.

A Tú nhìn chàng :

- Chỉ cần đại ca hứa không bỏ rơi A Tú... Trong cõi nhân gian này ngoài A Tú ra, không một nữ nhân nào khác xen vào trái tim của đại ca.

Nhật Phong quay qua nhìn nàng :

- A Tú, ta cần phải nói như vậy sao?

A Tú bậm môi gật đầu.

Nàng chớp mắt :

- Lãnh huynh không thể nói được câu đó à?

- Ta sợ mình sẽ mang khổ lụy đến cho nàng.

- A Tú chấp nhận tất cả.

Nhật Phong thờ dài :

- Ta sẽ nói những gì nàng muốn.

- Đại ca không miễn cưỡng đấy chứ?

- Miễn cưỡng ư? Nhật Phong chỉ sợ một ngày nào đó chính ta sẽ nằm yên trong lòng đất, để nàng...

Chàng thờ dài bỏ lửng câu nói đó.

A Tú nhìn Nhật Phong :

- Lãnh huynh muốn nhắc đến Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ?

Nhật Phong thờ dài :

- Lãnh Nhật Phong không thể thờ ơ với sự tuyệt diệt của Kiếm môn.

A Tú lắc đầu :

- Chúng ta có thể rũ bụi giang hồ, tìm một nơi nào đó ẩn tích mai danh.

- Đúng, Thần Kiếm Giang Đông sẽ ẩn tích mai danh, nhưng không phải là lúc này. Nếu muội có thể lấy mạng huynh thì cứ ra tay, nhưng nghĩa sư môn không cho Nhật Phong gác kiếm đứng ngoài.

A Tú nhìn chàng :



- Đại ca!

- Muội hiểu cho huynh.

- Muội sẽ không đòi hỏi Lãnh huynh điều gì nữa đâu. Dù sao chẳng nữa, huynh cũng đã cứu mạng Tiểu Cầu. Chỉ một điều muện van xin huynh là hãy sống cùng với muội.

A Tú vừa nói vừa trao thanh Huyết Hận kiếm vào tay Nhật Phong.

Nhật Phong toan lắc đầu, A Tú sa sầm mặt nói :

- Huynh phải nhận thanh kiếm của muội.

Nhật Phong đón lấy thanh Huyết Hận kiếm. Chàng thờ dài bước đến ghim nén nhang xuống trước mộ Nhất Kiếm Đoạt Hồn Vũ Minh :

- Nhật Phong đốt cho huynh một nén nhang. Ngày xưa huynh lo lắng cho Tú muội bao nhiêu thì giờ đây Nhật Phong còn một ngày sống trong cõi đời này sẽ thay huynh lo cho Tú muội.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 47: Hiểm họa không lường

Tiếng đàn réo rắt của Nhục Mai Lâm lúc trầm lúc bổng, trong tiếng đàn đó như biểu lộ tâm trạng của nàng. Một tâm trạng u uẩn, pha trộn nỗi xót xa của kẻ cô quạnh, đơn lẻ. Nhục Mai Lâm như miễn man thả hồn vào tiếng đàn của nàng mà để tâm thức trôi vào những hoài niệm của riêng mình.

Bất thần có tiếng sáo vi vu cất lên. Tiếng sáo như trộn vào tiếng đàn của Nhục Mai Lâm. Hai âm vực quện lẫn vào nhau, tiếng sáo thì vi vút càng lúc càng trong, còn tiếng đàn cũng cố bắt nhịp lấy tiếng sáo huyền ảo kia, nhưng nếu ai đó mẫn trí một chút thì sẽ cảm nhận được ngay tiếng sáo đang càng lúc càng lấn dần tiếng đàn của Nhục Mai Lâm.

Một giọt mồ hôi rịn ra trên trán Mai Lâm.

- Bụt...

Sợi tơ đàn bị đứt, tiếng đàn ngưng bật. Tiếng sáo cũng tắt lịm.

Mai Lâm từ từ ngẩng lên.

Đối mặt với nàng là Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ và Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc.

Kiều Vĩ Hồ mỉm cười nói :

- Hắc Mộc Nhai ngoài thì khô khan, trơ trọi nhưng bên trong chẳng khác nào họa bút tranh thơ, lại có thêm giai nhân mỹ miều.

Mai Lâm nhìn Kiều Vĩ Hồ :

- Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ.

- Nàng vẫn còn nhận ra ta à?

Kiều Vĩ Hồ xoay ngón sáo rồi chấp tay sau lưng thả gót sen bước đến trước mặt Ngọc Diện Kỳ Nữ Nhục Mai Lâm. Đôi mắt của Kiều Vĩ Hồ nhìn chiếc đàn tỳ bà :

- Nhạc chưa tròn, dây lại đứt, tiếc thật.

Mai Lâm ngược nhìn Kiều Vĩ Hồ gần giọng nói :

- Kiều cô nương đến đây làm gì?

- Đi tìm một giai nhân.

Nhược Mai Lâm chỉ vào mình :

- Mai Lâm là một giai nhân sao? Kiều cô nương làm rồi.
- Con mắt của Kiều Vĩ Hồ chưa bao giờ làm.

Nàng chỉ vào ngực mình :

- Nàng xem ta có phải là một giai nhân không?
- Cô nương mới đúng là một thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Kiều Vĩ Hồ bật cười khanh khách.

Nàng cất tràng cười trong như ngọc lưu ly va vào nhau, nhìn Mai Lâm nói :

- Trong giang hồ có hai giai nhân, một là Kiều Vĩ Hồ, hai là Ngọc Diện Kỳ Nữ Nhược Mai Lâm. Ta nói có đúng không nào?

Nhược Mai Lâm hỏi Kiều Vĩ Hồ :

- Kiều cô nương hỏi như vậy hàm ý gì?
- Trên đời thì đâu thể có hai giai nhân cùng là thiên hạ đệ nhất được.
- Kiều cô nương đến đây để...

Kiều Vĩ Hồ mỉm cười nói :

- Giết Nhược Mai Lâm.

Mai Lâm cười khẩy :

- Giết Mai Lâm... Kiều cô nương có thể làm được việc đó sao?
- Có điều gì trên đời mà ta không làm được chứ. Nếu ai đó có một viên ngọc quý thì ta cũng sẽ có một viên ngọc quý. Nếu như trong giang hồ chỉ có một viên ngọc duy nhất, mà nó không thuộc về ta thì ta sẽ hủy nó đi để không một ai có viên ngọc đó.

Mông Diện Thần Nữ bước đến bên Mai Lâm :

- Nàng là viên ngọc đó, và viên ngọc đó phải thuộc về ta. Nếu như ta không có nàng thì ta sẽ hủy bỏ nó đi để không một ai có nàng, nhất là đối với Lãnh Nhật Phong.
- Ta không hiểu ý của cô.
- Nàng không hiểu hay không muốn hiểu.

Mai Lâm nheo mắt :

- Quả tình Mai Lâm không hiểu.

Kiều Vĩ Hồ cười mỉm :

- Vậy thì ta sẽ nói cho nàng hiểu. Nếu như Mai Lâm thuộc về bản nương rồi thì đâu còn kẻ thứ hai sánh với bản nương chứ.
- Thuộc về cô là sao?
- Ta muốn có nàng.

Kiều Vĩ Hồ chấp tay sau lưng, bình thân đến bên hồ nước. Ả nhìn bóng mình trong nước, ôn nhu nói :

- Ta muốn trong giang hồ chỉ có một giai nhân mà thôi.
- Mai Lâm không muốn ganh đua với nàng.
- Không ganh đua, ta không có ý nói nàng ganh đua, nhưng thực tế cũng không thể phủ nhận có sự ganh đua, bởi một khi thiên hạ nhìn ta tất sẽ so sánh với Ngọc Diện Kỳ Nữ Nhược Mai Lâm Kiều Vĩ Hồ từ từ quay lại :

- Thật ra Nhược Mai Lâm cũng không thể so sánh với Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ được đâu.

Mà thâm ý của ta là muốn có nàng.

Kiều Vĩ Hồ đôi giọng thật nghiêm. Nhược Mai Lâm cảm nhận có những luồng khí lạnh chạy dọc cột sống mình.

- Ta cho nàng một cơ hội.

- Cơ hội gì?

Kiều Vĩ Hồ bước đến chiếc đôn bằng đá, hay đúng ra nó là khối đá được đẽo gọt tinh tế trông tựa một chiếc đôn. Á ngồi vắt chân chữ ngũ trên khối đá đó, nhìn Mai Lâm nói :

- Ta sẽ ngồi trên khối đá này để nàng công kích ta ba chiêu. Nếu như nàng bức ép được bản nương rời khỏi chỗ ngồi của mình thì ta thuộc về nàng. Nàng muốn sai khiến ta thế nào cũng được, nhưng ngược lại, nếu như nàng không bức ép ta thì nàng sẽ thuộc về ta và nhút nhút đều phải thuận theo tất cả những gì ta muốn.

Kiều Vĩ Hồ mỉm cười :

- Nàng đồng ý chứ?

Nhược Mai Lâm nhìn thẳng vào đáy mắt của Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ :

- Cô có coi thường Ngọc Diện Kỳ Nữ quá không?

Mông Diện Thần Nữ khoát tay, lắc đầu :

- Ta không coi thường bản lĩnh võ công của Ngọc Diện Kỳ Nữ Nhược Mai Lâm đâu. Ta hiểu nàng như hiểu rõ chỉ tay trong lòng bàn tay mình. Nếu bản lĩnh võ công của nàng tầm thường thì Thiên Luân giáo chủ Lập Ái đâu di lệnh điều nàng ẩn thân ngoài Tây Vực Huyền cung. Và nếu bản lĩnh tâm cơ của nàng bình thường thì đâu có được trọn bức da họa đồ.

Mai Lâm nheo mày :

- Té ra cô đã biết tất cả.

- Trong giang hồ, không việc gì ngoài tầm mắt của Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ.

Kiều Vĩ Hồ giữ hai ống xiêm y trắng toát :

- Thế nào, Ngọc Diện Kỳ Nữ Nhược Mai Lâm đồng ý với đề nghị của ta chứ?

- Đã như thế này thì muốn hay không Mai Lâm cũng phải tiếp chiêu với cô để xem bản lĩnh võ công của Mông Diện Thần Nữ như thế nào.

Kiều Vĩ Hồ mỉm cười gật gù :

- Thế mới đáng mặt là anh thư trong giang hồ chứ.

- Cô thích Mai Lâm dụng chưởng hay binh khí công kích cô.

- Tất cả mọi thứ nàng đều thi thố được, miễn sao ép ta rời khỏi cái đôn này thì thôi.

Mai Lâm gật đầu :

- Được rồi. Cô chuẩn bị đi.

Kiều Vĩ Hồ bình nhiên khoanh tay trước ngực :

- Bất cứ thời khắc nào nàng cũng được xuất thủ.

- Thế thì Mai Lâm không khách sáo.

Mai Lâm vừa dứt lời, xoay nửa vòng song thủ vung ra. Một loạt những mũi phi tiễn đoạt mệnh châm xuất ra từ hai ống tay áo của nàng chụp đến thân pháp của Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ. Có thể nói vừa xuất thủ chiêu đầu tiên, Mai Lâm đã dụng đến độc chiêu của mình bởi nàng nghĩ Mông Diện Thần Nữ đã đến đây tất võ công không phải tầm thường rồi, và trong khi thị còn khinh khinh tự thị thì lấy sự bất ngờ mà chiếm lấy phần thắng về mình.

Những mũi phi tiễn đoạt mệnh châm kết thành một màn lưới dày đặc áp thẳng đến Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ. Mai Lâm nghĩ với ba mươi mũi phi tiễn đoạt mệnh châm kia, chỉ cần một mũi xuyên vào da thịt Kiều Vĩ Hồ thì nàng đã thắng rồi.

Ý nghĩ đó còn đọng trong trí não của nàng thì Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ chỉ khoát tay xem tợ như đuổi một bầy nặng chực bầu tới mình.

Cái khoát tay của thị trông thật tầm thường, và Mai Lâm cũng chẳng hề thấy có lực kinh gì, thế mà trước mặt Mông Diện Thần Nữ như có bức tường vô hình ngăn chặn những mũi phi tiễn đoạt mệnh châm.

Màn lưới phi tiễn đoạt mệnh châm ví như lũ thiếu thân vừa chạm vào bức tường vô hình kia thì là chả rơi xuống mà chẳng hề phát ra âm thanh nào.

Chỉ trong chớp mắt, Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ đã giải toàn bộ những mũi phi tiễn đoạt mệnh châm của Nhục Mai Lâm mà xem ra chẳng hề tổn một chút công sức gì.

Kiều Vĩ Hồ còn mỉm cười nói :

- Nàng có khuôn mặt của giai nhân, nhưng tâm thì đúng của quỷ dữ.

Câu nói của Kiều Vĩ Hồ chạm đến lòng tự ái của Nhục Mai Lâm, khiến nàng bất nhẫn hét lên :

- Đối với độc phụ, tất phải sử thủ đoạn để mà thắng, có gì mà oán trách chứ. Mai Lâm còn những hai thức chiêu nữa, nếu cô cảm thấy không ổn thì mau rút khỏi Hắc Mộc Nhai :

- Mông Diện Thần Nữ mà có thể thảm bại bởi Nhục Mai Lâm được ư. Nàng đang khiến cho bản nương phần khích lắm đấy. Ngọc Diện Kỳ Nữ càng tỏ thủ đoạn bao nhiêu thì Kiều Vĩ Hồ càng hào hứng bấy nhiêu.

Lời còn chưa dứt trên môi Kiều Vĩ Hồ thì Nhục Mai Lâm đã lướt đến áp sát vào thị. Hữu thủ của nàng vươn ra dựng thành một thế trào toan chụp vào chân tâm đối phương, nhưng thật ra đó chỉ là đòn hư mà thôi. Mai Lâm chỉ cần nhắc tay Kiều Vĩ Hồ tập trung thần trí phá giải trào công của nàng thì sát thủ sẽ từ tả thủ xuất ra ngay.

Quả đúng như Mai Lâm dự định, trào công của nàng chụp đến thì hữu thủ của Kiều Vĩ Hồ đã lật ngửa cũng bằng một thế trào toan thộp bắt lấy hồ khẩu của Mai Lâm.

Chỉ chờ cơ hội đó thôi và nhanh hơn một cái chớp mắt, tả thủ của Nhục Mai Lâm đã thủ sẵn ngọn trùy thủ dẩu trong ống tay áo nhắm yết hầu của Mông Diện Thần Nữ tập kích.

Với thế công này của Mai Lâm vừa hư vừa thực, vừa tiềm ẩn sự tàn độc mà bất cứ một cao thủ nào cũng không thể ngờ được, huống chi Kiều Vĩ Hồ lại có giao ước để cho nàng tập kích ba chiêu.

Mai Lâm vừa công kích vừa nghĩ :

- Nếu như Kiều Vĩ Hồ tránh được ngọn trùy thủ sát nhân của nàng, bắt buộc thị phải ngã đầu ra sau, và khi đó chỉ cần một ngọn cước của mình thì ắt thị phải rời khỏi chiếc đòn bẩy đá này.

Ý niệm đó lướt qua rất nhanh trong đầu Nhục Mai Lâm cùng lúc mũi ngọn trùy thủ cắt một đường thẳng mảnh liệt xia đến yết hầu của Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ

- Cạch...

Mai Lâm cảm nhận hồ khẩu tả thủ của mình tê buốt, nhìn lại thì thấy hai ngón tay của Kiều Vĩ Hồ đã kẹp lấy lưỡi trùy thủ, và bẻ gãy nó làm đôi.

Kiều Vĩ Hồ vẫn giữ nụ cười trên hai cánh môi gọi cảm :

- Chiêu này của nàng đáng được đưa vào bí kíp võ công để hậu nhân tham khảo.

Nhục Mai Lâm thoáng một chút sững sờ, nhưng cũng kịp thi triển nốt thức chiêu thứ ba. Lần này thì nàng dụng đến độc cước.

Mai Lâm chỉ hơi chao mình, hữu cước bung ra với tất cả nội lực bình sinh đá thốc vào chân ghề đá. Nhưng chân nàng vừa động thì tưởng như có vật gì đó dè cứng không sao nhát lên được. Mai Lâm liếc mắt nhìn xuống mới phát hiện ra mũi hài của Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ đặt trên hài mình.

Nàng biến sắc :

- Cô...

Kiều Vĩ Hồ mỉm cười nói :

- Những gì nàng đang nghĩ và sắp hành động ta đều biết cả đấy.

Kiều Vĩ Hồ vừa nói vừa rút chân lại.

Mai Lâm nhanh như cắt vận công phát triển thế cước liên hoàn.

Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ đã nhường Mai Lâm một bước, tất đã không coi nàng là đối thủ của mình rồi, nên cước pháp của Mai Lâm, Mông Diện Thần Nữ hóa giải quá dễ dàng. Mũi hài của Mông Diện Thần Nữ cứ như có mắt mà ngăn đỡ cước pháp của Mai Lâm. Tuyệt nhiên dù cho Ngọc Diện Kỳ Nữ có linh hoạt đến đâu cũng không làm sao đá trúng vào trụ đá.

Kiều Vĩ Hồ vẫn bình nhiên mỉm cười với Mai Lâm. Thị nói :

- Nàng chẳng tiếc cho gót sen của mình à?

Câu nói của Kiều Vĩ Hồ khiến Mai Lâm giật mình, cảm nhận cước pháp của mình tê buốt, đau rát đến tận óc.

Kiều Vĩ Hồ nói :

- Đã qua bao nhiêu thế công của nàng rồi.

Mai Lâm thẹn mặt. Nếu tính tất cả những thế cước liên hoàn của nàng gộp lại thì nàng đã công kích Mông Diện Thần Nữ non hai mươi chiêu.

Kiều Vĩ Hồ nói :

- Sông Trường Giang cũng lắng khi yên tĩnh chứ. Chẳng lẽ nàng cứ dụng mãi những thức chiêu Thuận thủy trôi chu à?

Mai Lâm nghe Kiều Vĩ Hồ nói, thoát đứng phồng ra như một pho tượng. Đến lúc này nàng mới hiểu mình chẳng phải là đối thủ trong mắt Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ.

Ý niệm đó chưa tan trong đầu nàng thì song chưởng của Kiều Vĩ Hồ ập đến tập kích thẳng vào Đan điền nàng. Một đạo kinh âm nhu, ngờ như một luồng gió thoảng thổi vào Đan điền Mai Lâm, nhưng nó lại đẩy nàng ngược về sau ba trượng, lưng ép vào vách đá.

Hứng đạo nhu kinh của Kiều Vĩ Hồ, Mai Lâm không hề có cảm giác mất hoa, hay kinh mạch xáo trộn, nhưng lại tưởng như nội lực của mình tan biến như bong bóng trời mưa.

Lưng nàng vừa chạm vào vách đá thì tứ chi cũng bủn rủn như người bệnh lâu ngày.

Kiều Vĩ Hồ đứng lên chấp tay bước đến trước mặt Mai Lâm. Thị từ tốn nói :

- Nàng là đoá hoa đẹp nhất trong thiên hạ, nhưng rất tiếc đoá hoa đó lại có gai. Bản nương tạm thời lấy đi những chiếc gai nhọn trong đoá hoa đó để nó hoàn mỹ hơn.

Kiều Vĩ Hồ vuốt má Mai Lâm.

Mai Lâm quay mặt nhìn chỗ khác :

- Cô đã thắng ta. Mai Lâm đã thuộc về thần nữ. Muốn giết cứ giết. Hãy ra tay đi.

Kiều Vĩ Hồ tròn mắt, ngửa mặt cười khanh khách. Thị cắt tròng cười đó nhìn Mai Lâm, rồi vuốt má nàng :

- Đoá hải đường đã thuộc về ta rồi, có gì ta lại hủy hoại nó chứ?

Kiều Vĩ Hồ lắc đầu :

- Không! Ta không giết nàng đâu. Đừng nghĩ Mông Diện Thần Nữ là người chỉ biết hủy hoại những cái đẹp trên thế gian này. Mà ngược lại, ta rất nâng niu những đoá hoa hải đường như nàng.

Mai Lâm thở dài nói :

- Cô cần gì ở Mai Lâm?

Kiều Vĩ Hồ mỉm cười nói :

- Ta cần nàng như một đoá hoa để ta chiêm ngưỡng thôi mà.

Kiều Vĩ Hồ đặt tay lên vai Mai Lâm :

- Toàn bộ công lực của nàng đã được ta hóa giải, giờ thì nàng đúng là một giai nhân. Đã là giai nhân thì chẳng nên giữ võ công làm gì, bởi vì võ công sẽ làm hoen ố những nét đẹp kiều diễm, kiều sa của nàng.

- Cô đã phế bỏ võ công của Mai Lâm?

- Nàng đã ở cạnh ta rồi thì đâu cần phải dụng đến võ công.

Kiều Vĩ Hồ lại vuốt má Mai Lâm :

- Bây giờ nàng đã chẳng còn võ công mà giữ bức da họa đồ cũng vô ích mà thôi. Hãy giao bức họa đồ cho ta đi.

Mai Lâm hừ nhạt một tiếng :

- Bây giờ thì cô mới lộ mặt thật của mình ra. Cô muốn bức da họa đồ?

Kiều Vĩ Hồ gật đầu :

- Ta đang cần nó.

Mai Lâm ngửa mặt cười khanh khách rồi nói :

- Trong giao ước Mai Lâm thuộc về cô, nhưng không có giao ước ta phải giao bức họa đồ cho cô.

Kiều Vĩ Hồ tròn mắt nhìn Mai Lâm :

- Nàng còn thuộc về ta thì bức da kia sao lại không thuộc về Kiêu Vĩ Hồ chứ. Vậy nó sẽ thuộc về ai?

Mai Lâm nghiêm giọng nói :

- Nó thuộc về Lãnh Nhật Phong.

Kiều Vĩ Hồ cau mày :

- Thuộc về Lãnh Nhật Phong ư? Ta có nghe lầm không?

- Cô không nghe lầm đâu, Lãnh Nhật Phong đã cùng với các bằng hữu của chàng ra tận Tây Vực Huyền cung để đưa lão Thái Tông về Trung Nguyên thì bức da kia phải thuộc về Lãnh Nhật Phong.

Kẻ có công thì ắt được hưởng chứ. Chẳng lẽ Mai Lâm lại giao bức họa đồ cho người chẳng có công sức gì như cô.

Kiều Vĩ Hồ gật đầu nói :

- Nàng nói hay lắm. Nhưng nàng cũng đừng quên giao ước nàng đã thuộc về ta. Nàng phải thực hiện những điều ta muốn.

- Đúng, Mai Lâm sẽ thực hiện những gì nàng muốn, nhưng những gì Mai Lâm có thì đã chẳng thuộc về giao ước đó, như bức da họa đồ.

Kiều Vĩ Hồ mỉm cười :

- Thế cũng được. Ta lúc nào cũng trân trọng sự giao ước, nhưng nếu ta cần thì tất cả cũng phải thuộc về ta.

- Nếu như cô hành xử như vậy thì Mai Lâm không phục.

Kiều Vĩ Hồ bật cười giòn giã. Thị nhìn Mai Lâm nói :

- Có gì là không phục chứ?

Kiều Vĩ Hồ chấp tay sau lưng quay bước tiến đến chiếc trụ đá. Nàng ngồi xuống chiếc trụ đó, đưa mắt nhìn Mai Lâm :

- Tục ngữ có câu nhân vô thập toàn. Nên dù nàng có không phục Kiêu Vĩ Hồ thì ta cũng không trách nàng.

Kiều Vĩ Hồ nhìn Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc :

- Tổng hộ pháp, người nghe những lời ta nói có đúng không?

Hồ Phúc ôm quyền cung kính nói :

- Tất cả những gì nương nương nói ra đều đúng cả.

Mông Diện Thần Nữ mỉm cười chỉ Nhượng Mai Lâm :

- Nếu như bản nương nói Ngọc Diện Kỳ Nữ Nhượng Mai Lâm là một xú nữ thì người có đồng ý với bản nương không?

- Tất nhiên thuộc hạ sẽ cho Ngọc Diện Kỳ Nữ là xú nữ theo ý của Nương Nương.

Mông Diện Thần Nữ gật đầu :

- Tốt lắm.

Thị quay lại Nhượng Mai Lâm :

- Nàng muốn là một giai nhân hay là một xú nữ? Bản nương cho nàng thêm một cơ hội.

Mai Lâm cười mỉm :

- Xú nữ hay giai nhân, đối với Mai Lâm chẳng quan trọng. Mai Lâm đã từng mang dung diện của một giai nhân nhưng cũng đâu có được trái tim của Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, biết đâu chừng khi ta là xú nữ lại có được trái tim của chàng.

Kiều Vĩ Hồ ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của ả dội vào thính nhĩ của Nhượng Mai Lâm khiến nàng phải nheo mày.

Mai Lâm hỏi :

- Cô cười như vậy có ý gì?

- Ta đang cười nàng.

- Ta nói vậy có gì mà cô cười chứ?

Đôi chân mày của Kiều Vĩ Hồ cau lại :

- Khi nàng còn là một giai nhân mà còn không chiếm hữu được trái tim của Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, thì khi nàng là xú nữ, ta e rằng trái tim của gã sẽ không bao giờ thuộc về nàng.

Dung diện Nhượng Mai Lâm thoáng hiện những nét ủ dột, đượm buồn.

Mai Lâm thở dài, bùi ngùi nói :

- Mai Lâm cứ như chiếc bóng chạy theo cái hình của Lãnh Nhật Phong.

- Nàng đã nói đúng. Nàng biết mình chỉ là cái bóng của Lãnh Nhật Phong sao cứ bám theo cái hình mãi vậy? Nếu ta là nàng thì ta không cam tâm là cái bóng của Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

- Cô khác Nhượng Mai Lâm nên không hiểu về Nhượng Mai Lâm.

Kiều Vĩ Hồ mỉm cười nói :

- Ta đã không từng nói với nàng ta chính là một giai nhân như nàng sao?

- Đúng, cô và Mai Lâm đều là đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ, nhưng trái tim Mai Lâm và Mộng Diện Thần Nữ không nhịp chung một nhịp.

Kiều Vĩ Hồ lắc đầu :

- Nàng không nhận ra Lãnh Nhật Phong là người như thế nào à?

- Chàng là người thế nào?

- Hắn là một kẻ ích kỷ.

Mai Lâm nheo mày :

- Cô nói sai rồi. Lãnh Nhật Phong không phải là kẻ ích kỷ.

Kiều Vĩ Hồ đứng lên bước đến đối mặt với Nhượng Mai Lâm :

- Thường kẻ đang yêu chẳng bao giờ nhìn thấy gì trước mắt mình. Bởi phía trước họ là trận pháp bát quái mê hồn được tạo lập ra bởi chữ tình.

- Ý cô muốn nói gì?

- Nàng chẳng bao giờ nhận ra Lãnh Nhật Phong là kẻ ích kỷ. Hắn không ích kỷ ư? Hắn đã vì cái riêng của hắn, vì Chu Thể Loan mà đưa tất cả bằng hữu của mình vào chỗ chết. Thế có phải là vì bản thân mình không? Hắn đã vì mình mà hạ thủ Nhất Kiếm Đoạt Hồn vậy có phải là ích kỷ hơn, bởi hắn biết người là một giai nhân của Đàng Vương cung, và cũng là chủ nhân của Hắc Mộc Nhai, chính vì thế trong cái nhìn của Lãnh Nhật Phong nàng là một ma nữ đa tình thì đúng hơn. Nếu ta đoán không lầm về tâm lý của Lãnh Nhật Phong thì trong mắt hắn, nàng chỉ là một kẻ si tình, si tình như một kẻ điên chẳng biết gì đến mình.

Mông Diện Thần Nữ đặt tay lên vai Nhưộc Mai Lâm :

- Ta đang thắc mắc, sao một giai nhân như nàng lại yêu Lãnh Nhật Phong một cách cuồng si như vậy, trong khi xung quanh nàng đâu thiếu những kẻ si mê nàng?

Mai Lâm thở dài :

- Mai Lâm yêu Nhật Phong và bất cần có được chàng đáp lại hay không. Đó là chuyện riêng của Mai Lâm.

- Nàng đã gặp Nhật Phong khi nào?

Mai Lâm nhắm mắt. Nàng mở mắt nhìn về một cõi xa xôi nào đó :

- Mai Lâm cũng không nhớ nữa. Nhưng khi Mai Lâm biết rung động bởi chữ tình thì người đầu tiên diện ngộ chính là Lãnh Nhật Phong. Hay đúng ra Mai Lâm đã tìm đến Lãnh Nhật Phong để rồi ôm chặt mối tình đơn lẻ của mình vào tâm.

- Thế nàng đã không được Lãnh Nhật Phong đáp lại chữ tình rồi nàng có biết chữ tình đó thành chữ hận không?

- Có lúc Mai Lâm hận nhưng rồi chữ hận không thể nặng bằng chữ tình trong tâm Mai Lâm.

Mai Lâm thở dài nhìn Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ :

- Còn nàng cũng là một giai nhân, sao trái tim của nàng khô khan quá vậy? Phải chăng cô chưa từng yêu bao giờ và trái tim cô đã băng giá, chai sạn.

Mông Diện Thần Nữ lắc đầu :

- Không! Trái tim ta đã từng rung động, đã từng biết đến vị đắng của tình yêu, nhưng chính tình yêu đã khiến tim ta băng giá và chai sạn. Giờ đây ta không còn biết yêu nữa.

Mai Lâm hỏi :

- Vì sao trái tim cô băng giá và chai sạn bởi tình yêu.

- Nàng muốn biết ư?

Mai Lâm gật đầu.

Kiều Vĩ Hồ nhìn Mai Lâm nói :

- Ta đã quên, nhưng hôm nàng ta chợt cao hứng. Ta sẽ kể cho nàng biết vì sao chữ tình đã biến trái tim ta băng giá đến lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 48: Giai nhân và rắn độc

Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ ngồi đối mặt với Nhưộc Mai Lâm, trên bàn là bầu hảo tửu Bách hoa chi tửu, một loại hảo tửu duy nhất chỉ có trong nội cung.

Trong khi đó thì Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc lại không ngồi mà đứng bên hầu rượu cho hai bậc giai nhân mỹ lệ.

Kiều Vĩ Hồ liếc Hồ Phúc bằng ánh mắt sắc như bảo đao bảo kiếm. Hồ Phúc nhanh nhẩu rót rượu ra hai cái chung bằng ngọc lưu ly.

Kiều Vĩ Hồ bưng chung rượu của mình lên nói với Nhưộc Mai Lâm :

- Ta muốn uống say với nàng, rồi kể cho nàng biết về một chữ tình đã biến trái tim từng cháy bỏng của ta thành tảng băng giá lạnh.

Kiều Vĩ Hồ nói xong, uống cạn chung rượu của mình. Hai người cùng đặt ly xuống bàn. Và lần này không cần phải có cái liếc mắt của Mông Diện Thần Nữ, Hồ Phúc đã rót tiếp rượu vào chung cho hai người.

Kiều Vĩ Hồ lại uống. Hai cánh môi mọng của nàng như rút lấy từng giọt rượu, một cách uống rượu mà không phải giai nhân nào cũng có được. Mông



Diện Thần Nữ càng uống rượu, càng lộ những nét thanh tao của một đóa hải đường đang khoe sắc. Phàm người uống rượu mất cái vẻ tao nhã, nhưng với Mông Diện Thần Nữ, càng uống càng thấy tao nhã và thuần khiết. Hai má của Kiều Vĩ Hồ hồng lên vì men rượu, khiến bất cứ ai chạm mắt nhìn ắt khó giữ được lòng tịnh khiết. Đến ngay cả Nhượng Mai Lâm cũng là một mỹ nhân thế mà cũng khó rời thu nhân khỏi dung diện của Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ.

Chỉ trong một thời gian ngắn mà bầu rượu đã cạn. Hồ Phúc vừa quay lưng, Kiều Vĩ Hồ đã gọi giật lại :

- Người ra ngoài kia, khi nào ta gọi hãy vào.

Hồ Phúc gục đầu :

- Tuân lệnh Nương Nương.

Hồ Phúc ra ngoài rồi, Vĩ Hồ mới nhìn Mai Lâm hỏi :

- Nàng có còn cao hứng muốn nghe chữ tình của ta không?

Mai Lâm gật đầu :

- Bất cứ ai đã sống trên giang hồ đều có hoài niệm, mà hoài niệm đó đôi khi trở thành gánh nặng trên vai khi không thổ lộ cùng ai được.

Kiều Vĩ Hồ nhún vai :

- Ta lại không cho nó là một gánh nặng, mà là một động lực thôi thúc để ta thực hiện mục đích của mình.

Kiều Vĩ Hồ cầm chung rượu ngọc rồi thả xuống sàn đá.

- Keng.

Âm thanh khô khốc vang ra, nhưng chỉ âm thanh đó thôi cũng đủ khiến Nhượng Mai Lâm giật mình. Nàng tự hỏi tại sao Mông Diện Thần Nữ lại làm như vậy.

Kiều Vĩ Hồ nhìn Mai Lâm :

- Ngọc đã vỡ thì đầu thẻ hàn gắn lại được, phải không?

- Cô nói vậy hàm ý gì?

- Ta như chiếc ly ngọc này. Và nó đã vỡ rồi, vĩnh viễn chỉ còn là những mảnh vỡ mà thôi.

Kiều Vĩ Hồ thở dài một tiếng, lơ đãng nhìn băng quơ, cất giọng ôn nhu nói :

- Hồi đó khi ta còn là một thiếu nữ với bao mơ ước mộng mị, thì đã được cha ta, một khoái kiếm vô địch hứa hôn với Kiếm môn.

Kiều Vĩ Hồ cầm chung rượu của Nhượng Mai Lâm nhấp một ngụm nhỏ :

- Trong giang hồ, đã là kẻ luyện kiếm thì không ai muốn mình đứng sau kẻ kia. Cha ta và Chương môn Kiếm môn cũng thế mà thôi. Thế là hai người dụng kiếm so tài với nhau.

Kiều Vĩ Hồ nhắm mắt như hồi tưởng về một quá khứ xót xa :

- Một chiêu kiếm, một mạng người.

Nhượng Mai Lâm hỏi :

- Trong trận so kiếm đó cha cô đã thất bại?

- Thất bại thì không đúng, mà cả Kiếm Vương lẫn Kiếm môn đều thất bại như nhau. Nhưng nếu Kiếm Vương không có người chăm sóc trị thương thì Chương môn Kiếm môn lại có phụ nhân hỗ trợ.

Cha ta đã chết bởi một nhát kiếm từ sau lưng của vị phụ nhân đó. Tất cả những hình ảnh đó đều in vào đôi mắt ngây thơ của ta, và ta sẽ san bằng Kiếm môn, loại nó ra khỏi giang hồ.

- Còn việc hứa hôn?

- Tất cả đã trôi đi bởi một nhát kiếm oan nghiệt.

- Và bây giờ Kiếm môn đã bị cô san bằng rồi ư?

- Còn một người của Kiếm môn, và cũng là cái gai trong mắt Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ.

- Ai?

Kiều Vĩ Hồ nhìn thẳng vào đáy mắt của Nhược Mai Lâm :

- Lãnh Nhật Phong.

- Lãnh Nhật Phong là người của Kiếm môn?

Kiều Vĩ Hồ gật đầu.

Mai Lâm nói :

- Y quan hệ với Kiếm môn như thế nào?

Kiều Vĩ Hồ nhấp một ngụm rượu, rồi mỉm cười nói :

- Tục ngữ có câu hổ phụ sinh hổ tử, nhưng với Chưởng môn Kiếm môn thì câu tục ngữ này không đúng rồi. Hổ phụ nhưng chẳng sinh hổ tử mà sinh ra quái thai tự kiêu, tự đắc nhưng mê muội, âu đó cũng là oan hồn của cha y bất như vậy.

- Lãnh Nhật Phong chính là người đó?

Kiều Vĩ Hồ lắc đầu :

- Nếu Lãnh Nhật Phong là con người quái thai kia thì y đâu nằm trong con mắt của ta. Y lại là ngôi sao đơn độc lọt vào Kiếm môn. Lãnh Nhật Phong dù không còn là người của Kiếm môn nữa nhưng y vẫn còn cái nợ nhân nghĩa với Chưởng môn Kiếm môn, và trong cái nhìn của ta, chừng nào Lãnh Nhật Phong còn là một kiếm thủ thì Kiếm môn vẫn tồn tại trong giang hồ.

Nhược Mai Lâm thở dài :

- Và cô quyết giết bằng được Lãnh Nhật Phong.

- Một người như Lãnh Nhật Phong thì đâu thể giết một cách bình thường được. Bởi cái tính của Kiếm môn chính là hấn. Ta sẽ cho hấn chết trong nỗi dẫn vật, đau xót, cũng như chính cuộc đời sóng gió của ta. Lãnh Nhật Phong chính là cái thân của Kiếm môn, vì lẽ đó y phải thay sự phụ mình trả lại món nợ đã vay của ta.

- Cô tính bắt Lãnh Nhật Phong trả nợ này bằng cách gì?

- Rồi nàng sẽ biết.

Kiều Vĩ Hồ đứng lên, thả bước đến bên hồ nước Thiên Nhất Thần Thủy. Nàng nhìn bóng mình trong hồ nước, ôn tồn nói :

- Nếu với một người mà nàng không yêu, không thương, nhưng lại bị người đó vui hoa dập liễu thì nàng như thế nào?

Nghe Kiều Vĩ Hồ nói câu đó, Nhược Mai Lâm biến sắc. Mặc dù trước đây ở Thiên Luân cung, Nhược Mai Lâm đã từng chung chạ với bao nhiêu nam nhân theo ý muốn của Lập Ái, nhưng khi nghe Kiều Vĩ Hồ hỏi câu này, nàng cũng phải lúng túng.

Mai Lâm dời chiếc bàn đến đứng bên Kiều Vĩ Hồ :

- Đã không yêu, không thương thì ắt phải có mục đích.

Kiều Vĩ Hồ quay sang nhìn Mai Lâm :

- Trong giang hồ ai sống không có mục đích?

- Mục đích của nàng là san bằng Kiếm môn?

- Kiều Vĩ Hồ gật đầu :

- San bằng Kiếm môn và sau đó là độc tôn thiên hạ, bắt tất cả nam nhân phải làm nô lệ cho ta.

- Nô lệ cho cô?

Kiều Vĩ Hồ mỉm cười :

- Trước đây ta không nghĩ đến cái đích to tát đó, nhưng bây giờ thì ai nghĩ đến. Tại sao Kiều Vĩ Hồ lại không làm được chứ, khi trong giang hồ có những

nam nhân râu mày, hàm én, lầy lừng vẫn phải quì dưới chân ta.

Vĩ Hồ mỉm cười nói :

- Chỉ cần tất cả các môn phái qui về một mối thì giang hồ sẽ thuộc về ta.

Kiều Vĩ Hồ đổi giọng thật nghiêm :

- Nếu so tất cả các bang phái, giáo phái trong giang hồ với Kiếm môn thì chẳng khác nào so sánh những con đom đóm với vầng dương quang mà thôi, nhưng Kiếm môn còn bị ta thống trị thì những bang phái kia đâu có là trong mắt Mông Diện Thần Nữ Kiêu Vĩ Hồ.

Kiều Vĩ Hồ nắm tay Nhược Mai Lâm :

- Chính ý tưởng đó mà ta cần bức họa đồ nàng đang giữ. Hãy trao bức họa đồ đó cho ta.

Mai Lâm lùi lại một bước :

- Mai Lâm đã giao ước với cô rồi. Mai Lâm thuộc về cô nhưng bức họa đồ lại thuộc về Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Mông Diện Thần Nữ cau mày. Nàng giật mạnh tay, hất Mai Lâm tháo lui liên tiếp ba bộ.

- Trong đầu nàng lúc nào cũng chỉ có Lãnh Nhật Phong thôi sao?

Mai Lâm gật đầu :

- Đúng.

Kiều Vĩ Hồ cười khẩy :

- Thế còn những gã nam nhân mà nàng đã từng trao thân ở Thiên Luân cung, chẳng lẽ không có người nào lọt vào đôi tình nhãn của nàng?

Mai Lâm thẹn thùng.

Kiều Vĩ Hồ cười mỉm :

- Bản nương nói không đúng à?

- Cô... biết cả chuyện đó?

- Không có chuyện gì lọt ra ngoài tầm mắt của Mông Diện Thần Nữ Kiêu Vĩ Hồ.

Kiều Vĩ Hồ cười khẩy rồi nói :

- Nàng là một giai nhân nhưng không phát huy được bản lĩnh của giai nhân. Chính vì lẽ đó mà nàng mãi mãi chỉ là cái bóng của Lãnh Nhật Phong.

Kiều Vĩ Hồ nheo mày với Mai Lâm :

- Tất cả nam nhân trên cõi đời này đều là những kẻ yếu đuối trước một giai nhân. Nàng hiểu điều ta nói chứ? Thật ra nếu nàng biết được sức cuốn hút của một mỹ nhân thì trong tay nàng có một bảo kiếm vô địch thiên hạ, tất cả mọi cao thủ nam phái phải cúi đầu tuân phục.

- Lãnh Nhật Phong có cúi đầu tuân phục cô đâu?

Dung diện của Kiêu Vĩ Hồ sa sầm xuống :

- Lãnh Nhật Phong là một biệt lệ, nhưng ngay cả gã cũng đã từng bị một nữ nhân dắt đi theo mục đích của ta.

- cô muốn nói đến Chu Thê Loan.

- Chu Thê Loan sắc không bằng Ngọc Diện Kỳ Nữ Nhược Mai Lâm, nhưng sao gã vẫn vì thị mà xông pha đến tận Tây Vực Huyền cung. Vậy chứng tỏ trong y vẫn có nhược điểm của một trang hảo hán. Hấn nặng về cái trượng phu của hấn.

Nhược Mai Lâm thở dài lắc đầu :

- Hình như ngay cả chuyện Nhật Phong ra ngoài Tây Vực Huyền cung đều nằm trong sự sắp xếp của cô?

- Không sai. Ta biết một điều chỉ có tay kiếm của Lãnh Nhật Phong mới có thể đi đối phó với khoái đạo của Huyền cung chủ nhân Kha Mộc Bài, mà Kha Mộc Bài lại là kẻ trọng chữ tín.

- Kể cả việc Chu Thử Loan gặp Lãnh Nhật Phong cũng không ngoài sự sắp xếp của cô?

Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ cười mỉm nói :

- Bản lĩnh của một người chính là lối hành xử điều khiển những kẻ khác mà kẻ đó không hề biết mình bị điều khiển.

- Đó là thủ đoạn.

- Vì mục đích của ta, ta bất chấp mọi thủ đoạn.

Mông Diện Thần Nữ cười khẩy :

- Cũng như bây giờ, nếu như nàng không giao bức họa đồ cho ta thì ta cũng sẽ đối với nàng bằng một thủ đoạn đặc biệt.

Nhược Mai Lâm cau mày :

- Dù cô có hăm dọa thế nào đi nữa thì cũng đừng hòng Mai Lâm giao bức da họa đồ của lão Thái Tông cho cô.

- Ta không nói suông đâu. Nếu như nàng ngoan ngoãn trao bức da đó cho ta thì có thể ta sẽ coi nàng là tri kỷ, ngược lại... Ta tiếc cho nàng đó.

- Cô đừng nói nữa. Dù cô có nói gì chẳng nữa thì Mai Lâm cũng không trao bức da họa đồ đó cho cô. Ngay bây giờ cô có giết ta thì ta cũng chấp nhận đón cái chết.

Kiều Vĩ Hồ nhếch mép lắc đầu :

- Ta không giết cô đâu.

Thị ngấm Nhược Mai Lâm :

- Một đóa hải đường xinh xắn như Ngọc Diện Kỳ Nữ thì ai nỡ hủy hoại nó chứ. Ta sẽ không giết nàng mà sẽ trao nàng cho con bướm bốn cợt.

Mai Lâm cau mày :

- Cô muốn gì?

- Một mỹ nhân mà không biết tỏ lộ bản lĩnh trời cho mình thì ắt phải bị một con bướm đùa hoa cợt nhả.

- Cô... Cô...

Kiều Vĩ Hồ mỉm cười :

- Nàng thấy Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc, Tổng hộ pháp của bản nương khô ngô tuấn tú chứ?

- Mai Lâm không hiểu ý của nàng.

- Nàng sẽ hiểu thôi.

Kiều Vĩ Hồ quay mặt nhìn ra cửa thạch phòng :

- Tổng hộ pháp!

Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc từ ngoài cửa bước vào. Y khúm núm trước mặt Kiều Vĩ Hồ :

- Nương nương sai khiến điều gì?

- Ngươi hãy nhìn Ngọc Diện Kỳ Nữ Nhược Mai Lâm.

Hồ Phúc ngẩng lên nhìn Mai Lâm.

Kiều Vĩ Hồ hỏi :

- Ngươi có nhận thấy nàng là một mỹ nhân giai lệ không?

Hồ Phúc lưỡng lự. Y từ từ quay lại đối mặt với Kiều Vĩ Hồ :

- Thuộc hạ...

Kiều Vĩ Hồ cười mỉm nói :

- Ngươi cứ thẳng thắn nói ra nhận xét của ngươi.

- Cô ta cũng khá đẹp.

Kiều Vĩ Hồ chấp tay sau lưng :

- Một đóa hoa đẹp chứ?

Hồ Phúc nói vuốt theo :

- Dạ, cô ta là một đóa hoa đẹp!

Đối với một đóa hoa đẹp ngươi sẽ làm gì?

Hồ Phúc bối rối :

- Dạ... Thuộc hạ..

Đôi chân mày vòng nguyệt của Kiều Vĩ Hồ chau lại với nhau :

- Sao ngươi lại lúng túng như thế? Chẳng lẽ với một đóa hoa đẹp mà ngươi chẳng biết phải làm gì à?

- Thuộc hạ...

Kiều Vĩ Hồ cười nhạt một tiếng :

- Hừ... Hay ngươi đã đổi tính thương hoa tiếc ngọc?

Hồ Phúc lắc đầu :

- Dạ... Thuộc hạ chỉ tuân lệnh Nương Nương mà thôi.

Kiều Vĩ Hồ gật đầu :

- Tốt lắm! Ngươi đã mang đến cho ta những gì ta muốn, giờ ta thưởng lại cho ngươi đóa hoa hái đường này đó. Ta tặng cho ngươi để ngươi hưởng, nhưng ta không muốn thấy đóa hoa này giữ sắc như bây giờ.

Ánh mắt Kiều Vĩ Hồ long lên, tỏ lộ những nét lạnh lùng đến vô cảm :

- Nhục Mai Lâm, giờ thì nàng đã đoán ra thủ đoạn của bản nương rồi chứ?

Nhục Mai Lâm biến sắc.

Kiều Vĩ Hồ trở giọng thật ôn tồn :

- Nàng còn cơ hội sau cùng để bản nương coi nàng là tri kỷ.

Mai Lâm lắc đầu :

- Không bao giờ Mai Lâm trao bức da họa đồ cho cô đâu.

Kiều Vĩ Hồ ngửa mặt cười sần sặc. Tiếng cười của thị nghe vừa cay độc vừa lạnh lùng. Tiếng cười giờ đây không còn trong trẻo như tiếng ngọc lưu ly va vào nhau nữa mà nó tựa tiếng nói của một oan hồn trong cơn phẫn nộ.

Kiều Vĩ Hồ cắt tràng tiểu ngạo đó, lạnh lùng nói với Nhục Mai Lâm :

- Ngọc Diện Kỳ Nữ. Thật ra bản nương không cần thiết phải hỏi nàng về bức họa đồ đâu, tự tay bản nương vẫn có thể lấy nó, nhưng tâm của bản nương thì muốn cho nàng một cơ hội làm tri kỷ với ta. Nhưng.. bản nương thất vọng quá. Ta tiếc cho một giai nhân mỹ lệ như nàng.

- Cô không tìm ra được bức da họa đồ đó đâu.

- Cái gì ta muốn mà không được chứ? Khi bước vào Hắc Mộc Nhai, bản nương đã nghe tấu khúc tình ca ai oán của nàng. Tấu khúc đó chắc nàng gởi gắm cho Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong, đúng không nào?

Mai Lâm gật đầu :

- Tấu khúc đó Mai Lâm soạn ra để dành riêng cho Lãnh Nhật Phong.

- Và nàng đang luyện tay đàn đang khi gặp hần sẽ dùng tấu khúc kia nói lên tâm tình của mình?

- Tất cả những gì trong suy nghĩ của Mai Lâm cứ như cô đều đọc được hết vậy.

Kiều Vĩ Hồ cười mỉm :

- Nếu bản nương không hiểu được người thì đâu thể tự cho mình cái ngoại danh Mông Diện Thần Nữ.

Kiều Vĩ Hồ bước đến đối mặt với Mai Lâm. Nhược Mai Lâm chạm vào ánh mắt của Kiều Vĩ Hồ. Một ánh mắt lạnh lẽo như mắt ma trôi khiến cho cột sống nàng gai lạnh.

Kiều Vĩ Hồ trầm giọng nói :

- Tấu khúc nàng soạn ra để gởi tặng cho Lãnh Nhật Phong. Tấu khúc đó chỉ được cất lên từ chiếc đàn đá bởi đôi ngọc thủ điêu luyện của nàng, nếu chiếc đàn đá kia không còn và đôi ngọc thủ của nàng mãi mãi biến mất khỏi trần thế này thì Lãnh Nhật Phong sao còn hiểu được trái tim si tình của Ngọc Diện Kỳ Nữ Nhược Mai Lâm.

Mai Lâm tròn mắt :

- Cô tàn nhẫn như vậy sao?

- Ta đã nói khi cần đạt đến mục đích, ta bất chấp mọi thủ đoạn.

Kiều Vĩ Hồ vừa nói vừa xăm xăm bước đến bên cây đàn đá của Nhược Mai Lâm. Thị cầm lấy chiếc đàn.

Mai Lâm biến sắc :

- Cô tính hủy cây đàn của Mai Lâm à?

- Cái gì ta không đạt được thì không kẻ nào có được.

Kiều Vĩ Hồ vừa nói vừa giơ cao chiếc đàn lên.

Mai Lâm thất sắc thét lớn :

- Dừng!

Nàng vừa thét vừa lao đến Kiều Vĩ Hồ, nhưng chỉ một cái phui tay như đuôi ruồi của Mông Diện Thần Nữ thì Nhược Mai Lâm bị đạo nhu kinh đẩy bật về phía Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc.

Hồ Phúc đã đứng sẵn, giang tay đón lấy tấm thân yếu điệu của Nhược Mai Lâm, trong khi Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ thẳng tay giáng chiếc đàn đá xuống sàn.

- Chát...

Chiếc đàn vỡ tan thành trăm mảnh. Từ trong chiếc đàn đá, bức họa đồ rơi ra ngoài.

Kiều Vĩ Hồ nheo mày nhìn bức da họa đồ đỏ đó :

- Thì ra nàng dấu bức da họa đồ trong chiếc đàn này.

Mai Lâm gục mặt :

- Ngươi... ngươi không được lấy bức da họa đồ của Lãnh Nhật Phong.

Kiều Vĩ Hồ nhặt bức da họa đồ :

- Ta lấy nó không phải để dành riêng cho ta đâu. Mà tất cả mọi người sẽ được tận mắt chứng kiến ngày Mông Diện Thần Nữ là vàng nhật quang chói lòa của võ lâm Trung Nguyên.

Kiều Vĩ Hồ cất bức da họa đồ vào tay áo xiêm y rồi bước đến trước mặt Nhược Mai Lâm :

- Bây giờ thì nàng có van xin ta cho một cơ hội cũng chỉ là điều nằm mơ thôi.

Kiều Vĩ Hồ nói xong, mỉm cười rồi chấp tay sau lưng, thả gót sen ra ngoài.

Kiều Vĩ Hồ đứng ngay ngưỡng cửa ôn nhu nói :

- Hoa nào mà chẳng tàn chứ.

Tiếng y phục bị xé vang lên sau lưng Kiều Vĩ Hồ, thị chỉ nhún vai bỏ đi mặc nhiên với những lời khẩn thiết của Nhượng Mai Lâm :

- Hồ công tử, đừng làm vậy, Mai Lâm van người đừng làm vậy.

Kiều Vĩ Hồ dừng bước, rồi bất thần phóng phách không chỉ viết lên vách đá :

“Ngọc thủ ly thân nặng chữ tình

Thần kiếm vô tâm lụy giai nhân

Lệ khóc tình ca không thành tiếng

Giang hồ hào kiệt bất tri âm.”

Mông Diện Thần Nữ di bút

Kiều Vĩ Hồ viết xong mấy lời đó tiếp tục thả gót sen bước đi. Sau lưng Kiều Vĩ Hồ, từ trong thạch phòng vang lên tiếng thét ai oán của Nhượng Mai Lâm :

- A...a...a...

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 49: Tình hận tiên thu

Tiếng khóc ai oán, hồn trách khiến bất cứ ai nghe cũng phải chạnh lòng.

Lãnh Nhật Phong dừng chân trước cửa thạch phòng.

Chàng lắng nghe tiếng oán than của Nhượng Mai Lâm qua tiếng khóc thồn thức, thương cảm.

Nhật Phong nghĩ thầm :

- Tại sao Ngọc Diện Kỳ Nữ lại khóc. Phải chăng nàng sắp giờ một bộ mặt khác với chàng.

Nhật Phong thở dài một tiếng, bởi tiếng khóc kia khiến tâm chàng ray rứt, vô hình trung Nhật Phong ngẩng nhìn lên. Dưới ánh bạch lạp nhập nhòa, di bút của Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ đập vào mắt Nhật Phong. Chàng nhắm đọc :

“Ngọc thủ ly thân nặng chữ tình

Thần kiếm vô tâm lụy giai nhân

Lệ khóc tình ca không thành khúc

Giang hồ hào kiệt bất tri âm.”

Chính bút tự của Mông Diện Thần Nữ, linh cảm của chàng cho biết đã có chuyện gì đó xảy ra tại Hắc Mộc Nhai.

Nhật Phong khẽ gọi :

- Mai Lâm cô nương.

Tiếng khóc của Nhượng Mai Lâm ngưng bật. Nàng cất tiếng lạnh lùng :

- Lãnh huynh đừng bước vào.

- Tại sao ta không bước vào? Ta quay lại Hắc Mộc Nhai để tròn lời hứa với nàng đến Long hoa đảo.

- Muộn quá rồi.

Nhật Phong nheo mày :

- Muộn như thế nào? Cô không còn hứng thú đến Long hoa đảo sao?

Mai Lâm im lặng một lúc mới lên tiếng :

- Lãnh huynh hãy đi đi.

- Mai Lâm cô nương, phải Mông Diện Thần Nữ đã đến đây?

- Ắ đã đến và đã đi.

- Mông Diện Thần Nữ đã làm gì nàng?

Nhược Mai Lâm cất tràng cười xót xa, cay đắng :

- Những gì Mai Lâm muốn, những gì mà Mai Lâm ước mơ đều đã bị Kiều Vĩ Hồ cướp đi hết rồi.

Bây giờ, Mai Lâm không muốn gặp Nhật Phong đâu. Lãnh huynh hãy đi đi! Bảo trọng! Kiều Vĩ Hồ nhất định sẽ tìm đến Lãnh huynh.

Nghe Nhược Mai Lâm nói, Nhật Phong không cảm lòng được, bởi lời nàng nói đựng một chất giọng hồn oán, than trách số phận mình.

Lãnh Nhật Phong thở dài rồi bước qua ngưỡng cửa. Dưới ánh bạch lạp leo lét, Nhật Phong nhận ra Mai Lâm đang ngồi tựa lưng vào vách, sắc diện nhợt nhạt như người sắp chết. Trước mặt nàng là những mảnh vỡ của chiếc đàn đá.

Nhật Phong nheo mày :

- Mai Lâm!

Mai Lâm thất sắc, nghẹn lời, lắc đầu :

- Lãnh huynh hãy ra ngoài đi. Đi đi! Đừng đến bên Mai Lâm.

Mặc cho nàng van xin, Nhật Phong vẫn tiến đến bên nàng. Tất cả những gì đập thẳng vào mắt Nhật Phong, khiến chàng phải kinh hoàng và xót xa.

Xiêm y của Mai Lâm chỉ còn là những mảnh vải nham nhở, đôi tay của nàng đã bị ai chặt ngang hổ khẩu, đang chảy máu thành dòng.

Nhật Phong ngồi xuống bên Mai Lâm :

- Nhược cô nương... Ai đã tàn nhẫn với cô nương như thế này?

Mai Lâm cúi mặt nhìn xuống :

- Mai Lâm sắp đi rồi. Đi đến một cõi vĩnh hằng nào đó mà muội chưa từng đặt chân đến. Muội đi sẽ mang theo hình bóng của đại ca.

- Mai Lâm..

Nàng ngẩng mặt nhìn Nhật Phong :

- Trong muội lúc này kinh tởm lắm phải không? Lãnh huynh hãy nói đi. Muội khủng khiếp lắm phải không?

- Mai Lâm đừng nói vậy!

- Đôi tay của muội để dành tấu lên tình khúc dành cho huynh đã bị người ta chặt rồi. Làm sao muội còn có thể sử dụng cây đàn này để khải tấu khúc tình ca mà muội dành riêng cho huynh.

Nhược Mai Lâm nức khê rồi hai dòng lệ trào ra đua nhau kéo thành những vệt dài trên má nàng.

- Thế là hết tất cả rồi.

- Mai Lâm Nhược Mai Lâm nức một tiếng rồi nói :

- Lãnh huynh hãy ôm muội đi.

Nhật Phong choàng tay qua vai Mai Lâm. Nàng điểm một nụ cười gượng :



- Muội mẫn nguyện lắm.

Nhật Phong nhìn thẳng vào đáy mắt Mai Lâm :

- Mông Diên Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ đã nhấn tâm với muội.

Mai Lâm chớp mắt :

- Lành huynh hãy quên tất cả những người trên giang hồ. Lúc này muội chỉ muốn nói chuyện với huynh mà thôi.

Nhật Phong thở dài.

Mai Lâm nói :

- Huynh hãy ôm chặt muội vào lòng huynh đi. Muội gần đi rồi.

Nhật Phong ôm ghì lấy Mai Lâm.

Nàng nhẹ điểm một nụ cười gương :

- Muội không ngờ mình lại có điểm phúc được tận hưởng những giây phút thần tiên này. Dù nó ngắn ngủi nhưng muội vẫn có thể nhắm mắt được rồi.

Nhật Phong vuốt tóc nàng :

- Mai Lâm.

- Lành huynh.

Nàng dõi mắt nhìn về một cõi xa xăm nào đó.

- Nhật Phong biết không? Lúc Mai Lâm được diện ngộ với chàng trong Đàng Vương cung, Mai Lâm đã chuốc rượu cho chàng uống.

Nàng ngẩng lên nhìn Nhật Phong :

- Huynh uống nhiều lắm. Muội ngỡ như huynh là con sâu rượu đó. Muội nhìn huynh uống rượu mà tự hỏi, không biết huynh uống đến cân thứ mấy thì say. Huynh uống suốt đêm, qua ngày hôm sau huynh vẫn uống.

Nhật Phong thở dài :

- Thế muội có biết vì sao huynh uống nhiều như vậy không?

- Những người có tâm sự buồn sẽ tìm quên trong men rượu. Lúc đó Lành huynh có tâm sự buồn phải không?

Nhật Phong gật đầu :

- Huynh bị sự phụ đuôi khỏi Kiếm môn.

- Huynh uống nhiều, muội lo lắng cho huynh. Rồi không biết sao, cứ mỗi buổi chiều về, muội lại chờ huynh tìm đến Đàng Vương cung để uống rượu với muội. Nhưng rồi thời gian bần bật trôi qua, bóng huynh như cánh nhạn đã bay về cuối trời và cánh nhạn đó chẳng bao giờ quay lại.

Nước mắt lại trào ra từ khóe mắt nàng :

- Muội cứ chờ đợi... Chờ đợi Lành huynh đến uống rượu để Mai Lâm hầu hạ, nhưng...

Mai Lâm lắc đầu :

- Cánh nhạn kia đã bay đi mãi mãi rồi.

- Nhật Phong có lỗi với Mai Lâm.

Nàng lắc đầu :

- Lành huynh không có lỗi, mà tại muội tất cả thôi.

Nàng chớp mắt :

- Tại muội yêu huynh, ôm trọn hình bóng của huynh vào trái tim mình. Muội đã yêu và yêu như một người điên phải không?

Nhật Phong thở dài cúi đầu.

Mai Lâm thổn thức nói tiếp :

- Muội quyết định rời Đàng Vương cung ra ngoài giang hồ, muội đã trở thành Ngọc Diện Kỳ Nữ Nhược Mai Lâm để đi tìm huynh. Muội đeo chiếc đàn đá này để soạn tấu khúc cho huynh mà thôi, khi muội luyện xong tấu khúc đó thì chiếc đàn đá và đôi tay của muội lại bị người ta cướp mất rồi.

Nước mắt của nàng trào ra, nhỏ xuống tay Lãnh Nhật Phong. Những giọt nước mắt của Mai Lâm như những viên than hồng đốt cháy tâm can Nhật Phong.

Nhật Phong bậm môi.

Mai Lâm nhìn chàng nói tiếp :

- Huynh có bao giờ nghĩ đến muội không?

Nhật Phong thở dài ảo não.

Mai Lâm nấc nhẹ rồi nói :

- Muội biết huynh không có tình với muội, nhưng sao muội vẫn yêu huynh cuồng si.

Nàng nhắm mắt lại :

- Chính sự cuồng si đó mà muội đã hận huynh. Hận Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong.

Muội hồ đồ với tham vọng Thiên Luân bang sẽ độc tôn thiên hạ và Lãnh Nhật Phong sẽ thuộc về muội. Lãnh huynh hãy tha thứ cho muội.

- Tất cả đều đã qua hết rồi.

- Lãnh huynh nói đi.

- Mai Lâm muốn Nhật Phong nói gì?

- Huynh yêu muội.

Nhật Phong thở dài.

Mai Lâm thở hắt ra :

- Muội sắp ra đi vĩnh viễn khỏi cõi đời này, và chỉ một lần được nghe lời của huynh thôi. Chẳng lẽ một lần đó cũng không được sao?

Nhật Phong vuốt tóc nàng :

- Huynh yêu muội.

Đôi thu nhãn của nàng rưng rờ hắt lên :

- Huynh biết không, nếu như muội còn đôi bàn tay và chiếc đàn đá không bị vỡ thì muội sẽ đàn tấu khúc Hận tình ca cho huynh nghe.

- Muội không đàn, nhưng Nhật Phong vẫn có thể cảm nhận ra giai khúc đó. Chắc hẳn muội đã gởi gắm tất cả tâm tình vào khúc nhạc đó phải không?

Mai Lâm gật đầu :

- Muội gởi trọn trái tim mình vào giai khúc đó. Lãnh huynh nghe chắc Lãnh huynh sẽ thích lắm.

Nước mắt lại trào ra khóe mắt nàng.

Nhật Phong không cảm lòng được, ôm ghì lấy Nhược Mai Lâm. Chàng khẽ nói :

- Nếu có kiếp sau, chữ tình này Lãnh Nhật Phong sẽ trả cho muội.

Mai Lâm mỉm cười :

- Nhất định sẽ có kiếp sau, Nhược Mai Lâm sẽ chờ huynh, chờ Lãnh Nhật Phong.

- Mai Lâm, để huynh đưa muội đến đại phu.

Mai Lâm lắc đầu :

- Không. Muội cần khoảng khắc này để được ra đi trong vòng tay của huynh, muội không còn gì lưu luyến cõi trần trong kiếp này nữa.

Mai Lâm mỉm cười :

- Muội mãn nguyện lắm rồi.

Nàng ép đầu vào ngực Nhật Phong :

- Nếu như Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ thấy cảnh này có lẽ cũng không tin được. Thị ngờ đầu muội không còn là giai nhân mỹ lệ thì không bao giờ nói được tâm sự của mình với huynh.

Mai Lâm nức nghẹn một tiếng rồi nói tiếp :

- Cho đến khi Nhượng Mai Lâm không còn là một giai nhân nữa thì Nhật Phong mới thốt những lời yêu thương với muội. Muội nằm mơ cũng không tin được.

Ngày Phong vuốt tóc nàng :

- Có cái đẹp nào tồn tại mãi đâu. Chỉ có tâm hồn mới là sự thanh thản vĩnh hằng. Kẻ vô tình thì người mới vô tình thôi.

- Mai Lâm không vô tình với Lãnh huynh.

- Huynh không nói muội vô tình.

Mai Lâm bặm môi. Nàng từ từ nhắm mắt lại. Nhật Phong nhìn những giọt lệ đọng trên khóe mắt nàng mà xót xa thương cảm. Chàng nhìn nàng bằng tất cả nỗi niềm thương cảm. Nhật Phong buột miệng nói :

- Huynh sẽ giữ mãi hình ảnh của muội.

Mai Lâm hé mắt mỉm cười :

- Muội... Muội yêu huynh lắm. Chiếc đàn đã vỡ, hai tay muội cũng không còn, nhưng muốn muốn đàn cho huynh nghe tấu khúc Hận tình ca.

- Mai Lâm..

Nhượng Mai Lâm nhắm mắt lại và cất tiếng ngân nga tấu khúc tự mình soạn ra dành riêng cho tình yêu của hai người :

“Tiễn biệt chàng đi thực nữ buồn Khôi xông Trường Giang thay mất biếc Một khúc tình ca thay lệ sầu Một bóng cô đơn đêm tĩnh lặng Ánh đèn leo lét  
mỏi chờ mong Tơ tình toan cắt chọt vương vấn Má hồng chọt nhuộm bụi trần ai..”

Giọng của Mai Lâm nức nghẹn ngào với từng lời từng chữ mà Nhật Phong không thể kèm lòng được.

Chàng không ngờ một Ngọc Diện Kỳ Nữ như Nhượng Mai Lâm lại nặng tình như vậy. Tình yêu của nàng vừa mãnh liệt, vừa cuồng si đến độ điên cuồng.

Mai Lâm không cất tiếng ngân tấu khúc Hận tình ca... sự im lặng khóa lấp xuống không gian đầy nỗi niềm trắc ẩn.

Khi Nhật Phong nhìn lại nàng. Hai cánh môi của nàng còn dấu ấn một nụ hàm tiếu không trọn và linh hồn của Mai Lâm cũng rũ bỏ thể xác tàn phế để ra đi cùng với tiếng ngân nga hận tình.

Ngày Phong bất giác rung mình. Nước mắt anh hùng đã từ lâu không còn nay lại như muốn ứa ra trong cái nhìn của chàng :

- Nhượng Mai Lâm..

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 50: Thần Nữ nương nương

Như đã trở thành cái lệ, cứ mỗi dịp vào ngày trung nguyên thì Hoa Sơn, Không Động phái, Nga Mi, và Hằng Sơn cùng với Thanh Thành lại tề tụ về ngọn Ngũ Hành sơn để họp mặt. Vốn năm phái này là đại phái trong giang hồ, chuyên sử dụng kiếm, mà tuyệt công của họ xuất phát từ kiếm pháp mà ra.

Nếu Hoa sơn có Ngũ Lô kiếm pháp danh bất hư truyền tạo ra cái thần kiếm pháp Hoa sơn thì Không Động lại có Thất Tinh kiếm pháp lấy lừng trong giang hồ mà thiên hạ truyền tụng chưa một cao thủ kỳ nhân nào khả dĩ phá được trận pháp kiếm quang đó.

Hằng sơn với những thức kiếm liên hoàn, nếu đem kiếm pháp của Hằng Sơn so sánh với Ngũ Lô kiếm pháp của Hoa Sơn, hay Thất Tinh kiếm pháp của Không Động thì Hằng Sơn có phần kém cỏi nên nên trong năm đại phái này chỉ Hằng Sơn là phái yếu nhất. Nhưng Hằng Sơn chưa từng hiềm khích với đại phái nào. Bởi vì họ là những ni sư xuất giá đầu Phật, lấy cái tịnh thân làm chính, chính vì lẽ đó mà giang hồ thường nhắc đến Hằng Sơn.

Còn Nga Mi phái, có lẽ là phái lớn nhất trong ngũ phái.

Nhắc đến Nga Mi thường giang hồ vô lâm ví với cái đỉnh của kiếm thuật trong ngũ phái. Chính vì lẽ đó mà cuộc hội họp nào của ngũ phái thì Nga Mi đều được trọng thị giữ ghế chủ tọa. Hôm nay cũng vậy, Chương môn Nga Mi Dương Bất Kỳ cũng giữ cái lệ đó như hằng năm.

Dương Bất Kỳ vừa yên vị, khoác một vẻ mặt trang trọng toan cất tiếng nói thì Trương Giả Tông từ hàng ghế Chương môn Thanh Thành cất tiếng cười khanh khách.

Dương Bất Kỳ cau mày :

- Trương chương môn có điều chi thích thú mà đắc ý cười như vậy.

Trương Giả Tông đứng lên bước ra :

- Dương chương môn có biết vì sao Trương mỗ cười không?

- Dương mỗ đang chờ nghe điều đắc ý của Trương chương môn.

Trương Giả Tông vuốt râu :

- Trương mỗ cũng không dấu Dương chương môn.

Trương Giả Tông đảo mắt nhìn qua một lượt các vị Chương môn Hoa Sơn, Không Động và Hằng Sơn rồi trịnh trọng nói :

- Đã từ lâu rồi, Nga Mi phái của Chương môn lúc nào cũng chiếm ngự chỗ tột đỉnh trong ngũ phái.

Trương mỗ bất kính mạn phép hỏi các vị Chương môn đang hiện diện ở đây. Danh vị của Nga Mi phái thật ra là do các tiền nhân tạo dựng, nhưng có cái gì mà không thay đổi. Nhân cuộc hội diện ngũ phái hôm nay, Trương mỗ có đề nghị hợp nhất ngũ phái thành một phái. Chúng ta cứ so tài với nhau, ai thắng thì người đó sẽ là Chương giáo ngũ nhạc kiếm phái.

Dương Bất Kỳ cau mày :

- Dương mỗ không có ý kiến chiếm chỗ cao trong ngũ phái mà đây là tự nguyện của các vị Chương môn Hoa Sơn, Không Động, Hằng Sơn và tiền nhân Thanh Thành phái.

Dương Bất Kỳ vuốt râu nói tiếp :

- Thật ra đâu cần đến Trương chương môn gợi ý mà ngày trước các vị tiền nhân ngũ phái đã tự so sánh bí kíp với nhau rồi.

Bất Kỳ cười mỉm nghiêm giọng nói :

- Nga Mi không dám tự mãn về tiền nhân của phái Nga Mi, nhưng tự hỏi, nếu không có Nga Mi lão tổ thì hôm nay sao có Hoa Sơn, Không Động, Hằng Sơn và Thanh Thành phái.

Trương Giả Tông hừ nhạt, gằn giọng nói :

- Dương chương môn nói hay lắm, nhưng tiếc Nga Mi lão tổ đã mất từ lâu rồi, giờ chỉ còn lại Dương chương môn, có gì mà bắt tất cả những phái khác phải nể trọng chứ. Chẳng lẽ Dương chương môn cứ khư khư ôm quá khứ để ngồi trên ngũ phái à.

Trương Giả Tông lắc đầu :

- Trương mỗ không phục.

Dương Bất Kỳ nhìn Trương Giả Tông chăm chăm :

- Hoang đường, Dương mỗ mà lại là kẻ ôm quá khứ ư.

Dương Bất Kỳ đứng lên :

- Xem ra hôm nay Trương chương môn quyết định phân tài cao thấp với Dương mỗ phải không.

Trương Giả Tông bật cười giòn giã :

- Nói thẳng ra là như vậy.

Dương Bất Kỳ gằn giọng :

- Được lắm.

Dương Bất Kỳ vừa nói vừa dậm mạnh chân, trở khinh công tuyệt luân vọt ra đứng đối mặt với Trương Giả Tông.

- Trương chương môn, Dương Bất Kỳ thỉnh giáo bản lĩnh võ công của Thanh Thành phái.

Trương Giả Tông mỉm cười rồi nói :

- Dương chương môn nóng nảy quá. Chúng ta chưa đặt ra qui ước mà.

- Trương chương môn hãy đặt ra qui lệ đi. Dương mỗ sẵn sàng chấp nhận mọi qui ước của Trương chương môn.

Dương Bất Kỳ nhìn lại ba vị Chương môn Hoa Sơn, Hằng Sơn và Không Động :

- Dương mỗ nghĩ các vị cũng không phản đối.

Hoa Sơn chương môn Nhạc Đình ôm quyền xá Dương Bất Kỳ rồi nói :

- Nếu Nga Mi chương môn đã quyết như vậy thì chúng tôi cũng không phản đối.

Dương Bất Kỳ gật đầu :

- Đa tạ Nhạc chương môn đã nể vì Nga Mi phái.

Dương Bất Kỳ nói xong lời khách khí đó quay lại Trương Giả Tông :

- Trương chương môn cứ thẳng thắn nói ra qui ước của mình đi, đừng mất thời gian nữa.

- Dương chương môn lúc nào cũng nóng nảy.

Trương Giả Tông vuốt râu nhìn qua một lượt các vị Chương môn :

- Các vị chắc đến đây đều có man theo tín vật môn phái mình. Chỉ cần gộp hết những tín vật đó rồi bất cứ ai trong chúng ta hội đủ những tín vật vào tay mình thì người đó là Chương môn ngũ nhạc kiếm.

Dương Bất Kỳ ngửa mặt cười khanh khách :

- Hay... Ý kiến hay.. Hôm nay coi như Dương mỗ phải hợp nhất ngũ phái vào một mối rồi.

Trương Giả Tông cười khẩy :

- Dương chương môn tự tin quá. Có lẽ Chương môn thị vào bản lĩnh võ công của Nga Mi chăng.

- Dương mỗ không dám tự cho mình có bản lĩnh võ công cao hơn Thanh Thành chương môn, nhưng dám nói chỉ một cái với tay của Dương mỗ thì tín vật Thanh Thành phái đã thuộc về Nga Mi rồi.

Trương Giả Tông cười khẩy :

- Trương mỗ đang chờ xem tuyệt kỹ võ công của Nga Mi có thể thống trị Ngũ nhạc phái được không.

Trương Giả Tông vừa nói vừa lấy tín vật là một quả thiết chùy, tiến thẳng đến chiếc kiệu hoa phủ rèm đỏ, trịnh trọng đặt xuống ngay trước kiệu.

Trương Giả Tông quay lại Dương Bất Kỳ :

- Tín vật của bốn phái đã để trước chiếc kiệu hoa này, thỉnh Dương chương môn đến lấy.

Đến lúc này Dương Bất Kỳ mới để mắt đến chiếc kiệu hoa. Y thầm nghĩ :

- Chắc chắn Trương Giả Tông đã có dự mưu trước, gài sẵn cạm bẫy trong chiếc kiệu kia để hại mình. Hừ... Dù gì có Bạo Vũ Lê Hoa chằm chuẩn bị

sẵn cũng chẳng làm gì được Dương mỗ đâu.

Trương Giả Tông như đọc được ý nghĩ thầm của Dương Bất Kỳ, vuốt râu từ tốn nói :

- Dương chương môn đừng nghĩ trong chiếc kiệu này có cạm bẫy để hại Dương chương môn. Nếu Trương mỗ làm như vậy thì đâu quang minh chính đại, Trương mỗ cũng thẳng thắn nói, ngồi trong kiệu là vị Chương môn Ngũ nhạc kiểm.

Dương Bất Kỳ cau mày :

- Trương chương môn nói vậy là ý gì. Trương chương môn không có ý định chiếm đoạt ngại vị Chương môn Ngũ nhạc kiểm à.

- Trương mỗ tự nhận thấy mình không có tài có đức như người ngồi trong kiệu. Nói thì mất thời gian dài dòng vô ích, chỉ cần Dương chương môn lấy được tín vật của Thanh Thành phái thì xem như người đã là chương giáo Ngũ nhạc kiểm rồi. Chúng ta cứ theo qui ước mà hành sự.

- Được lắm... Dương mỗ sẽ lấy tín vật của Thanh Thành phái để xem coi Trương chương môn đã giới thiệu người nào so tài với Dương mỗ.

Dương Bất Kỳ vừa nói vừa chấp tay sau lưng, nhưng âm thầm vận công cần trọng tiến về phía chiếc Thiết chùy đặt trước kiệu hoa.

Dương Bất Kỳ dừng chân khi còn cách chiếc kiệu hoa độ một trượng. Họ Dương mỉm cười liếc Trương Giả Tông rồi nghiêm giọng nói :

- Bây giờ Dương mỗ chỉ cần thò tay đã có thể lấy được tín vật của Trương chương môn rồi.

- Dương chương môn cứ tự nhiên.

Mặc dù Dương Bất Kỳ nói vậy nhưng trong tâm vẫn nghĩ chắc chắn trong chiếc kiệu hoa kia phải có kỳ biến lợi hại nên Trương Giả Tông mới bình nhiên như vậy.

Dương Bất Kỳ hừ nhạt một tiếng rồi bất ngờ xoay chân tổng thẳng về phía cổ kiệu hai đạo phách không chương với mười hai thành công lực. Vốn đã có chủ ý từ trước, lần phát chương này, Dương Bất Kỳ quyết lấy chương để hủy nát cổ kiệu hoa.

Dương Bất Kỳ dù sao cũng là Chương môn Nga Mi phái nên công lực của y đâu phải tầm thường, nên hai đạo phách không chương chẳng khác nào hai đạo cuồng phong lốc dữ ào ào ập đến chiếc kiệu hoa.

Thấy đạo kinh dừng mãnh liệt của Dương Bất Kỳ, tất cả những ai có mặt tại cục trường ngỡ chắc rằng chiếc kiệu hoa sẽ vỡ tan thành từng mảnh vụn. Nhưng khi nhìn lại Chương môn Nga Mi Dương Bất Kỳ thì mọi người ngỡ ngỡ đã có kỳ biến xảy ra bởi vẻ mặt trang trọng, và hiện những nét sừng sờ trên mặt Dương chương môn. Trong cuộc, Dương Bất Kỳ sau khi phát tác hai đạo phách không chương mới cảm nhận mình như phát chương đánh vào một mớ bùn nhùng không có lực phản hồi. Sự biến kỳ lạ đó khiến Dương Bất Kỳ lúng túng. Họ Dương lúng túng cũng đúng thôi, bởi hai đạo phách không chương của gã như bị bức tường vô hình kia hóa giải chẳng để lại ấn tích gì, thậm chí nhìn lại Dương chương môn ngỡ như Bất Kỳ đang làm trò múa may tay chân mà chẳng tạo ra thế chương nào.

Dương Bất Kỳ ngớ ngẩn, trong khi Trương Giả Tông lại mỉm cười.

Trương Giả Tông nói :

- Sao Dương chương môn chỉ múa mà không phát chương?

Dương Bất Kỳ thẹn đến đỏ mặt.

Gã quát lên :

- Thế quái gì trong chiếc kiệu hoa này chứ?

Dương Bất Kỳ vừa nói vừa rút soạt trường kiếm. Trường kiếm vừa thoát ra khỏi vỏ thì Bất Kỳ cảm nhận có áp lực vô hình ôn nhu áp thẳng tới ngực gã.

Bất Kỳ nghiêng răng dựng tả thủ, phát chương ngăn đỡ đạo nhu kinh kia. Nhưng chương ảnh của gã như bật vô âm tín bởi lực đạo nhu kinh vô hình, vô thanh kia, mà ngực của y như có trái núi thái sơn ép tới.

Dương Bất Kỳ cau mày nghiêng răng, trở thiên cân trụ, nhưng hai chân của y lại trượt trên mặt đất thối về đến ngay chỗ cũ lúc ban đầu.

Trương Giả Tông cười khẩy nói :

- Nga Mi phái có sở trường tuyệt nghệ là Mê Tông Tu La kiếm, sao Dương chương môn không trở ra.

Dương Bất Kỳ nghe Trương Giả Tông nói càng thẹn hơn. Gã không ngờ Trương Giả Tông lại nhắc nhở như kẻ bề trên đang huấn thì kẻ bề dưới.

Mặc dù bị Trương Giả Tông trêu chọc, nhưng Dương Bất Kỳ không thể biểu lộ được sự phẫn uất bằng hành động, bởi đạo lực nhu kinh đang dồn dập ép y. Dương Bất Kỳ chỉ trụ chân được khi đạo nhu kinh vô thanh, vô sắc đột nhiên biến mất, và chiếc kiệu hoa như bay đến sát bên y.

Dương Bất Kỳ càng lúng túng hơn bởi sự kiện có một không hai đó, nhưng chẳng lẽ họ Dương chỉ biết đứng sững như pho tượng để nhìn đối phương của mình đang hi hã. Chương môn Nga Mi quát lớn một tiếng :

- Mê Tông Tu La kiếm.

Thanh trường kiếm trên tay Bất Kỳ đột nhiên như hóa thành ba ngọn kiếm.

Xẹt...

Ngọn kiếm thứ nhất thoát ra khỏi hữu thủ, Dương Bất Kỳ nhắm thẳng chiếc kiệu hoa công kích.

- Xẹt...

Thanh kiếm thứ hai nổi ngay sau ngọn kiếm thứ nhất. Với tuyệt kỹ phi tiên liên hoàn này thì người trong chiếc kiệu hoa đó khó mà giữ được mạng mình.

Khi Bất Kỳ cảm nhận hai ngọn kiếm kia xuyên qua chiếc rèm đỏ thì cũng động thân. Thanh trường kiếm thứ ba mới là tuyệt kỹ sát nhân của họ Dương.

Thân phá hơi chéch về phía trước, kiếm ánh nhoáng lên cùng với tuyệt kỹ khinh công Thần hành qui cước, Dương Bất Kỳ đâm thẳng trường kiếm vào tấm rèm che kiệu.

Bất Kỳ vừa xuất thủ vừa nói :

- Dù ngươi có là ma quỷ vô hình cũng phải chết bởi sát kiếm của Dương..

Chỉ mỗ còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng Chương môn Nga Mi phái thì tay của Dương Bất Kỳ đã buông đốc kiếm.

Mọi người thoáng một chút ngơ ngác, nhưng cả ba lưỡi kiếm đã đã bị gãy làm đôi, rơi ngay xuống trước cổ kiệu hoa đập vào mặt quần hào khiến họ sững sờ.

Mọi người nhìn lại Dương Bất Kỳ thì mới vỡ lẽ vì sao thanh trường kiếm bị tuột khỏi tay Chương môn Nga Mi. Cả ba khúc kiếm gãy đã ghim sâu vào ngực Dương Bất Kỳ theo hình chữ phẩm.

Dù sự thật hiển nhiên hiện ra trước mắt mọi người mà quần hào vẫn chưa tin vào mắt mình. Đến ngay cả Nhạc Đình Chương môn Hoa Sơn phái cũng phải dụi mắt ngạc nhiên. Không ngạc nhiên sao được khi kẻ trong chiếc kiệu lại có thể hóa giải Mê Tông Tu La kiếm, và bẻ kiếm dựng thành phi tiên lấy mạng Dương Bất Kỳ, điều đó nếu không phải chứng kiến tận mắt thì ai có thể tin được.

Đến cả Dương Bất Kỳ hồn đã lìa khỏi xác mà mắt vẫn mở trừng trừng, biểu lộ tất cả những gì vừa ngạc nhiên vừa không tin ra ngoài.

Trương Giả Tông bước ra, vỗ nhẹ vào vai cái xác Dương Bất Kỳ. Chỉ cần cái vỗ nhẹ đó thôi, xác chết họ Dương đổ sập xuống đất.

Trương Giả Tông thân nhiên tháo chiếc kim bài đeo trên người họ Dương đặt xuống cạnh chiếc Thiết chùy Thanh Thành phái. Gã quay lại nhóm môn hạ Nga Mi đang nhón nháo, trịnh trọng nói :

- Kể từ hôm nay sẽ không còn Nga Mi phái trong giang hồ nữa.

Trương Giả Tông bước đến nhóm môn hạ Nga Mi :

- Các người sẽ thuộc về Thần Kiếm giáo. Tất cả hãy đến ra mắt Thần Kiếm nương nương.

Bọn môn hạ Nga Mi phái như bày cừ non bước đến trước cổ kiệu quỳ xuống tung hô :

- Thần Kiếm nương nương vạn an.

Ba vị Chương môn còn lại ngơ ngác bởi lời nói của Trương Giả Tông.

Trương Giả Tông trịnh trọng vén rèm kiệu, Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ bước ra. Nàng hướng mắt điểm về phía ba vị Chương môn Hoa Sơn, Không Động và Hằng Sơn.

- Các người còn ai muốn tỷ thí võ công với bản nương không?

Nhạc Đình thờ dài một tiếng.

Hằng Sơn Chương môn sư thái Mẫn Uyên neho mảy. Bà bước ra khỏi hàng môn hạ các ni sư Hằng Sơn, hướng mắt nhìn Trương Giả Tông nghiêm giọng nói :

- Trương chương môn. Đây là việc nội sự của ngũ phái, sao lại có Mông Diện Thần Nữ xen vào?

Thế thì có đúng như qui ước ban đầu không?

Trương Giả Tông nhún vai :

- Sự thái nói vậy quả là không đúng rồi. Đây là chuyện của Ngũ phái nhưng Thanh Thành thì đã gia nhập Thần Kiếm giáo rồi. Thế thì Thần Kiếm nương nương thay Thanh Thành hợp nhất Ngũ phái được chứ.

Mông Diện Thần Nữ điểm tinh nhãn nhìn Hằng Sơn sư thái :

- Bà không phục ta?

- Đây là chuyện nội bộ của Ngũ phái, cô đáng ra không nên xen vào.

Mông Diện Thần Nữ bật cười khanh khách rồi nói :

- Với Ngũ phái của các người thì bản nương có xá chi tâm trí để mất tới. Nhưng sắp tới đây giang hồ võ lâm Trung Nguyên đều thu cả về một mối của Thần Kiếm giáo thì Ngũ phái trở về với Thần Kiếm giáo cũng đúng thôi. Nếu như bà không phục thì bản nương sẽ đưa bà về cùng với Dương Bất Kỵ.

Hằng Sơn sư thái hừ nhạt một tiếng :

- Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ, cô có thể bắt những ni sư của Hằng Sơn tuân phục cô được sao?

Hằng Sơn dù có tan tác cũng không bao giờ cúi đầu tuân phục một ma nữ như cô đâu. Đầu nhập vào Thần Kiếm giáo để chịu sự sai khiến của một ma nữ dâm ô như cô thì còn đầu sự trong sạch của Hằng Sơn phái chứ.

Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ cười nhạt, lắc đầu nói :

- Bà cho bản nương là dâm nữ ư? Chắc người tự cho mình là trong sạch ư? Để xem các vị ni sư của Hằng Sơn phái trong sạch như thế nào?

Mông Diện Thần Nữ quay lại Trương Giả Tông :

- Trương tổng quản, hãy thu nạp những ả ni sư cho bản nương.

- Tuân lệnh Nương Nương.

Trương Giả Tông ra lệnh cho các môn hạ Thanh Thành và Nga Mi :

- Hãy bắt tất cả những ả ni sư cho nương nương.

Mông Diện Thần Nữ lắc đầu :

- Cần gì mà Trương tổng quản lại phải kéo đông người như vậy.

Kiều Vĩ Hồ quay lại Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc :

- Tổng hộ pháp. Bản nương giao những ả ni sư này cho người đó.

Ánh mắt Hồ Phúc như sáng rực lên :

- Nương Nương đã lệnh, thuộc hạ sẽ hoàn thành tâm ý của Nương Nương.

Hồ Phúc vừa nói vừa trở khinh công lao thẳng vào các môn hạ Hằng Sơn như con hổ dữ.

Thấy Hồ Phúc xuất thủ phóng chỉ, Hằng Sơn sư thái liền tràn bộ toan cản gã lại, nhưng ngay cả Chương môn Hằng Sơn sư thái cũng không phải là đối thủ của Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc.

Võ công của gã giờ đây đã được Mông Diện Thần Nữ hướng dẫn thụ học Vô Minh thần công, mặc dù chỉ tụ thành bốn tầng tu vi nhưng cũng đủ thi triển ra những đạo chỉ phách không vô hình vô sắc áp chế Hằng Sơn sư thái.

Hai tay Hồ Phúc như bùng ra những âm thanh chách chách, nhưng mỗi lần âm thanh kia phát ra từ những ngón chỉ của Hồ Phúc thì có những ni sư ngã quỵ xuống đất.

Chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi mà hơn hai mươi ni sư của Hằng Sơn phái đều bị điểm huyết rồi. Người duy nhất còn lại là Hằng Sơn sư thái. Nhưng chính người cũng tự nhận biết mình không phải là đối thủ của gã thư sinh khôi ngô tuấn tú này.

Hồ Phúc cười mỉm đối mặt với Hằng Sơn sư thái. Y cất tràng cười dĩ thỏa rồi nói :

- Với mụ này thì ta chẳng có hứng thú chế phục chút nào.



Mông Diện Thần Nữ nghe Hồ Phúc nói chỉ cười mỉm. Ả lờm Hồ Phúc :

- Tổng hộ pháp không hứng thú với bà ta thì đưa bà ta xuống châu diêm chứa đi.
- Thuộc hạ đang có ý đó.
- Thế thì còn chờ gì nữa.

Hồ Phúc nhanh như cắt trở khinh công lướt đến Hằng Sơn sư thái. Vị Chương môn Hằng Sơn đâu thể đứng yên chờ chết. Thanh trường kiếm trong tay sư thái vụt ra điểm thẳng tới Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc.

Thế điểm kiếm này ít khi nào Hằng Sơn sư thái sử dụng đến, bởi nó tiềm ẩn sát kiếm có thể lấy mạng đối phương, mà đạo hạnh của phái Hằng Sơn thì không lấy cái ác làm tôn chỉ. Nhưng trong tình huống này thì Hằng Sơn sư thái dù muốn hay không cũng phải dụng đến sát kiếm để đối kháng lại địch nhân.

Trước thế kiếm hiểm độc của vị sư thái Chương môn Hằng Sơn, ngỡ đâu Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc sẽ thoái bộ tránh kiếm, nhưng không, gã vẫn không hề lùi bước mà chỉ cười khẩy một tiếng, búng luôn một đạo chỉ kinh vào thẳng đầu mũi kiếm.

- Coong..

Thanh trường kiếm trên tay Hằng Sơn sư thái vốn được luyện từ loại thép tinh chế thế mà vẫn bị gãy ngay đầu mũi kiếm bởi hứng đạo chỉ kinh của Hồ Phúc.

Hằng Sơn sư thái cảm nhận hổ khẩu mình nhói buốt, không sao giữ được đốc kiếm. Cảm giác nhói buốt đó đến rất nhanh, liền sau cái nhói buốt đó thì tam tinh của sư thái rất bóng. Nhấn quang của bà hoa lên và tối sầm lại.

Sư thái chỉ kịp nhận biết mình đã trúng chỉ kinh của đối phương, thì hồn đã lìa khỏi xác rồi.

Chương môn Hoa Sơn Nhạc Đình sững sờ, toan động thân để nhập cuộc tiếp trợ cho Hằng Sơn sư thái, nhưng cái chết của vị Chương môn Hằng Sơn quá nhanh, đến độ Nhạc Đình chỉ kịp nghĩ thì cuộc đấu đã kết thúc rồi.

Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ tăng hắng.

Tiếng tăng hắng của Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ khiến Nhạc Đình giật mình. Y quay lại chạm vào đôi mắt tuyệt đẹp của Mông Diện Thần Nữ, nhận ra trong đáy mắt của ả có sát khí tiềm ẩn.

Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ bước đến trước mặt Nhạc Đình :

- Nhạc chương môn cũng muốn trở tài đối kháng với Tổng hộ pháp của bản nương?

Nhạc Đình lúng túng.

Kiều Vĩ Hồ hừ nhạt một tiếng :

- Bản nương không chấp nhận những kẻ thất tín gia nhập vào Thần Kiếm giáo đâu.

Nàng lờm Nhạc Đình.

Nhạc Đình cúi mặt nhìn xuống đất.

Kiều Vĩ Hồ nghiêm giọng nói tiếp :

- Nhạc chương môn không phục bản nương?

Nhạc Đình thở dài rồi nói :

- Hoa Sơn phái đã thuộc về Thần Kiếm giáo. Nương Nương cứ sai bảo.

Mông Diện Thần Nữ bật cười khanh khách. Tiếng cười của ả nghe vừa kiêu hãnh vừa tự thị.

Kiều Vĩ Hồ cắt tràng cười kiêu hãnh đó, trầm giọng nói :

- Tốt lắm. Ít ra Nhạc chương môn còn biết giữ lời để Hoa Sơn tồn tại trong giang hồ.

## Chương 51: Uy vũ Vô Minh

Tất cả những người có mặt tại gian tửu quán đều ngưng thần khi Lãnh Nhật Phong bước vào.

Nhật Phong bước đến chiếc bàn kê ngay góc gian tửu quán. Gã tiểu nhị vội vã bước đến :

- Khách quan dùng chi.
- Một vò rượu hai cân và hai chiếc bánh bao nóng.

Gã tiểu nhị gật đầu :

- Tiểu nhân phục vụ ngay cho khách quan.

Gã lẩn ngay ra sau quầy rồi bung ra một vò rượu đặt xuống bàn :

- Tạm thời khách quan dùng rượu trước, tiểu nhân sẽ mang bánh ra sau.

Nhật Phong gật đầu.

Chàng tự rót rượu ra chén, rồi uống từng ngụm. Những cặp mắt của những người kia rọi vào bàn Lãnh Nhật Phong. Nhìn những ánh mắt của những người đó, tưởng như Lãnh Nhật Phong là một nhân vật kỳ bí nào đó.

Từ ngoài tửu quán bước vào năm người. Tất cả đều vận trường y võ phục, khoác áo choàng màu vàng. Cả năm người đều sững sờ khi nhận ra Lãnh Nhật Phong đang ngồi uống rượu một mình.

Tạ Đình Côn tăng hắng rồi nói :

- Lãnh huynh cũng có nhã hứng uống rượu một mình.

Nhật Phong bung chén rượu nhấp một ngụm rồi đặt xuống bàn. Chàng nhìn chén rượu nói :

- Phải có nhiều người mới uống được sao?

Tạ Đình Côn bước đến bên bàn đứng đối mặt với Nhật Phong. Y mỉm cười nói :

- Tạ mỗ nghĩ giờ đây Lãnh huynh phải tìm một chỗ thâm sơn cùng cốc nào đó để ẩn thân.

Nhật Phong vẫn không hề ngước lên, mà nhìn vào chén của mình.

Sự im lặng của chàng khiến tất cả những người khách quan có mặt tại tửu quán cảm nhận sắp có một cuộc chiến kịch liệt sắp xảy ra nên lảng lạng rồi chỗ ngồi bước ra ngoài.

Trong tửu quán thoáng chốc chỉ còn lại Lãnh Nhật Phong và Tạ Đình Côn cùng bốn gã thuộc hạ của họ Tạ.

Nhật Phong xoay chén rượu nói :

- Tại sao tại hạ phải tìm chốn thâm sơn cùng cốc để ẩn thân?
- Lãnh huynh không biết à?

Nhật Phong lắc đầu.

- Thần Kiếm giáo đang truy tìm Lãnh huynh.

Nhật Phong ngẩng lên đối mặt với Tạ Đình Côn :

- Tạ chương giáo có phải là người của Thần Kiếm giáo không?
- Tất cả các bang phái trong giang hồ đều đã thuộc về Thần Kiếm giáo.
- Nói như vậy thì Tạ Chương môn cũng là người của Thần Kiếm giáo.

- Không sai. Kiểm pháp của Thần Kiếm nương nương bây giờ là vô địch thiên hạ, ai ai cũng tuân phục.

Nhật Phong mỉm cười :

- Vậy sao?

- Lãnh huynh không tin?

Nhật Phong nhún vai :

- Không tin. Chính vì không tin nên tại hạ mới đi tìm Thần Kiếm giáo của Thần Kiếm nương nương.

Nhật Phong đứng lên, cầm lấy thanh Huyết Hận kiếm bước ra ngoài tửu quán.

Tạ Đình Côn nhìn theo chân chàng. Tạ Đình Côn không ngờ Nhật Phong sẽ bỏ đi, nhưng chàng dừng bước ngay ngưỡng cửa.

Tạ Đình Côn nheo mày hỏi :

- Lãnh huynh tính đến Tổng đàn Thần Kiếm giáo?

Nhật Phong quay lại nhìn họ Tạ :

- Tạ chương giáo còn thiếu tại hạ một món nợ.

- Tạ mỗ thiếu ư?

Nhật Phong gạt đầu :

- Món nợ ở Ải đầu quý. Nếu như Tạ các hạ muốn trả món nợ đó thì nói cho ta biết Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ và Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc đang ở đâu.

Nhật Phong vừa dứt lời thì nghe có tiếng chân người ngay sau lưng mình.

Tạ Đình Côn và tên thuộc hạ đột nhiên quỵ xuống. Nhật Phong vẫn khoanh tay trước ngực không hề quay đầu lại.

Mông Diện Thần Nữ vỗ tay lên tiếng :

- Người đi tìm ta mà ta cứ mãi đi tìm người.

- Chúng ta đúng là có hữu duyên với nhau.

Mông Diện Thần Nữ bước đến bên Nhật Phong :

- Kiều Vĩ Hồ ngờ đâu chẳng bao giờ gặp được người nữa chứ.

- Có duyên thì ắt phải gặp thôi mà.

Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ nhìn nhóm Tạ Đình Côn :

- Các người lui ra, không có lệnh của ta thì không ai được vào đây.

Tạ Đình Côn xá Kiều Vĩ Hồ :

- Tuân lệnh Nương Nương.

Tạ Đình Côn dẫn bọn thuộc hạ lẩn nhanh ra ngoài tửu quán.

Mông Diện Thần Nữ quay sang Lãnh Nhật Phong :

- Người thích uống rượu một mình hay thích uống cùng bạn nương.

- Được uống rượu với kẻ đứng đầu giang hồ võ lâm thì ai không thích.

Mông Diện Thần Nữ mỉm cười :

- Người không khách sáo.

- Tại hạ không phải là kẻ khách sáo. Mời thần nữ Nương Nương.

Nhật Phong trở lại chiếc bàn của mình. Kiều Vĩ Hồ bước theo chàng rồi ngồi xuống đối diện. Nàng đặt tay trước mặt, đưa ánh mắt long lanh nhìn Nhật Phong.

Nhật Phong rót rượu ra hai chiếc chén :

- Mời.

Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ đón lấy chén rượu chàng trao :

- Mời.

Hai người cùng uống cạn số rượu trong chén và cùng đặt xuống một lượt. Nếu Kiều Vĩ Hồ giữ được vẻ mặt bình thản, tươi như hoa thì mặt Nhật Phong lại lạnh lùng như một pho tượng.

Mông Diện Thần Nữ mỉm cười nói :

- Lãnh kiếm thủ đi tìm ta để làm gì?

Nhật Phong tiếp tục rót rượu ra hai chiếc chén. Chàng nhìn chén rượu của mình nói :

- Giết thần nữ vì Kiếm môn.

Mông Diện Thần Nữ mỉm cười :

- Lãnh công tử muốn giết ta à.

Nhật Phong gật đầu.

Kiều Vĩ Hồ chống tay tựa cằm :

- Lãnh công tử giết được không. Ta nghĩ đó chỉ là ảo tưởng trong kiếp này của Lãnh công tử.

Nhưng vì sao công tử lại muốn giết ta.

- Kiếm môn.

Kiều Vĩ Hồ bật cười giòn giã :

- Vì Kiếm môn ư? Ta lại nghĩ khác.

- Thần nữ Nương Nương nghĩ thế nào.

- Nếu Lãnh công tử giết Kiều Vĩ Hồ thì ngang nhiên trở thành Thần Kiếm giáo chủ. Kẻ bề trên của võ lâm, ai mà không ham chứ.

- Ai cũng ham cái danh tự thiên hạ đệ nhất nhân, nhưng tại hạ thì không.

- Không ham sao lại đòi giết bản nương.

- Thần nữ thừa biết sao có nguyên cớ đó.

Mông Diện Thần Nữ thở dài.

Nhật Phong ngẩng lên nhìn nàng nói :

- Hoàng Phủ Ngọc đã trao cho tại hạ chiếc túi phấn, mà Thần nữ thừa biết túi phấn đó của ai.

Mông Diện Thần Nữ nhún vai :

- Túi phấn đó tất nhiên của Kiều Vĩ Hồ. Thế Lãnh công tử muốn biết sự thật không?

- Tại hạ đang chờ nghe.

Mông Diện Thần Nữ gật đầu. Nàng đứng lên chấp tay sau lưng bước đến bên cửa sổ nghiêm giọng nói :

- Ta sợ khi nói ra sự thật thì Lãnh công tử không còn giữ ý niệm giết ta nữa.

- Nếu tại hạ không còn giữ ý hạ thủ Thần nữ thì sẽ sớm giao mình cho người ta.

Mông Diện Thần Nữ quay lại nhìn Nhật Phong :

- Lãnh Nhật Phong nói vậy hàm ý gì.

- Đó là chuyện riêng của tại hạ.

Kiều Vĩ Hồ cau mày :

- Nếu bản nương đoán không lầm thì sau khi hạ thủ ta rồi thì Lãnh công tử sẽ tự kết liễu cuộc đời mình. Mà người có thể bắt Lãnh Nhật Phong giao nộp mạng chắc không ai khác là Vũ A Tử.

- Thần nữ không nên xen vào chuyện tại hạ.

- Bản nương có quyền phán xét mọi chuyện trên giang hồ.

- Đó là giang hồ võ lâm, nhưng tại hạ đã từng không phải là người của giang hồ.

Nhật Phong đứng lên :

- Tại hạ muốn nghe câu chuyện mà Thần nữ sắp nói để sớm bỏ ý niệm hạ thủ người.

Kiều Vĩ Hồ cười mỉm :

- Ta chỉ có thể nói cho Lãnh công tử biết một điều hệ trọng. Nếu như chữ trinh của một cô gái bị người ta đánh cắp, mà người đó lại có đức cao vọng trọng thì như thế nào?

- Người mà Thần nữ muốn nói là ai?

- Chương môn Kiếm môn.

Nhật Phong biến sắc.

- Nếu không phải Chương môn Kiếm môn thì sao lão lại có túi phản thòm của ta, và còn truyền thụ kiếm thuật cho ta, lại nghe ta đuổi Lãnh công tử khỏi Kiếm môn.

Nhật Phong lắc đầu :

- Nhật Phong không thể tin được vào lời của cô đâu. Chính sư phụ tại hạ đã đưa cô về訂 tác hợp cho Hoàng Phong kia mà.

Mông Diện Thần Nữ cười khẩy rồi nói :

- Tất cả đều là ý muốn của ta đó. Thật ra Hoàng Phong chỉ là con cò dưới sự điều khiển của bản nương mà thôi.

Mông Diện Thần Nữ chấp tay bước đến bên bàn bưng chén rượu của nàng.

Nàng nhấp một ngụm nhỏ lấy giọng :

- Ta đã thề sẽ san bằng Kiếm môn và ước mơ của ta đã thành tựu rồi.

- Cô mở đại ngôn ắt phải có nguyên nhân.

- Cha ta đã bị Kiếm môn giết kia mà. Chính vì lẽ đó mà Kiêu Vĩ Hồ mới đầu nhập Kiếm môn, dùng mê tình hương khiến lão Vô ảnh thần kiếm Hoàng Trụ phải tuân theo những gì ta muốn.

Nàng quay lại nhìn thẳng vào mắt Nhật Phong :

- Lão trở thành gã nô bộc già nua trung thành, chẳng thể nào nói ra cùng ai. Lão có tội với gia phụ của ta, có lỗi với ta và cuối cùng đuổi người ra khỏi Kiếm môn, bởi lẽ ta biết chỉ có Lãnh Nhật Phong mới thụ giáo được cái thân của Vô ảnh thần kiếm mà thôi.

Mông Diện Thần Nữ buông chén rượu.

- Coong..

Chén chén bể tan, rượu văng tung tóe.

Nàng cười khẩy nói :

- Ta uống rượu rồi đập cả chén rượu. Khi Lãnh Nhật Phong đi rồi thì Kiếm môn cũng không còn.

Hoàng Phong như một con rối trong tay ta. Y chỉ sống bằng sự thèm khát mà không bao giờ được hưởng.

Nàng bước đến đối mặt với Nhật Phong :

- Chính Hoàng Phong đã giết cha mình đó.

Nhật Phong cau mày :

- Vì sắc đẹp của cô.

- Không sai. Trong mắt Hoàng Phong, ngoài ta ra không còn ai khác kể cả cha của gã.

Mông Diện Thần Nữ đưa tay vuốt mớ tóc mai lòa xòa :

- Ta cũng có chút tội nghiệp cho lão Vô ảnh thần kiếm Hoàng Trụ. Hồ phụ mà sinh ra con cừu non ngớ ngẩn. Còn cái thần của y lại thuộc về ngươi.

Kiều Vĩ Hồ nhìn Nhật Phong :

- Nếu xét cho cùng, bản nương và Lãnh Nhật Phong cùng xuất thân từ Kiếm môn, nhưng xét về thân phận, Lãnh công tử phải tôn kính bản nương là sư mẫu nữa. Bản nương nói tất cả sự thật rồi.

Lãnh công tử còn giữ ý niệm giết bản nương nữa không. Nhật Phong thờ dài một tiếng rồi lạnh nhạt nói :

- Nếu thanh Long kiếm chưa gãy có lẽ Nhật Phong chỉ biết cúi đầu, nhưng Long kiếm đã gãy rồi, Kiếm môn cũng không còn.

- Bản nương cũng đang có ý như Lãnh công tử. Lãnh Nhật Phong không còn là người của Kiếm môn, và ta cũng không nhận mình là người Kiếm môn thế thì chúng ta chẳng có quan hệ gì với nhau cả.

Mông Diện Thần Nữ Kiêu Vĩ Hồ dẫn một bộ :

- Ta cũng không có ý vịn vào cái bóng của Kiếm môn để khóa lấp những hiềm khích giữa bản nương và Lãnh công tử. Ngược lại, bản nương còn muốn thỉnh giáo kiếm pháp Thần Kiếm Giang Đông, để xem kiếm ý của Lãnh Nhật Phong có thể làm gì được ta không nữa.

- Kiếm của tại hạ rất vô tình.

Kiều Vĩ Hồ mỉm cười :

- Cái thần của kiếm thủ chính là sự vô tình. Nhưng trước khi vào cuộc tỷ thí kiếm thuật, ta có một đề nghị.

- Cô nói đề nghị đó ra đi.

Kiều Vĩ Hồ nhìn ra ngoài cửa :

- Tổng hộ pháp dẫn người vào.

Nhật Phong còn chưa biết ý định của Mông Diện Thần Nữ thì Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc đã dẫn A Tú vào trong tửu quán.

Nhật Phong buột miệng nói :

- A Tú...

Mông Diện Thần Nữ cười khẩy nói :

- Có phải vị cô nương Vũ A Tú này là người mà Lãnh công tử phải giao mạng mình cho thị?

Nhật Phong lưỡng lự rồi gật đầu :

- Nhật Phong thiếu A Tú một cái mạng, và phải trả cho nàng. Kiêu Vĩ Hồ hãy thả A Tú ra đi.

Mông Diện Thần Nữ nhướn mày :

- Nàng đã thuộc về ta rồi.

- Nghĩa là sao?

Kiều Vĩ Hồ nhìn A Tú :

- A Tú cô nương có thể nói cho Thần Kiếm Giang Đông biết vì sao ta nói điều đó chứ?

A Tú bặm môi nhìn Nhật Phong :

- Lãnh huynh... A Tú đã thuộc về Thần Kiếm nương nương rồi.

- Muội nói vậy có ý gì?

Kiều Vĩ Hồ trả lời Nhật Phong :

- Khi nào bản nương từ bỏ cõi trần thế này thì A Tú cô nương mới được tự do.

- Thần nữ bức ép A Tú?

Mông Diện Thần Nữ nhún vai :

- Không... A Tú cô nương tự nguyện thôi.

Mông Diện Thần Nữ hất mặt về phía A Tú :

- Bản nương nói có đúng không?

A Tú gật đầu :

- Nương Nương nói đúng.

Kiều Vĩ Hồ mỉm cười nhìn lại Nhật Phong :

- Nhật Phong, ngươi có muốn A Tú là một kẻ tự do không?

- Tại hạ không muốn nàng ở trong Thần Kiếm giáo của cô.

Kiều Vĩ Hồ bật cười khanh khách. Thị cất tràng tiểu ngao gần giọng nói :

- Ngay bây giờ bản nương có thể giao A Tú cho Tổng hộ pháp Hồ Phúc hưởng thụ, nàng ta cũng phải chấp nhận.

Nhật Phong cau mày.

Kiều Vĩ Hồ mỉm cười :

- Nhưng bản nương không làm như vậy đâu, chỉ cần Lãnh Nhật Phong đỡ được ba chiêu của ta.

Ngược lại, nếu không đỡ được thì ngươi phải chấp nhận một điều kiện của bản nương.

Nhật Phong nhìn thẳng vào đáy mắt Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ.

Kiều Vĩ Hồ cũng đáp lại chàng bằng ánh mắt khắt khe và cay độc. Ngược lại với ánh mắt của Kiều Vĩ Hồ, hai cánh môi mọng lại điểm một nụ cười tẻ nhạt, nhưng chính nụ cười đó lại tiềm ẩn một oai lực khiến Lãnh Nhật Phong phải bần chồn.

Kiều Vĩ Hồ hỏi :

- Lãnh công tử đồng ý với bản nương chứ?

- Điều kiện gì cô hãy nói ra đi.

Kiều Vĩ Hồ gật gù, nghiêm giọng nói :

- Nếu như Lãnh công tử không đỡ được ba chiêu công của bản nương thì phải gác kiếm quy ẩn, còn như muốn tiếp tục đối đầu với bản nương thì phải mang thủ cấp của Vũ A Tú đến gặp ta.

Kiều Vĩ Hồ cười khẩy, nói tiếp :

- Tất cả những gì bản nương nói ra đều tạo cho Lãnh công tử có nhiều thuận lợi. Với lại Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong chẳng lẽ lại không chống đỡ được ba chiêu công của ta sao?

- Được.. tại hạ chấp nhận giao ước với cô.

- Chúng ta ra ngoài.

Mông Diện Thần Nữ chấp tay sau lưng thả bước ra bên ngoài tửu quán. Nhật Phong nổi gót theo nàng. Bên ngoài tất cả cao thủ của Thần Kiếm giáo đều hướng mắt nhìn Nhật Phong và Kiều Vĩ Hồ, họ chờ đợi những sự biến kỳ diệu sắp xảy ra mà từ thiên cổ đến nay giang hồ chưa từng có.

Kiều Vĩ Hồ nghiêm giọng nói :

- Tất cả mọi người không được xen vào cuộc tỷ thí giữa ta và Lãnh công tử.

Tạ Đình Côn xướng lên :

- Tuân lệnh Thần Kiếm nương nương.

Kiều Vĩ Hồ cùng với Nhật Phong tiến về phía bãi đất trống rộng non năm trượng vuông, chung quanh có những cây tùng vây bọc.

Kiều Vĩ Hồ tuyệt nhiên vẫn giữ sắc diện bình thản đến độ người ta ngỡ thị đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi.

Nàng nhìn Nhật Phong khẽ điểm một nụ cười tươi :

- Lãnh Nhật Phong, ngươi chuẩn bị rồi chứ?

- Tại hạ đang chờ thỉnh giáo tài nghệ của thần nữ.

- Ta nghĩ kiếp này ngươi mãi mãi là kẻ thua cuộc.

- Hãy xuất thủ đi.

Mông Diện Thần Nữ nghiêm mặt :

- Chỉ ba chiêu công của bản nương thôi.

Kiều Vĩ Hồ vừa nói vừa xoay tròn một vòng, lập tức chung quanh thị xuất hiện một màn sương trắng, trông tựa như một vòng lụa vây bọc che kín cả châu thân.

Trong màn sương thần công hộ thể đó, Kiều Vĩ Hồ thét lớn :

- Nhật Phong đỡ chiêu.

Cả vòng trụ thần công hộ thể vây bọc quanh Kiều Vĩ Hồ như biến hóa thành một con tróc khổng lồ ào ào cuốn đến Lãnh Nhật Phong.

Lần đầu tiên thấy lối vận công của Mông Diện Thần Nữ, Lãnh Nhật Phong cũng không khỏi ngạc nhiên, mặc dù chàng đã chuẩn bị sẵn tinh thần đối phó với đối phương.

Một đạo bạch quang từ trong vòng sương thần công bắn ra nhanh không thể tưởng, cùng lúc đó thì thanh Huyết Hận kiếm trên tay Lãnh Nhật Phong cũng chuyển dịch tạo thành một ánh sắc hình cầu vòng đỏ rực hừng lấy đạo bạch quang.

- Chát...

Thanh Huyết Hận kiếm do chính tay Đông Phong Điều Kinh bỏ bao nhiêu tâm huyết đúc thành.

Nó có thể ví ngang với bảo kiếm bảo đao có một không hai trong giang hồ, bởi vì được đúc ra từ chất liệu Kim ô tinh, thế mà Nhật Phong có cảm tưởng lưỡi kiếm bị quần sau khi đón đạo bạch quang của Mông Diện Thần Nữ. Cùng lúc đó chàng cảm nhận cả vai cảm kiếm của mình mát lạnh.

Lãnh Nhật Phong giật mình.

Chàng tháo lui ba bộ, cau mày nói :

- Kiếm khí vô tình!

Mông Diện Thần Nữ giải tỏa thần công hộ thể chấp tay sau lưng nhìn Lãnh Nhật Phong.

- Lãnh công tử chịu thua rồi chứ.

Nhật Phong nhìn nàng không chớp mắt, trong khi cả vai của chàng nhuộm đỏ máu.

Mông Diện Thần Nữ ngửa mặt cười khanh khách. Nàng nhưn mày nói :



- Cái thần của kiếm ý Kiếm môn cũng chỉ đỡ được hai chiêu công của bản nương.

Nàng tiến đến ba bộ, nhìn thẳng vào mắt Lãnh Nhật Phong, nghiêm giọng nói :

- Bản nương để lại Vũ A Tú cho Lãnh công tử, khi nào người có cao hứng muốn ẩn chứng võ công với ta thì cứ mang thủ cấp của thị đến.

Nhật Phong thở dài một tiếng rồi ghim luôn thanh Huyết Hận kiếm xuống đất :

- Với cô lúc nào ta cũng là kẻ thua cuộc.

- Kiếp này người không còn cơ hội vũ lộng thần oai của thần kiếm rồi.

Kiều Vĩ Hồ bật cười khoái trá rồi thần nhiên quay lưng bỏ đi về phía bọn cao thủ Thần Kiếm giáo.

Mông Diện Thần Nữ tiến đến đối mặt với Vũ A Tú :

- Hãy giữ thủ cấp của cô đấy nhé.

Kiều Vĩ Hồ khoát tay. Chiếc kiệu hoa trang hoàng lộng lẫy được khiêng đến. Khi nàng vén rèm bước vào trong kiệu thì tất cả bọn cao thủ thuộc nhân của Mông Diện Thần Nữ cùng xướng lên bằng giọng hùng hồn :

- Võ lâm chính nghĩa, Thần kiếm oai vũ.

Mông Diện Thần Nữ vén rèm kiệu nhìn về phía Lãnh Nhật Phong. Đập vào mắt Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ là pho tượng bất động Lãnh Nhật Phong đứng trước thanh Huyết Hận kiếm.

Kiều Vĩ Hồ cười khẩy, rồi nói :

- Nếu như người có xuống a tỳ gặp lão Thần Kiếm Hoàng Trụ thì nhắn với lão, đây mới là cuộc tỷ kiếm chân chính.

Bọn cao thủ thuộc nhân Thần Kiếm giáo lại xướng lên :

- Thần Kiếm giáo oai vũ... Thần Kiếm giáo oai vũ.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 52: Kẻ dương gian, người A tỳ

Nhật Phong đã uống đến vò rượu thứ mười, nhưng xem ra chàng vẫn không thể nào say được.

Chàng muốn uống rượu để quên, để không còn nghĩ mình là ai nữa, chỉ có rượu mới khả dĩ khiến cho Nhật Phong nhắm mắt làm ngơ trước những cao thủ của Thần Kiếm giáo.

Có thể nói, từ sau cuộc tỷ đấu với Mông Diện Thần Nữ mỗi bước chân của chàng đến đâu đều có cao thủ Thần Kiếm giáo theo sau. Có thể Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ đã đặc trách cho Bang chủ Cái bang Trần Bá Tùng và Trương Giả Tòng theo sát Lãnh Nhật Phong như bóng với hình, mặc dù bên cạnh Nhật Phong lúc nào cũng có A Tú.

A Tú nhìn Nhật Phong :

- Lãnh đại ca, hôm nay người đã uống nhiều rồi.

Nhật Phong nhìn nàng :

- Huynh muốn uống để say, để tự quên mình.

Trần Bá Tùng từ bàn bên đứng lên tiến lại bên A Tú. Gã chìa chén rượu đến trước mặt nàng. Cát giọng kiêu căng tự thị :

- Rót rượu cho lão phu.

Nhật Phong cau mày.

Bang chủ Cái bang nhếch mép :

- Cô không rót à?

Gã vừa nói vừa đặt tay lên vai A Tú.

Chén rượu trong tay Nhật Phong bị chàng bóp bể tan.

Bá Tùng nhún vai nói :

- Lành công tử cứ uống rượu thỏa chí đi, nếu Lành công tử muốn chống đối với Thần Kiếm giáo thì chỉ cần giao thủ cấp của cô nương đây cho Trần mỗ.

Nhật Phong thở dài một tiếng.

A Tú nhìn Nhật Phong :

- Đại ca!

Nàng thở hắt ra rồi rót rượu vào chén Bang chủ Cái bang.

Bá Tùng uống cạn chén rượu, khinh khỉnh nhìn Nhật Phong cười khẩy rồi nói :

- Rượu người đẹp rót quả là khác, vừa thơm vừa có tình có ý, không khéo sao Tổng hộ pháp cứ nhắc đến cô nương.

Bá Tùng quay lại Trương Giả Tông :

- Trương huynh có thích uống rượu do chính tay mỹ nhân rót không?

Trương Giả Tông vỗ tay :

- Thích lắm chứ, Trương mỗ phải học tính phong lưu của Trần huynh.

Bá Tùng mỉm cười quay lại Vũ A Tú :

- Lão phu thỉnh cô nương qua bàn của lão và Trương huynh dùng vài chén rượu.

A Tú lắc đầu.

Bá Tùng nạt lớn :

- Hừ... trong giang hồ giờ không một ai dám cãi lệnh các cao thủ Thần Kiếm giáo. Cô dám cãi lệnh Trần mỗ à.

Gã vừa nói vừa thộp tay A Tú.

Nhật Phong đứng bật dậy.

Trần Bá Tùng lườm chàng :

- Ê... Lành công tử đừng quên giao ước với Thần Kiếm nương nương chứ. Chỉ cần công tử mượn thủ cấp của vị cô nương này rồi hãy tính đến chuyện thượng cẳng chân, hạ cẳng tay. Còn như chưa có thủ cấp của Vũ A Tú thì gác kiếm mà ngồi nhìn thôi.

Vũ A Tú giật tay lại, nghiêm giọng nói với Lành Nhật Phong :

- Lành huynh... Huynh hãy mượn thủ cấp của A Tú đi.

Nhật Phong nghiêng răng, bậm môi từ từ ngồi xuống. Chàng bưng cả vò rượu tu ừng ực.

Bá Tùng mỉm cười quay sang nói với A Tú :

- Kiếm của Thần Kiếm Giang Đông ri sét rồi. Chẳng lẽ thiếu Vũ cô nương một cái mạng giờ lại mượn thêm một cái mạng của chính người ân mình à?

A Tú quắc mắt :

- Các ngươi thật quá đáng. Lành huynh không nợ mượn thủ cấp của A Tú, nhưng A Tú thì sẵn sàng cho người mượn thủ cấp của mình.

A Tú vừa nói vừa thộp lấy thanh Huyết Hận kiếm để trước mặt mình. Nàng toan trở mũi kiếm tự kết liễu mình thì Nhật Phong đã thộp vào hõ khẩu nàng ghệt lại :

- Tú muội.
- Lãnh đại ca.
- Chúng ta rời khỏi đây.

Bá Tùng nhướn mắt :

- Lãnh công tử có thể ra ngoài tửu quán ngồi chờ Vũ cô nương hầu rượu cho chúng ta rồi mới đi với Lãnh công tử.

Nhật Phong nhìn Bá Tùng :

- Tại hạ đã nhường Trần bang chủ nhiều lắm rồi.

Bá Tùng hừ nhạt một tiếng :

- Trần mỗ không cần Lãnh công tử nhường nhịn mà chỉ cần Lãnh công tử giữ giao ước với Thần Kiếm giáo mà thôi.

Nhật Phong đặt tay lên vò rượu.

Trần bang chủ cười khẩy nói :

- Nếu Lãnh công tử quá tức giận muốn lấy mạng Trần mỗ thì cứ chặt thủ cấp của Vũ cô nương trước rồi cứ mạng dạn ra tay, chắc chắn Thần Kiếm nương nung không trách người đâu.

Y hất mặt :

- Nào Lãnh công tử can đảm lên.

Hai bờ môi Nhật Phong bặm cứng lại với nhau. Sự phẫn nộ dâng đến tột cùng nhưng chàng không còn cách nào khác phải nén sự phẫn nộ đó vào trong.

Nhật Phong đoạt lại thanh Huyết Hận kiếm rồi từ từ ngồi xuống. Chàng dốc cả vò rượu tu ừng ực.

Rượu chảy tràn ra hai bên mép chàng, thấm cả vào bộ trường y dạ hành.

Trần Bá Tùng thấy Nhật Phong uống rượu cười mím nói :

- Lãnh công tử sao chịu nhẫn nhục như vậy chứ? Theo Trần mỗ thì cứ chặt lấy thủ cấp của Vũ cô nương thế là được tự do không còn sợ trói buộc nữa. Với kiếm pháp của Lãnh Nhật Phong thì Trần mỗ đâu phải là đối thủ.

Y nói xong ngửa mặt cười sằng sặc.

Trần Bá Tùng cất ngang tràng cười đó nhìn lại Vũ A Tú :

- Vũ cô nương tính để Trần mỗ và Trương huynh chờ cô đến bao giờ mới phục vụ.

Bang chủ Cái bang Trần Bá Tùng vừa toan kéo Vũ A Tú đi thì chợt cảm nhận sau gáy có khí lạnh của binh khí. Trần Bá Tùng rung mình một cái, sắc diện biến đổi căng thẳng tột cùng.

Y liếc mắt về phía Trương Già Tòng. Đến bây giờ y mới phát hiện bên cạnh Trương Già Tòng là lão hộ pháp Tây Vực Huyền cung Khư Giã Đạt Ma, đứng ngay trước mặt lão hộ pháp Khư Giã Đạt Ma là Kha Cát Cát đang hóm hỉnh nhìn y.

Vậy còn cảm giác lạnh lẽo sau gáy của y là người nào?

Trần Bá Tùng căng thẳng tột cùng thì nghe tiếng Lâm Thanh Từ dí dỏm cất lên sau lưng mình :

- Cái lão ăn mày chúa này đúng là oan gia của Lâm mỗ thật.

Trần Bá Tùng nghe tiếng Lâm Thanh Từ giật thót ruột. Đã một lần lão đã chạm mặt với Lâm Thanh Từ ở cổ miếu rồi thì sao lại không bồi rồi chứ.

Trần Bá Tùng gượng gạo nói :

- Triển Xí Phi Vân... người dám chống lại Thần Kiếm giáo ư?

Lâm Thanh Từ nhíp lưỡi nhuyễn kiếm lên vai Bang chủ Cái bang Trần Bá Tùng :

- Thần Kiếm giáo là phái quý quí gì mà Lâm mỗ sợ chứ?

Y ghệt vai Bá Tùng :

- Ê... bộ Cái bang của lão đã trở thành Thần Kiếm giáo rồi hả?

Trần Bá Tùng đỏ mặt. Lão ngập ngừng nói :

- Tất cả võ lâm Trung Nguyên đều thuộc về Thần Kiếm giáo.

Lâm Thanh Từ hừ nhạt một tiếng :

- Lão đúng là kẻ ba hoa.

- Ngươi không tin thì cứ nhìn Thần Kiếm Giang Đông ắt biết ngay. Ngay chính Lãnh Nhật Phong còn phải gác kiếm qui thuận Thần Kiếm giáo, hưởng chi là ngươi.

Lâm Thanh Từ đổi giọng véo von :

- Lão nói bừa, nói càn. Nếu lão còn nói cái giọng đó nữa thì Lâm mỗ sẽ cắt lưỡi ngươi đó. Lãnh Nhật Phong đại ca phải giữ quy lệ giang hồ nên mới bị các người bức ép như vậy đó thôi, còn Lâm mỗ thì khác.

Lâm Thanh Từ ghé miệng vào sát mạng tai Trần bang chủ, gần giọng nói :

- Ngươi có muốn Lâm mỗ theo hai lỗ tai của lão không? Ta theo hai lỗ tai lão xong, còn cắt nhượng chân, lột da lão. Lúc bấy giờ lão mới đúng là Bang chủ Cái bang.

- Lâm Thanh Từ, Trần mỗ với ngươi vốn không thù không oán, sao ngươi cứ đeo bám ta hoài vậy?

- Chắc có lẽ Lâm mỗ với Bang chủ có duyên kỳ ngộ. Lâm mỗ thì lúc nào cũng căm ghét hạng người như Bang chủ và Tổng hộ pháp Thần Kiếm giáo Hồ Phúc, do đó chúng ta lúc nào cũng có duyên diện ngộ với nhau.

Lâm Thanh Từ lại nhip thanh nhuyễn kiếm lên vai Bang chủ Cái bang Trần Bá Tùng :

- Lâm mỗ nói thật đó, nhìn mặt lão ta thấy ghét rồi. Không biết kiếp trước lão có nợ và quýt của Lâm mỗ không, chứ kiếp này sao Lâm mỗ cứ gặp lão là nghĩ ngay đến món nợ kiếp trước.

- Lâm Thanh Từ... ngươi nói vậy mà nghe được hả?

Lâm Thanh Từ thét lên :

- Lão nói gì... Lâm Thanh Từ mà nói không nghe được hả. Nếu lão nghe không được thì rõ là hai lỗ tai lão đã bị điếc rồi, chứ không phải ta bị ngọng. Mà lỗ tai đã điếc thì dễ làm gì.

Trần Bá Tùng biến hẳn sắc diện tái xanh như chàm đỏ :

- Ngươi... ngươi tính...

- Hừ... bộ Bang chủ tưởng Lâm mỗ nói chơi à. Lâm mỗ sẽ theo hai lỗ tai lão. Để lão về Tổng đàn Thần Kiếm giáo mà thông báo với Tổng hộ pháp Hồ Phúc nghe đó chờ đến lượt hai lỗ tai của y cũng bị Triển Xí Phi Văn Lâm Thanh Từ đến lấy.

Trần Bá Tùng rùng mình khi khí kiếm lạnh lẽo ám vào lỗ tai của lão.

Lâm Thanh Từ dí dỏm nói :

- Lão muốn Lâm mỗ cắt lỗ tai nào trước. Bên trái hay bên phải.

- Ngươi ép ta quá đáng.

- Vậy ngươi cũng đáng tội. Bờn cũng đâu có tốt lành gì.

- Ta không ép ngươi.

- Ngươi ép tẩu tẩu của Lâm mỗ còn quá đáng hơn ép Lâm mỗ nữa.

Vũ A Tú nghe Lâm Thanh Từ nói, hai gò má thẹn thùng, liếc mắt nhìn trộm Lãnh Nhật Phong.

Trong khi đó Trần Bá Tùng thì hỏi ngược lại :

- Lão ép tẩu tẩu của người hồi nào chứ?
- Lão còn chối quanh, chối co nữa... chứ lão đã bắt tẩu tẩu của ta hầu rượu cho lão à?
- Tẩu tẩu của Lâm đại hiệp là ai, Trần mỗ đâu có biết.

Lâm Thanh Từ hừ nhạt một tiếng :

- Thì người đang đứng trước mặt lão đó.
- A Tú là... là...

Thành Từ nạt ngang :

- Ủ.. Tẩu tẩu của Lâm mỗ đó.

A Tú càng nghe Thành Từ đối đáp với Trần bang chủ càng thẹn hơn, nhưng nàng chỉ im lặng mà không thốt một lời phản bác.

Kha Cát Cát bước đến bên Nhật Phong :

- Lanh huynh là kim bằng thủ túc với Lâm Thanh Từ, mà đối với A Tú cô nương, Lanh huynh nặng nợ nặng tình nên Lâm công tử mới coi như tẩu tẩu của mình. Bây giờ lão đã biết, sao chưa cúi đầu tạ tội với A Tú cô nương.

Trần Bá Tùng đỏ mặt tía tai :

- Ta... ta phải...

Lâm Thanh Từ cướp lời lão :

- Nếu lão không cúi đầu tạ tội thì Lâm mỗ sẽ biến thành tên ăn mày chứa thứ thiệt đó.
- Trần mỗ đường đường là một Bang chủ một phái bang lớn trong giang hồ... chẳng lẽ...

Lâm Thanh Từ khịt mũi :

- Lão nói thôi quá... thôi đến độ Lâm Thanh Từ chẳng thể nào ngửi được. Bây giờ Cái bang của lão đâu có còn, có chăng chỉ là một phân đàn còn con của Thần Kiếm giáo. Lâm mỗ nói nhiều rồi, nếu còn để ta mồi cái lỗ miệng nữa thì lão coi chừng.

Trần Bá Tùng thở dài một tiếng, rồi quay lại Vũ A Tú :

- A Tú cô nương, lão phu... ơ...có điều chi khiếm nhã thì cô nương bỏ qua cho.

A Tú nhìn Trần Bá Tùng :

- Hy vọng từ nay về sau, ta không gặp lão nữa.

Trần Bá Tùng bậm môi. Y quay lại Lâm Thanh Từ :

- Lâm đại hiệp. Trần mỗ có thể đi được rồi chứ?

Lâm Thanh Từ toan rút thanh nhuyễn kiếm lại thì Kha Cát Cát đã khoát tay :

- Ấy... Trần bang chủ sao gấp vậy. Trước khi đi cũng phải uống với Kha Cát Cát một chung rượu chứ.

Bá Tùng gật đầu.

Cát Cát liền lấy luôn chiếc chén của Lanh Nhật Phong rót rượu.

Nàng trao chén qua tay Trần Bá Tùng :

- Thỉnh Trần bang chủ.

Bá Tùng đón lấy chén rượu. Lão cau mày bởi trong chén có một viên hoàn được đen xì.

Lão nhìn Cát Cát :

- Sao trong chén rượu này lại có hoàn được. Đây là độc được chăng. Hừ... cổ tình đầu độc Trần mỗ à.

- Nếu Cát Cát muốn đầu độc Bang chủ thì đầu để Bang chủ thấy hoàn được đó chứ.

- Vậy sao trong chén lại có hoàn được. Nếu không phải là độc được thì là gì?

- Đó là giải được.

- Giải được... Trần mỗ trúng độc của cô nương từ lúc nào sao không biết.

- Nếu hạ độc mà cho đối phương biết thì còn hạ độc sao được nữa. Cát Cát nói thật để Bang chủ biết, kể từ lúc Trần bang chủ vào trong tửu quán này đã bị trúng độc rồi. Bởi đây là tửu quán của Cát Cát dùng để đón Bang chủ đó.

Trần Bá Tùng tròn mắt.

Cát Cát mỉm cười nói :

- Nếu không có giải được của Cát Cát thì chỉ trong thời hạn một con trăng, xương cốt Bang chủ sẽ chảy ra thành nước, trước khi chết đau khổ vô cùng.

Nghe Cát Cát nói, Trần Bá Tùng biến sắc. Lão vội vội vàng vàng nuốt cạn chén rượu và cả viên hoàn được đen xì.

Cát Cát mỉm cười nói :

- Độc chất mà Cát Cát đầu độc Bang chủ có tên là Tiêu hồn đơn, còn viên giải được khi nãy lại có tên là Tấn mạng hồn.

- Cái gì là Tấn mạng hồn?

- Thủ pháp giải độc của Tây Vực là lấy độc trị độc. Như hiện nay trong cơ thể Bang chủ có hai loại kịch độc tương khắc với nhau để bảo toàn tính mạng cho Bang chủ. Nhưng chỉ cần Cát Cát đổi ý, chỉ búng nhẹ một cái, hai chất độc đó sẽ trở thành kỳ độc bá đạo trong thiên hạ. Lúc bấy giờ dù cho Hoa Đà, Biển Thước có hồi sinh thì mạng của Bang chủ cũng khó mà giữ được.

Trần Bá Tùng liếc Trương Giả Tông :

- Trương chương môn cũng bị như Trần mỗ?

- Tất nhiên rồi. Nếu lão Trương không bị như Trần bang chủ há đã chịu ngồi thộn mặt ra như vậy.

Trần Bá Tùng cau mày :

- Thật ra ý của cô nương muốn gì?

Cát Cát mỉm cười nói :

- Chỉ cần Bang chủ biết nghe thì sau khi giang hồ bình yên sẽ có thuốc giải độc cho Bang chủ. Cát Cát yêu cầu Bang chủ lệnh cho bọn môn hạ Cái bang không được giám sát mọi hành động của Thần Kiếm Giang Đông Lãnh Nhật Phong và cả chúng tôi. Thứ hai về thông báo với Thần Kiếm nương nương là Lãnh Nhật Phong sẽ thực thi lời giao ước lấy thủ cấp A Tú để tì thí võ công lại với mụ.

nghe Kha Cát Cát nói, Lãnh Nhật Phong quay ngoắt lại nhìn nàng không chớp mắt.

A Tú thở dài ảo não.

Kha Cát Cát phớt lờ cái nhìn của Nhật Phong mà nghiêm giọng hỏi Trần Bá Tùng :

- Thế nào, Bang chủ có đồng ý không?

- Dù muốn hay không muốn Trần mỗ cũng phải chịu theo ý của cô, nhưng chuyện hôm nay không được để lộ ra cho Thần Kiếm giáo biết.

Cát Cát cười khẩy :

- Cát Cát biết. Nếu để lộ ra thì một móng của Cái bang cũng không thể tồn mạng dưới tay Kiều Vi Hồ.

Nàng khoát tay :

- Cát Cát sẽ không để lộ ra đâu. Bang chủ đi được rồi.

Trần Bá Tùng thở dài một tiếng, rồi tiu ngưu bước đến Trương Giả Tông :

- Trương huynh mình đi chứ.

Trương Giả Tông đứng lên ôm quyền xá Cát Cát.

- Cát Cát cô nương đã hứa thì phải giữ lời.
- Yên tâm. Cát Cát không thất hứa với hai vị đâu.
- Vậy Trương mỗ xin cáo từ.

Cát Cát khoát tay :

- Hai vị đi đi Chờ cho Trương Giả Tông và Trần Bá Tùng ra hân bên ngoài, Nhật Phong mới nói với Cát Cát :
- Cát Cát cô nương, cô đừng hy vọng Lãnh Nhật Phong sẽ lấy thủ cấp của Vũ A Tú. Nếu như Kiều Vĩ Hồ giao ước ngược lại, Tú muội lấy thủ cấp của ta còn dễ giải quyết hơn bất ta phải lấy thủ cấp của Tú muội.

Cát Cát mỉm cười ngồi xuống đối mặt với Nhật Phong :

- Nếu Kiều Vĩ Hồ không có đầu óc sâu sa thì ả đầu làm loạn được giang hồ. Nhưng Cát Cát vẫn có cách.

Nàng nhìn Lãnh Nhật Phong :

- Lãnh huynh có muốn uống với Cát Cát không. Chúng ta sẽ uống thật say.

Nhật Phong gật đầu.

\* \* \* \* \*

A Tú, Khư Giả Đạt Ma và Lâm Thanh Từ đều mệt mỏi, trong khi Cát Cát vẫn chuốt rượu cho Lãnh Nhật Phong uống.

Lâm Thanh Từ nhìn Nhật Phong mà hỏi thăm :

- Không biết đến cơn rượu thứ mấy Nhật Phong mới có thể say đây. Phàm người có tâm sự buồn thường hay dùng rượu để quên, chắc chắn Nhật Phong đang có tâm sự buồn đó.

Cát Cát quay lại Lâm Thanh Từ nheo mắt rồi chúc rượu tiếp vào chén Nhật Phong.

Thành Từ ghé miệng truyền âm nhập mật nói với Vũ A Tú :

- A Tú cô nương, đến lúc chúng ta hành động. Hãy đi theo tôi.

Lâm Thanh Từ và Khư Giả Đạt Ma cùng Vũ A Tú bước ra bên ngoài. Trong tửu quán còn lại Cát Cát và Nhật Phong.

Nàng hỏi Nhật Phong :

- Chẳng lẽ Lãnh huynh chỉ biết uống rượu mà làm ngơ khi giang hồ đại loạn sao. Lãnh huynh không biết tất cả mọi người chính phái như Tuệ Tĩnh đại sư, Mông Thiên đại sư, Vô Đang Thái Ất chân nhân và kẻ cả nội tổ của A Tú cô nương cũng đang khốn đốn bởi Thần Kiếm giáo của Kiều Vĩ Hồ. Các vị đó không biết sống chết lúc nào nữa.

Nhật Phong thở hắt ra một tiếng :

- Dù tại hạ biết cũng chẳng làm gì được. Vì một lời giao ước mà Lãnh Nhật Phong đành phải tự nhận mình là kẻ dờ sống dờ chết. Kiếm của tại hạ đã gác rồi.

Cát Cát rót rượu vào chén Nhật Phong. Nàng vừa rót xong thì Nhật Phong lại bung chén uống. Cứ như theo quán tính chén rượu vừa đầy thì chàng lại uống cạn. Cách uống rượu của Nhật Phong khiến Cát Cát phải lắc đầu.

Chàng đặt chén xuống bàn :

- Dù cho tại hạ có hủy lời giao ước với Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ thì cũng chẳng làm được gì.

Bởi Kiều Vĩ Hồ đã tự thành kiếm khí vô hình.

Cát Cát cau mày :

- Kiếm khí vô hình. Đó là võ công tối thượng sao?
- Chẳng có thứ kiếm pháp nào có thể tự khẳng định nó là kiếm pháp tối thượng cả. Bất cứ thứ kiếm pháp nào cũng có cái nhược và cái hay của nó.
- Nói như vậy thì Lãnh huynh có thể hóa giải được kiếm khí vô hình của Kiều Vĩ Hồ.

- Tại hạ không dám nói như tiểu thư nghĩ.

Cát Cát lắc đầu.

Nàng lại rót rượu vào chén của Lãnh Nhật Phong và theo quán tính Nhật Phong vừa thấy rượu đầy trong chén mình lại bung uống.

Cát Cát chờ Nhật Phong đặt chén xuống bàn rồi mới nghiêm khắc nói :

- Thật ra nếu như Lãnh huynh không tự chối bỏ mình bằng cách uống rượu cho quên thì đã có thể nghĩ ra cách hóa giải kiếm pháp vô hình của Mông Diện Thần Nữ.

- Để làm gì. Tại hạ không bao giờ dùng thủ cấp của Tú muội để giữ lời giao ước với Kiều Vĩ Hồ.

Ngược lại Nhật Phong hủy lời giao ước kia thì giang hồ chẳng còn quy tắc gì nữa.

- Nếu Cát Cát tự nguyện lấy đầu mình thế cho A Tú cô nương thì Lãnh huynh có đồng ý tái xuất giang hồ lần nữa không?

- Tại sao Kha tiểu thư lại làm như vậy. Đây là chuyện của Trung Nguyên, tiểu thư cần gì phải tự hy sinh chứ. Tiểu thư hãy quay về Huyền cung Tây Vực mà quên tất cả đi.

Cát Cát lắc đầu :

- Cát Cát không quay về được nếu như chưa cung thỉnh được Lãnh đại ca và những vị trưởng lão của Trung Nguyên.

- Tiểu thư có chuyện gì mà phải cần đến tại hạ và các vị Chương môn.

Cát Cát rót rượu ra chén cho Nhật Phong :

- Sau khi Lãnh huynh tỷ kiếm với gia phụ Kha Mộc Bài. Người đã ảm ức nên bế cung luyện công.

Chẳng may đã bị tẩu hỏa nhập ma biến thành quái nhân. Lợi dụng tình thế đó mà Mộc Nhĩ Liệt chiếm đoạt Huyền cung. Bây giờ Huyền cung đã thuộc về Cát Cát rồi nhưng muốn nhờ đến sự hỗ trợ của các vị trưởng lão Trung Nguyên.

Nàng thở dài một tiếng :

- Phận làm con Cát Cát đâu thể để gia phụ bị hành hạ đau khổ.

- Do đó cô nương mới quyết định hy sinh mình để thỉnh nhờ các vị trưởng lão Trung Nguyên?

Cát Cát gật đầu.

- Đại hiệp của tiểu thư, tại hạ cảm kích vô cùng.

- Nhưng tất cả các vị trưởng lão đều ở trong tay Kiều Vĩ Hồ thì xem như gia phụ không còn hy vọng rồi.

Cát Cát rót rượu ra chén Nhật Phong. Vò rượu sau cùng chỉ còn đủ một chén đầy.

Nàng hồi hộp nhìn Nhật Phong mà cảm nhận chàng chưa hề uống một giọt rượu nào.

Nhật Phong lại cầm chén rượu uống cạn.

Nhật Phong nhìn vò rượu :

- Rượu chắc lại hết rồi.

Nhật Phong vừa nói vừa bóp nát chén rượu trong tay mình, chàng lắc đầu :

- Tại hạ đúng là kẻ bất tài vô dụng.

- Cát Cát không tin Lãnh huynh là người như vậy.

- Tiểu thư quá đề cao Nhật Phong. Nếu tại hạ đủ tài đủ lực thì sao chỉ với hai chiêu công kiếm khí vô hình mà Kiều Vĩ Hồ đã đánh bại tại hạ rồi?

- Lúc đó Lãnh huynh chưa biết đối phương đã luyện thành thần công bí kíp.

Nhật Phong nhìn thẳng vào đáy mắt nàng :



- Sao tiểu thư lại có thể đoán như vậy?

- Bởi chỉ có Lãnh huynh mới nhận ra những cái nhược của võ công kỳ dị trong thiên hạ.

Nhật Phong nhặt lấy một miếng sành thả xuống đất :

- Cách...

- Tiểu thư nghe gì không?

Cát Cát tròn mắt nhìn chàng :

- Nghe gì?

- Âm thanh của mảnh sành vỡ đó

- Nó có ý gì?

Nhật Phong ngưng thần, ánh mắt của chàng như chìm vào một cõi xa xăm nào đó. Nhật Phong nói :

- Kiếm khí vô hình, nhưng không thể không có âm vực phát ra mỗi khi thi triển nó. Vậy để hóa giải kiếm khí của Mộng Diện Thần Nữ thì không phải dùng đến nhãn lực, bởi vì nó đã vô hình.

Cát Cát reo lên :

- Vậy không cần đến nhãn quang thì phải luyện thính giác?

- Tiểu thư đã hiểu ý tại hạ.

Nhật Phong thở dài :

- Nói thì như vậy, nhưng trên giang hồ, kể cả sư phụ của tại hạ chưa chắc đã luyện thành thông thiên nhĩ để cảm nhận những đạo kiếm khí vô hình của Kiều Vi Hồ.

Cát Cát nhìn thẳng vào mặt Nhật Phong :

- Có một người luyện được.

Nhật Phong cau mày nhìn nàng :

- Ai!

- Giang Đông Thần Kiếm Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong lắc đầu :

- Tại hạ không thể lấy thủ cấp của Tú muội. Và thủ cấp của tiểu thư tại hạ lại càng không thể lấy được.

Cát Cát hỏi :

- Tại sao?

- Đại hiếu của tiểu thư, tại hạ rất cảm kích, nhưng tiểu thư không thể thay được Tú muội.

Cát Cát mỉm cười :

- Lãnh đại ca không biết Cát Cát có thuật dị dung quán tuyệt ư?

- Dù sao tại hạ cũng không thể lấy thủ cấp của tiểu thư.

- Lãnh huynh không nghĩ đến Kha Bạc Kim, Mộng Đình Hoa và Tống Hàn Giang?

Về mặt Nhật Phong sa sầm lại :

- Những bằng hữu của tại hạ đã ra đi rồi. Đáng lẽ bây giờ Nhật Phong phải đi gặp họ.

- Nếu như những người đó quay về gặp Lãnh huynh thì sao?

- Chỉ có tại hạ đi tìm họ mà thôi.

- Cát Cát thiết nghĩ họ sẽ quay về để khẩn thiết thỉnh Giang Đông Thần Kiếm tái xuất giang hồ.

Cát Cát chợt đặt tay vào tay áo xiêm y của nàng :

- Cát Cát quên mất còn một tịnh rượu của Tây Vực Huyền cung.

Nàng lấy tịnh rượu trong tay áo đặt lên bàn, nhìn Nhật Phong nói :

- Lành huynh còn nhớ thứ rượu đã từng thưởng thức tại cổ miếu bên Tây Vực rồi chứ. Không biết Lành huynh giờ còn hứng thú uống nữa không?

- Tất nhiên nếu có thứ rượu một chung đã quên mình thì Nhật Phong không thể từ chối.

- Từ lượng của Lành huynh bây giờ dù có uống được vạn cân cũng chỉ dùng hết tịnh rượu này là say thôi.

Cát Cát mở nắp tịnh rượu trao qua Nhật Phong. Mùi hảo tửu bốc lên thơm lừng, và Nhật Phong tu một ngụm dài. Quả như Cát Cát nói, rượu như khuấy đảo trong kinh mạch chàng, thậm chí hai cánh mũi cũng phả ra hai luồng khói trắng.

Chỉ trong khoảnh khắc Nhật Phong đã ngất ngưỡng. Chàng lim dim nói :

- Có lẽ ngoài Tây Vực ra chẳng có loại rượu nào trên giang hồ có cao độ như vậy.

Cát Cát mỉm cười :

- Lành huynh uống thêm chứ?

Nhật Phong dốc cạn tịnh rượu. Mặt chàng bắt đầu đỏ gấc, Nhật Phong gật gù :

- Ngon thật! Một tịnh rượu bằng vạn cân rượu. Đây mới đúng là hảo tửu.

Nhật Phong vừa dứt lời thì Cát Cát bật đứng lên. Đôi thu nhãn của nàng mở to hết cỡ nhìn qua vạt Nhật Phong. Cát Cát khẩn trương nói :

- Lành huynh... chẳng lẽ... Lành huynh hãy nhìn lại sau lưng mình.

Nhật Phong nghe nàng nói bằng giọng khẩn trương như vậy từ từ quay đầu nhìn lại. Nhật Phong phải dụi mắt bởi đối mặt với chàng là Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim và Mộng Đình Hoa.

Nhật Phong thốt lên :

- Tổng huynh, Kha huynh, Mộng muội muội.

Tổng Hàn Giang thờ dài một tiếng rồi nói :

- Ta nghĩ Lành Nhật Phong đâu phải là con sâu rượu để giết mình đâu.

Kha Bạc Kim nói :

- Ngươi uống rượu đã quên đi được gì?

Mộng Đình Hoa thì bật khóc.

Nhật Phong nắc nhẹ một tiếng :

- Lành Nhật Phong sẽ đi ngay với các người.

Tổng Hàn Giang khoát tay :

- Ngươi muốn đi lúc này chúng ta cũng không thêm nhìn ngươi đâu. Bởi vì ngươi còn thiếu chúng ta một cái nợ tại cõi nhân gian này.

Nhật Phong cúi đầu nhìn xuống.

Tổng Hàn Giang nói tiếp :

- Chúng ta đã chết vì Lành Nhật Phong, và Nhật Phong muốn trả nợ cho Tổng mỗ phải lấy mạng Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ bởi thị chính là nguyên nhân khiến chúng ta thọ tử tại Ai đầu quỷ.

Tổng mỗ cũng đã tính toán rồi, ngươi sát thủ Mông Diện Thần Nữ thì mọi bang phái trong giang hồ nhất định sẽ lập đàn cúng tế Tổng mỗ, Kha Bạc Kim

và Mộng Đình Hoa. Chúng ta sẽ sớm siêu thoát mà thoát khỏi cảnh hồn ma vất vưởng bữa đói bữa no.

Mộng Đình Hoa bật khóc.

Nhật Phong gục đầu xuống. Nước mắt của chàng chảy xuống má. Chàng thổn thức nói :

- Nhật Phong có lỗi.

Kha Bạc Kim nói :

- Có lỗi mà người chỉ biết uống rượu thôi sao?

Tổng Hàn Giang nói :

- Nếu người không làm những gì Tổng mỗ đã tính thì dù người có chết cũng đừng hòng thấy mặt được chúng ta. Tất cả những gì ta đã nói đều nói hết. Còn chuyện giao ước giữa người với Kiều Vĩ Hồ, Kha tiểu thư có thể giúp người được.

Nhật Phong ngẩng lên. Chàng toan đứng lên nhưng hai chân như nhũn ra bởi men rượu của Cát Cát.

Nhật Phong nấc nhẹ một tiếng :

- Nhật Phong sẽ nghe theo Tổng huynh.

Tổng Hàn Giang cười khẩy. Y quay sang nói với Kha Bạc Kim, và Mộng Đình Hoa :

- Trời sắp sáng rồi, chúng ta đi!

Nhật Phong toan cản ba người lại, nhưng Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim và Mộng Đình Hoa đã bước ra ngoài tửu quán rồi. Nhật Phong gọi với theo :

- Tổng huynh, Kha huynh, Mộng muội muội.

Chàng chỉ nói đến đây thì men rượu hảo tửu của Cát Cát chuốc khiến đầu Nhật Phong mụ mẫn.

Chàng gục xuống sàn, mà thần trí vẫn vẫn vương theo những bóng ma vừa xuất hiện rồi lại ra đi.

Nhật Phong lẩm nhẩm nói :

- Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim, Mộng Đình Hoa... Nhật Phong có lỗi với các người. Nhật Phong sẽ chuộc lại cái lỗi đó rồi chúng ta sẽ đoàn tụ với nhau nơi tử thành.

Cát Cát đỡ Nhật Phong ngồi dựa vào vách tửu quán. Nàng đắp khăn cho chàng.

Từ ngoài cửa Lâm Thanh Từ, Khư Giã Đạt Ma, Vũ A Tú bước vào.

A Tú lo lắng hỏi Cát Cát :

- Cát Cát tiểu thư, Lãnh huynh có sao không?

Cát Cát lắc đầu :

- Không sao đâu, rồi người sẽ tỉnh lại thôi Lâm Thanh Từ nhún vai nói :

- Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim và Mộng Đình Hoa ra đi rồi nhưng ba người đó vẫn bám theo Lãnh đại ca.

A Tú nhìn Nhật Phong :

- Cái tâm của Lãnh huynh nặng nợ lắm.

Cát Cát nhìn A Tú mỉm cười :

- Chính vì hiểu cái tâm của Lãnh huynh nên Mộng Đình Hoa chỉ khóc mà không nói được lời nào.

A Tú thẹn thùng nhìn xuống.

Lâm Thanh Từ hỏi Cát Cát :

- Bây giờ chúng ta sẽ làm gì?

Cát Cát mỉm cười nói :

- Kiếm một cái đầu của A Tú cô nương để giải tòa giao ước giữa Lãnh Nhật Phong với Kiều Vĩ Hồ.

Khư Giã Đạt Ma nói :

- Cô cô có thể làm được chiếc đầu đó?

Cát Cát gật đầu :

- Tổng đại hiệp, Kha đại hiệp và Mộng tỷ tỷ, Cát Cát còn đựng được thì chiếc đầu của A Tú tỷ tỷ, Cát Cát thừa sức tạo ra mà.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 53: Ma công loạn thần

Sau một khoảng thời khắc luyện công Vô Minh, Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ giải tỏa nguyên khí. Thị mỉm cười khi cảm nhận nguyên thần trong nội thể của mình sung mãn vô cùng. Kiều Vĩ Hồ liền phát tác kiếm khí vô hình hướng về phía một trụ đá cách ả khoảng năm trượng.

Chiếc trụ đá bị chém ngang đổ sụp xuống, mà chẳng hề thấy kiếm khí xuất hiện từ lúc nào. Có chăng chỉ nghe một âm vực vi vu thì chiếc trụ đá đã bị chém đứt rồi.

Phát tác xong đạo kiếm khí vô hình đó, Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ bật cười, nhưng nàng ngưng ngay tiếng cười bởi nghe giọng mình khác hẳn. Tiếng cười của thị không còn trong như ngọc lưu ly va vào nhau nữa mà lại là một thứ âm thanh đùng đục, khàn khàn của một gã biến thái ái nam, ái nữ.

Kiều Vĩ Hồ định thần, rồi lẩm nhẩm nói :

- Sao kỳ lạ vậy?

Đến ngay cả giọng nói cũng khác hẳn lúc trước. Nó không còn chất giọng của một mỹ nhân giai lệ mà thay vào đó là giọng nói của ai đó mà chính Kiều Vĩ Hồ cũng không nhận ra được giọng nói của mình.

- Ta đang là ai?

Kiều Vĩ Hồ từ từ đưa tay lên mặt. Ngón tay của Mông Diện Thần Nữ cũng khác hẳn ngày còn là một mỹ nhân giai lệ. Nó sần sùi một cách kỳ lạ, mặc dù làn da vẫn trắng trẻo.

Kiều Vĩ Hồ chợt rú lên một tiếng lạnh lạnh :

- A...a... A Tiếng rú của Kiều Vĩ Hồ khiến cho cả gian mật thất luyện công rung chuyển, nàng không rú lên sao được khi phát hiện ra trên má mình bỗng xuất hiện một đốm râu bạc trắng.

Kiều Vĩ Hồ biến hẳn sắc mặt bước nhanh đến chiếc gương đồng. Ánh mắt của thị không còn tin vào chiếc bóng trong gương đồng chính là Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ ngày nào. Cái bóng của một giai nhân mỹ lệ đã từng khiến cho bao nhiêu nam nhân phải cúi đầu tuân phục không còn, mà thay vào đó là một kẻ xa lạ với nàng. Một mái tóc đồ hoe dị kỳ, một khuôn mặt ái nam, ái nữ, người không ra người, quỷ chẳng ra quỷ và một đốm râu bạc phéch.

Kiều Vĩ Hồ lắc đầu :

- Ta đây sao... sao ta có thể như vậy được chứ.

Thị lắc đầu :

- Không... ta không thể như thế này được. Mông Diện Thần Nữ đâu rồi... ta đâu rồi.

Kiều Vĩ Hồ vừa nói vừa trút bỏ y trang. Cả thân hình nàng hiện ra trong chiếc gương đồng. Những đường cong giai lệ hôm nay không còn nữa, mà thay vào đó là một thân hình dị kỳ của một kẻ xa lạ nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ.

Kiều Vĩ Hồ ôm đầu mình rít lên :

- Vô Minh thần công như thế này ư... Vô Minh thần công lại có thể thay đổi ta khủng khiếp như thế này ư?

Sau câu quát đầy sự phẫn uất đó thì những đạo kiếm vô hình ào ào phát ra từ mười đầu ngón tay của Kiều Vĩ Hồ chém xả vào chiếc gương đồng.

Chỉ trong một chớp mắt, chiếc gương đồng đã bị những đạo kiếm vô hình chém thành những mảnh vụn nhăm nhỏ.

Kiều Vĩ Hồ gào lên :

- Không... ta không muốn như vậy đâu. Ta không thể là một kẻ dị hình dị dạng như thế này. Kiều Vĩ Hồ vừa nói, vừa khoác nhanh y trang rồi mở cửa mật thất bước ra ngoài. Tạ Đình Côn đứng hầu bên ngoài, thấy Kiều Vĩ Hồ từ trong mật thất bước ra. Gã cau mày vì không nhận ra Kiều Vĩ Hồ nữa.

Tạ Đình Côn buột miệng hỏi :

- Ngươi là ai?

Kiều Vĩ Hồ nhìn sững vào mặt Tạ Đình Côn bằng ánh mắt cay độc.

Mụ gằn giọng cất tiếng eo éo :

- Ngươi không nhận ra bản nương à?

Tạ Đình Côn biến sắc tháo lui ba bộ :

- Sao lại như vậy được chứ... Nương Nương... Đây chính là Thần Kiếm nương nương sao?

Kiều Vĩ Hồ bước đến trước mặt Tạ Đình Côn :

- Ngươi không nhận ra bản nương à?

Tạ Đình Côn biến sắc bởi chất giọng quá tàn độc của Kiều Vĩ Hồ.

Họ Tạ càng hải hùng hơn khi Kiều Vĩ Hồ buông một câu lạnh lùng hơn đến độ khi nghe cột sống của Tạ Đình Côn gai lạnh :

- Ai không còn nhận ra Mông Diện Thần Nữ này nữa thì người đó phải chết.

Tạ Đình Côn vừa nghe xong lời cay cú của Kiều Vĩ Hồ vội vội vàng vàng quỳ sụp xuống :

- Tạ hộ pháp bái kiến Thần Kiếm nương nương.

Kiều Vĩ Hồ nhìn gã bằng ánh mắt oán độc rồi gằn giọng hỏi :

- Tổng hộ pháp Hồ Phúc đang ở đâu?

- Khải bẩm Nương Nương, Tổng hộ pháp đang ở cung Nguyệt Tinh.

Kiều Vĩ Hồ rít lên :

- Cung Nguyệt Tinh.

Mụ vừa nói dứt lời thì khẽ lắc vai. Thân pháp của Mông Diện Thần Nữ chỉ trong chớp mắt đã lướt đi mất hút rồi.

Trong khi Tạ Đình Côn còn chưa biết Mông Diện Thần Nữ còn đứng đó hay đã đi.

Họ Tạ từ từ ngẩng lên không nhận ra hình dáng của Kiều Vĩ Hồ mới thờ phào nhẹ nhõm. Y rón rén bước vào gian mật thất. Trong mắt Tạ Đình Côn là một mớ hỗn độn bởi sự tàn phá của Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ.

Tạ Đình Côn gõ tay vào trán mình :

- Chẳng lẽ một giai lệ như Thần Kiếm nương nương lại biến đổi khủng khiếp như vậy sao. Mụ đã biến thành quỷ dạ xoa rồi ư.

Tạ Đình Côn lắc đầu :

- Mình không thể ở lại đây được nữa. Làm sao Tạ mỗ lại thể sống chung với con quỷ dạ xoa được.

Nghĩ như vậy, Tạ Đình Côn liền đảo dác nhìn quanh rồi trở khinh công nhằm cửa chính bỏ đi.

Trở lại Mông Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ.

Thị dùng khinh công tối thượng của Vô Minh thần công, thân pháp chẳng khác nào bóng ma quỷ dị, thấy bóng mà không thấy hình lướt lên cung Nguyệt

Tĩnh.

Với thân pháp Vô minh tối thượng thì Kiều Vi Hồ đã vào trong cung Nguyệt Tĩnh rồi mà Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc vẫn không sao phát hiện được.

Gã vẫn nằm ườn trên tràng kỷ, trên người chẳng có mảnh trang y nào. Hai bên có hai ả kỹ nữ ngồi hầu phục. Đôi tay của Hồ Phúc cứ rả qua rả lại trên hai bắp chân của hai nàng kỹ nữ đó, mắt thì lim dim tận hưởng.

Ngay phía dưới tràng kỷ của gã nằm là hai ni sư Hằng Sơn phái đang co rúm người, nhìn xuống đất, mặt lộ vẻ hãi hùng hoảng sợ.

Hồ Phúc tăng hắng nói :

- Hai nàng có thấy những ả hầu bốn Tổng quản hầu phục như thế nào rồi chứ. Đến lượt hai người thì cũng phải bắt chước họ phục vụ bốn Tổng quản. Nếu không khéo thì bốn Tổng quản sẽ cho các người theo hầu lão sư thái đó.

Hồ Phúc bật dậy, nhìn hai ni sư Hằng Sơn phái, nạt lớn :

- Hai người nghe bốn Tổng quản nói chứ.

Hai ni sư giật mình, ôm cứng lấy nhau.

Hồ Phúc chắc lưỡi :

- Xem ra hai người cũng đúng là một mỹ nhân của Hằng Sơn phái lắm đó. Nếu hai người ngoan ngoãn nhất định bốn Tổng quản sẽ để mắt đến mà chăm sóc cho hai người.

Hồ Phúc nói xong mấy lời nham nhở đó từ từ đặt lưng xuống tràng kỷ. Đôi mắt của y lại nhắm nghiền tận hưởng khoái cảm nhục dục.

Có bước chân của ai đó bước đến bên tràng kỷ, Hồ Phúc mỉm cười đắc ý nói :

- Hai người xem ra ngoan ngoãn đó.

Hồ khẩu của Hồ Phúc được ai đó nắm lấy, nhưng gã lại cảm nhận sự lạnh lẽo thì đúng hơn. Hồ Phúc mở choàng hai mắt.

Trước mắt gã là một người dị hình, dị dạng khiến y há hốc miệng.

Hồ Phúc chưa kịp hỏi thì Mông Diện Thần Nữ kéo ghệt hần lên.

Hai ả a hoàn đang ngồi hầu hai bên Hồ Phúc rú lên thật lớn :

- Quý Tiểng quý còn đọng trên miệng hai ả a hoàn thì những đạo kiếm vô hình đã phanh thây họ thành những khúc thịt rồi. Máu rưới khắp tràng kỷ rải đầy mình Ngọc Diện thư sinh.

Cái chết khủng bố của hai ả a hoàn khiến Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc biến sắc. Sắc diện của gã tái nhợt, những thớ thịt trên mặt y giựt giật.

Hồ Phúc nhìn Kiều Vi Hồ chăm chăm ngỡ như hai con người của gã sắp lọt ra ngoài.

Trong khi đó hai ni sư Hằng Sơn phái cũng hồn phi phách lạc, ôm nhau lê vào góc Nguyệt Tĩnh cung.

Hồ Phúc lắp bắp nói :

- Người... người là ai?

Mông Diện Thần Nữ Kiều Vi Hồ rít lên :

- Tổng hộ pháp không nhận ra ta à?

Nghe nàng nói mà da thịt Hồ Phúc nổi đầy gai ốc. Y gượng nói :

- Thần kiếm... Thần Kiếm nương nương.

- Ta là làm sao?

Hồ Phúc chẳng còn giữ nổi tịnh tâm nữa. Y nhảy thộp xuống tràng kỷ quỳ mọp dưới chân Kiều Vi Hồ :

- Tổng hộ pháp khấu kiến Nương Nương.

Mông Diện Thần Nữ kéo gã đứng lên :

- Ngươi hãy nhìn kỹ đi nào.

Hồ Phúc gượng đối nhãn với Kiều Vĩ Hồ. Gã muốn nhắm mắt để né tránh khuôn mặt quái gở của thần nữ Kiều Vĩ Hồ nhưng lại chẳng dám nhắm mắt.

Y gượng gạo nói :

- Nương Nương đã luyện tới tầng tối thượng của Vô Minh thần công?

Kiều Vĩ Hồ rít lên bằng giọng eo éo :

- Luyện đến tầng tối thượng của Vô Minh thần công mà để ta biến thân thành con quỷ dạ xoa hả, Hồ Phúc, nói cho ta biết Vô Minh thần công còn chương nào nữa không để ta có thể luyện tiếp đặng trở lại nguyên trạng như xưa.

Hồ Phúc tái mặt lí nhí nói :

- Vô Minh thần công chẳng còn chương nào hết, vốn nó được tạo ra bởi bởi... bởi một vị thái giám. Thuộc hạ quả là chẳng biết hậu quả luyện Vô Minh thần công lại như thế này.

- Ngươi không biết ư?

- Khái bầm Nương Nương quả là thuộc hạ không biết.

- Không biết hay ngươi không muốn cho ta biết.

Kiều Vĩ Hồ vừa nói vừa đặt trảo công vào yết hầu Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc.

Kiều Vĩ Hồ gần giọng :

- Hồ Phúc... ngươi biết ta quý nhan sắc của mình như thế nào không? Nhưng giờ đây ta lại như thế này. Tại sao lại như thế này?

Hồ Phúc run bần bật :

- Nương Nương, quả thật thuộc hạ không biết Vô Minh thần công lại có hậu quả này. Thuộc hạ chỉ một lòng lo cho Nương Nương.

Kiều Vĩ Hồ rít lên :

- Lo cho ta mà trong khi ta vận công luyện tuyệt kỹ, và khi ta trở thành một quý nhân, nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ, người không ra người, ma chẳng ra ma thì ngươi lại giờ trò trắng hoa ngay trên cung Nguyệt Tinh.

Mông Diện Thần Nữ nghiêng răng nói gần từng tiếng :

- Nếu không có bí kíp Vô Minh thần công của ngươi ta đâu như thế này. Còn bây giờ thì muộn quá rồi phải không.

- Thuộc hạ biết lỗi của mình. Nương Nương tha tội. Nhưng xét cho cùng, chính Vô Minh thần công đã giúp Nương Nương đạt đến ngai vị chủ tôn võ lâm.

Kiều Vĩ Hồ ngửa mặt phát rồ cười đùng đục. Á cát tràng tiểu ngạo đầy ý niệm chua chát nhìn Hồ Phúc nói :

- Ta không còn nhan sắc ngày xưa thì đâu còn là Mông Diện Thần Nữ nữa. Dù ta có là chủ tôn võ lâm ta cũng không màng nếu như không còn là một mỹ lệ giai nhân.

Kiều Vĩ Hồ nheo mắt :

- Ta nhìn diện dung Phan An, Tống Ngọc của ngươi tâm của ta càng đau xót biết chừng nào. Rồi đây mọi người sẽ xa lánh ta, và trong những người đó có ngươi nữa.

- Thuộc hạ không dám rời bỏ Nương Nương.

- Tâm địa của ngươi ta hiểu hơn ai hết. Tất cả những gì ngươi nói ra đều đầu môi chót lưỡi.

Kiều Vĩ Hồ thở dài một tiếng :

- Đã là quỷ sứ dạ xoa như Kiều Vĩ Hồ rồi thì ham muốn của ta lúc này là tất cả mọi người đều phải chết. Chết hết, và những mỹ nam tử như ngươi là những kẻ phải chết trước.

Hồ Phúc run bắn toàn thân :

- Nương Nương, thuộc hạ thề không bao giờ xa rời Nương Nương.

Miệng Hồ Phúc thì nói vậy nhưng y lại âm thầm vận công đến mức cao độ.

Hồ Phúc nghĩ thầm :

- Đến lúc này thì ta phải tiên hạ thủ vi cường. Giết con quỷ cái này rồi Hồ mỗ cũng có thể trở thành tôn chủ võ lâm.

Hồ Phúc bặm môi, cổ rịn hai giọt nước mắt. Y cất giọng đầy xúc cảm :

- Nương Nương, trong tâm của thuộc hạ chỉ có một mình Nương Nương mà thôi. Dù Nương Nương có biến thân như thế nào trong ý niệm của thuộc hạ Nương Nương vẫn là một giai nhân như thuở nào.

Hồ Phúc cúi đầu nhìn xuống :

- Nương Nương còn hoài nghi thuộc hạ thì ngay lúc này thuộc hạ cũng sẵn sàng tế trời, tế đất nguyện thành thân giai ngẫu với Nương Nương đặt sớm hôm hầu dịch người.

Kiều Vĩ Hồ thở dài một tiếng.

Mặc dù thị biết những lời nói vừa rồi của Hồ Phúc đều là những lời nói chót lưỡi đầu môi, chứ không phải tâm già nói ra, nhưng thị vẫn cảm nhận một cái gì đó lâng lâng trong lòng.

Kiều Vĩ Hồ nghĩ thầm :

- Mất Hồ Phúc rồi, mình cũng cô độc vô cùng. Hay mình giữ gã lại bên mình.

Kiều Vĩ Hồ thở dài, nâng cằm Hồ Phúc :

- Ngươi nguyện với lòng như vậy chứ.

Hồ Phúc nhìn thẳng vào đáy mắt Kiều Vĩ Hồ :

- Thuộc hạ thề với lòng như vậy. Sống thuộc hạ hầu dịch Nương Nương, chết cũng làm ma theo hầu Nương Nương.

- Ngươi có thể coi ta là nương tử được không?

Hồ Phúc gật đầu.

Kiều Vĩ Hồ thả trào công ra khỏi yết hầu gã.

Hồ Phúc điểm một nụ cười ý nhị.

Kiều Vĩ Hồ nói :

- Ngươi không thấy ta là một quỷ xú nữ à?

Hồ Phúc lắc đầu :

- Không.

Hồ Phúc đổi giọng thật ôn nhu, biểu cảm tình yêu :

- Nương tử...

Nghe hai tiếng nương tử Mộng Diện Thần Nữ Kiều Vĩ Hồ thoáng một chút sững sờ.

Nhưng sự sững sờ của ả chỉ thoáng qua, hai tiếng kia còn đọng trong thính nhĩ của Kiều Vĩ Hồ thì Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc đã xuất thủ cực kỳ tàn nhẫn.

Gã vừa nói vừa phát luôn hai đạo chi Vô minh nhắm đôi mắt của Kiều Vĩ Hồ tập kích.

Với một tình thế hoàn toàn bất ngờ, Kiều Vĩ Hồ chỉ kịp lắc đầu qua bên, nhưng cũng hứng trọn một đạo chi Vô minh của Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc vào mắt trái.

- Bụp!

Cảm giác rất bông, khiến Kiều Vĩ Hồ rú lên thối lui ba bộ :



- Người...

Bất ngờ tập kích Mông Diện Thần Nữ thế mà cũng chỉ thọc đui một mắt của đối phương. Hồ Phúc nghĩ thầm :

- Muốn sống mình phải thoát khỏi nơi đây trong khi Kiều Vĩ Hồ còn chưa kịp thi thố võ công của ả.

Hồ Phúc nghĩ vậy liền xoay mình, không màng đến trang y toan trở khinh công thoát ra ngoài cung Nguyệt Tinh.

Nhưng Hồ Phúc sững sờ khi Kiều Vĩ Hồ đã đứng chắn ngay ngưỡng cửa cung Nguyệt Tinh với con mắt đang đỏ máu.

Khuôn mặt của Kiều Vĩ Hồ lúc này trông càng khủng khiếp hơn, Hồ Phúc tháo lui lại bốn năm bộ.

Kiều Vĩ Hồ rít lên :

- Đề tiện, bỉ ổi, tiểu nhân, người đúng là kẻ vô tâm tàn nhẫn nhất trong thiên hạ.

Kiều Vĩ Hồ nói xong trở luôn Vô minh bộ pháp cùng với một thế trào lao thẳng đến Hồ Phúc. Hồ Phúc biết mình phải đối phó với một cao thủ tuyệt đại tối thượng của võ lâm, nên cũng chuẩn bị sẵn, nhưng chỉ một cái lắc vai của Kiều Vĩ Hồ thì Hồ Phúc chẳng thấy thị đâu cả. Gã lúng túng, theo bản năng nhảy thoát về sau ba bộ áp lưng vào vách Nguyệt Tinh lầu.

Lưng Hồ Phúc vừa áp vào tường thì đan điền gã cũng buột nhói. Hồ Phúc nhìn xuống mới nhận ra tất cả lực phủ ngũ tạng của mình đều bị lôi hết ra ngoài.

Gã rùng mình buột miệng thốt :

- Trời...

Hồ Phúc ôm lấy lực phủ ngũ tạng của mình thì nghe tiếng Kiều Vĩ Hồ thốt lên bên tai :

- Lòng dạ người thối tha quá.

Cùng với câu nói đó thì trào công của Kiều Vĩ Hồ thọc luôn vào ngực của Ngọc Diện thư sinh.

- Bụp!...

Trái tim của y lại bị moi ra ngoài, sau cùng với một đạo kiếm khí vô hình thì thủ cấp của Hồ Phúc lăn lông lốc xuống sàn gạch Nguyệt Tinh cung.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 54: Thần kiếm nhất chiêu

Tất cả những vị trưởng lão của các đại phái đều bị những cao thủ Thần Kiếm giáo khống chế đứng thành hàng dọc trước một chiếc lu đồng bốc khói trầm nghi ngút.

Kiều Vĩ Hồ trong bộ tang y trùm kín từ trên đầu xuống đến tận dưới chân, đứng trên một cái đài cao.

Khi tất cả những vị trưởng lão võ lâm gồm Võ Đang Thái Ất chân nhân, Tuệ Tĩnh đại sư, Mông Thiền đại sư, và cả Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ cùng Đông Phong Điều Khinh được dẫn ra đứng trước Lu đồng đó thì bọn thuộc hạ của Kiều Vĩ Hồ lại xướng lên :

- Thần Kiếm giáo oai vũ. Thần Kiếm nương nương thần công tái thế, chủ tôn võ lâm.

Kiều Vĩ Hồ chấp tay sau lưng nhìn xuống hàng trưởng lão võ lâm. Thị cất tiếng eo éo :

- Hôm nay bản tòa lập đài phong thần này để tiễn đưa các vị về cõi diêm phủ để vĩnh viễn võ lâm chỉ còn duy nhất Thần kiếm của bản tòa độc tôn. Sau khi Thần kiếm độc tôn, bản tòa mới cùng tất cả thuộc nhân Thần Kiếm giáo khai thiên lập đỉnh cùng với bức họa đồ lăng cấm ở Long hoa đảo.

Kiều Vĩ Hồ giờ một cánh tay phất xuống, thét lớn :

- Mỏ đại kỳ.

Một ngọn đại hắc kỳ có thêu những vàng kiếm sinh động từ từ được kéo lên.

Khi ngọn đại hắc kỳ đã được kéo lên tới đỉnh, Kiều Vĩ Hồ lại buông mệnh lệnh :

- Tế cò.

Hơn năm mươi nhân mạng của Thần Long giáo cùng với Tạ Đình Côn được dẫn ra dưới ngọn đại hắc kỳ đó. Tất cả môn hạ Thần Long giáo lẫn Tạ Đình Côn đều vận tang y trắng. Tạ Đình Côn mặt không còn chút máu.

Y được dẫn đến trước đài phong thần. Tạ Đình Côn vội quỳ thộp xuống :

- Tạ Đình Côn biết tội của mình, xin Thần Kiếm nương nương khoan dung tha tội.

Kiều Vĩ Hồ hừ nhạt một tiếng gần giọng nói :

- Cái gì đã không thuộc về bản tòa, bản toà giữ nó làm gì.

Cùng với lời nói đó, Kiều Vĩ Hồ phẩy tay quay mặt vào trong đài.

Liên ngay sau động tác của nàng thì từ bên phải đài một gã hộ pháp lực lưỡng vác đại đầu đao bước ra.

Tạ Đình Côn khẩn trương hơn :

- Nương Nương hãy tha cho tôi.

Tuệ Tĩnh đại sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật!

Tiếng niệm Phật hiệu còn đọng trên miệng Tuệ Tĩnh đại sư thì thanh đại đầu đao đã phập thẳng xuống cổ Tạ Đình Côn.

- Phập!...

Thủ cấp của gà rơi xuống đất lẩn lộn lốc. Cùng lúc với chiếc thủ cấp của họ Tạ thì những tiếng khóc bật lên từ những thân quyến của Tạ Đình Côn.

Võ Đang Thái Ất chân nhân nhăn mặt.

Vạn Dược Thần Y thở dài :

- Đến ngay cả người tâm phúc mà Thần Kiếm giáo chủ cũng không nương tình. Khi Thần Kiếm giáo độc tôn, giang hồ sẽ như thế nào. Đúng là thời khắc tàn mạng của võ lâm

Kiều Vĩ Hồ quay lại. Không biết ả đang soi nhãn quang về người nào nhưng cả cục trường đều im phăng phắc, nặng nề. Sự khủng bố bao trùm lên tất cả những người có mặt tại cuộc tế cò Thần kiếm này.

Tuệ Tĩnh đại sư tay lần chuỗi hạt bước ra, nhìn lên đài phong thần :

- Bản tăng miễn cưỡng cầu xin Thần Kiếm giáo chủ ngưng tay đa sát để những người kia được toàn mạng. A di đà Phật.

Kiều Vĩ Hồ cười đùng đục. Thị cát tràng cười đó, quát lớn :

- Tất cả đều phải chết, chỉ có một điều duy nhất các người được sống khi nào có người biết phương cách phục hồi lại nguyên trạng dung diện của ta.

Kiều Vĩ Hồ vừa nói vừa lột luôn chiếc khăn trùm mặt.

Vừa nhác thấy diện mục của Kiều Vĩ Hồ, Tuệ Tĩnh đại sư phải niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Kiều Vĩ Hồ rút lên :

- Thiếu Lâm cổ tự của lão có tàng kinh các, vậy trong Tàng kinh các đó có kinh thư nào chỉ cách phục hồi dung diện cho bản tòa không?

- A di đà Phật. Cái quý của con người ở cái tâm chứ không phải vẻ bề ngoài. Dù Thần Kiếm nương nương biến đổi không còn như xưa, nhưng nếu cái tâm của người quảng đại bao dung thì cũng chẳng khác nào Bồ Tát trong lột quỷ dạ xoa.

Kiều Vĩ Hồ rút lên :

- Im đi.

Thị chỉ tay vào mặt Tuệ Tĩnh đại sư :

- Tất cả đều là miệng lưỡi đa ngôn, giáo hoạt. Tể kỳ.

Một gã hộ pháp vừa chặt đầu Tạ Đình Côn lại bước đến bên Tuệ Tĩnh đại sư.

Đại sư thở dài :

- A di đà Phật. Dù Thần Kiếm giáo chủ có phanh thây bản tăng thành trăm mảnh, nghìn mảnh thì bản tăng cũng nguyện độ thí chủ trong kiếp này.

Kiều Vĩ Hồ hừ nhạt :

- Ta cần phục hồi dung diện của mình thôi.

Gã hộ pháp lực lưỡng lại giơ đại đầu đao.

- Chát...

Cùng với ánh chớp bạc đó Khur Giã Đạt Ma cùng Lâm Thanh Từ phiêu diêu hạ thân xuống bên cạnh Tuệ Tĩnh đại sư.

Lâm Thanh Từ chỉ gã hộ pháp :

- May là Lâm mỗ đến kịp, nếu không thì kiếp này ngươi phải chui xuống chín tầng địa ngục.

Kiều Vĩ Hồ cau mày :

- Lâm Thanh Từ... ngươi thỉnh thị cao thủ Tây Vực để đối phó với bản tòa đó à?

Lâm Thanh Từ khoát tay :

- Lâm mỗ không ngờ chỉ sau thời gian ngắn luyện võ công Vô minh kiếm khí mà từ một mỹ lệ giai nhân như Kiêu Vĩ Hồ lại tàn tạ như vậy.

Lâm Thanh Từ chắc lưỡi :

- Nữ nhân thì trọng cái sắc, nhưng người chẳng coi sắc ra gì. Thật là tai hại. Ta tiếc cho người.

Kiều Vĩ Hồ chấp tay sau lưng bước xuống đài phong thần :

- Ta thích một kẻ ngông nghênh như ngươi đó. Phải chi bản tòa còn dung diện cũ thì sẽ đưa ngươi lên thế vào chỗ Tổng quản hộ pháp, nhưng rất tiếc, lúc này ta chỉ muốn san bằng tất cả võ lâm thôi. Ngươi có thể tỷ đấu với bản tòa chứ.

Lâm Thanh Từ khoát tay :

- Không không. Lâm mỗ đâu phải là đối thủ của Mông Diện Thần Nữ.

- Vậy lão già Tây Vực kia.

- Lão cũng không phải.

- Vậy người muốn ẩn chứng võ công với ta là ai?

Lãnh Nhật Phong từ phía cổng chính đi vào. Chàng vừa đi vừa thổi một khúc tiêu ai oán.

Kiều Vĩ Hồ cau mày :

- Lãnh Nhật Phong.

Đi sau lưng Lãnh Nhật Phong là Kha Cát Cát. Tay nàng bung một cái mâm đồng trên đó phủ một tấm vải điều.

Tiếng tiêu vừa dứt thì Nhật Phong cũng đứng trước mặt Kiêu Vĩ Hồ.

Kiều Vĩ Hồ nhìn Nhật Phong không chớp mắt :

- Lãnh Nhật Phong... ngươi mang đầu của A di đà Phật đến.

Cát Cát thay lời Lãnh Nhật Phong nói :

- Đúng vậy!

Nàng mở tấm vải điều.

Thủ cấp của A Tú vẫn còn tươi, hai mắt mở trừng trừng hướng về Kiều Vĩ Hồ.

Đông Phong Điều Kinh vừa thấy chiếc thủ cấp của A Tú mặt xanh rờn tái nhợt. Lão run rẩy bước đến trước mặt Cát Cát :

- Tú nhi.

Đông Phong Điều Kinh rít lên bằng giọng căm hờn :

- Lãnh Nhật Phong, ngươi đúng là kẻ vô tâm tàn nhẫn.

Lão gào lên bằng tất cả sự phẫn uất của mình :

- Lãnh Nhật Phong, ngươi là một con quỷ sống. Ngươi không có trái tim, mới nhẫn tâm giết Tú nhi, chặt đầu Tú nhi.

Đông Phong Điều Kinh òa khóc tức tưởi. Lão vừa khóc vừa chỉ tay vào mặt Lãnh Nhật Phong :

- Nhật Phong, ngươi không biết Tú nhi thương yêu ngươi ư. Nó có thể quên tất cả hận thù, đã hy sinh vì ngươi, thế mà ngươi nỡ xuống tay chặt đầu nó. Ngươi là một con quỷ.

Cát Cát nhìn Đông Phong Điều Kinh mà cảm lòng không đành. Nàng muốn truyền âm nhập mật nói với lão nhưng kịp bình tâm bỏ ý niệm đó.

Nhật Phong nói :

- Trưởng bối, tại hạ sau khi thanh toán mọi việc trên giang hồ sẽ tìm Tú muội.

Cát Cát lên tiếng :

- Trưởng bối, đây là sự tự nguyện của Tú cô nương để giúp võ lâm tránh đại họa thây chát thành núi, máu chảy thành sông.

Kiều Vĩ Hồ nghe Kha Cát Cát nói, bật lên tròng cười đùng đục. Thị cất tròng tiểu ngạo cuồng nhiệt và quái gở đó lạnh lùng lên tiếng :

- Lãnh Nhật Phong, dù ngươi có lấy thủ cấp của Vũ A Tú cũng chỉ đến đây làm con thiêu thân mà thôi.

Thị bước đến đối mặt Lãnh Nhật Phong :

- Ta không ngờ ngươi cũng là kẻ vô tâm tàn tạt như vậy.

Kiều Vĩ Hồ liếc qua chiếc thủ cấp của Vũ A Tú rồi khoát tay :

- Ta không thích đôi mắt đầy căm hờn đó.

Cát Cát phủ tấm vải điều lại.

Kiều Vĩ Hồ nhìn lại Lãnh Nhật Phong :

- Lân hội diện này, ngươi chịu được bao nhiêu chiêu của ta.

- Không phải ba chiêu mà nghìn chiêu.

Nhật Phong rút từ thắt lưng ra thanh đoản kiếm, vừa thấy thanh đoản kiếm đó Kiều Vĩ Hồ đã cau mày :

- Thanh Long kiếm.

- Nhật Phong đã mài nó lại thành đoản kiếm. Chỉ có người của Kiếm môn mới hạ sát người của Kiếm môn.

- Nói hay lắm. Nghĩa là chỉ có cái chết của ta hoặc của ngươi mới tạo lập sự bình yên cho giang hồ :

- Có lẽ đó chính là số phận sắp xếp của ông trời. Ngày xưa cũng từ một cuộc tỷ kiếm mà giang hồ dậy sóng, hôm nay kết cuộc cũng phải từ một cuộc tỷ kiếm.

- Ta thích như vậy. Nếu Kiều Vĩ Hồ giết được ngươi xem như ta đã hoàn thành được cái hận của gia phụ.

Kiều Vĩ Hồ gần giọng nói :

- Tự thành kiếm đạo tuyệt luân chỉ có thể ở những con người vô tình.

Kiều Vĩ Hồ đã trở thành một kẻ biến thái hay sao mà bỗng đưa tay về chòm râu bạc dị hoặc trên má thị.

- Nếu lần nữa ta thắng ngươi thì sao?

- Tại hạ đến hội diện lần này với Thần Kiếm giáo chủ không phải đi tìm sự thất bại như lần trước.

Vũ A Tú vì cuộc tỷ thí hôm nay mà không tiếc mạng mình.

- A Tú rất nghĩa khí, nhưng Nhật Phong thì lại vô tình.

- Bởi tại hạ là kẻ luyện kiếm.

- Được lắm. Hy vọng hôm nay Kiều Vĩ Hồ không phải là Độc Cô Cầu Bại năm xưa.

Hai người sau những câu đối đáp đó. Kiều Vĩ Hồ khoát tay. Sau cái khoát tay của Kiều Vĩ Hồ, bọn môn hạ Thần Kiếm giáo đồng loạt thành một vòng tròn rộng trên hai mươi trượng, để tạo một khoảng trống cho hai người.

Kiều Vĩ Hồ gằn giọng nói :

- Nhật Phong, ngươi chuẩn bị rồi chứ.

Nhật Phong bình thần nhìn lên đài phong thần :

- Thần kiếm Vô minh Giáo chủ cứ ra tay.

- Ngươi không thèm nhìn bản tọa à?

- Không cần thiết.

- Ngươi xem thường bản tọa quá. Một kẻ đã từng thảm bại bởi Vô minh kiếm khí mà lại coi thường Vô minh kiếm khí, quả là nực cười. Hay ngươi cố ý đến đây để tìm cái chết hội mặt với Vũ A Tú.

- Tại hạ đến không phải để tìm cái chết. Thần Kiếm giáo chủ cứ tự nhiên ra chiêu.

- Bản tọa không khách sáo.

Sau câu nói của Kiều Vĩ Hồ, cục trường trở nên im lặng cực kỳ. Chính sự im lặng đó tạo thành không gian khủng bố rợn rợn. Các vị trưởng lão đều lo lắng cho Lãnh Nhật Phong đến ngay cả Kha Cát Cát cũng không yên lòng. Nàng nghĩ thầm :

- Nếu trời đất có linh thiêng, xin phò trợ cho Lãnh Nhật Phong, bởi cuộc tỷ thí này liên quan đến vận mạng của bao nhiêu sinh mạng, Nhật Phong thất bại thì cây sẽ chết thành núi, máu chảy thành sông.

Lời khẩn nguyện của Kha Cát Cát vừa dứt thì Kiều Vĩ Hồ hét lớn :

- Lãnh Nhật Phong, ngươi cũng chết như Ngọc Diện thư sinh Hồ Phúc.

Cùng với tiếng hét tràn ngập sát khí đó thì Kiều Vĩ Hồ đã kết tạo chung quanh mình màn sương mờ nhạt. Màn sương đó chính là lớp thần công hộ thể của kiếm khí.

Tất cả mọi người có mặt tại cục trường ngỡ như chung quanh Kiều Vĩ Hồ có những đạo kiếm khí tạo thành những bức tường che chắn mà không một thứ võ công nào có thể xuyên phá được.

Một âm thanh vi vu rít lên.

Cùng với âm thanh đó thì Lãnh Nhật Phong cũng nhích động thân ảnh. Ngọn đoản kiếm Long hoa đâm thẳng tới trước. Khoảng cách giữa Nhật Phong và Kiều Vĩ Hồ không hề rút ngắn lại, nhưng Nhật Phong không ngừng vũ lộng đoản kiếm lúc thì đâm tới trước, lúc thì hoành kiếm chắn ngang trước ngực, nhìn Nhật Phong thì triển kiếm pháp liên tục mà các vị trưởng lão vô lâm ngỡ như chàng đang tỷ đấu với một kẻ vô hình.

Vàng kiếm quang vẫn vũ không ngừng che chắn Kiều Vĩ Hồ và Nhật Phong cũng không ngừng thi triển thân pháp tuyệt luân của mình.

Lại một âm thanh rít lên vi vút.

Âm thanh đó vừa dứt thì Lãnh Nhật Phong cũng ngã bật về phía sau.

Kha Cát Cát biến sắc buột miệng nói :

- Lãnh đại ca.

Tuệ Tĩnh đại sư xuất mồ hôi niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật!

Vạn Dược Thần Y thì biến hắc sắc diện.

Võ Đang Thái Ất chân nhân cũng không kèm được tinh tâm toan bước qua vòng cao thủ Thần Kiếm giáo.

Khoảng khắc sau cùng khi mọi người ngỡ Lãnh Nhật Phong đã bị kiếm khí vô hình của Kiều Vĩ Hồ lấy mạng thì một đạo huyết quang đỏ rực từ tay chàng thoát đi, cắt thành một đường thẳng tập kích bức tường kiếm khí bảo vệ Kiều Vĩ Hồ.

Đạo huyết quang đó là thanh Huyết Hận kiếm tạo thành khi Nhật Phong thi triển đến tuyệt thức phi kiếm. Khi đạo huyết quang vừa chạm vòng kiếm khí che chắn Kiều Vĩ Hồ thì tự động tách làm hai.

Kha Cát Cát giật mình bởi nghĩ những đạo kiếm khí hộ thân của Kiều Vĩ Hồ có thể chế đôi thanh Huyết Hận kiếm, vì cùng lúc với thanh Huyết Hận kiếm bị chế làm đôi, bặt ra hai phía thì bức tường kiếm khí hộ thân của Kiều Vĩ Hồ cũng biến mất một cách kỳ lạ.

Kiều Vĩ Hồ đứng xoạc hai chân sừng sững nhìn Lãnh Nhật Phong không chớp mắt.

Nhật Phong bật người đứng lên. Hai người đối nhãn với nhau.

Kha Cát Cát không rời mắt khỏi Lãnh Nhật Phong.

Trong khi các vị trưởng bối thì chú nhãn vào Kiều Vĩ Hồ. Tất cả mọi người không biết cuộc đấu đã kết thúc hay chưa và sự phân định thắng bại thuộc về ai.

Kiều Vĩ Hồ bước đến một bộ :

- Bàn tọa không tin.

Kiều Vĩ Hồ nói xong lời nói sau cùng đó đưa tay ôm lấy ngực trái mình. Đến lúc này Vạn Dược Thần Y mới nhận ra chuỗi thanh đoản Long kiếm trên ngực Kiều Vĩ Hồ.

Lão mừng quá reo lên :

- Nhật Phong đã thắng rồi.

Kiều Vĩ Hồ bậm môi, bước đến một bộ nữa rồi mới ngã xuống đất. Mặc dù vậy, Kiều Vĩ Hồ vẫn rút được thanh đoản Long kiếm ra khỏi ngực mình, và đặt nằm ngang đan điền.

Nhật Phong bước đến bên thị :

- Chiêu phi kiếm vừa rồi, Nhật Phong chỉ dành riêng cho Kiều Vĩ Hồ.

Kiều Vĩ Hồ mỉm cười :

- Nhật Phong mới đúng là Thần kiếm. Có bại như thế này và chết như thế này mới đúng là cái chết xứng đáng. Ta phục Lãnh Nhật Phong. Nhật Phong sẽ chôn Kiều Vĩ Hồ chứ?

- Tại hạ sẽ lo hậu sự cho Giáo chủ trước khi gặp người dưới từ thành.

Kiều Vĩ Hồ gượng mỉm cười, nói :

- Ta muốn được thiêu xác mình.

- Tại hạ sẽ thiêu xác Nương nương.

- Trước khi chết, ước gì ta được hoàn nguyên dung diện cũ của mình. Nhật Phong, Vĩ Hồ đi trước đây.

Kiều Vĩ Hồ nói xong mấy lời sau cùng đó, nghèo đầu sang bên để hôn giả biệt cỡi trần phù phiếm đi vào chốn hư vô.

Nhật Phong thở dài một tiếng.

Đông Phong Điều Khinh lướt ra :

- Nhật Phong, giờ thì đến lúc ngươi phải trả nợ cho lão phu.

Khư Giã Đạt Ma phi thân đến chặn ngang trước mặt Đông Phong Điều Khinh :

- Trước khi lão đòi nợ Lãnh công tử thì hãy xem chiếc thủ cấp của A Tú cô nương.

Kha Cát Cát bước lại bên Nhật Phong :

- Lãnh huynh, có người đang chờ Lãnh huynh tại tửu xá để đòi mạng Lãnh huynh đó. Lãnh huynh hãy đến đó kéo người ta chờ.

Nhật Phong cau mày.

Cát Cát mỉm cười, trao luôn chiếc mâm đồng có thủ cấp của A Tú qua tay chàng :

- Cát Cát gửi chiếc thủ cấp này cho người đó.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 55: Thay cho đoạn kết

Cỗ xe song mã chờ ba cỗ áo quan sắp khởi hành. Trên ghế xà ích là Lãnh Nhật Phong và Vũ A Tú.

Lâm Thanh Từ và Hà Như Bình vẫn bịn rịn :

- Lãnh huynh sẽ ghé thăm Lâm đệ và Bình muội chứ.

Nhật Phong gật đầu :

- Huynh sẽ ghé đến đệ nhưng không phải để thỉnh Lâm đệ ra Long đảo đâu nhé. Bức họa đồ đó, Lâm đệ đã gửi vào Thiếu Lâm rồi phải không?

Lâm Thanh Từ gật đầu.

Lãnh Nhật Phong rót hai chén rượu. Chàng trao qua tay Lâm Thanh Từ một chén :

- Chén rượu này huynh chúc đệ và Bình muội mãi mãi an lành.

Hai người uống cạn chén rượu.

Nhật Phong rót tiếp rượu ra chén :

- Chén rượu thứ hai huynh thay cho Tổng đại ca, Kha đại ca và Mộng muội muội chúc mừng cho đệ.

Lâm Thanh Từ bặm môi nắc khẽ, nước mắt bất giác trào ra khóe.

Y đón chén rượu Nhật Phong trao, hướng về phía ba cỗ áo quan đặt phía sau xe :

- Tổng đại ca, Kha đại ca, Mộng tỷ tỷ, Lâm Thanh Từ không bao giờ quên ba người. Kiếp sau chúng ta sẽ gặp nhau.

Lâm Thanh Từ ngửa mặt uống cạn chén rượu của mình.

Nhật Phong cũng uống cạn chén rượu nhìn Thành Từ :

- Tổng đại ca, Kha đại ca và Mộng muội muội sẽ ở mãi với huynh.

- Giang Đông?

Nhật Phong gật đầu :

- Chúng ta sẽ gặp lại.

Nhật Phong quay lại A Tú :

- Tú muội, mình đi.

A Tú ra roi đánh vào mông đôi thiên lý vô vân. Hai con tuấn mã hí lên một tràng vang rồi kéo cỗ xe chở ba chiếc áo quan hướng về trấn Giang Đông.

Vàng nhạt dương từ từ nhú lên ở trời đông tạo thành đóa hoa khổng lồ để chờ đón cỗ xe của A Tú và Nhật Phong. A Tú bất ngờ dừng ngựa.

Cát Cát từ vệ đường bước ra.

Nhật Phong nhìn nàng :

- Kha tiểu thư.

- Lãnh huynh cho Cát Cát đưa Tống đại ca, Kha đại ca và Mộng tỷ tỷ về Giang Đông với.

- Kha muội không ở lại chăm sóc cho Huyền cung chủ sao?

Cát Cát nhún vai :

- Gia phụ đã qua khỏi đại nạn rồi, và người muốn Cát Cát đưa tiễn những người đã vì người đến nơi an nghỉ sau cùng.

Cát Cát vừa nói vừa phi thân lên cỗ xe :

- Lãnh huynh không cho Cát Cát đi, Cát Cát cũng đi nữa. Nếu không có Tống đại ca, Kha đại ca, và Mộng tỷ tỷ thì đâu có được ngày hôm nay.

Cát Cát quay sang A Tú :

- Cát Cát sợ tỷ tỷ lại khóc nữa đó.

Nàng cầm lấy dây cương trên tay A Tú :

- Cát Cát quyết định rồi, đại ca đừng cản.

A Tú mỉm cười với nàng.

Cát Cát reo lên :

- Tỷ tỷ đã cười, chứ không còn khóc như khi ở tửu xá.

Nàng ra roi, cỗ xe song mã lại chậm chạp xuôi về hướng vàng hoa lửa.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Kiếm Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.